

Tay Ôm Con Tay Ôm Vợ

Contents

Tay Ôm Con Tay Ôm Vợ	5
1. Q.1 - Chương 1: Cuộc Hôn Nhân Của Nàng	5
2. Q.1 - Chương 2: Trượng Phu Của Nàng	6
3. Q.1 - Chương 3: Người Phụ Nữ Của Anh	8
4. Q.1 - Chương 4: Châu Báu	9
5. Q.1 - Chương 5: Chờ Đợi Hết Hết	10
6. Q.1 - Chương 6: Vợ Chồng Xa Lạ	11
7. Q.1 - Chương 7: Chính Là An An	12
8. Q.1 - Chương 8: Yêu Tỉ Mỉ, Sâu Sắc	13
9. Q.1 - Chương 9: Sự Tàn Nhẫn Của Anh	15
10. Q.1 - Chương 10: Người Đàn Ông Chán Ghét Đeo Cà Vạt	16
11. Q.1 - Chương 11: Báo Chí	17
12. Q.1 - Chương 12: Đám Đàn Bà Tám Chuyện	18
13. Q.1 - Chương 13: Giản Tiểu Phương	19
14. Q.1 - Chương 14: Chia Tay	20
15. Q.1 - Chương 15: Lời Khuyên Của Giản Tiểu Phương	21
16. Q.1 - Chương 16: Chờ Đợi	23
17. Q.1 - Chương 17: Thích Thứ Nàng Làm	24
18. Q.1 - Chương 18: Nàng Sợ Đánh Mất	25
19. Q.1 - Chương 19: Người Đàn Ông Xa Lạ	26
20. Q.1 - Chương 20: Người Đàn Ông Vô Tình	27
21. Q.1 - Chương 21: Bạn Thân	28
22. Q.1 - Chương 22: Thương Lượng	29
23. Q.1 - Chương 23: Yêu Và Hận	30
24. Q.1 - Chương 24: Quá Khứ	32
25. Q.1 - Chương 25: Câu Chuyện Cũ	33
26. Q.1 - Chương 26: Câu Lạc Bộ Đêm	34
27. Q.1 - Chương 27: Say Rượu	35
28. Q.1 - Chương 28: Về Nhà	36
29. Q.1 - Chương 29: An Ủi	37
30. Q.1 - Chương 30: Chăm Sóc	38
31. Q.1 - Chương 31: Rốt Cuộc Cũng Không Thể Tìm Lại Được Nữa	40
32. Q.1 - Chương 32: Là Nàng	41
33. Q.1 - Chương 33: Trở Về Quá Khứ	42
34. Q.1 - Chương 34: Chán Ghét	43
35. Q.1 - Chương 35: Người Đàn Ông Vô Tình	44
36. Q.1 - Chương 36: Trốn Anh	45
37. Q.1 - Chương 37: Những Gì Anh Yêu Cầu	47
38. Q.1 - Chương 38: Cướp Đoạt	48
39. Q.1 - Chương 39: Nàng Cự Tuyệt	49
40. Q.1 - Chương 40: Một Người Phụ Nữ Khác	50
41. Q.1 - Chương 41: Lại Một Lần	51

42. Q.1 - Chương 42: Chỉ Là Giao Dịch	53
43. Q.1 - Chương 43: Ôn Nhu	54
44. Q.1 - Chương 44: Ôn Nhu	54
45. Q.1 - Chương 45: Bữa Sáng Bị Hủy	56
46. Q.1 - Chương 46: Người Đàn Ông Giận Dữ	57
47. Q.1 - Chương 47: Anh Đói Bụng	57
48. Q.1 - Chương 48: Yêu Thêm Một Chút	59
49. Q.1 - Chương 49: Quyết Tâm Của Thượng Quan Thuyên	60
50. Q.1 - Chương 50: Không Biến Thành Kẻ Ngốc	61
51. Q.1 - Chương 51	62
52. Q.1 - Chương 52: Bị Nhốt Trong Thang Máy	63
53. Q.1 - Chương 53: Lo Lắng	65
54. Q.1 - Chương 54: Cuộc Tìm Kiếm Lúc Nửa Đêm	66
55. Q.1 - Chương 55: Được Cứu	67
56. Q.1 - Chương 56: Nàng Nói Nàng Là Người Hầu	68
57. Q.1 - Chương 57	69
58. Q.1 - Chương 58	70
59. Q.1 - Chương 59: Nàng Không Nên Yêu	71
60. Q.1 - Chương 60: Bị Bệnh	72
61. Q.1 - Chương 61: Tham Công Tiệc Việc	73
62. Q.1 - Chương 62: Tâm Tư Của Lăng Huyền	74
63. Q.1 - Chương 63: Về Nhà Sớm	75
64. Q.1 - Chương 64: Hạnh Phúc Mơ Hồ	76
65. Q.1 - Chương 65: Chỉ Cách Nhau Một Bức Tường	77
66. Q.1 - Chương 66: Vẫn Là Cái Tên Ấy	78
67. Q.1 - Chương 67: Trả Giá	79
68. Q.1 - Chương 68: Ôm Nhau Ngủ	81
69. Q.1 - Chương 69: Thay Đổi	82
70. Q.1 - Chương 70: Anh Không Thích	83
71. Q.1 - Chương 71: Kẻ Thứ Ba	85
72. Q.1 - Chương 72: Tuyết Đầu Đông	86
73. Q.1 - Chương 73	87
74. Q.1 - Chương 74	88
75. Q.1 - Chương 75	89
76. Q.1 - Chương 76	90
77. Q.1 - Chương 77	91
78. Q.1 - Chương 78	93
79. Q.2 - Chương 1: Hoa	94
80. Q.2 - Chương 2: Cổ Nghê Y Trở Về	95
81. Q.2 - Chương 3: Tai Nạn Bất Ngờ	96
82. Q.2 - Chương 4	97
83. Q.2 - Chương 5: Yêu?	98
84. Q.2 - Chương 6	99
85. Q.2 - Chương 7	101
86. Q.2 - Chương 8	102
87. Q.2 - Chương 9	103
88. Q.2 - Chương 10	104
89. Q.2 - Chương 11: Cô Muốn Bắt Gian	105
90. Q.2 - Chương 12: Mục Nham Kỳ Quái	106
91. Q.2 - Chương 13: Cô Ta Đã Trở Về.	108
92. Q.2 - Chương 14: Cùng Lo Lắng	109
93. Q.2 - Chương 15	110
94. Q.2 - Chương 16: Cuộc Gọi Của Giản Tiểu Phương.	112
95. Q.2 - Chương 17: Chắc Chắn Sẽ Tổn Thương	113

96. Q.2 - Chương 18: An Bài	114
97. Q.2 - Chương 19: Áo Giác	115
98. Q.2 - Chương 20: Không Có Người Yêu Anh	116
99. Q.2 - Chương 21: Cảm Giác Nguy Hiểm	117
100. Q.2 - Chương 22: Một Người Phụ Nữ Khác	118
101. Q.2 - Chương 23: Tổn Thương	119
102. Q.2 - Chương 24: Tình Yêu Của Cô, Hẳn Không Cần	121
103. Q.2 - Chương 25: Người Phụ Nữ Hẳn Yêu	122
104. Q.2 - Chương 26: Cảm Xúc Phiền Toái	123
105. Q.2 - Chương 27: Toán Tính Kín Đáo	124
106. Q.2 - Chương 28: Anh Không Tin Cô	125
107. Q.2 - Chương 29: Chưa Từng Có Tin Tưởng	127
108. Q.2 - Chương 30: Cô Cũng Không Phải Là Gì Hết	128
109. Q.2 - Chương 31: Khuyên Nhủ Vô Ích	130
110. Q.2 - Chương 32: Hai Người Phụ Nữ, Một Loại Tâm Tư	132
111. Q.2 - Chương 33: Sẽ Không Ly Hôn	134
112. Q.2 - Chương 34: Hợp Tác Bắt Đầu	135
113. Q.2 - Chương 35	136
114. Q.2 - Chương 36: Giản Vũ Phong Thổ Lộ	138
115. Q.2 - Chương 37: Cự Tuyệt	139
116. Q.2 - Chương 39: Có Bảo Bảo	140
117. Q.2 - Chương 40: Rời Khỏi Cậu Ta Đi	141
118. Q.2 - Chương 41: Ai Mới Là Kẻ Thứ Ba?	142
119. Q.2 - Chương 42: Hẳn Sắp Làm Cha Rồi!	143
120. Q.2 - Chương 43: Hai Sự Lựa Chọn	145
121. Q.2 - Chương 44: Anh Muốn Ly Hôn!	146
122. Q.2 - Chương 45: Ký Tên	147
123. Q.2 - Chương 46: Rời Đi	148
124. Q.2 - Chương 47: Lòng Cô Đau Đớn, Hôn Lễ Của Anh	149
125. Q.2 - Chương 48	151
126. Q.2 - Chương 49: Đứa Nhỏ Của Ai?	152
127. Q.2 - Chương 50: Bất An	153
128. Q.2 - Chương 51: Thẻ Tín Dụng	155
129. Q.2 - Chương 52: Tiền Cũng Không Mua Được Tình Yêu Của Cô Ấy	156
130. Q.2 - Chương 53: Lời Khuyên Của Thượng Quan Thuyên	157
131. Q.2 - Chương 54: Chiếc Giường Trẻ Con Giá Trên Trời	158
132. Q.2 - Chương 55: Nỗi Đau Lớn Nhất Cuộc Đời	159
133. Q.2 - Chương 56: Điều Cấm Kỵ Của Hẳn	160
134. Q.2 - Chương 57	162
135. Q.2 - Chương 58: Bị Ti Hạo Phát Hiện	163
136. Q.2 - Chương 59: Quyết Định Của Ti Hạo	164
137. Q.2 - Chương 60: Thỏa Hiệp	165
138. Q.2 - Chương 61	166
139. Q.2 - Chương 62: Con Của Ai?	168
140. Q.2 - Chương 63: Hoảng Sợ	169
141. Q.2 - Chương 64: Hoảng Sợ – P2	170
142. Q.2 - Chương 65	171
143. Q.2 - Chương 66: Mất Đi	172
144. Q.2 - Chương 67: Rời Đi	173
145. Q.3 - Chương 1: Người Rời Đi.	174
146. Q.3 - Chương 2: Sinh Tử	175
147. Q.3 - Chương 3: Cứu Người	177
148. Q.3 - Chương 4: Nhiệt Độ Cơ Thể	178
149. Q.3 - Chương 5: Giấy Dưa	179

150. Q.3 - Chương 6: Có Được	180
151. Q.3 - Chương 7: Anh Ta Được Làm Cha Rồi.	181
152. Q.3 - Chương 8: Là Cậu Ta Nợ Cô Ấy	182
153. Q.3 - Chương 9: Con Gái Của Hấn	183
154. Q.3 - Chương 10: Khó Sinh	185
155. Q.3 - Chương 11: Kết Hôn	185
156. Q.3 - Chương 12: Con Của Anh?	186
157. Q.3 - Chương 13: Cục Cứng	187
158. Q.3 - Chương 14: Tới Của Hối Tội	188
159. Q.3 - Chương 15: Anh Sẽ Không Cưới!!!	189
160. Q.3 - Chương 16: Chuyển Biến Đột Phá	190
161. Q.3 - Chương 17: Mất Mặt	191
162. Q.3 - Chương 18: Thiên Sứ Của Anh	192
163. Q.3 - Chương 19: Tiểu An Đẹp Trai Vô Địch	193
164. Q.3 - Chương 20: Hoàng Tử	195
165. Q.3 - Chương 21: Đột Biến Gien	196
166. Q.3 - Chương 22: Ngẫu Nhiên Tái Ngộ	199
167. Q.3 - Chương 23: Tất Cả Chỉ Là Quá Khứ	201
168. Q.3 - Chương 24: Người Đàn Ông Đứng Nơi Cao Nhất	203
169. Q.3 - Chương 25: Tổng Tài Đại Nhân Tới	205
170. Q.3 - Chương 26: Rước Lầy Phiền Toái	207
171. Q.3 - Chương 27: Chiếc Áo Này Thật Thơm	209
172. Q.3 - Chương 28: Ký Kết Thành Công	211
173. Q.3 - Chương 29: Không Thể Sánh Được.	213
174. Q.3 - Chương 30: Mèo Và Chuột Phiên Bản Thực Tế	215
175. Q.3 - Chương 31: Người Đàn Ông Bị Đau Dạ Dày	217
176. Q.3 - Chương 32: Sự Thật Quá Xa Vời	219
177. Q.3 - Chương 33: CƠM TRƯA CỦA CÔ	221
178. Q.3 - Chương 34: Không Phải Của Tôi, Tôi Không Cần	223
179. Q.3 - Chương 35: Tiểu An Đáng Thương	225
180. Q.3 - Chương 36: Màu Sắc Ấm Ấp	227
181. Q.3 - Chương 37: Ngã Bệnh	229
182. Q.3 - Chương 38: Không Ai Giúp Đỡ	231
183. Q.3 - Chương 39: Động Tâm	233
184. Q.3 - Chương 40: Không Phải Con Ruột	235
185. Q.3 - Chương 41: Động Tâm Sau Khi Buông Tay	237
186. Q.3 - Chương 42: Tin Tức Của Cô	239
187. Q.3 - Chương 43: Vị Khách Ngoài Ý Muốn	241
188. Q.3 - Chương 44: Đánh Vào Mặt Hấn	243
189. Q.3 - Chương 45: Tiểu Uyển Của Ti Gia	245
190. Q.3 - Chương 46: Có Khách	247
191. Q.3 - Chương 47: Tiểu An Suy Dinh Dưỡng?!!	249
192. Q.3 - Chương 48: Bà Ngoại	251
193. Q.3 - Chương 49: Có Phải Đã Quá Muộn Rồi Hay Không	253
194. Q.3 - Chương 50: Chỉ Muốn Được Bên Em	255
195. Q.4 - Chương 1: Mâu Thuẫn Trong Lòng	258
196. Q.4 - Chương 2: Bí Mật Bị Phát Hiện	260
197. Q.4 - Chương 3: Phản Bội	262
198. Q.4 - Chương 4: Hấn Muốn Đứa Nhỏ	264
199. Q.4 - Chương 5: Nó Là Của Tôi	266
200. Q.4 - Chương 6: Cục Cứng Bị Cướp	268
201. Q.4 - Chương 7: Hiểu Lầm Nghiêm Trọng.	270
202. Q.4 - Chương 8: Cha Con	272
203. Q.4 - Chương 9: Người Bên Bờ Biển	274

204. Q.4 - Chương 10: Kinh Hỉ	276
205. Q.4 - Chương 11: Xin Lỗi Rất Nhiều	278
206. Q.4 - Chương 12: Lại Một Lần Nữa	280
207. Q.4 - Chương 13: Tính Khí Lúc Rời Giường Của Diệp Tiểu An Thực Đáng Sợ	282
208. Q.4 - Chương 14: Quá Khứ Của Cô	285
209. Q.4 - Chương 15: Cục Cưng Phải Giảm Béo	287
210. Q.4 - Chương 16: Bí Mật Không Thể Nói	289
211. Q.4 - Chương 17: Chân Tướng Đáng Sợ	291
212. Q.4 - Chương 18: Thân Thế Của An An	293
213. Q.4 - Chương 19: Mẹ Của Cô	295
214. Q.4 - Chương 20: Lần Đầu Gặp Ông Ngoại	297
215. Q.4 - Chương 21: Thấy Nhỏ Quên Lớn.....	299
216. Q.4 - Chương 22: Yêu Là Cần Phải Dũng Cảm	301
217. Q.4 - Chương 23: Bắt Cóc	303
218. Q.4 - Chương 24: Hấn Diên Rồi	305
219. Q.4 - Chương 25: Diệp Tiểu An Tuyệt Thực	307
220. Q.4 - Chương 26: Tiểu An Làm Mọi Người Lo Lắng	309
221. Q.4 - Chương 27: Không Để Cô Đi	312
222. Q.4 - Chương 28: Nhảy Lầu	314
223. Q.4 - Chương 29: Đoàn Viên	316
224. Q.4 - Chương 30: Hết Thấy Những Chờ Mong Của Cô	318

Tay Ôm Con Tay Ôm Vợ

Giới thiệu

Nam nhân từ phía sau mang ra một tờ giấy ném ra trước mặt nữ nhân, nữ nhân hai tay run run cầm

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tay-om-con-tay-om-vo>

1. Q.1 - Chương 1: Cuộc Hôn Nhân Của Nàng

Trong một căn biệt thự hai tầng xa hoa, vắng lặng, bên trong một người phụ nữ đang tất bật làm việc, ngoài ra, không còn ai. Trên tường một chiếc đồng hồ cổ kiểu Châu Âu đã bạc màu thời gian, cho biết hiện tại là bảy giờ sáng. Tấm rèm cửa bằng lụa tơ tằm được mở ra, không khí buổi sáng sớm hết sức tươi mát tự nhiên, từng tia nắng sớm chiếu vào trong căn phòng, rất sạch sẽ không chút bụi trần.

Người phụ nữ đang chăm chỉ dọn dẹp vệ sinh, tất bật không lúc nào ngừng, nàng cẩn thận quan sát từng góc kẹt trong căn phòng, cho đến khi gặp chân một bức ảnh cưới rất lớn treo trên tường, nàng ngẩng đầu lên và đứng yên, đồng tử bắt đầu mất tập trung, người cũng thất thần.

Người đàn ông mặt áo cưới có khuôn mặt cương nghị lập thể hình khối, ngũ quan tuấn mỹ không gì sánh được, lông mày màu đen hình lưỡi kiếm, sống mũi cao thẳng, môi mỏng, đang mím chặt, vẻ lạnh nhạt, rõ ràng là ảnh cưới, nhưng là, nhưng người đàn ông trong ảnh không cảm nhận được sự vui mừng nào, hôn nhân là tốt đẹp và thiêng liêng, nhưng người đàn ông này hiển nhiên không cho là như vậy, nếu nhìn kỹ, có thể nhận ra được trong mắt người đàn ông này sự phiền chán cùng khinh thường. Từng cử chỉ biểu hiện của anh vừa gượng gạo vừa vô tình.

Tương phản là biểu hiện cô gái còn lại trong ảnh, người con gái nhu mì có ngũ quan thanh tú, không thể nói là thật xinh đẹp, nhưng mà, làn da tinh khiết, trắng nõn bởi ánh sáng của ngọn đèn trở nên trong suốt, lông mi dài cong vút, cặp mắt to, trong sáng, nàng dựa người vào thân người đàn ông, đầu hơi nghiêng nghiêng, khoe miệng cong cong nụ cười ngượng ngùng.

Người phụ nữ nhìn nhìn, rồi cúi đầu, khe khẽ thở dài, sau đó cầm lấy khăn lau trong tay, đem theo một cái ghế. Đứng trên chiếc ghế nàng cẩn thận lau chùi bức ảnh cưới, lúc này ngọn đèn trong phòng chiếu sáng khuôn mặt người phụ nữ, nhìn kỹ, mới phát hiện người phụ nữ và cô gái trong bức ảnh chỉ là một người, cùng một khuôn mặt, nhưng không có sự ngượng ngùng lẫn hạnh phúc của cô gái bên trong ảnh chụp, mà là nét bi thương cùng cam chịu.

Nàng đếm đếm ngày, đã một năm rồi, thời gian một năm, nhiều sự tình đã thay đổi, ví dụ như nàng hiện tại.

Buông trong tay khăn lau, nàng rửa sạch tay, thay đổi bộ quần áo, đi lên phòng khách, bên trong phòng khách một chiếc bàn lớn bày đầy đồ ăn, nhìn thoáng qua, hóa ra là nguyên xi chưa động, nàng bước đi đến, trực tiếp thu dọn từng món từng món, gom hết thức ăn đổ vào thùng rác, xong xuôi, nàng mới ngồi trên chiếc ghế sofa ở phòng khách, toàn bộ biệt thự chỉ có mình nàng, một sự tịch mịch không nói nên lời bao phủ toàn thân.

Một hồi sau, nàng đột nhiên đứng dậy, đi lên cầu thang, đứng trước cửa một căn phòng, căn căn môi, tay đặt trên vành cửa, sau đó, dừng lại, dường như đang cân nhắc xem nên đẩy hay không đẩy cánh cửa.

Rốt cục, nàng quyết định đẩy cánh cửa bước vào, bên trong là một gian phòng ngủ, căn phòng được bố cục hai màu trắng đen, không có màu sắc khác, lộ vẻ u ám cùng thâm trầm, ngay cả chiếc giường cũng là màu xám, hết sức cứng rắn, giống như bản thân của anh ta vậy.

Nàng đi vào, ngồi lên trên giường, ngón tay lướt lướt không ngừng trên giường, nàng nằm úp người lên trên mặt giường, nghe thấy mùi cơ thể anh, mùi cổ xanh nhạt nhạt, mùi đặc trưng riêng của anh.

Nàng, Diệp An An, không là cô nhi, thế nhưng cũng không khác gì, nói trắng ra là một đứa bé bị cha mẹ mình vứt bỏ, nàng không có kí ức thời ấu thơ, cứ xem như là nàng bị vứt bỏ đi, nàng từ nhỏ lớn lên ở trường Dục Ấu Viên, nàng không biết tình yêu của cha, cũng không biết cái gì gọi là tình thương của mẹ, càng không biết đến cái thứ gọi là gia đình.

Mà nàng từ nhỏ đã không làm nũng, không được sung sướng, trong thế thái nhân sinh thất thường, ân huệ ban phát, nàng không được lớn lên trong tình yêu thương ấm áp, thế nhưng, nàng vẫn vui vẻ, trong mắt mọi người nàng càng kiên cường và lương thiện hơn.

2. Q.1 - Chương 2: Trọng Phu Của Nàng

Nàng cười nhẹ, mặt hết sức ôn nhu, đôi má mịn màng cọ chậm chậm không ngừng vào cái chăn. Đúng vậy, quá khứ nàng cái gì cũng không có, nhưng là, hiện tại, nàng có gia đình, có chồng, một người chồng là anh, tuy là, anh không phải cam tâm tình nguyện cưới nàng, tuy là vợ chồng, họ vẫn ngủ riêng, tuy là anh chưa từng chạm qua nàng, có lẽ, đúng là động nhẹ cũng không.

Nhưng là, nàng đã có gia đình.

Anh, Mục Nham, chồng của nàng, người chồng hợp pháp của nàng, giám đốc chủ tịch tập đoàn Mục Thị, là thiếu gia của một gia tộc vững mạnh, anh thanh nhã, đẹp trai, bình tĩnh, thành thực. Ông trời rất ưu ái, ban cho anh rất nhiều ưu điểm, ngoại trừ một việc, anh cưới nàng, Diệp An An. Một người cô gái bình thường, một cô gái không có gì bắt mắt, cho dù đặt ngay giữa đường cũng không ai thèm quay đầu liếc mắt nhìn.

Bất quá thân phận hiện tại của nàng, lại là vợ anh, vợ trên luật pháp, cũng là vợ duy nhất. Nhưng nàng chỉ là vợ anh không phải là người đàn bà của anh.

Đúng vậy, nàng thực bình thường, cái gì cũng không có, nhưng là, hiện tại được mang trên mình cái họ Mục danh giá.

Nàng biết, anh không tình nguyện cưới nàng. Nàng cũng biết, nàng không phải là người anh yêu.

Lặng lẽ quay trở lại trước đó hơn một năm, khi đó, nàng vẫn là một sinh viên vừa mới tốt nghiệp, 20 tuổi, làm nhân viên ột bệnh viện. Trong bệnh viện, nàng chưa bao giờ keo kiệt nụ cười, cũng không bao giờ keo kiệt lòng tốt của mình.

Chính cái năm đó, đã làm cho cuộc sống của nàng thay đổi hoàn toàn. Trong phòng VIP của bệnh viện có một bệnh nhân đặc biệt, là một bà lão bị bệnh tim rất nghiêm trọng, bà hay bất bẻ, tính tình cũng không được tốt, đã mắng mỗ nhiều y tá đến phát khóc, không ai dám đi chăm sóc bà, nhưng mà bắt buộc phải chăm sóc, có một số người bác sĩ không muốn đắc tội, ví dụ như bệnh nhân trong phòng VIP này.

Cuối cùng, không hiểu may rủi thế nào, nàng Diệp An An lại trở thành hộ lý đặc biệt của vị lão thái thái nhà giàu này. Mà lão thái thái cũng không biết vì lẽ gì đặc biệt rất thích Diệp An An, thích sự trong sáng của nàng, thích nụ cười ôn nhu luôn hiện trên mặt nàng. Nàng, một thân cô nhi cũng hưởng được tình cảm ấm áp của trưởng bối lúc bên cạnh lão thái thái.

Hai người có cảm giác như một đôi bạn vong niên, cho đến một ngày, cháu trai của Mục lão thái thái đến bệnh viện. Nàng lần đầu tiên gặp anh ta, thấy được người đàn ông thành thực và bình tĩnh đã làm cuộc đời nàng từ đó về sau vĩnh viễn thay đổi.

Nàng đã biết yêu, đã biết tình yêu sét đánh, cũng đã biết, đau thương.

Đúng vậy, nàng yêu anh ngay từ ánh mắt đầu tiên, nàng rơi mãi vào hố sâu tình cảm, không tài nào thoát ra được.

Nàng cuối cùng được gả cho anh, trở thành vợ anh, bất quá, đều là do Mục lão thái thái. Mục lão thái thái trước lúc lâm chung bất chấp ý kiến phản đối của mọi người, bắt anh phải cưới nàng, mà Mục Nham không thể cự tuyệt di ngôn của bà nội, đành cưới một người cái gì cũng không có là nàng, chỉ để cho lão thái thái có thể an nghỉ nơi chín suối. Bọn họ không có làm nghi thức, không cử hành hôn lễ, thậm chí, cũng không có tuyên thệ trước mặt người làm chứng, chỉ là đi tới nơi cục tiếp dân thay đổi tình trạng hôn nhân. Trên hộ khẩu của nàng, tình trạng hôn nhân liền từ chưa từng lập gia đình trở thành đã kết hôn.

Từ đó, hai người bọn họ là vợ chồng, vợ chồng tương kính với nhau lạnh lẽo như băng tuyết, thẳng thắn mà nói, anh đối nàng xem như không tệ, cho nàng một cái gia đình, chi tiêu thoải mái, ăn ngon mặc tốt, chỉ là ngoài một chuyện, anh không yêu cô.

Nàng không muốn gì, chỉ muốn có một chút tình yêu của anh, nhưng là, nàng hiểu rõ, anh không yêu nàng, có lẽ vĩnh viễn cũng sẽ không.

Nàng từ trên giường đứng lên, vuốt thẳng, xóa đi dấu vết trên giường, sau đó đi đến trước bàn làm việc của anh. Bàn làm việc rất to, trên mặt bàn là hồ sơ tư liệu của công ty anh, nàng là Mục phu nhân, nhưng là một Mục phu nhân không ai biết đến. Cuộc hôn nhân của họ, bên ngoài căn bản là không ai hay, không ai biết có một người như nàng tồn tại.

Anh hiện tại, Mục Nham, người chồng trên danh nghĩa, vẫn là một chàng trai vàng độc thân, không, là chàng trai kim cương mới đứng. Tổng giám đốc tập đoàn Mục thị, chói sáng đến mức nào. Hơn nữa, bản thân anh có dáng hình người mẫu, ngũ quan tuấn mỹ. Rất nhiều mỹ danh tương tự như vậy hợp lại tạo thành một người đàn ông đầy lực hấp dẫn.

Người đàn ông có danh vọng, tiền tài như vậy, ở bên ngoài anh không thiếu đàn bà, nhưng cũng không thể nói là lạm tình, thậm chí, có thể nói là anh tuyệt tình. Anh đối đàn bà thực tuyệt tình. Anh có nhiều người tình, nhưng không ai có thể lấy được trái tim anh, anh chưa từng có mối quan hệ tình nhân với người đàn bà nào quá một tháng.

Vì lý do đó, nàng trong mắt anh, vốn chỉ là một người vợ có cũng được không có cũng không sao.

Nàng là vợ, có lẽ, chỉ thích hợp để bày biện trong nhà mà thôi.

3. Q.1 - Chương 3: Người Phụ Nữ Của Anh

Nhưng, nàng vẫn cứ yêu anh, yêu không vì lý do gì. Ngay lần đầu tiên khi anh nói với nàng lời cảm ơn, ngay lần đầu tiên anh bắt tay nàng trước mặt bà nội, nàng đã yêu. Yêu không hề oán trách không hề hối hận.

Nàng đưa tay mở ngăn kéo bàn của anh ra. Chỉ có những lúc như thế này, thời gian anh không có ở nhà, nàng mới có khả năng đi vào phòng của anh, nơi này đây trong căn nhà, là cấm địa đối với nàng, là địa phương nơi nàng không thể tới.

Trong ngăn kéo, lộ ra bức ảnh chụp một cô gái, cô gái có ngũ quan xinh đẹp và tinh tế, dáng vóc quyến rũ động lòng người, nàng bất quá muốn so sánh với cô gái trong bức ảnh, như cỏ dại so với hoa tươi, là không thể so sánh. Mà nàng biết cô gái đó là ai. Đó là người phụ nữ duy nhất chồng nàng yêu, không phải, có lẽ là, bây giờ anh vẫn yêu, đồng thời cũng hận.

Không vì yêu, sao lại hận chứ?

Anh hiện tại đang chơi trò không yêu, tuyệt tình với người đời, kỳ thật, cũng chỉ vì tổn thương mà thôi. Nàng yêu thương anh, yêu thương anh nỗi nàng đơn, yêu thương anh con người bị tổn thương. Anh ở trên cao, kỳ thực rất nàng quạnh.

Nàng có thể hiểu, nhưng lại không thể giúp, bởi vì, nàng không phải là người kia anh cần.

Cẩn thận cất đi bức ảnh, nàng rời khỏi phòng anh, đóng cửa, cũng đóng lại thế giới giữa anh và nàng.

Chồng ơi, em biết, em không có tư cách gọi anh như vậy, chồng, kỳ thật, em thật sự rất yêu anh, dù cho, anh chưa bao giờ yêu em. Chồng, anh có thể không yêu em, nhưng mà, xin cho em được yêu anh, được không?

Văn phòng tổng giám đốc tập đoàn Mục thị, một người đàn ông thành thực cao to ngồi trên chiếc ghế xoay bọc da, thân mặc một chiếc áo veste may bằng tay tinh tế màu đen, cây bút trên tay vẫn đang động, nửa ngày, anh xoa nhẹ một chút mắt mình, dựa người vào lưng ghế.

Cốc cốc...

Tiếng gõ từ cánh cửa phía sau vang lên.

“Mời vào.” Nam nhân vẫn duy trì động tác kia, cửa bị đẩy ra, từ bên ngoài đi vào một người phụ nữ diện mạo cực kỳ xinh đẹp cực kỳ yêu mị, vóc người cao thon thả, đôi núi mấp mô, mặt mũi xinh đẹp, trang điểm kỹ càng.

“Nham.....” người nữ kêu lên cái tên thân mật của người nam, đánh mông đi về hướng người đàn ông, tay rất là tự nhiên đặt trên vai, mát-xa bả vai người đàn ông, tay còn khiêu khích định đụng vào trước ngực anh ta.

Đột nhiên, cổ tay mảnh khảnh của người nữ bị nắm chặt lấy, rồi bị hất mạnh ra.

“Nham, anh làm đau em.”. Người nữ mở đôi môi đỏ mọng kêu lên, ôm cổ tay dường như rất đau của nàng, trên mặt hiện lên vẻ bối rối vì bị cự tuyệt.

“Lăng Huyền, chú ý thân phận của cô, hiện tại là thời gian làm việc, tôi không thích người công và tư không rõ ràng, cô, cũng không ngoại lệ.” Người nam nhếch khóe môi đẹp, con ngươi đen màu một mảnh vô tình.

“Nham, không cần như vậy mà, người ta chẳng qua là quá yêu anh.” Người nữ lại tiến lên, không thuận theo bàn tay xua đuổi của người nam, khuôn mặt càng lộ thêm vẻ xinh đẹp, mắt chớp nhẹ, môi đỏ mọng mấp máy. Bộ dáng quyến rũ như vậy, tin tưởng là nam nhân, tuyệt đối sẽ mềm lòng, chẳng qua, thực đáng tiếc, trước mắt nàng không phải nam nhân bình thường, anh là Mục Nham, là lãnh tâm vô tình Mục Nham.

Yêu? Người nam khinh thường trào phúng, yêu là cái thứ gì vậy, còn nghĩ rằng anh sẽ tin tưởng sao?

“Đi ra ngoài.” Người nam tiếp tục tựa lưng vào ghế ngồi, thanh âm tuy rằng nhẹ, nhưng chứa bên trong sự uy nghiêm không thể nghi ngờ. Người nữ cuối cùng sửa sang lại y phục, vừa ai oán liếc nhìn người nam, muốn cướp đoạt sự chú ý, chỉ là người nam đã đóng chặt mắt, không chịu liếc nhìn nàng ta một chút nào.

4. Q.1 - Chương 4: Châu Báu

Lăng Huyền giậm mạnh chân một chút, bất quá cũng phải đi ra ngoài, nàng là người phụ nữ thông minh, biết điều gì nàng nên làm để cho người đàn ông này vui vẻ. Người này vô tình, cho nên, chỉ có thể nghe lời anh ta, mới có thể đạt được điều nàng mong muốn. Mà điều nàng mong muốn chính là trở thành Tổng giám đốc tập đoàn Mục thị phu nhân.

Nam nhân này cho thể mang đến cho nàng được hết thảy, tiền tài, quyền lực, danh vọng, còn có cuộc sống đầy đủ.

Mà hết thảy những thứ này, nàng, Lăng Huyền đều muốn có. Tuy rằng người tình của anh không chỉ một mình nàng, bất quá, cái gọi là gần quan được ban lộc, nàng ở gần anh nhất, mỗi ngày mỗi tiếp xúc, cho nên, nàng tin tưởng, chỉ cần nàng cố gắng, không ai có thể cướp người đàn ông này từ trong tay cô.

Nghe được tiếng gõ cửa, Mục Nham mới chậm rãi mở hai mắt, trong mắt là sự đùa cợt nhảm tâm, anh tự nhiên biết người phụ nữ này muốn cái gì, chẳng qua, ngoại trừ tiền, anh không thể cho nàng ta được cái gì khác, về phần vị trí giám đốc phu nhân, thực đáng tiếc, vị trí đó đã có người, tuy rằng, anh cũng không nguyện ý cưới người kia, nhưng là, nàng ấy lại là vợ hợp pháp của anh, Mục Nham.

Dù sao, đối với anh mà nói, cưới ai cũng không quan trọng.

Phụ nữ, anh cần để giải quyết nhu cầu bản thân. Mà đối với loại phụ nữ tự động dâng hiến như Lăng Huyền, anh tự nhiên là không cự tuyệt, dù sao, nàng làm thân thể anh rất thỏa mãn, nếu phải trả giá cũng chỉ là một ít tiền bạc cùng một ít tinh lực mà thôi. Dù sao, đây là cuộc chơi tình nguyện, không ai bị thiệt.

Về phần người phụ nữ ở nhà kia, người vợ trên danh nghĩa của anh, anh sẽ không động tới. Cưới nàng đã là giới hạn cao nhất của anh. Một phụ nữ không có gì đặc sắc, nói thật, có cưới hết quần áo nằm ra, cũng không khơi lên được của anh cảm giác gì.

Nhưng thực tâm mà nói, Diệp An An được chọn làm vợ quả thật không sai. Nàng thực ôn nhu, cũng rất cẩn thận, tuy rằng không phải người anh mong muốn, nhưng cũng đủ tư cách là một người vợ, toàn tâm toàn ý chăm sóc anh, làm cho anh không tìm ra được bất kỳ tật xấu nào.

Nghĩ đến đây, anh buông cây bút trong tay, đi đến sát bên cửa sổ. Bên ngoài xe cộ náo nhiệt như nước. Diệp An An con người không có gì xuất sắc bỗng nhiên hiện ra trước mặt anh với bộ mặt thật dễ chịu. Không biết nàng hiện tại làm cái gì. Thật sự là một phụ nữ kỳ quái, đem toàn bộ người giúp việc trong nhà sa thải, lý do chỉ là nàng nói nàng không có việc gì để làm.

Anh nheo nửa con mắt, trong đôi khe mắt nhỏ dài chỉ còn một vệt lạnh tanh. Anh tự nhiên làm sao lại nhớ đến nàng ta. Diệp An An, cái người phụ nữ tuyệt không có gì là xuất sắc.

Buổi tối, cuộc sống về đêm của thành phố mới bắt đầu. Trong một cửa hàng hết sức xa hoa, người nữ duyên dáng kéo một người nam cao to đi vào, chủ cửa hàng trang sức vừa thấy hai người nọ, lập tức ra đón. Người

nam là khách quen của cửa hàng. Bọn họ nhìn người phụ nữ đi cùng người nam, không lấy gì làm lạ. Người nam chính là giám đốc chủ tịch tập đoàn Mục thị nổi danh trong xã hội thượng lưu. Tập đoàn Mục thị đứng đầu cất cánh cho ngành điện tử trong nước. Từ sau khi Mục Nham nhận chức, công ty tài lực càng thêm lớn mạnh, mở rộng gấp ba lần so với lúc cha anh tại nhiệm, đã tiến tới bước muốn phát triển buôn bán ra nước ngoài.

Không thể không kể đến năng lực làm việc trong cùng giới của Mục Nham hết sức nổi tiếng. Tuổi không quá 28 tuổi, nhưng có khí thế không giận vãn uy nghi, đầu óc tuyệt đối thông minh, rất bình tĩnh khi đàm phán, còn có thủ đoạn giao tiếp tuyệt hảo, không thể nghĩ ngờ đây chính là một giám đốc trẻ thành công.

“Em muốn cái gì, tùy tiện chọn.” Mục Nham buông cái eo của người nữ ra, đi về phía trước, anh đối với phụ nữ rất hào phóng, bạn gái anh, các nàng muốn cái gì, anh đều cấp cho, trừ tình yêu. Với lại đám nữ nhân các nàng, có người nào có cảm tình, bất quá chỉ muốn yêu cái thân phận, tiền tài của anh mà thôi.

Lăng Huyền lúc lắc eo nhỏ, ngón tay xinh đẹp được cắt giữa kỹ càng xẹt lướt trên tấm kính thủy tinh, bên trong có rất nhiều trang sức quý giá đủ loại, đều là do các người nổi tiếng thiết kế, hơn nữa, quan trọng nhất là, cửa hàng này cực kỳ sang trọng, không phải người bình thường nào cũng có thể vào mua.

Lăng Huyền khẽ nâng cằm lên, môi hơi hé mở một ít, bộ ngực đầy đặn nhấp nhô theo nhịp hô hấp của nàng, cực kỳ khuêu gợi. Nàng xem lướt bên trong các đồ trang sức lấp lánh dưới ngọn đèn, cho đến khi nhìn thấy một chiếc vòng cổ kim cương, con mắt bị mê hoặc.

5. Q.1 - Chương 5: Chờ Đợi Hụt Hẫng

“Cái này, lấy ra cho tôi.” Ngón tay thon dài chỉ về hướng chiếc vòng cổ, đôi môi đỏ mọng giật giật, lộ đầy vẻ cao ngạo.

Cô nhân viên quầy hàng lập tức lấy chiếc vòng cổ ra, Lăng Huyền cầm lấy, ướm ngay lên cổ mình. Nàng soi vào trong gương, quả nhiên là rất xứng với nàng. Kim cương long lánh cực kỳ chói mắt, đeo lên chiếc cổ đẹp tuyệt của nàng, càng xinh đẹp nổi trội, lại làm cho nàng thêm phần xa hoa khí chất hơn.

Thật đúng là không lầm, nàng nhẹ tay vỗ về kim cương trên cổ, quay sang Mục Nham không biết nhìn cái gì đang đi qua.

“Nham, anh xem nè, cái này có phải là rất đẹp hay không.” Nàng làm nũng kéo lấy tay Mục Nham, ngẩng đầu lên để anh ngắm chiếc vòng trên cổ. Nàng biết là Mục Nham đối với bạn gái rất hào phóng, cho dù có đắt tiền đến bao nhiêu cũng không làm anh chớp mắt, nàng đã rất vất vả mới leo lên được cái chức thư ký riêng của anh, cũng đã rất vất vả để khiến cho anh chú ý tới nàng.

Mục Nham ngẩng đầu, nhìn chiếc vòng trên cổ Lăng Huyền, anh bề ngoài tuy không hề biến sắc, nhưng lại khinh bỉ ở trong lòng. Quả nhiên là một người đàn bà tham lam.

“Em muốn nó à?” Anh đưa tay đặt ở trong túi tiền, người đứng thẳng tắp, ngũ quan hoàn mỹ dưới ánh đèn lại càng thêm anh tuấn, đôi môi mỏng mở ra rồi khép lại, phun ra câu nói kia, tuy khế, nhưng nghe được ra sự mỉa mai không nói hết được.

“Quên đi, em không muốn nữa, kỳ thật, em cũng không có thích nó lắm.” Lăng Huyền làm bộ không thích gỡ bỏ chiếc vòng cổ xuống, kỳ thật là đã nhìn ra sự châm chọc trong mắt của Mục Nham, nàng biết mình hình như đã làm sai, cái nàng muốn không chỉ là cái vòng cổ này mà là rất nhiều, rất nhiều thứ.

“Quét thẻ đi.” Mục Nham trực tiếp xoay người, xem như ngăn hành động của Lăng Huyền, anh móc thẻ card từ trong túi tiền ra, ngay cả giá cũng không hỏi, trực tiếp ném cho viên quản lý, quản lý hai tay tiếp nhận lấy mang đến quầy tính tiền.

“Nham.” Lăng Huyền đến gần anh, nhìn hết sức là cảm động, nàng ôm lấy cổ Mục Nham, dâng hiến đôi môi đỏ mọng của mình, Mục Nham cười khế, không cự tuyệt sự chủ động của nàng, hôn nồng nhiệt.

Hôn một lúc lâu sau, Lăng Huyền thở hổn hển đổ người vào trong ngực anh, kỹ thuật hôn của anh thật tuyệt, thật sự tuyệt đến mức làm nàng say mê quyến luyến, nàng nghĩ, nàng không ly khai người đàn ông này, sẽ thật sự yêu anh mất.

Sắc mặt Mục Nham tương đối rõ ràng là không hề biến sắc, ánh mắt anh dừng lại ở trên một sợi dây chuyền ở trong một tủ kính, thiết kế rất đơn giản, rất là tự nhiên.

Anh đẩy người đàn bà trong ngực mình ra, cũng không thèm liếc mắt nhìn một cái, thẳng hướng vật kia mà đi tới.

Diệp An An ngồi ở trên sofa, cầm remote thỉnh thoảng đổi kênh TV, thỉnh thoảng lại nhìn về phía chiếc đồng hồ báo giờ treo trên tường, đã hơn mười giờ đêm, anh sẽ không về nhà, nàng nhìn đồ ăn đã chuẩn bị từ trước đang đặt ở trên bàn, cúi đầu, ngực nhói đau.

Bữa tối nàng làm mất vài giờ, anh không ăn đến.

Nàng đứng lên, nén sự rối loạn, đi về hướng bàn ăn. Đồ ăn trên bàn đã nguội lạnh. Nàng nhìn nhìn, đang định bắt đầu thu dọn.

Lúc này, cánh cửa đột nhiên bật mở, nàng ngẩng đầu lên, Mục Nham đi vào thật bình tĩnh tương đối trái ngược với sự ngạc nhiên vui mừng của cô.

“Anh đã về, cơm chiều em làm đã nguội rồi, để em đi hâm nóng lại.” Nàng vội vàng nói, tay chân hơi luống cuống, hiển nhiên là có chút kích động.

Mục Nham mắt lạnh lùng nhìn nàng đang bối rối, quay sang nhìn đồ ăn bày ra trên chiếc bàn lớn, đôi môi lạnh nhạt mở, “Không cần, tôi ăn rồi.”

Diệp An An ngừng ngón tay lại, cúi đầu, cười không nổi. quả nhiên vẫn là như vậy, anh đã ăn rồi, còn nàng thì chưa ăn. Thế nhưng chỉ một câu nói của anh đã làm nàng không muốn ăn nữa. Cả đêm chờ mong cuối cùng bị hụt hẫng.

6. Q.1 - Chương 6: Vợ Chồng Xa Lạ

Mục Nham gõ cà-vạt, cởi giày, đi đến kế bên Diệp An An đang cúi đầu, lấy ra từ trong túi ra một cái hộp nhỏ hình vuông, tiện tay ném cho cô.

Diệp An An vội vàng đón lấy, nhìn anh khó hiểu, lúc này, đôi mắt trong vắt của nàng tràn ngập nghi vấn, đôi môi hồng nhạt khe khẽ cắn lại.

Có cảm giác giống như tiểu bạch hổ một chút, Mục Nham đột nhiên nghĩ đến cái từ như vậy, vợ của anh, hôm nay nhìn kỹ, nguyên lai, diện mạo thật sự cũng không có xấu, một người thực sạch sẽ, cũng thật đơn thuần, chỉ cần liếc mắt anh có thể nhìn ra nàng đang nghĩ gì?

“Tặng cho cô.” Anh đột nhiên quay lại ngồi trên sofa, không biết vì cái gì anh rõ ràng đã tính cùng bạn gái dự một bữa tiệc lớn, rồi lãng mạn qua đêm, bất quá chỉ là khi anh nhìn đến cái hộp trong túi, trong một giây chợt đổi ý lái xe quay về nhà. Anh đối bạn gái rất rộng rãi, thế nhưng anh chợt ý thức ra là anh chưa từng tặng gì cho vợ vì vậy mới đồng thời mua luôn vật này.

Diệp An An hơi run run nắm cái hộp trong lòng bàn, cảm giác dường như rất nặng, nàng cúi đầu tránh cho anh nhìn thấy nước trong mắt đang muốn rơi ra.

Mục Nham nhắc chân, nhìn thấy đồ ăn trên chiếc bàn lớn, ngẩng đầu lên nhìn Diệp An An vẫn giữ yên người, người phụ nữ này còn có những cử chỉ làm người khác không ngờ nổi, phụ nữ khi thấy quà anh tặng, nếu không mừng như điên thì cũng giống như Lăng Huyền nào có ai giống như người này, vụng trộm mà khóc. Đúng vậy, tuy rằng nàng là cúi đầu, nhưng anh vẫn thấy được rõ ràng mắt nàng ngân ngấn nước.

Tâm tư của nàng hiện hết lên mặt thật rất dễ nhận biết.

“Diệp An An, cô không phải muốn đi hâm nóng cơm sao? Đứng ở nơi đó làm cái gì?” Anh nhìn cái bàn bày đầy đồ ăn, tuy rằng không thể so sánh nổi với nhà hàng, nhưng cũng hết sức thanh đạm. Anh không kén ăn, cũng thích nhất là loại thức ăn này, đã lâu rồi chưa có nếm lại, có chút hoài niệm.

Diệp An An nghe được lời anh nói, vội vàng ngẩng đầu nhìn anh, nhìn thấy anh sắc mặt ôn hoà thì mặt ửng hồng, “Em đi liền,” nàng vội bưng mâm thức vào phòng bếp, cấp tốc hâm nóng, rồi bưng ra.

Nàng đứng ở một bên nhìn Mục Nham dùng thức ăn nàng làm, đột nhiên cảm giác rất mãn nguyện, thì ra chỉ cần nhìn người mình yêu hạnh phúc nàng cũng hạnh phúc như vậy, cho dù người đó chỉ đơn giản là ăn đồ do nàng làm.

“Ngồi xuống cùng ăn đi,” Mục Nham đang ngồi ăn trên bàn, lần đầu tiên phát hiện thức ăn người vợ này làm rất ngon, rất phù hợp khẩu vị của anh. Mà đồ ăn cũng không có dấu vết đọng vào, Diệp An An là người phụ nữ không biết nói dối, nàng hẳn là chưa ăn, chỉ nhìn thôi sao có thể no chứ?

Diệp An An mím mím môi, kéo một chiếc ghế tựa ra ngồi xuống, nàng bưng cơm lên, chậm rãi ăn. Đồ ăn trên bàn phần lớn đều vào bụng Mục Nham. Đây kỳ thực là lần đầu tiên nàng cùng Mục Nham ngồi ăn cơm chung, cho nên nàng đặc biệt quý trọng, không biết còn có thể có lần sau hay không.

Nàng chỉ ăn cơm trắng, thỉnh thoảng vụng trộm nhìn lên người đàn ông mà nàng coi như là trời. Nàng mấp máy miệng, cảm giác dường như cả ngày hôm nay thật rất vui vẻ.

Chồng, nếu mỗi ngày đều có thể được như vậy, tốt biết bao nhiêu.

Chồng, anh có biết hay không, hôm nay thật sự rất hạnh phúc, bởi vì anh tặng em quà, còn cùng em ăn cơm,

Chồng, em yêu anh, thật sự rất yêu anh.

Hai người im lặng ăn cơm, cho đến khi Mục Nham ăn xong, đứng dậy quay về phòng mình. Bọn họ là vợ chồng cũng mà cũng không phải vợ chồng. Có lẽ chỉ có thể xem là hai người xa lạ ở cùng một nơi.

7. Q.1 - Chương 7: Chính Là An An

Đi vào trong phòng, anh đột nhiên nheo lại nửa mắt, cảm giác ngửi được trong phòng một mùi hương nhàn nhạt thoang thoảng. Anh cũng không thấy chán ghét. Anh mở cửa sổ, bụng cảm giác rất là no. Lâu lắm rồi, kể từ khi nàng bỏ đi, anh đã không ăn một bữa thỏa thích như thế.

Nàng, nghĩ đến nàng, Mục Nham ngồi trở lại vào bàn làm việc, mở ngăn kéo ra, lấy từ bên trong tấm ảnh.

Người con gái trong tấm ảnh cười rất đẹp, nàng quả thật là một cô gái rất xinh đẹp. Anh hận nàng, thế nhưng càng yêu nàng. Cố Thính Y, cái tên nghe thật đẹp. Cái tên đã hủy đi mọi cảm tình của anh đối với phụ nữ.

Người tình đầu của anh, và cũng từng là vị hôn thê của anh.

Anh dùng ngón tay khẽ vuốt nhẹ lên khuôn mặt tươi đẹp của người con gái trong bức ảnh, người mà anh từng yêu nhất. Trong con người màu đen phát ra một nỗi thống khổ, đau thương sâu sắc.

Y Y, em vì sao lại phản bội anh? Vì sao lại ra đi? Ngay lúc chúng ta định đính hôn, Y Y.....

Hiện tại tình cảm của anh bị đông lạnh. Hiện tại anh có phụ nữ bên cạnh mà như không có ai. Hiện tại anh kết hôn với người phụ nữ mà cho tới bây giờ anh cũng không muốn kết hôn. Tất cả đều là nàng làm hại, đều do nàng làm.

Y Y.

Ở bên kia Diệp An An đi vào phòng mình, khẽ khàng đóng cửa lại. Lòng bàn tay khấn trương đỏ đầy mồ hôi, nàng chậm rãi mở bàn tay cầm chiếc hộp ra. Quà của chồng nàng vừa mới tặng, tuy không biết là cái gì nhưng nàng lại vô cùng quý trọng và cảm thấy thật hạnh phúc.

Rất cẩn thận mở hộp, bên trong là một sợi dây chuyền mảnh mai. Những cái mắc xích như những giọt nước nhỏ long lanh đan xen vào nhau, thật hết sức xinh xắn. Nàng nhẹ nhàng vuốt ve cái dây chuyền này. Miệng nàng nở một nụ cười chúm chím, xinh đẹp như hoa, không tả được thành lời, tỏa thêm sự ôn nhu trên khuôn mặt nhỏ nhắn bình thường.

Nằm trên chiếc giường êm ái, tay nàng đặt ở trên bức tường mà ngăn cách ở phía sau chính là gian phòng anh.

Nàng áp mặt vào vách tường, mặc cho sự lạnh lẽo của nó, trong lòng nàng lại rất ấm áp khó mà bày tỏ.

Chồng, ngủ ngon, cảm ơn quà của anh.

Chồng, còn nữa, em yêu anh.

Trong cơn mơ màng, nàng chậm rãi ngủ, nụ cười vẫn nở trên miệng suốt cả một đêm.

Ngày hôm sau, nàng dậy rất sớm, đây là thói quen nàng vẫn giữ lâu nay. Tuy rằng hiện tại không đi làm, cũng không phải lo vì miếng ăn mà tính toán, nhưng nàng không thích cuộc sống quá an nhàn.

Quét dọn nhà cửa xong, nàng đứng lặng nhìn tay nắm cửa căn phòng kia. Anh còn chưa dậy. Anh thường rất ít khi ngủ qua đêm ở nhà. Nàng đương nhiên biết không ở nhà, anh đã qua đêm ở những chỗ như thế nào.

Nhưng nàng không có tư cách để mà ghen tuông, bởi vì nàng chỉ là người mà bà nội anh bắt phải cưới, chiếm lấy cái vị trí vợ của anh mà thôi.

Cho nên nàng có tư cách gì? Nàng hiện tại có rất nhiều thứ hằng mong ước, nên cần phải thỏa mãn, không đúng sao? Suy cho cùng, anh có rất nhiều nữ nhân, nhưng chỉ có mỗi một người vợ. (gừ gừ, edit mà muốn đập đập đập, gõ xong cái cảm nghĩ này mới beta tiếp được.! Câu gì dài quá, người gì yếu đuối)

Tuy rằng, anh vẫn như trước không thương nàng, nhưng mà anh cũng không yêu bất luận kẻ nào, anh chỉ yêu duy nhất người con gái kia.

Không phải là nàng, Diệp An An, cũng không phải là những người đàn bà vẫn qua lại với anh, mà là cô gái trong tấm ảnh ở bên trong căn phòng anh.

Vào phòng bếp, nàng bắt đầu làm bữa ăn sáng, không rõ anh có ăn ở nhà hay không, nhưng nàng vẫn dành phần cho anh. Nàng cắt sợi dây chuyền anh tặng ở đầu giường, giữ gìn rất cẩn thận. Nàng không dám mang bởi vì nàng quá quý trọng nó nên sợ sẽ đánh mất.

8. Q.1 - Chương 8: Yêu Tỉ Mỉ, Sâu Sắc

Mục Nham day day cái trán mình, hơi có cảm giác đau đớn mỗi mệ, mỗi một lần nhớ đến nàng, sẽ luôn làm anh mỗi mệ cả về thể xác lẫn tinh thần. Anh ngồi ở trên giường, bộ đồ ngủ màu đen bao bọc lấy thân thể cực kỳ cao lớn của anh, cơ bắp cuộn cuộn nổi lên trên cơ thể hoàn mỹ. Anh vừa điên cuồng vừa đồng thời nguội lạnh.

Người đàn ông có ngũ quan tuần mỹ vừa có một giấc ngủ không sâu thê nhưng không ảnh hưởng đến nửa phần khí chất của anh. Mặc đồ hết thảy xong, anh mở cửa rồi đi ra ngoài. Trong phòng bếp truyền ra âm thanh loảng xoảng, nơi này không có người nào khác, chỉ có mỗi mình Diệp An An, người vợ trên danh nghĩa của anh.

Anh chậm rãi bước vào bên trong, tựa người vào cửa, nhìn người phụ nữ đang bận rộn trong căn bếp kia. Nàng lúc nàng cũng không có phát hiện ra anh, chăm chú làm đồ ăn, băm, chặt nhanh nhẹn bỏ các thứ vào nồi.

Trên chiếc mũi xinh xắn lấm tấm những giọt nước nho nhỏ, trên khuôn mặt trắng nõn hiện lên vẻ chăm chú, dường như có một quang sáng trắng hồng lung lung như tỏa ra từ nàng.

Anh cẩn thận nhìn nàng, ấn đường giữa trán hơi giãn ra. Hình ảnh này hình như thật quen thuộc trong ký ức, hình như là ở đâu đó xa xôi trong ký ức. Anh không hiểu nổi cảm giác của mình, nhắm lại hai mắt, chỉ còn thấy một lớp màn đen.

Có cảm giác giống như một gia đình.

Diệp An An ngẩng đầu, bỗng nhìn thấy anh đứng ở cửa. Trên trán anh, những sợi tóc lòa xòa có phần hơi mất trật tự. Nhìn đến hai mắt vừa hồng hồng vừa khó dò của anh khi nhắm lại có phần ưu nhã, cô không hiểu vì sao lại cảm thấy trong người phát sinh ra một loại ảo giác, một sự cô độc tội lỗi.

Hóa ra anh rất cô đơn.

Nàng bỗng cười nhẹ, cười thực tự nhiên, cũng thực trong sáng, cẩn thận hỏi, “Anh đói bụng không? Sẽ nhanh thôi, Chỉ cần chờ một chút thôi.”

Mục Nham không nói gì thêm, mang trong mắt cảm xúc nàng không hiểu rõ được, anh xoay người đi ra ngoài. Ngồi trên sofa, anh cầm lấy một tờ nhật báo, khi đọc một mục tin tức, ánh mắt nheo lại có chút nguy hiểm, có thoáng khát máu vụt nhanh qua. Anh buông cuốn báo, trào phúng cười, một cái cười có thể khiến người khác run sợ.

Hắn Mục Nham chưa bao giờ là người nhân từ, đàn bà, nhất thiết không được quá thông minh, nhất là loại đàn bà mưu kế đầy bụng. Anh thích thân thể của đàn bà, nhưng đặc biệt chán ghét sự phiền toái. Về điểm ấy, Diệp An An thật sự là người tốt, cho nên mới để cho nàng chiếm vị trí vợ của anh.

Nàng không ồn ào, không bắt nháo, chưa từng mang đến cho anh sự phiền toái nào. Người vợ như vậy cũng chính là người mà anh muốn có.

Như thế nào lại muốn có nàng? Anh ưu nhã ngồi trên sofa, hai tay đặt trên đùi. Anh có lẽ phải tìm hiểu thêm vợ của chính mình.

Chỉ là anh không hề biết, có một số việc đã định sẵn, từng bước từng bước rất vô tình đến với anh.

Diệp An An nhìn cơm nước đã sẵn sàng, ngừng hồi lâu, nàng hơi khần trương, còn có chút rối trí. Kết hôn đã một năm, số lần anh trở về nhà có thể đếm trên đầu ngón tay. Đêm qua nàng đã được ngạc nhiên lẫn vui mừng còn có thêm ngày hôm nay nữa. Lòng nàng chan chứa ngọt ngào đủ vị, mặc dù nàng biết anh vẫn không yêu nàng.

Nàng thực dễ dàng thỏa mãn, thực dễ dàng, thực dễ dàng.

Nàng yêu rất sâu sắc, chú ý đến từng chi tiết. Quần áo anh, nàng giặt giữ thật sạch sẽ. Nàng biết anh không thích ồn ào cho nên nàng xa thải tất cả các người hầu. Toàn bộ biệt thự chỉ có mình anh, nàng cũng chưa bao giờ đi quấy rầy.

Nàng yêu những điều rất nhỏ nhặt, có thể chỉ là ở xa xa vụng trộm nhìn anh chăm chú. Bọn họ là vợ chồng mà không bằng hai người xa lạ. Nàng cẩn thận cất dấu tình yêu của mình. Bởi vì ngay ngày đầu tiên sau khi cưới, anh đã nói rằng anh có thể cho nàng cái chức “phu nhân của Mục giám đốc”, nhưng sẽ vĩnh viễn không yêu nàng cho nên tốt nhất nàng đừng nên yêu anh.

9. Q.1 - Chương 9: Sự Tàn Nhẫn Của Anh

Nhưng mà cái nàng muốn không phải là chức giám đốc Mục phu nhân kia mà chính là tình yêu của anh. Điều này cũng chỉ là hi vọng xa vời mà thôi.

Chồng, yêu anh rất nhiều, cũng không muốn cho anh biết, sợ tình yêu của em là gánh nặng của anh.

Chồng, cái từ thật đẹp, lại chỉ có thể thầm gọi ở trong lòng.

Nàng hít thật sâu một hơi, đem bữa sáng đã chuẩn bị kỹ càng đến phòng khách, cố gắng cười thật tự nhiên. Nàng làm bữa ăn sáng rất đơn giản nhưng cũng rất phong phú nhiều món. Mục Nham chỉ nhàn nhạt nhìn người con gái đang đi về hướng anh, khuôn mặt không được tính là xinh đẹp, da rất trắng, người thì quá mức gầy. Anh hơi nhíu đôi mày đẹp hình lưỡi kiếm, nàng có hình dáng giống hệt như lần gặp mặt đầu tiên, đã hơn một năm mà một chút thay đổi cũng không có.

Anh thật là kỳ quái khi lại hoàn toàn nhớ rõ hình dáng của nàng một năm về trước. Anh nhớ rất rõ cô gái có mái tóc ngắn, có nụ cười thật trong sáng và đơn giản, đó là người mà bà nội đã chọn làm cô dâu của anh.

Anh không biết bà nội vì sao làm như vậy, tuy nhiên có thể nhìn ra được bên ngoài là bà nội là thật thực rất thích nàng. Anh không biết nàng có cái gì đặc biệt mà một người khó tính, cáu kỉnh như bà nội lại thích. Bà nội anh cứ như thế, khư khư cố chấp bắt anh lấy nàng cho bằng được. Dù sao, ngoại trừ việc tình trạng hôn nhân là có vợ có chồng, mọi thứ khác đều không hề biến đổi.

Nàng chỉ là vợ của anh mà thôi, không là gì khác.

Bất quá, thẳng thắn mà nói, người con gái này thật sự rất đơn giản, đơn giản đến mức chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhìn thấu. Anh bình thường không qua đêm ở chỗ này, nhưng mà chỉ cần anh về nhà, người con gái này vô tình hay cố ý thì ánh mắt đều hướng về anh.

Anh biết, người con gái này thích hoặc là yêu anh

Nhưng mà, tình yêu, anh không có khả năng cho nàng thứ đó, cũng không khả năng cho bất cứ ai khác. Con người trong mắt anh không một tia ấm áp, kiêu ngạo nhìn người con gái về mặt đang khấn trương.

Anh đã cảnh cáo nàng. Cho dù là nàng là vợ anh, đối anh mà nói, cũng chỉ là người xa lạ. Anh sẽ không thừa nhận nàng, vĩnh viễn không.

Diệp An An nhìn người đàn ông đang im lặng ngồi ở trên sofa, dựa nửa người vừa ưu nhã lại vừa cuồng dại, giống như đang sẵn báo ở trong rừng. Anh không cười chỉ dùng con mắt đen nhánh nhìn nàng, phẳng phất như muốn nuốt tất cả bóng tối. Cho đến khi anh nheo mắt lại thì nàng cảm giác được rằng mắt anh lúc này đã trở nên lạnh nhạt. Tim nàng đập nhanh, lòng bàn tay đột nhiên run lên, thiếu chút nữa rơi cả chén bát. Nàng cúi đầu, trong mắt tầng tầng lớp lớp mờ mịt, vội vã hồi phục lại cảm xúc. Ngắc đầu, nàng lại cười dịu dàng.

Mục Nham thản nhiên nhìn nàng đặt các thứ lên trên bàn, cầm lấy chiếc đũa lên ăn, giống như đây là việc rất thường hay làm. Bữa sáng rất ngon miệng, anh ngủ cả đêm, quả thật là hơi đói.

Diệp An An nhìn người đàn ông ưu nhã ăn các thứ tự chính tay mình làm, đột nhiên có một cảm giác thỏa mãn. Mắt nàng mang theo sự yêu thương say đắm, trên môi nở một nụ cười hàm tiếu vừa nhẹ nhàng vừa hòa nhã.

Mục Nham đột nhiên ngừng động tác ăn cơm, ngẩng đầu nhìn nàng. Con người đen thâm trầm không thể nhìn ra bất kể tâm tư nào. Diệp An An bị anh nhìn thì có chút bối rối, không nén được sự khấn trương liền mở miệng, “Em vào bếp trước.” Nàng nói xong, xoay người. Không hiểu vì sao nàng không cách nào đổi mặt được việc hiện tại anh đang dùng ánh mắt không chút tình cảm nhìn nàng.

“Diệp An An.” Anh lạnh nhạt mở miệng, gọi nàng cả tên lẫn họ, thật lạnh lùng tuyệt tình, không hề mang chút ấm áp nào.

Diệp An An theo bản năng dừng bước, cũng không dám quay đầu lại. Nàng cắn chặt môi mình, toàn thân không tự chủ run nhẹ.

“Diệp An An, Tôi có lời muốn nói với nàng.” Anh không có buông tha nàng. Tiếng nói lãnh đạm như vậy, rõ ràng như vậy truyền đến tai nàng, dù cho nàng có cố bỏ ngoài tai như thế nào, vẫn không thể tan biến.

Cầu anh, van cầu anh, cái gì cũng đừng có nói, đừng nói.

Nàng biết, anh muốn nói gì, nhưng mà cái gì cũng có thể nói đừng nói chuyện này. Nàng yêu cầu không nhiều, thật sự là không nhiều.

10. Q.1 - Chương 10: Người Đàn Ông Chán Ghét Đeo Cà Vạt

Mục Nham không hề chớp đôi mắt đen, nhìn người con gái quay lưng về phía anh. Tốt lắm, nàng là người con gái thứ nhất dám quay lưng lại với anh. Người đàn ông trên mặt không một nét người, thần sắc đã lạnh băng tàn khốc.

“Diệp An An, Có nhớ tôi đã từng nói với cô những gì không?” Nam nhân phun ra những chữ vô tình, gần từng tiếng, khiến người khác cảm thấy trong người rét lạnh thấu xương. Thân thể người con gái đã mỏng manh lại càng thêm run run giống như gốc cây lay động trước gió không biết khi nào thì ngã.

Diệp An An nhắm lại hai mắt, lông mi không ngừng rung động, cuối cùng nén lấy đau lòng.

“Em hiểu rõ, anh yên tâm.” Nàng nắm chặt lấy tay mình, đặt trên ngực, cảm giác trong ngực trái tim tan vỡ thành từng mảnh nhỏ.

Nàng không có ngừng lại, đi về hướng nhà bếp.

Mục Nham hạ con mắt xuống, cầm lấy chiếc đĩa gấp vài thứ gì đó ăn, nhưng không biết vì sao trong lòng cảm giác vô vị dần dần.

Diệp An rời khỏi tầm nhìn của anh chạy chậm đến nhà bếp, ngồi xổm xuống khóc rầm rức. Hai hàng lệ lạnh buốt theo khóe mắt nàng chảy xuống khuôn mặt trơn mịn. Ngọn đèn trong nhà bếp chiếu lên người nàng, mờ ảo bóng hình người con gái khóc, mặt đầy lệ lại mang một vẻ đẹp khác thường.

Ngày đó anh đã nói, ngày đó anh đã nói những gì nàng sao có thể quên đi được.

Anh nói, “Diệp An An, tôi cho cô danh vị phu nhân của Mục Giám đốc, đừng hi vọng gì nhiều hơn, trên danh nghĩa cô là vợ tôi, không là cái gì khác, còn nữa, nhớ kỹ, vĩnh viễn không cần phải yêu tôi.” Anh mở miệng thật vô tình, phun ra từng chữ lạnh lẽo như băng tuyết mùa đông, “bởi vì, tôi không có khả năng yêu nàng. Vĩnh viễn sẽ không.”

Nhưng mà, chồng, em yêu anh, làm sao bây giờ, chồng, em không hy vọng xa vời anh yêu em, em chỉ là muốn yêu anh mà thôi, nói cho em biết, đây là sai lầm hay sao?

Chồng, không cần cướp đi của em tình yêu, được không?

Chồng, cầu xin anh.

Nàng khóc, âm ỉ khóc, không dám khóc thành tiếng, sợ anh sẽ biết được.

Ăn xong, Mục Nham tùy ý buông đĩa trong tay rồi đứng lên. Anh đã ăn no. Người con gái kia vào nhà bếp lâu đến như vậy không biết là làm cái gì?

Hắn đột nhiên nhấp môi, đôi mắt có một thoáng giận hờn. Nghĩ đến nàng làm gì, có quan hệ gì đến anh.

Lúc này, Diệp An An rút cục cũng từ nhà bếp đi ra. Nàng cầm trong tay một chiếc cà-vạt, ngoài ra còn có một bộ hồ sơ, công văn gì đó của anh.

Nhìn thời gian, nàng cũng biết là đây là lúc anh phải đến công ty. Tuy là giám đốc thế nhưng anh lại yêu cầu rất cao đối với chính mình hơn cả người khác.

Anh chăm chỉ, bình tĩnh song song đó cũng rất là nghiêm túc cẩn thận.

Nàng cúi đầu đi về hướng Mục Nham. Mục Nham chỉ thản nhiên nhìn người con gái đi về phía mình. Con người thâm trầm, lạnh như băng tuyết mà vẫn tuấn mỹ khiến người ta khó thở. Anh tiếp nhận bộ công văn trong tay nàng rồi theo tập quán cúi đầu.

Diệp An An cầm cà-vạt mang lên người anh, hai người kề cận như vậy, gần tới mức nàng có thể nghe được tiếng anh thở, còn cảm nhận được hơi thở anh nóng bỏng ở đỉnh đầu, trên người ngẫu nhiên có cảm giác cơ thể đàn ông cực nóng.

Nàng nghĩ, người được anh yêu nhất định sẽ rất hạnh phúc. Nàng tự cười mình, đáng tiếc, nàng có thể vĩnh viễn sẽ không là người đó.

Mục Nham để mặc cho nàng thắt cà-vạt. Vợ chồng một năm, tuy ít khi quay về nhà, nhưng người con gái này lại hiểu rất rõ các thói quen của anh. Anh ghét thắt caravat, cho nên anh rất hiếm khi tự mình mang. Ở nơi khác, anh tự nhiên là có bạn gái giúp, tại cái nhà này không có người nào khác, chỉ mình nàng, Diệp An An.

11. Q.1 - Chương 11: Báo Chí

Nhìn người con gái ngang ngực mình, thân phồng chùng cao khoảng 1m60, đứng ở trước người cao 1m86 như anh, trông thật là nhỏ nhắn. Anh nhìn đến đôi tay đầy đặn của nàng, phải nói rằng nàng có đôi bàn tay thật là xinh đẹp, lại còn rất khéo léo. Nàng thực thiện lương, cũng thực trong sáng. Có rất nhiều đàn ông muốn lấy mẫu phụ nữ như nàng, nhưng trong số đó không có anh.

Thoang thoang một mùi hương nhàn nhạt phảng phất lên mặt, người đàn ông khép hờ hai mắt, không biết vì sao mỗi lần ngửi được hương thơm này anh lại thấy hoảng hốt. Loại hương vị này hoàn toàn khác với mùi nước hoa trên cơ thể người yêu anh, rất tự nhiên, cũng thật dễ chịu. Anh biết đây là mùi hương của trên cơ thể người con gái này. Nó thật giống với nàng.

Thắt cà-vạt thật đẹp xong, Diệp An An từng bước lùi về phía sau, nàng vẫn cúi đầu. Người đàn ông nhìn đồng hồ trên cổ tay mình, rất keo kiệt lưu lại ba chữ, “Tôi đi đây”, sau đó bước ra cửa. Nếu anh quay đầu nhìn lại, sẽ thấy người con gái kia hai mắt đã sưng đỏ mà ngập tràn nỗi bi thương và bất đắc dĩ. Người con gái đó yêu anh, thật rất yêu anh.

Chỉ là anh không hề quay lại, không hề nhìn thấy. Người con gái cuối cùng hạ ánh mắt xuống, giống như bông liễu bay trong gió khi xuân về, chợt đến rồi chợt đi. Anh nếu có thấy, cũng sẽ chỉ cười châm biếm trong lòng. Cái cười này, nàng cũng thực là quen thuộc.

Người bình thường như nàng, sớm phải biết mình là ai, không phải sao?

Nàng đi đến bàn ăn, thu dọn hết tất cả. Trong tay cầm một cái bát, nàng nghiêng đầu, đột nhiên thấy cuốn báo trên ghế sofa, lộ ra một góc vừa vặn chính là tin tức về tập đoàn Mục Thị. Nàng xoay người cầm lấy cuốn báo.

Nhất thời, trong phòng khách truyền ra âm thanh loảng xoảng của tiếng động của chén bát rơi vỡ, hay là tiếng lòng người tan nát?

Ánh sáng ngọn đèn cùng mặt trời hòa lẫn vào nhau chiếu vào phòng khách lên trên thân người con gái. Thân thể nàng lúc này như chiếc lá sắp rụng không ngừng lung lay trong gió, chỉ một thoáng chốc nữa thôi sẽ dần dần tan biến đi.

Diệp An An đánh rơi cuộn báo cầm trong tay. Trên mặt đất những mảnh vỡ văng tung tóe. Nàng cúi đầu, nước mắt chảy thành từng dòng rơi xuống cằm.

Khóc không có tiếng, cũng chỉ là khóc.

Trên báo là một đôi nam nữ thân mật hôn môi. Người đàn ông cao lớn tuấn mỹ, góc cạnh gương mặt thật hoàn mỹ. Người phụ nữ như con bạch tuộc quấn chặt lấy người đàn ông, đôi môi đỏ mọng kề sát môi anh ta, mắt nhắm tỏ vẻ đầy hưởng thụ.

Tổng giám đốc tập đoàn Mục thị, Mục Nham, sau lễ khai trương chỗ ăn chơi của các đại gia, vì vui vẻ nên đã mở rộng hầu bao, trước sau mua hai món đồ trang sức giá cả khác biệt, một sợi dây chuyền kim cương cùng một chiếc lắc tay thủy tinh. Với thái độ bày tỏ tình cảm lộ liễu như trên, có tin tức cho rằng người phụ nữ này có khả năng trở thành phu nhân của giám đốc Mục Thị trong thời gian tới.

Ảnh chụp một người phụ nữ đeo trên cổ sợi dây chuyền kim cương, trên tay còn có đeo một chiếc lắc. Tất cả đều do nhà thiết kế danh tiếng tỉ mỉ chế tạo. Về mặt người phụ nữ rất đặc ý nhưng người đàn ông thì lạnh lùng. Khuôn mặt anh rất lạnh lùng không biểu cảm, không ai biết anh nghĩ gì, cũng không ai có thể nhìn thấu được anh.

Anh không thừa nhận, nhưng mà cũng không phủ nhận.

Diệp An An hoảng hốt cười, lấy mu bàn tay lau đi nước mắt trên mặt. Ánh mặt trời chỉ đến với nàng trong phút chốc trong ngày hôm nay, hiện tại đã bị dập tắt chỉ còn lại bầu trời tối đen. Nàng cong người lượn lên cuốn báo đặt về chỗ cũ, sau đó thu thập những mảnh vỡ trên sàn. Trong một phút không chú ý, ngón tay nàng bị đứt, chảy máu. Nàng cũng không cảm giác được đau nhức.

12. Q.1 - Chương 12: Đám Đàn Bà Tám Chuyen

Nàng ngừng một hồi, mới đưa ngón tay đặt lên miệng. Ngón tay ngậm trong miệng bắt đầu lan ra mùi tanh của máu. Căn nhà im im lặng lặng, người cũng lặng lặng im im

Cho đến khi thu dọn tất cả xong, nàng mới đi về phòng ngủ của mình, người giống như một hồn ma trôi lảng đãng, không chút tức giận nào.

Nàng cầm lấy cái hộp nhỏ ở đầu giường. Vỏ hộp rất tinh xảo, cũng có thể đoán được trong đó là vật vô cùng sang trọng quý giá. Mở ra, bên trong là một cái lắc tay bằng thủy tinh mảnh mai, kiểu dáng rất đặc biệt, rất xinh đẹp.

Rất là xinh đẹp, nàng tự cười mình, cảm xúc trên mặt biểu hiện lúc có lúc không. Xinh đẹp thì rất xinh đẹp, nhưng mà không thích ứng với nàng. Nó hẳn là nên được mang trên người vị tiểu thư kia mới đúng. Nàng biết người kia là thư kí của Mục Nham, cũng biết nàng ta là người tình của anh.

Anh chưa bao giờ giấu diếm những sự tình như vậy đối với nàng. Anh cho tới bây giờ cũng chưa từng quan tâm đến nàng. Anh cố ý bày đặt hoạt cảnh trước báo chỉ cho nàng thấy thật rõ ràng là anh cùng với nàng ngoại trừ bản hôn thú ra, không còn có cái gì khác.

Nàng nắm chặt cái lắc ở trong lòng bàn tay, cảm giác được cái giá lạnh cùng sự mềm mại lan tỏa ra khắp trong lòng nàng.

Chồng, làm sao bây giờ, anh muốn em không được yêu anh, nhưng mà em đã yêu anh rồi.

Chồng, em trừ bỏ yêu anh, thì cái gì cũng không có.

Nàng cẩn thận đặt cái lắc tay xuống, đứng lên, mở ngăn kéo ra, bên trong không có nhiều đồ lắm. Nàng thả nó vào, đóng lại ngăn kéo trong nháy mắt, cũng đóng lại niềm hạnh phúc của mình tới hôm qua.

Kỳ thực, nàng đã mất đi hạnh phúc.

Nàng hơi ngược mắt nhìn lên bức ảnh cưới thật lớn treo trên tường, có chút mờ mịt, cũng có một chút mỏi mệt. Nàng cố gắng ức chế cảm giác ghen tuông cay xè trong sống mũi, cuối cùng cũng thì gượng cười lần nữa.

Mặc kệ như thế nào thì nàng cũng là vợ anh, không phải sao?

Cho dù anh không yêu nàng, chưa bao giờ yêu nàng.

Một người đàn ông vô tình như anh làm sao lại yêu một người phụ nữ hèn mọn như nàng,

Nàng không có sai, anh cũng không có sai. Chỉ là nàng yêu anh, mà anh cũng chỉ là không yêu nàng mà thôi.

Lăng Huyền đi đôi giày cao gót ba phân, bộ đồ công chức hoàn mỹ cùng nước hoa Chanel bao bọc lấy cơ thể nàng, càng tăng thêm phần hoàn hảo. Gương mặt xinh đẹp được trang điểm kỹ càng, nàng vênh mặt, trực tiếp không coi ai ra gì, tiêu sái tiến về văn phòng làm việc của giám đốc. Đôi giày cao gót giẫm xuống đất phát ra tiếng cộp cộp, khiến cho toàn bộ những người liên can, người trên đường đi, đều quay đầu lại nhìn nàng, không biết là ước ao hay là sợ hãi.

“Nhìn làm gì, chẳng qua chỉ là ý vào việc lấy thân thể mình phục vụ giám đốc trên giường thôi, thật sự là không biết xấu hổ.” Một nữ nhân viên khinh thường bĩu môi nói. Hôm nay, bọn họ đều đã xem báo chí, không trách được Lăng Huyền lại đắc ý như vậy, hóa ra là ngày hôm qua giám đốc mua tặng nàng sợi dây chuyền kim cương giá trị lớn như thế, lại còn hôn nồng nhiệt trước mặt mọi người. Tin tức như vậy không còn nghi ngờ gì, tố cáo ọi người rằng nàng có thể trở thành vợ của giám đốc trong nay mai.

“Kỳ thật là chính cô cũng muốn lên giường với giám đốc mà?” Người phụ nữ gần sát bên đột nhiên quay đầu lại nói với nữ nhân viên vừa nói câu nọ. Công ty từ trước đến nay không lạ gì những loại chuyện bàn tán như thế này. Dù sao, bọn họ cũng đã rõ việc giám đốc của bọn họ tuy không phải làm tình nhưng cũng là lăng nhăng. Anh thay đổi người tình thường xuyên. Hơn nữa, anh đối xử với người mình ghét rất lạnh nhạt vô tình. Thế nhưng mà vẫn có vô số đàn bà muốn có được ở anh một ít sự quan tâm.

Dù sao, bản thân giám đốc cũng đã có thể làm cho phụ nữ mê mẩn. Thể hình anh đẹp như người mẫu, khuôn mặt anh tuấn, đẹp trai hơn diễn viên điện ảnh, từng cử chỉ, cử động đều toát ra nét quý phái, sang trọng cũng đủ làm bao người phụ nữ đấu đá tranh nhau leo lên giường anh.

Hướng chi thân phận của anh là tổng giám đốc tập đoàn Mục Thị giàu có vào hàng bậc nhất đứng trong bảng xếp hạng. Hơn nữa, anh đối với người tình cho tới bây giờ chưa hề keo kiệt. Kim cương, châu báu, biệt thự, chỉ cần các nàng mở miệng, anh đáp ứng không hề chớp mắt lấy một cái nào, dù sao anh xài tiền thì cũng kiếm được tiền.

Anh có nhiều tiền lại đẹp trai như vậy, phụ nữ nào lại không thích.

Nhưng mà người ta có thể lên giường với anh, lấy được tiền, nhưng không thể nào lấy được trái tim anh vì anh là người đàn ông không có tình cảm.

Người nữ nhân viên nghe được lời nói rõ ràng thẳng thắn kia, liền sững sờ một chút. Xem ra nàng nọ đã nói đúng tâm tư của nàng.

13. Q.1 - Chương 13: Giản Tiểu Phương

Sắc mặt nàng thật là khó coi nhìn người phụ nữ làm chung văn phòng, người vừa lên tiếng, “Giản Tiểu Phương, chẳng lẽ cô chưa từng nghĩ đến sao?” Nàng không tin nàng kia chưa từng nghĩ đến việc đó. Giám đốc của bọn họ là bạch mã hoàng tử, là đối tượng trong lòng của các nàng.

Giản Tiểu Phương hơi hơi mím môi, không có nói nữa. Nàng đã tê liệt cảm xúc, miễn nhiễm đối với dạng phụ nữ như vậy. Nàng nắm trong tay cây bút, nhìn cửa lớn phòng làm việc đang đóng lại, chậm rãi nhìn xuống để che khuất ánh mắt, giấu đi suy nghĩ của mình.

An An, đây là người chồng mà người đã gả cho, An An, yêu anh ta nhất định sẽ làm nhà người đau khổ.

Nàng là Giản Tiểu Phương, bạn học cùng trường trung học đồng thời cũng là bạn thân của Diệp An An. Trong lòng nàng, Diệp An An là một người con gái dịu dàng, rất lương thiện thậm chí là hơi quá tốt.

Mà nàng cũng là một trong số ít người biết được Mục Nham là một người đã lập gia đình. Đối tượng mà anh kết hôn chính là người con gái thiện lương, Diệp An An.

Sự tốt đẹp của Diệp An An không phải một hai ngày là có thể nhận ra được.

Một người con gái dịu dàng như nước, trong lành như gió mát như vậy tự nhiên không đối địch được với đám phụ nữ như đám sói đói kia.

Huống chi là Diệp An An gốc nghềch đã rất yêu người chồng này của nàng.

Chỉ là người đàn ông này, đoán chừng là chẳng bao giờ để cái từ “chồng” ở trong lòng. Nếu không, anh ta không gây quá nhiều tin đồn xấu như vậy, không đúng, không chỉ là tin đồn mà vốn dĩ đó chính là sự thật.

Trong văn phòng giám đốc, người đàn ông ngồi ngay ngắn trên chiếc ghế xoay bọc da. Cây bút mạ vàng trong tay anh di chuyển liên tục như đang khiêu vũ. Người phụ nữ xinh đẹp, ánh mắt si mê nhìn anh chăm chăm, đang đứng trước mặt anh.

“Nham, hôm nay đưa em đến nơi nào đó được không, em nhớ anh.” Lăng Huyền tiến về phía trước, lấy văn kiện trong tay người đàn ông ra, “Nham, buổi tối chúng ta cùng nhau ăn cơm được không,” nàng cố cúi thấp người làm cho người đàn ông trong thấy bộ ngực trắng muốt của mình. Nàng biết là Mục Nham rất thích thân thể của nàng. Mỗi lần bọn họ cùng qua đêm, anh luôn muốn nàng đến vài lần, rất nhiệt tình, hơn nữa lại còn làm đến mức nàng không thể ngừng lại được. Người đàn ông này thật đúng là quá được.

Nàng làm sao có thể từ bỏ chứ.

“Đi ra ngoài.” Người đàn ông lạnh lùng nhìn nàng, những chữ vô tình sít sao phun ra qua đôi môi bạc bẽo, lạnh nhạt.

“Nham.....” Lăng Huyền hơi sững sốt, khó hiểu vì sao âm thanh của anh trở nên lạnh lùng như thế, trước đây tuy anh có lạnh nhạt nhưng chưa bao giờ lạnh lùng giống như hiện tại.

“Đi ra ngoài.” Mục Nham lặp lại lần nữa, ngữ điệu như cũ

“Nham, không phải em làm sai chuyện gì chứ?” Nàng cuối cùng cũng phát hiện ra có điều gì đó không thích hợp, gắt gao nắm lấy tay áo bộ âu phục của người đàn ông.

Người đàn ông nhìn ống tay áo của mình, đột nhiên nhớ tới những ngón tay thon dài, thanh mảnh cùng nụ cười nhẹ nhàng ôn nhu của người phụ nữ kia. Lần đầu tiên, anh không cảm giác chán ghét khi nhớ đến nàng.

Anh đẩy cánh tay của người đàn bà ra, móc từ trong người một quyển séc, ghi thẳng vào đó vài con số rồi ném cho người đàn bà.

Anh làm động tác kia thật tự nhiên, vô tình như lẽ đương nhiên phải là như thế. Anh vốn dĩ là một người không có tình cảm.

“Nham, em không cần.” Lăng Huyền hoảng hốt, nàng biết ý nghĩa của việc này. Nàng quăng tấm séc trở lại bàn. Đó không phải là thứ nàng muốn, thứ nàng muốn là vị trí phu nhân của giám đốc Mục Thị.

14. Q.1 - Chương 14: Chia Tay

“Lăng Huyền, người phụ nữ thông minh như cô thì nên biết phải làm gì? Nếu như nói là cô còn muốn làm việc ở Mục Thị” Mục Nham bắt chéo hai chân, khoanh tay trước ngực nhìn người đàn bà xinh đẹp, trang điểm đậm trước mặt. Nàng xác thực là một người bạn tình lý tưởng trên giường, nhưng thật đáng tiếc là nàng lại cố ý gây ra tin đồn xấu đó thì anh không còn hứng thú nào đối với nàng. Anh, Mục Nham không phải là loại người bị trúng kế mà không chống trả, chưa từng ai đắc tội với anh mà lại có kết cục tốt.

Mặc kệ cho đó là ai.

Lăng Huyền cắn cắn môi, ánh mắt hoàn mỹ hơi hơi ẩm ướt, cuối cùng, nàng đành phải cầm lấy tấm séc. Nàng biết người đàn ông này nói được là làm được.

Nếu anh không thèm nghe như vậy, rất có thể nàng không cách nào ở lại làm việc tại Mục Thị.

“Nham, em đã rõ.” Người đàn bà dáng vẻ tội nghiệp nhìn anh,

“Thư kí Lăng, từ nay về sau, xin vui lòng gọi tôi là giám đốc,” Mục Nham con người u tối màu đen nhìn người đàn bà trước mặt. Nước mắt người đàn bà không làm rung động được trái tim sắt đá của người đàn ông một chút nào, huống chi đây lại là loại nước mắt rẻ tiền, không thú vị.

Lăng Huyền bóp chặt tờ séc trong tay, cúi gầm mặt, chậm rãi đi ra ngoài. Nàng đột nhiên có một loại cảm giác, cảm giác rằng nàng thật sự là yêu người đàn ông này. Nhưng mà nàng biết là mối quan hệ giữa anh và nàng đã kết thúc. Nàng biết rõ người đàn ông này là một kẻ nhẫn tâm và không có tình cảm.

Anh ta thích thân thể, thể nhưng lại không thích chính con người nàng.

Hơn nữa, anh tuyệt đối không qua lại với người đàn bà nào lần thứ hai, nhưng mà, nàng đột nhiên giờ giờ tờ séc trong tay, chỉ cần nàng còn ở tại công ty này nàng vẫn còn có cơ hội, dù sao, thời gian qua lại giữa nàng và anh cũng rất dài.

Tiếng giày cao gót nện trên đất một lần nữa lại vang lên, người đàn bà xinh đẹp kia vẫn vênh mặt, đi ra từ văn phòng làm việc của giám đốc. Người đàn bà vẫn thu hút ánh nhìn của nhiều người, chỉ là hiện tại nàng ta có chút lúng túng, bước đi nhanh hơn.

Tin rằng sau đó không lâu, mọi người đều sẽ biết tin tức nàng cùng giám đốc đã chia tay.

Nàng lại bước nhanh thêm, đi về hướng thang máy bỏ lại phía sau ánh mắt tò mò, hiếu kỳ.

Giản Tiểu Phương vẫn cúi đầu làm việc. Loại chuyện này không có quan hệ đối với nàng, có quan hệ chăng cũng chỉ là với Diệp An An.

Buổi chiều, ở một quán cà phê thanh tĩnh trong thành phố, Giản Tiểu Phương ngồi ở vị trí sát bên cửa sổ, bưng một ly cà phê đen trong tay, thỉnh thoảng lại hớp ngụm nhỏ. Khi nàng nhìn ra phía bên ngoài trông thấy một bóng người gầy gò đang đi tới thì buông ly cà phê trong tay xuống.

“Thực xin lỗi, Tiểu Phương, mình đến trễ.” Người đó tới ngồi ở phía đối diện nàng. Trên khuôn mặt dịu dàng mờ mờ một lớp mồ hôi đang chảy. Nàng có ngũ quan tinh tế, không được tính là xinh đẹp, nhưng mà cũng rất thanh tú và có nét dịu hiền đặc trưng riêng biệt.

“Không sao, mình cũng vừa mới tới.” Giản Tiểu Phương lấy ra một chiếc khăn đặt vào tay nàng, nhìn bộ dáng kia, cũng đã biết là đã gấp rút chạy đến đây.

“Diệp An An, cậu vội vàng muốn đi đầu thai có đúng không? Như thế nào mà trong ngày giá rét nhất của mùa đông này mặt lại có thể đổ mồ hôi được” Nàng đột nhiên nghiêm mặt có vài phần dọa nạt.

“A, thực xin lỗi, mình không phải cố ý.” Diệp An An cười có vẻ hối lỗi, tuy rằng bị mắng nhưng mà lòng vẫn rất vui, bởi vì nàng biết người bạn này chỉ là quan tâm nàng mà thôi. Nàng không có người thân, bạn bè cũng chỉ có vài ba người mà Giản Tiểu Phương lại chính là một trong số vài ba người ít ỏi đó.

Giản Tiểu Phương biết mọi chuyện về nàng và ngược lại.

Bao gồm việc nàng đã kết hôn, chồng nàng là Mục Nham. Giản Tiểu Phương sinh ra trong một gia đình giàu có, có cha mẹ, có một người anh trai. Các nàng chơi thân với nhau như hai chị em.

15. Q.1 - Chương 15: Lời Khuyên Của Giản Tiểu Phương

Hơn nữa, hai bác Giản đối với nàng cũng tốt, nhất là Giản đại ca, đối với nàng tốt đến nỗi Giản Tiểu Phương cũng phải ghen. Nàng thực biết ơn gia đình nhà họ Giản. Những lúc khó khăn, ở những hoàn cảnh

trắc trở nhất, họ đã giúp đỡ nàng rất nhiều. Đối với nàng mà nói, gia đình nhà họ Giản chính là người thân của nàng, tuy biết rằng nói thế là nàng có phần trào cao.

Giản Tiểu Phương đưa cho nàng một ly nước trái cây. Diệp An An không khách sáo cầm lấy uống, chạy bộ thời gian dài như vậy, nàng thực sự có hơi khát nước. Thật ra là nàng không cần làm như vậy bởi vì Mục gia có tài xế xe riêng, nhưng mà để tránh cho người khác phát hiện ra nàng chính là phu nhân của Tổng giám đốc tập đoàn Mục thị, vợ Mục Nham, nàng chưa bao giờ đi ra ngoài bằng xe nhà họ Mục, thêm vào đó nàng tin rằng bọn họ cũng không muốn thế. Dù sao, chính bởi vì Mục nãi nãi kiên trì, nàng mới có khả năng vươn lên làm con dâu gia đình họ Mục.

Nhưng mà nàng cũng biết rằng người nhà họ Mục chưa bao giờ công nhận nàng. Nàng biết nàng chỉ là một cô nhi, chỉ là một người con gái bình thường làm sao sánh đôi được với người có danh giá như Mục Nham.

Nàng tự cười mình. Nàng chỉ một người xa lạ -có tiếng mà không có miếng- con dâu nhà Mục gia mà thôi.

Diệp An An từ đầu cho tới cuối cũng chỉ là Diệp An An

“An An, cậu cùng Mục Nham hiện tại như thế nào?” Giản Tiểu Phương giả vờ vô tình hỏi, kỳ thật, nàng không cần hỏi cũng biết, Diệp An An tính cách rất đơn giản, mọi tâm sự trong lòng hiện hết lên trên mặt, khiến người ta liếc mắt một cái là có thể thấy được.

Quả nhiên là nàng nhìn thấy sắc mặt Diệp An An hơi cứng lại một chút, sau đó miễn cưỡng cười nói, “Anh ấy đối với mình tốt lắm.” Đúng vậy, anh đối với nàng tốt lắm, mấy ngày trước còn ăn cơm do nàng nấu, tặng quà cho nàng cho dù đó chỉ là thứ mà người phụ nữ khác không thích. Nhưng mà nàng vẫn cẩn thận quý trọng nó, như đối với anh vậy, quý trọng từng li từng tý một.

“Diệp An An, cậu có biết là cậu thực ngốc lắm không, ngay đến cả nói dối cũng không làm được,” Giản Tiểu Phương lắc đầu, hết hi vọng đối với người bạn này, không còn lời nào để nói.

Diệp An An nhẹ nhàng cười, một nụ cười chua xót vô cùng. Nàng vẫn biết bản thân mình là người không thông minh. Chỉ là nàng ngoài việc chờ đợi thì dường như không làm được gì khác.

Đợi chờ là suốt cuộc đời phải chờ đợi, nàng biết, các nàng hiểu rõ.

Tình yêu của nàng giống như là một đóa màu trắng tinh khiết dè chừng nở nhưng mà chỉ hơi dùng sức một chút sẽ đổi lấy sự đau đớn tê liệt trong lòng.

Nàng chỉ là một người con gái chờ đợi được yêu, một người con gái đang yêu mà thôi.

Nàng muốn có một gia đình, một cái thuộc về chính bản thân nàng, không cần phải lớn thế nhưng lại thực hạnh phúc. Thế nhưng hiện tại nàng biết rằng đó cũng chỉ là hy vọng xa vời mà thôi, khả năng nào nàng có được hạnh phúc?

Người đàn ông kia đã khống chế hoàn toàn tâm tư nàng, Tiểu Phương có lẽ nói rất đúng, nàng là thật ngốc, thực rất ngu ngốc, nhưng mà nàng không có đường để mà lui.

Gia đình của nàng, nếu không tính được là gia đình thì cũng là nơi để nàng trú ngụ. Chồng của nàng, tuy không yêu nàng nhưng nàng lại yêu anh.

Sự tình không phức tạp mà chỉ đơn giản là như vậy. Diệp An An là một người phụ nữ tính tình đơn giản cũng đồng thời là người rất kiên cường. Bề ngoài có vẻ nhu nhược, nhưng nội tâm thì rất cứng cỏi. (không thấy, cho đến giờ thấy ướn nhẹp 1 đồng)

Giản Tiểu Phương nhìn Diệp An An trong bộ dáng này thì cảm thấy đau âm ỉ trong lòng, An An à An An, cậu đúng thật là, ai không yêu lại đi yêu người đàn ông không có tình cảm kia.

“An An, đừng để bản thân cậu lún vào quá sâu, nếu không, cuối cùng người sẽ là người bị thương nặng nhất.” Nàng thật sự rất là lo lắng, nàng không hi vọng An An sẽ yêu quá sâu nặng, bằng không tới một lúc nào đó An An sẽ bị tình yêu làm cho thương tích đầy mình. Đó không phải là điều mà nàng muốn.

16. Q.1 - Chương 16: Chờ Đợi

“Mình không sao, Tiểu Phương.” Diệp An An lắc đầu, cười trấn an, Tiểu Phương quan tâm nàng, nàng rất cảm động, nhưng cho dù biết chắc rằng sau này mình sẽ bị thương tổn nàng cũng quản lý nổi trái tim mình. Không thể dùng lý trí khi đang yêu. Nàng yêu là yêu hết mình, yêu cho đến khi con tim nàng không còn có thể yêu được nữa.

“Tiểu Phương, cậu yên tâm đi, mình biết làm như thế nào.” Nàng kỳ thực cũng không biết nên làm gì, nàng chỉ nói để an ủi người bạn thân thiết của mình mà thôi. Nàng không muốn vì nàng mà Tiểu Phương phải lo lắng.

Giản Tiểu Phương lại nhìn nàng một cái, uống một ngụm cà phê, mùi vị đắng đắng giống như tâm trạng hiện giờ của nàng. Nàng có thể dự đoán được chắc chắn rằng trong tương lai An An sẽ bị thương tổn, chỉ hi vọng là nhẹ bớt được chút nào thì hay chút ấy mà thôi.

Hai người im lặng ngồi rồi lại gợi chuyện này chuyện kia để nói với nhau, nhưng bất kể chủ đề nào họ nói đến, không biết là vô tình hay cố ý, đều liên hệ tới người kia, chồng chính thức của Diệp An An.

Bầu không khí yên tĩnh và có hơi nhạt nhẽo.

Diệp An An về đến nhà thì bên trong tối om một mảnh. Nàng thở dài một hơi, tay mò mở công tắc điện. Đèn nhất thời bật lên, chiếu ánh sáng cực mạnh làm nàng phải nhú hai mắt lại vì cảm giác chói đau ở bên trong. Nàng bèn lấy tay che lại mắt mình.

Cho đến khi mắt đã quen với cường độ ánh sáng đột ngột, nàng mới buông tay xuống. Cất đi túi xách, nàng đi đến phòng mình, thay đổi quần áo. Nàng có rất ít quần áo, ngay đến cả Giản Tiểu Phương cũng cho rằng nàng quá tiết kiệm. Dù bất kể lý do gì thì nàng cũng danh chính ngôn thuận là vợ của Mục Nham, nhưng nàng tiết kiệm đến mức giản dị hơn cả so với người bình thường nên so sánh không nổi với những người tình của anh.

Nàng nhẹ cười, nàng vốn chỉ thích hợp với những loại quần áo như thế này thôi, không phải sao? Nàng có mặc quần áo đẹp cũng không có ai ngắm, chỉ bằng cứ giản đơn một chút. Thật ra, Mục Nham có cho nàng một cái thẻ vàng và nói là sẽ bỏ tiền vào đó hằng tháng cho nàng tiêu xài, nhưng mà nàng ngoại trừ đi ra ngoài mua thực phẩm đồ dùng cần thiết thì ngay cả cửa cũng không mấy khi bước ra, làm thế có khả năng đi chơi, mua sắm. Huống chi, nàng thực sự cũng không có gì muốn mua.

Châu báu, nàng không cần, nàng muốn nhất là cái mà nàng không thể có được. Nàng muốn có tình yêu của chồng, nhưng mà người kia hết lần này tới lần khác không cho ai tình yêu, nhất là đối với nàng.

Hơn nữa, nàng cũng không muốn giống với người tình của anh. Nàng chính là Diệp An An, một Diệp An An giản dị trong trí nhớ của anh, đó cũng chính là sự phản kháng im lặng của nàng đối với anh.

Một loại phản kháng mà ngay đến chính nàng cũng không tự nhận ra được.

Nàng chính là muốn nói cho anh, gợi cho anh thông điệp như thế nào chứ? Nàng không phải là người tình của anh. Nàng yêu chính là anh, bản thân anh mà thôi, nhưng mà bản thân anh không chỉ có mình nàng yêu.

Tình yêu, đối anh mà nói, quá mức rẻ tiền. Cũng giống như tình yêu của nàng, anh không cần, cho tới bây giờ cũng không cần.

Nàng đóng cửa lại, đi ra ngoài, lúc đi ngang qua phòng anh, bước chân hơi hơi chậm lại. Kỳ thật là hai căn phòng chỉ có cách nhau một bức tường nhưng lại cảm giác như xa cách ở chân trời góc biển.

Hóa ra là chỉ cách nhau một chút không phải xa xôi đến như thế.

Nàng mặc vào tạp dề đi vào phòng bếp, lấy từ trong tủ lạnh thực phẩm, thành thực rửa rồi cắt, thái, chỉ thoáng sau đã làm xong thức ăn.

Nàng ngừng một lát, cởi tạp dề xuống, mang đồ ăn đặt trên bàn trong phòng khách, cẩn thận dùng lồng bàn che lại thật kỹ, về phần mình thì lại tùy ý ăn vài miếng cơm. Nàng không đụng lấy đồ ăn trên bàn một chút nào, cũng không biết tối nay anh có về nhà hay không. Ngồi ở trên sofa, nàng cầm lấy mấy cuộn

len, lấy kim đan, đan áo len. Đôi mắt nàng chăm chú theo từng mũi đan, mũi lên mũi xuống, khẽ chớp nhẹ, ẩn hiện bên trong là một khối tâm tình gợn sóng nhưng không cách nào thoát được ra.

Đến một hồi lâu sau đó, nàng ngẩng đầu nhìn lên đồng hồ treo trên tường, đã gần mười giờ. Nàng mới thở dài, buông trong tay cái kim đan.

17. Q.1 - Chương 17: Thích Thứ Nàng Làm

Mang các món ăn trên bàn vào bếp, hâm nóng lên một lần nữa, sau một hồi, nàng đặt thức ăn trên bàn, thời gian dần trôi, nàng che miệng ngáp, lấy ngón tay dụi dụi mắt, cổ vũ tinh thần, tiếp tục tiến hành đan áo len. Nửa giờ trôi qua, nàng lại hâm nóng thức ăn một lần nữa.

Chờ đợi, thực sự rất khó khăn.

Nàng mơ mơ màng màng đi đến ghế sofa, cuộn len trong tay rơi xuống dưới. Không biết qua bao lâu, nàng nghe thấy tiếng động cơ xe tắt máy và tiếng nói của con gái.

An An nhất thời tỉnh lại, vội vã nhất cuộn len lên, có chút luống cuống chân tay. Nàng đi đến gần bàn xem thức ăn, vẫn còn ấm, chưa có bị lạnh.

Nàng đứng lên, ôm cuộn len trong lòng, sợi len rối vào nhau, giống như tâm tình của nàng. Ràng buộc, tất cả mọi thứ, đều đã không cởi ra được nữa.

Nhanh chóng chạy lên lầu, đến gần phòng của mình, trong phòng khách có một ngọn đèn nhỏ nhỏ chiếu ra, khi nàng trở về thì trong phòng hoàn toàn tối mịt, chưa ai tắt đèn lên cả, nhưng nàng đã tắt ngọn đèn này lên cho người khác, mặc dù yếu ớt, thế nhưng trong bóng tối, như thế là đủ rồi.

Nàng đóng cửa lại, tựa lưng vào cánh cửa, bên ngoài truyền đến một giọng nói, nàng biết, anh đã về.

Mục Nham mở cửa đi vào, không bắt ngờ khi nhìn thấy ánh sáng ấm áp màu vàng trong phòng khách, anh ta cởi bỏ cả vạt, sau đó ngồi trên ghế sofa, trên bàn đã dọn sẵn thức ăn, anh biết rằng đây là nàng làm, anh biết, cho dù anh trở về lúc nào thì trên bàn đều có một vài món ăn nhẹ đang chờ đợi anh.

Trước đây, anh hầu như là nhìn cũng không nhìn, không thèm liếc mắt. Thế nhưng, từ lần trước đó, anh tựa hồ có chút hứng thú thưởng thức.

Bỏ nắp ra, chỉ là vài món ăn nhỏ nhỏ thông thường trong gia đình, thế nhưng, nhìn qua có vẻ rất ngon, nhưng anh cũng biết, mùi vị của chúng rất đặc biệt, có một loại cảm giác kỳ lạ.

Cũng giống như, cảm giác của gia đình, rất lạ.

Cầm đĩa lên, anh nếm thử các món, cả nhà rất yên tĩnh, đây không phải là trung tâm thành phố, vì vậy, sẽ luôn luôn được yên tĩnh, đặc biệt là vào buổi tối, tuy nhiên, anh cũng rất thích bầu không khí này. Không ồn ào, có thể nghỉ ngơi thật tốt.

Miên man suy nghĩ, không biết từ khi nào anh đã thích những hương vị như thế. Ngày xưa, anh không thể không nghĩ, rằng mình lấy được một người vợ thật tốt.

Anh không yêu nàng, nhưng lại thấy thích ăn những món do nàng làm, không phải là do nơi khác làm, trong không khí thoang thoảng mùi hương hoa thơm mát, độc đáo, đặc biệt, từ từ chui vào hơi thở của mình.

Buổi sáng, mặt trời bên ngoài chiếu qua màn cửa bằng lụa, vào tới trên giường, Diệp An An sớm đã tỉnh dậy, đó là thói quen của nàng từ khi còn nhỏ, nàng nhanh chóng đi ra khỏi phòng. Cánh cửa bên cạnh vẫn còn đóng kín, nhưng nàng biết anh nhất định đang ở trong đó, bởi vì chỉ cần có một chút dấu hiệu của anh, nàng sẽ biết, không phải tại nàng tốt, chỉ là quá mức lưu ý, quá mức quan tâm, nên rất nhạy cảm mà thôi.

Đi đến phòng khách, nhìn chỗ thức ăn ngày hôm qua, rõ ràng là ít hơn rất nhiều, và nàng mỉm cười, nàng biết, anh đã ăn, miễn là anh ăn, như vậy tất cả mọi cố gắng đều không uổng phí, mà nàng cũng đã rất thỏa mãn rồi.

Thu thập đồ còn dư trên bàn, An An túm tóc đuôi ngựa lên, bắt đầu một ngày mới, dọn dẹp nhà cửa, tất cả người giúp việc đều đã bị sa thải, nàng sống trong một ngôi nhà lớn như vậy, nếu không tìm thấy việc gì làm, có lẽ, nàng sẽ ngột thở mà chết mất.

Khi Mục Nham thức dậy, nàng đã hoàn thành xong mọi việc, ở trong nhà bếp làm bữa sáng. Dành cho nàng một phần và tất nhiên cũng có phần của anh. Nàng biết, anh không thích ngồi cùng ăn với nàng. Bởi vậy nàng để bữa sáng của hai người riêng ra.

Mục Nham luôn luôn rất keo kiệt dành một lời khen ngợi nàng, anh lẳng lặng ăn bữa ăn của mình. Còn nàng thì ở bên cạnh và tiếp tục đan áo len, cuộn len ngày hôm qua đã bị tung ra, cuộn lại rất dễ dàng, nhưng nếu muốn gỡ ra thì rất khó khăn.

Cũng như giữa anh và nàng vậy, khi bắt đầu thì rất đơn giản, nhưng tới hiện tại, đều không thể buông tay hay quay đầu lại nữa rồi.

Mục Nham ăn uống xong, mấy ngày nay ăn món ăn nàng nấu, dường như đã dưỡng dạ dày của anh kén chọn hơn, lúc này, người phụ nữ ấy đang ngồi yên tĩnh bên cạnh, trong không khí chợt có một loại ôn nhu, tựa như con người nàng vậy.

18. Q.1 - Chương 18: Nàng Sợ Đánh Mất

Nàng cúi đầu, đôi kim đan trong tay di chuyển rất nhanh, ngón tay trắng nõn thỉnh thoảng vung lên hạ xuống, nửa cup mi mắt xuống, hàng mi đôi lúc khẽ nâng lên, che giấu đi thứ ánh sáng lấp lờ mờ nhạt. Trong đáy mắt, xuất hiện chút gợn sóng.

Trong chớp mắt đó, anh mơ hồ cảm thấy, lúc này nàng tự nhiên lại lộ ra vài phần vẻ xuất trần.

Anh nhếch miệng, có chút không vui đối với ảo tưởng của chính mình, gần đây anh dường như chú ý tới nàng quá nhiều, anh chỉ là thích ăn những món nàng nấu mà thôi.

Anh hướng cái nhìn từ khuôn mặt tới những ngón tay của nàng, đang được quán quanh bởi những sợi len, nàng chỉ mới bắt đầu đan, vì thế, không biết nàng đang đan cái gì.

Hiện nay, đã không còn ai ngồi đan áo len nữa, cách nhanh nhất là ra ngoài mua. Không ngờ trên thế giới này còn có người phụ nữ như Diệp An. Đột nhiên, anh thấy tò mò, nàng rốt cuộc là đan áo cho ai.

Không biết, có phải là để tặng anh hay không.

Nghĩ tới đây, tâm trạng của anh đột nhiên cảm thấy vui vui, thậm chí đôi môi luôn luôn bình tĩnh lại từ từ hơi cong lên.

Sau khi ăn, anh cầm lấy túi công văn, đứng ở cửa, chờ đợi nàng, cà vạt đeo lỏng lẻo trên cổ.

Diệp An An rời tay, trực tiếp đi đến trước mặt anh, cơ thể cao lớn của anh có một loại áp lực không thể giải thích, luôn luôn làm cho nàng có chút luống cuống chân tay. Hít sâu một hơi, nàng vươn tay, thắt cà vạt cho anh.

Mục Nham nhìn xuống những ngón tay, sau đó nhìn đến cổ tay mịn màng của nàng, nó trắng trẻo, anh đột nhiên nheo nheo hai mắt không hài lòng.

“Diệp An An, vòng tay tôi tặng em, vì sao không đeo vậy?” Anh đột nhiên mở miệng nói, giọng nói nghiêm túc và lạnh lùng.

Diệp An An dừng tay, có chút run run bởi lời nói của anh, cup mắt, không nhìn rõ biểu tình trong mắt nàng.

“Em sợ sẽ làm mất nó.” Nàng thì thầm, tay run run, nhưng vẫn không dừng lại, nàng nhìn chăm chăm vào ngực anh nhưng không đủ cam đảm để ngước nhìn lên mặt.

Bởi vì nàng sợ, sợ anh sẽ thấy được vẻ đau khổ trên mặt nàng. Tiểu Phương nói, nàng là một người rất đơn giản, tất cả tâm tư đều được viết trên khuôn mặt. Thế nhưng vào lúc này, nàng phát hiện ra rằng, nàng đã có thể giấu nó đi.

Sợ anh nhìn thấy, sẽ rời xa nàng, anh không cần tình yêu của nàng, nếu anh biết nàng yêu anh, có lẽ anh sẽ rời xa nàng.

Mục Nham nhẹ nhếch miệng một chút, “Nếu mất, mua một cái khác là được.” Mục Nham anh đối với phụ nữ cho tới bây giờ đều rất hào phóng, đây là vợ anh, anh sẽ không keo kiệt chuyện tiền bạc.

Anh đưa cho nàng một chiếc thẻ vàng, thế nhưng hơn một năm nay, nàng dường như không bao giờ sử dụng ngay cả một số lẻ. Mà quần áo của nàng cũng rất đơn giản, vô cùng đơn giản. Thậm chí, không có cả tên thương hiệu. Trên người cũng không có một món trang sức nào.

Diệp An An kêu nhỏ một tiếng vâng, đặt cà vạt vào bên trong bộ âu phục của anh, nhiệm vụ của nàng coi như đã hoàn thành. Lùi lại đằng sau một chút, anh chỉ nhìn nhạt liếc nhìn nàng một cái, rồi sải bước ra cửa, tựa như trước đây vậy.

Mặc dù bọn họ là vợ chồng, thế nhưng chỉ như hai người xa lạ.

An An nhìn xuống cổ tay trống trơn của mình, quay đầu cười khổ một tiếng, có chút nằng chiểu tới qua khung cửa sổ sát đất, mờ mờ ảo ảo, tia sáng có vài phần kỳ dị.

Chồng ơi, anh biết không? Có rất nhiều điều mà tiền không thể mua được.

Em sợ đánh mất, thế nhưng, cũng sợ khi nhớ tới, chiếc vòng vốn là món quà anh muốn tặng cho người phụ nữ khác, nhưng với em nó vẫn là một kho báu.

Chồng à, em sợ mất rất nhiều thứ, tỷ như, anh, chồng của em.

Nếu như em không phải là vợ của anh nữa, nói cho em biết, em phải làm thế nào, đã quen với cuộc sống có anh, nếu mất đi anh, em biết sống thế nào những ngày sau đó.

Trên đời này, không có ai là không thể sống nổi một mình, thế nhưng, nếu thiếu anh, em nghĩ, em sẽ rất cô đơn.

Dù cho tình yêu này là đau khổ, nàng vẫn rất hạnh phúc, thực sự hạnh phúc.

19. Q.1 - Chương 19: Người Đàn Ông Xa Lạ

Phòng làm việc của tổng tài Mục thị, đây là nơi có quyền lực tối cao của cả tòa nhà 38 tầng. Một người đàn ông mặc chiếc áo sơ mi trắng hàng hiệu, cùng bộ -lê màu xám nhạt đang tiến vào. Khuôn mặt giống như yêu nghiệt, một đôi mắt dài đào hoa cực đẹp, mũi thẳng, đôi môi nhạt màu, gương mặt hơi hất lên, nụ cười mỉm trên mặt lộ ra vài phần yêu mị, khiến người khác phải chú ý tới.

Người đàn ông nhét một tay trong túi, cử chỉ giơ tay nhắc chân luôn có vẻ tao nhã cùng tiêu sái một cách lơ đãng. Những phụ nữ từng thoáng gặp anh, dù vô tình hay cố ý đều dừng mắt trên người anh, sau đó cũng không rời mắt được nữa.

Đôi môi đẹp của người đàn ông thỉnh thoảng nhếch lên, dáng hình đôi môi nhìn thực sự rất đẹp, có vẻ như rất thích thú hưởng thụ với sự ngưỡng mộ của người khác đối với mình.

Giản Tiểu Phương tay ôm một đống lớn tài liệu từ phòng làm việc đi ra, tiếng giày cao gót khẽ vang lên rất nhỏ, cô vừa đi vừa lật xem tài liệu trên tay, đó là công việc của cô ngày hôm nay, nếu không chỉnh lý lại xong, thì sẽ phải tăng ca mất.

Mãi đến khi cô ngừng đầu lên, đứng lúc nhìn thấy một người đàn ông đang đi tới, người đàn ông tất nhiên cũng nhìn thấy cô, không biết tại sao, ánh mắt của anh ta lại hiện lên chút ánh sáng mờ nhạt không nói rõ được.

Cô giữ chặt số tài liệu trên tay, hai người tiến gần hơn, cho đến khi bọn họ, lướt qua nhau, nhưng không ai nhìn nhau, bước chân của hai người đều chậm lại vài nhịp. Cho đến khi bước qua nhau.

Giản Tiểu Phương nhìn chằm chằm về phía trước, các ngón tay nắm chặt vào tập tài liệu, chặt đến mức, các ngón tay đều trở nên trắng bệch. Trong khi đó, đôi môi đẹp của người đàn ông lại một lần nữa cong lên, thế nhưng, hình như có thêm một chút cười khổ trong đó.

Sải bước chân dài hơn, tốc độ bởi vậy mà cũng nhanh hơn rất nhiều, anh đi tới phòng làm việc của tổng tài, thậm chí không thêm gõ cửa, trực tiếp đi vào. Trong văn phòng, lúc này có một số mùi đặc biệt, rất ngọt ngào, những âm thanh mơ hồ khiến người khác phải đỏ mặt, cộng thêm tiếng rên rỉ của phụ nữ, hơi thở thô suyễn của đàn ông. Kỳ thực không cần phải nói, anh cũng biết bên trong đang có chuyện gì xảy ra. Anh xoa xoa lên trán, bước thẳng tới ghế của tổng tài ngồi xuống, vắt hai chân, chờ đợi bọn họ làm xong chuyện. Anh không phải là người thích dòm ngó chuyện người khác, cho nên anh đối với bọn họ thật sự không có hứng thú.

Anh quan sát phòng làm việc, đã đến đây rất nhiều lần, nhưng người này thật biết cách hưởng thụ, ngay cả thiết kế của văn phòng này cũng rất hoàn hảo, phòng làm việc chia làm hai phần trong ngoài, bên ngoài là văn phòng làm việc, còn bên trong có một phòng nhỏ, ở giữa là một phòng tắm đầy đủ tiện nghi, trong phòng trang trí rất đơn giản, nhưng cũng cực kỳ quyền quý. Mục Nham trong lúc làm việc nếu có mệt mỏi, đều có thể nghỉ ngơi một lúc ở chỗ này.

Tất nhiên, đôi khi nó cũng được sử dụng vào mục đích khác, chẳng hạn như bây giờ, cùng phụ nữ lên giường. Nhưng mà, thực sự là hiếm thấy, anh ta luôn luôn công tư phân minh, từ trước đến nay vui buồn, giận dữ đều không thể hiện ra mặt, công tư phân minh, hôm nay, rốt cuộc là ngoại lệ, bởi vì người phụ nữ kia sao.

Anh lắc đầu, chuyện cũng đã lâu quá rồi, nhưng anh vẫn còn nhớ, huống chi là bản thân Mục Nham.

Lúc này, bên trong vang lên tiếng kêu của người phụ nữ, thậm chí càng lớn hơn, cũng càng thêm kích động hơn, khóe miệng anh khẽ nhếch lên, thật là khó nghe, giống như tiếng giết lợn vậy.

20. Q.1 - Chương 20: Người Đàn Ông Vô Tình

Chỉ một lúc sau, những âm thanh bên trong bắt đầu dần trở lại yên tĩnh, Thượng Quan Thuyên xoa xoa tay lên trán, rốt cuộc cũng xong rồi, anh ngồi đợi mộng cũng mỏi rồi, đùa giỡn với cái bút ký tên của Mục Nham, tùy ý đặt chân lên bàn người ta, một cách thoải mái, chẳng có vẻ gì là không tự nhiên cả.

Bên trong, Mục Nham nhanh chóng đứng dậy, đôi mắt thâm sâu nhìn không thấy đáy, có chăng chỉ là một mảnh vô tình màu đen, làn da màu đồng phủ một lớp mồ hôi, càng vô cùng gợi cảm. Nằm trên giường lúc này là một người phụ nữ, đang thở dài đầy thỏa mãn, mở to hai mắt, mê muội nhìn người đàn ông trước mặt. Người đàn ông có ngũ quan tuấn mỹ, vóc người cao lớn, càng làm cho người ta mê luyến là thân phận của anh ta, đứng đầu danh sách các chàng độc thân vàng, với thân phận như vậy, thật đúng là làm cho người ta luyến tiếc buông tha anh.

Anh không liếc mắt nhìn người phụ nữ mà trực tiếp đi vào gian phòng tắm nhỏ, thân thể dưới làn nước, càng phát ra sức hút hoang dã. Cho đến khi cánh cửa phòng tắm mở ra một lần nữa, một người phụ nữ bước vào, cơ thể tự nhiên không có một chút y phục, đi đến bên cạnh, trực tiếp từ đằng sau ôm ngang thắt

lưng của anh, thân thể lỏa lồ gắt gao áp sát vào cơ thể nam tính mạnh mẽ, không tìm thấy được một khe hở, người phụ nữ mềm mại đầy đặn, người đàn ông rộng lớn thô ráp, thoát nhìn có vẻ cực kỳ phù hợp.

Lúc này, trong không khí tràn ngập hơi nước, không thể nhìn thấy khuôn mặt của anh, người phụ nữ áp sát vào cơ thể anh, liên tục khiêu khích, anh khẽ nhíu mắt một chút, trong đó rõ ràng hiện lên sự thiếu kiên nhẫn, anh đột nhiên đẩy cô ta ra.

Người phụ nữ khựng lại một chút, căn bản không dự liệu được anh sẽ phản ứng như vậy, trực tiếp đứng lên từ sàn phòng tắm, cô nhăn mặt lại, thật sự có chút đau đớn, gỡ bỏ dáng vẻ mềm mại đáng yêu của cô. Người đàn ông này không hề biết thương hoa tiếc ngọc, vừa rồi ở trên giường nhiệt tình như lửa, hơn nữa bọn họ phối hợp với nhau thật tốt, tại sao bây giờ đã trở nên vô tình như vậy.

“Nham ...” Cô vươn cánh tay về phía anh, đôi môi đỏ mọng hơi cong lên, kiều mị kêu tên anh, muốn được anh đỡ dậy, lúc này, cơ thể của cô trên mặt đất, trần trụi, vô cùng mỹ lệ và lẳng lơ, nếu là đàn ông, đều sẽ cực kỳ rung động. Nhưng không phải là trước mặt người đàn ông này, anh chỉ lạnh lùng nhìn thân thể người phụ nữ đang ngồi trên mặt đất, đôi mắt hiện lên vẻ chán ghét sâu đậm.

“Biến đi”. Đôi môi mở ra, mang theo những lời nói vô cùng băng giá. Không có một chút tình cảm nào trên mặt anh, đôi môi mím chặt thành một đường thẳng.

Người phụ nữ bị tiếng nói đột ngột của anh làm cho sợ hãi, vội vã đứng dậy. Những tin đồn về người đàn ông này, cô đã nghe qua, thật đúng là lạnh lùng tàn nhẫn vô tình. Cô cũng không nghĩ đến việc trách móc anh, nếu không sẽ bị anh đá khỏi vị trí này.

Cô đã phải rất khó khăn để leo lên vị trí này, không thể để mất đi dễ dàng như vậy. Người phụ nữ mở cửa phòng tắm và nhanh chóng mặc quần áo của mình, có chút hoảng loạn rời đi. Tuy nhiên, khi cô nhìn thấy người đàn ông đang ngồi trên ghế, cơ thể đột nhiên căng thẳng, nhất thời có chút bối rối, không biết anh ta đến đây lúc nào, lẽ nào, những việc bọn họ vừa làm bên trong, anh ta đều nghe thấy hết.

Sắc mặt cô ta từ xám chuyển sang trắng, nhìn cực kỳ xấu xí, như thể cô bị người ta lấy hết y phục, đứng trên đường phố vậy. Ngay cả nếu cô có lẳng lơ đến mấy, nhưng để người ngoài xem mình làm cái loại việc này, vẫn là có cảm giác rất khó chịu.

21. Q.1 - Chương 21: Bạn Thân

Người đàn ông ngồi trên ghế bắt đầu đánh giá từ đầu đến chân người phụ nữ này, a, thì ra là cô ta, không ngờ tiểu ngọc nữ đương tòa sáng trong giới giải trí, thì ra chính là đánh đổi lấy danh. Anh khinh thường nhìn vào bộ ngực nảy nở của cô ta, thật đúng là chất. Không nghĩ tới cô ta ở trên giường, thì ra chính là cái loại đáng về đó. Thật đúng là làm cho người ta mở rộng tầm mắt.

Cô nhìn người đàn ông đang quan sát mình với ánh mắt khinh thường, đột nhiên, có chút xấu hổ vô cùng, cô không muốn ở lại lâu hơn nữa, đi thẳng về phía cửa chính.

Cô biết người đàn ông này, Thượng Quan Thuyên, con trai duy nhất của gia đình Thượng Quan, sản nghiệp của gia đình họ, có thể nói là lớn nhất nhì trong nước. Anh phong lưu tiêu sái, con người cũng ôn nhu không gì sánh được, nhưng cực kỳ đào hoa, thay bạn gái còn nhanh hơn người ta thay áo. Hơn nữa, bạn gái của anh đều là các danh gia thực nữ, hay minh tinh điện ảnh nổi tiếng. Anh đối với phụ nữ đều rất ôn nhu, khiến cho phụ nữ dễ dàng bị lạc lối trong sự ôn nhu ấy, và bị tấn công lúc nào không biết, thế nhưng cũng khiến cho người ta rơi từ thiên đường xuống mặt đất.

Mục Nham lạnh lùng tàn nhẫn, anh ta không yêu thương bất cứ ai, vì vậy nếu anh có bỏ rơi ai đó, thì đều nằm trong dự liệu của mọi người, không ai cảm thấy lạ lùng cả. Tuy nhiên, Thượng Quan Thuyên thì khác, anh đối xử với mỗi bạn gái của mình, như thể đều là người anh yêu nhất, như thể anh chỉ sống ái một mình họ mà thôi. Anh đối với mỗi người đều rất ôn nhu, khiến cho các cô đều nghĩ rằng anh yêu họ và rơi vào

tình yêu với anh ta. Thế nhưng, một giây trước chính là ôn nhu chăm sóc, một giây sau đã có thể vô tình xoay người bỏ đi.

Người đàn ông như vậy, mới là trí mạng nhất. Mục Nham chỉ cần thân thể của phụ nữ, còn Thượng Quan Thuyên thì muốn cả thân thể và tình yêu của bọn họ. Ở phương diện này, anh ta thật còn đáng sợ hơn cả Mục Nham vài phần.

Sau khi người phụ nữ bỏ đi trong hoảng loạn, Thượng Quan Thuyên buồn chán nhìn chăm chăm vào khung cửa sổ sát trần nhà, thỉnh thoảng xoay xoay cây bút trong tay. Anh thực sự coi nơi này như nhà mình, đâu đâu cũng đều cực kỳ tùy ý.

Kỳ thực, từ nhỏ, anh cùng Mục Nham đã rất thân thiết, cùng lớn lên bên nhau, quan hệ của hai gia đình cũng rất tốt đẹp. Đến lúc đi học, bọn họ lại học cùng trường. Có thể nói là, những chuyện của Mục Nham, Thượng Quan Thuyên đều biết rất rõ, ngược lại, chuyện của anh, Mục Nham đương nhiên cũng biết.

“Sao cậu lại tới đây?” Mục Nham từ phòng trong đi ra, trên người mặc một chiếc áo sơ mi trắng chỉ cài hai khuy, để lộ nước da màu đồng nhẵn bóng mạnh khỏe ở bên trong, vô cùng gợi cảm cuồng dã.

Tóc của anh vẫn còn nửa ẩm ướt, thỉnh thoảng một vài giọt nước từ mái tóc anh nhỏ xuống dưới, rơi xuống chiếc áo sơ mi trắng của anh, tạo thành một đốm nước, sau đó biến mất trong nếp nhăn của áo.

“Mình nghĩ cậu rảnh nên đến chơi thôi, chỉ có điều, thấy cậu đang bận rộn, nên không có làm phiền cậu mà thôi.” Thượng Quan Thuyên không thèm quan tâm hành động của mình có mấy phần bất nhã, còn đứng đưa hai chân trên bàn.

Mục Nham nhìn hai chân anh ta đặt trên bàn, trong mắt lóe lên một tia không hài lòng, nhưng không nói gì thêm, anh ngồi xuống phía bên kia của ghế sofa, lấy ra một điếu thuốc, châm lửa hút.

Ngón tay hơi gập lại, thon dài mà mạnh mẽ.

22. Q.1 - Chương 22: Thương Lượng

Trong văn phòng một khoảng thời gian dài im lặng, cuối cùng, Thượng Quan Thuyên không chịu nổi, anh bỏ hai chân xuống, chống tay lên cằm, “Tớ nói nha, Nham, mình thực sự không nghĩ ra, người cả ngày chỉ có một bộ dạng như cậu, làm sao lại có phụ nữ thích chứ, quả thực là nặng nề muốn chết, cậu phải học tở, cười nhiều vào.” Anh lờ liếm mắt mình, ý bảo sức hấp dẫn chết người của Thượng Quan Thuyên anh chính là ở nụ cười, anh đùa giỡn vui vẻ không hề sợ hãi, dù sao bọn họ cũng đã rất thân thiết với nhau.

“Thực sự, cậu cho rằng ngày nào cũng cười ngu ngốc như thế, sẽ có người thích sao?” Mục Nham lấy ngón tay gãi gãi tàn thuốc, ngữ khí bình thản khi nhớ về quá khứ. Mỗi lần bọn họ gặp nhau đều cố ý trêu chọc lẫn nhau, tuy nhiên, không thể phủ nhận bọn họ thực sự là những người bạn tốt, thậm chí còn hơn cả anh em. Một người tính tình lạnh lùng, một người nhiệt tình, nhưng tính cách của cả hai người, về cơ bản mà nói, kỳ thực đều rất vô tình.

Thượng Quan Thuyên chạm vào mặt mình, ngu ngốc, làm gì có khả năng đó? Nụ cười nhẹ nhàng ôn nhu của anh, phụ nữ đều rất thích đáng vẻ tươi cười này nha. Nếu như thế là ngu ngốc thì đúng là Mục Nham bị liệt cơ mặt rồi.

“Được rồi.” Thượng Quan Thuyên đột nhiên bày ra dáng vẻ tươi cười, khoanh tay lại, anh đang chiếm mất bàn làm việc của người khác, nhưng cũng không thấy chút xấu hổ nào. “Nham, tối nay chúng ta đi PUB chơi được không, đã lâu không đi, cũng nên thư giãn một chút, hơn nữa có thể kêu cái tên Ti Hạo kia đi cùng, nếu không, không biết hẳn có phải ở trong bệnh viện mà buồn chán tới chết không, cậu thấy thế nào. Ba người cùng uống rượu, tốt hơn là uống một mình, phải không?”

“Tùy cậu, tớ không có ý kiến, miễn là Hạo có thời gian là được.” Mục Nham tay dụi điếu thuốc, ném vào gạt tàn, đứng dậy bước tới bàn làm việc. Thượng Quan Thuyên cũng tự động đứng dậy nhường chỗ, ngồi

xuống ghế sofa. Ngồi lâu như vậy, anh cũng không cảm nhận được cái ghế tổng tài tập đoàn Mục thị có cái gì tốt, rất lớn, rất thoải mái, nhưng anh chỉ cần nhìn đến trên bàn chất đầy tài liệu công văn, là đã thấy đau đầu rồi.

Aizzz, áp lực thật là lớn.

Bởi vì vậy, anh mới nói Mục Nham không phải là người, phải là siêu nhân mới đúng. Thật không biết, mỗi ngày hẳn làm thế nào, nhiều việc như vậy, nếu ném cho anh, không chừng anh đã bị nghiền chết từ lâu rồi.

May mắn là anh chạy nhanh, nếu không, anh bây giờ cũng có thể biến thành một tảng đá như Mục Nham rồi.

Nói như vậy là bởi vì anh giỏi, nhưng dù sao nhà anh cũng rất nhiều tiền, xài mấy đời cũng không hết. Cho nên không cần anh phải làm việc, chỉ là, anh hạ mắt xuống một chút, một cơn sóng bi thương nhanh chóng lướt qua đáy mắt.

Trong thực tế, nếu có thể chọn lựa thì anh muốn thay đổi.

Bỏ đi, cũng không muốn gì hết. Anh lắc đầu, dựa vào ghế sofa, vài lọn tóc rũ xuống thành ghế, ngọn đèn chiếu xuống, có vài tia sáng khác thường. Anh cong môi nở nụ cười, trong đó ẩn chứa vài phần cay đắng.

Thượng Quan Thuyên anh kỳ thực sống cũng không dễ dàng như thế đâu.

Mục Nham chậm rãi hướng đôi mắt đen nhìn lên, chỉ là nhếch môi một chút, đối với anh chẳng có gì phải phản đối cả, đúng là, anh đã có một thời gian dài không đi ra ngoài chơi, kể từ khi cô bỏ đi, tất cả hoạt động trong ngày của anh chỉ là công việc và công việc. Ngoài ra chưa kể đến, hôm nay là sinh nhật của cô, ngày này những năm về trước, anh đều dành tất cả thời gian cho cô, nhưng từ sau sự kiện kia, cứ đến ngày này, là tâm tình của anh đặc biệt xấu, đi PUB, có lẽ cũng là một ý kiến hay.

Đột ngột lắc lắc đầu, anh không thể giải thích được tại sao mình lại có cảm giác không thoải mái.

Không có cô, cuộc sống của anh vẫn không có gì thay đổi. Mà anh rất bướng bỉnh, muốn chứng minh với mọi người, anh so với trước đây còn tốt hơn nhiều. Đàn bà, anh trào phúng nở nụ cười, chỉ cần anh vẫy tay, trên đời này sẽ có vô số nữ nhân chờ đợi được lên giường cùng anh.

Không có cô, không phải anh càng tự do hơn hay sao.

23. Q.1 - Chương 23: Yêu Và Hận

Chỉ là, anh buông bút xuống, kê day chân mày, có một số việc, không có cách nào lừa dối bản thân, cố lắng nghe, trái tim của anh thoát không nổi một cái gai, lúc nào cũng nhớ tới, luôn luôn đau nhói không thể chịu nổi.

Y Y, em có biết hay không, em thật là một người phụ nữ đáng hận.

Anh hận nàng, muốn quên nàng, nhưng đồng thời, anh cũng yêu nàng, chưa từng thay đổi, vẫn rất yêu nàng.

Hận có, yêu cũng có, cảm xúc rất lẫn lộn, nếu có một ngày, anh không còn hận, có lẽ cũng sẽ không còn yêu. Nhưng rõ ràng ngày ấy vẫn chưa đến.

Ngẩng mặt lên một lần nữa, anh thấy rõ ràng sự biến đổi trên gương mặt Thượng Quan Thuyên, vốn dĩ, không chỉ có một mình anh phiền não.

Anh tựa người vào chiếc ghế, ném cây bút lên bàn, đôi mắt sắc nét như có ma thuật nhìn chăm chú vào Thượng Quan Thuyên.

“Thuyên, cậu có muốn mình thay mặt cậu giải thích không?” Anh đột nhiên nói, Thượng Quan Thuyên nghe xong chỉ mỉm cười và lắc đầu: “Không cần đâu, đừng giải thích điều gì, xét cho cùng, chuyện đó là

thật, mình không thể phản bác. Tổn thương thì cũng đã tổn thương rồi, mình không có cách nào bù đắp lại được, mà cô ấy, cũng đã cự tuyệt tương lai của mình.”

Giải thích, anh cũng đã giải thích, anh làm thế nào không giải thích chứ. Nhưng người con gái kia so với tưởng tượng của anh thì cổ chấp hơn nhiều, nàng ngay cả một câu cũng không thêm nghe, trực tiếp đuổi anh ra khỏi cửa, anh còn giải thích gì được nữa.

Nàng chưa bao giờ nghĩ sẽ tha thứ cho anh, dù có xin lỗi bao nhiêu đi nữa, vẫn là không có tác dụng, không phải sao?

Anh đã giải thích quá nhiều, chỉ là, không có cách nào bù đắp được những thương tổn trong trái tim nàng, sau cùng, là anh nợ nàng rất nhiều, thực sự nhiều, có lẽ cả đời này anh sẽ không bao giờ trả hết được.

Bởi thời trai trẻ chính mình phù phiếm, đã vứt bỏ đi vật báu, anh bây giờ không thể sở hữu lại báu vật của riêng mình.

Mục Nham nhìn vào đôi mắt đen sâu thẳm, nhìn không thấy đáy, anh nhếch môi vẽ mĩa mai. Bọn họ kỳ thực đều cổ chấp như nhau, chỉ có điều, vị trí thì tương phản mà thôi.

Anh là bị người phụ, còn hắn, là phụ một người phụ nữ không nên bỏ rơi. Cho đến bây giờ nghĩ về thời điểm đó, bọn họ thực sự đã làm như thế.

Họ làm tổn thương một người phụ nữ vô tội nhất, đồng thời cũng tự làm mình bị tổn thương sâu sắc.

Nói đến vô tội, anh không biết tại sao lại nhớ tới người phụ nữ kia, người được gọi là vợ của anh, Diệp An An.

Cặp mắt lóe lên một chút ánh sáng, người phụ nữ kia trên thực tế rất vô tội. Anh đã bị bà nội cưỡng ép kéo nàng- một người phụ nữ vô tội- vào cuộc đời anh.

Thượng Quan Thuyền nhìn Mục Nham rơi vào trầm lặng, không biết anh đang suy nghĩ điều gì, quay lại nhìn ánh sáng qua khung cửa sổ, ngày hôm nay khí trời thật sự rất nặng nề.

Giản Tiểu Phương một tay cầm văn kiện, một tay cầm điện thoại di động, đứng ở hành lang, nàng dựa tay vào tường. Mặc dù công ty có điều hòa nhiệt độ, nhưng lại vẫn cảm thấy được cái lạnh tận xương tủy, là lạnh, ở cả thể xác và tinh thần.

“An An, mình đã gặp lại tên xấu xa kia.” Khuôn mặt của nàng lộ ra vẻ chán ghét khi nói đến từ “xấu xa”, giọng điệu nặng nề hơn. Nàng chỉ là Giản Tiểu Phương, trên đời này người nàng ghét nhất chính là hắn, người bị gọi là tên xấu xa, Thượng Quan Thuyền.

Mà lúc này Diệp An An tại biệt thự của Mục gia, ngón tay nhẹ nhàng đặt cuộn len mềm lên đùi, trong tay nàng điện thoại di động đang gắn trên tai, bên trong truyền đến giọng nói của Giản Tiểu Phương như từ quá khứ truyền về, còn có ngữ khí vô cùng kích động.

Diệp An An không khỏi cười khổ một tiếng, người đàn ông xấu, thực ra không cần nói cụ thể nàng cũng biết người kia là ai. Trong trí nhớ của Giản Tiểu Phương, cô ấy đã tự động thay thế người kia từ ” người đàn ông” thành ” tên xấu xa” rồi.

Đôi khi số phận thực sự là khó tin, tựa như nàng và Mục Nham, Giản Tiểu Phương và Thượng Quan Thuyền. Nàng đã nghe Giản Tiểu Phương đề cập qua câu chuyện của cô ấy ở cấp III. Trước đây, cô ấy cùng Thượng Quan Thuyền và Mục Nham đều học sinh của một trường phổ thông trung học. Thời gian đó, giữa bọn họ phát sinh rất nhiều chuyện, vì vậy nên đến tận bây giờ, giữa họ có nhiều chuyện tình cảm hiểu lầm chưa được giải quyết, có lẽ không thể nói rõ là chuyện hiểu lầm gì, chỉ là một hồi thương tổn cần phải kết thúc mà thôi.

24. Q.1 - Chương 24: Quá Khứ

Khi còn trẻ, ai mà không mắc phải sai lầm, chỉ là những sai lầm ấy của họ, qua nhiều năm như vậy, cũng sẽ phai nhạt dần. Thế nhưng, nếu một người mắc lỗi hết lần này đến lần khác, thì không có cách nào tha thứ được, có lẽ, thương tổn quá sâu đậm, nên mới nhớ rõ ràng. Hoặc là, bởi yêu thương quá nhiều, nhất là với một người phụ nữ cố chấp như cô ấy, kỳ thực, Giản Tiểu Phương so với nàng còn tuyệt vọng hơn.

Tiểu Phương, có lẽ, cậu cũng không ghét hẳn nhiều đến như thế, chỉ bởi vì quá yêu mà thôi.

Không phải không yêu, mà là yêu quá sâu đậm, hẳn đã hoà nhập vào cuộc sống của cậu, có lẽ cả đời này cũng không thể thoát ra được.

Bàn tay rảnh rỗi nắm chặt cuộn len, giọng nói của Giản Tiểu Phương càng lúc càng tức giận, nàng đưa điện thoại cách xa tai một chút, nhìn chăm chú lên cầu thang bằng gỗ xoắn ốc. Hữu duyên vô phận, câu này không hiểu vì sao xuất hiện trong lòng nàng.

Hữu duyên vô phận không chỉ là Giản Tiểu Phương cùng Thượng Quan Thuyên, còn có nàng và Mục Nham, nàng không biết, thật sự không biết.

Cho đến khi tiếng nói cuối cùng cũng dừng lại, nàng buông điện thoại trong tay, điện thoại phát ra tiếng tút dài, báo hiệu bên kia cũng đã ngắt máy.

Nàng ngồi im lặng một hồi, sau đó cúi đầu, một lần nữa cầm que đan, bắt đầu đan len. Một mũi một đường, nghìn mũi vạn đường, nhìn những đường cơ bản có thể biết đó là một chiếc áo len, một chiếc áo len có kích thước lớn.

Trong phòng khách rất yên tĩnh, không gian như vậy, thực ra rất hợp với nàng, nàng giống như không khí tồn tại xung quanh, vô thanh vô tức.

Giản Tiểu Phương thở sâu một hơi, cuối cùng cũng tổng được luồng khí giận dữ trong lồng ngực mình ra ngoài, nàng đã xả ra rất nhiều bất bình với Diệp An An, hiện tại, nàng đã thoải mái hơn nhiều. Nhưng, cái tên xấu xa kia, thật đúng là làm ảnh hưởng tới tâm trạng của nàng. Nếu không phải ở chỗ công chứng của An An tự đứng gặp hẳn, kỳ thật, nàng thật sự không muốn gặp lại hẳn, nàng thậm chí còn thấy chán ghét khi phải cùng hẳn hít thở chung một bầu không khí.

Nó làm cho nàng cảm giác rất khó chịu, muốn bệnh.

Nàng buông điện thoại, trong tay cầm tài liệu đã được chỉnh sửa xong, lúc này, Thượng Quan Thuyên cũng từ văn phòng của Mục Nham đi ra. Một nam tử tuấn mỹ tiêu sái như vậy, chỉ cần giơ tay nhắc chân cũng đủ thu hút tất cả sự chú ý. Anh và Mục Nham luôn bất đồng, anh luôn luôn nở nụ cười ôn nhu còn Mục Nham luôn lạnh lẽo vô tình, tựa hồ càng khiến cho phụ nữ phát cuồng. Cùng dạng người cao to anh tuấn, nhất là trên mặt hẳn lúc nào cũng lộ ra nụ cười ôn nhu như nước, luôn khiến cho trái tim phụ nữ rung động.

Những đôi mắt nhìn chăm chú của phụ nữ không khiến anh có một chút khó chịu, anh tiếp tục đi về phía trước cho đến khi nhìn thấy một người phụ nữ đang dựa lưng vào tường, đôi mắt đột nhiên giật lên một chút, dường như có cái gì đó nắm chặt lấy trái tim anh. Liếc mắt anh cũng nhận ra cô, không cần lý do, không cần xác minh, Giản Tiểu Phương, bạn gái hồi cấp III của anh, cũng là người con gái từng bị anh làm tổn thương sâu sắc.

Nàng một điểm cũng không thay đổi, vẫn là dáng hình ấy, nếu có thay đổi, chỉ là qua bấy nhiêu năm, nàng trở thành một người phụ nữ duyên dáng, quyến rũ, giỏi giang hơn. Còn tính khí của nàng, dường như càng ngày càng tồi tệ, so với trước càng lạnh đậm, cô bé nữ sinh ngày xưa giờ đã trưởng thành rồi.

“Tiểu ...” Anh muốn gọi cô, nhưng cô chỉ nhàn nhạt nhìn lướt qua, thành công ngăn cản những âm thanh tiếp theo của anh, cái từ “Phương” kia, cuối cùng cũng không thể nói ra thành tiếng.

Giản Tiểu Phương quay lưng đi, siết chặt tài liệu trên tay, chỉ có cách này mới có thể làm cho nhịp tim của nàng bình tĩnh trở lại. Nàng hung hăng mắng chính mình, Giản Tiểu Phương, người thật chẳng ra làm sao cả, hẳn chẳng qua chỉ là một tên xấu xa mà thôi.

Được rồi, chỉ là một tên xấu xa mà thôi, nhưng tại sao lúc này nàng lại muốn khóc. Trong lòng nàng vẫn đau đớn, không thể quên những bi thương hằn gầy ra cho nàng ngày xưa.

Nàng không có dừng lại, bước vội về phía trước, không muốn cũng hấn hít thở chung một bầu không khí.

Nàng sẽ không tha thứ cho hấn, không bao giờ.

25. Q.1 - Chương 25: Câu Chuyện Cũ

Sự rắc rối giữa họ, dù có kể cả ngày cũng không hết, thế nhưng cũng có thể chỉ cần nói vài câu là có thể rõ ràng. Bởi vì, dù phức tạp hay giản đơn, tất cả đều là chuyện của quá khứ.

Ở trường cấp III, nàng chỉ là một nữ sinh bình thường, giản dị. Cuộc sống hàng ngày của nàng thực nhàm chán, không có quá nhiều gánh nặng, xúc động cũng không nhiều, có chăng là một cuộc sống quá đổi bình thường.

Mà khi đó Thượng Quan Thuyên, Mục Nham và Ti Hạo, đều là những nhân vật nổi tiếng trong trường. Không ai không biết, không ai không hiểu, nàng cùng bọn họ vốn không có điểm tương đồng. Cho đến một ngày, khi Thượng Quan Thuyên tìm đến gặp nàng, anh ta không hề quen biết nàng, nhưng anh ta lại đột nhiên nói với nàng rằng anh ta thích nàng, muốn hẹn hò với nàng.

Nàng rất sợ, và cũng rất căng thẳng, nhưng cũng bất ngờ và có một chút đề phòng, dù sao hấn cùng nàng quá khác biệt. Nhưng Thượng Quan Thuyên tựa có vẻ rất quyết tâm rồi, không ngớt tặng hoa, không ngừng tán tỉnh, mà vạn phần kiên định và kiên trì.

Kết quả, nàng chỉ đơn giản là không thể đứng vững sau những đợt tấn công tình yêu của hấn, mà hấn thì cố ý theo đuổi. Nàng đã thực sự cảm động, có lẽ, tất cả các nữ sinh đều không thể cự tuyệt hấn. Nàng cứ như vậy trực tiếp rơi vào bẫy, ngu ngốc để bị mắc kẹt bên trong. Nàng yêu say đắm, đầy mê luyến, cũng trầm luân trong đó, dĩ nhiên không thể phát hiện ra trong mắt hấn có mấy phần tính toán. Khi hấn cười, cho đến tận bây giờ cũng chưa bao giờ chạm tới đáy mắt, mới nếm qua hương vị tình yêu, nàng đã quên tất cả, thậm chí đem cả thân thể mình tặng cho hấn.

Nhưng thật không ngờ, đây chỉ là một vụ cá cược của ba người bọn họ, cho đến một ngày, Thượng Quan Thuyên ôm một cô gái khác đi đến trước mặt nàng, nhưng không có liếc nhìn nàng dù một lần. Cô gái đó chính là hoa khôi của trường, mọi người trong trường đều cho rằng bọn họ thật xứng đôi, chẳng phải là hoàng tử và công chúa sao? Mà nàng, chỉ là một chú vịt con xấu xí.

Nàng đã đi tìm hấn để hỏi nguyên nhân, kết quả khi tìm được hấn, trùng hợp lại nghe được đoạn đối thoại của bọn họ.

Vốn dĩ, chỉ là một vụ cá cược buồn cười, mà bọn họ cược là rốt cuộc mất bao lâu thời gian, Thượng Quan Thuyên có thể đưa nàng lên giường.

Bên tai nàng vang lên giọng nói tuyệt tình của hấn, “Giản Tiểu Phương cô thật sự nghĩ rằng tôi sẽ yêu một người bình thường như cô sao”? Đây chỉ là một trò đùa, hai mắt nàng đầm lệ mông lung, đôi môi của hấn vẫn tiếp tục nói những lời khiến nàng đau lòng, mà cô nàng hoa khôi kia, cũng là bạn gái mới của hấn còn đang ở một bên cười chế nhạo nàng. Thậm chí còn bước đến gần nàng, dùng anh mắt khinh miệt đánh giá nàng từ đầu tới chân.

Cuối cùng nàng cũng không thể chịu đựng nữa, tay giơ lên giáng cho cô ta một cái tát, nhưng điều không ngờ tới chính là, Thượng Quan Thuyên xưa nay luôn ôn nhu, cũng học theo nàng, tặng cho nàng một cái bạt tai. Vào lúc cái tát giáng xuống khuôn mặt nàng, cõi lòng nàng tan nát và tỉnh mộng.

Thậm chí, khi nhìn thấy nàng hoa khôi khóc thực thương tâm, hấn đã đẩy ngã nàng. Không ai nhận thấy vị trí nguy hiểm của nàng, ở mép cầu thang, nàng trực tiếp ngã từ đầu cầu thang xuống dưới.

Trên người truyền đến một cơn đau nhức, nàng đi vào hôn mê, bốn phía tiếng la hét, kinh hô, nàng đều không nghe thấy. Thương Quan Thuyền sắc mặt tái nhợt chạy đến bên nàng, khuôn mặt xanh xao, tràn đầy đau khổ, thế nhưng nàng không nhìn thấy, không thể nhìn thấy.

Thật đúng là giả dối, nàng sẽ không tin vào đàn ông, không tin nữa.

Cho đến khi tỉnh lại, nàng mới biết mình đang ở trong bệnh viện, những lời bác sỹ nói, khiến nàng chỉ có thể nhắm chặt hai mắt để đau thương bao phủ nàng.

Hóa ra nàng đã mang thai, con của nàng đã bị chính cha nó sát hại. Chẳng phải vẫn mãi là vở kịch cũ ấy sao? Buồn cười thật..

26. Q.1 - Chương 26: Câu Lạc Bộ Đêm

Sau đó, nàng không gặp lại Thương Quan Thuyền, nàng không cần lời xin lỗi của hắn, không lời xin lỗi nào có thể khiến con của nàng sống lại, có lẽ con của nàng vốn dĩ không nên sinh ra.

Nàng chuyển trường, gia đình nàng cũng chuyển đi, rời xa ngôi trường kia, cũng rời xa con người đó. Tựa như chưa từng có sự xuất hiện của Thương Quan Thuyền, nàng chỉ đơn giản là một Giản Tiểu Phương bình thường.

Nàng không muốn gặp lại hắn, vĩnh viễn không bao giờ muốn gặp lại. Nhưng trên thế giới này vốn có rất nhiều chuyện không thể ngờ tới. Vào ngày mà Diệp An An cùng Mục Nham đăng ký kết hôn, nàng mới biết được rằng, người bạn tốt mà nàng gặp được sau khi chuyển trường, người cô ấy phải lấy chính là Mục Nham. Mà nàng cũng gặp phải người mà nàng đã thề cả đời này sẽ ko gặp lại hắn, Thương Quan Thuyền.

Vẫn là nụ cười quyến rũ đấy, nhưng nàng biết, hắn cười, luôn luôn là giả dối.

Trong tâm trí của nàng, hắn là một tên xấu xa, tất nhiên là bao gồm cả Mục Nham, chồng của An An.

Trên mặt có một chút cảm giác lạnh lạnh, nàng đưa tay lên lau, nàng đã khóc, vì cái tên xấu xa kia mà khóc, thực đúng là không có tiền đồ.

Lắc lắc đầu, nàng hướng phía trước đi tới, bỏ đi những nỗi buồn không nên có.

Nàng hận hắn, sẽ không bao giờ lại yêu hắn.

Thương Quan Thuyền nhìn dáng hình càng lúc càng mờ nhạt của Giản Tiểu Phương, tựa hồ nàng đã cho đoạn cuộc sống có hắn cũng mờ dần, khi nàng còn là một nữ sinh bị anh lừa dối. Kỳ thực không biết từ lúc nào, anh đã yêu nàng, chỉ có điều bởi vì quá kiêu ngạo, quá tự phụ, mà anh đã để mất nàng, thậm chí không còn đường quay lại.

Anh cười khổ, xoay người bước theo hướng ngược lại.

Vì sao, sống cả một quãng thời gian dài, phải đợi đến khi không còn đường quay lại mới biết được tại sao, mới hiểu được, những thứ mình đã từng không cần, thậm chí bỏ qua, mới là quan trọng nhất, mới là thứ mình muốn nhất.

Anh biết tình yêu của mình, có lẽ đã không còn tồn tại nữa.

Ban đêm, tại một câu lạc bộ đêm được trang trí rất đẹp, ba người đàn ông ngồi trên ô-tô-ban, đó là một vị trí đặc biệt, ngoại trừ bọn họ, ai cũng không thể ngồi.

Ba người đàn ông bề ngoài cực kỳ bắt mắt, hoặc lạnh lùng tàn nhẫn, hoặc ôn nhu như nước, hoặc tà mị luôn thay đổi, những phụ nữ trong câu lạc bộ này thỉnh thoảng lại hướng ánh mắt lộ ra vẻ toan tính về phía họ. Mà bọn họ như một thế giới nhỏ độc đáo, không thể bị mê hoặc bởi thế giới bên ngoài.

Bọn họ và những phụ nữ kia, tựa như người thuộc 2 thế giới, vĩnh viễn không thể cùng xuất hiện.

Trong PUB âm thanh quả thực rất ồn ào, tiếng trống thỉnh thoảng vang lên khiêu khích, khiến nhịp tin người ta cũng đập nhanh hơn vài phần. Và sau đó sẽ rơi vào 1 trạng thái điên cuồng, mà ở đây, cũng thực thích hợp để người ta phát điên.

Mục Nham cầm lên 1 chén rượu, ngửa cổ, rượu trong chén đã không còn một giọt, sau đó anh lại lấy chén khác.

“Nham, cậu nghĩ đây là nước hay sao? Dù là nước cũng không thể uống như thế”. Người đàn ông tà mị cầm lấy cái chén trong tay Mục Nham, đôi mắt hơi nheo lại, có thể thấy không giấu được vẻ lo lắng.

“Ti Hạo, không cần lo ỉn.” Mục Nham gạt tay anh, cầm lấy chén rượu.

27. Q.1 - Chương 27: Say Rượu

Ti Hạo xoa xoa chân mày, có chút thất bại chống tay lên cằm, nhìn người đàn ông uống rượu giống con bò uống nước kia. Anh biết, mỗi lần cùng bọn họ đến đây, đều chẳng có chuyện gì tốt đẹp, anh đột nhiên quay đầu, nhìn về phía Thượng Quan Thuyên đang trầm mặc.

“Mình nói, Thuyên à, cậu cứ để cho hắn uống như vậy sao? Đừng quên, một lát nữa chúng mình lại phải mang hắn trở về.” Chỉ là Thượng Quan Thuyên lúc này nhìn còn tệ hơn cả Mục Nham. Mục Nham thì thất thần, còn hắn thì như mất cả linh hồn, căn bản không nghe thấy anh nói gì, hắn như đang bị lạc trong một mê cung, nhìn chăm chú vào cái chén trên tay. Thậm chí không nhìn vào anh, anh không chịu nổi nhìn ngó xung quanh, có vẻ như trong ba người, anh vẫn là bình thường nhất.

Hai người đàn ông kia, đều đang thất tình, quả nhiên, phụ nữ phiền phức, rất phiền phức. Mà chính anh cũng đang có một chút rắc rối nhỏ, một người, mà theo anh nghĩ là cực kỳ phiền phức.

Anh thực sự hối hận đã đi cùng bọn hắn tới đây, có thể chắc chắn một lúc nữa, quần áo của mình sẽ bị phá hủy.

Mục Nham uống rượu, trong tiếng nhạc chất chứa, hơi nheo mắt, một lần nữa lại Với lấy chén rượu, lúc này trong mắt anh, rượu với nước cũng chẳng khác nhau là mấy, hầu như không có hương vị gì.

Say, làm sao anh có thể say được, hôm nay là sinh nhật của nàng, anh không quên, không thể quên.

“Y Y, tại sao em lại phản bội anh, tại sao?” Người đàn ông buông cái chén trong tay, miệng lẩm nhảm những lời của kẻ say. Anh nghĩ rằng mình không say, trên thực tế, mọi người đều biết anh say rồi, mà còn say đến mức không biết gì nữa.

“Y Y...” Gã đàn ông say rượu nhìn Ti Hạo hung hăng cau mày, anh đã biết, cái tên này, sau một hồi nữa chắc chắn sẽ được anh đưa ra ngoài.

Y Y, lại Y Y, anh không biết Y Y kia có cái gì tốt, chỉ có tên Mục Nham ngu ngốc này, coi người phụ nữ đã phản bội mình là bảo bối, thực sự là không đáng.

Nhưng, lâu như vậy rồi mà Mục Nham vẫn không quên được người cô ta. Thật là, anh hận không thể dùng dao mở đầu hắn ra để xem rốt cuộc trong đầu hắn nghĩ cái gì. Chỉ là anh thấy thương cho người phụ nữ kia, kết hôn lâu như vậy, nàng rốt cuộc có được cái gì? Nhớ tới chuyện này, anh cúi đầu ly rượu trong tay cũng vui đi vài phần.

Thượng Quan Thuyên đặt chiếc ly trong tay xuống, cho tay vào túi, trong ánh sáng mờ mờ rút ra một điều thuốc, châm lửa hút.

Anh nhả ra một vòng khói, nhìn về phía náo nhiệt gần đó, có thể nói là thưởng thức, Bọn họ đã qua cái tuổi trẻ bồng bột phù phiếm, bởi vì quá trẻ tuổi và phù phiếm nên mới có quá nhiều tiếc nuối.

Ti Hạo và Thượng Quan Thuyên, hai người dìu người đàn ông say rượu kia rời khỏi PUB. Vốn là đến để giải sầu, kết quả lại là càng thương tâm, lần này, thật là thất bại hoàn toàn.

Bọn họ gọi xe, Thượng Quan Thuyên tuy rằng không say rượu nhưng vẫn không thể lái xe được. Cửa xe mở ra, Thượng Quan Thuyên rời đi. Cuối cùng cũng chỉ còn mình Ti Hạo anh đưa cái tên say xỉn này về nhà.

Về nhà, tay anh nắm chặt tay lái, trở về nhà.

Trong lúc nhất thời, anh thật sự không biết nên đưa hắn đi đâu, suy nghĩ một chút, quyết định đưa hắn đến nơi đó, dù sao, ở đây có một người phụ nữ rất tốt, nàng sẽ chăm sóc cho hắn. Hơn nữa, anh cũng rất muốn nhìn thấy nàng.

Cho đến khi chiếc xe dừng lại một lần nữa, anh nâng người đàn ông trên xe dậy.

“Thực đúng là nặng quá, cậu nên giảm béo đi, Nham”, Ti Hạo giơ tay lên ngang trán, trọng lượng đè trên vai, thực sự có chút khó khăn. Chiều cao của bọn họ không khác biệt bao nhiêu, thế nhưng, đỡ một gã to lớn như thế này, thật đúng là mệt mỏi mà.

28. Q.1 - Chương 28: Về Nhà

Ti Hạo đỡ Mục Nham đi về phía ngôi biệt thự, xung quanh ngôi biệt thự này thực yên tĩnh, nằm bên ngoài trung tâm thành phố. Giờ muốn tìm một vị trí tốt như vậy, thực sự rất khó khăn. Trước đây, anh cũng hay đến biệt thự này, cái gì cũng đã thấy qua, thậm chí với những phụ nữ thứ nhất khóc lóc, thứ hai gây âm ỉ, thứ ba thất cổ tự tử, anh đều được chứng kiến. Nhưng, người đàn ông này trái tim như một tảng băng lạnh, ngay cả việc nhỏ nhất cũng không cần để ý.

Thật đúng là một chỗ ở tốt, trên vai đè nặng trọng lượng của người đàn ông kia, anh chính là cố tình hướng người ta bình phẩm từ đầu đến chân.

Lúc này, bên trong biệt thự có ánh sáng từ ngọn đèn màu vàng hắt ra trong đêm, tỏa ra ấm áp. Anh khẽ nghiêng người về phía trước, đưa tay bấm chuông cửa, thật mong cô gái kia chưa ngủ, bằng không anh sẽ phải đứng ở chỗ này cả đêm, đỡ cái tên say xỉn này, điều này không phải là rất kỳ lạ sao?

Chỉ một lúc sau, trong nhà truyền đến tiếng bước chân, cơ thể nhỏ bé bước nhanh về phía bọn họ.

Diệp An An vốn đang ngồi trên sofa đợi Mục Nham, kỳ thực đây là việc mỗi ngày nàng đều làm, mặc kệ anh có trở về hay không, nàng đều giữ lại một ngọn đèn nhỏ chờ anh, và sẽ đợi cho tới khi anh trở về nhà.

Hôm nay nàng vẫn đợi, chỉ là không đợi được đến khi anh về, gần đây mối quan hệ giữa bọn họ dường như thay đổi rất nhiều. Từ mấy ngày trước đến hôm nay anh mỗi ngày đều trở về, tuy rằng anh và nàng rất ít nói chuyện, nhưng mối quan hệ của họ đang được cải thiện từng ngày, dù không nhiều, thế nhưng nàng đã rất thỏa mãn rồi.

Bất kể cái gì nàng đều thấy thỏa mãn, nàng không mong đợi tình yêu của anh, chỉ là muốn hiểu anh nhiều hơn, lưu lại tất cả kỷ niệm về anh. Để đến một ngày khi nàng phải rời đi, nàng cũng có đủ kỷ niệm để duy trì cuộc sống.

Có phải là phụ nữ khi yêu đều rất ngớ ngẩn hay không? Nàng không biết người khác thế nào, nhưng nàng biết, nàng chính là người, yêu, rồi đau, lại yêu.

Kỳ thực, đây cũng là một chuyện tốt không phải sao?

Còn có gì chưa hài lòng chứ!!!

Nàng đang đan áo len, cuộn len ngày càng nhỏ đi, mà lòng nàng càng ngày càng lo lắng, mệt mỏi hơn, càng ngày càng buồn phiền. Cho đến tối muộn, tâm nàng cũng dần bình thản một lần nữa.

Có lẽ hôm nay anh sẽ không trở về, giống như trước đây vậy.

Nàng nhìn đồng hồ trên tường, lúc này đã gần 12h đêm, có lẽ anh thực sự không về. Buông chiếc áo trong tay xuống, nàng nhìn lên bàn, trên đó vẫn còn những món ăn nóng sốt, ngày hôm nay sợ là đã lãng phí chúng rồi.

Cho đến khi nàng nghe thấy tiếng chuông cửa, hoảng sợ chạy ra mở, nàng biết anh có chìa khóa, người bấm chuông cửa nhất định không phải là anh, thế nhưng, không biết tại sao nàng rất lo lắng, hoàn toàn lo lắng.

Nàng mở cửa, trước mặt là một người đàn ông tỏa ra ánh hào quang chói mắt, mặc dù rất đẹp trai, thế nhưng trong mắt nàng lúc này chỉ nhìn thấy anh đang tựa trên vai người đàn ông cao lớn kia.

Mục Nham

“Anh ấy làm sao vậy?” Giọng nói của Diệp An An run run, dường như đây chính là sinh mệnh của nàng vậy.

Ti Hạo lấy tay vuốt lên mũi mình, khuôn mặt anh rõ ràng là nhìn rất tốt, tuy rằng không bằng Thượng Quan Thuyên bày ra bộ mặt yêu nghiệt kia, nhưng cũng không kém bao nhiêu. Thế nào mà cô gái này lần nào cũng không thêm liếc mắt nhìn anh một cái, trong mắt nàng chỉ có một Mục Nham lạnh như đá tảng, chính là một tảng đá cứng đầu. Anh cúi đầu, con ngươi rõ ràng có chút u tối, nhưng cũng rất nhanh khôi phục lại dáng vẻ ban đầu.

” À, cô không nên quá lo lắng, cậu ấy chỉ bị say rượu thôi.” Ti Hạo nhẹ giọng an ủi nàng, anh có thể nhìn thấy rõ ràng nỗi lo lắng nàng cố che giấu trong mắt.

Rất rõ ràng, rất minh bạch.

Diệp An An, nàng vĩnh viễn là người phụ nữ đơn giản mà thuần khiết nhất. Người phụ nữ này, khiến cho anh ngay cả nói chuyện cũng cảm thấy khó khăn. Mục Nham thật là có phúc mà không biết hưởng thụ, có một người vợ tốt như vậy, thế mà hắn lại không yêu, không hiểu hắn còn muốn cái gì nữa.

Nếu, là anh, anh không tiếp tục nghĩ nữa, thế gian này có rất nhiều “nếu”, nhưng cái “nếu” này, chỉ là loại không thể tồn tại.

Mọi Diệp An An khẽ động, nhưng không nói gì, chỉ miễn cưỡng hướng về Ti Hạo khẽ cười, đôi mắt nàng vẫn chỉ nhìn vào một hướng, là bờ vai anh, trong mắt của nàng cũng chỉ có một người, chồng của nàng, Mục Nham, người chồng không yêu nàng.

Nàng vội vã đi về phía trước, cùng Ti Hạo đỡ anh vào trong nhà, bên ngoài khí trời rất lạnh, thế nhưng vừa vào bên trong, đã có cảm giác cực kỳ ấm áp. Hai người dìu Mục Nham vào phòng, ném anh lên giường, người ném là Ti Hạo. Nhưng lại khiến cho người nào đó nhìn anh với ánh mắt chết chóc.

Nhưng, trong mắt Diệp An An lóe lên một chút ánh sáng, khuôn mặt hiện chút yêu thương, nàng không biết, anh có bị đau đớn hay không. Ti Hạo lơ đãng xoay xoay bả vai, thuận tiện quan sát căn phòng. Anh không phải lần đầu tiên đến đây, nhưng nhìn những thứ bên trong, lại khẽ xoa nhẹ xung quanh lông mày.

29. Q.1 - Chương 29: An Ủi

Nhìn nội thất tất cả đều thể hiện đây là phòng của đàn ông, đồ dùng màu đen, rèm cửa là 2 màu đen và trắng, lạnh lẽo và đơn điệu. Thật đúng là phong cách của Mục Nham, một điểm cũng không thay đổi. Mà bên trong không có chút gì là sự nhẹ nhàng của phụ nữ, không có bàn trang điểm. Vốn dĩ bọn họ chỉ là vợ chồng trên danh nghĩa, vẫn ngủ riêng phòng, thì ra ngay từ đầu, Mục Nham đã bỏ bê vợ của mình.

Anh nhìn vào Diệp An An đang ngồi trên giường.

Mục Nham, không tính là người bạt mạng buông thả, nhưng tình nhân của hắn không kém Thượng Quan Thuyên và anh là mấy. Nếu hắn có thể quan hệ với những người phụ nữ khác, tại sao lại không muốn ở chung với Diệp An An, Diệp An An không phải là mỹ nữ, nhưng lại rất thuần khiết, có một loại khí chất

thuần khiết. Từ xa nhìn lại, tựa như ánh sáng của một bông cúc nhỏ, chưa thể gọi là mỹ lệ nhưng cũng không khó nhìn. Thậm chí trong mắt anh, nàng so với những người phụ nữ khác còn đẹp hơn rất nhiều.

Một năm qua, bọn họ vẫn chẳng tiến triển gì cả.

Anh biết Diệp An An là người phụ nữ tốt, cũng biết khúc mắc trong trái tim Mục Nham. Bọn họ là vợ chồng, chỉ cần Mục Nham hiểu được Diệp An An là một người con gái tốt, cuối cùng sẽ có một ngày hắn nhận ra nàng toàn tâm toàn ý yêu hắn, yêu hắn mà không giữ lại gì ỉn.

Chỉ hy vọng rằng ngày ấy đến sớm, như vậy nàng sẽ không phải đau khổ, mà anh, cũng có thể sớm buông tay.

Tuy nhiên, anh đột nhiên có một cảm giác kỳ lạ, có lẽ, một ngày, anh đã không phát hiện ra, anh đã làm tổn thương tới người phụ nữ đơn giản này, Diệp An An.

Tương lai thực sự quá khó lường. Trái tim của anh lại một lần nữa loạn nhịp.

Anh lắc đầu, nhìn đồng hồ đeo tay, lúc này đã là nửa đêm, anh ngày mai còn phải đi làm, vì vậy anh quay sang nhìn Diệp An An, “An An, tôi phải về nhà, Nham giao cho cô nhé”. Anh cười nhẹ nhàng, chỉ là trong mắt hiện lên một tia ảm đạm rất nhanh, không thể nắm bắt, trong nháy mắt đã biến mất. Mà anh đem cái tảng đá Mục Nham này giao cho nàng, cũng rất yên tâm.

Có thể là cho bọn họ một cơ hội, tạo cơ hội cho người khác là tàn nhẫn với mình, thế nhưng chỉ cần nàng hạnh phúc là được rồi.

“Vâng.” An An gật nhẹ đầu, tiễn Ti Hạo ra cửa, nàng biết người đàn ông này, đây là bạn thân của Mục Nham, và cũng là người duy nhất biết thân phận của nàng. Một người đàn ông rất nhẹ nhàng, làm cho nàng cảm thấy ấm áp.

Ti Hạo đi ra ngoài, đột nhiên lại quay người lại.

“An An, Nham không phải là 1 người xấu, cô đừng bỏ cuộc, khi hắn nhận ra cô thật tốt với hắn, cô sẽ nhận được những gì cô muốn”, anh vừa nói vừa cười, bên trong có một số ý tứ mờ ám, Diệp An An sững sốt một chút, sau đó gật đầu.

Ti Hạo quay đầu, nụ cười trên môi hạ xuống, không còn vết tích. Cái nàng cần, anh biết, anh có thể cho nàng, cũng chỉ có như thế.

Diệp An An nhìn theo bóng lưng anh, hơi có chút thất thần, nàng hiểu ý tứ của anh, cũng biết là anh đang an ủi nàng mà thôi, tình yêu của nàng, thực sự rất đau khổ, thực sự sẽ có ngày nào đó sao?

Nàng chưa bao giờ có ý nghĩ từ bỏ, nàng chỉ yêu anh mà thôi, cái mà nàng muốn, cũng chỉ là tình yêu của anh dành cho nàng, dù chỉ là một chút thôi cũng được, chỉ là, nó thực sự dễ dàng như vậy sao?

Vì vậy, nàng sẽ thêm kiên trì, chỉ vì cái ngày xa xôi nào đấy. Yêu một người thì chỉ cần trong nháy mắt, ví như nàng, yêu người không yêu mình, muốn anh dành tình yêu cho nàng, sẽ mất cả một thời gian dài.

Ti Hạo đi rồi, nàng đóng cửa lại, hướng đi về phía căn phòng kia, lúc này, nơi đó có một người đàn ông, đang rất cần sự quan tâm của nàng. Mở cửa ra, trên giường lớn người đàn ông đó đang cực kỳ khó chịu, quần áo trên người đã bị anh cởi hết cả, khuôn mặt tuần tú như phát sốt đỏ bừng. Anh nhú chặt lông mày, có lẽ đang rất khó chịu, nàng xoay người đi vào phòng tắm lấy một chậu nước lớn. Anh đang say rượu, cứ ngủ như vậy, sẽ rất khó chịu.

30. Q.1 - Chương 30: Chăm Sóc

Nàng cầm chiếc khăn đã thấm ướt, ngồi xuống bên cạnh giường nhìn chăm chú vào người đàn ông đang nhắm chặt đôi mắt. Đây là lần đầu tiên, nàng ở gần anh như thế, lúc này, hai hàng mày của anh nhíu lại,

đôi môi mỏng mím chặt. Ngay cả lúc này, vết khắc nghiệt trên mặt anh vẫn không giảm chút nào. Trên cơ thể anh là mùi rượu nồng đậm, giữa trán cũng có chút mồ hôi.

Diệp An An cầm lấy khăn mặt, bắt đầu lau trên trán anh, động tác vô cùng nhẹ nhàng. Nàng biết lúc này anh đang bất tỉnh, nhưng nàng không hề muốn anh tỉnh lại, bởi vì, chỉ có lúc này, anh mới để cho nàng đến gần anh đến thế.

Cảm giác mát lạnh trên trán, anh hừ nhẹ một tiếng, tuy nhiên vẫn không mở mắt. Nghe thấy tiếng của anh, ngón tay An An khẽ run rẩy, giống như nàng đang làm chuyện gì sai trái, nhất thời có chút run sợ.

Anh nghiêng mặt về một bên, mái tóc đen phủ ở trên gối, mang theo vài phần cuồng dã. Nàng thầm hít sâu một hơi, thấy anh không có tỉnh lại, yên tâm tiếp tục lau mồ hôi giúp anh. Không biết là tại điều hòa nhiệt độ, hay chính bởi mùi rượu trên cơ thể anh, lúc này trên khuôn mặt Diệp An An chợt đỏ bừng, cũng mờ mờ lung lung như người say.

Nàng vươn tay cởi khuy áo giúp anh, một nút, không thể tránh khỏi có chút run rẩy, cho đến khi khuôn ngực của anh lộ ra, nàng cảm thấy bản thân mình khấn trương hơn, hô hấp ngừng lại một chút. Nắm chặt khăn mặt, nàng nhìn xuống, chậm rãi quan sát anh, nhiều năm luyện tập, không thể không nói, Mục Nham có một vóc dáng mạnh mẽ, làn da trơn láng nhẵn nhụi, cơ thể cực kỳ rắn chắc.

Nàng nghĩ, ngực của anh nhất định rất ấm áp, tuy rằng anh bình thường đều lạnh lùng vô tình, thế nhưng nếu một khi anh yêu một người nào đó, anh sẽ là một người đàn ông cực kỳ ôn nhu, chỉ là người anh yêu, sẽ không phải là nàng.

Nàng nở nụ cười cay đắng. Ti Hạo nói với nàng, có một ngày anh sẽ yêu nàng, thế nhưng nàng biết, Ti Hạo chỉ đang an ủi nàng mà thôi.

Nếu Mục Nham dễ dàng yêu nàng, như vậy sẽ không phải chờ đợi tới một năm liền.

Một năm là rất dài, rất dài.

Đột nhiên, bàn tay truyền đến một cảm giác nóng rực, nhìn xuống, nàng thấy anh đang nắm chặt tay nàng, nàng rút tay lại nhưng tay anh không hề di chuyển mảy may nào.

Khăn tay rơi xuống đất, nàng bị kéo anh lôi kéo, trực tiếp nằm sấp trên khuôn ngực anh, thân thể tiếp xúc nhau, nàng cảm thấy nhiệt độ cơ thể anh đang đốt cháy nàng, còn có mùi rượu trên cơ thể anh, không biết gì nữa, khiến cho nàng cảm thấy bản thân mình cũng choáng váng, có phải là nàng cũng đang say hay không.

Nàng có chút hoang mang quay đầu đi, nhìn vào ngọn đèn nho nhỏ đặt ở đầu giường, nhất thời cũng thanh tĩnh lại, nàng vội vàng giãy dụa rời khỏi cơ thể anh, nàng đang làm cái gì, ngay lúc này, bản thân mình đang bị mất phương hướng, hiện giờ anh không tỉnh táo, thế nhưng là nàng, đúng là nàng.

Chỉ là, đôi tay anh càng dùng sức giữ nàng lại, thân thể càng lúc càng nóng, làm cháy bùng lên một ngọn lửa, đưa anh và nàng đi đến cùng một chỗ, không có cách nào dập tắt.

“Mục Nham, buông em ra.” Diệp An An không ngừng giãy dụa, sức nóng này, sự gần gũi này, khiến nàng hoang mang lo sợ. Trực giác muốn né tránh, thoát ra khỏi lồng ngực anh. Hơi thở nóng rực, mơn trớn trên mặt nàng, mùi rượu tỏa ra, đầu của nàng, có chút choáng váng.

Đột nhiên anh xoay người, đặt nàng ở dưới thân, đôi mắt nàng nhìn thẳng vào đôi mắt đang còn khép hờ của anh, tim đập loạn nhịp, không có gì ở đó, say mơ hồ, hơi thở nóng rực, có tình yêu, có ham muốn, chỉ không có thứ nàng muốn, tình yêu.

Trong phòng một mảng tối đen, truyền đến tiếng y phục bị xé rách, thật rõ ràng, thật chói tai. Dưới ánh mắt mang theo sự kinh hoàng mà lại vừa thương xót của Diệp An An, đôi môi nóng cháy của anh đột nhiên phủ lên môi nàng.

Diệp An An nhắm chặt hai mắt, trên ngực truyền đến cảm giác đau đớn hít thở không thông, trong mắt nàng có một tầng hơi nước, cũng biết đây là lần đầu tiên anh hôn nàng trong lúc hai người dẫy dụa, thế nhưng, nàng chỉ cảm thấy đau đớn và bị thương.

Nàng để hai tay trên ngực anh, thật không ngờ bọn họ lại xảy ra chuyện này ở đây, không có tình yêu, chỉ có ham muốn, chỉ trong lúc say rượu, không tỉnh táo.

Vợ chồng một năm, anh vẫn đối xử với nàng lạnh như băng, anh ở bên ngoài có vô số tình nhân, nàng nghĩ, anh không muốn chạm vào nàng, dù sao nàng cũng rất bình thường, làm sao có thể lọt vào mắt anh.

Tại thời điểm này, hai tròng mắt anh có chút đỏ lên, đã say tới phát cuồng, chỉ muốn cướp đoạt cơ thể mềm mại trên người, rất mềm, kích thích phần đàn ông nóng rực của anh. Anh rất ít khi kích động như vậy, ngoại trừ người phụ nữ kia, tất cả những người đàn bà khác đều không khiến anh kích thích như thế.

“Y Y ...”, anh chạm nhẹ vào khuôn mặt nàng, thâm tình gọi nữ non, nhưng thân thể người phụ nữ dưới thân anh bỗng nhiên cứng đờ, toàn thân không ngừng run rẩy ngồi dậy.

31. Q.1 - Chương 31: Rốt Cuộc Cũng Không Thể Tìm Lại Được Nữa

“Y Y, không phải sợ, không phải sợ, có anh ở đây, anh sẽ không làm hại em.” Người đàn ông cúi đầu, rất mềm mại hôn lên khuôn mặt của nàng, môi của nàng, như thể cảm thấy nàng đang bất an, muốn dùng sự ôn nhu của mình hóa giải những bất an cùng sợ hãi của nàng, chẳng qua chính anh cũng không biết, loại an ủi này của anh lại làm cho người con gái phía dưới càng cảm thấy bi thương và thống khổ hơn nữa.

Quần áo trên người không biết thế nào lại bị người đàn ông xé nát toàn bộ, người đàn ông hai mắt có chút đắm say lơ đãng, mơ hồ, tay của anh không ngừng vỗ về toàn thân nàng, Diệp An An quay mặt đi, không dám nhìn mặt người đàn ông lúc này, có thể nói là tình cảm sâu nặng, thâm tình, chỉ là vì người khác, không phải vì nàng.

Chồng của nàng, lúc này, chẳng qua là coi nàng là người phụ nữ khác. Nàng chỉ cảm thấy thật đáng buồn, thể thân thôi, nàng muốn cười, nhưng lại càng muốn khóc, cho dù bàn tay người đàn ông này lướt qua phần thân thể chưa từng có người chạm qua, cho đến cuối cùng, nàng lại như cũ nhìn vào cơ thể người đàn ông, ngón tay đang nắm chặt nơi lỏng mở ra, đưa lên cổ anh, trong mắt nhanh chóng chảy xuống một giọt lại một giọt nước mắt.

Nàng rất ngốc có phải không, rất đàn có phải không, rất đáng thương có phải không, cho dù, anh coi nàng là người khác, chỉ lấy nàng làm thể thân, nàng vẫn thương anh, vẫn như vậy mà mãnh liệt yêu anh.

Chồng à, anh có biết không, em thật sự rất yêu anh, yêu anh, yêu bất kể mọi thứ, lại càng không kể bản thân mình.

Tay Mục Nham đúng lúc này đột nhiên dừng động tác, không biết vì sao, hần cảm giác đầu mình rất đau, phân không rõ là cái gì, trong lúc mơ hồ luôn cảm thấy có cái gì không đúng, người đàn bà phía dưới có thân thể mềm mại, đã hoàn toàn phá hủy tất cả lí trí của anh, nhất là cái mùi thơm nhàn nhạt kia, không ngừng lẫn vào trong hô hấp của anh, không ngừng làm cho anh hết sức say đắm. Thậm chí say đắm đến không thể chịu nổi, chỉ muốn cứ như vậy mà tiếp tục trầm luân.

Trong mơ hồ, anh không nhìn thấy rõ khuôn mặt người phụ nữ kia, chỉ có thể cảm giác, vừa xa lạ, mà vừa quen thuộc, đúng rồi, chỉ có Y Y của anh mới có thể mang đến cho anh cảm giác đó.

“Y Y, đừng rời xa anh, anh yêu em.” Người đàn ông ồ ồ thở hổn hển, động tác thô lỗ nhưng lại không thiếu nhẹ nhàng.

Diệp An An tại thời điểm anh tiến vào, rốt cục cũng ném được vị mặn mặn trong nước mắt của mình.

Môi của nàng khẽ động, như là không có bất kỳ một âm thanh nào, “Chồng à, em yêu anh.”

Nước mắt mờ lung, nàng lặng lẽ mà khóc, không phát ra tiếng động, phía dưới bị xé nát đau đớn, nhắc nhở nàng đã từ một cô bé biến thành một người phụ nữ, lần đầu tiên của nàng, lại là do người đàn ông sau khi say rượu cướp đi, mà người đàn ông này đang ở trên người của nàng, lại cứ nhiên kêu tên người phụ nữ khác.

Chồng à, em là Diệp An An, không phải là Y Y, không phải, không phải.

Người đàn ông động tác cuồng mãnh, căn bản không phát hiện người con gái đang vô cùng run rẩy cùng thống khổ, anh chẳng qua là đem mình cứ một lần lại một lần tiến vào bên trong cơ thể của nàng, như là muốn đem tất cả nhiệt tình của mình phát tiết ra ngoài, mà Diệp An An vô lực chịu đựng, hai mắt nhắm lại, nàng chỉ có thể ôm thật chặt cổ của người đàn ông kia, nhưng nàng lại không cảm nhận được bất kỳ khoái hoạt nào, mà nếu có, cũng chỉ là toàn tâm đầu dồn cùng khổ sở.

Thì ra kết hợp là như vậy, thật sự thống khổ.

Bên trong phòng, vẫn ấm áp như thế, trên giường lớn là hai người đang cùng nhau dây dưa, người đàn ông ôm thật chặt người phụ nữ trong ngực, môi mỏng thỉnh thoảng hôn nàng, lưng trần rộng rãi để lộ trong không khí, vô cùng gợi cảm và đẹp đẽ, nhưng khuôn mặt người phụ nữ lại tái nhợt, trong mắt có chút trống rỗng, cho đến khóe mắt nàng rơi xuống một giọt nước mắt, theo mặt nàng rơi xuống trên giường, nháy mắt đã biến mất không thấy gì nữa.

Ở nơi khát vọng đan quyện vào nhau bên dưới, người đàn ông chiếm được tất cả của nàng, mà nàng dĩ nhiên đã mất đi tất cả, thân thể, còn có tấm lòng của nàng. Toàn bộ đã mất đi, cũng không thể tìm trở lại được nữa...

32. Q.1 - Chương 32: Là Nàng

Mặc dù yêu người đàn ông này sâu sắc như thế, thế nhưng, ai có thể nói cho nàng, nàng có thể chịu đựng được đến bao giờ đây?

Nàng trống rỗng nhìn trần nhà, trong phòng có một ngọn đèn vàng, chiếu lên người bọn họ, có chút ấm áp, thế nhưng giờ phút này nàng lại cảm thấy lạnh lẽo. Anh đã được thỏa mãn, gắt gao ôm chặt thắt lưng của nàng mà ngủ, thậm chí nàng có thể nghe được tiếng anh đang đều đều hít thở, hàng mi khẽ động đậy, giọt nước mắt một lần nữa lại rơi xuống, đọng lại trên khóe mi, chớp mắt cho giọt lệ rời đi, lại đau đớn đến nghẹn thở.

Nhẹ nhàng kéo tay anh ra, nàng cố chịu đựng đau nhức ngồi dậy, cúi đầu, lúc này, thân thể của anh nhìn thật xanh xao, còn quần áo thì rơi rải rác trên mặt đất, có của nàng, cũng có của anh.

Xốc chăn lên, nàng cứ thế đi vào nhà tắm, nhìn vào đôi mắt sưng đỏ của người phụ nữ trong gương, nàng vươn tay nhẹ nhàng chạm vào chiếc gương lạnh lẽo.

Nàng đặt trán mình lên tấm gương, Diệp An An, không được khóc, mặc kệ thế nào, cô cuối cùng cũng đã trở thành người vợ thực sự của anh, không phải sao? Chỉ là dù an ủi chính mình như thế nào, nhưng nàng cũng không thể ngăn được nước mắt rơi từng hồi từng hồi trên má.

Đi vào thật lâu, nàng đi ra, lúc này, chồng nàng còn đang ngủ, nàng quay lại lấy một chậu nước, cẩn thận, tỉ mỉ lau khô thân thể của anh.

Dọn dẹp gọn gàng quần áo trên mặt đất, nàng chăm chăm nhìn anh đến xuất thần cả nửa ngày, mới từ từ đi ra ngoài, đóng cửa lại, anh cùng với nàng, tựa hồ luôn ở hai thế giới khác nhau, cho dù từng tiếp xúc thân thể như vậy, nhưng, hai người vẫn chỉ là xa lạ mà thôi.

Trở về phòng mình, nàng nằm trên giường, cơ thể rất đau, ngực cũng rất đau, nàng cầm lấy điện thoại di động, tìm được một số điện thoại, của Giản Tiểu Phương, thế nhưng, cuối cùng, nàng ném điện thoại đi, nói cho cô ấy làm gì, đúng vậy, nói cho cô ấy để làm cái gì.

Đêm nay, người đàn ông phòng bên cạnh ngủ thỏa mãn, nhưng anh không biết, chỉ cách một bức tường, người phụ nữ bên kia có một đêm trần trọc không hề chớp mắt.

Sáng sớm, tay người đàn ông trên giường vô thức muốn chạm đến cái gì đó, nhưng là, trên giường cái gì cũng không có, lúc này, trước mặt là ánh sáng chói mắt, làm anh vô thức lấy tay che bớt, có lẽ bởi không

thích ứng được ánh nắng buổi sáng, nên hơi nhú nhú mày, rồi chậm rãi mở mắt ra, từ khe hở giữa các ngón tay, có thể thấy được màu sắc của nó, nơi này là phòng của anh.

Anh ngồi dậy, trong đầu nhất thời hỗn độn, chiếc chăn thuận thể từ trên người anh rơi xuống, cúi đầu, anh có thể thấy được chính mình không mặc bất cứ y phục gì.

Mục Nham xoa xoa ấn đường một chút, lúc nào cũng có cảm giác có cái gì đó không phải, đôi mắt đen chậm rãi đảo qua toàn bộ căn phòng, càng nhìn càng lạnh đi, nhấc chăn lên, khi anh nhìn thấy trên tấm ga trải giường có một đóa hoa hồng đang nở rộ, thì sắc mặt mơ hồ hiện lên một tia nguy hiểm, đôi môi mỏng gắt gao mím chặt, thậm chí, có thể nói là kín đến không còn kẽ hở.

Đêm qua, tuy rằng anh say rượu, thế nhưng, không say đến mức hoàn toàn cái gì cũng không biết, say đến không biết bản thân mình lên giường cũng đàn bà, trong lúc mê man anh tưởng là Y Y, nào ngờ là nàng.

“Diệp An An...” Người đàn ông mở miệng, nói ra mấy chữ lạnh đến cực điểm, nửa mi mắt hạ xuống che giấu ánh mắt khiến người ta đoán không ra rốt cuộc anh đang nghĩ gì.

Anh bước xuống sàn, trực tiếp đi vào phòng tắm, ngôi biệt thự này thiết kế mỗi phòng đều có một phòng tắm riêng, chỉ cần đi vài bước là tới, anh mở nước nóng, nước nóng gội sạch đầu của anh, giọt nước từ trên mái tóc rơi xuống, chạm vào đôi mắt lạnh lùng cương nghị, cả người toát lên sự lạnh lẽo đến tột cùng.

33. Q.1 - Chương 33: Trở Về Quá Khứ

Mặc quần áo xong anh thuận tiện dùng tay chỉnh sửa một chút. Trong phòng hơi bừa bộn, anh cũng mặc kệ tất cả, dù sao chút nữa cũng sẽ có người đến dọn dẹp. Mở cửa phòng ra, anh nhanh chóng đi đến phòng khách. Trong phòng khách mơ hồ có một mùi hương nhẹ thoang thoảng, đối với anh cũng không xa lạ, đó là mùi hương trên người nàng.

Lúc này, trên bàn ăn trong phòng khách đã dọn sẵn bữa sáng, nhưng không thấy nàng đâu.

Anh nhìn thoáng qua bữa sáng trên bàn, trực tiếp ngồi xuống ăn mà không nói câu nào. Anh thích được hưởng thụ, lại càng không muốn hành hạ bụng mình. Đúng là anh rất thích những món ăn mà Diệp An An nấu, cho dù anh không thích việc nàng yêu anh.

Thế nhưng, anh đột nhiên buồn ngủ, nhìn về phía cánh cửa phòng đang đóng chặt. Đêm qua, người cùng anh ở trên giường nhất định là Diệp An An, mặc dù trên danh nghĩa nàng là vợ anh nhưng anh chưa từng muốn dính dáng gì đến nàng.

Nhưng không thể tưởng tượng được cảm giác hôm qua lại tuyệt vời như vậy.

Anh không tức giận, nhắm mắt lại, trong ý thức mơ hồ nhớ lại, tối hôm qua, người phụ nữ dưới thân anh mềm mại như thế nào. Không biết vì điều gì, bỗng nhiên trong lòng anh có chút buồn bực.

Lại ăn thêm một chút, anh đứng lên, cầm lấy chiếc cặp trên ghế sofa và đi ra ngoài.

Ở bên trong phòng, Diệp An An đang tựa người vào chiếc cửa, lẳng lặng lắng nghe từng tiếng động ở ngoài phòng khách. Nàng nghe tiếng bước chân nhẹ nhàng của anh, từng bước, từng bước một, giống như từng nhịp đập của trái tim nàng vậy.

Nàng lấy tay đặt lên ngực, trong lòng có chút chua xót, thật sự lúc này nàng không biết phải đối mặt với anh như thế nào. Những việc xảy ra đêm qua vẫn còn rất rõ ràng, thỉnh thoảng lại hiện lên trong tâm trí nàng, nóng bỏng, mê đắm, nhưng cũng đau đớn. Nàng ngồi trên giường, giữa hai chân vẫn còn một chút cảm giác đau.

Nàng không phải là người phụ nữ anh yêu, nhưng nàng đã là người đàn bà của anh.

Nhưng nàng chưa bao giờ hối hận, mặc dù lúc đó anh chỉ xem nàng là người thay thế.

Nghe thấy có tiếng mở cửa, nàng mới nhẹ nhàng đứng lên, nàng biết người đàn ông đó đã đi rồi. Mở cửa phòng khách, bên trong thật sự không có ai, nhưng trong phòng khách vẫn còn lại một chút mùi thuốc anh hút.

Diệp An An đi xuống lầu, nhìn đồ ăn trên bàn vẫn như cũ, giống như chưa từng ai đụng đến, cơ thể như bị chấn động một chút, có một chút cảm giác không thở được.

Trong đôi mắt nàng chậm rãi ngưng tụ một làn nước như đám sương, cuối cùng vẫn là không kìm nén được mà rơi xuống. Nàng cứ đứng thật lâu, đứng tới lúc hai chân tê dại mới ngồi xuống. Nàng lấy một đôi đũa khác, ngồi ăn từ từ, nếu không ăn thì thật là lãng phí.

Nàng đã mất rất nhiều thời gian để làm ra tất cả những món này, chỉ là, khi nàng ăn, khê ném thử vị mặn, có lẽ cho hơi nhiều muối, cho nên anh mới không ăn.

Tính ra, nhất định là nàng đã hiểu nhầm rồi, bọn họ vừa trở lại quá khứ, quá khứ như băng đá thiếu đi sự tôn trọng.

Không nên hi vọng xa vời, cũng không thể nghĩ đến chuyện bọn họ sẽ thật sự trở thành vợ chồng, sẽ không chẳng có gì thay đổi, có lẽ cuối cùng người thay đổi vĩnh viễn chỉ là nàng mà thôi.

Những món ăn vô vị trên bàn, cho đến lúc không ăn được nữa, nàng vẫn vô thức cho vào miệng, cứ như muốn ăn sạch toàn bộ thức ăn trên bàn. Nàng vẫn ăn, cho đến khi thật sự không thể ăn được nữa, mới đột nhiên che miệng, chạy đến nhà vệ sinh, đem toàn bộ thức ăn vừa mới ăn nôn hết ra ngoài.

Tựa trên bồn rửa mặt, nàng nhìn mình trong gương, đôi mắt sưng đỏ, sắc mặt tái nhợt, đôi môi đỏ mọng run run. Khuôn mặt lúc này chỉ có một màu xanh xao, tất nhiên không có một chút thần thái nào, nàng thật sự không xinh đẹp, làm sao có đủ khả năng khiến cho người đàn ông đó chú ý đến nàng.

34. Q.1 - Chương 34: Chán Ghét

Nàng nhìn lại mình trong gương, cười chua xót. Diệp An An, người xem mình đã biến thành cái gì rồi. Khóe mắt nàng hơi rưng rưng, nước mắt nhẹ nhàng rơi xuống.

Yêu, là hạnh phúc, nhưng hiện tại, chính là đau. Yêu có bao nhiêu điều tốt đẹp, thì cũng có bấy nhiêu điều bất hạnh.

Ngồi nghỉ thật lâu, nàng mới đứng lên, dùng nước lạnh rửa mặt rồi đi ra ngoài. Ở nơi này không có ai quan tâm đến nàng, nàng cũng chẳng có người thân, chỉ có một mình nàng mà thôi.

Nàng có chồng, nhưng thật sự cũng không khác biệt là mấy. Đột nhiên nàng nhớ tới lúc trước, nếu lúc đó nàng không gặp bà nội Mục, không gặp được Mục Nham, phải chăng, nàng sẽ có một cuộc sống khác. Tuy đạm bạc nhưng cũng sẽ thanh thản, như vậy so với hiện tại có lẽ sẽ nhân nhả hơn rất nhiều.

Nhưng, nàng cúi đầu nhìn chiếc nhẫn đang đeo ở ngón áp út, nàng đã kết hôn, là bà nội Mục đeo cho nàng, nếu như không có bà, nàng cũng không thể gặp được Mục Nham.

Nhớ tới người đàn ông đó, nàng nắm chặt bàn tay, trong mắt chưa từng xuất hiện sự kiên định như vậy.

Chồng à, em sẽ kiên trì, kiên trì yêu anh, cho đến ngày anh yêu em. Chẳng phải Ti Hạo đã từng nói, có lẽ đến một ngày nào đó anh sẽ thật sự yêu thương nàng.

Giống như có thêm dũng khí để nàng có thể đối mặt với tương lai, không cần biết sẽ khó khăn như thế nào.

Đi ra khỏi nhà vệ sinh, nàng đi xuống lầu. Mặc dù thân thể không khỏe nhưng nàng vẫn cố gắng chịu đựng, đem mọi thứ trong nhà kiểm tra cẩn thận. Phòng khách không có một hạt bụi, nàng mới thông thả lên lầu. Mở cửa phòng ra, nơi này chính là phòng của anh, là thiên đường, hay là địa ngục. Nàng bỗng nhiên ngừng đầu, cười rất khê. Thì ra, nơi này chính là thiên đường nhưng đồng thời cũng là địa ngục.

Đi vào bên trong, nàng vẫn như mọi khi bắt đầu gấp chăn, nhìn thấy trên chiếc ga trải giường có một mảng màu đỏ như đóa hoa, ngón tay nàng bỗng nhiên khẽ run, bàn tay nắm chặt. Rốt cuộc nàng cũng đứng dậy, một tiếng thở dài khe khẽ xuất hiện. Nàng tháo chiếc ga giường có dính máu ra, thay một cái mới.

Nàng ngồi trên chiếc giường lớn. Tối qua có một hơi thở nóng bỏng mà nàng muốn quên đi, để không thể tìm thấy bất cứ dấu vết gì, nhưng lại có chút gì đó đã bắt đầu khắc sâu trong lòng nàng, rốt cuộc thì vẫn không thể quên được.

Ôm tấm ga trải giường ra khỏi phòng, nàng quay đầu nhìn lại căn phòng, một căn phòng lạnh lẽo, giống như chủ nhân của nó vậy.

Nàng đóng cửa lại, cũng là đóng tâm mắt của mình lại.

Trong văn phòng tổng giám đốc của tập đoàn Mục thị, Lăng Huyền dính sát lấy thân thể của Mục Nham, như cố ý như vô tình mang thân thể mình dâng cho Mục Nham, làm ra vẻ yếu đuối nhìn người đàn ông một cách kích tình.

Ánh mắt của Mục Nham nhìn vào những móng tay của người phụ nữ, con ngươi đen láy của anh bắt giắc ngưng tụ. Anh tự hỏi không biết vì cái gì mà lúc này đây anh lại vô thức nhớ tới người phụ nữ khác. Tay nàng rất nhỏ, móng tay nàng ngắn, rất sạch sẽ, giống như chính nàng vậy.

Diệp An An, trên danh nghĩa là vợ của anh, không phải, hiện tại nàng không xứng đáng với cái danh nghĩa đó. Anh hơi hơi nhũ mảy, dường như có một chút ngoài ý muốn, mấy ngày nay hình như anh dành rất nhiều thời gian nhớ đến nàng.

Khi Lăng Huyền đeo cà vạt cho anh lại cố ý luồn ngón tay vào trong nhẹ nhàng vuốt ve. Đột nhiên cổ tay có cảm giác đau, nàng ngược mắt lên, cơ thể theo bản năng khẽ run rẩy. Đôi mắt đen của người đàn ông vô tình nhìn nàng, không thể nhìn rõ cảm xúc bên trong, nếu có cũng chỉ là cảnh cáo và chán ghét.

Anh cúi đầu. Trong hơi thở của anh mang đầy mùi nước hoa của người phụ nữ này, làm cho anh có cảm giác không thoải mái. Anh không khỏi nhớ đến buổi tối hôm đó, một mùi hương nhẹ nhàng thơm ngát, vì thế cho nên dù Lăng Huyền có cố ý khiêu khích phía dưới, nhưng anh không có một chút dục vọng, chỉ cảm thấy thật là chán ghét.

35. Q.1 - Chương 35: Người Đàn Ông Vô Tình

Anh - Mục Nham cho tới bây giờ không chấp nhận kiểu người bỏ đi rồi lại hối hận muốn quay lại, mà tính anh điềm đạm cũng chưa từng có hối hận, đối với anh mà nói, làm chính là làm, sai rồi chính là sai rồi, chuyện đã qua, chỉ có thể cho qua, cho nên, anh cũng chưa bao giờ làm bất kì chuyện gì đáng hối hận, lại càng không cho người khác có cơ hội làm anh hối hận.

Cho nên, người đàn bà này, anh như là đã cùng nàng không còn quan hệ gì, như vậy, nàng thật sự cho là có thể bỏ lên giường anh lần nữa sao?

“Nham, anh làm đau em.” Lăng Huyền cảm giác cổ tay bị anh nắm vô cùng đau, người đàn ông này thật đúng là không biết thương hoa tiếc ngọc, mặc dù trước kia anh cũng như vậy, nhưng, cũng chưa từng dùng loại ánh mắt này nhìn nàng, vừa băng giá vừa lãnh đạm lại càng không có đến một chút ân tình, làm cho nàng tất cả đều có cảm giác lạnh lẽo, thậm chí lạnh đến thấu xương.

Người đàn ông này quả nhiên là lạnh lùng vô tình, không đúng, là tuyệt tình .

Người đàn ông không vui mím môi mỏng, nhìn tay của người phụ nữ không an phận chạm lên, bên tai nghe âm thanh mềm mại của người phụ nữ, nhưng không một chút nhúc nhích , cho đến khi một tiếng gõ cửa vang lên, anh chỉ nhàn nhạt nói một tiếng mời vào.

Cửa mở ra, từ bên ngoài đi vào một người phụ nữ mặc bộ đồ màu lam nhạt. Người phụ nữ nhìn hai người chỉ hận không thể dùng keo dính hai thân thể vào nhau kia, không khỏi lộ ra một cái liếc mắt.

“Tổng giám đốc, có giấy tờ cần anh kí.”

Nàng cúi đầu, nếu như nhìn lại, nàng không biết có nên dùng giấy tờ đập vào hai người kia hay không, thật đúng là không biết xấu hổ, nhất là người đàn bà kia. Lăng Huyền, trừ một bộ ngực lớn, nàng thật đúng là không biết, người đàn bà này có cái gì tốt.

Mà Mục Nham, thật đúng là một người đàn ông thấp kém, trong nhà có một người vợ tốt như vậy, còn ở phía ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt, thật là không biết ánh mắt của hắn vừa để ở đâu.

“Để xuống đi”, Mục Nham nhàn nhạt nói, nhìn thấy người phụ nữ vừa tiến vào, trông mắt đen dậm có chút tâm tình chợt lóe lên, bờ môi mỏng cũng hạ xuống vài phần.

Giản Tiểu Phương, người phụ nữ này thật đúng là không chút giấu diếm sự không tôn trọng đối với anh.

Giản Tiểu Phương để giấy tờ xuống, không nhìn lại hai người kia đến một cái, dù sao bọn họ cũng là làm chuyện cần làm, nàng không có hứng thú.

“Gian phu thâm phụ.” Trước khi ra cửa, nàng thấp giọng hung hăng nói.

Thấy nàng đi ra ngoài, Lăng Huyền không ngừng vuốt ve ngực người đàn ông kia, thấy không có ai ngăn cản, lá gan của nàng lớn hơn một chút, vẫn cho là anh còn muốn nàng, chia tay, chẳng qua chỉ một câu nói giỡn mà thôi.

Dùng sức một chút, hất tay nàng ra, Mục Nham đem chính mình cất kĩ, nếu không phải buổi sáng không nhìn người đàn bà Diệp An An kia, thì hiện giờ anh làm sao có thể để cho người đàn bà này trắng trợn đụng vào quần áo của mình, còn có cái mùi nước hoa này, quả thực làm cho anh cảm thấy ghê tởm,

Anh đi thẳng tới trước bàn làm việc ngồi xuống, mắt lạnh đánh giá người phụ nữ đang đứng trước mặt mình, sau đó, chỉ thấy anh miễn cưỡng tựa lưng vào ghế, giống như một con Báo đen nhàn nhã, trên mặt có nóng nảy mãnh liệt cùng khí phách, khuôn mặt lạnh lùng, lúc này, càng lộ vẻ anh tuấn vài phần.

Anh, tuyệt đối là một người đàn ông mang khí chất Vương giả, cũng là một người đàn ông tao nhã muôn phần, đồng thời cũng lại là một người đàn ông vô tình, trong cặp mắt đen không có lấy bất kì một chút cảm tình nào, bất luận là đối với ai cũng giống nhau. Làm cho người ta như nhìn vào một hố đen không đáy.

Có lẽ, anh trước kia cũng có tình cảm, nhưng, hiện tại, toàn bộ đã biến mất trong quá khứ của năm tháng trước.

“Nham.” Lăng Huyền nhìn anh, không giải thích được vì sao anh đột nhiên xoay người, nàng không ngừng vuốt ve cổ tay mình bị anh nắm đau, đáng thương nhìn người đàn ông cao lớn đang ngồi trên ghế làm việc.

36. Q.1 - Chương 36: Trốn Anh

“Gọi là tổng giám đốc, thư kí Lăng, chẳng lẽ cô đã quên lời tôi nói hôm nay?” Mục Nham lạnh lùng nói, trong giọng nói không có chút tình cảm, ngoại trừ lạnh nhạt, không còn gì khác. Nếu như người phụ nữ này không tuân thủ, nàng có thể rời đi.

Mục Nham anh thích người thông minh, người ngu ngốc, anh không cần.

Thân thể Lăng Huyền chấn động, hô hấp có chút khó khăn, lúc này áp lực trong phòng làm việc là vô cùng lớn, khiến nàng cảm giác có phần khó thở.

Nàng bây giờ quả thực là đã chọn đến người đàn ông này.

“Xin lỗi, Nham.” Nàng dừng một chút, khi nhìn thấy con mắt cảnh cáo của hắn thì thân thể co rúm lại một chút, “Vâng, tổng giám đốc.” Nàng cúi mình xuống rồi xoay giày cao gót rời đi.

Khi tiếng đóng cửa một lần nữa vang lên, Mục Nham buông mắt nhìn chồng vẫn kiên trên bàn còn đang chờ anh kí .

Hừ, “gian phu dâm phụ”, Giản Tiểu Phương nói chắc chắn là chỉ anh cùng Lăng Huyền, đừng tưởng rằng cô ta nói khê thì anh nghe không hiểu, cũng có thể là cô ta cố ý để anh nghe được.

Diệp An An, cô đúng là có một cô bạn tốt, trong thoáng chốc đôi mắt của anh nhìn về phía trước, từ trước đến nay con người vốn không sợ sóng gió nay tựa như nổi lên từng tia sáng, giống như trong đêm đen bỗng nhiên pháo hoa nở rộ, tuyệt mỹ, phóng đảng, nhưng lại vô cùng lạnh lẽo.

Có lẽ, anh cần lý giải người vợ này thật tốt, cầm chiếc bút trên bàn, anh bắt đầu nhìn vào chồng vẫn kiên, tổng giám đốc tập đoàn Mục Thị, một người đủ khả năng lãnh đạo mấy nghìn công nhân, mọi người cũng chỉ là thấy anh luôn cao cao tại thượng, nhưng không mấy ai biết để ngồi được ở vị trí này cần nỗ lực bao nhiêu.

Có thể, sẽ là cả cuộc đời của anh.

Buổi tối, anh lái xe trở về khu biệt thự của mình, ngôi nhà này là nơi anh thích nhất, bên trong còn có một người phụ nữ mà hắn không yêu, anh đối với Diệp An An vốn không có cảm giác đặc biệt gì, nếu nói là cảm giác, chẳng qua là không ghét mà thôi.

Đúng vậy, anh cũng không phải là rất ghét nàng, tuy rằng, nàng chiếm một vị trí không phải của nàng, nhưng mà người phụ nữ này có lúc giống như là không khí, khiến cho người ta hoàn toàn không chú ý đến nàng.

Anh lái xe vào trong bãi đỗ xe ngầm, cầm lấy túi công văn rồi đi lên, còn chưa đi đến cửa, thì thấy trong nhà có ánh sáng nhu hòa, dường như bất cứ lúc nào anh quay về, ngôi nhà cũng đều sáng đèn, trong bóng tối chợt có cảm giác thật ấm áp. Con người giống như bóng tối bao trùm kia, đậm đến không thể nhận ra, chợt loé lên một tia suy tư.

Có lúc, anh thật sự không biết người phụ nữ kia đang suy nghĩ cái gì, nhìn như là người phụ nữ vô cùng đơn giản, thế nhưng, lại có khi khiến cho người khác không nhìn thấu được trong mắt của nàng rất cuộc tồn tại cái gì, trong tư tưởng của Mục Nham, ánh mắt của mọi người cho thấy họ đang nghĩ gì, mà anh cũng là như vậy.

Thế nhưng, trong mắt Diệp An An là điều gì, e là, anh thực sự không rõ, bởi vì, anh cơ bản không cách nào hiểu nàng, nàng đơn giản là yêu anh mà thôi, không cần đáp lại, bởi nàng hiểu rõ, cho dù nàng muốn, anh cũng không yêu nàng.

Anh lấy chìa khóa từ trong túi, mở cánh cửa ra, khác với bên ngoài lạnh giá, lúc này, bên trong là một không khí nhàn nhạt nhu hòa, nhất là ánh đèn màu vàng ấm áp, có chút hương vị rất riêng.

Giống như bình thường, trong phòng bếp ngoại trừ bữa cơm có sẵn thì không có ai, anh nói lỏng cà vạt, ngồi ở trên ghế sofa, nhìn về phía một cánh cửa phòng đã khép kín, phòng của Diệp An An.

Người phụ nữ này hình như lại trốn anh, kể từ ngày cùng nàng phát sinh quan hệ, bình thường những người phụ nữ cùng anh lên giường, tất cả lúc nào cũng quấn quýt lấy anh, muốn từ anh cái gì đó, chỉ có nàng, người vợ này của anh, thật đúng là khác biệt với người khác, nếu như đây chỉ là thủ đoạn hấp dẫn anh của nàng, như vậy, chúc mừng nàng, nàng thật đúng là đã thành công rồi.

Cầm lấy chiếc đĩa, anh ăn một chút đồ trên bàn, cả ngày cũng đều không có khẩu vị như vậy, quả thật rất hoài niệm, người phụ nữ này, tay nghề đúng thật là hợp dạ dày của anh.

Ăn xong, anh anh tuần đi về phòng, kết quả khi mở cửa thì, hắn lại xoay người, ma xui quỷ khiến thế nào lại bước vào một căn phòng khác... rồi gõ cửa...

Nửa ngày, cửa cũng không mở, anh nheo lại con ngươi, trong mắt chợt hiện lên một mặt nguy hiểm, người phụ nữ này, cũng dám.

Vừa có vài tiếng đập cửa, người trong phòng - Diệp An An- chợt kinh hoàng, cùng với sự căng thẳng không rõ ràng, nàng biết là người đàn ông kia, biết là Mục Nham, chồng của nàng.

Hai tay nàng gắt gao nắm cùng một chỗ, nghe tiếng đập cửa, thân thể không tự chủ được run rẩy, bởi vì quá dễ ợt, thế nên, lại càng căng thẳng, nàng không biết anh tìm nàng làm cái gì, bởi vì chuyện tình buổi tối hôm đó? Nói thật, hiện tại nàng cũng không biết làm thế nào đối mặt với anh, đối mặt với một người khiến nàng mất đi cả thể xác và trái tim.

37. Q.1 - Chương 37: Những Gì Anh Yêu Cầu

Nhớ tới chuyện thân mật hôm nay, nàng càng không có cách nào đối mặt với anh, thân thể từng rất gần gũi, thế nhưng tâm tình lại càng ngày càng xa cách.

Cho tới khi tiếng gõ cửa dừng lại, không còn nhớ tới đoạn sau, nàng vẫn ngồi trên giường, đôi mắt cúi thấp, hiện lên một vẻ mất mát sau đậm.

Nàng kiên trì lâu như vậy, mà anh, chỉ được có một vài giây, nếu như, nếu như, anh có thể.

Vì như vậy, nàng có thể có thêm chút dũng cảm.

Nàng hít sâu một hơi, trên ngực quần áo đều bị nàng nắm đến nhăn nhúm, nàng có chút lo lắng, đứng lên, nàng đi tới cửa. Ngón tay run rẩy mở cửa ra, biết rõ người kia đã bỏ đi, thế nhưng nàng vẫn như cũ, cực kỳ căng thẳng. Nàng không biết chính mình muốn cái gì, càng không biết nàng muốn nhìn thấy cái gì, hoặc muốn chứng minh điều gì.

Bên ngoài quả nhiên không có ai, nàng vẫn còn suy nghĩ cái gì, chờ mong cái gì, nụ cười cứng ngắc trên môi, có lẽ, trong lòng nàng vẫn thật sự rất mong chờ.

Dựa người vào cửa, trong mắt nàng có một tầng sương mờ.

“Cuối cùng cô cũng đã sẵn sàng đi ra.” Vào lúc này, ngay bên cạnh truyền đến một âm thanh rất rõ ràng cộng thêm vài phần lạnh lẽo. Tiếng nói trầm thấp mê người vang lên tựa như lửa băng.

Người đàn ông cao lớn từ trong chỗ tối đi ra, dưới ngọn đèn càng thêm tuấn mỹ, ánh mắt âm thầm lộ ra vài phần lợi hại, chậm chậm nhìn nàng, chiếc mũi cao thẳng, đầu hơi nghiêng nghiêng tựa như một bóng ma. Đôi môi mím chặt lộ vẻ không hài lòng, người đàn ông có ngũ quan tuấn mỹ, chỉ là trên vẻ mặt không thể hiện bất cứ biểu tình nào, tình cảm nào. Khuôn mặt anh vẫn như cũ lạnh lùng, cũng vẫn là vẻ không chút ôn hòa, thế nhưng trong mắt của nàng, tất cả đều rất anh tuấn, đều là hình bóng nàng không thể bỏ được.

“Em xin lỗi...” An An cúi đầu, trong mắt có chút bất ngờ cùng vội vàng, bộ dạng giống như trẻ con khi làm chuyện sai trái. Nàng không biết tại sao mình lại nói xin lỗi, có vẻ như trước đây thật lâu nàng đã muốn nói như thế, nhưng không có cơ hội.

“Xin lỗi?” Mục Nham khẽ nhếch môi, đột nhiên nghe nàng xin lỗi, cũng không có cảm giác đặc biệt.

“Cô muốn gì?” Anh đột nhiên nhìn thẳng vào mắt nàng, dường như sâu thẳm trong đôi mắt ấy có linh hồn của chính anh. Diệp An An không khỏi lùi về phía sau một bước, đối với thái độ khinh thị trong lời nói của anh, tự nhiên có chút lo sợ, đương nhiên cũng rất nhiều thương tâm.

Mục Nham dựa vào bức tường bên cạnh, so với Diệp An An đang vô cùng khẩn trương, thì anh tỏ vẻ nhàn nhã hơn rất nhiều, cũng làm như hưởng thụ vẻ kinh hoàng thất thố của nàng ở trước mặt anh. Anh lấy ra một điều thuốc từ trong túi, hai ngón tay cong cong rất tự nhiên bẻ vụn điều thuốc, động tác rất ưu nhã.

“Diệp An An, cô muốn gì?” Anh đột nhiên mở lời, quay đầu nhìn chậm chậm về phía Diệp An An, ánh mắt quan tâm như vậy, anh đã thấy rất nhiều.

Diệp An An không giải thích được ánh mắt nhìn nàng, không hiểu lời nói của anh, càng không hiểu anh có ý gì.

“Không hiểu à?” Cảm nhận được rõ ràng suy nghĩ trong lòng nàng, dù sao, Diệp An An cũng là một người phụ nữ quá ư đơn giản, còn anh được gọi là hồ ly mặt lạnh trên thương trường, chỉ cần liếc mắt anh cũng có thể nhận ra.

Đôi môi hé mở, người đàn ông vô tình mở miệng nói, “Tôi từ trước tới nay đối với phụ nữ đều không keo kiệt, cô muốn cái gì, tôi sẽ cho cô cái đó.” Nàng ở bên anh một đêm, mặc dù, không phải người trong tâm trí của anh.

38. Q.1 - Chương 38: Cướp Đoạt

Trong mắt Diệp An An nhanh chóng xuất hiện vẻ bi ai.

Đó là ý của anh sao? Anh đem nàng thành cái gì đây? Một trong những nhân tình của anh, không phải là vợ.

Cúi đầu, nước mắt mơ hồ rơi xuống, hoảng hốt, trong lòng lạc lõng, hô hấp cũng dần dần trở nên nặng nề. Cuối cùng là bi thương, không yêu nàng, vì vậy, cứ thế tổn thương nàng.

“Thế nào, chẳng lẽ cô không muốn, hay cô còn muốn cái khác, cô đã là phu nhân tổng giám đốc Mục thị, vẫn còn không hài lòng?” Giọng nói của người đàn ông càng vô tình truyền đến, thậm chí, ánh mắt anh càng ngày càng lạnh, anh không muốn nhìn thấy bộ dạng này của nàng, dường như, tất cả uất ức dồn nén trong cơ thể cô đều là do anh, khiến anh cảm thấy có chút buồn bực, loại cảm giác này, mỗi lần gặp nàng, tựa hồ đều là cái bộ dạng này. Nàng khiến cho anh không kiểm soát được tâm trạng của mình.

Anh không thích người phụ nữ này, đúng vậy, không thích, thế nhưng cũng không ghét. Nếu như nàng an phận, anh không ngại để nàng tiếp tục làm thiếu phu nhân của Mục gia. Dù sao, đối với anh mà nói, kết hôn hay không cũng như nhau, huống chi lấy danh phận đã lập gia đình, anh cũng giảm bớt được phiền phức, dù sao cũng có rất nhiều người muốn làm thiếu phu nhân của Mục gia.

Nàng hiện đang sở hữu điều mà bao nhiêu người phụ nữ khác thèm muốn nhưng đều không chiếm được, nàng còn cái gì không hài lòng?

Diệp An An ngẩng đầu, đôi môi khẽ mấp máy, cuối cùng cũng không nói bất cứ điều gì.

Cho đến khi, anh dập tắt điều thuốc trên tay đứng thẳng dậy nhìn nàng. Đôi mắt sắc bén, mơ hồ mang theo khí lạnh khiến người đau đớn.

“Tôi không bao giờ bạc đãi với phụ nữ ngủ cùng tôi, cô rốt cuộc muốn cái gì?” Con người đen không có lấy một tia tình cảm, nhưng nàng không để ý lời anh, mà chỉ miệt òai theo đuổi suy tư.

“Không có” Diệp An An nửa ngày mới nói ra hai chữ, nụ cười buồn của nàng, chồng à, kỳ thực em có muốn một điều, chỉ là, điều này anh không có khả năng cho em, chồng ơi, em muốn tình yêu của anh, anh sẽ cho em sao?

Sẽ cho sao?

Em muốn gọi anh một tiếng chồng, gọi thật to, chứ không phải chỉ kêu ở trong lòng thế này, liệu anh có thể cho phép không?

“Em đi nghỉ đây, anh cũng nghỉ sớm đi.” Diệp An An xoay người, ở nơi không ai có thể nhìn thấy, thoáng qua nàng đã yêu người đàn ông này một năm, Mục Nham, cũng là người đàn ông không có trái tim yêu.

Nhưng vào lúc nàng xoay người lại, trong nháy mắt, người đàn ông nheo nheo đôi mắt nguy hiểm, ném đi tàn thuốc trong tay, trực tiếp nắm lấy cánh tay mảnh khảnh của nàng, thân thể ngã về phía trước, cơ thể của nàng bị người đàn ông giữ chặt trước ngực.

Trong hơi thở nhẹ nhẹ mùi thuốc lá, đôi mắt luôn không có biểu hiện gì, lúc này lại là một mảnh hắc ám, nàng không thể đoán ra anh muốn làm gì.

Buông em ra, giọng của nàng từ trong lòng anh truyền đến, mang theo vài phần run rẩy yếu ớt.

Từ trước tới giờ, đây là lần đầu tiên bọn họ thân mật như vậy, hai cơ thể kết hợp chặt chẽ với nhau, có lẽ cảm nhận được từng tiếng hít thở.

Đôi tay Mục Nham như sắt cứng nhẹ nhàng giam giữ người phụ nữ trong lòng, cảm giác được sự mềm mại bất ngờ, đây là cơ thể anh cảm nhận được đêm qua, cảm giác nhẹ nhàng mềm mại, dĩ nhiên nàng khác với những người phụ nữ khác, anh đã thực sự rất thỏa mãn.

Cơ thể người phụ nữ này, khiến tim anh đập nhanh ngoài ý muốn.

Anh từ trước tới nay không bao giờ kiềm chế bản thân, cúi đầu, hôn người phụ nữ trong lòng mà không có bất kỳ lời giải thích nào, cuồng dã chiếm đoạt. Đôi môi anh chạm vào môi nàng, người phụ nữ trong lòng, đến lúc này vẫn giả dục, mãi đến một lúc sau, nàng hạ tay, để mặc cho anh hôn, chỉ có khóe mắt nhắm chặt, chậm rãi chảy ra một dòng nước mắt. Những giọt nước mắt nhỏ nhỏ thỉnh thoảng rơi xuống trên mặt anh, đôi môi của anh cũng tự nhiên nếm hương vị nước mắt nàng.

Hơi thở của anh dừng lại trên khuôn mặt nàng, Diệp An An run rẩy nghĩ, lông mi dính quá nhiều nước mắt, đây không phải là nụ hôn của tình yêu, đều không phải, không phải, nàng biết, đây là một nụ hôn cướp đoạt của người đàn ông.

Nụ hôn này, nàng có thể không chấp nhận, cũng không nên chấp nhận, nhưng cũng đừng nên đối xử với nàng tàn nhẫn như vậy.

39. Q.1 - Chương 39: Nàng Cự Tuyệt

Đôi môi nóng bỏng không ngừng cướp đoạt môi nàng, bàn tay to hữu lực của anh trực tiếp giữ chặt đầu, khiến nàng càng gần gũi anh hơn. Đôi môi của nàng còn ngọt ngào hơn anh tưởng tượng rất nhiều, cũng rất mềm mại. Tựa hồ, nàng luôn gây cho anh những cảm giác đặc biệt, nhưng anh không muốn tìm hiểu, cũng không muốn làm rõ ràng.

Cho đến khi khóe môi có vị đắng, anh nhíu mày gắt gao, đột nhiên buông người phụ nữ trong lòng, đôi mắt đen mờ mờ mang theo chút ít tức giận nhìn người phụ nữ trước mặt. Người đang mang khuôn mặt tái nhợt giống như ma quỷ, vợ của anh.

Chẳng lẽ hôn anh, khiến cho nàng khó chịu vậy sao?

Tốt, tốt lắm. Mục Nham nheo khóe mắt cười cười, đáy mắt u ám không nhìn thấy ánh sáng, chỉ có vẻ châm chọc trên môi hiện lên ngày càng tăng, cũng càng lạnh lẽo. Ánh mắt khinh thường ấy, khiến cho An An có chút xấu hổ, tâm tư cũng đau khổ vô cùng.

“Đây là cô không muốn, như vậy, từ nay về sau, cho dù cô tới cầu xin tôi, cũng đừng mong tôi chạm vào cô dù chỉ một chút.” Giọng nói của anh vang lên lạnh lùng, tàn nhẫn, thậm chí ngay cả vẻ mặt cũng đều là vẻ vô tình.

Người đàn ông này, thực sự, không có trái tim.

Cơ thể Diệp An An run rẩy một chút, nàng không quay đầu lại, mặt quay qua chỗ khác, nhìn qua đôi mắt luôn luôn rõ ràng trong sáng, nhưng lại chứa quá nhiều u tối. Không thể kiềm chế được đau đớn dâng lên trong lòng.

Chồng ơi, nếu không có tình yêu, như vậy em thực sự không muốn, em chỉ muốn được làm vợ của anh, không phải là nhân tình của anh. Những người phụ nữ của anh nhiều lắm, quá nhiều, mà em chỉ muốn là người duy nhất mà thôi.

Hôn mà không có tình yêu, em thực sự không muốn.

Muốn được là người duy nhất của người đàn ông này, nàng đã quá ngổ ngẩn và ngu ngốc rồi.

Không biết đủ, còn muốn càng nhiều hơn nữa, như vậy lại càng thống khổ hơn. Trước kia, nàng chỉ nghĩ là muốn nhìn thấy anh hàng ngày, từ sau đêm đó, nàng càng muốn nhiều hơn, muốn được anh yêu, muốn anh chỉ quan tâm nàng, thậm chí muốn là tất cả của anh.

Nhưng, anh không hề có chút suy nghĩ nào rằng sẽ cho nàng, nàng quá bình thường, cũng là hy vọng quá xa vời rồi.

Với ý nghĩ đó nàng đóng chặt cánh cửa, giống như quyết định cho toàn bộ cuộc sống của mình, nàng nằm trên giường, kiềm chế không khóc, chỉ là nước mắt không ngừng tuôn rơi, hợp lại chảy dài xuống giường, trên giường thành một đóa hoa bằng nước mắt.

Anh nói, dù là nàng cầu xin anh, anh cũng sẽ không chạm vào nàng.

Ha ha, nàng đột nhiên cười lớn, nàng như thế nào có thể đi cầu xin anh đây, làm sao có thể, nếu như không thể có tình yêu của anh, như vậy nàng muốn vì chính mình lưu lại, tiếp tục ỉn dưng khí.

Chồng à, em chỉ muốn tình yêu của anh mà thôi, chỉ là tại sao lại khó khăn như vậy.

Mục Nham lạnh lùng đi tới phòng của chính mình, mở điện thoại di động, trong danh bạ có rất nhiều phụ nữ. “Jenny, lập tức tới nhà tôi.”

Vừa ngắt điện thoại, anh trực tiếp ném lên mặt bàn, ngồi ở trên giường đợi người phụ nữ kia đến. Mục Nham anh, muốn gió có gió, muốn mưa phải mưa, phụ nữ, chỉ cần anh muốn, lúc nào cũng có thể gọi đến một đồng. Diệp An An, cô thật sự là quá đáng rồi.

Trong đôi mắt đen đang giãn dãn, có vài tia ảm đạm.

Diệp An An khóc mệt, ngủ thiếp đi, trong mộng vẫn còn vang vọng giọng nói tuyệt tình của người đàn ông kia. Đúng lúc, nàng đang mơ màng thì nghe tiếng chuông cửa reo vang, nàng tỉnh dậy, dụi dụi đôi mắt, tiếng chuông cửa rõ ràng truyền đến.

Đi dép vào, nàng vội vàng ra mở cửa, đã rất khuya rồi, nàng không biết là ai đến. Ngoài bạn bè và thư ký của Mục Nham chưa từng có ai đến đây, bởi vì Mục gia luôn luôn không muốn cho người ngoài biết mối quan hệ của họ, càng không muốn để người khác biết Mục Nham đã kết hôn, mà đối tượng kết hôn lại là nàng, một người phụ nữ bình thường cái gì cũng không có.

40. Q.1 - Chương 40: Một Người Phụ Nữ Khác

Xuống cầu thang, nàng dừng lại nửa bước nhìn vào cánh cửa đóng chặt, giữa anh và nàng dường như luôn luôn có một khoảng cách, không gần không xa. Môi hơi run run, nàng xoay người hướng cửa lớn đi tới, gấu áo ngủ chuyển động theo bước chân nàng, thỉnh thoảng lộ ra một khoảng da trắng nhàn nhạt.

Chạy đến cửa, nàng mở ra, gió lạnh từ bên ngoài ùa tới rất nhanh, khiến cho thân thể của nàng không khỏi run mình một chút vì lạnh.

“Này, cô làm gì mà lâu như thế mới mở cửa, muốn tôi chết cóng ngoài này sao? ” Từ cửa, một người phụ nữ đi tới. Mặc dù bên ngoài rất lạnh, nhưng cô ta mặc rất ít quần áo, chỗ quần áo ít ỏi bó sát vào người để lộ ra thân hình nóng bỏng, thời tiết như vậy mà ăn mặc như thế, không lạnh mới lạ.

“Xin hỏi, cô là...?” Diệp An An có chút nghi hoặc nhìn người phụ nữ xa lạ đang đứng ngoài cửa. Nàng chưa từng gặp qua người phụ nữ này, không biết cô ấy muốn tìm ai, có chuyện gì?

“Cô lấy tư cách gì để hỏi tôi chứ? Cô chẳng qua chỉ là một người làm thuê mà thôi. ” Người phụ nữ kiêu ngạo hếch cằm lên, mi mắt liếc nhìn cẩn thận đánh giá, có thể thấy được vài phần lợi hại. Trên thực tế, cô ta nhìn An An một lúc đánh giá địa vị của nàng, cùng lúc An An nhìn cô ta. Mặc dù nhìn nàng giống một người làm thuê, nhưng cô ta biết, người phụ nữ này có thể đứng ở ngôi biệt thự này, vào thời điểm này, thân phận nhất định không đơn giản. Nhưng, bây giờ đây không phải là vấn đề quan trọng. Có người còn quan

trọng hơn đang chờ đợi cô ta. Người phụ nữ không xem ai ra gì, tự nhiên bước vào trong nhà, bên trong thật ấm áp làm cho cô ta thấy thoải mái hơn rất nhiều.

Cô ta xoay người, cởi áo khoác ném thẳng vào Diệp An An, chỉ xem nàng như một người giúp việc mà thôi. “Mang cái này cất cẩn thận cho tôi, đây chính là bộ sưu tập mới nhất của Chanel, số lượng giới hạn trên thế giới, làm hỏng nó, cả đời cô cũng không đền nổi đâu.”

Người phụ nữ ngạo mạn vừa nói, vừa rất tự nhiên đi lên lầu, vừa đúng lúc, cánh cửa phòng bật mở, một người đàn ông cao lớn đứng ở đó, không nói gì chỉ là lạnh lùng nhìn bọn họ.

Diệp An An nhìn thấy anh, nhưng anh chỉ thản nhiên nhìn lướt qua nàng, sau đó hướng ánh nhìn tới người phụ nữ kia. Người phụ nữ vội bước nhanh hơn, thật khó để tưởng tượng với đôi guốc cao hơn mười phân như thế, cô ta làm thế nào có thể lên cầu thang nhanh như vậy.

“Nham, rất lâu rồi anh không có tìm em, người ta nói anh muốn chết.” Người phụ nữ này rất biết cách dụng mị lực của mình một cách thành thực nhất, nhanh chóng dâng lên đôi môi đỏ mọng, chẳng coi ai ra gì, để lôi kéo người đàn ông kia. Anh cúi đầu, hôn mạnh lên đôi môi của cô ta, chỉ là đôi mắt đen sâu thẳm khiến người khác không nhìn ra được cảm xúc. Càng lúc càng sâu, hai người hôn nhau nồng nhiệt khiến cho người đứng dưới lầu, Diệp An An, trong lòng đột nhiên đau đớn. Nàng vội vàng cúi đầu, nước mắt không kiềm được chảy thành hàng dài. Một màn này, khiến đôi mắt nàng đau đớn, và nàng cảm nhận được trái tim mình đã chịu đựng tới cực hạn rồi.

Chồng của nàng, người đàn ông nàng yêu, người đàn ông vừa mới ôm hôn nàng, giờ đây lại đang ôm hôn người phụ nữ khác. Nàng xoay người quay lưng về phía bọn họ, không thể chịu đựng nổi nếu tiếp tục nhìn, cho đến khi nghe thấy tiếng đóng cửa sau lưng.

“Bang” một tiếng, trái tim nàng lại vỡ tan thành nghìn mảnh.

Tiếng trái tim tan nát, chính là loại âm thanh này sao. Vốn là thứ thống khổ nhất trên thế giới, cũng là thanh âm đẹp nhất.

Cầm trong tay quần áo của người phụ nữ kia cùng với mùi nước hoa thoảng qua, đột nhiên, dạ dày nàng cực kỳ không thoải mái, cảm giác muốn nôn mửa. Nàng cầm cái áo đặt trên ghế salon, nhìn chằm chằm vào cánh cửa đã bị khóa, không có quay lên lầu, cũng không muốn trở về phòng của chính mình. Nàng biết, trong căn phòng kia bọn họ đang làm cái việc gì.

Không nên suy nghĩ, không được nghĩ nữa, nàng ra sức lắc đầu, gắt gao ôm chặt cơ thể chính mình, đôi mắt kiềm chế không cho nước mắt chảy xuống, cuối cùng lại lặn dài.

41. Q.1 - Chương 41: Lại Một Lần

Rõ ràng ở đây đã rất ấm áp, hệ thống sưởi tỏa ra làn hơi rất rất ấm, vì sao, vì sao nàng lại cảm giác lạnh đến thấu xương như vậy. Tựa hồ là cũng không còn cảm giác nữa, không, cảm giác là ấm áp, trái tim đã lạnh, thế nên ấm áp cũng chẳng có ý nghĩa nữa rồi.

Lúc này, trong ánh mắt của nàng không có bất cứ thần thái gì, có, cũng chỉ là trống rỗng mà thôi.

Nàng biết, có vài thứ, đối với nàng, luôn luôn xa vời mà lại rực rỡ chói lòa, nhìn không thấy, sờ không tới, không chiếm được, cho tới bây giờ, chỉ có thể lặng lẽ rơi lệ mà thôi.

Có một số người đứng là nàng không nắm bắt được, chỉ như cơn gió thấp thoáng hư vô, mờ ảo như có như không.

Mà có chút cảm giác, cũng không phải có khả năng nắm giữ, ngoại trừ tình yêu, trong mắt đã sớm chứa chan nước mắt.

Nàng cẩn cẩn thận thận bảo vệ tình cảm của mình, thế nhưng vẫn đau đớn đến thế, mà đau đớn của nàng cũng không hề giảm bớt.

Trong một gian phòng, khác với không khí bên ngoài, một đôi nam nữ kịch liệt dây dưa trên giường, người đàn ông cao to anh tuấn, da thịt màu đồng, cả người là mồ hôi lộ vẻ gọi cảm không gì so sánh được, mà người phụ nữ dùng đôi chân thon thả mê người quần chặt trên lưng người đàn ông, anh không biểu tình, bừa bãi tàn sát, trong mắt không có bất cứ tia cảm tình nào, chỉ là hoàn toàn phát tiết, mà người phụ nữ còn lại là thống khổ cùng vui sướng chăm chú ôm thân thể cường tráng của anh, động tác của người anh, làm nàng chiếm được sự thỏa mãn khoái cảm chưa từng có.

Trong phòng một cảnh xuân tươi đẹp vô hạn, có âm thanh đàn bà yêu kiều cùng với âm khàn khàn của đàn ông, không ngừng phát ra, không ngừng dây dưa, có thể thấy được bọn họ đang vô cùng hưng phấn, mãi đến lúc người phụ nữ hét lên một tiếng chói tai, người đàn ông lập tức rời khỏi thân thể kia, mặc cho nàng ta nằm ở trên giường, một mình thưởng thức khoái cảm cực hạn.

Mục Nham, thật đúng là một người đàn ông tuyệt vời, người đàn bà trần trụi nằm ở trên giường, nghe trong phòng tắm truyền ra tiếng nước ào ào, vẻ ửng hồng trên mặt vẫn chưa hề biến mất, xoay người, hướng mặt nhìn vào cánh cửa nhà tắm, thật là đáng tiếc, cô ta đưa tay xoa thân thể của chính mình, nhớ tới người đàn ông vừa rời trên giường thật mạnh mẽ, thân thể bất giác lại nóng lên.

Mục Nham đi ra, lãnh đạm nhìn hình ảnh người phụ nữ tự vuốt ve chính mình, loại hình ảnh mà có lẽ là bất kì người đàn ông nào cũng không thể cầm trụ được, thế nhưng, đáng tiếc, lúc này người đàn ông ở trước mặt nàng, nhưng không hề có bất cứ động tác gì, như vậy chẳng khác nào đang coi thường nàng. Anh thích người phụ nữ chủ động, nhưng cùng với đó, anh cũng cực kì khinh thường loại phụ nữ đó, anh hưởng thụ thân thể của các nàng, song, cũng đùa cợt tất cả.

Bởi vì không yêu, cho nên, cũng vô tình.

“Nham...” Người phụ nữ hướng về anh vươn tay tới, đôi mắt tràn đầy mê hoặc hướng về phía anh.

Mà Mục Nham chỉ là khẽ lắc mái tóc còn ẩm ướt, một giọt nước rơi xuống đọng trên xương quai xanh của anh.

Anh sai bước, đi đến bàn làm việc, từ trên bàn cầm lấy tờ chi phiếu, vô cùng thuần thục viết một chuỗi con số, xé ra, đi về phía trước thẳng ném cho người phụ nữ.

“Sáng ngày mai, tôi không muốn nhìn thấy cô nữa.” Anh vô tình mở miệng, từ trên cao nhìn xuống người phụ nữ trên giường, đối với người đang chiếm giường của anh, cảm thấy thật phiền toái, nếu không phải bị Diệp An An khơi mào dục hỏa không có chỗ phát tiết, anh tuyệt đối không có khả năng tìm tới người phụ nữ này.

Anh chỉ là muốn cho người phụ nữ kia thấy, có rất nhiều người từng nằm trên giường của anh, mà nàng, hiện tại không có bất cứ tư cách đó, trước đây anh không quan tâm nàng, hiện tại, là không muốn gặp mặt nàng.

Tuy rằng, nàng gây cho anh cảm giác thỏa mãn hơn bất cứ người nào khác, thế nhưng, anh không phải là người buông thả, nàng có thể, có lẽ người phụ nữ khác cũng có thể, thế nhưng, anh thật sự sai rồi, chính như vậy là phát tiết thuần túy, mà anh đối với những người phụ nữ cùng với anh kịch liệt quần quýt đều chưa hề có cảm tình, bọn họ chỉ là quan hệ nhân thuần túy mà thôi, anh thích thân thể của các cô, mà các cô cũng yêu anh theo cách đó, không hơn.

Người phụ nữ cầm chi phiếu trong hai ngón tay, chỉ là nhìn qua con số trên đó, thì mỉm cười đầy thỏa mãn, lần này, thực sự là đáng giá, suy cho cùng, người đàn ông này vẫn là cực phẩm, khiến cho nàng muốn ngừng mà không được.

42. Q.1 - Chương 42: Chỉ Là Giao Dịch

“Nham, em còn muốn.” Người phụ nữ vươn tay nhẹ nhàng vỗ về thân thể anh, nghiêng người, hôn lên đôi môi hoàn mỹ của người đàn ông, bạc môi của anh siết sao siết chặt, lộ ra vẻ lạnh nhạt.

Mục Nham mặc cho cô ta hôn, con người đen mờ hồ hiện lên sự phiền chán, anh đột nhiên cảm thấy bản , mạnh bạo hất tay cô ta ra, người phụ nữ bị đẩy ngã ở trên giường.

“Nham, đừng vô tình như thế, anh xem chúng ta không phải vừa mới rất thích hợp hay sao? Rất khoái lạc không phải sao?” Ắ chưa từ bỏ ý định ngồi xuống, tuy rằng bị anh đẩy, thật sự rất đau, nhưng, ả bây giờ không muốn buông tha người đàn ông này, dù sao, anh cũng đã rất lâu cũng chưa có đi tìm nàng.

Kỳ thực, ả cũng biết, người đàn ông này luôn vô tình, cũng vô tâm, mà ả cũng không dám nghĩ được anh yêu, thế nhưng, chỉ cần anh có thể cùng ả ở một chỗ, như vậy, ả cũng đã mãn nguyện lắm rồi.

Mục Nham nhú mồm, chợt cảm thấy phiền chán không khí nơi này, ngẫu nhiên, anh cũng vì vậy mà lại nhớ tới mùi vị thanh thanh nhẹ nhàng kia, đó không phải là thứ mà người phụ nữ này có, cũng như không thể tìm thấy ở bất cứ người phụ nữ nào khác của anh.

“Tôi không thích phụ nữ tự mình là thông minh.” Đôi mắt anh lạnh nhạt bỏ qua thân thể trần trụi của cô ta, không thèm liếc mắt đến một cái, đi nhanh ra ngoài, ý tứ của anh rất rõ ràng, chắc chắn người phụ nữ này cũng đã hiểu.

Người phụ nữ kia cũng không dám nói thêm câu gì, người đàn ông này từ trước đến nay luôn lãnh đạm vô tình, thế nên, ả biết rõ không nên chọc đến anh, ả rất muốn yêu anh, thế nhưng, ả cũng biết, anh là người mà ả không bao giờ có được, bọn họ ở cùng một chỗ cũng chỉ là ở trên giường mà thôi.

Sau khi Mục Nham ra ngoài, người phụ nữ mới đem chi phiếu vừa cầm trong tay đưa lên, khoe môi kéo lên cao, hôn vào tấm chi phiếu, khoản tiền mà anh cho ả quả thực là hào phóng. Ắ kéo chăn che lấy thân thể trần trụi, đem chi phiếu cẩn thận cất xuống dưới gối, phòng này thật sự thoải mái, đồ đạc vô cùng xa hoa, nếu như có thể, được ở cùng với anh cả đời thì thật là tốt, đương nhiên, ả không dám mơ mộng được trở thành thiếu phu nhân của Mục gia, cũng chỉ dám nghĩ như vậy mà thôi.

Mục Nham đi ra ngoài, anh hơi hơi nheo mắt nhìn cánh cửa sát vách, phòng này cách âm rất tốt, thế nhưng, chỉ cách một bức tường, chắc chắn nàng có thể nghe được.

Cười khẩy, nàng chắc hẳn là nghe rất rõ anh vừa làm cái gì?

Anh không phải chỉ có một người phụ nữ duy nhất là nàng, thế nhưng, lại không biết vì sao, trong lòng anh lại có chút kiềm nén, luôn luôn có cảm giác phản bội, lần đầu tiên, suy nghĩ quái lạ này lại làm anh buồn bực, đưa tay vuốt tóc, anh chuyển hướng đi xuống cầu thang, nhưng vừa đưa mắt nhìn, đã thấy một người phụ nữ đang cuộn mình nằm ở sofa.

Con người bỗng nhiên co rụt lại, anh đi vào, thấy người trên sofa nghiêng mình, làm ra tư thế ngủ tự bảo vệ, lông mi dài buông xuống, rơi trên mặt, nhợt nhạt chiếu thành bóng mờ, khuôn mặt của nàng rất nhỏ, hay là bàn tay anh quá lớn, lúc này, đôi môi nàng mím chặt, làn da có vẻ nhợt nhạt thiếu sức sống. Tóc đen vương trên vai, có một vài sợi mỏng manh rơi trước ngực của nàng, theo hô hấp của nàng mà lên xuống, động tác thật phần tự nhiên.

Con người đen của Mục Nham chăm chú nhìn chằm chằm vào người con gái trên sofa, nhìn thật lâu, thật lâu, đôi mắt hiện lên vẻ quan tâm, khoe môi chợt cong lên, thật đúng là người phụ nữ thông minh, chạy đến đây ngủ, nhưng mà, rất nhanh, con người đen của anh nhanh chóng hiện lên vẻ mê man, rồi lại trong nháy mắt biến mất.

43. Q.1 - Chương 43: Ôn Nhu

Anh xoay người bước đi, nhưng chân lại không thể bước tiếp. Anh dừng lại, xoay người nhìn nàng. Anh chưa từng nghĩ sẽ quan tâm đến nàng, dù nàng có ngủ đầu cũng không liên quan đến anh. Thế nhưng, trong thoáng chốc anh lại không thể lý giải được cảm xúc của mình. Anh cúi xuống bế nàng lên, mới phát hiện nàng so với anh tưởng tượng, gầy và nhẹ hơn rất nhiều.

Từng bước anh bế nàng lên lầu, mở cửa phòng và bế nàng vào trong. Căn phòng của nàng nhìn hết sức đơn giản, rất ít đồ dùng, trừ một cái giường nhỏ và một cái tủ quần áo, thậm chí ngay cả sofa cũng không có, cửa sổ có một tấm rèm màu xanh nhạt, căn phòng được quét dọn sạch sẽ, cho người ta cái cảm giác hết sức thanh nhã, đầm ấm.

Anh đặt nàng lên giường một cách nhẹ nhàng đến mức ngay cả anh cũng không để ý. Anh lặng lẽ ngắm nhìn nàng. Diệp An An, vợ của anh, người vợ đã yêu anh bằng một tình yêu vô cùng thuần khiết, cũng là người luôn bị anh đối xử lạnh nhạt. Anh chưa từng nghĩ rằng sẽ có một ngày người con gái ấy sẽ trở nên vô cùng quan trọng đối với anh. Có lẽ bởi quá vô tâm, quá kiêu ngạo mà anh đã bỏ qua không ít chuyện quan trọng.

Anh xoay người bước ra khỏi phòng, đóng cửa lại. Anh bước về phía thư phòng. Dù chỉ mới đây thôi anh còn cùng một cô gái giải quyết vấn đề sinh lý của mình, nhưng đối với anh tình yêu là thứ tuyệt đối không hề tồn tại. Anh không tin vào phụ nữ, lại càng không tin vào tình yêu, thứ anh cần chỉ là thể xác của họ mà thôi. Tất cả là do người con gái mà anh yêu đã phản bội anh, bỏ rơi anh.

Anh không hề biết rằng, khi anh vừa bước ra thì đôi mắt Diệp An An hé mở. Nàng ngồi dậy, ngón tay vúi chặt vào tấm chăn, cúi đầu, hàng nước mắt cũng theo đó mà chảy dài. Lại mỉm cười, nàng không thể ngờ có thể nhìn thấy biểu hiện này của anh. Cảm giác hạnh phúc cứ vẩn vút lấy nàng. Trái tim tưởng như vừa muốn chết đi lại dần sống lại, chậm rãi, chậm rãi...ấm áp. Thế đấy, với nàng chỉ một cử chỉ đơn giản, chỉ một chút quan tâm đơn giản của anh cũng có thể khiến nàng bình tâm, khiến nàng thỏa mãn.

Xuống dưới giường, tay nàng đặt trên bức tường ngăn cách, không biết, anh đang ở đâu, không biết có cùng với người phụ nữ kia triền miên hay không. Đây là những điều nàng muốn nhưng dù thế nào cũng không thể đạt được, nàng thầm nghĩ, đơn giản anh chỉ cần một người để ôm mà thôi.

Nghĩ tới đây, trái tim nàng lại đau nhói.

Chồng ơi, em biết anh không phải là người vô tình, lạnh lùng. Chồng, em biết, em biết sau cái vẻ bề ngoài lãnh đạm của anh là một trái tim ôn nhu, chỉ là em không biết khi nào thì mất đi. Chồng ơi, em biết anh đã thật lòng yêu một cô gái. Cô gái được anh yêu nhất định sẽ rất hạnh phúc, chỉ tiếc rằng người ấy không phải là em.

44. Q.1 - Chương 44: Ôn Nhu

Nàng ôm chăn, cọ cọ mặt vào chăn rồi chậm rãi ngủ. Trong giấc mơ, nàng mơ thấy Mục Nham nhìn nàng cười rất dịu dàng, gọi nàng là vợ. Có lẽ đây là giấc mộng đẹp nhất của nàng.

Thế nhưng, giấc mơ cuối cùng vẫn chỉ là giấc mơ.

Buổi sáng hôm sau, theo thói quen nàng tỉnh dậy rất sớm. Nàng đi xuống giường rồi nhìn ra ngoài cửa sổ. Bên ngoài, rất tự nhiên, ánh nắng mặt trời chiếu lên người nàng. Quả thật, nắng sớm vẫn rất dịu dàng.

Xoay người, mặc quần áo, nàng bước ra khỏi cửa. Trên đường ánh mắt nàng chợt dừng lại ở một căn phòng, trái tim đau đốn, chồng của nàng đang ở cùng với một cô gái khác. Thế giới phức tạp của anh vĩnh viễn nàng cũng không thể bước vào được.

Cúi đầu, nàng nhìn xuống mũi chân mình, miễn cưỡng mỉm cười, rồi tiếp tục đi xuống dưới nhà. Đây chẳng phải là chuyện mà nàng đã sớm biết sao? Chẳng phải nàng đã sớm biết ở bên ngoài anh còn có những cô gái khác hay sao, hơn nữa từ trước đến nay anh cũng chưa từng giấu nàng chuyện đó. Cuộc hôn nhân của họ từ khi bắt đầu đã không có tình yêu. Nàng không thể yêu cầu anh vì nàng mà làm cái gì, lại càng không thể cấm người khác đến gần anh. Bởi vì anh quá xuất sắc, mà nàng chỉ là đang chiếm giữ cái danh phận phu nhân mà đáng lẽ phải thuộc về một người khác mà thôi.

Đi vào bếp, nàng bắt đầu làm bữa sáng, cũng không biết hôm nay anh có ăn hay không nhưng nàng vẫn làm. Nếu không làm vậy, quả thật nàng cũng không biết chính mình muốn làm gì nữa. Nàng làm để ngăn cản những suy nghĩ miên man của bản thân.

Nửa giờ sau, nàng mang thức ăn đặt lên bàn, thẳng người ngồi chờ người kia đi xuống. Đợi rất lâu, cô gái hôm qua đi xuống, dáng vẻ yêu mị, khuôn mặt xinh đẹp được trang điểm rất kĩ càng. Cô ta nâng cằm lên tỏ vẻ khinh thường liếc Diệp An An một cái, sau đó trực tiếp ngồi vào ghế, nhìn vào bàn ăn, khẽ nhíu mày, cầm chiếc đũa bắt đầu ném thử. Rồi đột nhiên cô ta đập bàn, đứng lên chỉ vào Diệp An An mà nói : “Cô rốt cuộc đã làm cái gì mà khó ăn như vậy?”. Cô ta làm như thực sự rất tức giận, cầm đĩa thức ăn hất bỏ làm đảo lộn cả bàn ăn.

Diệp An An nhìn đồng thức ăn vương vãi trên bàn, nắm chặt tay mình, đáy mắt hiện vẻ đau lòng : “Cô làm gì vậy? Thật là lãng phí”

“Làm gì? Cô còn không phục sao. Nham làm sao lại có một người hầu như cô. Tôi sẽ nói với anh ấy, xem cô ra sao”. Cô gái kia một câu Nham, hai câu Nham, thật đúng là tự cho rằng mình là nữ chủ nhân của nơi này còn Diệp An An chẳng qua chỉ là người hầu mà thôi.

Diệp An An đột nhiên ngẩng đầu lên, ánh mắt lạnh lùng. Nàng không phải là người ghê gớm, trời sinh vốn tính lương thiện, cũng rất ít khi sinh chuyện với người khác, huống hồ là hận một ai đó. Thế nhưng, hôm nay, nàng thực sự không nhịn nổi nữa.

“Cô làm làm gì vậy, đây là tôi làm cho chồng ăn, đâu phải làm cho cô”

Cô gái kia nhìn thấy ánh mắt trong trẻo nhưng lại hết sức lạnh lùng của Diệp An An, không biết vì đâu, đột nhiên cảm thấy áp lực. Thế nhưng, rất nhanh chóng cô ta cố ý ưỡn thẳng người, cao hơn Diệp An An một cái đầu, coi như không cảm giác thấy Diệp An An.

“Tôi không phải người hầu”, Diệp An An nói vừa lãnh đạm vừa xa cách. Sau đó, nàng xoay người cũng không thèm nghĩ tới cô gái kia là đàn bà của chồng nàng. Dù cho có đối tốt, có nói lý với cô ta cũng vô dụng, rõ ràng cô ta cố ý kiếm chuyện với nàng. Mặc kệ, nàng muốn lấy lòng anh nhưng không cần thiết phải lấy lòng đàn bà của anh.

Đi được vài bước, nàng quay đầu lại dùng ánh mắt giận giữ nhìn cô gái kia. Càng nghĩ tới cô ta, nàng càng cảm thấy bức bối, không muốn bỏ đi như vậy. Hôm nay, nàng quyết không nhượng bộ. Quả thật không ai là không có tự trọng, không có khí phách.

“Nếu cô muốn nói với Mục Nham, xin mời cứ tự nhiên”. Nàng không thèm để ý đến cô ta nữa. Phía sau đột nhiên có tiếng bát bị đập vỡ, thân thể nàng có chút sững sốt, ngực cũng có chút đau đớn nhưng nàng vẫn không ngoái đầu lại, mà tiếp tục đi vào bếp, mang theo một cái bát, trong bát là bữa sáng của nàng, một cái bánh bao và một chén cháo, đoạn đi thẳng về phòng của nàng. Về phần Mục Nham, nàng cũng không còn hơi sức để quản. Những gì nên làm, nàng đều đã làm, những chuyện còn lại, nàng không muốn quan tâm tới nữa.

Nói trắng ra, nàng là vợ của anh, cũng có thể là người hầu của anh. Nàng ăn của anh, ở nhà anh, nhưng nàng không phải là đồ vật sở hữu của anh. Tuy rằng nàng là cô nhi, tuy rằng nàng không có cha mẹ, nhưng nàng cũng có tôn nghiêm của mình. Hiện tại đây chẳng phải là tất cả những gì nàng có hay sao?

45. Q.1 - Chương 45: Bữa Sáng Bị Hủy

Mục Nham mặc quần áo chỉnh tề từ thư phòng đi ra. Anh mặc một bộ âu phục màu tối, đây cũng là trang phục thường ngày của anh, trên tay cầm túi công văn. Không biết từ lúc nào, mỗi buổi sáng anh luôn có chút chờ mong muốn biết nàng làm gì cho anh ăn.

Kết quả là khi vừa tới phòng khách, cái mà anh thấy lại là một bàn ăn bừa bãi, còn có cả mảnh vỡ của bát và một đồng ngỗng ngang, thức ăn vương vãi khắp nơi, đã không thể ăn được nữa. Anh không nói một câu cứ nhìn chăm chăm vào cái bàn. Con người càng lúc càng đen sẫm, cơ thể anh như có cái gì rất khó chịu, vô hình tạo ra một loại áp lực rất lớn. Cô gái kia nhìn thấy khuôn mặt lạnh lùng của anh, cũng cảm thấy có chút khẩn trương, nhưng cũng lại rất nhanh, cô ta điều chỉnh lại chính mình, bước tới chỗ anh, thân mật kéo cánh tay anh. “Nham, người hầu của anh thật đáng ghét, cho nên anh sa thải cô ta đi được không?” Cô ta tựa vào người anh, nhưng lại không hề phát hiện ra ánh mắt anh vốn vừa rồi còn có chút ấm áp, đến đây đã hoàn toàn biến mất, không thể tìm thấy dù chỉ là một chút hơi ấm của con người. Lúc này anh trông giống như một ác ma đến từ địa ngục, khoe miệng khe nhếch lên lạnh lùng. Mắt nhắm lại, một màu đen thẫm, không có lấy một tia cảm xúc.

“Đây là do cô làm”. Mục Nham đẩy cô ta ra, giọng nói rất nhỏ, khiến cô ta bất giác rung mình một cái. Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy anh như vậy, trên người chỉ có sự lạnh lùng. Anh của hiện tại, cô chưa từng gặp qua, khiến cô không thể cảm nhận được một chút quen thuộc, tựa hồ như một người hoàn toàn xa lạ. Có lẽ đây mới là con người thực của anh, đây mới là Mục Nham - tổng tài của tập đoàn Mục Thị.

“Em...” Cô ta lui về phía sau từng bước. Giống như có một trận gió lạnh đang tấp vào người, bản năng cho cô biết tình trạng hiện thời rất nguy hiểm. Bộ dạng của anh thực làm cô khiếp sợ, cảm tưởng như mỗi động tác của anh, nhất định đều có thể đẩy cô xuống địa ngục.

“Cô hẳn là biết đối với người làm những chuyện tôi ghét, tôi sẽ không bao giờ giữ lại bên mình?” Anh xoa người, khoe miệng xuất hiện một nụ cười lạnh nhạt. Lúc này, anh đang cười, nhưng bộ dáng đó còn đáng sợ hơn không cười gấp nhiều lần.

Lúc này, kỳ thực không nên cười, nhưng anh hết lần này đến lần khác cứ luôn trưng ra một nụ cười lãnh đạm vô tình. Nụ cười ấy làm cho gương mặt tuấn mỹ của anh càng thêm phần tàn nhẫn.

“Những thứ đó là làm cho tôi” Anh từng bước tiến lại chỗ cô ta. Theo bước đi của anh, sắc mặt cô mỗi lúc một tái nhợt đi, thậm chí toàn thân cũng đều có vẻ run rẩy. Lúc này, trông anh giống như ma quỷ vừa bước ra từ địa ngục, không có một chút cảm tình nào hết.

Anh, một tay nắm lấy cằm của cô, hơi thở nóng rực phả vào mặt, những ngón tay ấm nhanh chóng dán chặt vào làn da nhưng lại khiến toàn thân cô lạnh như băng không thể tìm thấy một chút cảm giác ấm áp nào. Trên mặt anh, ngoài sự lạnh lùng, thì không thể nhìn ra biểu cảm nào hết.

“Cô không nên khiêu chiến tính nhẫn nại của tôi. Những thứ kia đều là làm cho tôi, nếu muốn hủy thì chính tay tôi sẽ tự làm việc đó, những người khác không có tư cách, mà cô nghĩ, cô là ai chứ?”. Đôi môi mỏng của anh khẽ mở ra, ánh mắt đảo qua đồng hồ bữa bãi trên bàn, ngực mơ hồ có cảm giác đau xót. Đó là bữa sáng của anh, là do nàng vất vả làm cho anh, vậy mà bây giờ lại bị cô gái này làm hỏng. Cảm giác tức giận tràn ngập khắp người anh, khiến cho anh có cảm giác muốn giết người.

“Nham, không phải là em cố ý đâu, em thực không cố ý mà”. Cô bắt đầu nói năng lộn xộn, lắc đầu liên tục. Lớp trang điểm tinh tế của cô cũng bị ánh mắt anh làm cho trở lên hỗn loạn, không thể nhìn ra người phụ nữ xinh đẹp, quyến rũ tối qua. Chỉ có thể dùng một chữ “xấu” để hình dung về cô lúc này. Thần sắc của anh khiến cô rất sợ. Cô thực hối hận vì đã đến đây. Cũng chỉ là một bữa sáng thôi mà. Nếu biết trước thế này, cô nhất định sẽ không động tới, thậm chí còn tránh càng xa càng tốt.

“Cút.” Anh quát lớn. Cánh tay đột ngột giơ lên, nhìn gương mặt lờ lẹt của cô, chợt nhớ tới tối qua đã cùng người đàn bà này lên giường thật khiến cho anh có cảm giác buồn nôn.

46. Q.1 - Chương 46: Người Đàn Ông Giận Dữ

“Đừng để tôi nhìn thấy cô nữa, nếu không cô chuẩn bị đi ăn mày đi”. Anh nói một cách vô tình, nhìn người đàn bà vừa bị anh đánh ngã dưới đất.

Cô vừa nghe lời anh nói vội vã đứng dậy. Anh ta thật đúng là ác ma, từ trước tới nay, anh chưa từng nói đùa. Cô lùi về sau, tiếp đó mở cửa rồi chạy vội ra ngoài. Cô biết, anh nói được thì làm được. Cô phải vất vả lắm mới leo lên được vị trí như ngày hôm nay, không thể để mất đi một cách dễ dàng như vậy được.

Khi cô ta đã đi rồi, ánh mắt Mục Nham vẫn rất tức giận. Anh ném túi công văn xuống xô pha rồi cứ thế đi đi lại lại.

Diệp An An cầm đĩa đang chuẩn bị ăn cơm, thì nghe thấy tiếng ồn ở phòng khách, nàng muốn đứng dậy xem, nhưng cuối cùng nàng chỉ có thể đứng ở trong phòng. Trong phòng khách có một cô gái khác. Nàng sợ nếu nàng nhìn cô ta nữa sẽ khiến nàng đau lòng, khiến nàng không thể kiềm chế được mình. Như vậy cũng tốt, không thấy, không nghe, như vậy sẽ không đau.

Mặc dù có chút lừa mình dối người nhưng, nàng thực sự không muốn thừa nhận.

Những âm thanh ở phòng khách dần nhỏ hơn, giống như một cơn gió thoảng qua bên tai nàng. Nàng chua xót cười, nhìn bữa sáng đạm bạc trước mặt.

Không biết anh có đói không, vì toàn bộ đồ ăn trên bàn đã bị cô ta làm hỏng rồi, như vậy làm sao anh có thể ăn được nữa.

Sau đó, nàng lại nhanh chóng lắc đầu. Mục Nham không phải là người bạc đãi bản thân. Hơn nữa, bây giờ, bên cạnh anh còn có người phụ nữ mà anh thích, người cùng anh ân ái cả đêm. Anh sao có thể để cô ta bị đói chứ. Những gì nàng làm, họ chắc sẽ không để mắt tới đâu. Nghĩ tới đây, nàng buông đôi đũa xuống. Trái tim như vừa bị ai đó đâm một nhát, rất đau... Đúng vậy, đó là người đàn bà của anh, người đã ở cùng anh cả đêm qua.

Cách đối xử đó, ngay cả nàng là vợ của anh cũng chưa từng được hưởng thụ.

Không, anh chưa từng thừa nhận nàng là vợ không phải sao? Nàng muốn gọi anh một tiếng chồng nhưng có lẽ anh chưa bao giờ coi nàng là vợ.

Trên mặt có chút lạnh lẽo, nàng lấy tay lau, mới phát hiện không biết nàng đã khóc từ lúc nào. Gạt đi nước mắt, nàng miễn cưỡng cười. Nụ cười đượm vẻ chua xót nhưng lâu dần nó đã trở thành thói quen của nàng.

Nàng cúi đầu nhìn bát cháo đã hơi nguội. Nếu không ăn sẽ càng nguội hơn. Nàng vừa cầm lấy thìa thì bên ngoài đột nhiên có tiếng đập cửa. Sức lực rất mạnh. Âm thanh “rầm rầm” làm lòng nàng xao động. Nàng buông thìa.

Nắm chặt tay, nàng đi ra hướng cửa. Tay đặt một lúc trên vịn cửa, rốt cục khi mở ra, người bên ngoài là người mà nàng không hề ngờ tới.

Mục Nham.

47. Q.1 - Chương 47: Anh Đói Bụng

” Anh, có chuyện gì vậy?” Giọng nói của Diệp An An có chút ngần ngại. Nàng chợt phát hiện, sắc mặt của anh rất kém, hơn nữa con mắt rất nguy hiểm, ánh mắt tức giận thỉnh thoảng lóe lên những tia sáng như ánh sao giữa bầu trời đêm tịch mịch.

Không thể phủ nhận, anh là một người đàn ông tuấn mỹ. Ở anh luôn có thứ khiến người ta không thể rời mắt, khiến người ta chỉ có thể ngưỡng vọng cũng giống như nàng vậy.

Còn nàng, Diệp An An, nàng chỉ là một cô gái bình thường, quá mức bình thường. Được là vợ của anh chẳng lẽ nàng còn có thể cảm thấy chưa đủ hay sao?

Mục Nham thất thần nhìn Diệp An An. Lúc này, đôi mắt nàng rất trong trẻo tựa như dòng suối chảy đưa tình, hàng mi run rẩy, lại có chút hơi nước. Ánh mắt của nàng rất chăm chú. Trong ánh mắt ấy chỉ có mình anh, duy nhất một mình anh.

Không biết vì sao, anh đột nhiên phát hiện, người vợ này của anh, tuy không phải một cô gái xinh đẹp, quyến rũ, nhưng lại cho người ta cái cảm giác giống như một đóa hoa bách hợp. Thanh nhã, giản dị làm cho người ta nhận không được mà muốn chạm vào tiếp cận.

Ánh mắt của anh lóe lên một tia cảm xúc, thế nhưng lại cũng nhanh chóng mất đi khiến cho Diệp An An không thể nắm bắt, đợi cho đến khi nàng muốn bắt lấy cảm xúc đó của anh thì lại không thể tìm thấy đâu nữa.

Người đàn ông này thật sự rất khó hiểu, ngay cả những người bạn chí cốt cũng khó có thể hiểu hết được anh, huống chi là nàng. Nhưng nàng biết, anh vốn là một người rất dịu dàng, chỉ có điều anh thường cố tình dấu đi cái biểu cảm ấy mà thôi.

Hai người cứ như vậy, chăm chú nhìn đối phương. Căn phòng thanh nhã nhưng có phần hơi yên lặng, chợt như được sưởi ấm, bầu không khí cũng như ngưng đọng. Về mặt Mục Nham đột ngột thay đổi. Hai khóe môi khẽ nhếch lên, dường như có ý cười. Song về mặt vẫn rất lãnh đạm.

"Diệp An An, tôi đói bụng" anh nói rất tự nhiên, không có chút gì là đang làm bộ. Câu nói của anh rất đơn thuần. anh tới đây cũng chỉ là để nói cho nàng biết chuyện này mà thôi. Một bàn đồ ăn kia thực đáng tiếc. Nhưng anh cũng không có ý định sẽ ra ngoài ăn. Kỳ thực là anh không có thời gian, chỉ cần đến văn phòng, anh sẽ như một cái công tắc, cứ thế lao đầu vào công việc không thiết ăn uống. Mà anh lại không muốn ngược đãi cái dạ dày của mình.

"Đói..." Diệp An An nghe được lời anh nói, cảm thấy hơi giật mình, vẫn nhìn anh như chưa tin vào những gì vừa nghe thấy. Thì ra đây mới là ý muốn của anh. Nhưng nàng nhìn đồng hồ ở phía sau, bây giờ đâu có kịp để làm gì nữa chứ? Đột nhiên, nàng như chợt nhớ ra, ngẩng đầu nhìn lên cái vẻ mặt đang hết sức sốt ruột của anh.

"Anh chờ một chút". Nàng nói xong, liền xoay người vào trong phòng, để lại anh với vẻ mặt vẫn còn chút lãnh đạm. Anh mặc dù không có vẻ giận nhưng cặp lông mày vẫn hơi nhíu lại "Thật không biết cô ta định làm gì đây?". Tuy vậy, anh vẫn đứng ở cửa chờ nàng, vì vừa rồi nàng bảo anh chờ.

Diệp An An vào phòng, bưng bữa sáng của mình lên rồi bước ra, chỉ là khóe miệng hơi mỉm cười, ánh sáng ấm áp trong phòng phảng phất trên mặt nàng, có chút ấm áp, cũng có chút sáng ngời, thực rất xinh đẹp.

Nụ cười của nàng vô cùng hạnh phúc, giống như mùa xuân ấm áp vậy.

Mục Nham ngồi trên sofa. Diệp An An lại cúi húi thu dọn lại đồng hồ. Nhìn những đồ ăn ngon mà mình đã làm, chỉ có thể cười cười...những thứ này... thật lãng phí quá đi.

Nàng đem những thứ đã hỏng vứt vào thùng rác rồi ngồi ở một bên sofa nhìn anh ăn. Tuy chỉ là một chút cháo và bánh bao, nhưng anh lại có vẻ rất thích, càng không có vẻ gì là chán ghét.

Sau khi ăn xong, anh dùng khăn khô lau lại miệng. Một nền giáo dục tốt đã khiến cho anh dù ở đâu cũng tỏ ra hết sức bình tĩnh và tao nhã.

"Diệp An An, giúp tôi đeo cravat" Anh quay đầu nhìn nàng, gọi nàng bằng cả họ và tên, ánh mắt vô cùng bình tĩnh.

Diệp An An nghe tiếng, liền đứng dậy tiến tới, cầm lấy cravat đeo vào giúp anh. Nàng cúi đầu, ngửi thấy hương thơm thanh mát của anh. Nàng biết, anh vốn là người ưa sạch sẽ. Trên người anh lúc này, chỉ có mùi hương của chính anh thôi, đã không có mùi nước hoa của người đàn bà kia nữa.

Mục Nham cũng cúi đầu nhìn nàng, hít lấy hương thơm nhàn nhạt trên người nàng, quả nhiên rất khác với mùi nước hoa của cô ta, rất tự nhiên. Đột nhiên, anh phát hiện dường như bản thân có chút mê luyến mùi

hương này. Ánh mắt anh vì thế mà hơi nheo lại, nhưng cũng rất nhanh nó lại khôi phục lại như thường ngày.

Anh biết, từ sau khi anh về nàng phát sinh quan hệ, đối với nàng, anh cũng không còn bài xích như trước kia. Mà vốn anh cũng không có chán ghét nàng. Hiện tại, có một số việc đã trở thành thói quen, khiến anh vĩnh viễn cũng không thể quên. Đường như, nàng đang từ từ bước vào cuộc sống của anh, khiến anh không thể quên lần đầu tiên của hai người.

48. Q.1 - Chương 48: Yêu Thêm Một Chút

Nàng giúp anh sửa cổ áo, rồi đứng lui về phía sau. Nàng rất muốn lấy tay đặt lên trái tim mình, bởi vì nó đang đập rất nhanh. Nàng không biết anh có nghe thấy âm thanh đó không, tiếng trái tim nàng đang đập mạnh vì anh. Nàng lén nhìn anh một cái, phát hiện anh đang sửa lại cổ áo, vẻ mặt vẫn bình tĩnh làm người ta đoán không ra anh đang nghĩ gì.

Diệp An An khẽ thở dài, vẻ ửng đỏ trên gương mặt đã biến mất. Nàng chậm rãi quay đầu bước đi, người đàn ông này đã nắm giữ toàn bộ cuộc sống của nàng, kể cả sinh mệnh của nàng, nhưng nàng biết anh không cần nàng, cũng không cần tình yêu của nàng.

Nhưng nàng vẫn yêu anh, thậm chí là càng ngày càng yêu sâu đậm hơn, chỉ cần một ánh mắt, một hành động, thậm chí một câu nói của anh thôi cũng làm cho cảm xúc của nàng hoàn toàn thay đổi.

Cầm lấy bao công văn trên sofa đưa cho anh, tuy rằng thời gian bọn họ gặp nhau không nhiều nhưng quan hệ giữa nàng và anh cũng rất tốt, bởi vì nàng có tấm lòng, có sự quan tâm đối với anh.

Khi có tấm lòng thì cái gì cũng có thể làm được, không phải sao?

Mục Nham cầm bao công văn đi ra đến cửa thì đột nhiên quay đầu lại nhìn chằm chằm vào Diệp An An. Người phụ nữ này thực sự đã đụng đến giới hạn chịu đựng của hắn. Hắn biết nàng rất vô tâm nên không thể ghét nàng được, nhưng nàng không phải là vợ của hắn sao? Tuy vậy nhưng Mục Nham cũng để ý đến một điều, không biết từ lúc nào trong lòng hắn đã tự nguyện, không hề ép buộc, bắt đầu coi Diệp An An chính là vợ của hắn.

“Anh đi đây” Hắn đột nhiên mở miệng. Tuy giọng nói và vẻ mặt vô cùng lạnh lùng nhưng trong nháy mắt, chỉ một câu nói đó thôi cũng đủ làm cho Diệp An An cảm giác như chạm đến hạnh phúc, như thiên đường xuất hiện.

“Vâng” Diệp An An gật đầu một cái, trong mắt dường như sắp xuất hiện nước mắt, nhưng nàng nhanh chóng kìm nén xuống. Mục Nham quay người đi, cũng không nhìn thấy trong mắt Diệp An An có chút xúc động.

Hắn lạnh lùng xoay người đi, cũng không quay đầu lại, nhưng nếu hắn có thể quay đầu lại một lần, có lẽ có một số việc sẽ không xảy ra. Hắn sẽ hạnh phúc, nhưng cuối cùng hắn cũng đã bỏ lỡ, bỏ lỡ một người phụ nữ yêu hắn say đắm, không hề có một chút giả dối, trong trắng như nước.

Đợi cho tới khi tiếng đóng cửa thật lớn vang lên, Diệp An An mới chạy lên trên lầu, mở cửa phòng mình ra, chạy thật nhanh đến sát cửa sổ, nhìn cánh cửa mở đang ra, chiếc xe hơi màu đen nhanh chóng lao đi.

Tay nàng đặt trên cửa sổ bằng thủy tinh trong suốt, ánh mắt vẫn dõi theo hướng chiếc xe hơi, đợi đến khi chiếc xe khuất bóng, nàng mới dựa mặt sát vào cửa sổ thủy tinh lạnh như băng. Nàng thở một hơi thật dài tạo một mảng màu trắng đục, mặc kệ tất cả, nàng sẽ giấu mọi thứ ở trong lòng. Nàng đứng lên, ngắm nhìn mảng màu trắng mơ hồ.

Ngón tay hơi dùng sức nắm chặt lại. Nàng bỗng nhiên cười, trong nụ cười có một chút buồn bã.

Chồng, anh có biết hay không, em thật sự rất yêu anh, mặc kệ anh là người như thế nào, em vẫn yêu anh.

Chồng, em cũng không mong anh sẽ hết lòng yêu em, chỉ cần một chút là đủ rồi, em không cần toàn bộ con người anh, bởi vì hoàn toàn yêu thương một người thật sự rất đau khổ, em đã trải qua rồi.

Chồng, em không hi vọng anh lại một lần nữa trải qua điều đó, có lẽ anh đã trải qua điều đó từ lâu, nếu có thể, chồng, anh có thể làm cho tình yêu của em vĩnh viễn nhiều hơn tình yêu của anh, có được không?

Trong không khí tự nhiên có mùi thơm ngát, có cả tiếng cười của nàng vang lên. Chỉ có, tuy miệng nàng cười yếu ớt, nhưng sâu trong tâm trí có nhớ ra lời nói vừa rồi đã từng được khắc sâu.

Diệp An An yêu người đàn ông này, thật sự rất yêu.

Nhưng Mục Nham lại hận một người phụ nữ, thật sự rất hận, nhưng không phải hận càng nhiều thì yêu càng sâu sao?

Nàng đột nhiên đứng thẳng lên, liếc nhìn cảnh sắc bên ngoài. Trừ con đường rộng lớn kia, bên ngoài một người cũng không có, không khí thật là trong trẻo nhưng cũng rất lạnh lùng

Nàng kéo bức màn màu lục nhạt qua một chút, đây là màu mà nàng yêu thích. Ra khỏi phòng, nàng hít một hơi thật sâu, quan hệ của hần và nàng lúc này đã đi thêm một bước nhưng nàng vẫn có cảm giác khoảng cách giữa nàng và hần vẫn còn rất xa.

Nhưng ít nhất không phải đã có một chút chuyển biến sao? Không sao, cần bao nhiêu thời gian cũng được, một năm, hai năm hay cả đời, nàng đều có thể chấp nhận, chỉ cần người đàn ông này hạnh phúc

Nàng đi xuống lầu, nhìn bữa sáng nàng làm cho Mục Nham ăn. Hiện tại nàng cũng có chút đói bụng, nên nàng cũng phải chuẩn bị bữa sáng ỉnh mới được. Cũng là một bữa ăn sáng giống nhau nhưng nàng tin nơi này còn lưu lại hương vị của hần

Dọn dẹp phòng khách sạch sẽ, nàng mới tiến vào bếp, không lâu sau, nàng đem bữa sáng của mình ra phòng khách, chậm rãi ngồi ăn, không biết vì sao, hôm nay nàng cảm thấy ăn rất ngon miệng.

49. Q.1 - Chương 49: Quyết Tâm Của Thượng Quan Thuyên

Khi nàng mở cửa một lần nữa, nhìn căn phòng được ngăn cách bởi một bức tường với cánh cửa, đáy lòng lại tràn lên một trận đau đớn. Cái loại vui vẻ vừa rồi, dường như cũng không kéo dài quá lâu. Khi nàng bước vào giữa căn phòng này, tất cả đều tan biến, chỉ còn lại, một chút áp lực lạnh lẽo khó chịu.

Trong phòng, không hề có mùi hương của anh, chỉ có hương nước hoa của phụ nữ, nàng biết, người phụ nữ kia ở lại đây. Nàng thật sự không thích, không thích ở trong căn phòng của anh nhưng chẳng hề có mùi của anh. Trên giường, chăn đệm hỗn loạn, mấy chiếc gối đều bị ném rơi trên mặt đất. Nàng đi qua, cúi xuống nhặt chiếc gối, nhìn đồng chăn chiếu hỗn độn kia có thể tưởng tượng ra những gì đã xảy ra đêm qua, chồng của nàng. Trên chiếc giường này nàng mất đi lần đầu tiên của mình, trên chiếc giường này chồng nàng quan hệ với một người phụ nữ khác.

Nàng hít hít mũi, khóe mắt khô khốc đột nhiên đau đớn, nhưng không chảy một giọt nước mắt. Thẳng đến một lúc lâu sau đó, nàng đi tới tủ quần áo, lấy ra một bộ chăn gối mới, thay xong mới ôm bộ kia đi ra ngoài.

Mang chăn gối đi giặt, nàng dùng mu bàn tay lau đi một chút mồ hôi trên trán, cuối cùng khi giặt xong, một việc làm nho nhỏ dường như có thể khiến nàng hạnh phúc thật lâu. Nàng hơi nhắm mắt, cảm giác giống như vành trăng non, rất tươi tắn, xinh đẹp. Chỉ là, ngẫu nhiên trong đó lại rơi rớt rất nhiều bi thương.

~ Truyen.Mut.Vn

~Trong phòng làm việc của tổng tài tập đoàn Mục thị, Mục Nham ngồi ở bàn làm việc, bộ âu phục màu xám bao bọc cơ thể gần như hoàn hảo của anh. Người đàn ông có bờ vai rộng, trên vai anh là cả tập đoàn Mục thị to lớn, chỉ cần anh dậm chân một chút, cũng khiến cho thị trường chứng khoán chao đảo. Mục Nham cũng giống như vua chúa vậy.

Đối diện anh trên ghế sofa, còn lại một người đàn ông nhìn đang rất buồn chán, hẳn cũng không mặc âu phục, trên người là một bộ quần áo bình thường màu trắng, đôi mắt khép kín, lông mi dài cong vút, dường như so với phụ nữ còn xinh đẹp hơn, ngũ quan tuấn mỹ, khí chất nho nhã. So với người đàn ông lạnh lùng ngồi đối diện, dường như còn hấp dẫn hơn vài phần.

“Mình bảo này, cậu tham công tiếc việc, ngồi ở đây cũng gần một giờ rồi, cậu không sợ bị bệnh trĩ sao?” Hấn không thèm để ý rằng trong lời nói có chút lỗ măng, dù sao thì bọn họ cũng là bạn bè thân thiết cùng nhau lớn lên từ bé, đều đã thành thói quen.

Mục Nham dừng bút, ngẩng đầu nhìn người đàn ông có gương mặt buồn chán, trong đôi mắt đen tuyền có vài tia nghĩ ngợi.

“Thượng Quan Thuyên, không ai bắt cậu ngồi ở đây, cậu có thể đi bất cứ lúc nào. Cửa ngay 2 bên trái phải của cậu, xin cứ tự nhiên.” Anh đưa cánh tay, mặt không chút lưu tình hạ lệnh đuổi khách.

“Thế nhưng mình không muốn đi, làm sao bây giờ?” Thượng Quan Thuyên đuổi đôi chân dài, đem 2 tay đặt trên đầu, lạnh lùng nói. Anh đương nhiên biết cũng không cho rằng Mục Nham thật sự muốn đuổi mình, nếu như không phải để gặp lại cô gái kia, đánh chết cũng không có chuyện anh ở cùng một chỗ với tảng đá gốc kia, không muốn một chút nào.

Người phụ nữ bé nhỏ kia, anh thật không có cách nào với nàng, mềm rắn gì đều không được. Ti Hạo nói, nếu biết lỗi thì phải trở về sửa chữa lỗi lầm của quá khứ. Yêu không phải nói biến mất là biến mất ngay được, nếu như ngừng lại không tiến về phía trước, như vậy, người hối hận sẽ chính là anh. Nếu anh thực sự đợi được đến ngày người phụ nữ anh yêu kết hôn, anh có thể thực tâm hướng nàng nói một tiếng chúc mừng không?

Không, không có khả năng, Thượng Quan Thuyên anh không có năng lực lớn như vậy, người phụ nữ đã dẫn vật anh bao nhiêu năm nay. Từ lúc học cao trung đến giờ, anh chưa từng quên nàng, không hề quên đứa con chưa ra đời của bọn họ, không thể nào quên, là 2 tay của anh, là chính anh, tự tay giết chết con mình.

Anh muốn chuộc lỗi, muốn sám hối, muốn dùng cả cuộc đời sau này để bồi thường và yêu thương người phụ nữ của anh. Thế nhưng hiện tại anh làm gì cho nàng cũng vô dụng, anh ôn nhu với nàng vô dụng, nàng nói anh dối trá. Anh tặng nàng thứ gì, nàng cũng tiện tay ném đi. Nàng nói nàng quá quen rồi. Anh mời nàng đi chơi, nàng nói không rảnh. Anh xin lỗi với nàng, nàng lại nói, lời xin lỗi nàng nhận, thế nhưng không có cách nào tha thứ. Thực sự anh là một người không ai có thể tha thứ.

Đó là lý do mà bây giờ, hầu như ngày nào anh cũng tới công ty Mục Nham, bởi vì ở đây, có người phụ nữ của anh. Mặc kệ nàng có thừa nhận hay không, dù muốn hay không, nàng cuối cùng cũng chỉ có thể là người phụ nữ của Thượng Quan Thuyên anh. Nàng lấy mất trái tim anh, khiến anh thấy hổ thẹn suốt đời, như vậy anh phải bồi thường cho lỗi lầm của anh trước đây, còn nàng sẽ phải theo anh suốt đời, như vậy mới công bằng, không phải sao?

Thượng Quan Thuyên anh không phải là người dễ dàng bỏ cuộc, không bao giờ

50. Q.1 - Chương 50: Không Biến Thành Kẻ Ngốc

Mục Nham cúi đầu, ánh mắt khẽ lướt qua Thượng Quan Thuyên, khóe môi đột nhiên nhếch lên thành nụ cười, anh biết, hẳn nhất định đang quyết tâm chuyện gì, chỉ là anh có thể đã sai vài phần, bởi vì người phụ nữ kia là Giản Tiểu Phương mà thôi.

Dựa vào thành ghế, anh khép hờ mắt, ngón tay nhẹ nhàng xoa mi tâm đang có chút khó chịu, nhưng lại nhớ tới đôi mắt trái ngược với anh ở nơi xa kia, ánh mắt trong veo cũng rất sạch sẽ, Người đó, là người vợ mà anh coi thường. Anh vò mái tóc của chính mình, không biết vì sao lại nghĩ tới người đàn bà kia.

Từ cửa truyền đến tiếng gõ nhẹ của, Mục Nham buông bút, nói một tiếng: “Mời vào.”

Cửa từ bên ngoài bị mở ra, đi vào là một người phụ nữ có vóc người thon thả, tuy rằng không phải là mỹ lệ, thể nhưng lại có phong cách rất riêng, rất biết cách, cũng rất chuyên nghiệp.

Giản Tiểu Phương.

Thượng Quan Thuyên thấy nàng, vội ngồi ngay ngắn lại, khóe môi đang cười mang theo vài phần cứng ngắc, ngay sau đó lại biến thành vô cùng tự nhiên.

“Chủ tịch, đây là văn kiện mới nhất cần ngài ký tên.” Giản Tiểu Phương đối với Thượng Quan Thuyên đến liếc mắt cũng chẳng thêm liếc mắt, trực tiếp đi về phía Mục Nham. Người đàn ông này ngày nào cũng đều xuất hiện ở đây, có ý muốn đầu với cô sao? Rất xin lỗi, cô đã không còn là Giản Tiểu Phương trước kia, đối với một con ngựa đực như hắn, cô không có hứng thú. Còn cả người đàn ông trước mặt này, chủ tịch, quả nhiên là những người đồng dạng như nhau kết làm bằng hữu, thật đúng là đồng loại, An An của cô, thật đúng là đáng thương, làm sao lại gả ột người đàn ông vô tâm vô phế, lại không yêu nàng.

Còn cô sẽ không bao giờ để bị người đàn ông Thượng Quan Thuyên kia lừa nữa, lần thứ nhất bị biến thành đứa ngốc, nếu như lần thứ 2 lại bị cùng một người đàn ông lừa, như vậy là rất ngu, mà Giản Tiểu Phương cô, còn chưa ngu ngốc đến mức đó.

Mục Nham chỉ nhẹ nhàng liếc mắt một chút, tiếp nhận văn kiện, anh vẫn biết, người phụ nữ này có ấn tượng không tốt đối với anh, có lẽ là vì quan hệ của anh với Diệp An An. Anh tự thấy mình không hề bạc đãi Diệp An An, vậy cô ta trách cứ anh cái gì chứ, thật đúng là khó chịu.

Thế nhưng cũng phải thừa nhận, người phụ nữ này ngoại trừ tính tình xấu một chút, nhưng năng lực trong công việc cực kỳ xuất sắc, quan trọng hơn, cô ta là người sẽ không bao giờ mê anh. Trong công ty đã nhiều phụ nữ hâm mộ anh lắm rồi, anh đã rất phiền chán. Thêm một Giản Tiểu Phương, nghĩa là bớt đi một sắc nữ, có gì mà khiến anh không vui chứ?

Cho nên, trừ khi cô ta muốn nghỉ việc, còn không, anh sẽ không chủ động sa thải cô ta, dù sao, cô cũng là một người rất giỏi. Huống chi còn có Thượng Quan Thuyên ở đây, anh cũng muốn giúp đỡ bọn họ. Cho bọn họ một chút cơ hội.

Lúc này, Thượng Quan Thuyên đứng lên, bước về phía trước một bước, nghiêng người nhìn Giản Tiểu Phương, còn Tiểu Phương thì chỉ liếc xéo hắn, nhưng không biết vì sao, sau khi nhìn thấy tình ý như có như không trong mắt hắn, và cũng bởi hắn nhìn quá chăm chú, khiến tim cô cũng đập nhanh hơn một chút.

Cô thầm khinh thường mình một chút, Giản Tiểu Phương à Giản Tiểu Phương, mà đã bị thua lỗ một lần, vẫn còn chưa học được bài học sao? Tên đàn ông này bề ngoài nhìn đứng đắn, nhưng thực ra cũng là kẻ nhìn thấy con gái liền biến ngay thành con sói háo sắc, còn lạnh lùng vô tình hơn cả Mục Nham, hắn căn bản là vô tâm vô phế.

Mà cô, sẽ không bị hắn lừa một lần nữa.

Nghĩ tới đây, cô chỉnh lại thần sắc, hiện giờ mọi thứ về Thượng Quan Thuyên, cô thực sự chẳng quan tâm, chỉ là thật sự như vậy sao? Có lẽ, cô cũng chỉ là đang lừa gạt chính mình mà thôi.

Có chút đau đớn cho tới giờ chưa từng quên, có chút bị thương chưa từng rời xa, thì ra là bởi vì trong lòng vẫn còn yêu mà thôi, chỉ là cô lại không biết điều đó.

51. Q.1 - Chương 51

Phụ nữ, đôi khi so với đàn ông, lại càng giỏi về nguy trang hơn, nhất là đối với những người phụ nữ đã chịu quá nhiều tổn thương.

” Nham, nhân viên của cậu, có thể ỉnh mượn không?” Thượng Quan Thuyên nói, đôi mắt đào hoa vẫn mê mẩn nhìn về phía cô gái mới vào.

Mục Nham còn chưa kịp nói, Giản Tiểu Phương đã nhanh chóng lên tiếng, khóe miệng nhếch lên vẻ giễu cợt ” Thực xin lỗi, tổng tài, tôi thuộc bộ phận thiết kế, không phải bên nghiệp vụ, lại càng không thuộc bộ phận quan hệ xã hội”. Giọng điệu khách khí, cô kiên quyết cự tuyệt hết mọi yêu cầu của anh. Hơn nữa,

mặc dù Mục Nham là tổng tài của công ty, nhưng cô lại chưa từng sợ anh. Cô biết, anh không phải là người công, tư bất phân. Từ trước đến nay anh vẫn luôn là một người rất rõ ràng trong công việc. Về phần cô, từ trước tới nay, trong công việc đều rất tận tâm, chưa từng có bất kỳ một sai sót nào.

Huống hồ, nếu không phải đã ký hợp đồng, thì cô đã nhanh chóng rời bỏ công ty này rồi. Đối với cả 2 người đàn ông này, cô đều cảm thấy vô cùng chán ghét.

” Tôi biết rồi, cô ra ngoài trước đi.” Ánh mắt Mục Nham hơi sầm lại, phát tay bảo cô ra ngoài. Sự cố chấp của cô gái này anh đã được lĩnh giáo rồi. Về phần Thượng Quan Thuyên, chuyện của bọn họ thì để mặc cho họ tự giải quyết, anh không muốn dính đến. Làm như vậy chẳng có ý nghĩa gì. Huống hồ, có một số chuyện, người khác cũng không thể nhúng tay vào.

” Nham, cậu nói đi, liệu có phải mình đã già rồi, sức quyến rũ cũng không còn nữa nên cô ấy mới không thêm liếc nhìn mình một cái“. Lần đầu tiên Thượng Quan Thuyên hoài nghi về tướng mạo của mình. Về mặt anh không giấu được sự thất vọng. Cô cự tuyệt anh, triệt để cự tuyệt anh. Mục Nham buông tập văn kiện trong tay xuống, nhìn về phía người anh em đã cùng mình lớn lên ”Thuyên, cậu nên hiểu, cô ấy đã chịu quá nhiều tổn thương, không thể muốn quên là quên ngay được“. Anh nói xong chợt phát hiện bản thân mình là một ví dụ. Mục Nham, anh chẳng phải cũng vì một người con gái mà trở lên lãnh đạm vô tình, chìm đắm trong những trò chơi tình ái, thậm chí còn chấp nhận cưới về một người vợ mà anh không hề yêu thương. Hiện tại, chẳng qua là cuộc sống buộc phải như vậy, lấy vợ chẳng qua cũng chỉ là để trang trí mà thôi. Bây giờ, ngoài chính mình ra, anh không còn biết yêu ai khác.

Thượng Quan Thuyên hơi sững sốt, sau đó cười khổ ” Mình biết, làm sao mình có thể không biết chứ. Chỉ có điều mình không biết phải làm sao mới tốt đây. Chỉ cần gặp cô ấy, mình liền cảm thấy bất lực”

Mục Nham không nói gì, thất thần nhìn về khổ sở của Thượng Quan Thuyên. Anh chợt nghĩ tới chính mình, nhớ tới Cố Thính Y, người đã rời bỏ anh. Thế nhưng, hiện tại, mỗi khi anh nhớ tới cô ta, đều không thể tức giận, không thể phẫn nộ vì bị phản bội. Cô gái ấy là người duy nhất mà anh yêu một cách chân thành. Thế nhưng, thật không thể tượng tượng được, phụ nữ đều giống nhau, đều rất tham lam.

Cho nên hiện tại, anh không tin vào tình yêu, cũng không tin vào phụ nữ.

Hiện tại, phụ nữ, đối với anh mà nói, ngoài việc để phóng thích dục vọng thì cũng chẳng còn tác dụng nào khác. Phụ nữ bên cạnh anh rất nhiều. Chẳng cần anh chủ động đi tìm, tự nhiên cũng sẽ có vô số người sẵn sàng ngã vào lòng anh.

Đối với Thượng Quan Thuyên cùng Giản Tiểu Phương, chuyện của bọn họ, nếu có cơ hội, nhất định anh sẽ giúp. Dù sao, Thượng Quan Thuyên cũng là bạn tốt của anh. Anh không thể có được hạnh phúc, nhưng hi vọng Thượng Quan Thuyên có thể.

Hạnh phúc là gì? Anh nhìn về phía cửa sổ cách đó không xa, bên ngoài, bầu trời quả thực rất xanh trong. Đã bao lâu rồi, anh không có cảm giác này? Trái tim anh không thể thốt lên lời, cảm thấy vô cùng cô đơn, lạnh lẽo.

Cả hai người đàn ông đều theo đuổi những suy nghĩ riêng của mình, không ai nói gì nữa, ánh mắt thất thần. Văn phòng trở nên yên ắng khác thường. Tình cảm , quả thực là thứ càng chạm tới, càng khiến con người ta đau khổ.

52. Q.1 - Chương 52: Bị Nhốt Trong Thang Máy

Tan tầm, Mục Nham nhanh chóng thu dọn lại bàn làm việc. Vừa rồi, Ti Hạo gọi điện cho anh hẹn tối nay đi chơi. Thường thì, bọn họ sẽ đến một Pub cao cấp nào đó, uống rượu, nói chuyện phiếm, sau đó tìm một cô gái qua đêm. Nhưng hôm nay, anh không có tâm trạng để đi.

Để điện thoại di động trong túi áo, anh đi ra khỏi văn phòng. Ở công ty, ngoài vài người bảo vệ phải trực ở bên ngoài, những người khác đều đã về. Có lẽ, anh là người cuối cùng đi ra.

Hướng về phía thang máy dành riêng cho tổng tài, anh lấy miếng card, lướt nhanh qua khe cắm. Bình thường thang máy này chỉ có một người dùng, nói cách khác, cũng chính là thang máy chuyên dụng của

anh. Đi vào trong, anh nhắm hai mắt, tựa vào thang máy. Cảm giác lâng lâng nhanh chóng truyền đến.

Đột nhiên thang máy dừng lại, đèn vụt tắt. Bốn phía là một mảnh tối đen. Nhưng trong bóng tối ấy, còn có một người đàn ông, ánh mắt sáng rực.

” Chết tiệt” Anh khê chữi, ấn nút báo khẩn cấp. Vẫn không có phản ứng gì... Thật là... những người này, đúng là đã phí tiền nuôi bọn họ rồi.

Anh liền rút điện thoại di động ra, định gọi, mới phát hiện máy hết pin. Ánh mắt sắc lạnh. Anh nắm chặt điện thoại, tưởng chừng như muốn đập vỡ luôn. Một lúc lâu sau, anh mới lấy lại được bình tĩnh, cất điện thoại vào túi. Đoán chừng, nếu như không có ai nhìn thấy tín hiệu báo khẩn cấp vừa rồi, thì chắc anh phải ở lại đây cả đêm mất. Thời tiết lúc này rất lạnh, anh lại chưa ăn cơm, sẽ rất khó để ở lại đây.

Anh đột nhiên cười nhẹ, nụ cười vô cùng lạnh lùng. Anh rút từ trong túi ra điều thuốc lá, bật lửa. Ánh sáng làm khắc sâu thêm nét tuấn mỹ trên gương mặt anh. Trong giá lạnh, gương mặt ấy không thể tìm nổi một chút biểu cảm.

Gõ nhẹ cho tàn thuốc rơi xuống, ánh lửa hiu hắt trên những ngón tay anh. Lúc này, ngoài chờ đợi ra, anh cũng không biết làm gì khác.

Cầm điều thuốc trên tay, anh tựa vào vách thang máy. Lúc này, ở công ty, thiết bị điều hòa hình như cũng đã ngưng hoạt động. Mà anh thì lại chỉ mặc áo vest, quả thực cảm thấy rất lạnh.

Không thể không nói, hiện tại anh rất nhớ nhà, có vợ của anh, có một bữa tối nhẹ nhàng nhưng cũng rất ngon miệng, có căn phòng ngày nào cũng được dọn dẹp đến không có một hạt bụi. Mặc dù không hề muốn nhưng lúc này người mà anh nghĩ đến lại chính là nàng.

Ở bên cạnh nàng, anh cảm nhận được thứ gọi là gia đình.

Tại Mục gia.

Diệp An An cho tay vào trong túi áo lông, thỉnh thoảng mắt lại nhìn lên đồng hồ. Bây giờ đã gần 10 giờ đêm. Đáng ra lúc này, anh đã về đến nhà rồi. Tại sao đến giờ vẫn chưa thấy đâu. Nàng đi ra phía cửa. Vừa mở cửa ra, một luồng gió lạnh đã tấp vào người, khiến nàng run mình. Bên ngoài, quả thực rất lạnh.

Anh hôm nay không về sao? Ở bên ngoài, không biết anh có lạnh không?

Ý nghĩ vừa xuất hiện khiến nàng lập tức lắc đầu. Làm sao có thể chứ. Có lẽ lúc này, anh đang cùng ăn tối với cô gái nào đó ở một nhà hàng cao cấp. Sau đó, sẽ cùng qua đêm với cô ta.

Nàng ngồi ở sofa, nhìn bàn đồ ăn mình đã chuẩn bị. Không biết từ khi nào, chờ đợi đã trở thành thói quen của nàng. Chỉ khi nghe tiếng đóng cửa ở phòng bên cạnh, nàng mới có thể yên tâm mà ngủ. Dù sao, chỉ cần như vậy thôi, nàng cũng có thể cảm nhận thấy sự gần gũi từ nơi anh.

Không có anh buổi tối thật rất lạnh lẽo. Tuy rằng cho tới lúc này, rất ít khi anh nói chuyện với nàng. Nhưng ít nhất, nơi này vẫn còn có một người mà nàng yêu sâu sắc, cho nàng cảm giác nhẹ nhàng, ấm áp, khiến ủa đông cũng không còn quá lạnh nữa.

Bàn đồ ăn nguội dần đi. Không biết có cần đi hâm nóng lại không? Kỳ thật, nàng đã định đi làm nóng lại mấy lần nhưng, nàng đâu thể ăn hết nhiều đồ như vậy. Rất nhanh, không biết vì sao, đột nhiên nàng cảm thấy hơi bất an.

Đứng lên, nàng đi về phía chiếc điện thoại, cầm lên, tay run run, bấm những số mà nàng đã sớm ghi tạc trong đầu. Rất lâu sau, tay nàng khê run nhẹ, buông điện thoại xuống. Nàng thực không biết lúc này có lên quấy rầy anh. Nếu quả thực lúc này anh đang vui vẻ bên cô gái khác, chẳng phải nàng sẽ cảm thấy càng thống khổ hơn hay sao? Nàng đâu cần làm vậy chứ.

Nhưng...nàng cắn môi, cuối cùng vẫn quyết định cầm ống nghe lên. Bởi không biết tại sao, nàng đột nhiên cảm thấy rất lo lắng.

Điện thoại một lúc lâu, mới bắt đầu thông máy. Trong lúc chờ đợi, trái tim nàng cứ đập liên hồi, bàn tay cầm điện thoại cũng đã túa ra một lớp mồ hôi.

” Thuê bao quý khách vừa gọi hiện đang tắt máy...”

Tắt máy, Diệp An An đặt điện thoại xuống, lông mày nhíu lại. Sao lại đột nhiên tắt máy. Từ trước tới nay, dù là buổi tối anh cũng chưa bao giờ tắt máy. Sao bây giờ đột nhiên lại không liên lạc được.

53. Q.1 - Chương 53: Lo Lắng

Ngừng một hồi, nàng rút điện thoại ra gọi. Ở đầu bên kia, một giọng nữ quen thuộc vang lên

” Tiểu Phương à, mình đây, mình có chuyện muốn hỏi cậu“, Diệp An An nói, giọng điệu hết sức lo lắng. Ở đầu bên kia, Giản Tiểu Phương cũng vì thế mà có chút khẩn trương. Cô nồn nóng hỏi : ” An An, cậu làm sao thế, hay là đã xảy ra chuyện gì rồi” rồi đứng lên, không ngừng đi tới, đi lui ở trong phòng.

Diệp An An hít một hơi lấy lại bình tĩnh nói : ” Tiểu Phương, Mục Nham đến bây giờ vẫn chưa về, mình phải làm sao đây? “. Nàng không ngừng lặp đi lặp lại câu ”phải làm sao đây?”, âm thanh chậm rãi. Đối với chuyện của anh, nàng đều bắt lực như vậy, thực không biết phải là gì.

Giản Tiểu Phương nghe xong, thì ngồi xuống sô pha ” Diệp An An, cô gái này thật hết thuốc chữa rồi”. Cô cắn răng nói. Lúc này, cô chỉ muốn bỏ đầu nàng ra xem nàng rốt cuộc đang nghĩ cái gì. Người đàn ông đó đầu đáng để nàng phải lo lắng như vậy?

” Cậu quản hấn làm gì Có khi bây giờ hấn đang cùng một cô gái nào đó ân ân ái ái đấy. Chồng của cậu với cái gã Thượng Quan Thuyên quả thực rất giống nhau, đều cùng một loại”. Giản Tiểu Phương không nói thì thôi, đã nói thì liền nói một hơi.

Thật là, sao lúc nào cũng nghĩ tới gã đàn ông đáng ghét kia. Dù mở mắt hay nhắm mắt cũng đều là bóng dáng của hấn.

Diệp An An vừa nghe đến đây thì mỉm cười. Trong lời nói của Giản Tiểu Phương còn ẩn chút đau đớn. Nàng hiểu những lời của cô đều là thật lòng. Nhưng nàng vẫn không thể ngăn được trái tim mình hướng về anh.

” Tiểu Phương, mình chỉ muốn biết anh ấy không có việc gì là tốt rồi.” Nàng cúi đầu, thanh âm truyền đi. Có một số việc dù đã biết rõ, nhưng vẫn là nhịn không được đi quan tâm, đi dò đoán, rồi lo lắng. Giống như nàng hiện tại. Dẫu biết, rất có thể giờ này anh đang ở bên một người đàn bà khác, nàng vẫn muốn biết anh không sao là tốt rồi.

Giản Tiểu Phương tựa đầu vào sô pha nói ” Mình thật không biết anh ta đi đâu, chỉ biết là giờ tan tầm, anh ta không đi đâu cả. Hấn đúng là một người cuồng công việc, thường về rất muộn“. Cô nói xong, nghe ở đầu dây bên kia có tiếng thở dài, bất giác an ủi ” Cậu đừng quá lo lắng, anh ta thì có thể xảy ra chuyện gì chứ”

” Đúng rồi, cậu từ từ, mình đi hỏi người khác một chút” Cô nói xong liền cúp điện thoại và gọi cho người đó

” Ti Hạo à. Tôi, Giản Tiểu Phương đây. Tôi có chuyện muốn hỏi anh”. Bọn họ thường đi cùng với nhau. Hỏi anh ta chắc chắn là không sai.

Ti Hạo lắc lắc chiếc điện thoại trong tay. Anh đang ngồi đối diện với Thượng Quan Thuyên. Thượng Quan Thuyên hơi nhíu mày nhìn anh một cách khó hiểu, lại không biết nói gì trước ánh mắt kỳ lạ của Ti Hạo dành ình, cảm giác như sắp có tai họa , nhưng cũng lại có cảm giác giễu cợt.

” Ừ, anh đây, Tiểu Phương”. Ti Hạo cố ý nói to tên của đối phương. Thượng Quan Thuyên nghe được, đứng lên cướp lấy điện thoại trên tay anh. Trên đời này, người có tên là Tiểu Phương rất nhiều, nhưng có thể làm cho Ti Hạo lộ ra cái vẻ mặt ấy chỉ có thể là cô ấy - Giản Tiểu Phương.

” A Thuyên, không cần cướp trên tay của ta như thế chứ?” Ti Hạo nhìn di động của mình bỏ Thượng Quan Thuyên cướp đi, bất đắc dĩ lắc lắc đầu. Người đàn ông này, hễ là chuyện liên quan đến người con gái đó thì một chút phong độ cũng không có, thật là bá đạo mà.

” Tiểu Phương, là anh đây“. Anh cầm lấy di động, vừa mới nói một câu đã thấy ở đầu dây bên kia đã tắt máy. Mặt anh tối sầm lại ” Ti Hạo, cô ấy tìm cậu có chuyện gì, sao lại không tìm tớ”, Thượng Quan Thuyên gần từng tiếng nặng nề, âm thanh như rít qua kẽ răng.

” À, chuyện này...” Ti Hạo dửng vẻ bình tĩnh, rồi lại nhìn cái điện thoại của mình đang ở trên tay Thượng Quan Thuyên mới chậm rãi nói ” Cô ấy hỏi Nham có ở chỗ chúng ta không?”

Thượng Quan Thuyên nghiêm mặt ngồi xuống. Bộ dáng tỏ ra vô cùng ghen tị . Đột nhiên, anh nhìn về phía Ti Hạo hỏi : ” Hạo, cậu nghĩ Nham đi đâu?”. Bọn họ vốn là định rủ anh ra ngoài chơi nhưng anh lại từ chối. Mà giờ Giản Tiểu Phương lại hỏi anh, chắc hẳn là có quan hệ tới Diệp An An.

” Mình cũng không biết, mình đâu phải là thư ký của hắn, làm sao mà cái gì cũng hỏi mình vậy?” Ti Hạo bưng li rượu, nhẹ nhàng hớp một ngụm. Lại không biết vì lý do gì, ánh mắt đột nhiên trở lên âm đạm.

54. Q.1 - Chương 54: Cuộc Tìm Kiếm Lúc Nửa Đêm

An An, cô đang lo lắng sao? Một nữ nhân tốt như vậy mà tại sao Mục Nham không biết trân trọng. Nếu là anh, nhất định anh sẽ đối đãi với nàng thật tốt. Thật đáng tiếc, nàng là vợ của bạn thân nhất của anh. Vì anh chậm một bước nên đã để lỡ mất nàng. Từng chút, từng chút một, trái tim anh rung động vì nàng, nhưng chính anh cũng không hiểu tại sao lại như vậy, cảm giác rất lạ lẫm

Lúc này, tại biệt thự nhà họ Mục, Diệp An An vừa tắt điện thoại, lại một lần nữa gọi vào số di động của Mục Nham, vẫn tắt máy. Anh không ở cùng với bọn Ti Hạo, vậy rốt cuộc là anh đã đi đâu mới được chứ? Tiểu Phương nói, anh luôn đi khuya như vậy. Liệu có thể nào anh vẫn ở công ty không? Nghĩ vậy, nàng mặc vội quần áo, mở cửa, bước ra ngoài. Gió lạnh thổi vào nàng tê buốt, đau đớn, nhưng so với sự lo lắng của nàng hiện tại, không làm cách nào ngăn được.

Nàng muốn đến công ty một lần, bắt kẻ anh có ở đó hay không, bắt kẻ có phải anh đang ở cùng một người đàn bà khác hay không? Nàng chỉ muốn biết rằng anh vẫn bình an mà thôi. Lúc này, gió đông rất lạnh, hơn nửa giờ lại là ban đêm. Mà nàng thì lại ăn mặc phong phanh. Cái lạnh khiến khuôn mặt nàng hơi tái, ngay cả thần sắc cũng trở nên xanh xám. Nàng không ngừng xoa xoa hai bàn tay. Hiện tại, ngay cả sự an toàn của nàng cũng không được đảm bảo. 11h đêm, một cô gái đứng một mình ở bên đường chờ xe, vạn nhất gặp người xấu thì ai sẽ đến giúp nàng đây? Lúc này, trong đầu nàng chỉ có anh, lo lắng cho anh. Cái khác nàng không để ý tới.

Có lẽ vận khí của nàng tốt, cũng có thể là ở hiền gặp lành, buổi tối tuy rất ít xe nhưng nàng lại gặp được một nữ taxi. Cô ta lôi nàng lên xe, rồi thẳng hướng tập đoàn Mục thị đi tới. Từ bên trong xe, nhìn ra bên ngoài, trừ một vài chiếc ô tô, còn đều rất thưa vắng. Buổi tối lạnh như vậy, quả thật, rất ít người ra ngoài.

Xuống xe, sau khi thanh toán tiền, nàng ngược nhìn lên tòa nhà của tập đoàn Mục Thị. Lúc này, cả tòa nhà đang chìm trong bóng đêm, chỉ có một chút ánh sáng le lói hắt ra từ chỗ của mấy người bảo vệ. Mặc dù, không thể nhìn rõ hình dáng cụ thể, nhưng trước mặt nàng là một tòa nhà rất rộng lớn, rất tráng lệ. Gió lạnh lùa xuyên qua lớp áo khiến nàng bất giác hơi rụt cổ lại.

Đây chính là tập đoàn Mục Thị? Nàng rất ít khi đến đây, và cũng không thể đến đây. Nơi này là vương quốc của anh, là nơi anh làm việc. Tòa nhà này cao tới 28 tầng, nó cũng giống như anh vậy. Tầng cao nhất chính là văn phòng của anh. Nàng có nghe nói qua, nhưng chưa từng nhìn thấy, vì ... nàng không có tư cách.

Không một ai biết rằng, nàng chính là phu nhân tổng tài của tập đoàn Mục Thị. Đây là điều kiện khi nàng bước chân vào Mục gia. Mục gia không thừa nhận nàng, anh không yêu nàng, như vậy cái thân phận này, với nàng mà nói cũng đâu có ý nghĩa gì. Ngồi một hồi lâu, nàng thở ra một hơi. Hơi ẩm thoát ra cũng rất nhanh biến mất, ngay cả chân tay nàng cũng bị cái lạnh làm cho tê cứng.

Nàng bước tới của bảo vệ. Bên trong, lúc này, có một vài anh chàng bảo an trẻ tuổi đang ngồi nói chuyện. nhìn thấy nàng, phản ứng đầu tiên của bọn họ là sững sờ. Dù sao, đột nhiên, ở phía sau, xuất hiện một bóng nữ nhân mặt mũi tái nhợt vì lạnh cũng có chút kỳ quái. Sau đó, khi nghe nàng nói chuyện, sắc mặt bọn họ đều biến sắc.

Nàng nói, nàng là người hầu của Mục gia, Mục tổng tài đi từ sớm đến giờ chưa có về, không biết có xảy ra chuyện gì hay không? Bảo an xem lại giấy tờ ghi chép trong ngày, quả thật, anh ta nhớ hôm nay không gặp tổng tài đi ra, chẳng lẽ thực sự đã xảy ra chuyện gì? Anh ta quay đầu nhìn về phía thang máy có một chuỗi đèn đỏ nhấp nháy. Đó chính là thang máy chuyên dụng của tổng tài. Hình như nó bị hỏng rồi. Chẳng lẽ...không thể nào... Lúc này, ngay cả bảo an cũng bắt đầu nóng nảy.

Mục Nham vít điều thuốc trên tay xuống, ngón tay trở lên cứng ngắc. Anh tựa vào thang máy. Lưng rất lạnh, cảm giác như bị đông cứng. Nhiệt độ càng lúc càng lạnh. Thang máy hoàn toàn bị bóng đêm bao phủ, không thể nhìn rõ. Có lẽ bây giờ là 12 h đêm, anh đã ở đây khoảng 6 tiếng. Thời gian đã trôi qua rất lâu, và cũng là một đêm rất dài..

55. Q.1 - Chương 55: Được Cứu

Anh khoanh tay trước ngực, như vậy cũng có thể ấm hơn một chút. Các ngón tay đông cứng của anh vẫn hơi hơi có thể cảm giác được hơi ấm của thân thể mình, con người khi gặp lạnh đều có những phản ứng bản năng. Anh đưa tay lên đầu. Đầu anh hơi đau nhức, thân thể cũng ngày càng lạnh hơn. Xoa xoa huyết thái dương, anh tự trấn an mình. Anh biết mình không thể ngủ, thứ mà anh có thể dựa vào lúc này cũng chỉ có chính mình mà thôi.

Đầu càng lúc càng đau, mí mắt càng lúc càng nặng. Anh lại đưa tay lên đầu, con người đen của anh hơi hơi mở ra thiếu bình tĩnh. Cho dù là tổng tài của tập đoàn Mục thị, cho dù trên thương trường anh có thể hô phong hoán vũ, oai phong cỡ nào, thì ở đây anh cũng chỉ là một nam nhân bình thường đang rất lạnh, rất đói.

Đột nhiên có tiếng động kéo suy nghĩ của anh lại. Sau đó, lại vài tiếng động nữa vang lên, anh đứng thẳng người, nhìn về phía cửa thang máy. Cửa thang máy mở ra, ở bên trong anh lấy tay che bớt ánh sáng. Ở trong bóng đêm quá lâu, đôi mắt đột nhiên được tiếp xúc với ánh sáng có chút không quen.

Bảo an cùng với thợ sửa thang máy mở đã mở thang máy chuyên dụng của tổng tài. Phía bên trong, anh, trừ sắc mặt có chút không tốt, còn lại vẫn bình thường. Dưới chân anh, tất cả đều là tàn thuốc. Có thể thấy anh đã ở đây một thời gian dài.

Mục Nham buông tay xuống, ánh mắt đã dần quen với ánh sáng, thần sắc của anh có vẻ không tốt. Quả đúng là thang máy công ty cần kiểm tra kỹ một chút. Lần này là anh, lần sau, không biết là ai khác. Anh quyết không để cho chuyện như thế này xảy ra lần nữa. Nghĩ vậy, con người của anh bỗng xuất hiện một mảnh sắc lạnh, còn lạnh hơn cả thời tiết lúc này.

Diệp An An nhìn người đàn ông đang đứng trong thang máy, anh vẫn mặc bộ âu phục ban ngày. Anh bây giờ so với buổi sáng, tóc có hơi rối một, chắc đã phải chịu khổ, tuy vậy một chút cũng không ảnh hưởng đến khí chất của anh. Nhưng nàng biết, người đàn ông này, hiện tại đang rất mệt, anh cũng chỉ là người mà thôi. Hàng giờ liền, một mình anh đứng đây quả thật rất mệt mỏi.

“Ch...” nàng giật mình, câu nói chưa kịp thoát ra. Nơi này còn có người khác. Cho dù không có người khác, tiếng “chồng” kia nàng cũng chỉ có thể gọi thầm trong lòng mà thôi. Nàng muốn chạy nhào đến, ôm chầm lấy anh, sợ hãi, lo lắng, khẩn trương... Tâm trạng của nàng hết sức phức tạp. Thế nhưng, nàng cũng biết rằng ngoài việc đứng ở đây, việc gì nàng cũng không thể làm.

Anh, không còn nghi ngờ gì, thực sự là một người đàn ông vô cùng mạnh mẽ.

Mục Nham từ từ mở mắt, nhìn về phía trước, ánh mắt của anh chiếu thẳng vào một dáng hình gầy yếu, mảnh mai, đồng tử hơi co lại một chút. Là nàng. Sao nàng lại ở đây?

” Sao cô lại đến đây?”. Anh bước từng bước dài ra sảnh. Thân thể cao lớn, đứng trước mặt Diệp An An tạo ra một áp lực rất lớn.

” Em...” Diệp An An cúi đầu không biết phải trả lời anh như thế nào. Bọn họ đã cảnh cáo nàng không được tới tập đoàn Mục thị, sợ nàng bị người khác phát hiện, cũng sợ thân thể của nàng bị người khác phát hiện sẽ làm mất mặt nhà họ Mục, nàng là thứ không tồn tại. Chỉ là... chỉ là nàng lo lắng cho anh mà thôi. Thế nhưng, liệu anh có biết, có tin tưởng nàng không?

56. Q.1 - Chương 56: Nàng Nói Nàng Là Người Hầu

Mục Nham cúi đầu nhìn nàng. Nâng cổ tay nhìn đồng hồ. Giờ đã là 12h đêm, biệt thự của họ cách đây khá xa, lại rất ít người, bình thường taxi cũng rất khó bắt. Nàng rốt cuộc đang suy nghĩ gì trong đầu? không biết nguy hiểm hay sao? Còn nữa, tại sao lại cúi đầu. Mỗi khi sợ anh, nàng đều cúi đầu. Anh không tỏ ra tức giận nhưng khí thế lại rất bức người. Anh nhìn nàng, không biết tại sao, lúc này đây, anh có cảm giác như toàn thân được bao bọc bởi một thứ ánh sáng vô cùng ấm áp.

” Tổng tài, cũng nhờ có tiểu thư đây. Nếu không có cô ấy, chúng tôi cũng không biết thang máy xảy ra vấn đề”. Người bảo an đứng bên cạnh, lấy tay lau mồ hôi lạnh trên trán. Hiện tại đang là mùa đông, nhưng anh ta vẫn toát mồ hôi. Có thể thấy, anh ta đang chịu áp lực rất lớn. Nếu thực sự hôm nay, tổng tài có chuyện gì, 100 lần bọn họ cũng không thể bồi thường được. Như vậy, không sợ mới là lạ.

“Câm miệng” Mục Nham dùng ánh mắt lạnh lùng quét qua bảo an 1 cái. Ánh mắt ấy có thể so sánh với gió lạnh mùa đông. Bảo an lui về sau từng bước, trông rất thảm. Họ không khỏi lo sợ sẽ phải về nhà sống bằng tiền dành dụm.

” Tu sửa thang máy cho cẩn thận. Nếu có lần sau, tôi nhất định sẽ đuổi các anh ra đường”. Anh xoay người, ngữ khí rất gay gắt, âm điệu có thể nghe ra sự giận dữ. Nhưng là ngoài ý muốn, anh nói lần sau, cũng tức là buông tha bọn họ.

” Đúng vậy, tổng tài”. Mọi người thở dài nhẹ nhõm một hơi. Dù sao thang máy bị hỏng là thang máy dùng riêng cho tổng tài. Anh cho bọn họ tu sửa thang máy cũng là bỏ quá cho họ. Từ đây, họ có cái nhìn mới về người đàn ông này. Hóa ra tổng tài cũng không phải là người quá tàn nhẫn.

Mục Nham khép hờ hai mắt một chút rồi lại mở ra, trở về dáng vẻ của một nam nhân ngạo nghễ. Anh đi về phía trước, được vài bước thì quay đầu lại nhìn về phía nàng ” Diệp An An” Giọng anh rất nhỏ nhưng đầy uy hiếp ” Cô muốn đứng đó đến bao giờ?”

” A, xin lỗi” Diệp An An bước nhanh đuổi kịp anh. Nàng không nhìn thấy nụ cười của anh khi xoay người bước đi. Khóe miệng hơi dịch ra, mỉm cười. Nụ cười như đóa phù dung, sớm nở tối tàn, có chút tuyệt mỹ.

Mục Nham đi phía trước, nàng ở đằng sau luôn theo sát anh. Lúc này, bước chân của anh hơi chậm lại. Nếu không phía sau nàng sẽ phải chạy đi lên.

Quả thực là một cô gái bình thường. Nhưng không thể không nói, hôm nay nàng đã làm cho anh có chút cảm động. Dù sao, xưa nay cũng chưa ai vì anh mà làm chuyện như thế này. Thế nhưng, anh cũng chỉ cảm động một chút mà thôi. Cũng có thể từ nay, anh sẽ đối với nàng tốt hơn một chút. Dù sao, suy cho cùng, nàng cũng là vợ anh, người vợ danh chính ngôn thuận của anh, không phải sao?

” Người hầu của tổng tài, thật có trách nhiệm”. Lúc này không biết ai đó ở phía sau lên tiếng, rồi sau đó những người còn lại cũng gât đầu phụ họa.

” Đúng vậy, nếu không có cô ấy, chắc tổng tài phải ở trong thang máy cả đêm. Trời lạnh thế này, không biết sẽ có chuyện gì xảy ra. Mà chúng ta, ngày mai, có thể sẽ phải về nhà sống bằng tiền dành dụm”. Bọn họ thấp giọng bàn tán, song tất cả đều rơi vào tai Diệp An An và Mục Nham.

Diệp An An cúi đầu về phía trước đi tới. Cũng bởi hai chữ ” người hầu” kia mà khiến ngực nàng đau nhói. Đây là minh chứng tốt nhất, anh và nàng vĩnh viễn có khoảng cách rất lớn.

Mục Nham hơi dừng bước chân, nghiêng đầu nhìn người con gái đang đi bên cạnh anh, không nói một lời. Thần sắc của nàng thật khó nắm bắt. Chẳng lẽ nàng thực sự xem mình như vậy? Người hầu, nàng thật đúng là vì anh mà suy nghĩ, nàng thật là một cô gái ngốc.

Mà cái câu ” người hầu” cũng khiến anh vừa có chút không thoải mái, lại vừa có chút hưng phấn. Lúc này, tâm trạng của anh rất rối loạn. Anh đột nhiên dừng lại. Diệp An An nhìn anh khó hiểu. Dưới ánh đèn đường. Mặt nàng trông có vài phần trong suốt, đôi môi xanh tái, cho thấy nàng đang rất lạnh. Chiếc áo rộng thùng thình bao bọc lấy thân thể mảnh dẻ của nàng, làm như thể cho gió lạnh chui vào. Anh đột nhiên mỉm cười, vươn tay về phía nàng. Diệp An An nhìn cánh tay trước mặt nàng không hiểu anh muốn gì, anh

cần gì ở nàng sao? Nhưng hiện tại, nàng lại chẳng mang gì hết, cánh tay của người ấy nàng khó có thể nắm lấy.

57. Q.1 - Chương 57

Anh đợi một lúc lâu, lông mày càng lúc càng nhíu lại, bên người gió lạnh vẫn thổi. Anh có chút không kiên nhẫn, "Cô gái này có phải là quá ngốc hay không?", anh đã biểu thị rõ ràng như vậy mà... Trầm mặt xuống, anh kéo tay nàng một cách thô lỗ, giữ chặt tay nàng trong tay anh, mới phát hiện ra, tay nàng rất nhỏ, rất mềm mại, nhưng...lạnh đến độ tưởng như không có một chút hơi ấm.

"Thật là ngốc" Mục Nham thấp giọng nói, đoạn kéo nàng đến bãi đỗ xe.

Diệp An An nhìn vào hai bàn tay đang nắm lấy nhau. Tay anh thật ấm áp. Đường như bàn tay ấy đang sưởi ấm toàn bộ thể xác và tâm hồn nàng. Đây là lần đầu tiên anh cầm tay nàng, tuy rằng chỉ là một hành động rất đơn giản nhưng lại khiến nàng vô cùng hạnh phúc, nếu thời gian vĩnh viễn dừng lại ở thời khắc này thì thật là tốt.

Lúc này, thời gian chậm rãi trôi đi, cái giá lạnh của mùa đông thỉnh thoảng lại rơi xuống người họ. Nhưng thật kỳ lạ, trái tim của cả hai, dường như lại rất tĩnh lặng, rất bình thản. Quang cảnh xung quanh vừa hoang vắng lại vừa yên tĩnh, gió không ngừng thổi tới, tóc cũng rối tung lên, nàng nhìn anh. Trong chốc lát, vẻ mặt của anh rất ôn nhu, dịu dàng.

Anh vẫn nắm tay nàng kéo đi, rất chặt, rất chặt, tựa như cả đời cũng sẽ không buông.

Khi họ đi tới bãi đỗ xe, đứng trước một chiếc xe hơi màu đen rất xa hoa. Mục Nham mới buông lỏng tay Diệp An An. Một tay cho vào túi áo tìm chìa khóa, rồi đột nhiên, thất thần buông tay kia ra, khiến cho không khí dường như cũng lạnh hơn rất nhiều.

Diệp An An nắm lấy bàn tay mình thật chặt, cố gắng để lưu lại chút hơi ấm của anh. Với nàng chỉ cần như vậy đã đủ thỏa mãn rồi.

"Chồng, nếu có thể cầm tay anh đi hết cuộc đời này thì tốt biết bao"

Mục Nham mở cửa xe, ngồi xuống, mà Diệp An An vẫn đứng ngây tại chỗ.

"Cô còn đứng đó làm gì, lên xe đi". Mục Nham nói giọng điệu lạnh lùng.

Diệp An An nghe lời, ngồi lên xe, cửa kính được đẩy lên. Bên trong, bật điều hòa, không khí rất ấm áp, không giống bên ngoài, vừa có gió, nhiệt độ lại thấp.

Lúc này ban đêm rất lạnh nhưng ở đây không gian lại vô cùng ấm áp.

Diệp An An ngồi trong xe không được tự nhiên. Đây là lần đầu tiên nàng ngồi trên chiếc xe này. Bên trong xe có thể nói là thập phần rộng mở, không gian cũng rất lớn. Nàng tựa đầu vào ghế trên cảm giác rất mềm mại. Gió thì thoảng lại xẹt qua bên cửa sổ, tạo ra những âm thanh vù vù. Bên trong, hơi thở của hai người lại khiến không gian có phần ấm áp.

Là anh cùng nàng.

Nàng quay đầu nhìn về phía người đàn ông đang lái xe. Bàn tay của anh nắm tay lái, khuôn mặt nhìn nghiêng vô cùng bình tĩnh, nhưng cũng rất bá đạo. Môi anh mím chặt lại. Chiếc xe lao nhanh đi trên đường.

Không giống với ngồi trên xe taxi, bên trong lúc này rất ấm áp và cũng rất an toàn.

Mục Nham có cảm giác ai đó đang nhìn mình, bất giác cũng quay sang nhìn về phía nàng. Rất nhanh, anh dùng một tay với sang bên cạnh, lấy một chiếc áo khoác đưa cho nàng.

"Lo ình trước đi" Sau đó thì không nói gì nữa tập trung lái xe. Anh không thể không thừa nhận rằng : ánh mắt của nàng chẳng những không khiến anh cảm thấy chán ghét mà còn khiến anh có cảm giác thích thú kỳ lạ.

58. Q.1 - Chương 58

Bất chợt, anh hơi cúi đầu, Lần này, quả thực phải cảm ơn nàng, nếu hôm nay không có nàng, có lẽ anh đã phải ở trong thang máy cả đêm.

Diệp An An cầm lấy áo khoác, vô cùng ấm áp và mềm mại. Nàng cầm cái áo một hồi lâu rồi đem đặt lên đùi anh.

Mục Nham cúi đầu nhìn cái áo, rồi lại ngay lập tức nhìn lên. Con người ánh lên, có chút phức tạp thoáng qua.

Diệp An An, nàng thật là một người con gái khó hiểu. Từ trước tới nay, anh đối với nàng không tốt, cũng chưa từng dịu dàng với nàng, thậm chí, với nàng, anh như có cũng được mà không có cũng không sao. Còn nàng đối với anh, lại là thứ tình cảm chưa từng có ai mang đến được cho anh, đơn thuần là quan tâm, đơn thuần là rất tốt, không có một chút tư lợi.

Đối với người con gái này, hiện tại thực sự anh cũng không biết phải đối xử như thế nào. Nhưng anh biết rằng mình không thể đối với nàng lạnh lùng, lãnh đạm như trước. Có lẽ, anh nên đối xử với nàng tốt hơn trước một chút.

” Ngồi lại gần đây một chút” Mục Nham nói, vẫn là cái giọng điệu nghiêm khắc của một vị tổng tài.

Diệp An An nghe lời xích lại gần anh một chút đã thấy một phần của chiếc áo khoác được trùm lên người nàng.

” Mục Nham” Diệp An An gọi tên anh, không phải chồng mà chỉ là một cái tên.

Mục Nham nghe tên mình từ miệng của nàng, có cảm giác rất lạ, có vài phần lại tưởng mình nghe lầm, nhưng cũng không làm anh giận. Những người đàn bà của anh đều chỉ gọi anh là Nham, chỉ một mình nàng gọi anh như vậy mà thôi.

Anh có chút thô lỗ kéo chiếc áo khoác phủ lên người nàng rồi không nói lời nào lại tiếp tục lái xe. Diệp An An ngồi bên cạnh cũng không có cảm giác anh đang giận mình, nên nhất thời cũng không biết nên nói gì.

Đến gần nửa đêm, họ cũng về tới biệt thự. Lúc này, biệt thự, tất cả đều một màu đen, không có chút ánh sáng, bởi giờ đây Diệp An An đang ngồi ở bên anh.

Cửa xe được mở ra, khiến gió lạnh tràn vào, Diệp An An hơi rụt cổ lại. Mục Nham đi nhanh về phía trước, cho tay vào túi áo tìm chìa khóa mở cửa.

Diệp An An hấp tấp đuổi theo sau. Nàng lại nhìn xuống tay mình ” Chồng à, anh có thể lại cầm tay em một lần nữa được không?”

Nhưng nàng không thể có câu trả lời. Nàng lại cười, nụ cười đau khổ. Nàng biết, đó chỉ là hy vọng xa vời, mà thôi.

Nàng đi vào ngôi biệt thự. Điều hòa đã được bật lên. Chiếc đèn tỏa ra thứ ánh sáng màu trắng ấm áp. Trên bàn, bày biện rất nhiều thức ăn, lúc này đều đã nguội lạnh.

Mục Nham ngồi trên sofa, nhìn nàng không chớp mắt rồi lại chuyển ánh nhìn sang chỗ cái bàn, đồng tử hơi rụt một chút.

” Để em đi hâm lại thức ăn” Diệp An An bỗng nhiên cười. Quả thật, họ đang rất đói, nhất là anh, bị nhốt trong thang máy lâu như vậy.

” Ừ” Mục Nham gật đầu một cái, sau đó không nói gì nữa. Ánh mắt mơ hồ. Có nhà, có cơm ngon, lại có một người phụ nữ gọi mình là chồng. Đây là gia đình. Mục Nham tựa hồ đang cảm nhận được tất cả, nhưng cũng lại có chút không thật, bất giác đứng dậy.

Diệp An An bưng chỗ thức ăn trên bàn đi vào phòng bếp. Mục Nham nói lỏng cà - vạt, cũng bắt đầu đi lên lầu thay quần áo. Người anh lúc này nồng nặc mùi thuốc lá. Anh cần phải tắm để tẩy sạch cái mùi này đi. Đứng dưới vòi nước ấm, những tia nước hắt vào người anh, khiến dáng người hoàn mỹ càng thêm kêu gọi, da thịt săn chắc. Trong nước, ánh mắt cũng vẫn giữ được cái nhìn lợi hại sắc bén. Khi đi ra, anh vẫn còn

cầm chiếc khăn tắm lau lại mấy sợi tóc còn ướt. Phía dưới màu trắng của chiếc khăn lộ ra chỗ xương quai xanh khỏe khoắn. Theo bước chân của anh, những sợi tóc ở trước chân thỉnh thoảng lại xẹt qua mang theo một chút thâm trầm, nhưng bây giờ lại tạo ra cái cảm giác mờ ảo. Lúc này, anh cảm thấy rất thoải mái.

Anh đi xuống lầu. Diệp An An lúc này đang đứng ở giữa phòng khách, dưới ngọn đèn, thân hình mảnh dẻ. Quả thực, mặc dù không phải quá thu hút, nhưng thân hình nàng rất nhỏ nhắn, mềm mại. Anh vẫn đứng ở chân cầu thang nhìn nàng đang bận rộn. Khuôn mặt nàng khá thanh tú nhưng cũng không phải là quá đẹp. Đúng nàng không đẹp, ít nhất cũng không thể so sánh được với Cố Y Y, hay những người đàn bà khác của anh. Tuy vậy, nàng vẫn là vợ anh, người vợ duy nhất của anh, cho dù anh không thừa nhận.

59. Q.1 - Chương 59: Nàng Không Nên Yêu

Hiện tại xem ra, bà anh vẫn có tầm nhìn xa trông rộng, an bài cho anh 1 người vợ rất biết nghe lời, tuy rằng là hôn nhân không có tình yêu, thế nhưng cũng rất thoải mái.

Diệp An An quay đầu lại, vừa vặn thấy anh đang chăm chăm nhìn nàng, khiến nàng vội vã quay đi, trên mặt rất nhanh đã xuất hiện 1 tầng hồng nhạt. Nàng không quen với việc anh nhìn chăm chú nàng như vậy, mỗi lần chỉ cần cùng anh ở chung 1 chỗ, nàng luôn luôn thấy căng thẳng.

Đúng vậy, rất căng thẳng

Rõ ràng là một cặp vợ chồng, từng bước chân, nàng luôn cảm thấy như đang bước đi trên mặt băng mỏng.

Mục Nham xuống lầu, đi thẳng tới bàn ngồi xuống, vắt hai chân lên nhau thập phần ưu nhã. Nhìn lên chỗ thức ăn trên bàn, anh thật sự rất đói, từ lúc trong thang máy, không ai biết, cái anh muốn nhất, chính là một bàn những món ăn này. Diệp An An, người phụ nữ này, không nói những cái khác, nàng thực sự nấu ăn rất ngon, điều này khiến anh rất hài lòng.

Cầm đũa lên, anh ăn một chút, chính là mùi vị này, khiến anh gần như say mê nó. Đã ăn nhiều món ngon, ở các nhà hàng nổi tiếng, đây chỉ là một bữa cơm đơn giản bình thường, nhưng lại rất hợp với khẩu vị của anh.

Anh buông đũa, nhìn về phía Diệp An An. Nàng vẫn đứng một bên đang có chút khấn trương, nhìn trong mắt nàng như mang theo vài tia sợ hãi. Anh nhíu mày, nàng sợ anh, tuy rằng anh vẫn biết, thế nhưng lúc này khiến anh rất không hài lòng, anh là chồng của nàng, nhưng nàng lại sợ anh, anh đáng sợ như vậy sao.

“Cô cũng ngồi ăn đi” anh trầm giọng nói, trong thanh âm có một sức hút không thể cưỡng lại.

Diệp An An dạ nhỏ, ngồi ở một bên, ăn đồng ăn tay một chút. Kỳ thực nàng cũng đã không ăn gì cả ngày rồi, cũng rất đói, bất quá, ngồi cùng 1 bàn với anh trong tình trạng như thế này, trong suy nghĩ của nàng tựa hồ chuyện này sẽ không bao giờ xảy ra.

Nàng chỉ ăn 1 chút linh tinh, áp lực anh tạo ra rất lớn, nhất là đối với nàng, bởi vì nàng quá quan tâm đến anh.

“Diệp An An, cô sợ tôi?” Mục Nham buông đôi đũa trong tay, nhìn tiểu nữ nhân đang cúi đầu, người phụ nữ này, mặt gần như bị chon vùi trong chiếc bát rồi.

Nàng rốt cuộc là ăn cơm hay đang ăn bát, điều này khiến anh có chút buồn cười.

Diệp An An đột nhiên ngẩng đầu, đôi mi dài khê động, rất đẹp, thực sự rất đẹp. Lông mi của nàng chỉ dài hơn bình thường một chút, nhưng đen nhánh, gọn gàng. Mỗi khi nàng chớp mắt, hàng mi tựa như những cánh bướm tung cánh bay vút lên. Cặp lông mày nhạt màu trông cũng rất tự nhiên, thanh nhã. Đôi mắt ấy tưởng như có thể nhìn thấu vào tâm can người khác.

Mục Nham chăm chú nhìn An An, đôi mắt bình thường sắc bén, lúc này hơi thả lỏng, thậm chí sâu trong đáy mắt có thể thấy 1 tia thú vị. Không thể không nói, người phụ nữ này rất được lòng anh, giống như một chú thỏ nhỏ, tính cách đơn giản, không hề biết làm bộ làm tịch, khiến anh có cái gì đó rung động.

Và anh cũng quên mất chính mình, đã một thời gian dài như vậy, chưa từng được thoải mái như hôm nay.

“Không phải, chỉ là thói quen thôi.” Diệp An An lắc đầu, mang lời trong lòng nói ra, đúng vậy, chỉ là thói quen thôi. Dù sao hai người họ cũng đã kết hôn hơn 1 năm nay, cũng không có nhiều chuyển biến trong quan hệ của họ, có chăng chỉ là đêm hôm đó. Trong suy nghĩ của anh, Diệp An An cũng chỉ là Diệp An An mà thôi, không phải người anh yêu, chỉ là vợ của anh. Trong mắt xuất hiện chút cay đắng khổ sở, cuối cùng lại được cất giấu nơi đáy mắt.

Anh nói, nàng không được yêu anh, như vậy cứ để anh nghĩ rằng nàng không thích nó. Ít ra để anh biết nàng không yêu, thế nhưng người đàn ông này, có lẽ đã sớm biết, chỉ là anh không muốn tiếp nhận mà thôi.

Chồng của nàng, nhưng nàng không nên yêu.

60. Q.1 - Chương 60: Bị Bệnh

Vì nàng đang cúi đầu nên không thể thấy, người đàn ông ngũ quan thanh tú bình thường đều lạnh lùng, lúc này lại chợt rất dịu dàng.

Bữa ăn này, hai người rất cục cựa cũng dễ dàng ở chung với nhau.

Đợi đến khi trở về phòng mình, Diệp An An nằm trên giường, trở mình liên tục suốt nửa ngày vẫn không ngủ được. Nàng ngồi dậy, mở đèn ở đầu giường, không biết tại sao nàng luôn cảm thấy phòng bên cạnh có âm thanh kỳ quái.

Mục Nham, hay là anh ấy đã xảy ra chuyện gì?

Mang dép, Nàng bước xuống khỏi giường, mở cửa phòng, lúc này ánh sáng yếu ớt của ngọn đèn trên hành lang tỏa sang nhưng không làm ảnh hưởng tới giấc ngủ. Nàng bởi vì lo lắng nhưng lại băn khoăn không biết có nên mở hay không, bàn tay đã đặt trên cửa, lại không dám gõ, càng không dám trực tiếp đẩy cửa đi vào sợ làm phiền anh đang nghỉ ngơi. Dù sao ngày hôm nay anh đã rất mệt rồi, đợi 1 lúc, nàng buông tay, xoay người, lại nghe bên trong truyền đến tiếng ho khan, âm thanh mơ hồ, tiếng rên khẽ.

Nàng xoay người, sắc mặt cũng thay đổi tràn đầy lo lắng, vội mở cửa chạy nhanh vào phòng. Trong phòng, anh với khuôn mặt đỏ bừng nằm trên giường, lúc này nhìn anh thở rất khó khăn. Diệp An An vội vàng đưa tay đặt lên trán anh, mới phát hiện anh đang nóng như lửa. Hóa ra, người đàn ông mạnh mẽ không ai sánh được cũng có lúc sinh bệnh. Lúc này, anh đang bị sốt cao.

“Lạnh ...” người đàn ông vô thức thốt lên, lúc này, anh đã không còn là người đàn ông mạnh mẽ kia, chỉ là 1 người bình thường bị ốm. Anh biết lạnh, cũng biết khó chịu.

Diệp An An kéo chăn đắp kín xung quanh cho anh, sau đó chạy ra ngoài, nàng muốn đi lấy thuốc cho anh. Nàng tìm trong ngăn tủ thuốc rồi lấy ra thuốc hạ sốt và thuốc cảm cúm.

Sau đó lấy 1 cốc nước ấm, đặt ở đầu giường, cố gắng đỡ anh dậy, đưa thuốc vào miệng của anh.

“Mục Nham, uống thuốc sẽ đỡ hơn, sẽ không lạnh nữa.” Đôi môi anh vẫn mím chặt, cơ thể nóng muốn chết, nhưng lại luôn kêu lạnh.

“Uống thuốc nào, xin anh, nhanh uống đi.” Diệp An An dùng mọi cách nhưng anh vẫn không chịu uống thuốc, nàng thật sự muốn khóc, người đàn ông này bình thường cũng ngang ngược như vậy, ngay cả lúc này, khi anh nằm trên giường không còn 1 chút sinh lực nào.

Anh cũng chưa hề đựng đến, môi, chỉ thỉnh thoảng phát ra tiếng rên rỉ đau đớn. Mà nàng, từ khi quen biết anh tới nay, cũng rất hiếm khi thấy anh yếu ớt như vậy, phải nói rằng anh quá mạnh mẽ, mạnh mẽ tới mức khiến cho người ta quên mất, kỳ thực anh cũng chỉ là 1 người đàn ông bình thường mà thôi. Trong thời tiết lạnh như vậy, bị kẹt trong thang máy lâu như thế, bị ốm là chuyện rất tự nhiên, chỉ là anh làm như không có chuyện gì thôi.

“Mục Nham, chồng à ...” Diệp An An gọi thẳng tên anh, mà người đàn ông này từ đầu tới cuối ngoại trừ kêu lạnh thì thuốc cũng không uống. Nhìn viên thuốc trong tay, nàng cúi đầu, cầm chén nước lên, hòa thuốc vào nước, cho đến khi toàn bộ số thuốc đều được hòa tan, nàng cúi xuống uống 1 ngụm nước pha thuốc, rất khó chịu, khó chịu trong miệng vẫn không bằng đau khổ trong tim.

Lần thứ 2, nàng cúi người, chạm lên môi lên môi anh, để nước thuốc trong miệng chậm chậm chảy xuống miệng anh, từng chút từng chút một. Hình ảnh 2 đôi môi gắn kết chặt chẽ với nhau, không có ngọt ngào, chỉ có cay đắng.

Cho đến khi đã uống xong thuốc nàng mới buông anh ra, đặt tay lên trán anh 1 lần nữa, nhiệt độ như có giảm đi 1 chút. Lấy 1 chậu nước lạnh, nhúng ướt khăn mặt, bàn tay vừa chạm vào nước theo bản năng vội rút lại, nước mùa đông lạnh đến thấu xương, nàng hít 1 hơi thật sâu, lần thứ 2 đưa tay vào chậu nước lạnh, lấy khăn vắt bớt nước rồi đặt lên trán anh.

Đột nhiên có cảm giác mát lạnh khiến anh thoải mái khẽ thở dài 1 tiếng, sau đó nặng nề đi vào giấc ngủ, thuốc cũng từ từ phát huy tác dụng, nhiệt độ cơ thể anh cũng từ từ hạ xuống.

Đợi đến khi khăn khô 1 chút, nàng lại cầm khăn nhúng vào chậu nước lạnh, cứ như vậy cho đến khi nhiệt độ cơ thể anh bắt đầu trở lại bình thường.

Mà Mục Nham cũng đã ngủ rất ngon, suốt cả đêm, anh đã mơ, một giấc mơ rất đẹp. Anh mơ thấy anh cùng Cố Thỉnh Y cùng chung sống 1 chỗ, rất đơn thuần, cũng rất hạnh phúc. Nhưng anh lại không biết, có người vì chăm sóc cho anh mà thức trắng cả đêm.

Buổi sáng, có ánh nắng nhẹ nhàng chiếu dọc theo cửa sổ rất nhẹ rơi xuống, sâu trong căn phòng đầy đủ tiện nghi, trên giường có 1 khuôn mặt rất ôn nhu, như chưa bao giờ có thể lạnh lùng.

61. Q.1 - Chương 61: Tham Công Tiệc Việc

Người đàn ông nằm ở trên giường, vươn tay đặt lên trán, phát hiện thấy chiếc khăn vắt ngang đầu. Anh dùng tay nhắc khăn ra, lúc này mới mở to 2 mắt, tuy rằng đã rõ ràng nhưng trong đôi mắt lóe lên 1 tia lợi hại. Anh đã bị bệnh, sốt suốt đêm, thể nhưng lúc này ngoại trừ 1 chút không có tinh thần còn lại thần sắc vẫn rất tốt. Anh khẽ chuyển động cơ thể mình, căn bản không nhớ ra đêm qua đã xảy ra chuyện gì.

Anh muốn ngồi dậy, kết quả phát hiện trên đùi như có vật gì đè nặng, khiến anh không thể dịch chuyển, đến khi anh nhìn xuống và thấy người phụ nữ đang say ngủ gối lên chân anh.

Đôi mắt đen của anh chợt lóe lên, Diệp An An.

Nàng thế nào lại ở chỗ này, nhìn tới đầu giường để đủ các loại thuốc, ở giữa còn chiếc khăn mặt lúc này, anh nhất thời hiểu rõ tất cả. Có vẻ như anh đã bị ốm, từ nhỏ anh đã rất khỏe mạnh, ít khi sinh bệnh, thể nhưng chỉ cần sinh bệnh, sẽ nặng hơn rất nhiều so với người bình thường, thậm chí chỉ là cảm mạo.

Người phụ nữ này, đã chăm sóc cho anh cả đêm qua.

Nhìn nàng mệt mỏi thế này có thể nhận ra, đêm qua anh nhất định ốm rất nặng, thực sự đã làm khó cho nàng. Anh cẩn thận ngồi dậy, cố gắng không làm nàng thức giấc.

Đi ra khỏi giường, anh nhẹ nhàng đến bên cạnh bế nàng lên, đặt nằm xuống giường. Không hề phát hiện ra đôi mắt anh lúc này toát lên sự ôn nhu, có chút thương tiếc, chỉ là có chút chuyện anh chưa bao giờ suy nghĩ về nó mà thôi.

Đắp lại chăn cho nàng, anh ngồi trên giường, nhìn người phụ nữ tại thời điểm này nằm trên giường của anh. Từ trước đến nay, phụ nữ ở trên giường của anh rất nhiều, nhưng anh rất hiếm khi nhìn họ chăm chú như vậy, ngoại trừ Cố Thỉnh Y. Người phụ nữ này rốt cuộc đã khiến anh phá lệ, đây là lời cảm ơn dành cho nàng. Dù sao đêm qua nàng cũng đã chiếu cố cho anh cả đêm. Phụ nữ gần gũi với anh đều chỉ vì tiền, tài sản và danh tiếng mà anh mang lại.

Người phụ nữ này, có lẽ không phải vậy, anh tin tưởng vào đôi mắt nhìn người của mình, nàng rất đơn thuần, suy nghĩ gì đều hiện hết trên khuôn mặt.

Người phụ nữ này yêu anh, anh biết, biết ngay từ đầu, nhưng đáng tiếc là anh không cần tình yêu của nàng. Anh chỉ yêu người phụ nữ kia, ngoại trừ cô ấy những người khác anh đều không muốn.

Chỉ là tình yêu của cô gái ấy lại không dành cho anh.

Mà người phụ nữ Diệp An An này, hiện tại đối với anh có chút mê luyến, anh thích lúc nàng nhìn anh chăm chú, rất chăm chú, cũng rất ngưỡng ngùng, thích khi nàng nấu cơm. Có lẽ, cuộc hôn nhân của họ không cần thứ tình yêu mơ hồ kia, chỉ cần cả 2 thấy thoải mái là được.

Mà có 1 số việc, anh nghĩ về những điều tốt đẹp, tỷ như người phụ nữ đang nằm trên giường này, vợ của anh.

Lúc này, người phụ nữ trên giường đột ngột trở mình, nàng quay lưng lại, đôi môi khẽ lay động, nói ra 1 vài từ, nhưng âm thanh quá mức mơ hồ khiến anh không nghe rõ.

Anh vuốt vuốt mái tóc đen, từ tủ quần áo lấy ra y phục, y phục đều là do Diệp An An đã sớm sắp xếp là ủi cẩn thận. Anh mặc quần áo đi ra ngoài, tuy rằng sáng sớm rất muốn gọi nàng dậy làm điểm tâm sáng nhưng anh không muốn quấy rầy nàng nghỉ ngơi. Anh thật có chút điên rồi.

Lắc lắc đầu, anh cầm lấy cà vạt, có chút vụng về khi thắt lên, cho đến khi nhìn cũng tạm ổn, anh lái xe tới công ty. Kỳ thực, lúc này đi làm đã muộn rồi, anh dĩ nhiên đã dùng tới gần nửa giờ chỉ để nhìn đến thất thần người phụ nữ kia.

Có vẻ đúng như lời Ti Hạo nói, anh thực sự là kẻ cuồng công việc, đêm qua anh rõ ràng đã ốm rất nặng. Nắm chặt tay lái, anh nheo nheo mắt nhìn đèn đỏ trước mặt, không biết vì sao đột nhiên nhớ tới giấc mơ ngày hôm qua, lúc đầu chính là Cố Thỉnh Y, thế nhưng tại sao cuối cùng lại là 1 người khác, rất quen thuộc nhưng anh không thể nhớ được rốt cuộc là ai.

62. Q.1 - Chương 62: Tâm Tư Của Lăng Huyền

Ánh sáng hắt qua những tán lá chiếu vào trong xe, vứt bỏ những suy nghĩ vẩn vơ, anh cố gắng để tập trung. Cố Thỉnh Y vẫn là 1 vết thương đau nhức đến không lời nên lời trong lòng anh. Xe chạy đi, anh không hề để ý thấy có 1 người phụ nữ mặc bộ trang phục màu hồng nhạt, chăm chú nhìn anh dần đi xa, trong mắt hiện lên 1 tâm tư khác thường.

Người phụ nữ hơi giật mình, trong mắt có chút mê luyến, cũng có 1 chút hoài niệm.

“Nham, cuối cùng chúng ta cũng gặp lại nhau.”

Mục Nham chạy tới công ty, đứng trong thang máy chuyên dụng dành riêng cho tổng tài. Trong thang máy này đêm qua, đã xảy ra một ít chuyện không thoải mái, không hiểu tại sao, nhưng anh không có mâu thuẫn gì đặc biệt, có lẽ bởi vì sau tất cả mọi chuyện, đêm qua chưa từng xảy ra.

Anh đi vào phòng làm việc, ngồi trên ghế, một lát sau Lăng Huyền gõ cửa đi vào, nàng cắn chặt môi, nhìn vào người đàn ông đang chăm chú kiểm tra đồng văn kiện giấy tờ trên bàn. Anh, đúng là 1 người đàn ông vô tình, nói không thích là không thích, nói chia tay là chia tay, sẽ không mấy may chú ý đến ý nghĩ của người khác. Anh hiện tại đối với nàng đã như là người xa lạ, nàng bây giờ khi ở công ty, giống như tất cả những nhân viên khác, không thêm chú ý tới những ngày bọn họ ở chung 1 chỗ. Dù sao bọn họ cũng đã có 1 tháng là tình nhân của nhau, từng trải nghiệm miên quần quít nhiệt tình như lửa. Làm thế nào nói quên là quên, nói lạnh nhạt là lạnh nhạt, nàng không làm được, thế nhưng người đàn ông này chỉ sợ đã quên nàng rồi.

Bởi vì ngay từ đầu anh đã rất vô tình.

“Chủ tịch, đây là hợp đồng mới của chúng ta với công ty Cách Hoa, cuối tuần bọn họ sẽ cử giám đốc đến gặp ngài để bàn bạc thêm.”

“Được rồi, để đây cho tôi.” Mục Nham nhận tập văn kiện, đến khước mắt cũng không nhìn đến Lăng Huyền, đối với người phụ nữ từng lên giường với mình, anh thật không có phản ứng gì đặc biệt. Dù sao bọn họ đều tình nguyện chơi 1 trò chơi, và người phụ nữ này đủ thông minh, vì vậy nàng mới có thể ở lại trong tập đoàn Mục Thị, nếu không nàng đã bị cho thôi việc rồi.

Mục Thị không để lại những người vô dụng, phụ nữ cũng như thế.

Lăng Huyền vẫn chăm chú nhìn người đàn ông đang làm việc, anh rất có mị lực, nàng vẫn thích, vẫn mê luyến, cũng chưa từng từ bỏ theo đuổi người đàn ông này. Chỉ là người đàn ông này trái tim lạnh như băng

giá, nàng đã ám chỉ rất nhiều lần, thế nhưng người đàn ông này đối với nàng chỉ tỏ thái độ như với cấp dưới, mà nàng càng không có can đảm nói thẳng ra. Nàng không ngu ngốc, tự nhiên sẽ biết nên làm như thế nào.

Người đàn ông này quá mức mạnh mẽ, anh không muốn thì không ai có thể ép buộc được, cái gì anh muốn thì phải đạt được, cho dù phải dùng bất cứ thủ đoạn nào.

“Cô còn chuyện gì không?” Mục Nham đột nhiên ngắt đầu, trong mắt hiện lên 1 tia tư lự, thâm trầm không hiểu nổi, nhưng cũng rất nguy hiểm, mơ hồ khiến người đối diện cảm thấy áp lực.

“Em lập tức đi ra ngoài ngay.” Lăng Huyền khẽ chạm vào mái tóc dài lượn sóng, tự biết bộ dạng này của mình thập phần quyến rũ, mà đàn ông đều rất thích. Người đàn ông này rất giỏi trong việc quyến rũ phụ nữ, mà bạn gái của anh từ trước tới nay đều giống như nàng.

Mục Nham chỉ hơi nhú mồm 1 chút, trong mắt hiện lên 1 chút hồi ức, bộ dạng này rất quen thuộc, rất giống 1 người phụ nữ trong trí nhớ của anh.

Sau khi Lăng Huyền đi ra, Mục Nham liền đứng dậy đi tới bên cửa sổ, lúc này ánh mặt trời chiếu thẳng tấp thu hút ánh mắt của anh, mà quanh anh cũng toả ra 1 thứ ánh sáng lạnh lẽo. Anh rút 1 điều thuốc trong túi, châm lửa hút, thở ra làn khói thuốc mỏng tạo nên 1 mảnh trầm mặc.

Người phụ nữ kia, không ngờ vẫn còn ảnh hưởng tới anh như vậy, bắt đầu từ ngày nàng bỏ đi cho đến tận bây giờ. Anh đột nhiên bóp nát điều thuốc trong tay, có lẽ anh nên quên, dù sao anh cũng là người đã có gia đình.

Anh đã sống như vậy rất lâu, từ cái thời điểm kia, anh thích xem thế giới như 1 trò chơi, đối với phụ nữ, chỉ là tình yêu thể xác, không yêu ai. Và bây giờ anh muốn một gia đình, một người vợ, 1 người dễ dàng gánh vác gia đình.

Diệp An An chính là người phụ nữ anh cần, giữa bọn họ không cần tình yêu. Nếu như, đây là điều nàng muốn, vậy thì anh sẽ cho nàng. Dù sao nàng cũng là vợ của anh.

Anh biết, nàng yêu anh, như vậy là đủ rồi. Anh thích các món ăn nàng làm, thích mùi vị của nàng, như vậy là đủ rồi.

63. Q.1 - Chương 63: Về Nhà Sớm

Xoay người, anh thả điều thuốc vào gạt tàn, ngồi xuống tiếp tục xem đồng văn kiện lúc nãy. Lúc này, nhìn nghiêng về mặt anh tuần mi mà lạnh lùng, chỉ là có thêm 1 chút vẻ nhu hòa mà chính anh cũng không hề biết.

Diệp An An ngủ thật lâu, cho đến khi ánh sáng bên ngoài khiến nàng khó chịu, nàng lấy tay che mắt, trở mình 1 chút, tiếp tục ngủ. Mãi đến khi hai mắt khẽ mở, trước mắt nàng là màu sắc của 1 gian phòng lạ, chỉ có 2 màu đen và trắng.

Nàng đột nhiên nhớ ra, bật người ngồi dậy, trong phòng vẫn còn thoang thoảng hương thơm trên người anh, thế nhưng chỉ có 1 mình nàng. Chuyện gì thế này, nàng dĩ nhiên cứ ngủ như vậy, mà Mục Nham đâu, anh đã đi đâu rồi.

Nàng xuống giường, đi tới kéo rèm cửa sổ, bên ngoài ánh mặt trời chiếu sáng khiến căn phòng ấm áp hơn 1 chút. Lúc này đã khá muộn, nàng đứng bên cửa sổ sát mặt đất, nhìn ra quang cảnh bên ngoài, tốp năm tốp ba những chiếc ô tô, còn ở đây vẫn là sự cô đơn, cô đơn vô cùng.

Nhẹ nhàng thở dài, nàng đi ra ngoài, ở đây, rốt cuộc cũng không phải phòng nàng.

Chiều tối, Diệp An An đã nấu xong thức ăn, chờ đợi người đàn ông kia trở về. Kỳ thực nàng cũng không biết anh có trở về không, cũng không biết chờ đợi như vậy để làm gì. Khi anh về, nàng đã đi ngủ, 2 người rất ít khi gặp nhau, anh từng hỏi nàng, có phải nàng sợ anh không. Kỳ thực, nàng thật rất sợ anh, sợ mỗi lần nhìn thấy anh lại càng yêu anh hơn, yêu hơn 1 chút sẽ càng đau khổ hơn 1 chút. Cho đến 1 ngày, khi nàng không kiềm chế được yêu cầu anh phải yêu nàng. Như vậy, có thể nàng sẽ khiến anh ghét nàng, thậm chí nàng sẽ không có cách nào được nhìn thấy anh nữa, cho đến khi rời xa.

Nàng yêu người đàn ông này, yêu đến mức tẩu hỏa nhập ma, đã yêu đến mức vứt bỏ cả tôn nghiêm của nàng. Sở dĩ nàng chỉ đứng yên nơi này, không muốn đi tiếp, thăm nghĩ cứ như vậy chờ anh.

Tiểu Phương nói, Mục Nham có 1 người vợ như nàng còn không thấy đủ, anh thực là 1 tên khốn. Thế nhưng cô ấy sai rồi, kỳ thực Mục Nham là 1 người rất tốt, mặc dù lạnh lùng thế nhưng đối với nàng rất tốt, chỉ là anh không yêu nàng. Định nghĩa của nàng về mọi thứ đều rất tốt.

Nàng ngồi trên ghế sofa, nhìn đồng hồ trên tường, lúc này vẫn còn rất sớm, anh phải rất lâu nữa mới trở về. Vì vậy nàng cũng có thời gian đi làm chuyện của mình, cầm lấy chiếc áo len đặt 1 bên đã làm được phân nửa, nàng tiếp tục đan. Đây là kiểu áo dành cho những người đàn ông cao lớn, thoát nhìn thì người mặc nhất định có tầm vóc rất cao.

Đôi que đan tinh tế liên tục chuyển động trong tay nàng, cuộn len nhỏ dần, mà thời gian ở trong tay nàng cuộn len nhỏ đi rất nhanh, cứ như mỗi một giây lại giảm đi 1 chút.

1 âm thanh rất nhỏ, tiếng động cơ xe dừng lại, động tác trên tay nàng dừng lại 1 chút, ngẩng đầu nhìn đồng hồ trên tường sau đó lại cúi xuống, tiếp tục đan áo. Vào thời gian này, hẳn là phải không có ai về mới đúng, ngôi biệt thự từ trước đến giờ đều ít người qua lại, ngoại trừ Mục Nham ở bên ngoài, nàng không nghĩ ra ai sẽ đến. Đây là khu đất tư nhân, hiện tại cũng là nhà nàng, mà bằng hữu của nàng rất ít, tựa hồ ngoại trừ Giản Tiểu Phương, những người khác cũng rất ít liên hệ.

Sợ người khác biết thân phận mà anh cho nàng sẽ mang phiền phức cho Mục Nham và nhà họ Mục, Mục phu nhân hay cũng là mẹ chồng của nàng đã cảnh cáo, không được để cho người khác biết thân phận của nàng. Thế nên từ sau khi kết hôn, bạn bè hiện tại nàng hầu như không có ai, mà bạn bè của nàng vốn không đông, và bây giờ nàng như tách biệt với thế giới.

Một lát sau, ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân mờ mờ, từ xa đi đến, dần rõ ràng hơn, cuối cùng dừng lại ở cửa, sau đấy làm âm thanh cánh cửa bị mở ra.

Diệp An An lần thứ 2 sững sờ 1 chút, buông que đan trong tay, đứng dậy, tiếng bước chân, nàng luôn luôn chú ý đến, rất quen thuộc.

Mục Nham, như thế nào đã về nhà, không phải mỗi ngày đều rất muộn anh mới về sao? Ngày hôm nay thế nào lại về sớm như vậy.

Nàng đang nghĩ ngợi, cửa đã bị mở ra, Mục Nham với cơ thể cao lớn đi vào, thuận tiện mang theo 1 cơn gió lạnh, tựa như từ thân thể anh thổi tới, đó là cơn gió lạnh của mùa đông.

Rất lạnh

Mục Nham có đôi mắt đen tuyền hơn rất nhiều so với người khác, nhìn chăm chú người phụ nữ đang ngồi trên sofa. Anh, tựa hồ rất ít khi nhìn thấy nàng từ chỗ này, mỗi khi anh trở về, nàng nhất định đã ở trong phòng mình. Người phụ nữ này nhất định muốn trốn anh, nhận thức điều này khiến anh có cảm giác khó chịu mà không hiểu tại sao.

Diệp An An có chút hoảng loạn nhìn Mục Nham, nàng không nghĩ ra tại sao anh đột nhiên trở về sớm, nàng chỉ có thể sững sờ ngồi đó, không biết phải làm gì, bọn họ tựa hồ chưa bao giờ gặp nhau trong tình huống này.

64. Q.1 - Chương 64: Hạnh Phúc Mơ Hồ

Diệp An An nhìn người đàn ông điềm tĩnh trước mặt mình. Anh vẫn vậy, vẫn rất lạnh lùng, rất cứng rắn, khuôn mặt cũng không có biểu hiện gì. Chỉ có điều, trong đôi mắt kia lại chất chứa rất nhiều cảm xúc, những cảm xúc mà nàng không thể nắm bắt được, nhưng nó lại cho nàng cảm giác vui mừng. Thoạt nhìn, trận ốm ngày hôm qua cũng không ảnh hưởng quá nhiều đến anh, trông anh vẫn rất khỏe mạnh.

Nàng thở dài nhẹ nhõm, kỳ thực, cho đến bây giờ nàng vẫn rất lo lắng cho anh.

” Anh có khỏe không?” Diệp An An đột nhiên mở miệng, giọng nói cẩn trọng. Nàng không thể che giấu nỗi sợ quan tâm của mình với anh. Dù sao, đúng là, đêm qua, anh đã dọa nàng chết khiếp.

Chỉ là cảm cúm, nhưng sao lại nghiêm trọng vậy chứ? Người đàn ông này yếu đuối hơn nhiều so với tưởng tượng của nàng, không phải chuyện gì anh cũng làm được, ít nhất, cũng có lúc anh bị ốm.

” Không sao” Ánh mắt anh lắng xuống, điềm tĩnh mà nhìn nàng, bao nhiêu lạnh lùng thường ngày dường như cũng đã bỏ hết xuống. Đây là lần đầu tiên anh dùng ánh mắt này để nhìn nàng.

Có chút dịu dàng, cũng có chút mơ hồ.

Diệp An An tiến lên phía trước, đón lấy áo khoác và túi xách trong tay anh, rồi bắt đầu chuẩn bị bữa tối. Nàng biết anh là người ưa sạch sẽ.

Mục Nham ngồi vào bàn. Trên đó đã có sẵn rất nhiều món ăn. Bất kể là lúc nào, khi anh về đến nhà đều có thể nhìn thấy bữa tối mà nàng làm. Dần dần, với anh nó đã trở thành một thói quen.

Kỳ thực, anh không hề cảm thấy phiền hà vì sự chu đáo này của nàng. Thậm chí, anh còn có chút chờ mong.

Diệp An An xoa người. Nàng nhìn thấy anh đã cầm đũa chuẩn bị ăn rồi. Như thế này thật là tốt. Nàng không có yêu cầu cao sang gì, chỉ cần mỗi ngày đều có thể nhìn thấy anh ăn những món mà mình làm, cũng đã đủ khiến nàng mãn nguyện.

” Cùng ăn đi” Mục Nham đột nhiên ngẩng đầu nhìn nàng, lông mày hơi nhíu lại. Cô gái này quá mức trầm mặc. Thật không biết nàng đứng đó làm gì, nhiều đồ ăn như vậy, một mình anh làm sao có thể ăn hết. Rõ ràng nàng luôn làm hai phần ăn nhưng lại luôn để anh ăn một mình. Thật không biết nàng muốn gì nữa?

Diệp An An khẽ gật đầu, ngừng một hồi lâu, sau đó mới chậm rãi ngồi xuống đối diện với anh. Nàng ngoan ngoãn nghe theo lời anh nói. Quan hệ của bọn họ có lẽ đang dần thay đổi.

Cúi đầu, một tia nước cũng theo khóe mắt nàng chậm rãi rơi xuống. Lúc này, nàng tưởng chừng như hạnh phúc đang ở ngay trước mắt và nàng có thể chạm tay tới.

Ngọn đèn chiếu những tia sáng dịu dàng, dừng lại trên người họ. Cái cảm giác ấm áp cứ mỗi lúc một dâng lên giữa hai người, rất nhanh có lẽ, cả hai đã cảm nhận được thứ gọi là hạnh phúc.

Nhưng, cảm giác ấy có thể duy trì được bao lâu? Có lẽ chỉ trong nháy mắt mà thôi.

Cơm nước xong, Mục Nham ngẩng đầu thấy Diệp An An đang dọn dẹp trong bếp. Anh đứng lên, chuẩn bị đi lên lầu, chợt nhìn thấy chỗ len ở trên sofa. Kỳ thực, anh đã thấy chiếc áo mà nàng đang đan dở dang, tay áo mới chỉ đan được một nửa, nhưng cũng đã có thể nhìn thấy hình dáng của nó. Làm rất cẩn thận, cầm trên tay cho người ta cái cảm giác rất ấm áp.

Đôi mắt anh hơi khép lại, không hiểu vì sao, cầm chiếc áo lên, khẽ ướm vào người. Rất vừa vặn. Anh khẽ mỉm cười khiến khuôn mặt trở nên vô cùng dịu dàng, chỉ là không ai có thể nhìn được biểu hiện đó của anh.

65. Q.1 - Chương 65: Chỉ Cách Nhau Một Bức Tường

Khóe miệng đang cười, đột nhiên cứng lại, anh lập tức buông chiếc áo xuống, các ngón tay nắm chặt lại, sau đó ngẩng đầu lên, trên mặt một chút biểu hiện cũng không có. Nụ cười vừa rồi, cũng chỉ như một giấc mộng thoáng qua chứ không hề có thật.

Với người đàn ông này, nụ cười quả thực không thích hợp.

Anh lắc lắc đầu, cái cảm xúc này thực khiến người ta không thoải mái mà. Thế nhưng, anh quả có chút chờ mong, không biết khi mặc cái áo này, trông anh sẽ như thế nào, thậm chí anh muốn thử ngay lập tức, mà cũng không để ý chiếc áo mới chỉ làm xong một bên cánh tay.

Anh đứng thật là yên rồi.

Anh bước tới sofa bên cạnh, cầm lấy túi công văn, rồi lên lầu, đi vào thư phòng. Mặc dù đã về nhà, nhưng anh muốn xử lý nốt một số chuyện của công ty. Hôm nay, anh đã phá lệ, về nhà sớm là vì muốn được ăn những món do nàng chuẩn bị, thế nên giờ này phải tiếp tục làm việc thôi.

Có một số chuyện, chính anh cũng không phát hiện, đã khiến anh dần dần thay đổi. Và sự thay đổi của anh cũng đã gián tiếp thay đổi cuộc sống của nàng.

Làm xong hết thấy mọi việc, Mục Nham có chút mệt mỏi. Anh xoa xoa trán. Đây là lần đầu công ty hợp tác với nước ngoài, thật đúng là khiến anh hao tổn không ít tâm sức. Nhưng lần hợp tác này, có thể khiến toàn bộ tài sản của tập đoàn Mục Thị tăng thêm 2%. Mặc dù tỉ lệ nhỏ, nhưng cần phải nhớ rằng, tập đoàn Mục Thị là một nhà đại tư sản, 2% này là một con số mà người bình thường khó có thể tưởng tượng nổi, cho nên hiện tại, toàn bộ công ty đang dốc sức để thực hiện tốt lần hợp tác này, trong đó có cả anh.

Tựa vào ghế nghỉ ngơi, anh nhìn ly sữa ở trên bàn. Đây là do cô gái kia vừa đưa tới. Thực ra, anh muốn uống café, nó có thể giúp anh tỉnh táo hơn. Mà nàng lại mang sữa lên, cứ cho rằng nàng hiểu anh, nhưng có lẽ cũng không hẳn thế.

Anh hơi nhếch khóe miệng lên, nhưng vẫn cầm lấy ly sữa, uống một ngụm. Hương vị cũng được lắm, rất thích hợp. Đã lâu rồi, anh không được thưởng thức qua thứ gì khiến anh thấy thư thái như vậy. Có lẽ chỉ có ở nơi này, anh mới có cảm giác nhẹ nhõm này.

Khẽ nhắm mắt lại, anh tựa hẳn người lên ghế. Một lúc lâu sau, anh mở mắt ra, chợt nhớ ra nơi này còn có nàng, vợ của anh.

Tiếng vợ này, khiến tâm trạng của anh tốt lên không ít. Hiện tại, anh rất muốn biết, nàng đang làm gì.

Bọn họ thực ra chỉ cách nhau có một bức tường mà thôi.

Đẩy cửa ra, anh tiêu sái bước vào phòng nàng. Đây là biệt thự của anh, nàng là vợ của anh, mọi việc anh muốn làm đều không cần phải suy nghĩ, tính toán.

Căn phòng màu xanh nhạt cho người ta có cái cảm giác dịu dàng, thanh thản, cũng giống như nàng vậy. Anh ngồi ở trên giường, nghe tiếng nước đang xối ào ào trong phòng tắm. Sắc mặt anh có chút thay đổi, trong ngực tựa như có một ngọn lửa nóng đang dâng lên. Cái đêm say rượu đó, hương thơm nhẹ nhàng, cơ thể mềm mại của nàng, khiến hạ thân anh trở nên căng cứng, dục niệm dâng trào. Chưa từng có cô gái nào, mang lại cho anh cảm giác mãnh liệt như vậy. Cô gái này, có lẽ anh cần phải tìm hiểu kỹ hơn.

Diệp An An khóa lại vòi nước, cầm lấy khăn tắm lau người. Ở đây, mỗi phòng đều có thiết kế phòng tắm riêng, hết sức tiện lợi.

Bước ra khỏi nhà tắm, Diệp An An vẫn đang dùng khăn lau tóc, trên người vẫn còn vương hương thơm nhẹ nhàng của sữa tắm, làn da hồng hào, khiến cho ngọn lửa trong đôi mắt của người đàn ông đang ngồi trên giường kia càng cháy lớn hơn. Thế nhưng, đến lúc này, Diệp An An vẫn chưa phát hiện ra trong phòng mình đang có một người đàn ông. Mà người ấy lại chính là chồng nàng, Mục Nham.

66. Q.1 - Chương 66: Vẫn Là Cái Tên Ấy

Diệp An An vẫn dùng khăn lau tóc, bọt nước rơi xuống vai tựa như những bong tuyết tinh khiết, tạo nên cảm giác vô cùng thanh nhu. Bất chợt, ngón tay khẽ run rẩy, nàng cảm thấy có đôi chút bất ổn, trong phòng có một mùi hương vừa lạ lẫm lại vừa quen thuộc.

Đột nhiên ngẩng đầu, khăn mặt trong tay rơi xuống, nàng sững sờ nhìn người đàn ông đang nằm tựa vào giường. Lúc này, anh đang dùng ánh mắt như có lửa nóng, gắt gao nhìn nàng. Vẻ mặt lạnh lẽo như băng, nhưng ánh mắt lại rực lửa, vừa lạnh, vừa nóng, hai thứ tưởng như bất đồng ấy cùng xuất hiện cho người ta cảm thấy nguy hiểm vô cùng.

“Mục...Mục Nham...” Ánh mắt của nàng thoáng rung động, sắc mặt cũng nhợt đi vài phần. Đối với người đàn ông vừa mới xuất hiện này, nàng cảm thấy rất sợ hãi, cũng không biết nên phản ứng thế nào.

Vì sao anh lại ở đây?

Đối với sự khẩn trương của nàng, anh vẫn điềm nhiên tựa người vào thành giường, hai tay khoanh trước ngực, nhìn bộ dạng gấp gáp của nàng, khóe miệng khẽ nhếch lên một nụ cười.

“ Diệp An An, em thực sự sợ người chồng này đến vậy sao?” Anh cố ý nhấn mạnh chữ chồng, hơn nữa cũng từ từ đứng dậy, nhìn về phía cô gái vẫn còn đang đứng sững kia. Biểu hiện của nàng thật rất thú vị.

Anh đột nhiên vươn tay ra, kéo nàng vào lòng rồi khẽ cúi đầu, hôn lên môi nàng. Ngay từ đầu, anh đã muốn chiếm hữu đôi môi mọng đỏ ấy, cảm giác tự nhiên, thanh thoát, mùi hương thoang thoảng, dịu dàng, khiến anh có chút mê luyến. Thứ cảm giác này cho tới bây giờ, anh cũng rất ít khi có được.

Còn nàng, vẫn đứng sững tại chỗ. Tay anh nâng đầu nàng lên, xâm nhập sâu hơn vào môi nàng.

Diệp An An bị hành động của anh dọa đến choáng váng. Nu hôn thuần thực của anh, mang theo cả hơi thở nóng rực, mùi hương của anh cũng theo đó mà đưa vào miệng nàng. Thân thể nàng khẽ run rẩy, không có cách nào chống lại sự nhiệt tình đột ngột của anh. Nàng sợ hãi mở to hai mắt, nàng chăm chú nhìn hàng lông mi dài của anh khẽ khép lại. Không hiểu tại sao, anh lại đột nhiên hành động như vậy. Chẳng phải anh đã từng nói, cho dù nàng có khóa thân, nằm trên giường, anh cũng sẽ không liếc nhìn sao? Vì sao, lúc này a lại đột ngột chủ động hôn nàng.

Mục Nham phát hiện nàng đang mở lớn hai mắt, anh đột nhiên hung hăng cắn môi nàng. Diệp An An kêu lên, đau nhói. Thừa dịp, đầu lưỡi anh thâm nhập vào miệng nàng, tìm kiếm đầu lưỡi nàng, cho tới khi, ngửi thấy mùi hương hoa tử đinh thơm ngát, anh mới phát hiện ra rằng, nụ hôn của nàng rất mềm, rất ngọt ngào, lại rất tươi mát. Trong số những phụ nữ mà anh đã từng hôn qua, nàng cho anh cảm giác thoải mái hơn rất nhiều.

“ Nhắm mắt lại, chuyên tâm một chút đi” Anh nói, rồi dùng tay khẽ che mắt nàng, cánh tay còn lại ôm chặt lấy thắt lưng nàng, rồi lại tiếp tục hôn nàng một cách cuồng nhiệt.

Trong trí nhớ của anh, có rất ít cô gái có thể làm cho anh có thứ cảm giác này, chỉ muốn vĩnh viễn được ôm nàng, hôn nàng. “Vĩnh viễn” có lẽ là một thứ quá xa xôi. Anh cũng chưa từng nghĩ đến, có một lúc nào đó lại có thể phát sinh tình huống này với nàng.

Cái cảm giác này, giống như tình cảm khắc cốt, ghi tâm mà năm xưa anh giành cho Y Y.

“ Y Y...” Anh thở dài một tiếng, thốt ra cái tên mà đã lâu anh không nhắc tới. Trong nháy mắt, cô gái trong lòng anh sống lại, mà ngay cả chính anh cũng cảm thấy bàng hoàng.

Hơi ẩm trong phòng đột nhiên giảm xuống, cuối cùng cũng chẳng thể tìm thấy thứ lửa nóng ấm muối vừa rồi. Diệp An An dùng tay đẩy anh ra, nhưng vô lực. Mục Nham cũng buông nàng ra, nằm ở một bên, mở to hai mắt nhìn màu xanh nhạt của chum đèn thủy tinh treo trên trần nhà, thỉnh thoảng, chiếc đèn lại phát ra thứ ánh sáng lung linh mờ ảo. Ánh sáng ấy không mạnh lắm nhưng sao lúc này lại khiến anh thấy chói mắt đến vậy.

67. Q.1 - Chương 67: Trả Giá

Diệp An An vô lực tiến lại phía chiếc giường, cầm lấy quần áo rồi chạy vào phòng tắm. Trong lúc ấy, anh cũng đang chìm đắm trong những suy nghĩ của riêng mình, không có tâm tư nào để ý đến cô gái vừa rời đi, người đã bị anh vô tình làm tổn thương một cách sâu sắc.

Anh không biết rằng, cái tên Y Y ấy không chỉ làm anh đau đớn mà cũng khiến nàng cảm thấy day dứt.

Trong phòng tắm, Diệp An An vội vã mặc lại quần áo. Nàng tựa mình vào tường. Cái lạnh tê buốt cũng theo đó là đi sâu vào cơ thể. Nàng không thể cảm thấy một chút hơi ấm nào hết, cả tâm hồn và thể xác của nàng lúc này thực quá mệt mỏi, quá lạnh lẽo.

Chồng ơi, tại sao anh có thể đối xử tàn nhẫn với em đến vậy? Chồng, em chỉ mong anh có thể đối xử với em tốt một chút mà thôi. Em đâu có đòi hỏi gì nhiều, chỉ một chút thôi cũng được rồi. Chồng ơi, em không muốn làm thể thân cho cô gái ấy, không muốn một chút nào, anh đừng ép em được không?

Nàng đưa tay lên lau nước mắt, trong gương là một khuôn mặt tái nhợt, nước mắt loang lổ, trông thật vô cùng đáng thương.

Cố gắng gượng cười, nàng muốn tự trấn an mình. Nàng biết, con đường mà nàng phải đi vẫn còn rất dài, cho nên lúc này, nàng không thể gục ngã, nàng phải bắt đầu lại.

Mở cửa phòng tắm, nàng bước ra ngoài, nhìn anh vẫn còn ngồi thẫn thờ trên giường, tựa đầu vào thành giường, khuôn mặt rất khó coi, nhìn thấy nàng, anh chỉ thản nhiên liếc một cái, cũng không có ý định rời đi.

Diệp An An cứ đứng mãi tại chỗ. Nàng không biết, sau tình huống khó xử vừa rồi, bọn họ sẽ ra sao. Nếu như vừa rồi, không phải anh đột nhiên nhắc đến cái tên ấy, chắc rằng đã có thể phát sinh một số chuyện.

Mục Nham nhìn chằm chằm vào sắc mặt tái nhợt, cùng đôi mắt sưng đỏ, chắc hẳn vừa rồi nàng đã khóc rất nhiều. Anh biết, anh đã làm tổn thương nàng. Trên đời này, chẳng có cô gái nào muốn một người đàn ông trong lúc hôn mình lại gọi tên một cô gái khác, huống hồ, đó lại còn là người con gái mà anh đã từng yêu sâu sắc.

Thương tổn là điều không thể tránh khỏi, bởi anh vẫn còn yêu cô ta.

Yêu càng nhiều, thương tổn lại càng sâu.

Anh đứng lên, đi về phía cửa nhà tắm, chỗ nàng đang đứng. Đã lâu như vậy rồi, mà nàng vẫn cứ đứng mãi ở đó. Đối với nàng, anh thực cảm thấy có chút áy náy.

Diệp An An nhìn anh, các ngón tay cứ đan chặt vào nhau. Nàng cúi đầu, không biết, liệu anh có một lần nữa làm tổn thương nàng không? Như vậy, quả thực khiến nàng rất đau đớn.

Chồng của nàng, người nàng rất mực yêu thương, lại chẳng hề để tâm đến nàng.

Mà nàng lại chẳng thể hiểu nổi anh đang suy nghĩ những gì, cũng không biết, anh có cần tới nàng hay không? Nói đi nói lại, phải chăng cũng chỉ là do nàng tự mình đa tình mà thôi.

Mục Nham đi đến trước mặt Diệp An An, nhìn nàng cứ mãi cúi đầu. Phụ nữ đối với anh mà nói, cũng chỉ là một loại nhu cầu, nhưng Diệp An An lại khiến anh có chút mê luyến. Những người phụ nữ đến với anh trên đời này có nhiều, nhưng những người yêu anh một cách thuần túy như nàng lại rất ít. Anh không muốn rời đi, anh vẫn tham lam muốn có nàng. Mặc dù anh không nghĩ sẽ yêu nàng, nhưng anh muốn nàng phải toàn tâm, toàn ý yêu anh.

Chuyện này, không cần nỗ lực vẫn có thể có được. Trên đời này, đâu có chuyện gì dễ dàng như vậy, thế nhưng anh lại thực sự có được.

Anh vươn cánh tay ra ôm lấy thắt lưng của nàng, đem nàng vùi vào trong lòng mình. “ Xin lỗi” Anh thì thầm, ánh mắt cũng hiện rõ nét day dứt. Anh biết, dù sao nàng cũng là người vợ chính thức của anh. Anh cảm thấy áy náy.

“ Xin lỗi” Diệp An An cứ đứng sững như vậy, để mặc cho anh ôm. Thân thể anh rất ấm, nhưng hơi ấm ấy lại chẳng thể lấp đầy nỗi đau trong lòng nàng.

“ Xin lỗi...xin lỗi...”

Chồng à, điều em muốn đâu phải là câu xin lỗi. Không phải mà.

Nàng cười héo hắt, cánh tay không tự chủ mà vòng ôm lấy anh. Lại càng dần sâu hơn, nàng biết, người đàn ông này, với nàng mà nói, cũng giống như thuốc độc, càng lại gần sẽ càng thống khổ, yêu càng sâu sẽ lại càng đau. Anh không yêu nàng, anh yêu một cô gái khác. Anh không phải là người vô tâm, vô tình, chỉ là trái tim của anh, tình yêu của anh, toàn bộ đã trao cho cô gái đó. Trong tim anh đã không còn chỗ trống cho bất kỳ người nào khác, nàng cũng vậy. Dẫu biết thế, nàng vẫn chấp nhận yêu anh, yêu anh một cách điên cuồng. Giản Tiểu Phương nói đúng, nàng điên rồi, thực sự điên rồi.

Nàng thầm nghĩ, dù sao cũng hãy để bản thân liều lĩnh một lần. Yêu anh, yêu không hối tiếc, để rồi, có thương tích đây mình, đau lòng đến chết cũng không sao.

68. Q.1 - Chương 68: Ôm Nhau Ngủ

Nàng ghé sát vào ngực Mục Nham, nghe tiếng tim đập trầm ỏn của anh, khoe mắt, rất nhanh rơi xuống một giọt nước mắt, rồi biến mất vào áo anh, từng giọt từng giọt cứ khẽ khàng rơi xuống.

“Chồng ơi, em yêu anh” Môi nàng khẽ động dậy, nhưng không có bất kỳ âm thanh nào phát ra, mà anh lại không thể phát hiện ra người phụ nữ yêu anh say đắm.

Mọi người đều khao khát đi tìm hạnh phúc. Thế nhưng, kỳ thực, đôi khi hạnh phúc lại ở gần bên mà ta chẳng hề hay biết. Có lẽ do một loại thói quen, do quá lơ là, xem đó như một sự hiển nhiên, thoáng qua không cần bận tâm, đến khi nhận ra thì nó đã vụt mất. Như vậy, chúng ta càng cố kiếm tìm hạnh phúc, thì nó lại càng xa vời.

Trời về khuya, càng lúc càng thâm trầm, càng lúc càng yên tĩnh.

Sáng sớm, Mục Nham thức dậy, đập vào mắt anh không phải màu đen của đồ trang trí mà là một màu xanh nhu hòa, trên trần còn có chiếc đèn thủy tinh rất tinh xảo, mặc dù không bật điện nhưng nó vẫn hấp thụ ánh sáng, tạo nên một mảnh lung linh trong suốt.

Cánh tay hơi tê, theo bản năng anh muốn cử động một chút, kết quả là khi cúi đầu, anh phát hiện nàng vẫn đang nép trong lòng mình. Khẽ nheo mắt lại, anh thăm quan sát nàng, mặc dù không được tính là tuyệt mỹ nhưng rất thanh tú. Đã nhìn qua rất nhiều đàn bà đẹp, nhưng phải đến lúc này anh mới phát hiện ra nét thanh thuần của nàng thực sự rất thu hút.

Nàng có hàng lông mi thật dài, đôi mắt khép lại, dưới ánh sáng buổi sớm trông thật dịu dàng, khuôn mặt thanh thoát, cũng không hề có bất kỳ một loại mỹ phẩm nào, rất tự nhiên, làn da mịn màng, mềm mại, đôi môi mọng đỏ, dù không tô son.

Anh đã từng hôn qua rất nhiều đàn bà, nhưng mùi hương của nàng thực khiến anh mê luyến đến không dứt ra được, rất tươi mát, rất ngọt ngào, cũng rất sạch sẽ.

Anh đột nhiên cúi đầu, muốn một lần nữa xác nhận những suy nghĩ của mình, xem nàng của thực sự quyến rũ như vậy hay không .

Nhẹ nhàng chạm vào môi nàng, anh hôn một cách mãi miết, cũng không cần biết đến phải chú ý một chút, tinh tế một chút, khiến nàng khẽ cự mình, lấy lại tư thế ngủ quen thuộc. Chính động tác vô tình của nàng, lại khiến anh cảm thấy hơi không thoải mái. Anh dùng chính thân thể mình kẹp chặt lấy nàng, mặc kệ việc có thể sẽ đánh thức nàng dậy.

Diệp An An hơi nhú mày, nhưng chính sự gần gũi ấy lại khiến nàng cảm thấy thực ấm áp, thực an toàn, khiến nàng vẫn tiếp tục ngủ.

Mục Nham đối với cô gái đang nằm trong lòng mình, đột nhiên nhú mày, hô hấp mỗi lúc một nhanh. Anh lại một lần nữa cúi đầu xuống, từng chút, từng chút thưởng thức hương vị của nàng.

Liệu ai có thể tưởng tượng rằng, cả đêm qua, hai người bọn họ chỉ là cùng nhau ngủ trên một cái giường, không hề làm qua bất kỳ chuyện gì, cứ ôm nhau mà ngủ như vậy cho đến sáng. Anh không muốn xa rời hơi ấm của nàng, còn nàng muốn níu giữ chút dịu dàng hiếm hoi của anh. Hai người, mỗi người có một tâm sự riêng, nhưng cùng sưởi ấm lẫn nhau, tựa vào nhau để ngủ, không hề có tình dục, nhưng lại khiến người ta cảm thấy thư thái, dễ chịu.

Diệp An An, An An, anh vươn nhẹ tay, khẽ vuốt tóc nàng, nhìn nàng vùi khuôn mặt nhỏ nhắn trong lòng mình, ngực anh khẽ nhói lên, có một thứ cảm giác kỳ lạ len lỏi vào tim anh.

Anh nắm chặt tay, hai mắt khép lại, đến khi mở ra, ánh mắt đã khôi phục lại dáng vẻ bình tĩnh, thậm chí là vô tình. Anh đẩy nàng ra không một chút lưu luyến. Trong lòng không còn hơi ấm của nàng, khiến anh cảm thấy có chút mất mát. Chỉnh lại mái tóc hỗn độn trong lúc ngủ, anh bước xuống giường, trên người vẫn còn mặc nguyên bộ quần áo hôm qua. Quay đầu lại, anh nhìn Diệp An An vẫn còn đang ngủ, khẽ chép miệng, anh lại cúi xuống, kéo lại chăn giúp nàng.

69. Q.1 - Chương 69: Thay Đổi

Đứng thẳng thân mình, anh quay đầu, đi ra cửa, không hề quay đầu, bên trong chỉ còn vọng lại tiếng sập cửa khô khốc.

Sau khi anh đi không lâu, Diệp An An ôm chặt lấy tấm chăn.

Chồng ơi!

Nàng như muốn níu giữ điều gì, nhưng cuối cùng lại buông tay. Hai mắt từ từ mở ra, mông lung nhìn khắp lượt căn phòng không một bóng người. Sau đó, nàng lại khép mắt lại.

Chồng ơi, ngày hôm qua, phải chăng chỉ là một giấc mộng thôi sao?

Nàng khẽ trở mình, nắm chặt lấy chiếc chăn, trên đó, tựa hồ như vẫn còn lưu lại mùi hương của anh. Nó khiến cho nàng cảm thấy, đây không phải là giấc mơ. Thực sự ngày hôm qua, hai người đã ngủ với nhau, chẳng qua, cũng chỉ là cùng nhau ngủ mà thôi. Anh không hề động đến nàng. Còn nàng, thật không thể ngờ, ngay cả khi ở bên mình mà anh vẫn gọi tên người con gái khác. Điều đó quả thật khiến trái tim nàng như bị xé ra thành từng mảnh nhỏ.

Đau khổ cười, nàng đặt tay lên ngực “ Chồng ơi, có phải nếu em yêu anh ít một chút thì em sẽ không đau như lúc này. Nhưng mà làm sao để em có thể bớt yêu anh đây? Em thật sự đã quá yêu anh mất rồi”

Mục Nham, sau khi về phòng mình, anh thay một bộ quần áo màu đen, vừa lạnh lùng, lại vừa khiến người ta cảm thấy áp lực. Đây là thói quen ăn mặc của anh. Tuy nhiên, lúc này đây, chính anh cũng cảm thấy hơi nặng nề. Anh tự pha ỉnh một cốc café rồi cầm tập văn kiện đi tới thư phòng. Mặc dù lúc này còn sớm, nhưng anh cũng không ngủ được, nên muốn làm việc một chút.

Một bên là tách café, một bên là tập văn kiện, nhưng anh quả thực là một người cuồng công việc, chỉ chăm chú xử lý đồng giấy tờ mà thôi. Trong công ty, bất luận là anh hay các nhân viên, khi làm việc đều đòi hỏi phải thật dụng tâm, thật chăm chỉ.

Tính cách này của anh thực ra cũng chỉ là vì trách nhiệm mà thôi.

Trách nhiệm, hai chữ này... anh cầm chiếc tách Mã Khắc, ngón tay nhẹ mân mê những hình vẽ in nổi rất tinh xảo bên ngoài của nó, hương café thơm ngát.

Tựa lưng vào ghế ngồi, anh vừa thưởng thức café vừa suy nghĩ.

Đối với công ty, anh là một người rất có trách nhiệm. Thân là con trai độc nhất của Mục gia, đây là loại trách nhiệm anh không thể thoái thác, từ nhỏ đến lớn anh luôn ghi nhớ kỹ điều này.

Nhưng, hai chữ trách nhiệm này, lại khiến anh có chút mơ màng. Đúng vậy, anh đã luôn làm tròn trách nhiệm đối với Tập đoàn Mục Thị , nhưng còn đối với gia đình... anh không hề quên là mình đã kết hôn, mình là người đã có vợ. Mặc dù người vợ này, đối với anh mà nói, không phải do anh cam tâm tình nguyện cưới về, nhưng trên danh nghĩa, đó vẫn là người vợ chính thức của anh. Rõ ràng, anh là chồng nàng, anh cần phải có trách nhiệm với nàng.

Bưng tách café lên, anh uống một ngụm lớn, ánh mắt khôi phục vẻ thản nhiên bình thường. Café đen khiến cho đầu óc anh bị kích thích, những suy nghĩ vẫn vơ khiến cả tinh thần và thể xác cảm thấy mệt mỏi. Anh liếc nhìn đồng hồ, hôm nay, thời gian tựa hồ trôi đi quá chậm chạp.

Cúi đầu, anh lại cầm tập văn kiện trên bàn lên xem xét, khóe môi mím chặt. Mặc dù, so với ở công ty, khi ở nhà, anh được thoải mái hơn, nhưng sự chuyên tâm khi làm việc của anh thì không hề giảm.

Từ ngày hôm ấy, tưởng chừng như mối quan hệ giữa Mục Nham và Diệp An An đã có sự thay đổi. Mặc dù, Mục Nham vẫn là một người cuồng công việc, nhưng gần đây,sau khi xong việc, anh lập tức về nhà, cũng không còn xuất hiện những tin đồn xấu như trước. Hai người ở chung cũng ngày một tự nhiên hơn. Giống như Mục Nham suy nghĩ, mặc dù đây là một cuộc hôn nhân không có tình yêu, nhưng vẫn rất thoải mái, bởi nàng không hề có đòi hỏi nào với anh.

Cho nên, về điều này, anh thấy rất hài lòng. Hiện nay, hai người vẫn ngủ riêng phòng, cả hai đều không hề nhắc đến chuyện đêm đó. Dù sao, đối với chuyện đó, bọn họ đều có những ấn tượng không tốt đẹp. Mục Nham khi ở bên cạnh nàng, lại cảm nhận được bóng dáng của Y Y. Mặc dù, anh biết, bọn họ là hai người hoàn toàn khác nhau cả về hình dáng và tính cách. Nhưng không hiểu sao, anh vẫn có cảm giác ấy. Chính vì vậy trước mắt, anh chưa có ý định sẽ ở chung phòng với nàng. Hơn nữa, anh cảm thấy, Diệp An An đối với sự đụng chạm của mình, tỏ ra rất sợ hãi. Chuyện ngày hôm đó có lẽ cũng đã ảnh hưởng lớn đến nàng.

Cuộc sống chung của họ xem ra cũng khá thoải mái. Diệp An An sắp xếp mọi chuyện rất tốt, anh không cần lo lắng bất cứ điều gì, thêm vào đó, nàng nấu ăn cũng rất hợp với khẩu vị của anh.

Đôi khi, anh ngồi ở một bên sofa đọc báo, còn nàng, ngồi bên kia tiếp tục đan áo. Chiếc áo đan cũng đã được gần một nửa. Diệp An An không hề biết rằng, Mục Nham thỉnh thoảng lại vô tình nhìn chiếc áo nàng đang đan dở dang với ánh mắt chờ mong.

Chờ mong, chiếc áo đó có thể làm xong sớm một chút.

70. Q.1 - Chương 70: Anh Không Thích

Tại công ty, Lăng Huyền ôm trên tay chồng văn kiện, chân mang đôi giày cao gót, khuôn mặt xinh đẹp lộ ra vẻ tươi cười.

Cô gõ cửa rồi đi vào. Mặc dù, hiện tại cô vẫn được giữ lại ở bên cạnh Mục Nham, nhưng quan hệ giữa hai người chỉ đơn thuần là mối quan hệ giữa giám đốc và thư ký mà thôi, đã không còn là kiểu quan hệ thể xác như trước kia nữa. Nghĩ đến đây, cô thực cảm thấy bức dọc, thật không thể ngờ cô lại có thể để tuột mất người đàn ông này.

Cô hơi cắn môi, cầm tách café đi đến bàn làm việc của Mục Nham.

“Tổng tài, café của ngài” Cô dùng thứ giọng ngọt ngào, mềm mại mà trước kia anh vẫn thường thích nghe, nhưng bây giờ đã vô dụng rồi. Trước kia, cô có thể gọi tên anh, nhưng giờ lại chỉ có thể gọi tổng tài. Những điều này khiến cô cảm thấy thất bại đến cực điểm. Mà tất cả cũng chỉ vì một lần cô hành động lỗ mãng.

Người đàn ông này, quả thật quá lạnh lùng.

“Để đó đi” Mục Nham trầm giọng nói, chiếc bút trên tay vẫn chưa dừng lại. Lăng Huyền thì cứ đứng tại chỗ, không nói gì thêm. Một lúc lâu sau, Mục Nham vẫn chỉ chú tâm vào công việc, để mặc cô ngây ngốc đứng một bên.

Lăng Huyền hít sâu một hơi, rồi kêu lên: “Tổng tài”

“Có chuyện gì?” Mục Nham vẫn không ngẩng đầu lên, đối với cô ta, có thể nói là lạnh lùng đến cực điểm.

Rõ ràng là anh không thèm để ý, khiến cô có chút tức giận, nhưng cô biết cô cũng chẳng thể là gì hơn để có thể khiến anh chú ý. Anh không phải loại đàn ông mà cô có thể nắm trong tay. Thế nhưng cô vẫn cứ luyện tiếu, vẫn cứ không cam tâm.

Dù sao, người đàn ông này, luận về dung mạo, địa vị, tiền tài đều rất hấp dẫn, cho nên, cô tuyệt đối sẽ không buông tay. Chỉ cần nắm được anh, thì chi phí cả đời này cô cũng không cần lo đến. Trước đây, cô muốn gì, Mục Nham cũng đều có thể đáp ứng, đến khi chia tay, anh cũng cho cô một số tiền lớn đủ để thoải mái tiêu xài trong một thời gian dài.

Nhưng, cô lại không dễ dàng thỏa mãn với những điều đó. Huống hồ, cô lại là một cô gái thông minh, hiểu được bản thân mình cần là thứ gì, làm sao có thể bỏ lỡ một mối tốt như thế này. Hơn nữa, cô lại ở rất gần anh. Từ sau khi chia tay với cô, Mục Nham cũng chưa hề có bạn gái mới. Vì vậy, cô tin rằng, chỉ cần cố gắng một chút thì cô có thể lại trở thành người đàn bà của anh.

Mặt khác, cũng rất quan trọng là cô phát hiện ra rằng, bản thân mình đã thực sự yêu anh, thực sự muốn được ở bên anh. Mà anh, cũng vẫn là người độc thân. Như vậy, cũng có nghĩa là cô hoàn toàn có cơ hội.

Càng nghĩ, cô lại càng cảm thấy yên tâm. Lắc nhẹ móng, cô đứng ở một bên, chờ anh phân phó. Hiện tại, cô không phải đang trong vai trò là tình nhân của anh, mà là một thư ký có năng lực.

“ Cô có thể ra ngoài” Mục Nham hơi ngẩng lên nhìn cô, ánh mắt lạnh như băng. Anh không phải là không hiểu được tâm tư của cô gái này. Anh muốn cho cô ta hiểu rằng, cô ta không thể nào có thể lại là người đàn bà của anh nữa. Nếu không phải cô ta thực sự có năng lực thì chắc chắn anh cũng không muốn gặp lại cô một lần nữa.

“ Vâng, tổng tài.” Lăng Huyền cắn môi, ai oán liếc nhìn anh, nhưng thấy anh không để ý gì đến mình, bất đắc dĩ phải đi ra.

“ Đợi một chút” Đột nhiên anh nói.

Trái tim Lăng Huyền cũng vì thế mà tưởng như đập lỗi một nhịp, cảm thấy rất vui mừng. Cô tươi cười quay lại, khiến càng thêm quyến rũ, nhưng anh vẫn không thêm ngẩng lên nhìn.

Mục Nham hơi nhíu mày, đôi môi mỏng hơi mấp máy “ trước khi đi, cô mở giúp tôi cái cửa sổ” Không khí trong phòng khiến anh cảm thấy khó chịu, anh không thích mùi nước hoa của cô.

Nụ cười trên mặt Lăng Huyền ngay lập tức cứng lại, trông rất khó coi. Cô đứng một lúc, mà người đàn ông kia vẫn xem như không có chuyện gì.

Trong văn phòng, vọng lên tiếng giày cao gót, nghe rất yếu ớt. Lăng Huyền đi tới mở cửa sổ, ngay lập tức, một trận gió lạnh cũng theo đó mà ùa tới. Cô vội vàng tránh ra, thời tiết này thật có thể làm chết người mà, không hiểu anh đang nghĩ gì.

Nhìn ra cửa sổ, cô khẽ dẫm chân. Anh gọi cô lại chỉ vì chuyện này, thật tức chết. Cô trừng mắt nhìn ra cửa, sau đó quay người định đi, vừa đúng lúc nhìn thấy Giản Tiểu Phương.

Giản Tiểu Phương hơi nhếch miệng. Loại đàn bà chuyên đi dụ dỗ chồng người khác, cô cảm thấy rất chán ghét, đến liếc mắt nhìn một cái cũng không muốn, nhất là cô ta lại đang muốn dụ dỗ chồng người bạn thân nhất của cô. Dù cô không hề thích người đàn ông đó, nhưng dù sao trên danh nghĩa, anh ta vẫn là chồng chính thức của Diệp An An.

Cho nên, Lăng Huyền, từ đầu đến cuối, luôn là kẻ thứ ba, là hồ ly tinh, một con hồ ly tinh không biết xấu hổ. Hiện tại, người đó cũng không cần đến cô ta, mà cô ta cứ mãi đeo bám không buông, muốn quay lại. Nhưng cho dù cô ta có muốn như thế nào, Mục Nham cũng sẽ không thêm liếc mắt đến. Dù sao, anh ta vốn dĩ đã vậy, thay đàn bà như thay áo.

Đúng là đồ ngựa đực. Hai người là loại gian phu dâm phụ.

“ Nhìn cái gì vậy?” Lăng Huyền vừa bị Mục Nham làm cho tức đến nghẹn thở, chưa biết nên phát tiết ở đâu, lại thấy bộ dáng cười nhạo của Giản Tiểu Phương, khiến cơn tức lại trào lên.

Giản Tiểu Phương hừ lạnh một tiếng, trực tiếp đi qua cô ta. Vốn dĩ, đối với loại người như Lăng Huyền, cô không muốn liếc nhìn chứ đừng nói là nói chuyện dù chỉ là một câu.

Nhìn thấy thái độ của Giản Tiểu Phương, khiến ặt mũi Lăng Huyền trở nên rất khó coi.

“ Giản Tiểu Phương, cứ xem như cô lợi hại. Tôi sẽ nói với Nham...”

“ Nham...” Giản Tiểu Phương quay đầu lại nhìn cô gái xinh đẹp phía sau. Mục Nham ời là Mục Nham. Đây là thứ đàn bà của anh hay sao? Mất anh có vấn đề thật rồi. Một cô gái tốt, hiền lành, dịu dàng như An An mà anh không biết quý trọng, thật đúng là làm cho cô quá mức thất vọng đi. Cô lắc đầu, ra chiều cảm thông với Lăng Huyền. Cô ta muốn làm tổng tài phu nhân sao? Chẳng lẽ cô ta không biết rằng tập đoàn Mục Thị đã sớm có một vị phu nhân rồi hay sao. Những người như cô ta, cứ mãi tranh giành đến sứt đầu mẻ trán, cho cái vị trí hão huyền ấy thì cũng có ích gì đâu cơ chứ.

Giản Tiểu Phương lại ôm chặt tập tài liệu trong tay, cô không muốn gây sự, chỉ cần làm tốt công việc của mình là được, nhưng một khi có người cố tình kiếm chuyện, cô cũng chỉ có thể hoan nghênh thôi.

71. Q.1 - Chương 71: Kể Thứ Ba

“Thư ký Lăng, chẳng lẽ đến giờ cô vẫn nghĩ mình là người đàn bà của Mục Nham sao?” Cô hướng về phía văn phòng, cố ý nói nhấn mạnh mấy chữ “người đàn bà của Mục Nham”, khiến sắc mặt của Lăng Huyền chợt tái chợt hồng. Điều này, làm cho tâm tình của cô rất vui vẻ.

Báo ứng, đúng là báo ứng mà.

“Giản Tiểu Phương, cô đừng nghĩ rằng cô có Thượng Quan Thuyên chống lưng thì sẽ không cần sợ ai hết” Lăng Huyền nắm chặt tay, nâng cằm lên nhìn Giản Tiểu Phương. Trong công ty, Giản Tiểu Phương chính là người mà cô ghét nhất, bình thường, lúc nào cũng tỏ ra khinh thường cô, cô chịu đủ lắm rồi.

Nếu cô là người đàn bà của giám đốc, thì liệu Tiểu Phương có dám cư xử như vậy hay không? Trước kia, mọi người trong công ty, biết quan hệ của cô đều tỏ ra kiêng dè, nhưng hiện tại, ngoài khinh ghét ra, cái gì cũng không còn nữa.

Điều này càng khiến cho Lăng Huyền quyết tâm phải chinh phục Mục Nham cho bằng được. Cô ta không muốn bị mọi người xem thường. Mọi thứ của cô phải luôn là tốt nhất, cô tin tưởng vững chắc vào điều ấy.

“Thượng Quan Thuyên” ba chữ làm cho ánh mắt của Giản Tiểu Phương đen sẫm lại. Đây là những chữ cấm kỵ, tên đàn ông đó, thật đúng là âm hồn không tan mà.

Hừ, cô cần Thượng Quan Thuyên sao? Trước kia đã không cần, bây giờ lại càng không cần.

Bàn tay cầm văn kiện hơi run một chút, nhưng cũng rất nhanh chóng lấy lại vẻ bình tĩnh. Giản Tiểu Phương, cô không làm chuyện gì thẹn với lương tâm. Còn về Thượng Quan Thuyên kia, tốt nhất là để hẩn biến đi.

“Sao không còn lời gì để nói à? Chẳng phải cô và tôi cũng là cùng một loại người hay sao?” Đợi một lúc lâu không thấy Giản Tiểu Phương nói gì khiến cho Lăng Huyền có cái suy nghĩ này. Cô ta muốn Tiểu Phương bị mất mặt.

Giản Tiểu Phương khẽ nhún vai tỏ vẻ không quan tâm “Tôi và cô không giống nhau. Hay ít nhất tôi cũng không làm kẻ thứ ba” Đúng vậy, Lăng Huyền chính là kẻ thứ ba, chen vào mối quan hệ của Diệp An An, là thứ hồ ly tinh chuyên đi câu dẫn chồng người khác.

“Cô có ý gì?” Nghe những lời của Giản Tiểu Phương khiến Lăng Huyền trở nên kích động. Không biết vì sao, cô ta đột nhiên khấn thề. “Kẻ thứ ba, kẻ thứ ba...” những chữ này như tiếng sét đánh vào lòng Lăng Huyền. Liệu có phải Mục Nham đã có bạn gái mới hay là anh đã có vị hôn thê rồi?

Giản Tiểu Phương hơi sửng sốt, cô khẽ nhếch môi “Chính là ý đó” Rồi cô không nói thêm gì nữa, xoay người bước đi. Có một số việc, cô không nên nói ra thì hơn. Cô không muốn mang đến phiền phức cho An An. Hơn nữa, mối quan hệ giữa nàng và người đàn ông kia không phải một, hai câu là có thể nói rõ ràng.

Một bên là người chồng bất đắc dĩ, một bên là cô gái yêu đến cuồng si.

Như vậy làm sao có thể nói tới hai chữ công bằng đây?

Lăng Huyền thật đúng là đáng thương. Trong cái công ty này, không chỉ có mình cô ta, mà còn rất nhiều cô gái có mộng tưởng leo lên vị trí tổng tài phụ nhân, mà họ lại không biết rằng vị trí đó đã sớm có người ngồi rồi.

Nhưng, nói đi nói lại cũng là do cái gã Mục Nham đáng ghét kia. Rõ ràng đã có vợ, lại vẫn còn đi lăng nhăng. Hẩn và Thượng Quan Thuyên đều là đồ ngựa đực.

Cô đột nhiên lắc lắc đầu, muốn rũ sạch những suy nghĩ về bọn đàn ông đáng giận kia.

Ngẩng đầu, cô cười buồn, ôm chặt tập tài liệu, đi nhanh về phía trước. Vốn dĩ cô không thích quan tâm đến chuyện của người khác, huống hồ là loại hồ ly tinh kia. Vừa nghĩ đến đã thấy buồn nôn, chỉ có cái ngực bị. Thời tiết lạnh như vậy, mà cô ta ăn mặc mát mẻ thế kia, ai mà chẳng biết, ngoài để câu dẫn đàn ông ra thì đâu có chuyện gì khác tốt đẹp hơn. Thật đúng là rất đáng chán ghét mà.

Ánh mắt Lăng Huyền dán chặt vào người Giản Tiểu Phương. Thấy bóng cô khuất dần, ánh mắt của Lăng Huyền cũng trở nên thâm trầm. Cô xoay người, nhìn chằm chằm về phía cánh cửa đang đóng kín. Vừa rồi

cô nghe ra, trong ngữ điệu của Giản Tiểu Phương có chút khác lạ, nhất định cô ta đã biết chuyện gì đó. Chuyện này, nhất định cô phải làm rõ mới được.

Tiếng giày cao gót chat chúa một lần nữa lại vang lên. Ở bên trong phòng làm việc, anh lúc này mới buông bút xuống, thời tiết mùa đông khá lạnh lẽo, lại thêm sự yên tĩnh, khiến căn phòng khá quạnh vắng. Thế nhưng, chính như thế này lại khiến anh dễ chịu và thanh tĩnh hơn. Đây đúng là thứ mà anh đang cần.

72. Q.1 - Chương 72: Tuyết Đầu Đông

Liếc nhìn chiếc đồng hồ đeo tay, có lẽ cũng sắp đến giờ tan tầm rồi, hình như anh có chút chờ mong. Nghĩ đến chiếc áo len mà nàng sắp hoàn thành, lại có một bàn đồ ăn đang đợi anh ở nhà, làm cho khóe miệng khẽ mỉm cười. Nụ cười ấy đã làm mất đi vẻ lạnh đậm, cứng rắn của anh. Chính lúc này đây, trong vô thức, anh lại lộ ra cái dáng vẻ thật dịu dàng.

Giản Tiểu Phương trở về phòng làm việc. Vừa bước vào đến cửa, cô đã nhìn thấy một nhóm người đang tụ tập, bàn tán chuyện gì đó rất sôi nổi, đến cả mấy cô bé mới vào làm, vốn tính nhút nhát cũng đến góp một hai câu, thỉnh thoảng lại vọng đến một trận cười.

Cô dừng lại, nhìn đám người này. Hơi nghiêng đầu một chút, cô phát hiện ra Thượng Quan Thuyên đang đứng ở đó cùng đôi giày Itali sáng bóng. Bàn tay cô nắm lại, cảm thấy chuyện này thật quá sức vô vị. Sau đó, cô lại tiếp tục đi về phía phòng làm việc cũng không thêm để ý thêm về nhóm người nhặt nhèo kia.

Đàn bà, muôn đời đều bị mê hoặc bởi những người như hắn. Nhưng thật xin lỗi, Giản Tiểu Phương, cô lại chẳng nhằm chán đến mức đó.

Thượng Quan Thuyên hơi liếc mắt đã nhìn thấy Giản Tiểu Phương, nhìn ra vẻ lơ đãng trong ánh mắt của cô. Hắn ngưng ngưng, đưa tay sờ sờ mũi. Xem ra, hôm nay, hắn lại càng làm cho cô thêm chán ghét mình rồi. Cô gái này, đối với hắn thật quá lạnh lùng. Dù hắn có làm bất kỳ chuyện gì cũng chẳng thể khiến cô quan tâm. Ánh mắt cô lúc nào cũng thản nhiên như thế, trầm ổn như thế.

Nếu không phải trước kia giữa bọn họ xảy ra chuyện như vậy, thì hắn vẫn có thể miễn cưỡng mà nghĩ rằng, thực ra cô đang che dấu cảm xúc của mình. Vì dù sao, thời trung học trong mắt cô cũng chỉ có một mình anh.

Hắn cúi đầu, tiếng nói của những cô gái bên cạnh hoàn toàn không lọt một chút nào vào tai anh. Giản Tiểu Phương của ngày hôm nay đã không còn là cô gái ngây thơ trước đây nữa. Tất cả cũng bởi vì hắn đã quá ích kỷ, khiến cho cô bị tổn thương, khiến họ cho đến bây giờ không có cách nào cứu vãn.

Cho nên, kết quả ngày hôm nay, hoàn toàn là do hắn gây nên. Nhưng... hắn đột nhiên ngẩng đầu, đôi mắt đẹp khẽ chớp, bắt gặp cái nhìn của cô. Anh biết, đối với anh, cô cũng không phải là hoàn toàn không quan tâm. Bây giờ, anh chỉ có thể dựa vào suy nghĩ ấy để mà cố gắng, cố gắng tìm lại những thứ trân quý của ngày xưa mà hắn đã vô tình đánh mất.

Còn cô, dù đã cố ngó lơ, nhưng vẫn cảm thấy khó chịu.

Giản Tiểu Phương không hiểu vì cớ gì, cơ thể giống như có một trận gió lạnh thổi qua. Cô quay đầu lại, chạm phải ánh mắt của Thượng Quan Thuyên. Đôi mắt sâu thẳm ấy, cứ nhìn chằm chằm vào cô, tưởng như hận không thể đem linh hồn cô hút vào đó. Ánh mắt ấy, khuôn mặt ấy, làm cho người ta, dù không cố ý cũng thấy mê luyến.

Cô khẽ nhú mày, vội vàng lảng tránh ánh mắt của hắn, cúi đầu nhìn chằm chằm vào tập văn kiện trên tay. Bất luận là lúc trước hay bây giờ, người đàn ông này cứ như một bóng ma, ám ảnh cuộc sống của cô, khiến nó không có nổi một giây phút yên bình.

Tại sao Thượng Quan Thuyên này lại đẹp trai như vậy chứ, thật giống một tên yêu mị. Trái tim cô cũng chợt nhói lên.

Thật là một ngày dài.

Cô quay đầu, đúng lúc nhìn thấy một bông tuyết trắng noãn đang nhẹ nhàng rơi xuống . Bên ngoài, trời đã bắt đầu vào đông, có lẽ đây là đợt tuyết đầu mùa. Mà bên trong văn phòng lại xuân ý ngập tràn, cũng bởi sự có mặt của Thượng Quan Thuyên mà khắp nơi rộn rã tiếng cười nói. Nhưng nói đi, cũng phải nói lại, như thế này thì năng lực chuyên môn của cái công ty này cũng thực yếu kém đi.

Diệp An An ngắt điện thoại, hơi sững người nhìn lên tường. Sau đó, nàng trở lại phòng mình, chọn một chiếc áo ấm, thêm một chiếc mũ len rồi đi ra ngoài. Vừa mở cửa, một bông tuyết khê khàng đậu trên má, nàng khê ngẩng đầu, mỉm cười. Tuyết đầu đông, một mảnh lạnh lẽo theo đó mà rơi vào trong mắt nàng, thế nhưng khuôn mặt ấy vẫn rất thanh tĩnh, nụ cười dịu dàng vẫn nở trên môi, cho người ta cảm giác ấm áp vô cùng.

Nàng kéo lại áo khoác rồi bước tiếp ra ngoài.

Xuống xe, nàng hơi co người trong lớp áo rét. Mùa đông thực sự rất lạnh, trận tuyết này cũng khá lớn, lớp tuyết bám trên cây nhanh chóng đóng băng, tựa như những mảnh thủy tinh trong suốt được treo trên những cành cây trơ trụi lá.

73. Q.1 - Chương 73

Nàng đi vào một tiệm café nhỏ. Vừa bước vào cửa, nàng hơi sững người lại, thất thần nhìn bảng hiệu của tiệm, “Tơ duyên”

Nàng xoa xoa đôi bàn tay đang lạnh cóng, hơi thở tưởng chừng như cũng đóng băng lại rất nhanh bị không khí làm cho tan loãng. “Tơ duyên”, vừa nhìn thấy cái tên này, đã khiến cho nàng có một cảm giác rất lạ.

Một cái tên thật êm tai,nhưng đôi khi ở bên nhau thôi cũng chưa hẳn đã là vì yêu; giống như nàng vậy, dù cho anh không yêu nhưng số phận lại bắt anh phải giữ nàng bên cạnh, chỉ một mình nàng yêu đơn phương một cách si ngốc mà thôi.

Nàng nhẹ lắc đầu, vài mảnh tuyết mỏng đọng trên lông mi, tạo thành một làn sương trắng mờ mờ lung trước mắt. Nàng khê chớp mắt, bông tuyết cuối cùng hóa thành giọt nước đọng lại nơi khóe mi.

Đi vào bên trong, mọi người đang ngồi tùm năm, tùm ba bên những bàn café nghi ngút khói. Có cô gái ngồi một mình trên chiếc bàn gần cửa sổ, ánh mắt hướng ra ngoài, thật không hiểu cô đang suy nghĩ chuyện gì?

Diệp An An bước lại gần, trực tiếp ngồi đối diện với cô. Vừa vặn đúng lúc cô gái quay đầu lại, nhận ra nàng.

“ Diệp An An, cậu lại đến muộn rồi đó” Cô nhìn đồng hồ nói, thanh âm hơi lơ đãng.

“ Đâu phải, là cậu đến sớm quá thôi” Diệp An An bối rối cười cười. Giản Tiểu Phương lúc nào cũng vậy. Rõ ràng là đã hẹn 3h gặp mặt, nhưng hiện tại mới có 2h40’ không thể tính là nàng đi muộn được, rõ ràng là do cô đã đến quá sớm.

“ Ô, hình như mình nhớ nhầm giờ hẹn” Giản Tiểu Phương nhẹ nhàng đưa một tách đồ uống còn nóng cho nàng. Diệp An An đón lấy ly nước, cảm nhận hơi ấm của nó, khiến lòng bàn tay cũng trở nên ấm áp hơn rất nhiều.

“ An An, gần đây cũng không còn xuất hiện những tin tức ong bướm về chồng cậu nữa. Các cậu dạo này ra sao rồi” Giản Tiểu Phương buông chiếc chén trong tay xuống, một tay chống cằm, nhìn sắc mặt của cô bạn thân đã tốt lên không ít, tựa hồ như nàng đang rất vui vẻ.

Sự thay đổi này của nàng, ngoài Mục Nham ra, chắc không thể có người thứ hai. Người đàn ông này, dường như đã chiếm lĩnh toàn bộ tâm tư của Diệp An An.

Hơn nữa, gần đây, bên cạnh anh ta đã không còn những scandan tình ái nữa.Những cô gái thường ngày hay bám theo anh cũng không thấy xuất hiện, đương nhiên, ngoại trừ hồ li tinh Lăng Huyền kia.

“ A, anh ấy...” Diệp An An nhợt nhạt cười, trong đôi mắt thanh thuần như xuất hiện một tia hạnh phúc. “ Gần đây, anh ấy thường về nhà rất sớm, chúng mình có thể cùng nhau ngồi ăn cơm” Tuy rằng, anh vẫn giữ

thái độ như trước, chẳng hề quan tâm đến nàng. Nhưng chỉ cần như thế này đã có thể khiến nàng rất thỏa mãn rồi.

Có thể mỗi ngày đều nhìn thấy anh, nàng cảm thấy thực vui mừng.

“ Cậu thật đúng là đã trúng độc rồi” Giản Tiểu Phương đặt tay lên trán Diệp An An xác định thực sự nàng không phát sốt. Nàng thực sự đã quá yêu người đàn ông kia. Cô thực sự rất lo rằng với tính cách đơn thuần, rồi sẽ có một ngày nàng phải chịu nhiều tổn thương. Vì thế, trong tình yêu, trăm ngàn lần dừng quá thật tâm, nếu không người đau khổ cuối cùng chính là bản thân mình, giống cô của ngày xưa ấy.

Đã mấy năm trôi qua, nhưng vết thương trong lòng cô vẫn không thôi nhức nhối. Thậm chí, từ ngày gặp lại con người ấy, vết thương cứ ngày càng sâu hơn, đau hơn.

“ Tiểu Phương, Tiểu Phương, cậu suy nghĩ chuyện gì vậy?” Diệp An An nhìn nét mặt trầm mặc của cô lo lắng hỏi, trước đây, rất ít khi nàng nhìn thấy cô như vậy.

“ Không có gì đâu” Tiểu Phương khoát tay, ý bảo nàng không cần lo lắng. Diệp An An đã có rất nhiều chuyện đau lòng rồi, cô không muốn nàng biết chuyện. Nếu không, với tính cách của nàng, nhất định sẽ rất lo cho cô.

Diệp An An khẽ nhấp một ngụm café, rồi nhẹ nhàng đặt tách xuống, trong mắt thoáng hiện ra nét lo lắng. Mặc dù, Tiểu Phương không kể chuyện gì cho nàng biết. Nhưng nàng có thể đoán được, trước đây, giữa cô và Thượng Quan Thuần nhất định đã xảy ra chuyện gì đó.

Mà cô không nói, nàng cũng không dám hỏi nhiều, chỉ sợ sẽ chạm vào nỗi khổ tâm của cô. Vết thương do ái tình gây ra thật không dễ gì lành lại. Cô nói không có chuyện gì nhưng nhất định tâm trạng cô lúc này cũng không hề dễ chịu.

74. Q.1 - Chương 74

Đối với Thượng Quan Thuần, nàng cũng không thể nói là biết rõ anh ta. Nhưng lần đó, khi nàng và Mục Nham đi đăng ký kết hôn, anh ta là một trong số ít những người chứng kiến. Khi ấy, ánh mắt anh ta nhìn Tiểu Phương thực sự rất khác lạ, vừa vui mừng, vừa sợ hãi, lại chất chứa yêu thương. Thế nên, nàng có thể đoán ra phần nào sự việc.

Chuyện trước đây của hai người bọn họ hình như rất phức tạp. Mọi chuyện bắt đầu và kết thúc giống như một trò đùa. Thế nhưng, nó đã để lại một vết thương vĩnh viễn không thể khép miệng. Ngày ấy, tưởng là không thương, nhưng khi mất đi rồi, mới biết là yêu quá đậm sâu.

Nếu sự thật là như vậy, có lẽ đến bây giờ, Tiểu Phương vẫn còn yêu Thượng Quan Thuần. Mặc dù, cô ấy luôn nói về anh ta bằng giọng điệu chán ghét, nhưng nàng phát hiện ra, mỗi khi nhắc đến cái tên ấy, cô đều rất kích động.

Không phải là không thể quên, mà chẳng qua là cô ấy không muốn quên đi.

Nàng ngừng đầu, thấy Tiểu Phương đang ăn đồ ăn trên bàn. Quả thật, quán café này, mặc dù đồ uống không ngon bằng bên ngoài, nhưng đồ ăn ở đây lại rất hợp khẩu vị của hai người.

“ An An, cậu nói thử xem. Có phải Mục Nham chuẩn bị công khai thân phận của cậu không? Dù sao, hai người cũng đã là vợ chồng một năm rồi. Nếu cứ như thế này, cậu làm sao có thể ngừng mặt lên chứ.” Đang ăn, đột nhiên Tiểu Phương ngừng lại, nhìn Diệp An An nói, giọng điệu rất nghiêm túc.

Ngón tay Diệp An An hơi cứng lại. Đúng vậy, nàng không thể ngừng mặt lên, vốn dĩ nàng đâu phải chỉ là nhân tình, nàng là người vợ chính thức mà anh cưới về.

“ Không sao đâu, Tiểu Phương. Chuyện này, mình cũng không để ý lắm. Có thể trở thành vợ của anh ấy, mình đã thỏa mãn rồi.” Diệp An An nắm chặt cái chén, ánh mắt thần nhiên ánh lên những tia buồn thương.

Cái gì mà không để ý, cái gì mà thấy thỏa mãn.

Kỳ thực, nàng sợ nếu hi vọng càng nhiều thì thất vọng càng sâu, sợ nếu mình quá đòi hỏi thì sẽ mất đi những thứ mà nàng trân trọng, mất đi người đàn ông mà nàng yêu thương, mất đi một mái nhà mà khó khăn lắm nàng mới có được.

“ Diệp An An, có phải đầu óc cậu có vấn đề thật rồi không?” Nghe câu trả lời của Diệp An An, Giản Tiểu Phương thật sự muốn xem ở bên trong nàng đang nghĩ chuyện gì. Trước đến nay, cô chưa từng gặp qua người nào lại ngốc như nàng vậy, ngốc đến không chữa được.

Diệp An An cười nhẹ, ngón tay xoa nhẹ lên mũi, khẽ thở dài, vẫn dùng giọng cái giọng ôn nhu vốn có đáp.

“ Có lẽ thế, chẳng phải ngày nào cậu cũng nói mình như vậy sao?”

Nói rồi, ánh mắt nàng chuyển ra ngoài cửa sổ, vừa lúc ấy, một bông tuyết rơi xuống, nhanh chóng tan loãng trên nền đường.

Bên ngoài, tuyết đang tan, nhưng lớp tuyết mờ trong mắt nàng mỗi lúc lại nhiều hơn.

“ Cậu không thể cứu được nữa rồi” Giản Tiểu Phương nhấp một ngụm đồ uống. Cô không nói gì thêm nữa. Bởi cô biết sự cố chấp của Diệp An An. Trong hoàn cảnh này, nếu nàng không tự đấu tranh thì cũng không ai có thể giúp nàng.

Diệp An An chỉ im lặng cười nhẹ. Thực ra, không phải nàng cố chấp mà chẳng qua là nàng đã quá yêu anh mất rồi.

Bên ngoài, tuyết rơi mỗi lúc một dày hơn. “ Chúng ta đi thôi”, Giản Tiểu Phương đứng lên, hơi nghiêng đầu, cô tiếp “Mình biết giờ cậu cũng đang đứng ngồi không yên, nên mình sẽ không miễn cưỡng cậu nữa, Mục phu nhân” Cô cố tình nhấn mạnh mấy chữ “ Mục phu nhân”

Hai người xoay người bước đi, không để ý có một cô gái cũng theo họ đi ra. Cô ta nhìn chỗ bọn họ vừa ngồi, những điều mà họ nói, có một chuyện quan trọng mà cô ta đã vô tình biết được.

“Mục phu nhân” Ánh mắt cô ta nheo lại, ánh mắt ấy mang theo vài phần độc ác và ghen tị khiến người ta có cảm giác sợ hãi.

Tốt lắm, Mục phu nhân, đúng là không thể ngờ. Cô ta xoay người, giày cao gót nện mạnh xuống nền đường. Khoe môi khẽ nhếch lên. Nếu lúc này, không bám theo Giản Tiểu Phương, thì đã không phát hiện ra bí mật này, đã không biết rằng trên đời này đã có Mục phu nhân, vị trí mà bao nhiêu cô gái mơ ước. Cô ta cũng như những người khác cứ mãi tranh chấp, đổ kỵ lẫn nhau mà không ngờ rằng cái danh phận cao sang ấy, sớm đã định rồi. Thật đúng là làm trò cười cho thiên hạ.

Diệp An An bước xuống xe. Sau khi rời khỏi quán café cùng Giản Tiểu Phương, nàng càng cảm nhận rõ ràng hơn cái lạnh tê tái của mùa đông, tuyết cứ rơi mãi không ngừng.

75. Q.1 - Chương 75

Nàng bước vào biệt thự. Không khí đằng sau cánh cửa ấy so với bên ngoài thực rất ấm áp. Thứ cảm giác ấm áp này làm cho nàng cảm thấy thỏa mãn vô cùng. Thở ra một hơi dài, nàng đi tới phòng khách. Cả căn phòng rộng lớn như thế, lại chỉ có một mình nàng.

Nàng ngồi trên salon, nhìn đến chiếc áo len vẫn còn dang dở. Thời tiết lúc này đã vào đông, rất lạnh, nàng tự nhủ cần phải cố để làm cho xong. Trong tay nàng, chiếc áo đã sắp hoàn thành. Khẽ mỉm cười, cuối cùng cũng có thể mang chúng đi tặng rồi. Tiểu Phương một đôi bao tay, Giản lão gia và Giản phu nhân là khăn quàng cổ, còn chiếc áo này là dành cho Giản đại ca. Nàng không có gì để tặng bọn họ, chỉ có thể tự mình làm những thứ đồ này. Mặc dù, nó không đáng giá nhưng cũng thể hiện thành ý của nàng.

Nàng ngắm nghía chiếc áo. Nó có gam màu đen trầm rất thích hợp tặng cho đàn ông. Nghĩ đến đây, nàng chợt nhớ tới anh, nếu anh có thể mặc chiếc áo này thì thật tốt. Nhưng làm sao có thể xảy ra chuyện như thế. Quần áo mà anh mặc từ trước đến nay đều là dạ may của những nhà thiết kế nổi tiếng, làm sao anh có thể xem trọng một thứ đồ thủ công thô ráp như thế này.

Ánh mắt nàng lại trở nên chua xót, nhưng đôi tay vẫn tiếp tục cầm que đan thoăn thoắt hoàn thành những mũi cuối cùng. Cho đến khi chiếc áo đã hoàn thành, nàng gấp gọn để lại trên salon. Liếc nhìn đồng hồ, giờ này chắc có lẽ anh cũng đã sắp về rồi, nàng thu dọn lại một chút rồi tiến vào bếp. Có thể nấu ăn cho người đàn ông mà mình yêu thương, đối với nàng mà nói là niềm hạnh phúc lớn nhất của người phụ nữ. Không cần biết người khác nghĩ thế nào, nhưng với nàng, đây là biện pháp duy nhất để có thể tiếp xúc gần gũi hơn với anh.

Mục Nham khẽ phẩy bỏ những hạt tuyết nhỏ rồi bước vào nhà. Anh đột nhiên dừng bước chân. “Gia đình” anh cảm thấy kỳ lạ với chính bản thân mình. Thật không thể ngờ, có một ngày, anh đi làm đúng giờ, tan tầm đúng giờ. Thượng Quan Thuyền còn trên anh có phải đã rất lâu rồi không ngủ cùng đàn bà.

Anh cũng không thể lý giải được là vì sao. Dạo gần đây, anh không còn ham muốn thể xác với những người đàn bà khác, nhưng mỗi ngày đều rất chờ mong được trở về, ăn bữa cơm mà nàng chuẩn bị.

Cắm chìa khóa vào ổ, bên ngoài, trời lạnh như vậy, nhưng ở bên trong lại được bao trùm bởi cảm giác ấm áp vô cùng. Điều này khiến anh cảm thấy thoải mái, bao nhiêu mệt nhọc của một ngày làm việc cũng đều tiêu tan hết.

Buông túi công văn ở trên tay xuống, anh ngồi tựa lưng vào salon, ngồi ở đây anh có thể nghe thấy tiếng nàng đang chuẩn bị bữa tối. Nhìn sang phía salon bên kia, ánh mắt anh dừng lại ở chỗ chiếc áo len, anh hơi nhú mày. Mở chiếc áo ra ngắm nghía, tốt lắm, mới qua một ngày mà đã gần hoàn thành rồi.

Lúc này, anh thực sự muốn ướm thử chiếc áo lên người, nhưng cuối cùng anh vẫn kìm lại, đặt chiếc áo xuống. Anh chờ để chính tay nàng đưa nó ỉn.

Nghĩ đến đây, anh chợt thấy trái tim mình chợt trào dâng lên một cảm xúc khó tả. Chỉ có điều, cảm xúc ấy cũng không làm cho anh cảm thấy khó chịu.

Diệp An An bưng bát đồ ăn đi ra, vừa đúng lúc nhìn thấy anh đang ngồi trên salon. Dạo gần đây anh thường về nhà rất đúng giờ. Nàng khẽ cười, nàng tin rằng rồi sẽ có một ngày anh sẽ thích nàng. Chỉ là thích thôi, nàng không dám vọng tưởng xa hơn.

Chuẩn bị bày biện món ăn ra bàn, Giản Tiểu Phương vẫn hay trên nàng giống như một bà nấu bếp, nhưng công việc này lại khiến nàng cảm thấy rất vui vẻ. Mục Nham đã ngồi vào bàn. Chiếc ghế đối diện cũng đã hơi kéo ra. Nàng bỏ tạp dề rồi ngồi xuống. Mặc dù, trong suốt bữa ăn, hai người không nói chuyện gì nhiều, nhưng cái không khí im lặng ấy lại cho người ta cái cảm giác vô cùng ấm áp.

76. Q.1 - Chương 76

Như vậy là một đêm nữa lại trôi qua, bên ngoài tuyết rơi mỗi lúc một dày hơn, nhưng bên trong, lại rất ấm áp. Mỗi quan hệ giữa hai người cũng đang dần dần thay đổi. Chỉ có điều, một người không nhận ra, còn một người lại vô tình xem nhẹ.

Sáng sớm, Diệp An An đứng ở ban công nhìn chiếc xe của anh đang chầm chậm rời đi. Đợi cho bóng khuất hẳn, nàng mới đi vào. Hôm qua, tuyết đã rơi suốt đêm, bên ngoài, cả không gian chìm ngập trong màu trắng xóa. Mặc dù vậy, anh vẫn muốn đi làm đúng giờ.

Mở cửa phòng mình, nàng cũng chuẩn bị bắt đầu một ngày làm việc mới. So với anh, công việc của nàng thoải mái hơn rất nhiều. Nàng đi vào phòng Mục Nham, bắt đầu dọn dẹp, để chiếc chậu đựng nước lên bàn, nàng thấy một cặp hình như là công văn gì đó, nàng cẩn thận đặt vào một chỗ, chắc có lẽ anh đã để quên.

Nàng cầm khăn lau mép bàn. Bước chân của nàng cứ lùi dần mà bất cẩn không để ý đến phía sau. Trên bàn, chiếc chậu sóng sánh rồi đổ xuống. Nước chảy lênh láng trên mặt bàn. Diệp An An vội kêu lên một tiếng rồi vội vàng chạy đến, lấy thân mình chặn cho nước không làm ướt tạp công văn kia. Nàng không để ý đến bản thân mình đã bị dính nước, cẩn thận cầm lấy tài liệu để lên bàn làm việc cho anh.

Mặc dù lưng nàng đã ướt sũng, cộng thêm cái lạnh tê cóng của mùa đông, khiến nàng khẽ run lên, nhưng như chợt nhớ ra điều gì, sắc mặt nàng trở lên tái nhợt. Đặt tạp tài liệu xuống nàng lật đặt mở ngăn kéo

chiếc bàn vừa bị đổ nước kia, nhìn vào bên trong, cơ thể nàng khẽ run rẩy tưởng chừng như sắp ngã. Tay nàng cầm tấm ảnh ở trong đó lên, vì ngấm nước nên nó đã bị nhòe khiến cho không thể nhìn rõ nữa.

Đây là thứ mà Mục Nham vô cùng trân trọng, là bảo bối của anh. Nàng nhìn xuống, diện mạo của người con gái trong ảnh hiện lên rõ ràng.

“ Cô đang làm gì ở đây?” Một giọng đàn ông truyền đến.

Diệp An An hoảng hốt, khuôn mặt tái nhợt không một chút huyết sắc. Nàng ngẩng đầu nhìn người đàn ông đang đứng trước mặt. Bàn tay đang cầm tấm ảnh bất giác rụt lại. Còn anh, nhìn bức ảnh ướn sững trên tay nàng, ánh mắt sầm lại. Anh bước đến, lấy lại tấm ảnh lúc này đã không còn nhìn rõ, bàn tay nắm chặt lại.

Y Y, là Y Y của anh, đây là thứ duy nhất về cô mà anh còn giữ được. Trong nháy mắt, đầu óc anh trống rỗng không còn nghĩ được điều gì nữa.

“Diệp An An cô làm tốt lắm” Anh cắn răng, gằn từng chữ. Âm thanh ấy như xát muối vào trái tim Diệp An An.

Bốp... Trong phòng truyền đến một âm thanh thật lớn, Mục Nham, khuôn mặt lạnh lùng, ánh mắt thâm trầm, bàn tay giơ lên không trung, sau đó nắm chặt lại.

Diệp An An ôm mặt ngồi dưới đất, không ai để ý, sau lưng áo nàng đã ướt đẫm, khuôn mặt đã sưng đỏ, khóe miệng cũng xuất hiện tơ máu.

Đột nhiên, nàng cảm thấy thật nực cười. Thật ra, Diệp An An, nàng là gì ở đây, đến một bức ảnh nàng cũng không bằng.

Mục Nham ngồi xuống, nắm chặt lấy cầm nàng, ngón tay không ngừng dùng sức, thậm chí tưởng như có thể nghe thấy cả tiếng xương đang kêu.

Diệp An An nhắm mắt, sắc mặt trắng bệnh. Sự giận dữ này của anh, tất cả là do nàng, đều do nàng tự chuốc lấy.

“ Diệp An An, cô thật là quá đáng, đến cả một bức ảnh cô cũng không buông tha. Cô đừng cho rằng đã lên giường với tôi thì có thể thực sự trở thành vợ của tôi” Anh châm biếm, những lời tàn nhẫn nhất không ngừng tuôn ra, khiến nàng tổn thương, thậm chí, còn có cảm giác anh thích thú khi thấy nàng đau khổ.

Ánh mắt Diệp An An từ từ ngược lên, bao nhiêu uất ức dồn đọng lại thành giọt nước mắt lăn dài trên má. Nhưng đối với Mục Nham mà nói, những giọt nước mắt ấy không có một chút giá trị.

Mục Nham buông tay khỏi cầm nàng, nắm chặt bức ảnh “ Diệp An An” thanh âm vẫn lạnh lùng vang lên.

“Diệp An An, cô cho rằng chỉ cần hủy đi những thứ thuộc về Y Y thì tôi có thể yêu cô sao? Cô đừng vọng tưởng. Cả đời này, người duy nhất tôi không bao giờ có thể yêu thương chính là cô. Nếu cô còn muốn là phu nhân của tập đoàn Mục Thị thì cô hãy ngoan ngoãn làm tốt bổn phận của mình, đừng mong có thể đoạt được những gì thuộc về Y Y”

Diệp An An nhắm chặt hai mắt. Nàng không muốn anh nhìn ra sự tuyệt vọng của mình. Những lời nói vô tình của anh như đang cào xé tâm can nàng. Những điều ấy nàng làm sao có thể không biết? Tại sao còn tàn nhẫn với nàng như vậy? Nàng đâu có yêu cầu gì nhiều. Chỉ là vì nàng quá yêu thương anh. Như vậy là sai lầm sao?

Tấm ảnh đó, quả thực nàng không hề cố ý, thực sự không cố ý mà.

77. Q.1 - Chương 77

Mục Nham nói liền một mạch, rồi thản nhiên nhìn Diệp An An thống khổ. Dáng vẻ này của nàng lại khiến anh cảm thấy ngói ngoại. Trên đời, luôn có một thứ khiến anh cảm thấy vô cùng đau khổ. “Diệp An An, cô đã cố tình khơi lại vết thương của tôi. Kết cục này là cô tự chuốc lấy” Trong lòng anh thầm nghĩ, một chút thương tổn này đối với nàng mà nói cũng không có gì là quá đáng.

Thế nhưng, anh không hề biết rằng, khi anh làm nàng tổn thương thì cũng đã gián tiếp làm thương tổn đến chính mình.

“Thực xin lỗi” Diệp An An cúi đầu, cảm giác nóng rất, đau đớn trên mặt truyền đến, thế nhưng so với nỗi đau trong lòng nàng thì nó cũng chẳng đáng là gì. Trừ bỏ lời xin lỗi này, nàng cũng không biết nói gì hơn, bởi nàng biết, nàng không xứng, cái gì cũng không xứng. Cô gái tên Y Y kia là người mà Mục Nham yêu thương nhất. Còn nàng thì sao? Chẳng qua, đối với anh, nàng chỉ là một cô gái tự mình đa tình mà thôi.

Nàng không xứng, quả thực không xứng.

“Tôi vĩnh viễn cũng không bao giờ tha thứ cho cô, Diệp An An” Mục Nham đột nhiên xoay người, một thứ áp lực nặng nề bao trùm lên toàn bộ căn phòng. Chỉ bỏ lại một câu, rồi anh xoay người bước đi, tấm ảnh trong tay cũng vô tình bị nắm đến nhàu nát.

Khi anh ra đi, để lại nàng một mình với căn phòng trống trải, một mình đối diện với những xót xa đến tận cùng. Lúc này, nàng chỉ có thể khóc. Sao một người đàn ông lại có thể tàn nhẫn đến mức này, lại có thể dùng người con gái mà anh ta yêu để làm tổn thương nàng. Mục Nham thực sự làm được điều này. Anh quả thực là một thương nhân đáng sợ, một thương nhân rất, rất thông minh. Anh có khả năng làm được mọi thứ. Thế nên, anh đã thành công, hoàn toàn thành công trong việc làm tổn thương nàng.

Người đàn ông này, đối với cô gái mà anh ta yêu, anh ta coi như trân bảo. Nhưng đối với người anh ta không thương, thì ngay cả cỏ dại cũng không bằng. Chính vì anh không yêu nàng, không thương nàng, thế nên, anh nhất định sẽ không vì sự thống khổ của nàng mà bận tâm.

Diệp An An lau đi những giọt nước mắt, nhưng làm thế nào cũng không thể lau hết. Những giọt nước mắt ấy chứa đựng biết bao uất ức, biết bao thống khổ, biết bao tuyệt vọng. Chiếc áo ướt dính sát vào người nàng. Thế nhưng lúc này, nàng lại chẳng hề cảm thấy lạnh. Chỉ có sự tê buốt trong tâm can cứ mỗi lúc lại dày vò nàng, bao trùm lấy thân thể nàng, cái lạnh thấm sâu tận đáy lòng.

Nàng chỉ có thể ngồi dưới đất khóc mãi, tưởng chừng như có thể đem toàn bộ bi thương theo dòng nước mắt tuôn chảy ra ngoài.

Sau một lúc lâu, nàng bắt đầu cảm thấy toàn bộ cơ thể đã mỏi rã rời. Lúc này, nàng mới chợt mình đứng dậy. Bàn tay khẽ đưa lên má, nước mắt vẫn chưa kịp khô khiến nàng càng cảm nhận nỗi đau rõ ràng hơn.

Cánh tay buông thõng xuống. Một lần nữa, nàng lại đi lấy một chậu nước khác, rồi bắt đầu lau dọn như chưa có chuyện gì xảy ra. Khi mọi thứ đã ngăn nắp, sạch sẽ, nàng mới giống như một người mất hồn rời khỏi phòng. Đóng cửa lại, nàng hơi quay lại nhìn lại căn phòng một lần nữa. Nàng đã rõ rồi, cả đời này, nàng cũng sẽ không vọng tưởng nữa.

Mặc nguyên bộ quần áo ướt đầm, nàng trở về phòng mình. Từ sáng đến giờ nàng chưa ăn gì. Thế nhưng một chút cảm giác đói nàng cũng không có. Ngay cả đến thứ bản năng cơ bản nhất này của con người mà nàng cũng không có, liệu nàng còn lại cái gì đây?

Trên giường, nàng cầm lên chiếc áo len đã gần hoàn thành. Vuốt ve mấy sợi len, trong mắt chỉ còn là một khoảng trống rỗng.

Thời tiết lúc này đã rất lạnh. Nàng như thì thào nói “Mùa đông... không biết đến bao giờ mùa xuân mới trở lại đây?”

Phải tới khi nào, mùa xuân của nàng mới đến?

Chiếc xe của Mục Nham vun vút phóng đi, anh đột nhiên dùng sức đập vào tay lái. Quả thực, anh thừa nhận, anh đã không giữ được bình tĩnh, anh đã quá xúc động.

Diệp An An chết tiệt. Không hiểu vì sao, bên má sưng đỏ cùng đôi mắt thâm quầng của nàng cứ mãi ám ảnh, khiến anh không thể lái xe.

Diệp An An, nàng lại khiến anh một lần nữa cảm thấy đàn bà đều không thể tin tưởng được. Nàng đã hủy đi tấm ảnh, hủy đi kỷ vật cuối cùng về Y Y của anh, cũng chính là hủy đi sự tin tưởng mà anh dành cho nàng. Cuối cùng thì, mọi người đàn bà đều giống nhau, đều ích kỷ như vậy.

78. Q.1 - Chương 78

Diệp An An cũng vậy mà thôi, đều là loại phụ nữ ích kỷ, tham lam. Anh nhỏ giọng rít lên. Chiếc xe vẫn tiếp tục lao đi về hướng tập đoàn Mục Thị.

Mang theo một trận bão lớn, mỗi nơi Mục Nham đi qua đều khiến cho người ta có cảm giác ớn lạnh, không khỏi rung mình một cái. Hôm nay, mặc dù tổng tài của bọn họ thoát nhìn thì có vẻ bình thường, nhưng sắc mặt hầm hầm của anh thì như muốn cảnh cáo nếu không muốn chết thì tốt nhất là đừng động vào anh, làm cho người khác bất giác phải tránh xa.

Nhưng lại có một người không hiểu rõ tình hình, cứ luôn nghĩ mình là người đẹp nhất, khôn ngoan nhất. Người khác chỉ muốn nhanh chóng đẩy công văn cho cô ta trình ký, để tránh gặp bão, cô ta lại rất đắc chí, một mực cho rằng họ sợ, một mình cô ta có thể được ưu tiên.

Lắc mông bước đi, sau khi gõ cửa, cô ta trực tiếp vào phòng, giọng nói nhừa nhựa khiến người khác phải nổi da gà “Tổng tài, văn kiện của ngài”. Cô ta để tập văn kiện lên bàn, nhưng cũng không vội vã rời đi, mà còn cố tình cúi thấp người xuống, mong chờ anh có thể liếc mắt nhìn cô một cái. Đối với người đàn ông tuần mã, toàn vẹn này, cho dù chỉ là tình nhân, cô ta cũng cam tâm tình nguyện.

“Cút” Mục Nham cầm lấy tập tài liệu, thanh âm vừa lạnh lẽo, vừa vô tình.

Lăng Huyền đứng ở cửa, nhìn cô gái đang khóc lóc chạy ra từ phòng tổng tài, cô trào phúng cười cười. Thật đúng là không biết tự lượng sức mình, chỉ bằng diện mạo đó mà muốn lên giường với tổng tài sao? Cô ta thật quá đề cao bản thân rồi.

Không khí căng thẳng bao trùm lấy toàn bộ văn phòng, mọi người đều tập trung làm việc, ngay cả nói chuyện cũng thật cẩn thận, sợ đắc tội với người đàn ông đang trong cơn cuồng nộ kia.

Giản Tiểu Phương vẫn tiếp tục làm công việc của mình, nhưng cô cũng hơi ngạc nhiên, không hiểu là ai có thể làm cho người đàn ông vốn băng lãnh này đột nhiên phát hỏa lớn như vậy. Cô phải nhanh chóng gọi điện cho An An mới được. Cũng tốt có thể cho nàng biết anh ta đáng sợ đến mức nào. Cô thầm nghĩ, haizz, dù sao cũng chỉ là nghĩ thôi mà, đâu có chết ai.

Cô biết, chỗ này, cách chỗ phát hỏa kia rất xa, cô cũng không muốn tự mình đa mang, rước họa vào thân.

Mục Nham đứng ở cửa sổ. Ánh mắt dõi ra bên ngoài, thời tiết lúc này thực sự rất lạnh, hơi thở của anh cũng vậy, một chút ấm áp cũng không có.

Anh rút từ trong túi áo tẩm ảnh đã nhàu nát, cẩn thận vuốt phẳng, nhìn ngắm, đột nhiên, ánh mắt anh như nhớ ra chuyện gì tối sầm lại, rồi một lần nữa khiến nó trở nên nhàu nhĩ. Quay trở lại bàn làm việc, anh không hề lưu luyến ném tẩm ảnh kia vào thùng rác.

Nếu đã thành ra như vậy rồi, thì hà tất anh phải giữ lại. Hãy để anh quên đi tất cả, đúng vậy anh không thể cứ mãi chìm đắm trong quá khứ. Cố Nghê Y đã không còn là người con gái của anh từ rất lâu rồi, cô ta đã không còn xứng đáng với anh nữa.

Ngực anh chợt nhói lên. Cái cảm giác này đã đeo bám lấy anh suốt mấy năm nay. Cô gái ấy, đã có một thời, đã là người anh nguyện suốt đời suốt kiếp yêu thương, là người phụ nữ đầu tiên mà anh muốn có. Nhưng những điều này hiện tại còn có ích gì đâu? Anh bây giờ đã kết hôn, hơn nữa, trên đời này cũng không thiếu đàn bà muốn sà vào lòng anh.

Anh chợt nhớ tới nàng, nhớ tới người vợ mà anh đã chính thức cưới về, người mà sáng nay đã ngồi dưới đất với khuôn mặt tái nhợt. Có lẽ, hôm nay, anh đã quá nóng giận mà tiếp tục làm tổn thương nàng một lần nữa. Hơn ai hết, anh là người hiểu rõ nhất, Diệp An An không phải là người có tâm cơ, nàng nghĩ gì, hết thấy đều hiện lên trên mặt. Nàng chỉ là một cô gái đơn thuần mà thôi, không có lý gì mà nàng phải cố tình hủy đi tẩm ảnh Y Y. Có lẽ, chỉ là nàng đã không cẩn thận. Đúng vậy, chỉ là nàng đã không cẩn thận mà thôi.

(Hết quyển 1)

79. Q.2 - Chương 1: Hoa

Anh nắm chặt tay, lòng bàn tay dường như vẫn còn lưu lại một cảm thứ cảm giác ma quái, có một chút đau đớn. Anh biết, mặc dù nói là hận nàng nhưng kỳ thực người anh hận lại chính là bản thân mình.

Diệp An An nàng chỉ là một cô gái vô tội mà thôi.

Trầm mặc hồi lâu, anh rút điện thoại ra gọi, vẫn giữ giọng điệu bình tĩnh thường ngày. Đến lúc này, chẳng lẽ anh lại vẫn còn không rõ hay sao? Nếu vậy anh sẽ không là Mục Nham. Bây giờ anh sẽ không tự lừa mình, dối người nữa.

“Thư ký Lăng, cô đến văn phòng tôi một chút”. Ngắt điện thoại, anh ngồi tựa hẳn vào ghế da, xoa xoa mi mắt. Hôm nay quả thực đã xảy ra quá nhiều chuyện khiến anh có chút không kịp trở tay.

Lăng Huyền buông điện thoại xuống, lập tức đứng lên. Cô ta rút từ trong túi ra một chiếc gương nhỏ, kiểm tra lại dáng vẻ của mình, cho tới khi cảm thấy thực hoàn mỹ, rồi mới tự tin bước ra ngoài.

Khi bước vào phòng làm việc của Mục Nham, cô nhìn thấy anh đang chăm chú làm việc, thật không nhìn ra bộ dạng giận dữ lúc sáng của anh. Con người này quả thực khôi phục rất nhanh.

“Tổng tài, anh tìm em có chuyện gì?” Lăng Huyền đứng ở một bên nhìn người đàn ông đang cầm cúi làm việc, thanh âm không khỏi lộ sự chờ mong. Cô nghĩ Mục Nham tìm cô, chắc hẳn là muốn cùng cô bắt đầu lại. Thế nhưng đây hình như chỉ là suy nghĩ của riêng cô mà thôi.

“Giúp tôi đặt một bó hoa”. Mục Nham ngẩng đầu nhìn cô gái trước mặt, ánh mắt đen sâu thẳm không có một tia cảm xúc.

“Đặt hoa?” Sau một thoáng sửng sốt, Lăng Huyền nhanh chóng lấy lại dáng vẻ cứng rắn.

“Xin hỏi ngài muốn đặt hoa gì?” Hai bàn tay ở sau lưng gắt gao nắm chặt lấy nhau, cô tự hỏi phải chăng anh đã có bạn gái mới, hay lẽ nào là muốn tặng cho người vợ kia?

Mục Nham cũng hơi lưỡng lự một chút, không biết nàng thích hoa gì. Anh chưa từng quan tâm tới nàng nên cũng không biết tặng nàng loài hoa nào thì tốt.

Mím môi một chút, ngón tay anh gõ gõ nhẹ lên bàn, “Tùy cô, tự nhiên, tươi mát một chút là được” Nói xong, anh lại cúi xuống tiếp tục làm việc. Đối với Lăng Huyền, anh cảm thấy vẫn là có thể tin tưởng được. Nếu cả một chút việc nhỏ như vậy mà cũng không làm được thì tốt hơn là cô ta không nên ở đây nữa.

“Vâng, tôi biết rồi” Lăng Huyền cắn răng trả lời, âm điệu có chút thâm trầm. Cô khẽ nhíu mày, rồi đột nhiên hỏi nhỏ: “xin hỏi tổng tài, là muốn đưa hoa cho ai?”. Quả thực nàng rất muốn biết, rốt cuộc là cô gái nào có thể lấy được sự quan tâm của hắn. Từ trước đến nay, Mục Nham chưa từng tặng hoa một ai. Nếu muốn tặng một vật gì đó thì anh thường chọn châu báu. Đối với cô trước đây cũng chính là như vậy.

Lúc này đây, ngoài việc muốn cô khẩn trương, anh cũng đã làm lòng ghen tị trong cô trở dậy.

Mục Nham ngẩng đầu lên, ánh mắt gắt gao nhìn Lăng Huyền. Cô ta từng là người tình của anh, nhưng có lẽ hiện tại cô ta vẫn chưa hiểu chuyện.

“Chuyện này không liên quan đến cô, thư ký Lăng”. Đối với chuyện riêng, bất quá cô chỉ là người thỏa mãn dục vọng bản thân, những chuyện khác cô không được hỏi tới.

“Tôi...”, Lăng Huyền bị những lời này làm ách mặt, má hơi ửng đỏ. Cô cúi đầu, “đúng là tự chuốc nhục mà”. Cô đi ra ngoài, vừa ra đến cửa, cô hung hăng dậm mạnh chân. Không đoán cũng biết là anh định tặng hoa cho ai. Gần đây, không nghe thấy tin anh qua lại với cô gái nào khác. Hơn nữa, theo như Giản Tiểu Phương và nàng nói chuyện thì dạo này, anh thường về nhà rất đúng giờ. Thử hỏi hoa này ngoài tặng cho người vợ kia thì ai.

Nàng ta trông không quá kiều diễm, cũng không có dáng vẻ yêu mị, chỉ giống như một cô sinh viên, một chút quyến rũ cũng không có. Tốt thôi, cô nhất định sẽ không bỏ qua cho nàng. Phu nhân Mục thị à? Cô thực muốn nhìn xem nàng có tài cán gì mà lại có thể gả cho người đàn ông hoàn mỹ này.

80. Q.2 - Chương 2: Cổ Nghê Y Trở Về

Giờ tan tâm, Mục Nham cầm trên tay một bó hoa bách hợp, hương thơm ngát, cho người ta cái cảm giác tươi mát, giống với yêu cầu của anh và cũng rất hợp với nàng.

Anh làm thế này coi như là lời xin lỗi đi, quả thực hôm qua anh có hơi quá đáng.

Lúc này, nhân viên trong công ty hầu như cũng đã về hết, anh có thể nói là người cuối cùng rời công ty. Nhìn thấy anh cầm hoa trên tay, mấy người bảo vệ tỏ ra hết sức bất ngờ. Chẳng lẽ tổng tài của họ đổi tính rồi sao? Bắt đầu từ khi nào lại tặng hoa cho phụ nữ vậy?

Mục Nham đối với ánh mắt hiếu kỳ của những người này, làm như không thấy. Thẳng tiến về bãi đỗ xe, anh rút chìa khóa, chuẩn bị mở cửa xe thì bất ngờ nghe thấy một âm thanh vừa như xa lạ lại vừa như rất đối thân quen

“Nham, là anh phải không? Nham”. Thân thể anh đột nhiên cứng đờ. Quay đầu lại, anh nhìn thấy một cô gái lẽ ra không nên xuất hiện trước mặt anh.

Cổ Nghê Y

Anh nắm chặt bó hoa trên tay, cảm giác có chút châm chọc. Ngày hôm nay, anh vừa hạ quyết tâm lãng quên đi quá khứ, quên đi người con gái này, thì bất ngờ lại gặp cô.

Cô vẫn xinh đẹp động lòng người như vậy, khuôn mặt thanh tú, so với trước kia thì càng diễm lệ hơn vài phần. Thế nhưng, tựa hồ như những hình ảnh ấy không thể làm cho tim anh rung động nữa. Trước đây, anh đã từng tưởng tượng ra vô vàn tình huống bọn họ gặp lại nhau. Nhưng không có nghĩ là sẽ như thế này. Anh nhất thời cảm thấy hơi chần chừ. Dù sao đây cũng là người con gái anh từng rất yêu cũng rất hận.

“Đã lâu không gặp”. Anh đứng tại chỗ bình tĩnh cất tiếng. Đối với người con gái anh đã từng yêu, khỏe môi nhếch lên một nụ cười khinh bạc. Hiện tại, như vậy có lẽ là sự trả thù lớn nhất đối với cô.

“Nham”, Cổ Nghê Y lại gọi tên anh. Vì sự lãnh đạm của anh mà dường như khiến thân thể cô hơi run run. Cô vẫn nghĩ mình vẫn là người anh yêu nhất, người anh không thể quên. Dù sao, trước đây họ đã từng có khoảng thời gian hạnh phúc. Nếu như không phải vì cô ma xui quỷ khiến, mê đắm một người đàn ông khác, thì họ đã không đi đến bước đường này.

“Sao, Cổ tiểu thư. Người đàn ông kia chẳng lẽ không xem trọng cô?”. Mục Nham vẫn giữ thái độ bình thản, vô tình hỏi.

Cổ Nghê Y nghe ra sự châm chọc trong lời nói của anh. Cũng đều tại cô, tại cô đã phản bội anh. Mục Nham lạnh lùng nhìn người phụ nữ trước mặt, bàn tay vẫn nắm chặt bó hoa bách hợp.

“Nham, em xin lỗi, là em không tốt”. Cổ Nghê Y đột ngột chạy tới, vươn cánh tay ôm chầm lấy anh. Mục Nham cảm thấy sững sốt. Cô đang ôm anh, hơi thở nhẹ nhàng phả vào người anh. Mùi hương của cô văng vất bên anh. Thứ mùi hương mà anh mê luyến bao lâu nay, lúc này đây lại làm cho anh thống khổ.

Anh tự điều chỉnh lại suy nghĩ, ngón tay thả lỏng, đẩy người con gái ấy ra khỏi người mình. Cho dù cô có ảnh hưởng lớn tới anh, cho dù tới bây giờ anh vẫn không thể quên được cô. Nhưng chỉ một câu xin lỗi mà muốn xóa sạch hết những đau khổ mà anh phải chịu thì thực quá coi thường anh rồi.

Anh làm sao có thể dễ dàng tha thứ cho người đã đâm đạp lên tôn nghiêm của anh, cho dù có yêu như thế nào chẳng nữa. Người yêu anh trên đời này quả thực có rất nhiều, ở nhà cũng có một người đang đợi anh. Nghĩ đến đây, trái tim anh cũng trở nên bình tĩnh hơn. Sự xuất hiện đột ngột của Cổ Nghê Y đã không thể làm anh đau như trước nữa.

Anh phát hiện, hiện tại anh càng ngày càng thích mùi hương của nàng, mùi hương tươi mát như hoa bách hợp. Hơn nữa, anh cũng biết rằng nàng sẽ không bao giờ phản bội anh.

“Cố tiểu thư, tôi thực sự không biết cô đến tìm tôi có chuyện gì?” Đôi môi khẽ mở, thốt lên những lời chậm chạp. Một câu xin lỗi muốn đổi lấy sự tha thứ của anh sao? Có phải cô đã đánh giá mình quá cao rồi không?

“Nham, em xin lỗi, thực sự rất xin lỗi” Cố Ngê Y nghe anh chậm chạp, cắn chặt môi. Đôi môi nhỏ xinh của cô tưởng như một chút nữa thôi có thể bật máu. Bộ dạng đáng yêu đó của cô khiến anh bất giác hít một hơi thật sâu, để kìm nén cái cảm giác đau lòng đang dâng lên.

Anh không thể đối tốt với cô. Bởi vì... cô không xứng.

Cố Ngê Y nhìn anh say đắm. Anh vẫn như trước đây, vẫn rất cao lớn, rất tuấn mỹ. Cô nhìn thấy sự biến đổi trong ánh mắt của anh. Cho nên, cô tin rằng, hiện tại anh vẫn rất yêu cô.

81. Q.2 - Chương 3: Tai Nạn Bất Ngờ

“Nham, em biết em sai rồi, là do em nhất thời hồ đồ, mới có kết quả ngày hôm nay. Nham, đến cuối cùng em mới biết, người em yêu chỉ duy nhất một mình anh. Thế nên em đã rời xa người đàn ông kia, em đã trở về”. Cô ngẩng đầu, gắt gao nắm lấy vạt áo anh, không dám nhìn vào bó hoa bách hợp anh đang cầm trên tay. Bất luận là anh muốn tặng cho ai, cô vẫn muốn được trở lại với anh, dựa vào anh.

Nếu không có anh, cô thực sự không biết cuộc sống của mình sẽ ra sao. Phải đến khi ở cùng với người đàn ông kia, cô mới thực sự biết được ai là người quan tâm cô nhất, yêu cô nhất. Lần này nhất định cô sẽ không buông anh ra.

Cố Ngê Y lại cố ôm lấy Mục Nham. Đối với những lời cô nói, khiến anh có một chút động lòng, nhưng rồi anh cũng chỉ cười lạnh một tiếng và đẩy cô ra.

“Vậy sao? Không có gã kia, thì cô mới lại nhớ đến tôi. Cô xem Mục Nham tôi là gì? Khi không thích thì cô vứt đi, rồi bây giờ cô lại muốn tìm trở về sao?” Anh xoay người đi để cô không nhìn thấy ánh mắt rồi bởi của mình.

“Nham chúng ta có thể bắt đầu lại được không? Em sẽ toàn tâm toàn ý yêu thương anh, chỉ yêu duy nhất một mình anh mà thôi” Cố Ngê Y đau khổ cầu xin anh, bỏ xuống tự trọng của bản thân mà cầu xin anh tha thứ.

“Một lần nữa bắt đầu?” Mục Nham đột nhiên quay đầu, nhìn cô gái trước mặt. Cô vẫn xinh đẹp như thế, nhưng lại cho anh có cảm giác bi thương. Mọi thứ có thể trở lại như lúc ban đầu hay sao? Không thể nào.

“Cô cho rằng có thể hay sao?” Một lần nữa Mục Nham lại phải buông bỏ sự kiêu ngạo của mình xuống, một lần nữa tiếp nhận người con gái đã từng phản bội anh, đúng là làm cho thiên hạ chê cười mà.

Cố Ngê Y hơi sững sốt, nhìn vào đôi mắt lạnh lùng của anh, khiến cho cô vô cùng bối rối. cô vẫn cho rằng, anh đối với cô là hữu tình, nghĩ rằng anh sẽ tha thứ cho cô. Dù sao, trước đây họ cũng đã từng rất yêu nhau.

Quả thực cô đã xem nhẹ Mục Nham, xem nhẹ sự tự tôn của anh.

“Cố tiểu thư, xin cô về sau đừng tìm đến làm phiền tôi, vợ tôi đang ở nhà chờ tôi về, xin phép”

Dứt lời, anh quay người, nhìn vào bó hoa bách hợp trên tay. Như vậy có thể giúp anh không cần nhìn tới người con gái làm anh đau lòng kia. Anh biết, đối với cô ta, không phải là anh không có cảm giác.

Mặc kệ là cô đã rời xa anh bao lâu, nhưng sự xuất hiện của cô vào lúc này, vẫn có thể coi như đòn trí mạng với anh. Anh đã sai một lần rồi, anh không muốn tiếp tục sai thêm lần nữa.

“Nham, anh đã kết hôn?” Cố Ngê Y đột ngột thay đổi nét mặt. Anh đã kết hôn rồi sao, là thật sao? Cô chưa từng nghe qua, nhất định là anh đang lừa cô, nhất định thế.

“ Cô hẳn biết tôi không phải là người hay nói đùa” Anh lạnh lung trả lời, rồi nhanh chóng bước về phía chiếc xe. Anh muốn chạy trốn.

Cố Nghê Y đứng sững lại, nhìn bóng dáng người đàn ông trước mặt, ánh mắt chợt tối đi, sau đó vội vã đuổi theo anh.

Mục Nham chỉ lo tiến về phía trước mà không nhìn đường, không phát hiện có một chiếc xe đang lao về phía anh. Đến khi phát hiện ta thì đèn xe sáng chói khiến anh không thể mở mắt ra được.

Chưa kịp phản ứng thì người anh đột nhiên bị đẩy mạnh ra lui về sau vài bước. Chiếc xe kia rít phanh rồi cũng nhanh chóng phóng đi, chỉ để lại trên mặt đất một thân thể gầy nhỏ.

Bó hoa trên tay anh rơi xuống. Anh nhanh chóng bước về phía trước.

“ Y Y...” Anh run run, cẩn thận đỡ cô dậy.

82. Q.2 - Chương 4

“ Y Y, sao em ngốc vậy? làm sao lại như vậy chứ?” Tim anh thiếu chút nữa thì ngừng đập. Giờ phút này, anh cái gì cũng không nghĩ tới, ngoài cô ra không thể nhìn thấy gì khác, thậm chí chính cả bản thân mình cũng không thể nhận ra.

“ Nham...” Cố Nghê Y chậm rãi mở mắt, bàn tay nhẹ nhàng mơn trớn khuôn mặt tuấn mỹ của anh. “ Nham, em rất xin lỗi, em thực sự rất yêu anh. Hãy tha thứ cho em...” tay cô chậm rãi buông xuống, thân thể cũng bắt đầu chìm vào hôn mê.

“ Y Y” Mục Nham vội vàng ôm lấy cô, cảm giác hoang mang, lo sợ chưa từng có. Anh ôm cô chạy nhanh tới phía chiếc xe, rồi lao đi với tốc độ rất lớn, chèn lên cả bó hoa bách hợp.

Không ai để ý, trên mặt đất những cánh bách hợp rơi xuống. Rất nhanh... rất nhanh... dưới cái buốt lạnh của gió đông hoa đã tàn úa rồi.

Bên ngoài phòng cấp cứu , Mục Nham dựa vào tường, khuôn mặt lãnh đạm, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm về phía cửa. Anh dùng sức đập vào tường. Địa vị của cô trong lòng anh quả thực không ai có thể thay thế.

Anh có thể làm bộ rời đi, có thể cố tình làm tổn thương cô. Nhưng anh không thể phủ nhận, anh vẫn rất yêu cô, vẫn yêu cô như 3 năm về trước. Mà anh đã làm gì vậy ?,nếu không phải vì anh thì Y Y lúc này đâu có cần nằm trong phòng cấp cứu sống chết không rõ như thế này. Đều là lỗi của anh.

Để một tay ở phía sau, Ti Hạo từ trong phòng đi ra. Mục Nham quay đầu lại, thần sắc lo lắng nhìn anh.

“ Hạo cô ấy sao rồi” Anh phát hiện giọng nói của mình có chút run rẩy.

“ Không sao hết, chẳng việc gì cả”. Ti Hạo thản nhiên trả lời. Anh nhìn sự thất thần của Mục Nham liền hiểu ngay rằng, ảnh hưởng của cô gái nằm trong kia đến anh không hề suy giảm so với 3 năm trước. Như vậy, có lẽ nàng sẽ lại bị tổn thương.

Anh thở dài một hơi. Khi đi qua Mục Nham, lại đột nhiên quay lại nói: “ Nham, hi vọng cậu hiểu những gì mình đang làm. Cậu nên nhớ , bây giờ cậu là người đã lập gia đình.”

Mục Nham hơi ngậy người một chút nhưng không nói gì, chỉ lẳng lặng bước vào phòng bệnh. Nàng đứng là vợ của anh, nhưng địa vị của nàng trong lòng anh vĩnh viễn cũng không thể so sánh với Cố Nghê Y. Ti Hạo lãnh đạm nhìn cánh cửa phòng bệnh đóng lại. Cố Nghê Y vận số quả thật là rất tốt, chẳng qua chỉ bị thương nhẹ mà thôi. Thật không biết có đúng là cô ta đã cứu Mục Nham.

Mục Nham tiêu sái bước đến phía giường bệnh của Cố Nghê Y. Cô đang nhắm chặt hai mắt, thần sắc đã tốt hơn rất nhiều. Anh nhẹ nhàng ngồi lên giường, vươn tay khẽ vuốt ve khuôn mặt của cô. Bàn tay chạm

vào làn da mỏng manh ấy khiến anh bất giác cảm thấy xót xa. Nếu không có chuyện kia, anh nghĩ, có lẽ bây giờ họ đang rất hạnh phúc.

“ Nham...” Cố Nghê Y đột ngột cầm lấy tay anh. Ti Hạo nói đúng cô chẳng qua chỉ bị xây xước một chút, không có gì nghiêm trọng. Mục Nham cũng không rút tay ra, để yên cho cô nắm.

“ Nham, đừng rời xa em, em thực sự rất sợ”. Đôi mắt vẫn nhắm, thân thể cô có chút run rẩy. Mục Nham vội ôm lấy cô. Anh không thể làm cho cô sợ hãi, không thể.

“ Nham, đừng bỏ em” Cố Nghê Y ôm chặt lấy cổ anh, mặt áp sát vào vai anh. Mục Nham chỉ lặng lẽ ôm lấy cô, rốt cuộc cũng không thể đẩy cô ra. Cố Nghê Y thoáng rời vòng tay của anh, đôi môi đỏ mọng của cô khẽ khàng chạm lên má anh. Mục Nham thần sắc đột ngột tối sầm lại, quá khứ cứ lần lượt xuất hiện trước mặt anh. Hai người họ dính chặt lấy nhau ở trên giường. “ Nham” Đôi môi mọng đỏ khẽ di chuyển, Cố Nghê Y lần tìm môi anh. Bàn tay cô mơn trớn làn da khỏe mạnh phía trong áo anh “ Nham, cầu xin anh, đừng cự tuyệt em”

Mục Nham mạnh mẽ đẩy cô ra, nhìn cô bằng ánh mắt khó hiểu, rồi bất chợt thô lỗ đè lên cơ thể cô, hung hăng hôn lên môi, tình cảm mãnh liệt đã không cách nào kìm giữ được. Nỗi trống vắng của 3 năm xa cách một lần nữa được cảm nhận một cách rõ ràng. Anh nhẹ nhàng cắn lên cổ cô, đôi tay mạnh bạo cởi bỏ quần áo của cô. Hai người mãnh liệt đòi hỏi lẫn nhau, khát khao hòa hợp vào nhau.

Sau một hồi dây dưa không ngừng, anh khẽ trầm tiếng gầm lên, kèm theo đó là những tiếng rên rỉ đầy ướm át của cô. Đêm chỉ vừa mới bắt đầu.

Nơi tay là lửa nóng kích tình, nhưng ở một nơi khác lại vô cùng quạnh quẽ.

Diệp An An khẽ vuốt đầu, có chút khó chịu mở hai mắt, nhìn đồng hồ trên bàn. Hôm nay, anh không về. Nàng vỗ vỗ trán, cảm giác có hơi nhức, nàng lắc lắc đầu đứng lên, đi ra khỏi phòng. Nàng biết mình bị bệnh, nhưng cũng chỉ có thể tự dựa vào bản thân mà thôi. Ở nơi này không có ai giúp nàng, cũng không có ai quan tâm đến nàng.

Nàng đến chỗ hộp thuốc, uống vài viên thuốc cảm, rồi ngồi ở phòng khách. Nàng dùng chăn quàng chặt lấy cơ thể. Chỉ có một mình nàng, đây là nhà của nàng sao?

Một đêm trôi qua, nàng bị ốm suốt một đêm, cũng lại một đêm thức chờ anh, thế nhưng vẫn không thể chờ được anh trở về.

Mục Nham tỉnh lại, cánh tay hơi tê. Cúi đầu nhìn xuống, thấy cô đang ngủ trong lòng anh. Đêm qua bọn họ hoan ái không chỉ một lần. Vẫn là những cảm xúc mãnh liệt như xưa nhưng trong lòng anh lại cảm thấy có chút thiếu vắng, anh ngồi dậy, khẽ vuốt tóc mình. Không hiểu sao, trong lòng anh lại dấy lên cái cảm giác phản bội.

“ Nham” Cố Nghê Y dịu dàng cất tiếng gọi, đôi cánh tay nhỏ nhắn một lần nữa ôm sát lấy anh. Mục Nham con người đen thâm trầm, cũng không buông ra.

83. Q.2 - Chương 5: Yêu?

Đôi môi mọng đỏ của cô ta lại một lần nữa dán chặt lấy anh, bàn tay cũng chậm chậm ve vuốt bộ ngực rắn chắc. Mục Nham hừ nhẹ một tiếng, đáp lại bằng một nụ hôn mạnh mẽ, như muốn cố ý quên đi cái cảm giác vừa rồi. Động tác của anh, so với tối qua, còn mãnh liệt hơn rất nhiều.

Kịch một tiếng, cánh cửa đột ngột mở ra. Ti Hạo, từ ngoài bước vào “Thật xin lỗi, vì mới sáng sớm đã làm phiền hai người ân ái”

Ti Hạo cũng không hề tỏ ra ngượng ngùng quay lưng rời đi “ Hai người cứ tiếp tục đi, nhưng... Nham, tôi ở bên ngoài đợi cậu”

Sau khi anh đã đi, bên trong phòng bệnh, Cố Nghệ Y nghiêng răng nghiêng lợi, nhìn chăm chăm ra cửa. Ti Hạo chết tiệt, dám làm hỏng chuyện tốt của bọn họ. Cô thật sự hận vì không thể giết anh. Cô chậm rãi ngồi dậy, đôi môi nũng nịu, cả người dán sát vào Mục Nham, muốn khơi dậy sự nhiệt tình trong anh. Mà lúc này, khuôn mặt Mục Nham lại rất nghiêm túc, ánh mắt thâm trầm, thật không hiểu Ti Hạo định nói với anh chuyện gì đây?

Anh cúi đầu xuống, nhìn ngắm gương mặt xinh đẹp kia, nhưng cái cảm giác xa lạ cứ đeo bám, khiến anh không biết phải nói gì. Thêm nữa, mùi nước hoa của cô, mặc dù trước đây, anh rất thích mùi hương này, nhưng bây giờ nó lại khiến anh hơi khó chịu.

“Nham, anh sao vậy?” Cố Nghệ Y ôm chặt lấy cổ Mục Nham, tựa đầu vào vai anh giống như trước đây.

“Không có gì” Giọng nói thản nhiên, Mục Nham khẽ đẩy cô ra, rồi bước xuống giường mà không để ý đến ánh mắt có phần oán trách của Nghệ Y. Nếu là trước đây, nhất định là anh sẽ không rời bỏ cô như vậy. Nhưng... đã 3 năm rồi, liệu có phải sức hấp dẫn của cô đối với anh cũng đã không còn như xưa nữa. Hay nói cách khác, anh không còn yêu cô như những gì cô đã nghĩ.

Nếu như vậy, một màn ân ân, ái ái đêm qua có nghĩa là gì?

Mặc xong quần áo, anh bắt đầu tự mình thắt cravat. Phía sau, Cố Nghệ Y bước lên, đôi tay nhỏ nhắn, cẩn thận thắt lại giúp anh. Mục Nham cũng không ngăn cản cô ta. Mặc dù đang mặc quần áo bệnh nhân, nhưng nét đẹp kiều diễm của cô cũng không bị mất đi. Hơn nữa, bộ quần áo rộng thùng thình này lại càng khiến cô trở nên diễm đạm, đáng yêu. Đôi mắt sụp xuống, hàng lông mi vừa dài lại vừa dày, đôi tay thon nhỏ. Ngày xưa, anh yêu nhất cũng chính là đôi bàn tay ấy. Ánh mắt anh lại trở lên mê đắm.

Nhưng rồi chợt nhớ ra điều gì, giọng nói của anh lại trở lên thâm trầm:

“Anh có chuyện, cần đi ra đây một lát” Anh gỡ tay cô ra, tự mình chỉnh lại cravat. Cúi đầu nhìn bộ trang phục đang mặc, anh khẽ nhăn mặt, có cảm giác rất không thoải mái. Có lẽ, anh cần phải về nhà một chút.

Anh không biết, thực sự không biết, từ lúc nào, anh đã coi căn biệt thự kia giống như gia đình, một nơi bình yên để anh tìm về.

Một lúc sau, có đôi tay mềm mại ôm chặt lấy thắt lưng anh. Thân thể anh cứng đờ, bản năng như muốn trỗi dậy.

“Nham, anh không đi có được không?” Giọng nói của cô ta có thêm vài phần ủy khuất, thập phần ôn nhu “Để em một mình ở đây, em cảm thấy rất sợ hãi”

Mục Nham quay đầu lại, cảm giác có chút đau lòng. Một Cố Nghệ Y yếu mềm như vậy anh chưa từng gặp qua. Trước mặt anh hiện giờ lại một khuôn mặt diễm lệ, đôi mắt tựa như đang muốn khóc, khiến anh mềm lòng đi rất nhiều. Dù cứng rắn đến đâu, thì đây cũng là cô gái mà anh yêu, anh không thể cự tuyệt cô.

Thứ tình cảm ấy đã khắc rất sâu trong tim anh, không thể quên đi, cũng không thể biến mất, lại càng không có khả năng chối bỏ. Ba năm qua, chưa lúc nào anh thôi nghĩ về cô, anh hận cô, nhưng kỳ thực cũng là yêu cô sâu sắc.

Anh yêu cô, đúng vậy cho đến hiện tại anh vẫn rất yêu cô. Nếu đây là cơ hội cuối cùng thì anh phải cố gắng nắm giữ, dù sao cô gái mà anh yêu đã trở lại. Đối với những cô gái khác, nhất định sẽ không có cơ hội thứ hai như vậy. Nhưng...còn nàng thì sao? Anh không thể xác định được...

84. Q.2 - Chương 6

“Ngoan nào, công việc thực sự rất quan trọng. Tối anh sẽ quay lại với em” Anh nhẹ giọng dỗ ngọt. Cô gái này, ngày hôm qua đã cứu mạng anh. Bất luận trước đây cô ta đã phạm phải lỗi lầm lớn đến nhường nào, thì qua giây phút ấy, tất cả đều đã tan biến hết.

“Nham, anh đừng gạt em. Nếu không có anh, em thực sự không sống nổi” Cố Nghê Y khẽ cười, khuôn mặt vẫn vui trong ngực anh. Đôi mắt đắm nước cùng với nụ cười ấy của cô khiến anh cảm thấy bất an.

“Em lại đau ở đâu sao?” Mục Nham nhẹ nhàng xoa lên đầu cô, nhưng tâm tư lại tựa hồ như đang ở để ở đâu?

Anh thực sự yêu cô sao? Liệu đây có đúng là sự thật không?

Vì sao, một chuyện tưởng chừng như hiển nhiên lại làm anh phải suy nghĩ nhiều như vậy?

“Anh phải đi đến công ty, em ở đây chờ anh, có chuyện gì thì nhớ gọi y tá” Anh bế cô trở lại giường. Trên đời này, ngoài cô ra thì không có người thứ hai được nhìn thấy dáng vẻ dịu dàng này của anh.

Anh vừa bước đi, chưa kịp ra khỏi cửa đã lại nghe thấy tiếng cô hỏi

“Nham, có phải thực sự là anh đã kết hôn rồi không?” Bàn tay Cố Y Y để dưới chân nắm chặt lại. Quả thực, cô vẫn chưa quên những điều mà anh nói. Cô biết anh không phải là người thích đùa hơn nữa, anh cũng sẽ không đem chuyện kết hôn ra để đùa giỡn. Nếu sự thật là như vậy, cô phải làm sao đây? Chẳng lẽ chỉ có thể là tình nhân của anh thôi sao? Cô không cam tâm.

Mục Nham hơi sững người lại, quay đầu nhìn Cố Nghê Y, ánh mắt phức tạp khiến cô nhất thời không thể hiểu nổi.

Đôi môi mím chặt lại, nhìn ánh mắt sợ hãi của Y Y mà anh từng yêu quý. Ba năm, ba năm đã làm thay đổi rất nhiều chuyện. Mà việc anh kết hôn là một ví dụ.

Một hồi lâu, môi anh hơi mấp máy, lãnh đạm nói “Đúng vậy, anh đã kết hôn”. Anh không cần phải nói dối cô. Không cần biết, người vợ kia có phải là người anh muốn hay không, nhưng nàng vẫn là người vợ hợp pháp của anh.

Cố Nghê Y cúi đầu, quay mặt đi “Em xin lỗi”. Tiếng nói ấy rất nhỏ, nghe như sắp khóc. Thế nhưng, ánh mắt của cô ta lại chứa đầy sự độc ác, đối lập hoàn toàn với thứ âm thanh vừa phát ra.

“Anh sẽ không bạc đãi em đâu” Mục Nham nhìn dáng vẻ tiều tụy của cô. Anh không thể bỏ mặc người phụ nữ này. Thế nhưng, anh cũng chưa từng nghĩ đến chuyện ly hôn với Diệp An An.

Nói rồi, anh bước ra ngoài, không phát hiện vẻ mặt vô cùng đắc ý phía sau của Cố Nghê Y. Kỳ thực, tai nạn lần này là do cô ta cố ý thuê người thực hiện, như vậy thương tích của cô ta sẽ không nặng lắm. Hơn nữa, để dành lại người đàn ông này, cô có thể bắt chấp mọi thủ đoạn.

Ti Hạo vẫn đứng bên ngoài đợi Mục Nham, ánh mắt lạnh lùng “Nham, vậy Diệp An An cậu định tính sao?” giọng nói của anh nghe như đang than thở “rốt cuộc trong hai người ấy, cậu chọn ai?”

“Không ai hết”. Anh thản nhiên trả lời. Diệp An An là người vợ mà anh đã chính thức cưới về. Anh đã hứa với bà nội sẽ không ly hôn với nàng. Còn Cố Nghê Y là người mà anh yêu say đắm. Lần này, anh nhất định sẽ không để nàng rời xa anh nữa.

“Nham, làm người không nên quá ích kỷ. Nếu cậu không yêu cô ấy. Thì hãy để ỉnh” Ti Hạo đột nhiên đưa ra một đề nghị. Giọng nói của anh rất chân thành

Đôi mắt Mục Nham hơi nheo lại “Hạo, đó là vợ mình” Anh không thích người khác nhớ thương người đàn bà của mình. Dù là bạn bè thân thiết cũng không ngoại lệ.

“Cậu thực sự coi cô ấy là vợ mình sao?” Lông mày Ti Hạo hơi nhíu lại, giọng nói trào phúng. Làm vợ một người chồng như thế này, quả thực là một loại thống khổ.

“Dù sao, cô ta cũng là vợ của mình” Anh bỏ lại một câu rồi nhanh chóng rời đi. Từ lâu anh đã biết, Ti Hạo dành cho Diệp An An một sự quan tâm đặc biệt. Mặc dù anh không tin tưởng Diệp An An, nhưng lại tin tưởng người bạn này của mình. Tuy vậy, không hiểu sao, lúc nghe những lời này, anh lại cảm thấy rất bức bối.

Tựa lưng vào tường, Ti Hạo đưa tay lên di di huyết thái dương, bất đắc dĩ cười. Mục Nham, cho tới bây giờ chưa bao giờ chịu nghe lời khuyên của người khác. Anh là người rất cố chấp, một khi đã không thích thì càng cứng rắn, anh lại càng không bao giờ thỏa hiệp.

Nhưng chuyện này, Anh lại không thể không quan. Anh thực sự rất quan tâm đến Diệp An An. Nếu có thể anh mong Mục Nham có thể yêu nàng hơn một chút. Nếu không, với tính cách của nàng, nhất định sẽ bị càng nhiều tổn thương.

Lắc đầu, anh hiểu rằng chuyện tương lai không ai có thể nói trước được. Nhưng cứ nghĩ đến cô gái đơn thuần ấy lại khiến anh cảm thấy đau lòng.

Chuyện tình cảm xưa nay đều rất khó nắm bắt. Mục Nham, Thượng Quan Thuyên và có lẽ là cả anh nữa đều giống nhau. Anh đem lòng yêu mến vợ của bạn mình. Thế nhưng, cô gái ấy một chút cũng không thêm để mắt đến anh.

85. Q.2 - Chương 7

Mục Nham bước nhanh về phía trước, ánh mắt hơi trầm xuống. Ti Hạo nói rất đúng. Quả thực anh đã quá tham lam. Mặc dù, không yêu Diệp An An, nhưng anh cũng không muốn từ bỏ nàng, bởi nàng là người duy nhất có thể mang đến cho anh cảm giác ấm áp của một gia đình. Còn Cố Nghê Y là người anh yêu, anh lại càng không thể để cô rời khỏi anh.

Vợ là vợ, còn người tình là người tình. Chuyện này anh hiểu rất rõ.

Sờ vào túi lấy chìa khóa mở cửa xe, vừa ngồi vào bên trong, bụng anh đã có cảm giác như đang sôi lên. Hôm qua, anh chưa ăn cơm chiều, hơn nữa cả đêm cùng Cố Nghê Y kịch liệt triển miên, khiến lúc này anh cảm thấy rất đói.

Nhưng... cứ nghĩ tới chuyện tối hôm qua, anh lại cảm thấy mình như người có lỗi, một kẻ phản bội. Rốt cuộc là anh đã phản bội ai đây? Là Diệp An An sao?

Thật đúng là nực cười. Anh đâu có hề yêu thương nàng.

Anh lái xe ra khỏi bãi đỗ. Anh cần về nhà để thay quần áo. Đúng vậy, anh về nhà cũng chỉ là để thay quần áo mà thôi. Anh không thể mặc lại bộ quần áo này đi làm được. Mặc dù anh có thể trực tiếp đi mua một bộ quần áo mới, nhưng anh lại không muốn như vậy. Cảm giác này giống như đang mong mỏi được trở về vậy.

Một lúc sau, anh đã có mặt ở biệt thự. Thế nhưng, anh cứ đứng ở ngoài cửa hồi lâu mà vẫn do dự không bước vào. Thứ cảm giác kỳ quái đó cứ theo đuổi lấy anh. Đôi lông mày anh nhíu chặt, ánh mắt thâm trầm khó hiểu.

Cuối cùng, anh cũng quyết định mở cửa bước vào. Cánh cửa vừa hé ra, một mùi hương dịu mát đã vương vấn lấy anh. Mùi hương ấy giống như bó hoa bách hợp hôm qua. Anh cúi đầu. Như chợt nhớ ra chuyện gì, bàn tay anh lại nắm chặt lại.

Anh thực sự đã hoàn toàn quên mất chuyện đó.

Đi vào phòng khách. Nhìn thấy bàn ăn trống trơn khiến anh vừa có chút thất vọng, lại vừa cảm thấy không thoải mái. Khi đi lên lầu, anh mới phát hiện thì ra nàng đang chuẩn bị bữa sáng trong bếp. Thì ra, không phải là nàng cố tình bỏ mặc, mà chỉ là anh đã về hơi sớm. Nhưng có lẽ cũng không tính là sớm đi, vì vốn cả đêm qua anh đâu có về nhà.

Anh đứng sững lại, chăm chú nhìn hình bóng mảnh khảnh của nàng. Có lẽ nàng không thể so sánh được với vẻ quyến rũ, xinh đẹp của Cố Nghê Y. nhưng ở nàng lại toát ra sự thanh tú, thuần khiết. Mặc dù ở góc độ này, anh không thể nhìn rõ khuôn mặt nàng. Tuy vậy cái dáng vẻ tất bật chuẩn bị đồ ăn kia, lại làm anh

cảm thấy rất thỏa mãn, rất quen thuộc. Lúc nấu nướng nhìn nàng hình như rất vui vẻ. Có lẽ đây là thú vui của nàng.

Kỳ thực, Mục Nham đã đoán sai. Diệp An An mỗi ngày đều tìm hiểu sách dạy nấu ăn, chính là vì muốn làm ra những món mà anh thích ăn nhất. Tất cả đều chỉ vì muốn anh được vui mà thôi. Diệp An An vốn không thích ăn nhạt, nhưng vì anh mà nàng đi học nấu các món ăn Tứ Xuyên. Chỉ vì tất bật chuẩn bị đồ theo khẩu vị của anh, mà nàng đều ăn rất đơn giản.

Nhìn một lúc lâu, rồi Mục Nham lại tiếp tục đi lên lầu. Vừa bước vào phòng, anh hơi rùng mình. Cách bài trí phòng ốc như thế này đột nhiên khiến anh cảm thấy rất trống trải. Mặc dù, những gam lạnh luôn là màu sắc ưa thích của anh. Đi về phía chiếc bàn, bàn tay khẽ đặt lên mặt bàn. Ánh mắt trầm xuống.

Ở đây, ngày hôm qua, chỉ vì một bức ảnh mà anh đã đánh nàng. Anh chỉ thở dài một hơi rồi bước về phía tủ quần áo. Trong đó, là hàng chục bộ âu phục hàng hiệu, nhưng chỉ có duy nhất hai màu đen, hoặc xám. Không có những màu sắc nổi bật. Mỗi loại đều đi theo bộ của nó bao gồm quần âu, áo vest và cả áo trong phù hợp nữa.

Anh biết, tất cả những thứ này đều do Diệp An An sắp xếp. Mặc dù không để ý, nhưng càng ngày anh càng ỷ lại vào nàng nhiều hơn anh tưởng rất nhiều.

Tùy ý lấy ra một bộ. Anh cởi bỏ bộ quần áo trên người, tùy ý vứt ra giường rồi từ từ mặc từng thứ, từng thứ lên.

Diệp An An chuẩn bị ình một phần ăn sáng đơn giản. Nàng không nghĩ anh sẽ trở về, nên cảm thấy có chuẩn bị cũng chỉ là lãng phí mà thôi.

Nàng đặt mọi thứ lên bàn. Bữa sáng của một mình nàng, nơi này cũng chỉ có duy nhất một mình nàng. Mọi ngày đều như vậy, nàng cũng đã quen rồi.

86. Q.2 - Chương 8

Nàng mơ mơ hồ hồ đưa đồ ăn lên miệng. Với nàng lúc này mà nói, ăn gì cũng giống nhau, chẳng qua cũng chỉ để đầy bụng mà thôi. Nàng vươn tay khẽ sờ lên má, vết sưng đỏ hôm qua đã gần như biến mất, nếu không nhìn kỹ thì có lẽ khó có thể phát hiện ra. Cơn cảm cúm của nàng cũng đã dần qua đi. Không ai biết nàng bị ốm, cũng không ai biết nàng bị đánh, vì thế nàng chẳng thể dựa vào người khác mà chỉ có thể cứng rắn hơn. Như vậy cũng là một chuyện tốt, nàng có thể tiếp tục sống mà không làm phiền đến ai.

Chợt nàng nghe được tiếng bước chân, chiếc đĩa trên tay nàng hơi rung nhẹ. Tiếng bước chân này rõ ràng là của Mục Nham. Nàng ngẩng đầu lên thì thấy anh đứng trên cầu thang nhìn nàng chăm chú, nhưng trong ánh mắt ấy nàng lại không thể nhìn thấy một tia cảm xúc nào.

Quả nhiên, anh vẫn rất giận nàng. Nàng cúi đầu, có ăn lúc này cũng đã không thể vào được nữa.

Mục Nham lạnh lùng nhìn cô gái bên dưới lầu. Nàng coi anh là không khí sao? Sao lại không chuẩn bị đồ ăn cho anh. Nếu anh chết đói thì nàng cũng đâu còn có thể ăn được gì nữa đây? Sao nàng lại có thể ích kỷ như thế?

Anh nặng nề bước xuống, từ từ tiến về phía nàng, trên tay vẫn cầm chiếc cravat. Cái bóng cao lớn của anh bao phủ lấy nàng, Nhưng khi vừa nhìn thấy vết đỏ trên má cùng ánh mắt sợ hãi lúc nàng vừa nhìn thấy anh, cơn giận dữ khi này bỗng tan biến chỉ còn lại cảm giác áy náy,

Anh nhớ rõ ràng rằng vết đỏ kia chính là “kiệt tác” của anh. Nhưng anh lại chẳng thể giải thích cũng chẳng thể nói gì hơn, nhất là đối với nàng.

“ Xin lỗi” Diệp An An đột nhiên mở miệng, thanh âm rất nhỏ. Nàng vẫn cúi thấp đầu xuống. Nàng cho rằng anh vẫn giận nàng vì chuyện của ngày hôm qua. Dù sao cũng là tại nàng đã làm hỏng đi bức hình bảo bối của anh.

“ Em xin lỗi vì chuyện bức ảnh” Nàng cắn chặt môi tưởng chừng như sắp bật máu.

Mục Nham hơi bất ngờ, cũng không biết phải nói gì. Mỗi lần ở bên cạnh nàng, anh đều cảm thấy không bình thường. Mà mỗi hành động của nàng cũng không giống các cô gái khác nên anh lại càng không biết cư xử ra sao.

“ Tôi đói” Anh trực tiếp ngồi xuống đối diện với Diệp An An, ánh mắt có phần ảo não. Anh chăm chú nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, có lẽ đêm qua nàng không ngủ được, dưới mắt hơi có quầng thâm. Mà anh, đối với biểu hiện này của nàng càng không biết nói gì hơn.

Mặt khác, Cố Nghê Y cũng đã trở về, anh không thể cùng một lúc có thể quan tâm đến cả hai người. Nhưng anh cũng không muốn lựa chọn giữa hai người ấy. Có lẽ đó cũng chính là sự ích kỷ của một thương nhân như anh. Anh không muốn vì nàng – một người con gái anh không yêu, mà làm tổn thương đến người anh bấy lâu thương nhớ, hơn nữa, người ấy lại đã trở về bên anh. Hôm qua, họ lại còn cùng nhau triền miên suốt cả một đêm.

Giờ này, Diệp An An ở trong lòng anh chẳng qua chỉ là một người giúp việc có tài nấu ăn mà thôi.

Diệp An An liếc nhìn xuống bữa sáng của mình, rồi lại nhìn đồng hồ. Nếu bây giờ mới lại đi làm thêm một phần nữa chắc có lẽ không kịp. Mà Mục Nham vốn là một người rất đúng giờ. Mặc dù anh là tổng tài, nhưng từ trước đến nay, chưa bao giờ thấy anh đi làm muộn.

Mục Nham gõ nhẹ ngón tay xuống mặt bàn, ánh mắt hơi mất kiên nhẫn. Cô gái này chẳng lẽ không nghe thấy anh nói gì sao? Anh đã nói anh đói, nàng còn ngơ ngẩn ở đó làm gì nữa?

87. Q.2 - Chương 9

Đột nhiên anh vươn tay ra, đem toàn bộ bữa sáng của nàng kéo về phía mình, trực tiếp cầm đũa, cũng không cần để ý nàng là nàng đã ăn qua, anh cúi xuống và bắt đầu thỏa mãn cái dạ dày đang biểu tình của mình.

Tuy không phải khẩu vị ưa thích của anh, nhưng hiện tại anh đã đói đến mức không thể chịu nổi nữa. Diệp An An vô cùng kinh ngạc mà nhìn chăm chăm vào người đàn ông trước mặt. Người đàn ông lãnh đạm thường ngày đang rất tự nhiên mà ăn phần điểm tâm của nàng.

Một lúc sau, anh đã ăn hết phần thức ăn trước mặt, buông đũa, anh cầm lấy chiếc khăn bên cạnh, khẽ lau miệng rồi đứng lên. Diệp An An cũng đứng lên theo, cầm lấy chiếc cravat anh để trên sofa mang lại cho anh. Khi bước đến gần, nàng phát hiện ra, trên người anh có mùi nước hoa của phụ nữ. Điều này, làm cho ánh mắt của nàng thoáng chút đau đớn, tự kìm lại hai dòng nước mắt, nàng lấy hơi hít thật sâu.

Chồng à! Cả đêm qua, em ốm ở nhà một mình, còn anh lại ở bên ngoài triền miên cùng người đàn bà khác sao? Vì sao anh lại có thể đối xử tàn nhẫn như vậy với em.

Mục Nham nhìn chăm chăm vào tay nàng. Đây là người đàn bà thứ hai giúp anh đeo cravat. Một bên là người phụ nữ anh yêu, một bên là người vợ mà anh không hề yêu thương. Cả hai đều là người của anh. Một suy nghĩ vụt thoáng qua, khiến anh không để ý đến nỗi đau hằn trong mắt nàng. Tự mình cầm lấy cặp tài liệu, đột nhiên anh nhìn thấy chiếc áo len nàng đan đã hoàn thành. Ánh mắt đột nhiên sáng lên, anh cảm thấy rất xúc động, muốn ở lại một chút để ngắm nhìn cái áo kia.

Nhưng cuối cùng thì lý trí cũng chiến thắng. Anh nhanh chóng quay đầu bước đi. Khi ra tới cửa anh lại đột ngột dừng lại nói, giọng nói lạnh lùng vang bên tai Diệp An An: “ Tối nay, tôi sẽ không về, cô không cần chuẩn bị cơm cho tôi”

Nói xong, Diệp An An nghe thấy tiếng cửa sập mạnh, tiếng động cơ lao vút đi. Nàng ngẩng đầu, hai mắt ngẩn lẹ, nhìn về phía móng lung, cái gì cũng không rõ ràng. Nàng thần thờ ngồi trên ghế sofa, ôm chặt lấy chính mình, thế nhưng dù làm cách nào cũng không thể khiến cái cảm giác cô đơn, lạnh lẽo này biến mất.

Trong phòng khách truyền đến tiếng khóc đã bị dồn nén bấy lâu của nàng. Trong một năm vừa qua, nàng đã khóc nhiều hơn cả 20 năm cộng lại. Nàng không sợ khổ, không sợ mệt, nhưng nàng thực sự rất sợ anh sẽ ghét bỏ nàng.

Nhưng đổi lại tất cả những cố gắng của nàng, kết quả vẫn là thế này sao?

Trong phòng VIP của bệnh viện, Cố Nghê Y đang ngồi trên giường, ngắm nghía bộ móng được chăm chút cẩn thận của mình.

Cô ta xoay người ghé vào giường. Thật không hổ là phòng VIP, không gian ở đây rất trang nhã, trông nó không giống một phòng bệnh mà giống một khách sạn thì đúng hơn, cái gì cũng có thể được đáp ứng, hơn nữa, đội ngũ y bác sỹ cũng rất đặc biệt. Hơn nữa, điều quan trọng nhất là ở đây rất yên tĩnh, nếu không có chuyện gì nghiêm trọng thì cũng sẽ không có ai đến quấy rầy cô.

“Thế nào? Đã điều tra ra chưa?” Cô ta ghé sát tai nghe điện thoại, âm thanh vừa ôn nhu lại vừa thâm trầm.

Một lúc sau, cô ta mới buông bỏ chiếc điện thoại, đặt nó trên đầu giường, sắc mặt so với vừa rồi lại càng thâm trầm, u ám.

“Diệp An An” Cô rút qua kê rằng mấy từ này, ngón tay nắm chặt lấy ga giường. Đáng ra vị trí đó phải là của cô, tại sao lại có thể để cô gái đó cướp đi. Cô muốn tận mắt nhìn thấy đó là người như thế nào, có điểm gì đặc biệt là có thể ngồi vào vị trí phụ nhân của tập đoàn Mục Thị.

Vị trí đó nhất định phải là của cô, Mục Nham cũng phải là của cô. Điều đó không ai có thể thay đổi được. Đột nhiên, bên ngoài vang lên tiếng đập cửa, khi cô quay đầu lại thì khuôn mặt với nụ cười nhàn nhạt của Ti Hạo.

88. Q.2 - Chương 10

Tư Hạo đi thẳng đến ngồi xuống bên chiếc sofa, anh nhìn cô đầy mỉa mai. Quả thật là cô ta đang diễn trò. Lòng dạ của cô gái này thực không đơn giản. Cũng chỉ có một mình Mục Nham mới có thể ngu ngốc mà tin tưởng cô ta. Anh cũng Thượng Quan Thuyền chưa bao giờ nghĩ cô ta là người tốt. Dù sao cũng đã phản bội một lần, ai có thể đảm bảo là sẽ không có lần thứ hai.

“Anh tới đây có chuyện gì?” Cố Nghê Y đối với người đàn ông trước mặt chưa bao giờ có cảm tình. Anh rất khôn khéo, đến mức tựa hồ như lúc nào cô cũng có thể bị vạch trần. Cô cố tỏ ra bình tĩnh, cũng không giả bộ tươi cười. Dù sao mục tiêu mà cô hướng đến cũng không phải là anh, vì thế cũng không cần phải lấy lòng anh. Chỉ cần một mình Mục Nham tin tưởng cô là đủ.

Tư Hạo rất tự nhiên ngả người ra sau, hai chân vắt chéo, cánh tay đặt trên tay vịn sofa, thản nhiên nhìn cô nói “Nơi này là địa bàn của tôi. Xin hỏi, vì sao tôi lại không thể tới? Hơn nữa, nếu muốn tôi có thể đuổi cô ra khỏi đây.”

Đối với cô ta, anh không cần khách khí. Đó là người Mục Nham yêu chứ không phải là anh. Hơn nữa, đối với người có thể làm An An tổn thương, anh lại càng không cần khách khí.

“Anh dám sao? Nếu Mục Nham biết nhất định sẽ không để yên” Cố Nghê Y nhú chặt mi, đôi môi đỏ mọng hơi mím lại. Cô tất nhiên hiểu được mối quan hệ của bọn họ, thế nên cô hiểu cái gì nên làm, cái gì không nên làm.

“Cậu ta có thể làm gì?” Tư Hạo hỏi lại một câu làm Cố Nghê Y nhất thời á khẩu không trả lời được. Đúng vậy, ba người bọn họ vốn là bạn bè thân thiết. Từ trước đến nay, chưa chuyện gì có thể khiến họ đối địch với nhau, huống hồ chỉ là vì cô.

Bọn họ cũng đều là những người thông minh, đương nhiên hiểu so với là kẻ thù thì làm bạn có lợi hơn rất nhiều. Huống chi, bọn họ, mỗi người đều có xuất thân danh môn, quan hệ giữa các gia đình cũng rất tốt.

“Anh muốn tôi hỏi anh ấy không?” Cố Nghê Y cũng không chịu thua, giơ bàn tay lên trước mặt, nghiêng đầu ngắm nghía những ngón tay thon nhỏ của mình.

“Cố Nghê Y” Tư Hạo đột nhiên đứng lên, thân thể cao lớn tạo nên một loại áp lực vô hình, cho dù trên người mặc bộ áo trắng của bác sĩ, cho dù khuôn mặt tuấn tú kia trông vẫn rất ôn hòa, nhưng mọi người đều biết, Tư Hạo vốn không chỉ là một bác sĩ đơn thuần. Tư gia vốn xuất thân từ hắc đạo. Trong giới giang hồ, ảnh hưởng của Tư gia vốn rất mạnh mẽ. So với sự lạnh lùng của Mục Nham, dáng vẻ hiện tại của Tư Hạo lại càng đáng sợ hơn rất nhiều. Bởi vì người khác không thể biết được tiếp theo anh sẽ làm gì?

“Cố Nghê Y, Mục Nham đã kết hôn. Tôi không biết vì sao cô trở về, lại càng không muốn biết thứ quan hệ hiện tại giữa cô và Mục Nham là gì. Chỉ có điều, tôi cảnh cáo cô, tốt nhất đừng nên động đến vợ của Mục Nham. Nếu không tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho cô” Anh gần từng tiếng một, rất chậm rãi mà ngữ khí thì mỗi lúc một nặng nề.

Cố Nghê Y cắn chặt môi, một tiếng cũng không nói ra. Cho tới khi Tư Hạo ra ngoài mới hung hăng cầm gối ném mạnh xuống đất. Diệp An An, cô thật lợi hại, đến cả Tư Hạo cũng ra mặt giúp cô. Như vậy thì tin tức mà cô vừa nghe được chắc chắn là không sai rồi.

89. Q.2 - Chương 11: Cô Muốn Bắt Gian

Ánh mắt cô rất nhanh hiện lên một tia toan tính, cũng chỉ có chính cô mới biết được tâm tư này.

Thì ra là như vậy, chuyện này chơi càng ngày càng vui.

—oOo—

Mục Nham là người rời công ty cuối cùng, Giản Tiểu Phương nhìn phương hướng chiếc xe kia rời đi, cô gắt gao cau mày, lại phát hiện, đó không phải hướng quay về ngôi biệt thự mà Diệp An An ở.

Cô cắn bút, mấy ngày gần đây luôn có cảm giác Mục Nham thật sự rất kỳ quái, hắn luôn tan tằm rất sớm. Cũng không xem đến tầng ca, thật đúng là không giống hắn bình thường, cô cũng đã gọi điện thoại hỏi qua An An, Diệp An An cũng chỉ trầm mặc, khiến cho trực giác của cô cảm giác được giống như bầu không khí giữa bọn họ tuyệt đối không bình thường.

Cô buông thứ trong tay ra, cẩn thận đi theo phía sau hắn, giống như tên trộm vậy, cô lách đầu, cô đang nghĩ cái gì vậy a, cái gì mà kẻ trộm, cô là quang minh chính đại đi theo, mãi cho đến khi chiếc xe kia rời đi.

Cô vẫn đứng chỗ cũ, mày càng ngày càng mặt nhăn chặt hơn, cho đến khi có một chiếc xe màu trắng có rèm che dừng trước mặt cô, theo kính xe hạ xuống, gương mặt vô cùng tuấn tú của Thượng Quan Thuyên lộ ra.

“Anh đưa em đi”, hắn lộ ra nụ cười không gì sánh được, lộ ra tám cái răng hoàn mỹ, lông mi vừa dài vừa dày trên khuôn mặt giống như dính vào một tầng rục rở, đào hoa một mảnh.

Giản Tiểu Phương quay mặt đi, một người đàn ông lớn lên xinh đẹp như vậy làm gì chứ, hắn là phải nên ở trong nhà không nên ra ngoài, thật đúng là ảnh hưởng đến bộ mặt thành phố.

“Em muốn đi đâu? Anh đưa em đi”, Thượng Quan Thuyên sờ sờ cái mũi của mình, lại gặp phải chút thất vọng, nhưng mà, hắn cũng đã quen rồi, đối với người phụ nữ này, hắn biết, hắn cần phải nhẫn nại nhiều mới được, nếu không, sao hắn có thể truy hỏi cô về được, đều nói người con gái tốt sợ đụng phải sói, đời này hắn thế nào nhất định cũng phải quán lấy cô.

“Không”, Giản Tiểu Phương đang định buột miệng cự tuyệt, đột nhiên miệng lại thay đổi, cô buồn bực một lúc, cuối cùng vẫn là lựa chọn mở cửa xe ra, ngồi xuống, bên trong xe không gian rất lớn, không hổ danh là xe riêng cao cấp xe có rèm che, thật đúng là công tử có tiền. Bất quá, cũng chỉ là dựa vào cha mẹ mà thôi. Kỳ thật, cô biết rõ, không phải như vậy, Thượng Quan Thuyên tuyệt đối không tầm thường như người khác nghĩ, hắn chỉ là thích tự do mà thôi.

” Muốn đi đâu? ” Thượng Quan Thuyên quay đầu lại, đối với Giản Tiểu Phương lộ ra một nụ cười có thể nói là cực kỳ ôn nhu, rất chân thực, cũng rất giống ánh mặt trời, Giản Tiểu Phương không khỏi đỏ mặt, tên Thượng Quan Thuyên này, thật đúng là một tên yêu nghiệt, ngay cả cười rộ lên cũng đẹp mắt như vậy. Không đúng, sao cô có thể chìm đắm trong nụ cười của người đàn ông này được.

Bài học trong quá khứ cùng những đau xót cô đều đã quên rồi sao? Cô nghiêm mặt lại, lại làm một vẻ xa cách khó gần.

” Đi theo Mục Nham “Cô không nói gì khác, chỉ nói ra mục đích của mình, mà Thượng Quan Thuyên chỉ sững sốt một chút, không hiểu vì sao cô phải làm như vậy. Đi theo Nham, là chuyện quái gì vậy?

Giản Tiểu Phương nhìn chiếc xe kia rồi đi càng ngày càng xa, nhất thời nóng nảy, người đàn ông này nghe không hiểu lời cô sao, nếu không đi theo, người kia đi mất, cô lại nhìn về phía hắn, hung hăng trừng mắt nhìn rồi liếc hắn một cái, nếu hắn làm lỡ chuyện của cô, đừng mong về sau cô sẽ bày ra vẻ mặt tươi cười với hắn, chính là, cô đã quên, chính mình có khi nào đã tỏ ra vẻ mặt tươi cười với người ta đâu, chưa lần nào nếu không phải kiêu căng thẳng với người ta, thì cũng giống như người khác thiếu cô nửa cái bánh vậy.

“Anh không đi, vậy tôi đi đón taxi vậy”. Cô trực tiếp ném lại một câu như vậy, nói xong, cô đã muốn đẩy cửa xe ra.

“Được rồi, anh đi, em không cần xuống xe”, Thượng Quan Thuyên thất vọng chút ít, vẫn là cấp tốc lái xe đuổi theo chiếc xe kia, xe của Mục Nham.

” Không biết hắn muốn đi đâu, An An có biết không? Người đàn ông này, hắn dám làm chuyện có lỗi với An An, tôi liền...”, miệng của Giản Tiểu Phương bỗng lẩm bẩm, nghe An An nói, quan hệ bọn họ cũng chỉ mới gần đây thôi, sao có thể nhanh như vậy mà hắn đã có niềm vui mới, nếu thật là như vậy, An An không biết sẽ phải khổ sở cỡ nào.

Nếu không yêu cô ấy, thì đừng cho cô ấy hy vọng, nếu không yêu, cũng đừng đối với cô ấy ôn nhu. Hắn cũng biết, lúc nóng lúc lạnh như thế sẽ làm người phụ nữ tuyệt vọng biết bao, hơn nữa lại là một người phụ nữ yêu hắn như thế.

90. Q.2 - Chương 12: Mục Nham Kỳ Quái

Thượng Quan Thuyên nghe thấy tiếng lầm bầm lầu bầu của cô, tốc độ lái xe cũng nhanh hơn, thì ra, cô đang lo lắng cho Diệp An An, vợ của Mục Nham.

Tiểu Phương à Tiểu Phương, thì ra, em vẫn giống như trước đây, vẫn thiện lương như vậy mà đi lo lắng chuyện bất công của thiên hạ.

Cô là như vậy nhưng không biết tới khi nào thì mới có thể liếc mắt nhìn anh một cái.

Trong xe hai người đều chìm đắm trong suy nghĩ của chính mình, mãi cho đến khi xe dừng lại trước một bệnh viện, Thượng Quan Thuyên đi xuống xe, tay nâng lên sờ sờ cằm, kỳ quái, hắn tới nơi này làm cái gì, đây là bệnh viện Hạo làm việc, cũng không có nghe nói gia đình hắn có người nhà bị bệnh. Giản Tiểu Phương cũng xuống xe, cũng kỳ quái nhìn bệnh viện lớn này. Đây là bệnh viện lớn nhất nơi này, bệnh viện tư nhân của Ti gia.

” Chúng ta vào xem”, Giản Tiểu Phương đi thẳng về phía trước, nhưng là, cô không có phát hiện, vừa rồi cô dùng ‘chúng ta’ mà không phải là ‘tôi’. Thay đổi nho nhỏ như vậy, cũng khiến Thượng Quan Thuyên cong cong khóe miệng cười.

Thượng Quan Thuyên dứt hai tay vào túi quần, đi theo sau cô làm người bảo vệ người đẹp trung thành cho cô, Giản Tiểu Phương rất tốt, anh đương nhiên biết điều này, anh cũng không muốn để cho người khác phát hiện, cô là của anh, nhất định là của Thượng Quan Thuyên anh.

Mãi đến khi vào trong bệnh viện, Thượng Quan Thuyên bề ngoài tuấn mỹ, dáng người cao lớn như người mẫu, còn có khí chất tao nhã, làm cho những hộ sĩ trẻ tuổi không ngừng liếc mắt đưa tình.

“Đúng là tên củ cải hoa tâm”, Giản Tiểu Phương hung hăng thấp tiếng nguyên rửa, rõ là đến đâu cũng trêu hoa dẫn bướm được, nhưng lại không hề phát hiện ra, trong lời của cô lúc này cũng hơi có vị chua chua.

Thượng Quan Thuyên bắt đắc dĩ sờ lại mình, anh nào có nào có, dạo này anh thực sự là giữ mình trong sạch đó chứ, ngay cả Ti Hạo còn cho rằng phương diện kia của anh có vấn đề, bằng không sao có thể không có một người phụ nữ nào bên người được.

Trước kia anh phóng túng, thế nhưng bây giờ anh sẽ không, bởi vì anh muốn tìm lại bảo bối đã từng làm mất, chuyện trước kia anh không thể thay đổi, nhưng nếu ngay từ bây giờ anh không cố gắng thì sẽ bỏ lỡ mất nhiều thứ lắm, mà anh không muốn bỏ lỡ mất hạnh phúc cả đời này.

Giản Tiểu Phương cũng không hiểu anh đang suy nghĩ điều gì, chỉ gắt gao theo đuôi phía sau Mục Nham, bệnh viện này thực im ắng, bước chân bọn họ từng bước từng bước, mà Mục Nham có lẽ không được tập trung, cho nên không hề phát hiện bọn họ vẫn gắt gao đi sau hần.

Thăng đến lúc hần đi vào trong một phòng bệnh VIP, sau đó đóng cửa lại.

Giản Tiểu Phương đứng luôn chỗ cũ, nhìn chằm chằm nhớ kỹ cánh cửa kia, cô không thể trực tiếp xông vào đó ngay mà đi bất gian được, mặc dù không biết bên trong rốt cuộc có phải là có hồ ly tinh hay không, nếu là người nhà Mục gia thì làm sao bây giờ, như thế chẳng phải làm mất hết danh dự của mình sao. Hơn nữa sẽ liên lụy đến An An, Mục gia vốn dĩ đối với An An không mấy thiện cảm, mà còn âm ỉ như thế, lại càng khiến cô ấy khó sống hơn.

Chính là nếu không, sao biết được người bên trong là ai, dạo này Mục Nham thật không bình thường, cho nên cô lại càng lo lắng. Đương nhiên, cô lo lắng cũng không phải vì hần, cô lo lắng chính là vì An An nhà cô.

Thượng Quan Thuyên chỉ tự vào tường bệnh viện, đương nhiên người anh nhìn vẫn là Giản Tiểu Phương, mà anh cũng hiểu rõ trên mặt cô đang suy nghĩ điều gì. Anh bắt đắc dĩ mà lắc đầu, anh cao lớn như thế đứng ở chỗ này, chẳng lẽ cô cũng không nghĩ là tìm anh giúp đỡ sao?

Anh đứng thẳng người, tay đặt trên vai Giản Tiểu Phương, lên tiếng an ủi cô, “đừng sốt ruột, Tiểu Phương”

Giản Tiểu Phương hung hăng liếc Thượng Quan Thuyên một cái, cũng không có để ý đến móng vuốt sói của anh đang đặt trên vai mình, toàn bộ tâm tư cô lúc này đều đang nghĩ làm sao để vào trong, giả trang thành hộ sĩ có vẻ là một chủ ý không tồi.

Thượng Quan Thuyên thật sự là dở khóc dở cười, có những lúc anh thật sự không hiểu người con gái này suy nghĩ gì nữa, thật sự có chút đáng yêu.

” Muốn biết người nào ở bên trong, đi theo anh là được”, anh trực tiếp kéo tay nhỏ bé của Giản Tiểu Phương đi vào bên trong, bệnh viện nhà này cũng không phải anh chưa từng đến, đây là bệnh viện tư nhân của Ti gia, bình thường bọn họ có chút đau ốm gì, đều tới bệnh viện này, mà phòng bệnh VIP kia, là phòng chuyên dụng của Ti gia, lần này người ở trong đó chắc chắn là một người đặc biệt. Hơn nữa còn có thể làm cho Nham khẩn trương như vậy, ngay cả anh cũng muốn biết người đó là ai.

Có điều, tốt nhất là mình nghĩ sai, nếu không có lẽ lại là một trận mưa rền gió dữ đây.

Giản Tiểu Phương nhìn chằm chằm vào tay hai người đang nắm lấy nhau, dùng sức muốn kéo tay mình ra, tên đàn ông chết tiệt này đang muốn chiếm tiện nghi của cô sao? Cô đang muốn lớn tiếng mắng anh, kết quả vừa muốn mở miệng, lại rất không có tiền đồ mà nuốt vào trong. Nơi nơi trong bệnh viện đều dán hai chữ “yên lặng” to tướng như vậy, nếu cô lớn tiếng la lên, không biết cô có bị trực tiếp đẩy đến khoa tâm thần không đây nữa, cô vẫn còn muốn có mặt mũi nữa.

91. Q.2 - Chương 13: Cô Ta Đã Trở Về.

So với cô, Thượng Quan Thuyên thì lại lộ vẻ tâm tình vô cùng tốt, anh găt gao nắm lấy tay Giản Tiểu Phương, trong tay cô lại ấm áp như vậy, tựa như nơi đáy lòng kia một mảnh trời rộng, rất cực cũng được lấp đầy. Thì ra, điều anh muốn thực sự rất đơn giản, chỉ như vậy thôi, nhiều năm tìm kiếm rất cực cũng tìm được tình cảm mà mình muốn.

Cho nên, tiểu phương, em nhất định là chạy không thoát.

Hai người cùng nhau đi vào trong một văn phòng làm việc cực kì rộng lớn, Thượng Quan Thuyên trực tiếp gõ cửa.

“Mời vào”, bên trong truyền ra một giọng nói cực kỳ trong trẻo. Cậu ta quả nhiên ở bên trong.

Thượng Quan Thuyên lúc này mới buông tay của Giản Tiểu Phương ra, đẩy cửa ra rồi đi vào, Ti Hạo ngồi ở trước bàn làm việc ngẩng đầu lên, không ngờ lại nhìn thấy hai người bước vào, mà hai người kia sao lại ở cùng một chỗ nhỉ?! Đương nhiên, anh đối với chuyện của bọn họ, cũng là chứng kiến từ đầu đến cuối, nói cho cùng, ai lúc trẻ mà chẳng lông bông xóc nổi đôi chút, mà lúc ấy, tham gia vào chuyện kia, cũng có thể xem như là một mình cậu ta, cho nên khi Giản Tiểu Phương nhìn thấy, cậu ta cũng chỉ có thể gượng gạo cười, thật đúng là, có chút ngượng ngùng a.

Thượng Quan Thuyên trực tiếp đi vào, lại quay đầu lại, đem Giản Tiểu Phương kéo thẳng đến sofa ngồi xuống, còn mình thì ngồi bên cạnh. Giản Tiểu Phương chỉ nhàm chán trừng mắt liếc Ti Hạo một cái, đối với những tên đàn ông đã từng đùa giỡn kia, tuy rằng cũng không có hảo cảm mấy, bất quá Ti Hạo này so với bọn họ, còn thuần khiết hơn nhiều người.

Anh ta chính là người duy nhất trong ba người, có thể nói là giữ mình trong sạch nhất, hơn nữa nghề nghiệp của anh ta lại không tồi, bác sĩ, lại còn là một bác sĩ tay nghề rất tốt. Trong ngoài nước đều rất nổi tiếng. Đương nhiên chi phí phẫu thuật của anh ta cũng không thấp. Tuy là bác sĩ nhưng ngàn vạn lần đừng nghĩ anh ta đơn giản chỉ là một bác sĩ, kỳ thật anh ta cũng giống như Mục Nham, một thương nhân chính gốc. Hơn nữa, cũng là một gian thương không kém gì so với Mục Nham.

“Hai người đến đây”, Ti Hạo chỉ nhẹ nhàng cười, thực tự nhiên đứng lên, đi đến bên máy pha cà phê, đưa cho họ mỗi người một ly cà phê.

Anh cũng làm inh một ly, sau đó lại ngồi lại chỗ của mình, đem tư liệu đặt sang một bên, anh cũng xem như một người biết hưởng thụ, trừ làm việc, anh cũng mong được nhẹ nhàng như vậy, không có áp lực gì, thực ra bác sĩ cũng chỉ là một đam mê thôi.

“Hạo, tôi muốn hỏi cậu một chuyện”, Thượng Quan Thuyên buông ly cà phê trong tay xuống, chậm rãi mở miệng, anh hơi hơi nheo mắt lại, thấy được trong mắt Ti Hạo có chút mệt mỏi.

“Chuyện gì?”, Ti Hạo tựa lưng vào ghế ngồi, đem toàn bộ sức nặng thân thể để ra phía sau. Anh xoa nhẹ máy của mình, quả thật có chút mệt mỏi, vì hai người kia..

“Tôi muốn biết, bệnh nhân trong phòng VIP 309 kia là ai?”, không chờ Thượng Quan Thuyên mở miệng, Giản Tiểu Phương nhận không được hỏi, hai người họ đến đây là để hỏi chuyện, không phải đến để ôn chuyện.

“Thì ra, hai người cũng biết rồi”, Ti Hạo hơi hơi thẳng người, Giản Tiểu Phương quan tâm đến Mục Nham như vậy, là vì Diệp An An sao?

“Hạo, rốt cuộc là ai sinh bệnh, sao Mục gia lại không có chút tin tức gì vậy?”, theo lí ra thì không thể có chuyện mới đúng, cha của Mục Nham và mẹ cậu ta thân thể vẫn rất khỏe mạnh, hơn nữa cũng không có nghe nói thân thích gia đình họ sinh bệnh hay gì gì đó.

Cho nên, Mục Nham gần đây liên tục đến bệnh viện này, thật đúng là làm cho người ta không ngờ, đương nhiên lại càng kỳ quái.

Ti Hạo đứng lên, găt gao nhếch miệng mới thở dài một hơi, anh ngẩng đầu lên, để mặc cho vị đắng của cà phê trong miệng dần dần nhạt đi.

Hồi lâu sau, anh mới xoay người, nhìn về phía bọn họ. Mà Giản Tiểu Phương giống như không ngồi yên được nữa.

“A Thuyên, cô ta quay về rồi”.

Cái ly trong tay Thượng Quan Thuyên thoáng run rẩy một chút, anh không thể tin được nhìn về phía Ti Hạo, vừa rồi không phải anh nghe sai điều cậu ta nói chứ.

Cô ta đã quay lại.

Cô ta, cô ta sao, người kia sao?!

92. Q.2 - Chương 14: Cùng Lo Lắng

“Tôi không có nói sai, a Thuần, Cố Nghê Y đã quay lại, người phụ nữ kia đã quay lại, hơn nữa bây giờ còn đang ở trong phòng bệnh VIP kia, những ngày lành tháng tốt của chúng ta coi như kết thúc rồi”, đương nhiên Diệp An An cũng vậy. Có lẽ cho tới bây giờ cô cũng chưa từng có thứ gọi là ngày tháng tốt đẹp gì. Sau khi phá tan tất cả yên ả nơi này, không biết đang chờ đợi bọn họ là sóng gió gì nữa đây.

Đúng vậy, người phụ nữ kia quay về, sẽ gián tiếp mà ảnh hưởng đến tất cả bọn họ. Với tính cách cố chấp kia của Mục Nham, cũng khó tránh sẽ vì cô ta mà làm ra những chuyện gì nữa. Như vậy, người đầu tiên chịu tổn thương chính là người phụ nữ đơn thuần kia, Diệp An An.

Là người phụ nữ mà Ti Hạo anh yêu thương, bạn thân của Giản Tiểu Phương.

“Cô ta là ai?”, Giản Tiểu Phương khó hiểu nhìn sắc mặt đột ngột thay đổi của Thượng Quan Thuyên, cô cũng không biết bọn họ đang căng thẳng vì điều gì, sợ hãi cái gì, nhưng cô cũng nghe ra được, thì ra người bên trong phòng bệnh kia là một người phụ nữ. Mục Nham mỗi ngày đều đến gặp người phụ nữ đó, anh ta lại phản bội an an.

Tên đàn ông chết tiệt kia.

Cô đứng lên, trực tiếp muốn xông ra, lại bị Thượng Quan Thuyên một phen kéo lại.

“Buông ra”, Giản Tiểu Phương dùng sức giãy dụa, cô muốn thoát khỏi cánh tay của Thượng Quan Thuyên.

Thượng Quan Thuyên xoay người, trực tiếp ôm lấy Giản Tiểu Phương, “Tiểu Phương, em bình tĩnh lại đi, hãy nghe anh nói”, thanh âm anh nhẹ nhàng, thần nhiên, có chút khàn khàn cuốn hút, lại cực kỳ dễ dàng có thể trấn an lòng người.

Dần dần, Giản Tiểu Phương ngừng việc giãy dụa lại, im lặng để mặc anh ôm, ánh mắt lại bắt đầu phiếm hồng.

Thượng Quan Thuyên đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc Giản Tiểu Phương, đã một thời gian rất dài, anh không có ôm cô, không có gần gũi với cô quá như vậy, hết thấy trong quá khứ lại như tái hiện một lần nữa, anh lúc này cũng không muốn buông tay.

“Thượng Quan Thuyên, người phụ nữ kia là ai?”, Giản Tiểu Phương ngẩng đầu, nhìn chằm chằm vào trong đôi mắt vô cùng dịu dàng của Thượng Quan Thuyên.

“Cô ta?”, Thượng Quan Thuyên nhẹ nhàng mở miệng, lại có chút gượng cười, ngay cả Ti Hạo bên cạnh, cũng trốn tránh không biết đang suy nghĩ điều gì.

“Cô ta tên là Cố Nghê Y, Nham trước đây từng muốn kết hôn với cô ta”. Nói tới đây, anh rõ ràng cảm giác được thân thể Giản Tiểu Phương run rẩy một chút, anh thở ra một hơi, tiếp tục nói, “cô ta từng là vị hôn thê của cậu ấy, hơn nữa còn là người phụ nữ mà Nham yêu nhất trước đây, có lẽ bây giờ vẫn còn yêu đi. Chẳng qua, người phụ nữ kia, trước ngày kết hôn lại bỏ trốn theo một họa sĩ ngoại quốc, sau này Nham trở

thành người như vậy, nguyên nhân chủ yếu là vì cô ta. Thế nhưng không ai có thể ngờ được, vào lúc này cô ta lại quay về, mà còn ở cùng một chỗ với Nham”.

Giản Tiểu Phương sững sờ, cúi đầu nhớ tới người phụ nữ vẫn đang chờ tên đàn ông kia, cô không biết phải làm thế nào để đem việc này nói với cô ấy. Như vậy đối với cô ấy thật sự quá mức tàn nhẫn, “Thượng Quan Thuyên, An An làm sao bây giờ, làm sao bây giờ, cô ấy yêu Mục Nham như vậy. Lần này lại không giống với những lần trước”.

Trước kia, Mục Nham không hề yêu, nhưng lần này lại là vừa yêu lại vừa hận. Có thể làm ột người thay đổi thì cần tình yêu mãnh liệt cỡ nào.

Một người đàn ông như Mục Nham yêu, ai cũng không biết có bao nhiêu sâu đậm, có bao nhiêu coi trọng.

Mà Diệp An An, nhất định sẽ bị tổn thương.

Cô phải làm như thế nào mới có thể giúp cô ấy chịu ít tổn thương đây, che dấu như vậy sao? Cô dường như đã có thể tưởng tượng được, bộ dạng đau thương muốn chết của cô gái kia khi biết sự thật.

“Anh, không biết”, Thượng Quan Thuyên gắt gao nhấn đôi mày rậm lại một chỗ, anh quả thật không biết, cái gì cũng không biết, lực ảnh hưởng của người phụ nữ kia đối với Nham không phải bọn họ có thể tưởng tượng đến được. Suy cho cùng một người như Nham, tình cảm bên trong quá nồng nhiệt, bọn họ ai cũng có thể nhìn thấu.

Hơn nữa loại người như Cố Nghê Y kia, làm sao bọn họ lại không biết, một người đơn thuần như Diệp An An sao có thể là đối thủ của cô ta, vả lại trái tim của Nham lại luôn đặt trên người cô ta nữa.

Có thể dự đoán được, nếu phải lựa chọn, Diệp An An nhất định sẽ là người bị vứt bỏ.

Trách không được Ti Hạo lại phiền muộn như vậy, tâm tư của cậu ta đối với Diệp An An, anh mơ hồ cũng nhìn ra được chút ít, cái này, phiền toái tiếp theo giữa họ sẽ lớn đây.

Anh không hy vọng sẽ xảy ra chuyện gì, nếu không quan hệ bạn bè nhiều năm giữa bọn họ, có thể sẽ vì người phụ nữ Cố Nghê Y kia mà nảy sinh những đổi thay đến long trời lở đất hay không.

Anh không hy vọng, thật sự không hy vọng sẽ xảy ra như thế.

Giản Tiểu Phương nhắm hai mắt lại, ngón tay nắm chặt quần áo Thượng Quan Thuyên, lúc này trong mỗi con người họ, trong lòng họ đều vì một người phụ nữ mà lo lắng, Diệp An An.

Trong phòng bệnh, Cố Nghê Y dựa vào người Mục Nham, mà Mục Nham thì lại ôn nhu một tay ôm cả thắt lưng của cô ta, bỏ qua tất cả những việc làm của cô ta, dạo này hắn đã lâu không quay trở về cái nhà kia, kể từ lần rời đi trước, hắn vẫn luôn ở nơi này. Kỳ thật vết thương của Cố Nghê Y cũng không nghiêm trọng lắm, nhưng hắn vẫn rất lo lắng, mà Ti Hạo đến giờ này cũng chưa đến nơi này. Từ lần nói chuyện có chút xích mích giữa hai người họ trước đó, tình cảm vô tư trước kia giữa hắn và Tư Hạo đã bắt đầu có chút xa cách.

93. Q.2 - Chương 15

Thử hỏi, người bạn chí cốt lâu năm của mình vẫn cứ nhớ thương vợ mình, ai mà chịu cho được chuyện này, cho dù người vợ kia không phải là người hắn yêu, thế nhưng tự tôn của hắn vẫn bị đá kích rất lớn. Hắn không cho phép phản bội, nhất là người bên cạnh mình phản bội.

Mà loại đả kích này vì Cố Nghê Y vừa ngoan ngoãn nghe lời vừa nhu thuận đã dần dần biến mất. Hắn phát hiện cho dù đã xa cách ba năm, tình cảm của hắn đối với người phụ nữ này vẫn mãnh liệt như thế. Tuy rằng không thể quay lại lúc trước, thế nhưng người phụ nữ này vẫn luôn dịu dàng hòa nhã như thế, lại làm hắn vô cùng thỏa mãn, tựa như thỏa mãn trong lúc báo thù vậy.

Hiện tại người phụ nữ hắn yêu đã trở lại bên cạnh hắn, hơn nữa còn rất yêu hắn, thế nhưng, không biết vì điều gì, hắn lại bắt đầu có chút mất mát kỳ lạ. Hắn cho rằng hắn sẽ rất vui vẻ, rất thoải mái, rất hạnh

phúc. Nhưng thực không ngờ được, những tất cả điều này đều không có, sau nhiều lần giao tranh kịch liệt kết thúc, ôm người phụ nữ mà ba năm trước hắn đã yêu đến thấu tâm can, lại biểu hiện thực trống rỗng.

Hắn đã suy nghĩ quá nhiều rồi.

Lắc đầu, mà lúc này, ngón tay Cố Nghê Y lặng lẽ di chuyển trên ngực người đàn ông. Cô biết cách làm thế nào để khơi dậy dục vọng mãnh liệt của người đàn ông này.

Cô đưa đôi môi đỏ mọng của mình lên, nhẹ nhàng cắn vào môi người đàn ông, người đàn ông đang có chút không yên lòng, cảm giác được trên môi mình có chút mềm mại, mùi thơm ngát quen thuộc tràn ngập trong hơi thở của hắn, hắn cúi đầu, rất nhanh giành lại quyền chủ động, hung hăng đem người phụ nữ đặt dưới thân mình.

“Nham, em yêu anh”, người phụ nữ lúc này đang thở dốc, giống như không thể chịu đựng được động tác cực kỳ mãnh liệt của người đàn ông, người đàn ông này mạnh mẽ, chỉ là thiếu đi sự ôn nhu như trước kia nhiều lắm, lúc này hắn cùng cô, giống như đang chiếm lấy nhau, nhưng lại thiếu đi một phần cảm giác yêu.

Mơ hồ cô cũng nhận ra được người đàn ông này đã thay đổi, nhưng lại không biết hắn vì sao lại thay đổi. Có lẽ ngay cả hắn cũng không phát hiện ra, ở bên cạnh cô, hắn dường như rất ít khi mỉm cười.

Nhận ra được điều này khiến cô cảm thấy sợ hãi, cũng khiến cô thực hoảng hốt. Tuy rằng hàng đêm hoan ái, hàng đêm đầu ấp tay gối, thế nhưng, giữa hai người họ như thiếu một thứ gì đó rất nhiều.

Mục Nham nghe được giọng nói của người phụ nữ, lúc nghe đến câu nói ‘em yêu anh’ kia, giữa con người đen bóng chốc tối sầm lại, sau đó lại càng cướp đoạt lấy thân thể người phụ nữ dưới thân, mãi cho đến khoảnh khắc cuối cùng, hắn ở trên thân thể người phụ nữ đạt được thỏa mãn, mới lật người qua, tựa vào đầu giường, từ trên đầu giường lấy ra một điều thuốc lá bắt đầu châm lửa hút, thỉnh thoảng lại nhả ra một vòng khói. Thân thể đã thỏa mãn nhưng trong lòng lại như càng thêm trống rỗng.

Hắn phát hiện, lúc này hắn rất nhớ mái nhà kia, thiếu mất trái tim ấm áp như vậy, con người hắn dường như đã mất đi nhiều lắm. Còn có chiếc áo len kia, hắn thật sự rất muốn mặc thử nó.

“Nham, anh đang nghĩ gì vậy?”, sắc mặt Cố Nghê Y ửng hồng, ngồi dậy đem thân thể mình gắt gao dán lên thân thể của người đàn ông, trên người cả hai đều có một tầng mồ hôi mỏng. Da của người đàn ông thì ngăm đen, của người phụ nữ thì trắng nõn, quấn vào nhau, lộ ra vẻ vô cùng xinh đẹp.

“Không có gì, ngủ đi”, Mục Nham cũng coi như là dịu dàng mà kéo lấy bả vai của cô qua, sau đó ôm cô nằm xuống, liền nhắm chặt hai mắt, lại nhớ tới một người phụ nữ khác. Không biết giờ này cô đang làm gì. Một trận tâm phiền ý loạn, lúc này người hắn nên quan tâm hẳn là người phụ nữ đang ôm trong ngực mình mới đúng.

Cúi đầu hôn lên mái tóc của người phụ nữ trong lòng, không phải mùi hương thảo nhiên kia, khiến hắn không tự giác cau mày lại một chút, giống như có gì đó đã thay đổi, mà hắn lại không có phản ứng lại được.

Gắt gao ôm người phụ nữ trong lòng, ban đêm ánh mắt người đàn ông vẫn mở, hắn nhắm hai mắt, cho dù là trong bóng đêm, cũng không cách nào làm giảm đi vẻ sắc bén trong mắt hắn.

“Nham, em muốn xuất viện”, người phụ nữ đột nhiên dựa sát vào người hắn, “Ở trong bệnh viện, em rất sợ hãi sợ hãi, Nham, chúng ta trở về biệt thự kia được không, chính là căn nhà mà trước kia chúng ta đã cùng sống bên nhau ấy, em nhớ nơi đó”, Cô cầm lấy tay người đàn ông, trong bóng đêm nhìn không rõ sắc mặt của cô lắm, nhưng lại mơ hồ có thể thấy được khóe miệng cô đang cong lên quá mức.

Mục Nham không nói gì, chỉ mân khóe môi.

94. Q.2 - Chương 16: Cuộc Gọi Của Giản Tiểu Phương.

“Nham, được không?”, Cố Nghê Y lại ôm lấy thắt lưng người đàn ông, không chịu buông tha mà nói tiếp, trước kia chỉ cần cô thế này, thế kia, vô luận cô đòi hỏi gì, hắn đều sẽ đáp ứng.

“Anh sẽ tìm một căn biệt thự khác, ngày mai là em có thể chuyển đến đó”, Mục Nham rốt cục cũng mở miệng, nhưng điều nói ra lại khiến cho cô thất vọng rồi, điều cô muốn không phải như vậy, cô biết người phụ nữ kia đang ở căn biệt thự kia, nếu cô ta không đi, thì sao có thể khiến bọn họ ly hôn được.

Mà Mục Nham cũng đã nói rõ ràng, hắn nói hắn sẽ không ly hôn, có lẽ đây là lòng tự tôn của người đàn ông, dù sao vợ hắn lại đang được người anh em tốt nhất của hắn nhớ thương, nhưng mà không ít thì nhiều, hắn cũng có trái tim. Mà có khi, ngay cả Mục Nham cũng không phát hiện ra, hắn đối với Diệp An An tuyệt đối không vô tình như hắn vẫn nghĩ.

Cho nên cô không thể để chính mình không ý thức lòng mình được, nếu không cô cái gì cũng không nhận được, bây giờ cô chỉ còn có hắn, không có hắn, như vậy, cô thật sự không biết những ngày sau này mình phải làm gì nữa.

Cô yêu một người đàn ông, nhưng là, hắn rất lạnh lùng, không biết thế nào là lãng mạn, mà điều cô thích chính là một người đàn ông ôn nhu, mãi đến khi Jamie xuất hiện, hắn mang đến cho cô một loại tình cảm mãnh liệt chưa từng có, cô yêu Mục Nham, nhưng cùng lúc cũng bỏ không được Jamie. Đến cuối cùng, cô vẫn là lựa chọn người đàn ông khiến cô phải phí phạm kia, cô đúng là nhất thời bị choáng đầu mới cùng hắn bỏ đi, cho đến sau đó không lâu, cô mới phát hiện, thì ra, trên đời này người có thể mang đến hạnh phúc cho cô, chỉ có Mục Nham.

Nhưng mà, nói đi cũng phải nói lại, cô cùng một lúc yêu hai người hai người đàn ông, nhưng có lẽ, người mà cô yêu nhất từ trước đến nay chỉ có chính mình cô mà thôi.

Mà lúc này trong khi cô đi khỏi, đã có một người phụ nữ chiếm mất vị trí vốn dĩ thuộc về cô, sao cô có thể cam tâm cho được, cô không muốn làm tình nhân, điều cô muốn chính là làm người vợ danh chính ngôn thuận của Mục Nham.

Cố Nghê Y lặng lẽ oán giận một chút, không chiếm được thứ mà cô muốn, cô rất không vui. Nhưng lại không thể thể hiện ra ngoài, cho nên cô phải nhẫn, đến một ngày nào đó, nhất định cô phải đạt được tất cả. Cười một cách đắc ý, cô gắt gao ôm người đàn ông này.

Mục Nham mở hai mắt, hơi hơi nhích ra khỏi người phụ nữ trong lòng một chút. Mãi đến khi người kia truyền đến tiếng hít thở đều đều, hắn mới ngồi dậy, bước xuống giường, đứng bên cửa sổ sát đất, thuận tay rút ra một điều thuốc lá, nhưng một lúc lâu sau hắn lại để vào trong túi áo, hắn không quên, nơi này là bệnh viện.

Cố Nghê Y theo như lời nói vừa rồi, hắn nghe được, thế nhưng không hiểu sao, hắn cũng không muốn để cho Diệp An An nhìn thấy cô. Không nói nguyên nhân, chỉ là không muốn.

Cho nên, hắn mới phải tìm một căn biệt thự khác cho cô, không biết như vậy có tính là đang trốn tránh không. Hắn vẫn đứng bên cửa sổ, nhìn toàn bộ bên ngoài, mà kỳ thật bên ngoài kia ngoài ánh đèn ra cũng không còn gì hết. Đêm nay trời đầy mây, đêm đông trời vẫn rất lạnh như thế, lạnh đến không có chút độ ẩm nào.

Trở lại giường, hắn nằm quay về phía ngoài, đưa lưng về phía Cố Nghê Y. Mãi đến khi hai mắt nhắm lại, hắn vẫn cảm giác có chút lạnh, tình cảm sớm đã có chút phai nhạt đi, chỉ là hắn không phát hiện ra mà thôi.

Giản Tiểu Phương về đến nhà, cầm lấy điện thoại, do dự không biết có nên gọi cho Diệp An An hay không, mãi đến một lúc lâu sau, cuối cùng cô vẫn là buông điện thoại trong tay xuống. Có một số việc thật sự rất khó nói ra, An An à, cậu bắt tôi phải làm sao bây giờ, nói thẳng cho cậu biết, người yêu mối tình đầu của chồng cậu đã trở lại, bọn họ đã muốn nhen lại lửa tình ngày xưa, không phải chỉ có cậu là bị lừa gạt sao? An An, cậu muốn tôi phải nói thế nào với cậu đây.

Cô khẽ cắn môi, cầm lấy điện thoại, không thể không gọi được, mãi đến khi bên kia truyền đến một giọng nói cực kỳ ấm áp dịu dàng, giống như con gió mùa xuân thổi qua, thực thoải mái.

” Tiểu Phương, làm sao vậy, có chuyện gì sao? Lúc này lại gọi ỳnh”, Diệp An An nhìn đồng hồ trên tường, đã qua 12 giờ rồi, cô ấy không ngủ sao?

95. Q.2 - Chương 17: Chắc Chắc Sẽ Tổn Thương

Kỳ thật bây giờ cô cũng thế, một người căn bản là ngủ không được, không có hơi thở của anh, không có tiếng bước chân của anh, cũng không có ấm áp trên người anh. Nơi này hiện tại tất cả đều lạnh như băng, không có một chút ấm áp. Quả đúng là mùa đông, thật sự rất lạnh.

Đã rất lâu rồi anh không có trở về nơi này, nhưng mà cô nhìn bàn ăn phía bên kia, trên đó vẫn bày ra một bàn thức ăn đầy, cô vẫn theo thói quen chuẩn bị cho anh một phần, chỉ sợ ngộ nhỡ anh trở về. Thế nhưng, thời gian cô chờ quá dài, dần dần, cũng không biết, có phải anh vĩnh viễn sẽ không quay về nữa hay không.

“Không có việc gì thì mình không thể tìm cậu sao? Mình chỉ là không ngủ được, ừm, không ngủ được, muốn tìm người nói chuyện phiền thôi”, Giản Tiểu Phương gắt gao nắm chặt điện thoại, không biết phải mở miệng như thế nào, cuối cùng chỉ có thể nói qua quýt cho xong. Cô vẫn là nói không nên lời, làm sao bây giờ, An An chỉ có một mình, sao cô ấy có thể thừa nhận loại chuyện như thế này đây.

Cô ấy lại yêu một người đàn ông vô tình như vậy.

“Không ngủ được?”, Diệp An An nhẹ nhàng cười, “có phải là vì chuyện của Thượng Quan Thuyên hay không, dạo này anh ta lại quần lấy cậu nữa sao?”, nói xong, tâm tình cô chợt tốt lên nhiều, mỗi người đều có lúc gặp phải phiền não, có khi, kỳ thật có thể nghĩ thoáng một chút, có lẽ có một ngày chúng ta có thể thực giản đơn, thực vui vẻ. Thanh âm của cô tựa như thanh âm của gió vậy, thản nhiên truyền đến, Giản Tiểu Phương chỉ cầm điện thoại, nghe từng từ từng từ.

” Tiểu Phương, thật ra tất cả trong quá khứ, không thể trở thành bóng ma của cậu, cậu vẫn yêu người đàn ông kia chứ, chỉ là tổn thương quá sâu nên không dám, Tiểu Phương, phải dũng cảm lên một chút, nếu cậu không đi bước đầu tiên, như vậy hạnh phúc sẽ rời khỏi cậu rất xa, Thượng Quan Thuyên anh ta đã biết sai lầm rồi, những việc anh ta làm mấy ngày nay, cậu đều không có nhìn đến, cũng không thấy cảm động sao?”.

Tuy rằng cô rất ít ra ngoài, nhưng mà Giản Tiểu Phương vẫn đều nói cho cô biết chuyện này, giống như muốn đem tất cả khổ tâm chất chứa đều nói ra với cô, cô chỉ nghe, nhìn rồi suy nghĩ thôi.

Cô có thể từ lời Giản Tiểu Phương nói mà nghe ra được cảm xúc phập phồng của cô ấy. Cô ấy đối với Thượng Quan Thuyên tuy rằng bên ngoài là chán ghét, phiền chán nhưng trong lòng lại yêu anh ta, cho đến bây giờ cũng chưa từng thay đổi tình yêu ấy.

Nếu tất cả có thể lặp lại một lần nữa, như vậy vụ việc trước kia không phải ai cũng muốn nó xảy ra, nếu có thể lặp lại, vậy thì vì sao lại không cho chính mình và anh ta một cơ hội nữa chứ.

Cô tuy rằng không bất hạnh, chính là lại muốn nhìn người khác hạnh phúc. :(

“Mình...không biết...”, Giản Tiểu Phương có chút vô thố, giọng nói rõ ràng của Diệp An An truyền tới tai cô, tay cô nắm điện thoại, lại chặt thêm một chút. Cô biết, cô đương nhiên biết Thượng Quan Thuyên gần đây đối với cô rất tốt, đối với cô bao dung vô cùng, mặc kệ cô tức giận đến mức nào, anh vẫn luôn mỉm cười mà tiếp nhận, mà cô, đương nhiên cũng sẽ vì nụ cười đơn giản của anh mà khiến tim đập thình thịch.

Chỉ là cô đã chịu tổn thương một lần, còn có thể tin tưởng một lần nữa sao?

Cô xoa cái trán mình, rồi lại thở dài một hơi, cô vốn là phải khuyên nhủ Diệp An An, giờ thì ngược lại, lại bị cô ấy khuyên nhủ lại, vị trí hai người lại đảo ngược lại với nhau.

Quên đi, không nói nữa, hôm nào đó sẽ nói sau, giấy không gói được lửa, một ngày nào đó cô ấy sẽ biết, chỉ hy vọng, cô ấy đừng bị thương tích đầy mình là tốt rồi.

Thực ra Giản Tiểu Phương cũng không biết, Diệp An An kỳ thật sớm đã bị thương tích đầy mình rồi, thế nhưng cũng chỉ vì cô còn chưa chết tâm mà thôi.

Chắc chắn thế nào cũng sẽ có chút thương tổn, có chút thương tổn là không thể tránh khỏi, có chút thương tổn cũng là đau triệt nội tâm. Có lẽ không lâu về sau, cô sẽ phải gặp thôi.

96. Q.2 - Chương 18: An Bài

Buông điện thoại xuống, Diệp An An cúi đầu nhìn đôi bao tay đan len trong tay, vẫn còn một chút nữa, hy vọng có thể kịp, cô dụi dụi mắt, tiếp tục đan. Ngày mai là có thể tặng được rồi. Thời gian một tháng, cũng lâu, hy vọng họ có thể thích. Cô đột nhiên chăm chú nhìn cánh cửa lớn đang đóng kia, trong đôi mắt bỗng tối sầm đi vài phần, lại là một ngày mai nữa, mà ngày mai anh sẽ đến sao? Nhà của cô, cũng là nhà của anh. Ngày thứ hai, Mục Nham trực tiếp lái xe tới bệnh viện, Ti Hạo chỉ thờ ơ lạnh nhạt nhìn hần thân mật ôm lấy Cố Nghê Y mà rời đi, anh xoay người, góc áo trắng tung lên thành một mảnh lạnh lẽo, mãi cho đến khi biến mất lần nữa. Cố Nghê Y ngồi trong xe, điều hòa trong xe mở rất lớn, cô thực thoải mái tựa vào ghế xe, có chút mê muội nhìn sườn mặt hoàn mỹ quen thuộc của người đàn ông, ngũ quan lập thể mà cương nghị, ánh mắt tuy rằng không phải lớn quá, thế nhưng lại vô cùng sắc bén mà thu hút người khác, lúc nào cũng phát ra tia áp lực vô hình. Người đàn ông này, lúc trước sao cô lại ngốc như vậy, lại vứt bỏ hần, cũng may là bây giờ vẫn chưa muộn, rốt cục hần cũng quay về bên cô. Cô tự tin, có thể khiến cho bên người hần chỉ có một người phụ nữ là cô, chỉ mình cô mà thôi. Về phần những người phụ nữ khác, kể cả Diệp An An kia, sao có thể là đối thủ của cô được. Cô có một ưu thế vượt hần so với bọn họ, đó là người đàn ông này yêu cô. Cho dù không yêu được giống như trước kia, nhưng mà hần vẫn còn yêu cô. Mục Nham suốt dọc đường đi không nói một câu, chỉ chuyên tâm lái xe, hần đem Cố Nghê Y tới một căn biệt thự khác. Nơi này là nơi mà hần thường mang bạn gái đến qua đêm, hơn nữa cũng đã rất lâu rồi không có đến nữa, từ sau khi chạm qua người phụ nữ kia, hần cũng rất ít đến đây. Xe dừng lại, Mục Nham xuống xe, trực tiếp mang theo Cố Nghê Y đi vào. Bên trong vẫn có người giúp việc theo giờ đến dọn dẹp quét tước thực sạch sẽ. So với căn biệt thự kia, nơi này thật đúng là lộ vẻ thanh tịch hơn. Thì ra, thiếu một người lại có thể thiếu đi rất nhiều như vậy. “Buổi sáng sẽ có người đến dọn dẹp, việc này em không phải làm, anh sẽ đưa cho em một cái thẻ, em muốn mua gì cũng được, bên ngoài có nhà hàng, đi bộ vài bước là đến, nếu có thể thì mình em tự làm cũng được”. Hần nói rất nhiều, đơn giản an bài cuộc sống cho Cố Nghê Y. Cố Nghê Y trực tiếp đi qua ôm lấy thắt lưng người đàn ông, cô bấu môi, “Nham, sao anh lại quên rồi, em sẽ không nấu cơm, mỗi ngày anh đều phải cùng em ăn cơm, bằng không em sẽ sẽ không ăn”. Trong con người Mục Nham gắt gao một chút, nhưng không có phản đối, dù sao đã quyết định chấp nhận cô ấy, vậy thì chút yêu cầu này, hần cũng có thể làm được, chỉ là, hần lại có nửa phần hơi do dự. Cầm lấy túi xách tài liệu của mình, hần nhìn một chút đồng hồ trên cổ tay, đẩy người phụ nữ đang ôm mình ra, ngay cả hần cũng không phát hiện sự lạnh nhạt này: “Anh phải đi làm, buổi tối anh sẽ quay lại, ngoan”, hần cúi đầu, hôn lên tóc của cô một cái, con người đen lại, nhưng lại bình tĩnh, trước đây cũng chưa từng sợ phải dịu dàng như vậy, giống như là không cố ý, cũng giống như là ép buộc chính mình vậy. “Uhm, em biết rồi, em sẽ chờ anh về”, Cố Nghê Y ôm cổ người đàn ông, nhìn hai mắt hần, ánh mắt lưu luyến không rời lưu luyến không rời nhìn chăm chăm vào khuôn mặt vô cùng tuấn mỹ của người đàn ông. Mãi đến khi người đàn ông đi ra ngoài rồi, cô mới xoay người lại, nhìn lên nhìn xuống bắt đầu đánh giá tòa biệt thự này. Thật đúng là một chỗ thật tốt để kim ốc tàng kiều, hần thật đúng là đem cô thành bao tình nhân riêng, thực đáng tiếc Cố Nghê Y cô sẽ không làm tình nhân, cô muốn, chính là làm vợ hần! Ngồi lên sofa, cô lấy ra di động của mình, gọi một cuộc điện thoại: “Alô, tôi là Cố Nghê Y, chuyện tôi muốn anh điều tra, bây giờ thế nào rồi?”. Mãi cho đến khi thanh âm bên kia chấm dứt, cô mới buông di động trong tay xuống, khóe môi nhếch lên một nụ cười tự nhiên mà lạnh lùng, không ai có thể cướp đi toàn bộ hần, Diệp An An, cô cũng vậy. Trách thì trách là cô người nên kết hôn cùng hần, không nên để hần phải để ý cô, mặc kệ là ít hya nhiều, kể nào ngăn cản cô, đều đáng chết. Buổi sáng Diệp An An ngồi dậy, xoa nhẹ cái trán của mình, cô đứng lên, người đàn ông kia

quả nhiên vẫn là một đêm không về, cô mặc quần áo của mình vào đi đến phòng ăn, lại cầm thức ăn trên bàn lên, từng cái từng cái quăng vào trong thùng rác, thật là đáng tiếc, cúi đầu, trong mắt ngập tràn nước mắt. Cô đem áo lông mặc lại cho tốt, miễn cưỡng nở một nụ cười, mấy thứ này, muốn đem đi tặng thôi.

97. Q.2 - Chương 19: Áo Giắc

Đóng cửa lại, bên ngoài tuyết lại đang rơi, so với mấy ngày hôm trước tuyết còn lớn hơn nhiều, cô kéo chặt quần áo trên người. Mãi đến khi gọi được một chiếc taxi mới cảm giác ấm áp lên rất nhiều.

Diệp An An ngồi ở trên xe, trong tay cô mang theo một cái dây thắt lưng, dưới vành mắt rõ ràng có một chút viền đen, có thể thấy được đêm qua nhất định là không nghỉ ngơi tốt. Cô gắt gao ôm cái dây thắt lưng vào trong lòng, hơi thở như sương bên miệng nhanh chóng biến mất, ngón tay lạnh cóng có chút đỏ bừng.

Taxi dừng lại, cô bước xuống dưới, gió thổi thốc tới làm cho cô cực lực rung mình một cái, bên ngoài thật sự rất lạnh, nắm lấy dây thắt lưng trong tay, cô nhìn khắp xung quanh, rốt cục cách đó không xa thấy được một thân ảnh thực quen thuộc, anh ấy là anh trai của Giản Tiểu Phương, Giản Vũ Phong.

“Giản đại ca”, cô vẫy tay về phía anh, mà người đàn ông rốt cục cũng phát hiện ra cô, ngũ quan ôn hòa, khuôn mặt tươi cười giống như có thể làm tan chảy tất cả. Tuy rằng không tuấn mỹ được như Mục Nham, thế nhưng anh lại dịu dàng một cách đặc biệt.

“An An...”, thấy cô đi vào, Giản Vũ Phong theo thói quen xoa tóc của cô, nhìn ánh mắt to tròn tươi cười của cô, trái tim lại đau đớn một chút, an an à an an, em cũng biết tấm lòng của anh mà.

“Giản đại ca, cho anh này”, Diệp An An trực tiếp cầm lấy gói to trong tay, từ bên trong lấy ra một chiếc áo len, “áo len này là của anh, khăn quàng cổ tặng cho bác trai và bác gái mỗi người một cái, còn bao tay này là tặng cho Tiểu Phương”, cô thần nhiên tươi cười, tựa như đóa hoa bách hợp nở rộ vậy, vô cùng tươi mát xinh đẹp, Diệp An An tuy rằng không phải là tuyệt thế mỹ nữ, nhưng cô lại có một nụ cười thực trong sáng vô cùng.

Giản Vũ Phong, anh trai Giản Tiểu Phương, đối với cô vô cùng săn sóc, thậm chí có khi so với Giản Tiểu Phương còn tốt hơn.

Giản Vũ Phong mở gói to ra, cúi đầu nhìn chiếc áo len trong tay, trong đôi mắt dịu dàng thoáng hiện lên chút ưu sầu nhàn nhạt, ngẩng đầu lên lại thấy trên mặt Diệp An An rõ ràng viết hai chữ chờ mong nên gặt đầu một cái.

“Tốt lắm, rất đẹp, Diệp An An thật đúng là một cô gái tài giỏi, Mục Nham cưới được em, quả thật là hạnh phúc của anh ta”, nhưng là, khỏe môi anh cũng hơi hơi run rẩy một chút. Đúng vậy, là hạnh phúc của Mục Nham, nhưng cũng là nhưng cũng là bất hạnh của Giản Vũ Phong anh, người con gái này, không biết tự khi nào đã đi vào trong lòng anh, cho đến khi anh biết được thì đã là ăn sâu vào tâm trí mình. Chỉ là khi anh còn chưa hiểu hết, cũng không ai báo cho anh biết thì cô đã khi kết hôn, trở thành vợ người khác mất rồi.

Diệp An An cười tí mắt, trong đôi mắt trong suốt xinh đẹp có chút vàng sáng ôn nhu, khuôn mặt nhỏ nhắn tuy là đông lạnh có chút tái nhợt, nhưng lại vô cùng tươi đẹp.

“Giản đại ca thích là tốt rồi, em không có gì để tặng mọi người, dù sao thời gian của em cũng nhiều, liền đan mấy thứ này nọ, mọi người không chê là may mắn rồi”, cô nhìn tấm áo len trong tay anh, cười thực vui vẻ, ngay cả đáy lòng cũng hơi thả lỏng một chút, thật tốt, cuối cùng cũng có thể làm cho họ một chút gì đó, cô biết kỳ thật họ cũng chẳng thiếu thứ gì, nhưng là luôn nhận được sự chăm sóc của họ, cô cảm thấy được thiếu họ nhiều lắm, nếu không làm chút gì, như vậy phải tới khi nào cô mới có thể trả hết ân huệ của họ đây.

“Đúng thật là không thể hiểu được cả ngày em suy nghĩ điều gì đây?”, Giản Vũ Phong thực tự nhiên mà gõ một cái lên trán cô, “mọi người đối xử tốt với em cũng là vì thích em, nào có nghĩ muốn em báo đáp đâu”.

Giản Vũ Phong một tay xách gói to, gói to trong tay giống như hết sức nặng, Diệp An An, em đúng là một cô gái ngốc, ngốc đến mức khiến anh phải đau lòng.

Từ miệng Tiểu Phương anh biết được, cuộc hôn nhân của cô không hạnh phúc, nhưng là cô cũng rất yêu người đàn ông kia, cho dù người đó vô tình lạnh lùng đến mức nào, cô vẫn yêu anh ta.

Nếu...nếu cô đối với anh có một chút tình yêu nào, như vậy anh cũng sẽ không từ thủ đoạn nào mà đoạt lấy cô, thế nhưng cô đối với anh, trừ lời cảm tạ kia ra, có lẽ cũng tựa như Tiểu Phương coi anh như một người anh trai.

Áo len trong tay thực mềm mại, cô ngần kim vụn sợi mới đan thành, có thể thấy được tốn rất nhiều tâm tư, khéo mắt anh hơi hơi chó chút khô khan, khéo môi cũng cười khổ một chút.

Một trận gió lạnh như kim châm thổi tới, Diệp An An rút cổ một chút, cô chỉnh lại một chút tóc của mình bị thổi rối tung, tuy rằng mùa đông lạnh môi cũng có chút thâm lại nhưng cô vẫn mỉm cười.

“An An, đi thôi, chúng ta đến chỗ kia ngồi xuống”, Giản Vũ Phong nhìn trong gió thổi giống như lá rụng khiến Diệp An An run rẩy, trong mắt rõ ràng hiện lên một tia đau lòng, nhưng mà Diệp An An lại đang nhìn tấm áo len trong tay tay nên cũng đã bỏ lỡ một màn như vậy.

“Dạ..”, Diệp An An gật gật đầu, kéo chặt quần áo trên người, gió thỉnh thoảng lại thổi vào trong quần áo của cô, vô cùng lạnh, cô đi theo sau Giản Vũ Phong, lại đột nhiên quay đầu lại, đứng im một chỗ.

98. Q.2 - Chương 20: Không Có Người Yêu Anh

“Làm sao vậy, An An?”, Giản Vũ Phong cũng dừng lại theo, khó hiểu nhìn Diệp An An, gió thỉnh thoảng thổi bay sợi tóc của cô, sườn mặt của cô mang theo chút hoảng hốt lại mất tự nhiên.

Uhm, không có việc gì, có thể là nhìn lầm rồi, Diệp An An quay đầu lại, khuôn mặt theo thói quen tươi cười. Rồi lại quay đầu lại nhìn thoáng qua về phía xa xa. Cô cảm giác hình như có người đang nhìn bọn họ, quen thuộc đến có chút khó hiểu. Thật sự rất giống anh ấy, cô lại lắc đầu, không lẽ là nhớ anh đến mức sinh ảo giác rồi sao?

“Em ấy, đúng là có lúc cũng không biết em đang suy nghĩ gì nữa”, Giản Vũ Phong cười, đi đến bên trái người cô, thực cẩn thận thay cô chắn gió, thân thể anh rất cao lớn, gió thổi đều bị chặn lại, rồi lại lướt qua hai bên sườn của anh. Diệp An An nhìn sang bên người mình, nhẹ nhàng mỉm cười.

Cô nghĩ, Giản đại ca nhất định sẽ là một người chồng dịu dàng chu đáo, người nào có thể gả cho anh ấy sẽ rất hạnh phúc.

“Đang nghĩ gì thế?”, Giản Vũ Phong đột nhiên quay đầu lại, cúi đầu ôn nhu hỏi. Đối với cô, anh từ trước đến nay luôn không bao giờ che dấu sự quan tâm của mình, nhưng không biết rốt cuộc có phải là do anh biểu đạt không rõ ràng hay không mà cô vẫn cố ý lơ là không để ý đến, giữa anh và cô, đến bây giờ vẫn là giậm chân tại chỗ, đến bây giờ cũng không gần lại nhau thêm được bước nào.

Diệp An An bỗng nhiên cười, đôi mắt ôn nhu dịu dàng của Giản Vũ Phong vô cùng xinh đẹp, làm cho ngũ quan của anh càng thêm khôi ngô hơn, tuy rằng không phải đặc biệt tuấn mỹ, nhưng cũng mang một nét đẹp đặc biệt của riêng anh.

“Em đang nghĩ người nào có thể gả cho Giản đại ca nhất định sẽ rất hạnh phúc”, giọng nói của cô như mang theo vẻ khao khát, kỳ thật cô cũng không nói sai, Giản Vũ Phong nhất định sẽ là một người chồng rất tốt.

“Phải không?”, Giản Vũ Phong chỉ cười bất đắc dĩ, trong ánh mắt nông sâu pha lẫn, Diệp An An lại lộ vẻ không hiểu, “thực ra, anh cũng không tốt như lời em nói đâu, hơn nữa cũng không có ai thích anh, em xem, chẳng phải anh không có bạn gái sao?”, anh nói lỏng tay, rồi lại gắt gao nắm chặt bao to trong tay kia.

“Sao lại thế chứ?”, Diệp An An cô mới không tin, người đàn ông tốt như Giản Vũ Phong, sao có thể không có cô gái nào thích được chứ, cô quả thật không tin.

“Đúng vậy”, Giản Vũ Phong ra vẻ như thật sự mà trả lời, mang theo dụng ý đặc biệt, Diệp An An cũng đoán không ra, “Không ai thích anh, nói anh quá không thú vị, không hiểu lãng mạn gì”, anh tiếp tục nói, lại vụng trộm để ý biểu tình của cô gái bên cạnh.

Anh cũng coi như là một người đàn ông chung tình, toàn bộ tâm trí đều đặt trên người Diệp An An, đáng tiếc là người phụ nữ này, trời sinh quá mức trì độn, hơn nữa có lẽ giữa bọn họ đã không thể nữa rồi, cho nên anh cũng không muốn kết hôn sớm như vậy, càng không nghĩ sẽ đi chấp nhận một người phụ nữ khác, anh muốn chờ ột người phụ nữ đã muốn không thuộc về anh, trái tim đã trống rỗng, phải dùng thứ gì để bù đắp vào được đây?!

Diệp An An há hốc miệng, lắc đầu, “Giản đại ca lại nói giỡn với em”, cô nhìn sang nơi khác, đột nhiên không muốn nhìn vào ánh mắt chăm chú của anh, luôn có một cảm giác làm cho cô có chút áy náy.

99. Q.2 - Chương 21: Cảm Giác Nguy Hiểm

” An An, em đúng là hiểu anh”, anh cũng không hay nói giỡn, anh biết da mặt của người phụ nữ này từ trước đến giờ đều rất mỏng, nếu còn nói thêm gì nữa, không dám đảm bảo sắc mặt cô một lúc sau sẽ khác màu của tuyết.

Hai người thực tự nhiên đi cùng nhau, một ột thấp, tựa như một phong cảnh thực xinh đẹp, như ánh mặt trời ấm áp vào ngày đông vậy, nhẹ nhàng ngấm vào từng chút từng chút ôn nhu.

Mà hai người họ lại không biết, cách đó không xa, một chiếc xe cao cấp màu đen có rèm che đang dừng lại, người đàn ông ngồi trong xe nhìn chằm chằm về hướng hai người đang đi, thỉnh thoảng lại nhả ra một vòng khói thuốc, vô cùng lạnh lùng.

Mà ngồi bên người hắn còn có một người phụ nữ xinh đẹp ăn mặc trang phục chức nghiệp, cô ta cúi đầu, khóe môi nở nụ cười, lộ ra một chút lạnh lùng sâu kín.

“Tổng tài, chúng ta bị muộn rồi”, cô ngẩng đầu, nhìn tư liệu trong tay, mà bọn họ đã dừng lại chỗ này hơn mười phút rồi, người đàn ông kia từ lúc đầu đến giờ vẫn không nói lời nào, chỉ làm mỗi một hành động đơn giản là hút thuốc, hắn chỉ làm vậy thôi nhưng lại vô cùng cao quý tao nhã, giống như động tác này sinh ra để cho hắn làm thôi vậy. Ngón tay kẹp điều thuốc, mười ngón tay thon dài mà mạnh mẽ, khớp xương lộ ra thực rõ ràng.

Người đàn ông nghe được giọng nói của người phụ nữ thì dập tắt điều thuốc lá, tay đặt trên tay lái, con người đen vẫn nhìn chằm chằm vào hai người đã đi xa kia, bạc môi gắt gao mãn, con người đen lại như nhìn không thấy đấy.

Xe khởi động, rất nhanh rời khỏi nơi này, về mặt người đàn ông vẫn không có biểu tình gì, mà người phụ nữ ngồi bên cạnh thì lại chống mình hạ mắt thỉnh thoảng nhìn ra, ngoài bên ngoài kính chắn gió phản chiếu gương mặt xinh đẹp của cô ta, mắt phượng hẹp dài, mô tả nên khuôn mặt trang điểm cực hoàn mỹ, đôi môi hồng nhuận hơi hơi mở ra, nụ cười trên gương mặt lại thực lạnh lùng.

Thật đúng là một trò hay đây, người phụ nữ nghĩ, cô là ngoài ý muốn nhìn thấy người phụ nữ kia, mà cô tự nhiên cũng là cố ý, để Mục Nham nhìn thấy thấy một màn như vậy, thật đúng là không làm cho cô thất vọng.

Người nhan sắc bình thường như phu nhân của tổng tài tập đoàn Mục thị, thì ra, cũng sẽ vì chồng lạnh nhạt mà ngoại tình, đây quả là một tin tức không tồi, hóa ra một người đàn ông như Mục Nham cũng có thể bị người ta cầm sừng lên đầu mình, thế nhưng, đây mới chỉ là bắt đầu mà thôi.

Cô không chiếm được, người phụ nữ Diệp An An kia dựa vào cái gì mà có được?! Cho dù người đàn ông này không thuộc về cô, vậy thì cô cũng không muốn hắn thuộc về bất kể kẻ nào hết, đúng, cô ích kỷ, không chiếm được cũng không sợ phải hủy diệt. Nhưng mà, cô biết bổn phận của mình, người đàn ông như Mục Nham cô không dám động chạm đến, nếu vậy cô sẽ tìm một nơi khác có thể khiến cho tình cảm của cô cân bằng chút.

Mục Nham lái xe, từ đầu đến cuối chỉ gặt gao mân mê, trên người rất lạnh, cho dù đã mở hệ thống sưởi ấm, nhưng ước chừng trong người hắn cũng không cảm thấy chút cảm giác ấm áp nào.

Được, tốt lắm, hắn nở nụ cười, một nụ cười không hề có chút độ ấm, tựa như ác ma trong bóng đêm, trong mắt mang theo một vài tia tơ máu, khiến hắn thoát nhìn có vài phần khủng bố.

Xe dừng lại, hắn đi ra, lại là một người đàn ông trên thương trường mà người cũng như tên, lạnh lùng mà kiên quyết, thủ đoạn mạnh mẽ, tác phong kiên định khiến người ta sợ hãi, mang theo Lăng Huyền đi vào trong tòa cao ốc.

Mãi cho đến một tiếng sau, bọn họ lại đi ra, trong tay Lăng Huyền cầm một bản hợp đồng mới, mê đắm nhìn người đàn ông này, Mục Nham quả thật không hổ danh là một thương nhân kỳ tài, ấy vậy mà trong một thời gian ngắn như vậy thôi liền ký được bản hợp đồng này, phải biết rằng bản hợp đồng này có không ít các công ty phải chen chân sút đầu mẻ trán để có được nó, không ngờ được, hắn thế nhưng lại không cần tốn nhiều sức liền thoải mái mà lấy được. Người đàn ông này, quả là khiến cho người ta yêu không được, hận lại càng không nổi.

Ánh mắt của cô trầm xuống một chút, hiện lên một tia không dễ dàng gì để người khác có thể phát hiện ra được.

Mà Mục Nham đang đi ở đằng trước bỗng nhiên dừng lại, hắn lấy di động từ trong túi áo ra, nhìn thấy trên màn hình thông báo có cuộc gọi đến, mày nhẹ nhàng nhíu một chút, hắn đem di động để bên tai.

“Làm sao vậy, ừ, anh đang ở bên ngoài”, không thể tin được, giọng điệu của hắn lại có thể dịu dàng như vậy, Lăng Huyền chưa bao giờ được nghe dịu dàng như thế, không nhìn thấy sắc mặt hắn, nhưng hắn như vậy, khiến cô có chút căng thẳng, cô đang đoán, người gọi đến là ai? Là ai có thể cho khiến hắn nói ra với giọng điệu như vậy?

Lúc này, cô có một loại cảm giác nguy hiểm, hơn nữa là cảm giác vô cùng nguy hiểm.

100. Q.2 - Chương 22: Một Người Phụ Nữ Khác

“Được, em ngoan ngoãn đi, buổi tối anh sẽ đến thăm em”, nghe điện thoại xong, hắn buông di động xuống, bước chân không ngừng đi về phía trước, lại không hề biết, người phụ nữ phía sau đã giống như bị cuồng phong bạo vũ quét qua, toàn thân run rẩy.

Thì ra, đối thủ của cô ngoài Diệp An An ra thì còn có một người phụ nữ khác, thậm chí so với Diệp An An còn đe dọa hơn. Cô ta là ai, rốt cuộc là ai? Bước chân của cô có chút rối loạn đi theo hắn, ánh mắt lại có chút rã rời.

Vốn nghĩ rằng chỉ phải giải quyết một ả, hóa ra lại còn một ả khác lợi hại hơn, Mục Nham à Mục Nham, anh che giấu thật đúng là quá kín kẽ, không ai có thể hiểu được rốt cuộc anh đang suy nghĩ điều gì nữa.

Còn nữa, rốt cuộc anh có yêu thật hay không, hay là, anh cũng chẳng yêu nổi ai hết, chỉ yêu mỗi bản thân mình thôi.

Nếu trước kia nói hắn vô tình, hắn không có trái tim, như vậy thì cô tin tưởng. Nhưng bây giờ cô cũng không dám chắc. Cô rõ ràng nhìn thấy trong mắt hắn có thứ gọi là ghen tuông khi hắn nhìn thấy người vợ kia của mình đứng chung một chỗ cùng người đàn ông khác, ghen tuông rõ ràng như vậy giống như muốn phá hủy tất cả, còn trong cuộc gọi vừa rồi hắn lại không hề che dấu đi sự dịu dàng.

Người hấn yêu rốt cục là ai?

Diệp An An hay là người phụ nữ mà cô không biết kia.

Người đàn ông này cho đến bây giờ vẫn không hề đơn giản.

Mục Nham lên xe, hấn chỉ nhìn qua bản hợp đồng vừa lấy được trong tay, không nói một lời nào, cho dù là Lăng Huyền chúc mừng hấn lại giành được một mối làm ăn lớn cũng chỉ là đổi lấy một ánh mắt thần nhiên của người đàn ông, thất vọng mà sờ sờ cái mũi một chút, không nói thêm điều gì, có nói gì thì cũng là nói vô ích, người đàn ông này bây giờ rõ ràng là đang tức giận, mà tiếp theo bầu không khí trong xe cực kỳ nặng nề trầm mặc.

Về đến công ty, Lăng Huyền xuống xe, còn chưa có nói gì thêm, chiếc xe kia liền trực tiếp phóng đi, đem cô ném ngay cửa công ty.

Cô cắn môi mình một chút, dùng sức mà đập lên trên mặt đất, Mục Nham, thật đúng là chỉ đem cô thành một thư kí, lúc này cô trong mắt hấn, không chừng cũng chỉ có chút tác dụng ấy thôi.

Điều này sao có thể khiến cô cam tâm được đây!!

Mục Nham lái xe cực nhanh, định đến với người phụ nữ được hấn giữ lại trong căn biệt thự kia, người phụ nữ mà hấn yêu, Cố Nghê Y. Nhớ tới Cố Nghê Y, sắc mặt hấn hơi hơi thả lỏng một chút, không còn cứng nhắc như vậy, thế nhưng, đột nhiên hấn quay đầu xe lại, hướng về phía ngược lại mà đi.

Xe dừng lại, xuống xe, hấn ngẩng đầu nhìn căn biệt thự mà giống như đã rất lâu rồi cũng không ghé qua, đây là nơi duy nhất khiến hấn từng có cảm giác gia đình, đưa tay cào cào tóc một chút, hấn cười châm chọc, thật đúng là gia đình.

Cầm lấy chìa khóa đi vào bên trong, không một bóng người, trống không làm cho hấn phiền lòng.

Diệp An An an gắt gao túm chặt lấy quần áo của mình, hôm nay quả thật là rất lạnh, tặng đến món đồ cuối cùng, cô hít vào một hơi thật sâu, bầu không khí lạnh như băng, khiến cô rất không thoải mái, rất muốn về nhà.

Bước chân của cô rất nhanh, gần như là chạy chậm vậy, đến khi đi đến cửa, mở cánh cửa ra, nhưng lại không có phát hiện có một chiếc xe đang đậu trong sân. Bình thường là anh đậu ở phía sau, nơi này không ai đến, mà Mục Nham lại càng không trở về, cô cũng tự biết điều này.

Mở cánh cửa ra, đóng lại, cô dùng sức xoa xoa mấy ngón tay mình, ngón tay giống như đều bị tê cứng rồi, cô nhìn chăm chăm vào vào ngón tay mình, lại không phát hiện, người đàn ông vẫn đang ngồi trên sofa, con người trong bóng đêm cực kỳ sắc bén lạnh lẽo.

Lại là loại cảm giác này, thân thể của cô hơi hơi rung động một chút, rất giống như lúc này, cảm giác bị người khác nhìn chăm chăm. Cô sờ soạn, mở điện thoại ra, lúc nhìn thấy người đang ngồi trên sofa, thì lại mạnh mẽ lui từng bước về phía sau.

Mục...Mục Nham, sao anh lại trở về? Lại đột nhiên như thế...

101. Q.2 - Chương 23: Tổn Thương

Ngọn đèn sáng ngời, bởi vì đột nhiên bật sáng khiến ánh mắt hấn không thoải mái nheo lại một chút, nhưng vẫn gắt gao nhìn chăm chăm Diệp An An, bạc môi hơi nhếch lên, thập phần lãnh huyết, lộ ra một thứ gì đó tựa như tàn nhẫn vậy.

“Đã về nhà rồi sao, thế nào, người đàn ông khác có thỏa mãn cô không? Hay là trước đến giờ cô vốn có rất nhiều tình nhân?”, vừa mở miệng ra giọng nói đã mang theo nào những gió mát đậm tới, thanh âm của hấn vô cùng lạnh lẽo, cũng thực bình tĩnh, nhưng là bên trong chỉ có hấn biết được tức giận mà phát tiết

không được. Chỉ cần nghĩ đến người phụ nữ này lại có thể không kiêng nể gì đi gặp tình nhân, lại có thể đem áo len của hắn tặng cho người khác, hắn hận không thể trực tiếp bóp chết cô.

Áo len của hắn, cô biết không bao nhiêu vật liệu để đó, hắn rút cuộc đợi bao lâu.

Có lẽ, áo len kia vốn dĩ không phải là dành cho hắn, nghĩ đến đây trong lòng hắn lại như có vị chua xót, rất nhanh toàn bộ lại chuyển thành tức giận.

Mục Nham đối với tấm áo len kia chờ mong đã gần gần nửa tháng rồi, hắn không thừa nhận tấm áo kia không phải là cô đan cho hắn, không muốn tin tưởng, ngay từ đầu mình đã hiểu lầm rồi.

Tình nhân? Diệp An An bị hắn nói như thế sắc mặt bỗng chốc biến thành tái nhợt, thì ra, anh ấy đều đã nhìn thấy hết, vậy thì lúc đó, thảo nào cô luôn có cảm giác có người đang nhìn cô, là anh, người đó là anh.

“Không phải, không phải như anh nghĩ đâu”, cô không ngừng lắc đầu, không muốn để cho anh hiểu lầm, quan hệ giữa hai người đã rất kém rồi, khoảng cách xa xôi như vậy cô không phải là có thể dễ dàng vượt qua được, mà lợi thế duy nhất mà của cô có chính là tình yêu của cô dành cho anh, trái tim cô yêu anh, cô vẫn hy vọng xa vời, có một ngày anh sẽ phát hiện ra tình yêu của cô, dù rằng anh không yêu cô nhưng chỉ cần anh chấp nhận là đủ.

“Vậy thì là cái gì?”, Mục Nham đứng lên, bước đi đến trước mặt cô, vươn tay nắm lấy chiếc cằm nhọn khéo léo của cô, trong mắt trừ bỏ phần che giấu bên ngoài, cũng chỉ có bóng tối khiến người ta nhìn vào mà đoán không ra, ngón tay hắn tiếp tục dùng sức, hắn lên làn da của cô hai vết đỏ rõ rệt.

“Không phải, em không có. Quan hệ giữa Giản đại ca và em không phải như vậy”, Diệp An An không ngừng lắc đầu, anh hiểu lầm cô, thật sự hiểu lầm cô.

“Giản đại ca, gọi thật đúng là thân thiết a”, hắn cúi người xuống, đột nhiên không mang theo một tia tình cảm nào mà hôn lên đôi môi của cô, cắn thật mạnh lên cánh môi có chút tái nhợt của cô, để trong miệng hai người hơi có vị máu tươi nhàn nhạt, không biết là của hắn hay là của cô.

Diệp An An vô lực đón nhận cái hôn của hắn, hắn hôn rất mạnh, tựa như muốn xé tan linh hồn của cô, trên môi truyền đến từng đợt lại từng đợt đau đớn. Đây không phải là hôn mà là trừng phạt, không có dịu dàng, không có ôn nhu, lại càng không có tình yêu ở bên trong, bả vai của cô bị người đàn ông này gắt gao giữ chặt, đầu lưỡi lại truyền đến một trận đau đớn, ánh mắt của cô mở thật to, nhìn thấy được trong ánh mắt người đàn ông vô cùng lạnh nhạt cùng tức giận.

Chồng à, anh đang tức giận sao? Như vậy, có phải chứng minh rằng anh đang có một chút ít quan tâm em hay không? Cô đột nhiên ngưng giấy giữa, bờ mi dày nặng lẽ hạ xuống, che lại tất cả bi thương trong mắt, còn có một tia chờ đợi.

Có phải thực sự hay không, chồng à, anh đang ghen tị sao?!

Mục Nham có chút điên cuồng mà hôn người phụ nữ này, hắn từng hôn qua rất nhiều phụ nữ, thế nhưng chỉ có người phụ nữ này là có thể khiến hắn mất kiểm chế nhiều như vậy. Vừa rồi chỉ là hôn mà thôi, cảm giác như vậy, hắn vốn là muốn trừng phạt cô, ai biết vừa chạm vào mới phát hiện, thì ra hắn thật sự quá mê luyến hương vị như vậy, chưa ai có thể cho hắn một hương vị sạch sẽ như thế. Sạch sẽ? Hắn đột nhiên tách ra, con người đen gầy nhìn chằm chằm cánh môi vừa bị hắn hôn đến sưng đỏ, còn có sắc mặt tái nhợt không chút huyết sắc kia.

Sạch sẽ sao, còn không biết đã bao nhiêu người đàn ông chạm qua rồi. Hắn ghen tuông đến điên cuồng, cô hắn là vợ của hắn, người vợ hợp pháp của hắn, thì ra, cô không muốn cho hắn chạm vào, chỉ vì một người đàn ông khác.

Diệp An An bị hắn đẩy ra phải lùi về phía sau vài bước, nhìn trên mặt hắn rõ ràng là ghét bỏ cùng phiến chán, tim cô hung hăng bị đâm một chút.

“Thật là bản, không biết bao nhiêu thằng đàn ông đã chạm qua rồi” (chỉ có một thằng khốn duy nhất thôi), miệng hắn vừa mở ra, lại phun ra toàn những câu thực tuyệt tình, hắn chính là cố ý nói Diệp An An như vậy, nhưng hắn lại quên, so với cô, hắn không phải lại càng bản hơn sao, đàn bà hắn đã chạm qua, có lẽ ngay cả hắn cũng không biết hết có bao nhiêu người.

Xoay người, hắn không muốn nhìn nước mắt của người phụ nữ này nữa, như vậy chỉ khiến tim hắn càng không thoải mái, lại thấp thoáng có chút đau đớn. Có một số việc là hắn tận mắt chứng kiến, hắn không yêu cô, nhưng là hắn không chấp nhận được người khác phản bội, hơn nữa người này lại là vợ mình.

102. Q.2 - Chương 24: Tình Yêu Của Cô, Hắn Không Cần

“Không phải...”, Diệp An An giữ vững thân thể lung lay sắp ngã của mình, chạy lên phía trước Mục Nham căn bản là không có phản ứng gì, ôm chặt lấy thắt lưng hắn, gắt gao, tha thiết.

“Em không có, Giả đại ca là anh trai Tiểu Phương, gia đình họ đối với em rất tốt, em chỉ là muốn tặng vài thứ này nọ cho họ, em chỉ xem anh ấy như một người anh trai, xin đừng như vậy với em, tin tưởng em, xin anh tin tưởng em, người em yêu chỉ có anh, chỉ có anh mà thôi”, ghé vào lồng ngực anh, đây là lần đầu tiên cô chủ động muốn ôm anh, cô sợ, cô thật sự sợ, nếu không như vậy, anh sẽ quay đi, cuối cùng sẽ không tìm về được.

Cuộc sống của cô dường như đã không thể thiếu anh mất rồi.

Cô yêu anh, thật sự yêu anh, vì cái gì lại không tin cô chứ?!

Cánh tay Mục Nham khựng lại, mặc cho cô ôm, lời nói của cô hắn một chữ cũng không nghe sót, khi nghe thấy cô nói cô yêu hắn, tim hắn bỗng chốc đập mạnh mẽ, nhưng trong nháy mắt, trong con ngươi đen của hắn lại có chút cảm xúc phức tạp, ngay cả chính hắn cũng không biết vì sao.

Không một chút gì dè dặt mà đẩy cô ra khỏi ngực hắn, hắn hít một hơi thật sâu rồi nhìn chăm chăm người phụ nữ này, cô nói yêu hắn, nhưng là, nói thật sự, trong nháy mắt hắn cũng có chút cảm động, thậm chí còn muốn gắt gao ôm cô vào lòng. Thế nhưng lý trí của hắn lại nói cho hắn biết, tình yêu của cô, hắn không cần. Bởi vì, người phụ nữ hắn yêu đã trở lại rồi.

Y Y của hắn...

Cánh môi của hắn kéo lên một đường thật dài, mà Diệp An An vẫn đang khóc, giữa đôi mắt đầm lệ mông lung, trước mắt cô một mảnh trắng mù mịt, cái gì cũng không nhìn thấy rõ, vươn tay lau đi nước mắt của mình, tầm mắt vừa rõ được một chút lại bị ướt nhòa.

“Tình yêu của cô sao? Tôi không cần!”, thanh âm của người đàn ông gần từng tiếng phát ra, giống như kim châm đâm vào tim cô. Cô ngẩng đầu nhìn hắn, trong mắt mang theo một tia cầu xin yếu ớt.

Chồng à, đừng tổn thương em nữa, được không? Cô nắm chặt quần áo chính mình, đôi môi không ngừng mấp máy, nhưng lại không nói ra được gì, bởi vì cô thật sự không nói nên lời được điều gì nữa, có lẽ, câu tiếp theo của người đàn ông này, thật sự sẽ đem cô đánh xuống tận địa ngục mất.

Mục Nham từ trên cao nhìn xuống người phụ nữ này, hắn cũng không phải là chưa từng nhìn thấy phụ nữ khóc, nước mắt đàn bà hắn nhìn thấy nhiều rồi, thế nhưng cho tới bây giờ chưa từng có ai khóc một cách tuyệt vọng như cô.

Hắn đột nhiên nắm chặt tay lại, không muốn nói thêm lời nào nữa, nhưng mà, hắn nhớ tới tấm áo len kia, cuối cùng cũng thả lỏng tay ra, ” Diệp An An, cô yêu tôi thì nhất định tôi phải yêu cô sao? Cả đời này tôi cũng sẽ không bao giờ yêu cô!” Hắn nghiêng đầu, thanh âm mang theo sự tuyệt tình. Gần từng tiếng từng tiếng phát ra, lạnh trơ thể xác và tinh thần Diệp An An, khiến cô nửa bước đi cũng thực khó khăn.

Diệp An An gắt gao nhìn chăm chăm đôi môi đóng đóng mở mở của người đàn ông, cho tới bây giờ cũng chưa từng đau như thế, thật sự rất đau, cô khóc, đôi môi lại hơi hơi nở nụ cười, Diệp An An, cô còn chờ mong điều gì nữa, thiên đường từ trước đến giờ cũng chưa từng đến gần cô chút nào.

103. Q.2 - Chương 25: Người Phụ Nữ Hẩn Yêu

Chỉ là, cô thật không ngờ, đây mới chỉ là bắt đầu mà thôi, lời nói tiếp theo của người đàn ông mới chính là làm cho cô toàn thân lạnh toát không chút độ ấm nào, thì ra, thiên đường vẫn cách cô rất xa, mà địa ngục thì lại ở gần cô như thế.

Mục Nham bước qua cô, đột nhiên quay đầu lại, con ngươi đen híp lại, giống như còn chệch chưa đủ vậy, “Diệp An An, tốt nhất cô nên lấy lại thứ cô tự cho là tình yêu này đi, tôi không cần, người phụ nữ tôi yêu đã quay về, nếu cô vẫn muốn tiếp tục làm phu nhân tổng tài, vậy thì tốt nhất đừng để cho tôi thấy cô làm ra cái chuyện vượt tường gì, nếu không thì chỉ còn ly hôn, mà cô cũng đừng mong là sẽ nhận được thứ gì nữa”. Nói xong, hắn cũng không quay đầu lại mà đi thẳng ra ngoài, làm như không thể chịu đựng được cô nữa vậy, còn có chính hắn nữa.

Hắn làm tổn thương người khác, từ trước tới giờ vẫn là tổn thương tới cùng, không để cho người ta một con đường sống, đối với kẻ thù là như vậy, đối với phụ nữ lại càng như vậy hơn.

Hắn là không có tình yêu, bởi vì toàn bộ tình yêu của hắn đã giành hết cho người phụ nữ khác, cho nên bây giờ cũng sẽ không san sẻ cho bất cứ ai khác một chút nào, kể cả Diệp An An.

Đến tận khi đi ra ngoài, lên xe rồi phóng đi mất. Một vài bông tuyết còn lác đác rơi xuống, vạt vạt một mảnh trắng tinh, tựa như vừa đến vậy.

Diệp An An gắt gao ôm chính mình, không ngừng run rẩy, cô ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, từng bông tuyết rơi xuống, thật sự đẹp quá, trên mặt lại có chút ngẩn ngơ cười. Cuối cùng cô đột nhiên lại cũng không nhìn được mà khóc thành tiếng, từ trước đến nay cô đã luôn đè nén, chưa bao giờ được khóc một trận cho đã như vậy.

Thì ra, người phụ nữ anh yêu đã quay trở lại. Thì ra, đến cuối cùng thì anh cũng chẳng thêm đến tình yêu của cô, tình yêu của cô là thừa thãi, là rẻ mạt như vậy.

Vậy thì cô còn ở lại chỗ này làm gì nữa đây? Một gia đình không trọn vẹn, người trong nhà chỉ có mình cô, thật quá lạnh lẽo.

“Chồng à, em yêu anh có phải đã mang đến cho anh phiền phức hay không, chồng, thực sự anh yêu cô ấy đến như vậy sao?”

“Chồng à...Chỉ là, em thật sự không ngừng được tình yêu với anh, làm sao bây giờ, nói cho em biết, làm sao bây giờ?”

Cô thì thào tự nói, ngồi dưới đất. Từng giọt từng giọt nước mắt trong suốt, cuối cùng theo một đường qua chiếc cằm của cô rơi xuống đất. Trên mặt đất là dấu vết của côi lòng cô tan nát.

Thì ra, có chút nước mắt thực là khổ.

Mục Nham lái xe đến một căn biệt thự khác, trên mặt vẫn không có chút biểu cảm nào, tâm tình của hắn cực kỳ kém, ngay cả chút cảm xúc dường như cũng đã bị người phụ nữ kia ảnh hưởng.

Rõ ràng biết tất cả cũng không phải là lỗi lầm của cô, tình yêu của cô dành cho hắn, hắn cũng hiểu được. Nhưng vẫn không chịu nhận, hắn thực chờ mong tấm áo len kia, về sau lại được mặc trên người đàn ông khác. Hắn hiểu được, cái này gọi là ghen tị.

Thật sự là buồn cười, hắn xuống xe, còn chưa đến cửa thì cánh cửa kia đã muốn mở ra. Cố Nghê Y ở ngày hôm sau đã bị Mục Nham đón đến nơi này, đây cũng là một phần tài sản khác của Mục gia, nhưng là nơi này vẫn cách rất xa căn nhà mà hắn yêu thích, theo bản năng hắn muốn bọn họ cách xa một chút, không biết hắn đang lo lắng điều gì.

“Nham..”, Cố Nghê Y vừa nghe đến tiếng xe, vội vàng mở cửa, khuôn mặt cô trang điểm rất nhẹ, trên người mặc một bộ váy hoa, mái tóc quấn màu rượu vang xõa trên vai, càng làm cho cô lộ thêm vài phần xinh đẹp, cô biết cách ăn mặc ra sao để làm nổi bật thêm ưu điểm của mình, cũng biết làm thế nào sẽ khiến cho người đàn ông này thích. Để thấy được cô vô cùng am hiểu Mục Nham.

“Nham...”, cô đi nhanh đến trực tiếp ôm lấy thắt lưng người đàn ông, tựa đầu lên bờ vai của hắn, Mục Nham chính là theo bản năng ôm lấy thắt lưng của cô. “Nham, sao bây giờ anh mới về, làm em đợi mất mấy tiếng”. Đôi môi của cô khe khẽ lướt trên mặt người đàn ông. Mục Nham chỉ cúi đầu nhìn cô, đây mới là người phụ nữ hắn yêu, nhưng cảm giác lại là một trận hoảng hốt.

104. Q.2 - Chương 26: Cảm Xúc Phiền Toái

“Trên đường về bị kẹt xe”, hắn chỉ hơi hợt trả lời, ôm lấy thắt lưng của Cố Nghê Y đi vào nhà, bên trong thực ấm áp sáng sủa, còn ngoài trời thì tuyết vẫn cứ tiếp tục rơi.

Mục Nham ôm Cố Nghê Y ngồi trên sofa, Cố Nghê Y lại trực tiếp ngồi trên đùi hắn, hai tay thân mật ôm cổ người đàn ông, tựa vào lòng hắn. Mà Mục Nham chỉ để mặc cho cô ta ôm như vậy, ngón tay lại cứng ngắc một chút. Hắn nhìn ra bên ngoài, lại nghĩ đến một người khác, không biết người phụ nữ kia giờ này thế nào rồi?!

“Nham, anh đang nghĩ gì vậy, lại không tập trung chút nào”, Cố Nghê Y xoay bản mặt cứng ngắc của hắn lại, để hắn đối diện với cô. Ngũ quan của người đàn ông này tựa như điêu khắc, tuấn mỹ vô cùng, chỉ trừ ánh mắt hắn có chút lạnh như băng kia, hắn lúc này, cô luôn tự nhận là rất am hiểu hắn nhưng lại không đoán ra hắn đang suy nghĩ điều gì. Người đàn ông này, có phải từ trước đến nay cũng chưa bao giờ đem cảm xúc chân thật của mình bộc lộ ra trước mặt người khác hay không, ngay cả cô cũng không ngoại trừ.

“Không có gì, em suy nghĩ nhiều rồi”, hắn khẽ đẩy cô ra một chút, “Anh đi tắm rửa chút”, nói xong liền đi vào phòng tắm, đứng trong phòng tắm, hắn mặc kệ cho nước xối trên người mình, gắt gao nhắm chặt đôi mắt. Giữa lúc này hắn đột nhiên nắm tay lại dùng sức dấm lên trên tường, ‘chết tiệt’, hắn thấp rửa một tiếng, ngẩng đầu lên, nhưng cuối cùng cũng không thể nào bình tĩnh lại được. Tâm tình của hắn ít khi nào không khồng chế được, không thể tin được, hôm nay quả thật hắn cũng đã hiểu được, tên của loại cảm giác đã khiến hắn không thoải mái kia.

Hắn đi ra, Cố Nghê Y ngoan ngoãn cầm khăn lau tóc đến cho hắn, mà hắn chỉ ngồi ở trên giường, ngón tay nhẹ nhàng vỗ về tấm lưng cong đẹp đẽ của cô, bờ vai, thắt lưng, cuối cùng là đến cái mông xinh đẹp của cô.

Cố Nghê Y khẽ hừ một tiếng, động tác tay vì hành động của hắn mà hơi hơi ngưng lại một chút, “Nham”, cô khẽ khép hờ hai mắt nhìn người đàn ông cực kì mê người này, thân thể bùng lên ngọn lửa quen thuộc nào đó, làm cho cô có chút kì lờ không được.

Cô hôn lên bờ môi của người đàn ông, mà cánh tay của người đàn ông vẫn đang đặt trên lưng của cô, thỉnh thoảng vỗ về chơi đùa. Thế nhưng, Mục Nham lại nhưng không hề đáp lại nụ hôn của cô, đôi môi của cô cũng thực mềm mại, nhưng là, lại không có loại cảm giác sạch sẽ kia. Hắn đột nhiên đẩy cô ra, lúc này hắn cũng chẳng có chút dục vọng nào. Nghiêng mình bước xuống giường, Cố Nghê Y bị hắn khơi mào nhiệt tình nhưng không được phát ra, vô cùng khó chịu.

“Nham, em muốn...”, ngón tay cô đã sớm với qua thân thể người đàn ông, muốn chạm lên ngọn lửa dục vọng nơi hắn. Mục Nham đột nhiên mở to hai mắt, ánh mắt bình tĩnh, hắn nhìn Cố Nghê Y, rồi bỏ cánh tay cô ta ra.

Cố Nghê Y nhất thời có chút không chịu nổi, “Nham...”, hốc mắt cô bắt đầu phấp phồng, Mục Nham mân miệng, đột nhiên nghe được tiếng hắn thở dài, “Được rồi, hôm nay anh mệt muốn chết rồi, bữa khác được không?”, Hắn đem người phụ nữ đặt ở trên người mình, nhìn hai hốc mắt ửng đỏ của cô, trong đầu lại hiện ra bộ dạng khóc lóc của một người phụ nữ khác.

“Em biết rồi, xin lỗi anh, Nham”, Cố Nghê Y vòng lên trên cổ hắn, cũng biết tâm tình của hắn bây giờ không tốt, nhưng mà cô lại thông minh mà không đi hỏi nguyên nhân, vì lúc này Mục Nham đã không còn là Mục Nham trong quá khứ yêu chiều sủng ái cô nữa, cô biết, đối với việc làm ba năm trước đây của cô, kỳ thật hắn vẫn còn để ý. Cho nên, lúc này cô tốt hơn hết là phải làm cho hắn cảm nhận được địa vị chính

mình giống như ba năm trước đây, vì thế nên cô không hỏi, đương nhiên cho dù cô hỏi, người đàn ông này cũng chẳng nói cho cô.

Mục Nham nghe xong gật đầu một cái, nhẹ nhàng ôm lấy cô, chỉ là, trong đôi mắt của hắn, lại có vài tia âm đạm, lúc này hắn đang ôm người phụ nữ mà hắn yêu, nhưng trong lòng lại nghĩ đến một người phụ nữ khác.

“Nham, anh đã ngủ chưa?”, Cố Nghê Y đợi một lát, đột nhiên mở miệng, gắt gao dán chặt vào thân thể người đàn ông.

“Ân, vẫn chưa”, Mục Nham mở hai mắt, nhìn chằm chằm vào người phụ nữ trong lòng, đối với hắn đặc biệt vang lờn rõ ràng là vô cùng yêu thích. Hắn biết người hắn yêu chính là người phụ nữ này.

105. Q.2 - Chương 27: Toan Tính Kín Đáo

“Nham, chúng ta đến ở trong căn biệt thự kia được không, nơi này, em không thích. Hơn nữa, cách xa công ty của anh quá, em sợ anh vất vả, nếu càng cách xa anh, em sẽ rất nhớ anh”, Cố Nghê Y vươn tay vuốt ve khuôn mặt người đàn ông, con người hơi buông xuôi, nhưng lại mang theo một toan tính khác.

Cô không thể mãi ở nơi này, Mục Nham từng nghĩ rằng cô thực sự sẽ ở lại chỗ này cả đời, cô sao có thể để mình làm tình nhân được chứ.

Điều cô muốn vẫn luôn là vị trí kia, vị trí vốn dĩ là thuộc về cô.

Mục Nham trầm mặc cả nửa ngày, không biết là đang nghĩ điều gì, chỉ có con người đen so với bình thường lại càng tối hơn rất nhiều, cuối cùng vẫn là gật đầu một cái. Kỳ thật, hắn cũng không biết, cái gật đầu lúc này, cũng đã khiến hắn phải hối hận suốt đời.

Hôm sau, Mục Nham mang theo Cố Nghê Y đi tới biệt thự này, Cố Nghê Y gắt gao ôm cánh tay Mục Nham đi vào, cô biết ai đang ở nơi này, cô chính là muốn để cho cô ta xem xem, ai mới là nữ chủ nhân tương lai của nơi này, ai mới xứng là người phụ nữ của hắn.

Lúc cửa mở ra, Diệp An An nhìn thấy hai người kia đến, ánh mắt của cô đột nhiên đau đớn một chút. Tựa như có chút chết lặng, người phụ nữ này chính là người phụ nữ trong ảnh, cũng là người phụ nữ mà anh yêu, cô ta đã quay lại, thực sự đã quay lại.

Thì ra, anh không có lừa cô, cũng không thêm đi lừa cô. Có cô ta rồi, vậy Diệp An An cô còn gì nữa, còn có thể là gì nữa đây?!!!

Vì sao, không quay lại muộn một chút chứ, cô ta còn yêu anh ấy sao, còn sao?

Cô cảm giác trái tim mình bắt đầu đau đớn, đau đến vô cùng.

“Nham, cô ấy là nữ giúp việc trong nhà anh sao?”, Cố Nghê Y thân mật lôi kéo Mục Nham, thử chiếm lấy hắn giống như đang thị uy với Diệp An An vậy. Ánh mắt của Diệp An An chỉ nhìn của người phụ nữ kia, sau lại hơi hơi rút thân mình một chút, thân phận của cô, cũng chỉ như người giúp việc thôi.

Cô ngẩng đầu nhìn về phía Mục Nham, Mục Nham cũng chỉ thản nhiên liếc cô một cái, ôm lấy Cố Nghê Y đi lên lầu, “không cần phải để ý đến cô ta, cũng chỉ là một kẻ chẳng mấy quan trọng mà thôi”.

Lời hắn nói vô cùng tuyệt tình, với hắn mà nói, Diệp An An cũng chỉ là một người không quan trọng, hắn từ trước đến giờ cũng chưa từng coi cô là vợ của mình.

Diệp An An vẫn đứng yên tại chỗ, chỉ nghe thấy tiếng cánh cửa đóng rầm một tiếng, cô nhắm chặt hai mắt lại, trong mắt của cô giống như không còn nước mắt để rơi nữa, tình yêu của cô đã không còn, gia đình của cô dường như cũng sắp mất đi rồi.

Cuối cùng anh cũng đã mang theo người phụ nữ anh yêu vào sống trong mái nhà của họ, cô không phải vợ của anh, mà cô chỉ là một người giúp việc. Cô không phải người phụ nữ của anh, cô chỉ là một người không đáng để vào mắt. Sự dịu dàng của anh chỉ dành cho người kia, còn tất cả tàn nhẫn lạnh lùng là để đối với cô.

Thì ra, đây là sự khác biệt giữa yêu và không yêu. Tiểu Phương hôm đó định nói gì lại thôi, chắc có lẽ là điều này đi. Hóa ra, mọi người ai cũng đã biết hết, mà cô lại là người cuối cùng được biết.

Từ nay trở đi, một người sẽ đau khổ, hoặc là gia đình của hai người, cũng có thể là phức tạp giữa ba người.

—oOo—

Buổi tối, Diệp An An gắt gao dùng chân chùn kín mít lên đầu của mình, cô dùng sức cắn môi mình, hai tay bịt chặt hai tai. Thế nhưng, tai vẫn nghe rõ ràng âm thanh truyền qua từ phòng bên cạnh, loại thanh âm nam nữ hoan ái không thể nào ngăn cản được, tiếng thở dốc ồ ồ của người đàn ông, tiếng rên rỉ tinh tế của người phụ nữ. Có phải không nghe, không nhìn thấy, không để ý đến nó thì sẽ không đau đớn như vậy hay không. Thế nhưng, vì cái gì mà tim của cô vẫn cứ đau như thế.

Cô dùng sức lắc đầu mình, thậm chí còn dùng sức mà đập đầu lên giường. Nếu có thể bất tỉnh thì tốt biết mấy, chỉ là, cô vẫn cứ nghe thấy, nghe đến rõ ràng.

Mục Nham nhếch môi từ trên người Cổ Nghê Y trở mình xuống, từ đầu giường lấy ra một điều thuốc. Thân thể của Cổ Nghê Y như một cây thân leo nhỏ, từ phía sau ôm lấy hắn.

“Nham, hôm nay anh không có chuyên tâm”, cô bĩu môi, một đêm thật tốt, cứ như vậy trôi qua, dường như còn khiến cô mất hứng. Chỉ là khóe miệng của cô lại nhếch lên, tuy là như thế, nhưng có lẽ cô đã đạt được mục đích của mình. Bên kia chắc đã nghe được âm thanh của họ, như vậy là đủ rồi.

Mà Mục Nham cũng chỉ nhận cái ôm của cô ta như vậy, đôi mắt đen trầm xuống nhìn không thấy đáy, hắn cũng không biết, chút tổn thương kia một khi đã bắt đầu, liền không thể ngưng lại được, đau đớn kia có thể là chịu đựng được, nhưng cũng có thể là chí mạng

106. Q.2 - Chương 28: Anh Không Tin Cô

Sáng sớm, Diệp An An cả đêm hôm qua không ngủ được, hai mắt của cô sưng đỏ, thân thể cũng mệt mỏi, cô đi xuống lầu, chợt nhìn thoáng qua cánh cửa phòng kia của Mục Nham vẫn còn đóng, thân thể rung động một chút, vội vàng túm lấy tay vịn cầu thang.

Cô lấy một thùng nước, dùng sức mà chà lên sàn nhà. Có lẽ chỉ có như vậy mới có thể làm cho cô quên đi rất nhiều chuyện. Không lâu sau đó, tiếng bước chân truyền đến, cô cũng không ngẩng đầu lên, nhưng nhìn thấy được một đôi chân trắng nõn xinh đẹp, trên chân xăm một bông hoa nhỏ màu lam cực kỳ xinh đẹp.

“Cô giúp việc kia, chỗ này còn chưa lau sạch”, cổ nghe dựa lên trên cầu thang, vươn tay ra sờ soạng một chút lên tay vịn cầu thang, trên ngón tay cũng chẳng dính thứ gì hết, cô thối thối nơi ngón tay mình. Thực sự chẳng có chút bụi nào, rõ ràng là cô ta đang kiểm chuyện.

“Này, tôi đang hỏi cô đó, cô làm việc sao đó thì làm, cẩn thận tôi bảo chồng tôi đuổi việc cô đấy”, cô cố ý nói như vậy, vẫn cứ nhìn vào ngón tay mình, trong mắt lại lóe lên một tia độc ác.

Diệp An An ngẩng đầu nhìn về phía cô ta, lại nhìn thấy vết đỏ hồng trên cổ cô ta, hai mắt tối sầm lại.

Cô ta rõ ràng biết thân phận thật của cô, cô biết cô ta đang cố ý mà.

“Tùy cô vậy”, cô chỉ thản nhiên lên tiếng, cầm lấy khăn lau trong tay tiếp tục chà. Cổ Nghê Y bước lên phía trước, nhìn cánh tay của cô đang để trong thùng nước.

Đột nhiên cười, “Nham là của tôi, còn cô, không xứng”, thanh âm của cô ta khiến Diệp An An chỉ hơi run một chút, nhưng cũng không có phản ứng gì, anh cũng chẳng phải ai khác, mà thực sự, anh chính là anh

thôi. Tình yêu của cô cô cũng không gò ép, nếu phải ly hôn, cô sẽ đồng ý với anh, chỉ cần anh yêu cầu, cô nhất định sẽ làm được, cho dù là rời đi thì cũng không cần anh phải tự mình nói ra, tình yêu có bắt đầu thì cũng có kết thúc, chỉ là không biết là bao lâu thôi.

Diệp An An nhắc thùng nước bước qua cô ta, Cố Nghê Y lại chắn trước mặt cô, thùng nước hơi lắc lư, có một ít nước bắn lên áo ngủ của cô ta, Cố Nghê Y lập tức cau mày lại.

“Cô cố ý phải không?”, mùa đông nước rất lạnh, cô ta đang có âm mưu, thực giống như một con mèo đang giấu nanh vuốt trong đệm thịt vậy.

“Là cô chặn trước tôi” Diệp An An ngẩng đầu, không phải lỗi của cô, hai người đều hiểu. Cho nên cô không cần phải cúi đầu xin lỗi cô ta.

“Rõ ràng là cô, sao thế, không muốn nhìn thấy Nham yêu tôi như vậy sao?”, Cố Nghê Y nheo nheo hai mắt, không buông tha mà tiếp tục quẩn lấy. Mà cô ở đây tổn thương cô ta, Diệp An An đau ở nơi nào, cô liền đâm vào chỗ đó. Cùng là phụ nữ, cô tự nhìn thấy được, người phụ nữ này rõ ràng yêu Nham đến sâu đậm, mà cô hận, căm ghét thân phận của cô ta.

Diệp An An không nói gì, đúng lúc này, từ trên lầu truyền đến thanh âm của người đàn ông, “hai người đang làm cái gì vậy?”

Cố Nghê Y cười hả hê, khi quay đầu lại lại trên mặt rất nhanh đeo lên mấy giọt nước mắt, làm như đã bị oan ức gì lớn lắm, “Nham”, cô ôm lấy thắt lưng của người đàn ông đã bước xuống lầu này, thanh âm trầm ấm đáng yêu, “Nham, em lạnh quá”, Cố Nghê Y cố ý để cho hắn nhìn thấy nước bắn trên người mình, có chút sợ hãi nhìn về phía Diệp An An, làm như Diệp An An ức hiếp mình vậy.

Mục Nham nhìn nước dính trên áo ngủ của cô ta, híp đôi mắt lạnh lùng nhìn về phía Diệp An An, trong con ngươi mang theo bao nhiêu là trách móc.

Diệp An An nhìn Cố Nghê Y như chú chim nhỏ nũng nịu tựa vào trong lòng Mục Nham, đến đây cô cũng hiểu được, khi nhìn thấy hai mắt của hắn đột nhiên chuyển thành lạnh lùng, cô buông mắt xuống, rốt cuộc vết thương cũng không thể chấm dứt được.

Chồng à, cuối cùng thì anh cũng tin tưởng cô ta, phải không?

Chồng à, nếu em nói, chuyện này không phải do em làm, anh sẽ tin tưởng em sao?

Cô cúi đầu, nhìn khăn lau trong tay mình, ngón tay nắm chặt, ngay cả các đốt ngón tay cũng trở nên có chút trắng bệch. Trong phòng khách truyền đến tiếng hít thở của ba người, tựa như thật dồn dập, lại giống như chậm rãi hơn, thỉnh thoảng còn nghe được tiếng khóc của Cố Nghê Y.

“Diệp An An, xin lỗi đi”, con người đen của Mục Nham vô tình nhìn người phụ nữ trước mắt này, trong lòng lại gắt gao ôm Cố Nghê Y, lúc này hắn cũng không muốn biết chuyện này là vô tình hay cố ý, hắn đương nhiên phải bảo vệ người phụ nữ hắn yêu, mà Diệp An An thì phải xin lỗi. Hắn không thể để cho Y Y của hắn chịu oan ức được.

Diệp An An ngẩng đầu, có chút bị ai nhìn Mục Nham. Ánh mắt thống khổ kia khiến trái tim của Mục Nham như bị siết lại, ôm chặt Cố Nghê Y vào lòng. Cố Nghê Y có chút không thoải mái vặn vẹo người một chút, đôi mắt ướt lệ nhìn Diệp An An, cũng là biểu tình không chịu nhận là cố ý giống mình.

Nham cuối cùng vẫn là che chở cho cô.

“Xin lỗi”, Mục Nham lại nói tiếp, giọng điệu lạnh như băng không chút ấm áp, con người đen gắt gao nhìn chăm chăm cô, nước dính trên người Cố Nghê Y đập vào mắt hắn, nhưng biểu tình vô tội lại quật cường của Diệp An An lại như đâm vào trái tim của hắn, làm cho hắn rất không thoải mái.

Diệp An An gắt gao cắn môi mình, cô ngẩng đầu, nhìn người đàn ông và người phụ nữ kia đang đứng trước mặt mình, người đàn ông này là chồng của cô, mà người phụ nữ lại là người anh yêu. Vậy còn cô thì sao, kẻ thứ ba, hay gì khác nữa...

Cô nhắm chặt hai mắt rồi lại mở ra lần nữa, trong mắt trừ sự thê lương cũng chỉ có sự kiên quyết, chuyện này không phải cô làm, cô nhất định sẽ không thừa nhận.

“Không phải do tôi làm, cho nên tôi sẽ không xin lỗi”, cô nói rất chậm, thanh âm cũng rất nhẹ, thế nhưng lại mang theo kiên quyết của mình cô. Ở trước mắt bọn họ, dường như cô đã mất hết tất cả, mà cô không thể đánh mất đi chút tự tôn nho nhỏ đáng thương của mình được.

Đây cũng là thứ duy nhất còn lại của cô.

107. Q.2 - Chương 29: Chưa Từng Có Tin Tưởng

Mục Nham nhếch môi không nói, hắn buông cánh tay đang ôm Cố Nghê Y ra, Cố Nghê Y vội vàng bắt lấy quần áo hắn, ngẩng đầu, giọng điệu hơi có chút run rẩy, cánh môi cũng run rẩy như vậy, “Nham, quên đi, chúng ta đi thôi, em không để ý đâu, cô ấy cũng chỉ là không cẩn thận mà thôi”, cô nhìn thấy sắc mặt Mục Nham lúc này xanh mét, có “lòng tốt” khuyên hắn, thoát nhìn có vẻ vô cùng độ lượng, thế nhưng trong mắt của cô ta lại lóe lên một tia ánh sáng nhạt.

“Chuyện này em không cần phải lo lắng”, Mục Nham đẩy tay cô ta ra, đi về phía Diệp An An. Diệp An An cũng không lùi lại, cũng không hề sợ hãi. Lúc này sắc mặt người đàn ông so với tuyết mùa đông còn lạnh hơn, mà ánh mắt hắn cũng không có chút tình cảm nào.

Đi đến trước mặt Diệp An An, Diệp An An nhìn theo đôi môi mỏng xinh đẹp của hắn mấp máy, trái tim tựa như đã chết lặng, thế nhưng, sao vẫn cứ thấy đau.

“Cho cô một cơ hội cuối cùng, Diệp An An, xin lỗi đi”, Diệp An An kiên quyết, mà Mục Nham lại càng kiên quyết hơn. Hắn đã cho người phụ nữ này một cơ hội, thế mà cô ta lại không biết sống chết. Đã vậy thì đừng trách hắn vô tình, Y Y của hắn, đương nhiên hắn sẽ không để cô ấy phải chịu oan ức. Mà Diệp An An, cô ta lại chẳng là gì hết, không ai có thể tổn thương người phụ nữ hắn yêu.

Diệp An An hít sâu một hơi, thản nhiên buông hạ làn mi đen xuống, không ai nhìn thấy được đau đớn nơi sâu nhất trong đôi mắt cô. Cuối cùng thì cũng không lấy lại được vẻ tươi cười ngày xưa nữa, nếu cô còn cười được nữa, vậy thì chính là cô không có trái tim. Chỉ là, lúc này tim cô đang rất đau, vô cùng đau.

“Thực xin lỗi”, cô nhẹ giọng nói, Mục Nham nghe được lời mình muốn, nhưng khi nghe được trong thanh âm của cô có chút bất đắc dĩ, trái tim hắn lại như mơ hồ bị đâm vào. Loại cảm giác này, làm hắn hiểu được, sắc mặt cũng càng lạnh thêm vài phần, hắn không cho phép mình có loại cảm xúc này đối với người phụ nữ khác, cho nên, hắn trực tiếp gạt đi.

Mà Cố Nghê Y lại đang tựa vào cầu thang, nghiêng mặt đi, khóe môi nhếch lên, khuôn mặt chìm trong bóng tối lại thực xinh đẹp, như mang theo một vẻ khiêu khích.

Diệp An An ngẩng mặt lên, mặc cho nước mắt đang ầng ậng đảo quanh trong mắt, cũng không muốn để nó rơi xuống. Cô sẽ không khóc ở nơi này, sẽ không ở trước mặt anh và cô ta. Diệp An An cô không phải là một người mạnh mẽ.

“Thực xin lỗi”, thanh âm của cô gần từng tiếng, cực kỳ rõ ràng, “xin lỗi, chính là vì tôi không thể nói lời xin lỗi được, tôi sẽ không thừa nhận chuyện mà mình không làm”. Thất lực của cô vụt thẳng, đúng vậy, Diệp An An không phải là một người mạnh mẽ, nhưng là cô có kiên trì của riêng cô.

Cố Nghê Y nghe xong, vẻ mặt hơi hơi sưng sốt, cô chậm rãi bước đến trước mặt Mục Nham, kéo cánh tay hắn, cố ý ở trước mặt Diệp An An tỏ ra bọn họ vô cùng thân mật.

“Nham, quên đi, có lẽ cô ấy cũng không phải cố ý, đổi một bộ khác là được”, cô kéo tay áo Mục Nham một chút. Con người hạ xuống, nhưng ngược lại lại lóe lên một tia ý đồ khó biết được.

Khóe miệng Mục Nham hơi kéo lên một chút, trong con ngươi đen cuộn cuộn như đại dương, hắn không cho phép cô ta có ánh mắt như vậy. Rõ ràng là cô ta sai, bằng chứng trên người Y Y không thể là giả được.

Đây cũng là sự khác nhau giữa yêu và không yêu.

Bởi vì yêu nên tin tưởng, chỉ đơn giản là cự tuyệt tin tưởng chính người phụ nữ mình yêu khiến cho cô ấy sẽ nhớ hết tất cả.

Hắn hạ thất lưng xuống, nhấc thùng nước đang đặt trên mặt đất lên, một nửa thùng này đang có nước, mà nước đã hơi chút bị bẩn, hắn thực nhẹ nhàng nâng lên, đột nhiên trong nháy mắt, hắn đem cả thùng nước mạnh mẽ giội ngược lại.

Toàn bộ nước trong thùng đều giội lên người Diệp An An, rét lạnh đến thấu xương khiến cô cực lực rung mình một cái. Trên mặt của cô, trên đầu, trên người, đều là nước. Thậm chí ngay cả lông mi cũng bị dính nước, không biết những giọt trong suốt đang nhỏ xuống này là nước hay là nước mắt. Đã không còn phân biệt được nữa rồi, khiến cô vô cùng chật vật.

“Chúng ta đi, anh mang em đi thay quần áo”, Mục Nham xoay người, trong con ngươi đen kia vô cùng nặng nề tối tăm. Thế nhưng, khi hắn xoay người đi, cũng có một tia hối hận. Bất quá, nhìn thấy nước bắn lên người Cố Nghê Y vẫn còn chưa khô, hắn lại bình tĩnh lại. Làm sai thì bị phạt, huống chi lại là làm sai với người phụ nữ hắn yêu thương.

Cố Nghê Y ngoan ngoãn nghe lời khoác cánh tay Mục Nham, hai người đi lên lầu. Cho đến khi cánh cửa kia lại đóng một lần nữa, tiếng đóng cửa thật lớn như vậy, khiến trái tim Diệp An An lại hung hăng đau một chút.

Cúi đầu, cô vươn tay lau nước trên mặt, không đúng, lúc này là nước mắt mới đúng. Nước mắt như dòng suối nhỏ thỉnh thoảng lại rơi xuống, tựa hồ là ngừng lại không được.

Một hồi lâu sau, cô chậm rãi hạ thất lưng xuống, cầm lấy khăn lau trên mặt đất, lại lau tiếp. Lau khô sạch sẽ nước đọng trên mặt đất. Động tác máy móc, trái tim cũng chết lặng. Mái tóc đã muốn ướt đầm, dán chặt vào khuôn mặt của cô, trước mắt cô xẹt qua từng đợt mộng lung. Trước mắt đều biến thành mơ hồ, không cách nào nhìn rõ được. Đến khi cô chớp mắt vài cái, mới chậm rãi trở nên rõ rệt hơn.

Từng giọt nước mắt không ngừng rơi trên mặt đất, cả người lạnh, nhưng không lạnh bằng trái tim cô.

Cố Nghê Y đổi một bộ quần áo khác, một bộ đồ nhãn hiệu Chanel khiến cho thân thể cô càng thêm tinh tế mà lả lướt, lại xinh đẹp hơn vài phần, cô chậm rãi đi đến bên Mục Nham, theo thói quen từ phía sau ôm lấy thất lưng hắn. Cô tin rằng người đàn ông này là của cô, chỉ thuộc về mình cô.

Mục Nham chỉ nhìn ra bên ngoài ngoài cửa sổ, tuyết đang rơi, mà lúc này bên ngoài lại có thêm một tầng trắng bạc nữa, nơi này vốn dĩ không phải là khu náo nhiệt sầm uất gì, cho nên xe cộ hay người đi đường đều vô cùng ít, tuyết vẫn cứ rơi rơi, từng hạt từng hạt.

Hai tay của hắn để trong túi áo, lại không hề biết, lúc này hai tay của hắn đang gắt gao nắm chặt, rất chặt, rất chặt.

Thậm chí ngay cả móng tay của hắn cũng như đã muốn bấm sâu vào lòng bàn tay, thế nhưng hắn lại không có chút cảm giác đau nào.

“Nham, chúng ta đi ra ngoài được không, em không muốn ăn cơm ở đây, thật sự là ăn không ngon”, khuôn mặt Cố Nghê Y gắt gao dán lên lưng hắn, thanh âm mềm mại từ phía sau lưng hắn truyền đến.

Cánh môi mỏng của Mục Nham chỉ hơi hơi mở một chút, “Uhm”, hắn không có gật đầu, chỉ lên tiếng như vậy.

108. Q.2 - Chương 30: Cô Cũng Không Phải Là Gì Hết

Cánh cửa lại mở ra, lúc nhìn thấy người phụ nữ toàn thân ướt đầm đang lau nước trên sàn nhà kia, sắc mặt Mục Nham thoáng thay đổi. Nhưng là, hắn vẫn cứ nắm tay Cố Nghê Y đi xuống lầu. Chỉ có mình hắn biết, lúc này hắn đang tức giận, khi đi qua trước mặt cô, hắn chỉ thần nhiên quăng cho cô một cái liếc mắt.

Mà Diệp An An chỉ cúi đầu, khi nhìn thấy hai đôi chân kia, động tác trên tay run rẩy một chút, trên mặt đất lại vừa rơi xuống thêm một giọt nước nữa.

“Nham, về sau chúng ta đều ra ngoài ăn được không? Em thật sự là ăn không quen”, Cố Nghê Y điềm điềm nói, như là cố ý nói như vậy.

Mục Nham chưa nói gì, nhưng đột nhiên Diệp An An lại ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy đầu Mục Nham gật nhẹ một cái, cô gắt gao nắm chặt khăn lau trong tay, rốt cục cũng không còn duy trì được thêm gì nữa.

Mục Nham cảm giác lưng mình vẫn cứng ngắc, cho đến khi ra khỏi phòng khách vẫn vậy, không thể phủ nhận, hẳn là thích những món Diệp An An làm. Thế nhưng rõ ràng cố nghe không thích y không thích. Vì người mình yêu, có lẽ hẳn nên sửa lại khẩu vị của mình, dù sao ăn lâu như vậy, chắc hẳn rồi cũng sẽ chán.

Nhưng là, thật sự sẽ chán sao?

Ngồi trên xe, hắn thần nhiên nhìn thoáng qua đằng sau cửa biệt thự. Lần đầu tiên cảm giác được, hẳn làm sai rồi phải không, hẳn căn bản là không nên mang Cố Nghê Y đến đây. Thế nhưng, hẳn sẽ không hối hận, việc này sớm muộn gì cũng phải đối mặt, hắn đã lựa chọn rồi. Nhìn Cố Nghê Y đang ngồi bên cạnh hắn, cuối cùng đôi mày hắn cũng buông lỏng một chút.

Người phụ nữ hắn yêu đã quay về bên hắn, hắn sẽ không bao giờ đánh mất lần nữa. Chuyện trước kia, hắn cũng không muốn nhắc lại.

Khởi động xe, hắn đem tất cả suy nghĩ của mình để ở lại, phóng xe mà đi. Lại không biết có một người phụ nữ khác vẫn đang đứng ở bên cửa sổ nhìn về hướng xe hắn đi, cho đến khi trên mặt đất chỉ còn lại những bông tuyết.

Sợi tóc dán trên gương mặt vô cùng tái nhợt của cô, đôi môi thỉnh thoảng lại run rẩy.

Xoay người, thân thể gầy quá mức trông thực yếu ớt, cuối cùng lắc lư một cái, sau đó ngã ngồi trên mặt đất. Quần áo trên người dường như đã ướt đầm hết, bên trong biệt thự mặc dù có hệ thống sưởi, thế nhưng, cô vẫn cứ cảm giác được rét lạnh đến thấu xương.

Thật sự, rất lạnh.

Là bởi vì trái tim đang lạnh sao? Vẫn còn đau lòng, thì ra, cô còn đang đau, đó là bởi vì còn chưa chết tâm.

Từ trên mặt đất đứng dậy, cô vịn cầu thang đi lên phòng mình, cởi hết quần áo ướt sũng trên người ra. Mãi cho đến khi thay một bộ quần áo mới sạch sẽ, nhìn sắc mặt người phụ nữ trong gương vô cùng nhợt nhạt, cô cười mệt mỏi, cũng là chua xót vô cùng.

Cô đi ra khỏi phòng mình, dừng lại thật lâu trước cửa phòng cách vách, tay vẫn đặt trên tay vịn của cánh cửa, cuối cùng dùng sức đẩy cánh cửa ra, hốc mắt của cô có chút khô khốc khó chịu. Đi vào trong, bên trong này có mùi nước hoa của một người phụ nữ khác, che lấp hết tất cả. Rốt cuộc cũng không còn cảm nhận được hơi thở của người đàn ông nữa.

Trên giường chăn để lộn xộn, gối đầu cũng bị ném xuống đất, xem ra nơi này đêm qua nhất định là tình cảm mãnh liệt vô cùng. Cô chết lặng bước lên, đem chăn xếp lại, gối đầu cũng để lại, đột nhiên, cô che miệng mình lại, kìm nén không được tiếng khóc, thỉnh thoảng lại bật thành tiếng.

Thật sự thống khổ, làm sao bây giờ, thật sự rất đau, phải làm sao bây giờ.

Mà cô chỉ có thể vô lực khóc như vậy.

Thu dọn lại tất cả cô đóng cửa phòng lại, quay lại chính căn phòng của mình, ngồi trên giường ôm lấy thân thể của chính mình, chỉ thất thần nhìn tuyết rơi bên ngoài, từng hạt từng hạt rơi xuống.

Tay cô nắm chặt lại một chỗ, lòng bàn tay vẫn còn chút ấm áp, nhưng các đầu ngón tay lại lạnh ngắt.

Trong phòng khách một bàn thức ăn đã muốn nguội lạnh hết, bọn họ không thèm ăn, mà cô thì lại ăn không vô.

Giản Tiểu Phương nhìn tờ báo trong tay, không thể tin được hắn thật sự làm ra chuyện như vậy. Như vậy an an nhất định là đã biết, vậy phải làm sao bây giờ, chuyện như vậy, cô ấy có thể chấp nhận được không?

Dù sao người đàn ông cô ấy yêu lúc này rõ ràng đã phản bội cô ấy, khiến cô ấy chấp nhận như thế nào được đây.

Cô buông tờ báo trong tay ra, cầm lấy di động, đi vào trong toilet, bấm gọi một dãy số kia.

“Alô...”, bên kia truyền đến thanh âm yếu ớt của Diệp An An, Giản Tiểu Phương nghe mà cảm thấy khó chịu.

“An An, cậu không sao chứ?”, thanh âm Giản Tiểu Phương từ trong cổ họng phát ra, cô mới biết được, thì ra, thanh âm của cô lại có thể run rẩy như vậy.

“Mình...”, Diệp An An ngừng một hồi, giọng nói lại truyền đến, “Mình thì có chuyện gì được chứ?”.

Giản Tiểu Phương có chút lo lắng, Diệp An An như vậy giống như là mất đi tất cả sinh lực vậy, nói chuyện dường như chỉ là theo bản năng, không có một chút nhịp điệu lên xuống.

Ngón tay Diệp An An nhẹ nhàng trượt trên cửa kính, cảm thụ được trên cửa kính lạnh như băng, lòng mi cô thỉnh thoảng lại run rẩy một chút, trong mắt là bao nhiêu tịch mịch. Cô cố ý làm ình nói chuyện một cách thoải mái, không muốn để cho bạn tốt vì cô lo lắng.

“Tiểu Phương, không cần lo lắng ình, mình tốt lắm, thật sự tốt lắm”.

Nói đến đây, cô nhếch môi, không dám nhìn bóng của mình trên cửa sổ. Đúng vậy, cô cũng có thể rất kiên cường.

“An An, người đàn ông kia, cậu không cần phải yêu hắn, hắn căn bản là một tên đàn ông thói tha, một kẻ phản bội vợ, không đáng để cậu yêu”, Giản Tiểu Phương không ngừng quở trách Mục Nham, chính là không muốn để cho người bạn này của mình bị tổn thương. Thế nhưng, cô lại không biết, người phụ nữ này thực sự giống như lời cô nói, kỳ thật cô đã muốn bị đến thương tích đầy mình.

Diệp An An cũng không có nói, chỉ nghe thanh âm thỉnh thoảng truyền tới từ đầu bên kia, trong mắt có chút ngẩn ngơ, phản bội sao, kỳ thật, bọn họ đều sai lầm rồi, không có yêu thì sao có phản bội được. Anh với cô, cho tới bây giờ cũng chưa từng yêu, mà anh cũng đã không chỉ một lần nhắc nhở cô đừng yêu anh.

Cho nên không phải là lỗi của anh, mà là cô.

Cô không nên yêu anh nhưng lại vẫn yêu. Cho nên tất cả những điều này đều là cô phải nhận. Yêu một người không nên yêu, là kiếp nạn của cô.

Buông điện thoại ra, cô xoay người, thấy được tờ báo kia, trên đó là một tấm hình chụp thật lớn, ảnh chụp thân mật của Mục Nham và Cố Nghê Y. Mục Nham như ôm trọn thất lưng Cố Nghê Y, còn Cố Nghê Y lại như chú chim nhỏ nũng nịu sà vào lòng anh. Tay anh vuốt ve mái tóc cô ta, người đàn ông lạnh lùng lại dịu dàng, người phụ nữ xinh đẹp điềm đạm, hai người thật sự là một đôi trời sinh, còn cô cái gì cũng không phải.

Kỳ thật, cô chưa bao giờ là gì của anh.

109. Q.2 - Chương 31: Khuyên Nhủ Vô Ích

Ti Hạo ném tờ báo trên tay xuống, ngồi lên trên sofa, mi tâm cau chặt đến khó chịu, anh xoa cái trán của mình, trên mặt không che giấu được lo lắng. Nham đã muốn đem Cố Nghê Y quay về căn biệt thự nơi An An đang sống kia, đơn thuần như Diệp An An sao có thể là đối thủ mà biết hết được mưu kế của Cố Nghê Y đây. Hơn nữa, Nham lại là một tên cố chấp vô cùng, không biết hắn sẽ vì bảo vệ Cố Nghê Y mà dùng những thủ đoạn nào nữa.

Bọn họ cùng nhau lớn lên, đối với tính cách hắn, anh cũng không biết hiểu sâu được bao nhiêu.

Anh lấy điện thoại ra gọi, rất nhanh bên kia truyền đến tiếng nói trầm thấp của Mục Nham, thậm chí còn mơ hồ truyền đến thanh âm của người phụ nữ. Con người Ti Hạo tối sầm lại một chút, Mục Nham, thì ra cậu ta vẫn luôn ở bên người Cố Nghê Y.

“Nham, cậu và An An ly hôn đi”, anh cũng không có thời gian nói nhiều, nói thẳng ra mục đích của mình. Môi của anh mím thành một đường dài, hai mắt đen có chút cuồng dã. Mà bên kia thì lại trầm mặc không nói một lúc lâu.

“Nham, Cố Nghê Y đã quay lại, nếu cô ta là người phụ nữ cậu yêu, vậy cậu chịu để cho cô ta chỉ làm tình nhân của mình sao? Dù sao Diệp An An cũng không phải là người cậu yêu, hôn nhân của hai người là bị ép buộc, cậu bị ép, cô ấy cũng bị ép. Vậy thì như thế không tốt sao, buông tha cho cậu cũng là buông tha cho cô ấy”.

Bên kia Mục Nham chỉ dựa mình vào xe, gất gao mặt môi, nghe Ti Hạo thỉnh thoảng khuyên bảo, mãi cho đến khi bên kia nói được một mạch như vậy, hần nhẹ nhàng hà ra một hơi. Bên miệng có chút khí hơi trắng ẩn ẩn hiện lên, xa xa, từng chiếc từng chiếc xe qua lại, trong khoảng mù mịt lại có thể nhìn thấy từng bông tuyết bay múa, gió bên ngoài thật sự rất lạnh.

Đến khi hần buông di động ra, sắc mặt so với khi nãy còn lạnh hơn rất nhiều. Phía sau Cố Nghê Y từ bên trong đi ra, hần chớp mắt một cái nhưng không phải chớp mắt nhìn cô, trong lòng hần đang nghĩ đến lời cùng hạo mới nói khi nãy. Thực đáng tiếc, hần để tay vào trong túi áo, lời Ti Hạo nói có lẽ rất đúng, nhưng là thật sự đáng tiếc, hần không thể chấp nhận. Hần đã đồng ý với bà nội sẽ không ly hôn với Diệp An An. Còn về phần Y Y, hần sẽ cho cô tất cả, thời gian của hần, tất cả tình yêu của hần, chỉ trừ cuộc hôn nhân kia thôi. Còn có, Y Y không phải là tình nhân, Y Y là người phụ nữ hần yêu.

“Nham, thực xin lỗi, để anh phải chờ lâu”, Cố Nghê Y đi nhanh về phía hần.

“Đi chậm một chút”, Mục Nham ôm lấy vai của cô, giọng điệu vô cùng dịu dàng. Nếu người đàn ông này thật sự dịu dàng, thì bất cứ một người phụ nữ nào cũng không thể cưỡng lại được, hần mang theo cô ngồi vào trong xe.

Hai người ngồi trong xe, hệ thống sưởi mở rất lớn, không lạnh chút nào.

Cố Nghê Y gất gao ôm người đàn ông này, cô nhìn ra ngoài cửa sổ, có một người đàn ông đang vụng trộm chụp ảnh họ, tin rằng ngày mai chuyện của bọn họ, chắc chắn sẽ lan truyền càng nhiều, người vợ bí mật Diệp An An kia, bị đá nhanh thôi.

Mục Nham chuyển tay lái, lái xe rời đi.

“Nham, chúng ta đi đâu vậy?”, Cố Nghê Y nhìn ra bên ngoài, quay đầu nhìn ngũ quan lập thể của Mục Nham, người đàn ông này mỗi một đều có thể khiến người ta say mê không dứt.

“Đi làm”, Mục Nham nói thẳng ra hai chữ, hướng về phía tập đoàn Mục thị đi, hần cũng không quên hần vẫn là tổng tài của Mục thị, còn có rất nhiều việc phải làm. Phải biết rằng bất cứ một tổn thất nào trong chuyện làm ăn, hần đều không muốn.

“Đi làm”, Mục Nham nói thẳng ra hai chữ, trực tiếp hướng về phía tập đoàn Mục thị mà đi, hần vẫn không quên mình là tổng tài của tập đoàn Mục thị, còn rất nhiều việc phải làm. Phải biết rằng bất kỳ một tổn thất trong vụ làm ăn nào hần đều không muốn chút nào.

Xe đến bãi đỗ xe thì dừng lại, Cố Nghê Y thân mật kéo cánh tay Mục Nham, đi vào thang máy chuyên dụng của tổng tài, ở bên trong Mục Nham nhìn thấy ánh đèn đỏ yếu ớt thỉnh thoảng lóe lên, từng tầng từng tầng đi lên. Đôi mắt hần đột nhiên trở nên tối sầm lại. Một ngày kia, người phụ nữ yếu ớt kia, hình ảnh sâu sắc đó thật sự đã ghi tạc trong trí nhớ của hần không thể xóa nhòa. Chỉ cần đi vào thang máy này, hần liền nhớ lại rõ ràng một màn kia, người phụ nữ kia, thật sự rất ngốc.

Mà hần, có phải đã đối xử với cô quá tuyệt tình hay không, có lẽ Ti Hạo nói rất đúng, hần hần là nên ly hôn với cô mới đúng. Nhưng là, hần lại cự tuyệt ý nghĩ như vậy, một mặt là vì đã đồng ý với bà nội, mà hần lại không muốn làm người nói không giữ lời, thậm chí là bằng lòng để cho người phụ nữ của mình chịu ủy khuất. Mặt khác, không hiểu tại sao, chỉ cần nhắc tới ly hôn, hần liền cực kỳ không thoải mái. Cho nên,

hai chữ ly hôn này hiện tại là điều cấm kị của hắn, chỉ cần bắt đầu tưởng tượng đến, tim hắn liền ần giấu một loại buồn bực xúc động.

Hai người đi vào văn phòng tổng tài, Lăng Huyền đứng ở một bên, ngón tay nắm chặt lại một chỗ. Báo chí hôm nay cô cũng đã xem qua, thì ra, bên người hắn quả nhiên có một người phụ nữ như thế này. Mục Nham đối với cô ta quả thực không giống trước kia. Trước kia, hắn chỉ là chơi đùa thôi, tuy rằng không phải ai đến cũng không cự tuyệt, nhưng là cũng chưa từng thật lòng với họ.

Thế nhưng người phụ nữ này thì khác, hắn có tình cảm với cô ta, cô không biết giữa bọn họ là loại quan hệ gì nhưng cô biết, người phụ nữ này so với Diệp An An dường như lại càng có sức uy hiếp hơn.

Cố Nghê Y quay đầu, vừa rồi cô nhìn thấy được ánh mắt Lăng Huyền mang theo địch ý lại còn ghen tị, với trực giác của phụ nữ, cô biết, cô ta và Mục Nham quan hệ không ít. Hơn nữa, loại đàn bà diện mạo lẳng lơ này, cô cũng không tin tưởng cô ta chỉ là một nữ thư ký bình thường. Chính là, cô tự tin cười, Nham đã đem cô vào công ty thì cũng chính là gián tiếp thừa nhận thân phận của cô. Diệp An An không phải là đối thủ của cô, chẳng lẽ người phụ nữ này lại là sao?

Đi vào văn phòng của Mục Nham rồi, Cố Nghê Y thực nhu thuận mà ngồi một bên, mà Mục Nham chỉ cần ngồi vào bàn công tác là sẽ quên đi tất cả, nơi này còn có không biết bao nhiêu là công việc đang chờ đến giải quyết.

Chăm chú nhìn và tài liệu trên bàn, xem ra, bất luận kẻ nào đều không thể đến quấy rầy hắn lúc này. Cố Nghê Y có chút nhàm chán nhìn quanh văn phòng làm việc này. Tập đoàn lớn như Mục thị, văn phòng tổng tài vô cùng xa hoa mà thoải mái, đây chính là nơi hắn làm việc. Xem ra, Mục Nham đúng thật là một người biết hưởng thụ, văn phòng thiết kế thực chuyên nghiệp, hai màu trắng đen, rất hợp với tính cách của hắn.

‘Cộc cộc’, bên ngoài truyền đến một trận tiếng gõ cửa.

“Mời vào”, Mục Nham cũng không ngăn đầu lên, chỉ nói một tiếng như vậy. Cánh cửa mở ra, Lăng Huyền đập giày cao gót bước vào, trước tiên là nhìn thấy người phụ nữ đang ngồi trên sofa, hai người phụ nữ đối mặt với nhau, mỗi người đều mang tâm tư riêng của mình. Nhưng là, đối với thân phận của đối phương, chắc chắn cũng đã rõ ràng hết rồi.

Một người từng là mối tình đầu, cũng là tình nhân hiện tại, còn có một người vợ hữu danh vô thực. Thật đúng là một mối quan hệ rối loạn phức tạp.

“Tổng tài, đây là tài liệu của anh”, Lăng Huyền đến gần Mục Nham, cầm tài liệu trong tay để lên trên bàn. Mục Nham khẽ ngẩng đầu lên một chút, “để xuống đó là được rồi”.

Hắn đáp lời lại chỉ một tiếng này, sắc mặt Lăng Huyền hơi trầm xuống, cô xoay người đi thì nhìn thấy ánh mắt cố ý khiêu khích của Cố Nghê Y. Cô hơi khựng lại, thì ra, người phụ nữ này cũng là một người rất lợi hại. Khóe môi nhếch lên một chút, cô đi ra ngoài, đương nhiên cũng cho Cố Nghê Y một nụ cười khác.

Kỳ thật, hai người họ có lẽ là cùng một loại người, sắc sảo, mưu mô, không từ thủ đoạn như nhau.

Hắn lại nhìn thoáng qua Cố Nghê Y đang ngồi trên sofa, nhìn sắc mặt cô có vẻ mất hứng, chắc chắn ở trong này, cô cũng là rất buồn chán.

“Y Y, em có thể đi loanh quanh trong công ty tham quan, anh còn phải làm chút việc nữa”.

Cố Nghê Y nghe xong, gật đầu một cái, từ trên sofa đứng lên, “Vâng em đi ra ngoài xem chút”.

110. Q.2 - Chương 32: Hai Người Phụ Nữ, Một Loại Tâm Tư

“Uhm”, Mục Nham gật đầu một cái, sau đó lại lập tức vui đầu vào đóng văn kiện chất đống trên bàn. Chỉ có điều, Cố Nghê Y lại ít nhiều có chút cảm giác thất bại, lực chú ý hắn đặt trên người cô dường như càng

ngày càng ít, lúc này, ngay cả công việc cũng quan trọng hơn cô. Thời gian ba năm, quả thật là thay đổi nhiều lắm, người đàn ông này có lẽ đã thay đổi, có khi ngay cả chính hắn cũng không biết được.

Cố Nghê Y đi ra, không bắt ngờ khi nhìn thấy Lăng Huyền đã đứng ngay ở ngoài cửa.

“Xin chào, Cố tiểu thư, tôi tên là Lăng Huyền, thư kí của tổng tài”, Lăng Huyền thông minh gọi Mục Nham là tổng tài.

Cố Nghê Y nghe xong, cúi đầu giương mắt cười, trong mắt lại có chút châm chọc.

“Xin chào, tôi là Cố Nghê Y, tôi cũng đã nghe Nham nhắc qua đến cô, nghe nói năng lực làm việc của cô không tồi, thật sự là vất vả cho cô rồi”, Cố Nghê Y nghiêng đầu, cười như không cười nhìn người phụ nữ này, cô cũng nói rất khách sáo, có lẽ cô ta đặc biệt ở chỗ này là chờ cô đi.

Hai người phụ nữ này giống nhau ở chỗ đều mang một mặt nạ tươi cười như nhau, cả hai đều không nhìn thấu tâm tư đối phương nhưng lại hoàn toàn nắm rõ suy nghĩ của nhau.

“Cố tiểu thư có rảnh không? Tôi biết nơi này có một tiệm cà phê cũng không tệ, không biết, Cố tiểu thư có hứng thú đi thưởng thức một ly hay không?”, Lăng Huyền cũng không có tức giận, vẫn cười một cách lịch sự như trước.

“Được, dù sao hiện tại tôi cũng không có chuyện gì để làm”, Cố Nghê Y trả lời thực nhã nhặn, dù sao cô cũng muốn biết người phụ nữ này rốt cuộc đang muốn làm cái gì.

Lăng Huyền gật đầu một cái, nhưng khi xoay người đi, ý cười trên đôi môi đỏ mọng lại hoàn toàn biến mất. Quả nhiên a, có thể khiến Mục Nham đối xử với một người phụ nữ như vậy thật sự là không tầm thường, nếu muốn so sánh thì Diệp An An kia dường như là rất đơn thuần.

Hai người phụ nữ ngồi đối diện nhau, một người quyến rũ còn người kia thì nhu mì điềm đạm, hấp dẫn không ít ánh mắt người xung quanh.

“Cố tiểu thư, có lẽ chúng ta nên hợp tác lại mới đúng?”, Lăng Huyền đưa tay ra kéo lấy một lọn tóc uốn xoăn của mình, ánh mắt bình tĩnh nhìn người phụ nữ tao nhã đang thưởng thức cà phê.

“A, hợp tác? Tôi không hiểu ý tứ của Lăng tiểu thư”, Cố Nghê Y buông ly cà phê trong tay, làn mi buông xuống che giấu sự giễu cợt trong mắt. Thế nhưng, quả thực cũng khiến cô có chút hứng thú. Hợp tác, thực sự là một ý nghĩa đặc biệt được đưa ra.

Chỉ là cô không biết, giữa hai người thì cần hợp tác những chuyện gì?

Lăng Huyền cũng không nôn nóng, cô có thể khẳng định, Cố Nghê Y nhất định sẽ đồng ý, bởi vì, các cô cùng một loại người. Mà hiện tại, bọn họ có cùng một kẻ địch, dù sao người đó so với bọn họ cũng không có tư cách đứng ở trước mặt người đàn ông kia.

“Cố tiểu thư, chúng ta cũng không cần phải thử nhau như vậy, tôi có thể giúp cô làm cho hai người bọn họ ly hôn”, cô bắt đầu khuấy ly cà phê, ở cùng Mục Nham một thời gian, cô tin tưởng cô hiểu rõ người đàn ông này, so với người phụ nữ ba năm trước đã bỏ đi này, đương nhiên là hiểu hơn rất nhiều.

Ngón tay Cố Nghê Y nhẹ nhàng chạm một cái, xem ra cô ta đã điều tra cô rất kỹ lưỡng, ngay cả chuyện giữa cô và Nham cũng biết. Thật đúng là đầu đầu cũng có đàn bà, bên người Nham, cũng có một người phụ nữ rất lợi hại.

“Cô có biện pháp nào? Nếu Nham không đồng ý, như vậy thì mọi chuyện đều nói trắng ra. Nham là một người cực kỳ cố chấp, không ai có thể ép buộc anh ấy”, Tất nhiên đã muốn nói nói tới đây thì cô cũng không cần phải che giấu gì nữa.

Cô đương nhiên cũng hy vọng bọn họ ly hôn, nhưng chuyện này cô cũng đã nhắc đến không ít lần. Mỗi lần Mục Nham đều trầm mặc, mà hắn cũng đã nói rõ cho cô, hắn không thể ly hôn với Diệp An An. Cho nên, cô cũng không nói thêm điều gì, bằng không cô sợ sẽ khiến hắn phản cảm, cô thật vất vả mới lấy lại được tình yêu của hắn. Nhưng so với trước kia, hắn đối với cô rõ ràng đã lạnh nhạt đi rất nhiều.

“Việc này, cô không cần phải không cần lo lắng, tôi đương nhiên là có cách”, Lăng Huyền tựa vào ghế, buông ly cà phê trong tay, nhìn chằm chằm khuôn mặt xinh đẹp của Cố Nghê Y. Nói thật, hai người phụ

nữ ngấm ngấm mưu tính kể một người phụ nữ khác, thật đúng là một chuyện buồn cười. Có điều, lúc này cô cũng không có lựa chọn nào khác, nếu không đi tranh thủ một chút, vậy thì, cô ngay cả một thứ này nọ cũng không còn.

111. Q.2 - Chương 33: Sẽ Không Ly Hôn

Cô yêu người đàn ông kia, vẫn yêu như vậy, nếu hắn không yêu cô, vậy thì để hắn hận cô là được rồi. Ít nhất cô ở trong lòng hắn vẫn còn lưu lại một chút vết tích, so với phần đông những không phụ nữ kia bị hắn quên đi còn tốt hơn.

Cô không muốn hắn quên cô, nếu không, cô sẽ không cam tâm, thật sự không cam tâm.

Cô không muốn như một cái bóng, cũng không muốn làm một thể thân, cô cuối cùng cũng biết Mục Nham vì cái gì lại chỉ hứng thú đối với một người phụ nữ vừa thành thực vừa quyến rũ như cô, thì ra, cô và bọn họ chỉ là một thể thân cho người phụ nữ này mà thôi.

Người phụ nữ Mục Nham yêu nhất, Cố Nghê Y, kỳ thật ngay từ đầu cô đã biết.

Chẳng qua, hiện tại còn yêu sao? Cô mím môi cười, có lẽ đi.

Ánh mắt Cố Nghê Y chợt lóe lên, “Điều kiện của cô là gì?”, cô đương nhiên không tin người phụ nữ này lại giúp mình vô điều kiện.

“Điều kiện, chờ tôi nghĩ ra rồi nói sau”, cô cũng không nói gì hết, cũng biết phụ nữ sẽ không thể nào để mình đem người đàn ông mình yêu đi ra ngoài, cô cũng vậy, đương nhiên Cố Nghê Y cũng vậy.

Cố Nghê Y cũng không phải là người dễ nói chuyện, các cô đều thuộc một loại người.

Hai tay Cố Nghê Y bắt đầu xoa nhẹ cái ly, cũng không cho cô ta đáp án ngay lập tức, “tôi muốn suy nghĩ một chút”, cô ngẩng đầu nhìn cô ta nói, cùng người phụ nữ này hợp tác, thật đúng là một chuyện mạo hiểm. Tuy rằng điều kiện của cô ta thực mê người, có điều cô vẫn cần phải ngấm lại cho kĩ mới được.

Diệp An An nguy hiểm, nhưng người phụ nữ này còn nguy hiểm hơn.

“Được, tôi chờ cô”, cô lấy từ trong túi xách ra một cây bút viết, viết ra một chuỗi dãy số, “đây là số điện thoại của tôi, bất cứ lúc nào cũng chào đón Cố tiểu thư”, nói xong, cô nhìn thoáng qua đồng hồ trên cổ tay, “thời gian không còn nhiều, tôi phải đi trước, Cố tiểu thư, cô cứ từ từ thưởng thức, hương vị chỗ này quả không tệ”, cô đứng lên, nói tạm biệt với Cố Nghê Y xong, trực tiếp đi ra ngoài.

Chỉ để lại một mình Cố Nghê Y ngồi tại chỗ, lại muốn uống thêm một ly cà phê. Cho đến khi uống xong, cô mới chậm rãi đứng lên, rời khỏi nơi này. Quả đúng như lời cô ta nói, nơi này thật sự không tệ.

Bỏ qua sự có mặt của nhân viên tiếp tân, cô trực tiếp đi vào trong thang máy chuyên dụng của Mục Nham. Lúc này toàn bộ nhân viên Mục thị không ai không biết cô, dù sao báo chí cũng đã đăng rõ ràng ảnh chụp của cô.

Đi thẳng vào phòng làm việc của Mục Nham, Mục Nham thấy cô đi vào, ngẩng đầu nhìn cô, đứng lên thực tự nhiên ôm lấy bả vai của cô, đem cô đến ghế sofa.

“Đi nơi nào, mà sao lâu như vậy?”, thanh âm của hắn thực bình tĩnh, chỉ có thể nghe ra một chút quan tâm lo lắng ở bên trong, có lẽ hắn là một người che giấu rất tốt, cho dù là lời nói quan tâm, cũng chỉ là bình thường như vậy mà thôi.

“Đi dạo xung quanh thôi”, Cố Nghê Y ôm thắt lưng Mục Nham, người đàn ông này rõ ràng rất gần, rất gần cô, thế nhưng cô lại không thể bắt được tâm hắn nữa rồi. Hắn bây giờ, không phải hắn của trước kia, mà cô, lại càng không phải là cô của ngày trước. Dù sao cũng là cô phản bội trước, trong lòng hắn có lẽ vẫn còn để ý đi. Mà hắn, cho tới bây giờ chưa nói qua một lần là muốn cưới cô.

“Nham, chúng ta kết hôn được không?”, cô nhin không được túm chặt ngực hấn, nhỏ giọng giống như thử dò xét hỏi hấn.

Thân thể Mục Nham khê căng thẳng, chỉ ôm chặt người phụ nữ trong lòng, hấn nhìn về phía ngoài cửa sổ, trong con mắt một mảnh tối tăm khó dò, hấn đợi những lời này đã lâu lắm rồi. Có phải do đã lâu quá rồi hay không, cho nên không còn cảm giác gì nữa.

Kết hôn, cô ấy muốn kết hôn.

“Y Y”, Mục Nham đẩy người phụ nữ trong ngực ra, rõ ràng ở bên nhau rất thoải mái, nhưng hấn lại cảm giác áp lực rất nặng, thậm chí khiến hấn cảm giác ngay cả hô hấp cũng giống như bị đè lại.

“Y Y, em cũng biết rằng anh đã kết hôn, và anh cũng sẽ không ly hôn”, hấn nhìn thẳng vào hai mắt của cô, nói một cách vô cùng nghiêm túc, không ột phần nào để thương lượng.

Càng không có khả năng thay đổi suy nghĩ của hấn.

Cuộc hôn nhân không có tình yêu, hấn cũng không muốn, nhưng là, di ngôn của bà nội thì hấn phải làm theo. Huống chi, hấn lại không có lý do gì để ly hôn cùng cô ấy, cô ấy không có lỗi, cho dù là vì Y Y cũng được.

“Y Y, anh sẽ cho em tất cả, nhưng hôn nhân thì không thể, chuyện này anh đã nói với em rất rõ ràng, nếu là ba năm trước đây, anh sẽ không chút do dự nào”, Mục Nham nói trắng ra, hấn không muốn nhắc lại chuyện của ba năm trước, cũng không cố tình nhớ lại những chuyện này. Nhưng là, có rất nhiều chuyện đã xảy ra, thì nhất định không thể thay đổi được.

Cố Nghê Y nghe rất rõ ràng, hấn sẽ không cưới cô, lại càng không ly hôn cùng Diệp An An.

112. Q.2 - Chương 34: Hợp Tác Bắt Đầu

“Nham, em biết, em cũng không cần gì hết, em chỉ muốn anh mà thôi”, cô tựa vào bờ vai của hấn, “Nham, anh có còn yêu em không, em biết trong quá khứ em thật có lỗi với anh, nhưng là, hiện tại em đã biết lỗi rồi. Em chỉ cần tình yêu của anh, còn anh, anh còn yêu em sao?”

Mục Nham cúi đầu nhìn người phụ nữ, trên người cô ngập mùi nước hoa đặc biệt, cô chỉ sử dụng một nhãn hiệu nước hoa này, nhưng sao lúc này, hấn lại cảm giác thực xa lạ.

Một câu ‘anh yêu em’ như bị mắc kẹt trong cổ họng, làm thế nào cũng nói không nên lời.

“Anh yêu em”, cuối cùng hấn vẫn nói ra những lời này, như là nói cho cô nghe, cũng là nói cho hấn nghe.

Hai người gắt gao ôm nhau, thế nhưng, ngược lại, trong lòng họ lại không biết từ khi nào đã bắt đầu xa cách, có lẽ là ba năm trước đây đã bắt đầu rồi.

Bên trong biệt thự Mục gia, Diệp An An lại một lần nữa đứng bên cửa sổ sát đất. Ngoài kia một mảnh gió thổi lạnh buốt, thỉnh thoảng lại thổi qua, bông tuyết không ngừng bay múa.

Mùa đông này thật dài, cũng rất lạnh.

Từng ngày vẫn như vậy, trái tim Diệp An An cũng càng ngày càng bình tĩnh, có lẽ là đã muốn đau đến chết lặng đi, cô đứng trước cửa phòng mình, nhìn người bên ngoài đem từng món từng món dụng cụ gia đình bê vào nhà, Cố Nghê Y thực hài lòng mà đứng một bên chỉ huy, thỉnh thoảng lại mang theo ánh mắt đặc ý nhìn về phía cô.

Diệp An An cúi đầu, đi vào trong phòng của mình, nơi đó đã không còn là của một mình Mục Nham, cũng không phải cũng không phải thuộc riêng về cô nữa, Mục Nham không thích người khác động vào đồ đạc của mình, xem ra, anh thật sự rất yêu Cố Nghê Y. Cô đi đến trước bàn, từ bên trong lấy ra một chiếc vòng tay, từ nay về sau, cô phải làm sao bây giờ, thực mệnh mông mù mịt.

Nắm chặt chiếc vòng tay ở trong tay, có chút lạnh lẽo như thấm vào tận đáy lòng của cô.

Cố Nghê Y vừa lòng nhìn toàn bộ gian phòng tràn ngập hơi thở của mình, nơi này bây giờ thật đúng là một phòng ngủ rồi, có của cô, còn có Mục Nham, thuộc về Cố Nghê Y cô.

Ngồi ở trước bàn trang điểm, cô quay đầu đi, nhìn bóng dáng xinh đẹp của mình trong gương, ngón tay nhẹ nhàng lướt qua gương mặt xinh đẹp của mình, khuôn mặt này vẫn giống ba năm trước đây, một chút cũng không thay đổi. Thế nhưng, nếu nhìn kỹ có thể thấy được nếp nhăn thật nhỏ ẩn nơi khóe mắt, tuổi tác của phụ nữ tựa như một điều bí mật, cô vẫn xinh đẹp như vậy, nhưng là cũng đã bắt đầu mỗi năm một già dần rồi.

Cho nên cô phải nắm lấy tất cả những thứ mình muốn, năm tháng trôi qua thực vội vã, cô hiểu được, chỉ có người đàn ông kia mới có thể cho cô tất cả, cái gọi là lãng mạn lúc này cô cũng chẳng cần nữa. Cô cần chính là tiền tài, thân phận, còn có sự bình yên.

Cô đứng lên, đi đến bên giường, lấy từ trong túi xách của mình ra một mảnh giấy, trên đó có ghi một chuỗi con số, Lăng Huyền, tôi tin tưởng cô một lần này, hy vọng cô đừng làm cho tôi phải thất vọng.

Lấy di động ra, cô bấm dãy số kia, từ lúc bấm gọi xong, cô, từ nay về sau cô và cô ta sẽ cùng đứng trên một chiến tuyến. Có điều, các cô vĩnh viễn sẽ không bao giờ trở thành bạn bè của nhau.

Chẳng qua là tạm thời muốn đạt được mục đích riêng của mình.

Bên kia Lăng Huyền buong di động đổ thẫn xuống, quay đầu tựa vào trên cửa toilet, môi đỏ mọng nhẹ nhàng nhếch lên. Quả nhiên không ngoài dự liệu của cô, cô ta vẫn đồng ý. Mở cửa toilet ra, cô hơi ngưng một chút, nhìn thấy được Giản Tiểu Phương đang đi về phía toilet này, ánh mắt hơi hơi lóe lên một chút.

Giản Tiểu Phương đương nhiên cũng nhìn thấy cô ta, chỉ là thản nhiên liếc nhìn cô một cái, đi thẳng vào bên trong, cô và cô ta, cũng chẳng có gì để nói.

Đã xong nên con mắt hơi hơi hạ xuống, khóe mắt của cô liếc qua bóng dáng Giản Tiểu Phương, bắt đầu cười khê. Trong nụ cười lại có chút ý tứ hàm xúc khó hiểu. Bước chân đi, cô ngẩng đầu đi ra bên ngoài.

Giản Tiểu Phương đột nhiên quay đầu lại, không biết vì sao, cô cảm giác được có gì đó không bình thường, cô xoa xoa mi tâm của mình, gần đây đúng là thực buồn phiền.

An An đáng thương, cô ấy còn phải chịu đựng đến mức nào nữa đây?

Cô kiểu gì cũng đã nói thử, uy hiếp, cứng rắn, mềm mỏng, thậm chí thiếu chút nữa cô đã cùng cô ấy đoạn tuyệt quan hệ bạn bè. Thế nhưng, người phụ nữ kia thật sự là cố chấp đến mức khiến cô muốn trực tiếp bóp chết cô ấy cho xong.

Cố ấy không rời đi, không ly hôn. Cho dù là người đàn bà kia đã quay lại, cho dù là cô ta đã chiếm hết tất cả của cô ấy, cho dù là người đàn ông kia đối với cô ấy thực khinh thường. Cố ấy vẫn yêu anh ta, đến bây giờ vẫn chưa từng thay đổi.

113. Q.2 - Chương 35

Cô ấy nói, cô ấy yêu người đàn ông kia, yêu đến mức không còn chút chút tự tôn, không còn là chính mình. Trừ bỏ việc yêu anh ta, cô ấy đã muốn không biết chính mình phải làm cái gì nữa.

Yêu đúng là một điều điên cuồng, An An, cậu thật sự muốn như vậy sao?

Xoay người, mở cánh cửa ra, bước chân của cô so với bình thường lại lộ ra nặng nề thêm mấy phần.

Chuyện của Mục Nham và Cố Nghê Y, hiện tại tất cả mọi người đều biết, trên mặt báo đều tràn ngập chuyện của bọn họ, không biết chuyện giữa hai người họ có liên lụy đến An An hay không, dù sao Cố Nghê

Y cũng không giống những người phụ nữ khác, Mục Nham yêu cô ta, nhưng là, anh ta lại luôn tuân theo lời hứa với Mục lão phu nhân, không muốn ly hôn với An An.

Mà người kẹt ở bên trong là An An nhất định sẽ bị thương tích đầy mình, chỉ vì cô ấy yêu người đàn ông này.

hiệp an na là một cô gái cực kỳ đơn thuần nhưng lại cực kỳ cố chấp, mà cô ấy đối với gia đình lại khát vọng mạnh mẽ hơn so với người bình thường rất nhiều, vì vậy, cô ấy trừ việc chờ đợi, chờ từng chuyện từng chuyện tiếp theo đến tổn thương mình, lại không thể làm gì. Như thế, thân là bạn của cô ấy, cô có thể làm được gì đây.

Thở dài, cô dừng lại, tựa lưng vào trên tường, mặt tường lạnh như băng, lạnh đến thấu tim cô.

“Đang suy nghĩ gì vậy?”, đột nhiên một giọng nói đàn ông ấm áp dịu dàng truyền đến, cô xoay đầu thì nhìn thấy được Thượng Quan Thuyên cũng bắt chước động tác của cô, tựa lưng lên tường. Tay anh đút vào túi quần, hơi hơi nâng cằm lên, tao nhã lại thực ôn nhu.

Lần đầu tiên, Giản Tiểu Phương cũng không giống như bình thường mà không thèm để ý đến anh, cũng không có thẳng thừng ném cho anh một ánh mắt khinh thường, chỉ quay đầu đi, tựa đầu lên trên tường.

“Tôi đang nghĩ Mục Nham rốt cuộc đang muốn làm cái gì, người phụ nữ anh ta yêu đã quay trở lại, vậy thì vì cái gì không trực tiếp ly hôn với An An, như vậy tuy rằng tàn nhẫn nhưng cũng chỉ là nhất thời, kéo dài thêm một ngày, An An sẽ càng thống khổ thêm một phần”.

Thượng Quan Thuyên rời khỏi mặt tường, hai bên khóe môi tự nhiên cũng nhếch lên, trong mắt cũng có lo lắng nói không hết, “Nham làm việc từ trước đến nay đều có mục đích và kiên trì, chúng ta đều biết nguyên nhân lúc trước cậu ấy kết hôn với An An, cậu ta không phải là một người thất tín. Hơn nữa, anh có cảm giác, Nham còn có tâm tư khác”, nói tới đây, Thượng Quan Thuyên cũng lâm vào trầm tư, Nham vẫn luôn là một người đàn ông vui buồn đều không biểu hiện ra bên ngoài, tâm tư của cậu ta đều rất khó đoán được, anh không biết cậu ta rốt cuộc đang suy nghĩ điều gì, nhưng là, anh thật sự hy vọng, cậu ta đừng để bị đả kích giống như ba năm trước nữa, người phụ nữ như Cố Nghê Y, thật sự không đáng để yêu. Thế nhưng, ba năm này Mục Nham vẫn đối với cô ta như vậy, cuối cùng cũng không thể tránh được phần tâm tư kia của mình.

“Tâm tư gì? Anh ta sẽ không thích An An?”, Giản Tiểu Phương khinh thường ngẩng đầu lên, nếu thật sự là như vậy, vậy thì, cô phải ra mặt thôi, tên đàn ông này, căn bản là không có trái tim, An An đối với anh ta tốt như vậy, nhưng anh ta chưa từng cảm động qua một lần.

“Ah, anh chưa nói gì hết”, Thượng Quan Thuyên lắc đầu, đối với câu hỏi đột ngột của Giản Tiểu Phương thực sự là không có biện pháp nào, Mục Nham thích Diệp An An, nói cho người khác nghe, chẳng ai tin tưởng được. Người Nham thích vẫn là kiểu phụ nữ xinh đẹp thành thực như Cố Nghê Y vậy, bạn gái của cậu ta từ trước đến nay đều thuộc kiểu này. Cho nên, cậu ta đối với Diệp An An, thật đúng là hai người ở hai thế giới khác nhau.

“Hừ, trên đời này quạ nào mà chẳng đen”, Giản Tiểu Phương hừ hừ một tiếng, xoay người rời đi, cũng không quan tâm Thượng Quan Thuyên ở đằng sau đang bắt đầu dĩ cười khổ, anh đang trêu chọc cô đấy sao.

(Thành ngữ ví von cùng một giuộc, cùng bản chất xấu xa như nhau cả)

Khi hai người vừa rời đi, Lăng Huyền từ phía sau đi ra, khóe môi của cô hơi hơi nhếch lên một chút. Thích sao? Có lẽ vậy.

Cô lấy di động ra, bấm một dãy số điện thoại vừa điều tra được.

Mãi đến khi bên kia truyền lại một tiếng ‘Alo’, cô ngẩng đầu, trong mắt mơ hồ một mảnh mưa gió, hy vọng bọn họ sẽ thích lễ vật lần này của cô.

Giản Vũ Phong gắt gao nắm điện thoại trong tay, rồi thả cách xuống dưới. Sau khi cú điện thoại sắc mặt của anh liền đen như vậy. Anh đứng lên, góc áo vung lên thành một trận gió lạnh. Nhanh chóng đi ra khỏi văn phòng.

114. Q.2 - Chương 36: Giản Vũ Phong Thổ Lộ

Diệp An An kéo chặt quần áo trên người, ngoài cửa tuyết đã muốn ngừng, nhưng là, thời tiết tựa hồ vẫn nặng nề như vậy. Bước nhanh về phía trước, hơi ẩm trắng từ trong miệng thỉnh thoảng lại phả ra.

Ngón tay lạnh như băng có chút run rẩy, chạy lại có cảm giác cơ thể ẩm áp lên rất nhiều.

Đi vào bên trong một nhà hàng, cô vừa ngẩng đầu lên liền nhìn thấy Giản Vũ Phong đang ngồi ở bên trong. Cô bước nhanh qua đó, ngồi ngay trước mặt anh, nhưng lại không phát hiện, trong ánh mắt Giản Vũ Phong chợt lóe ra, ẩn ẩn lo lắng cùng đau lòng.

“An An, em vẫn khỏe chứ?”, tay Giản Vũ Phong thả lỏng dần, tận lực đè nén thanh âm của mình.

“Em tốt lắm” Diệp An An cười dịu dàng, thành công việc giấu đi sự bi thương nơi đáy mắt, “Giản đại ca, em vẫn tốt lắm”, Cô cười nhìn Giản Vũ Phong, chỉ là ý cười trên mặt, chỉ ở bên khóe môi, còn đôi mắt của cô, rõ ràng là đang khóc sao?

“An An”, suy nghĩ trong lòng Giản Vũ Phong đột nhiên đau đớn một chút, cô gái này, anh vẫn rất yêu quý, vẫn rất thích. Nhưng lúc này lại bị tổn thương thành như vậy. Cô ấy không phải là một cô gái nhu nhược như vậy, ngược lại, cô thực kiên cường. Nhưng là, hiện tại ngay cả kiên cường như thế cô cũng đã đánh mất đi thói quen tươi cười.

“An An, rời khỏi hắn đi”, Giản Vũ Phong rốt cuộc cũng không che dấu được tình cảm đã che giấu từ lâu, đột nhiên kéo tay của Diệp An An, anh mới mới phát hiện tay cô rất nhỏ, rất lạnh, gần như không có một chút ấm áp nào.

“Giản đại ca?”, Diệp An An chớp mắt một cái, khi nhìn thấy loại tình cảm kia trong mắt Giản Vũ Phong thì sững sốt một chút, thậm chí còn quên rút tay mình ra. Tay của người đàn ông này rất ấm áp, nhưng lại không thể sưởi ấm được một chút nào trái tim của cô, thậm chí còn làm cho tim cô thấy lạnh hơn.

Giản Vũ Phong, anh trai Giản Tiểu Phương, cho tới bây giờ cô cũng chỉ xem anh ấy như một người anh trai mà thôi.

Sao có thể, sao ah ấy có thể...

Loại ánh mắt này, tên là thích, âm thầm thích, hoặc cũng có thể nói là yêu, yêu trong giây giũa. Cũng giống như cô vậy.

Như thế sẽ không có cách nào nhận được tình yêu đáp lại.

“An An, rời người đàn ông kia đi, ly hôn đi, anh ta chưa từng yêu em. Vì cái gì đã biết rõ tổn thương như vậy còn muốn ở bên anh ta chứ? An An, từ trước đến giờ anh cũng chưa từng nói, anh thích em, An An, tin tưởng anh, anh sẽ cho em những gì em muốn”, Giản Vũ Phong gắt gao nắm tay của Diệp An An, anh đã sai lầm rồi, thật sự sai lầm rồi, nếu anh nói sớm một chút, anh tích cực một chút, như vậy, lúc này Diệp An An sẽ không phải ở cái dạng này.

Cuộc điện thoại nặc danh kia khiến anh nghĩ thông suốt rất nhiều chuyện. Hiện tại An An căn bản là không hạnh phúc, không đúng, từ khi cô ấy gả cho Mục Nham đều chưa từng được hạnh phúc một lần.

Cho nên, anh không muốn cô ấy lại tiếp tục trải qua những ngày như vậy, cô ấy có thể nhận được thật nhiều, thật nhiều tình yêu.

Tay hai người nắm chặt cùng một chỗ, nhưng lại không phát hiện, ngoài cửa có một người đàn ông dùng con người đen gắt nhìn chằm chằm đôi tay kia, mà đứng bên cạnh hắn là một người phụ nữ, trong ngực cô ta còn ôm một xấp tài liệu. Khóe môi của cô ta hơi hơi buông lỏng một chút, trong mắt có một loại cảm xúc đặc biệt.

Cô quay đầu qua, nhìn thấy sắc mặt người đàn ông phải nói là cực kỳ khó coi, trong con người bình thường vẫn bình thường của hắn như đã đổ lên rất nhiều, bên trong giống như tức giận muốn hủy diệt

tất cả, bạc môi mân thực nhanh thực nhanh, ngay cả không khí bốn phía tựa như rất áp lực. Khiến cho người ta có chút hít thở không thông. Người phụ nữ đi qua một chút đi theo người đàn ông này. Anh ta chính là một người đàn ông lạnh lùng cứng rắn, vô tình, cô cũng chưa từng thấy hần phần nộ như vậy. Đúng vậy có lẽ hiện tại hần bình tĩnh, cô lại biết, người đàn ông trước mặt lúc này trên người mang theo một trận tức giận chưa từng có, cô nhìn thấy mu bàn tay của hần đang kiềm chế quá mức mà nổi cả gân xanh.

115. Q.2 - Chương 37: Cự Tuyệt

“Chúng ta đi”, hồi lâu sau, hần nhắm hai mắt lại, khi mở ra lần nữa, bên trong dường như đã bình tĩnh hơn. Nhưng cũng càng lạnh lùng thêm rất nhiều, xoay người, hần không đi đến chỗ đôi nam nữ kia mà đi thẳng ra bên ngoài, nếu không rời đi, hần không dám đảm bảo sẽ không trực tiếp giết hai người kia, được lắm, bọn họ thật không hổ danh là vợ chồng, ngay cả việc ngoại tình cũng cùng nhau làm một lúc.

Hần có Cố Nghê Y, mà cô ta có người đàn ông kia, hần không ngờ đã nhìn lầm người phụ nữ này, đơn thuần sao? Thì ra, cô ta vẫn luôn lừa hần, thì ra, cô ta yêu một lúc nhiều người, còn có thể cùng người đàn ông khác nùng tình mật ý, còn là vô cùng yêu, Mục Nham hần đời này ghét nhất là bị phản bội, không ngờ là lại phải nhận lấy một lần nữa.

Bước chân của người đàn ông đi thực nhanh, bóng dáng hần vẫn cao ngất , rộng lớn như vậy, thế nhưng, lại có thể cảm giác đang che dấu tịch tịch sâu sắc, có Cố Nghê Y, thì ra hần vẫn tịch tịch như vậy.

Lăng Huyền gắt gao cau mày, quay đầu lại, thấy Diệp An An đã rút tay về. Cô nhìn thấy sắc mặt của người phụ nữ kia tái nhợt không huyết sắc, đột nhiên lại có một loại xúc động muốn chấm dứt tất cả chuyện này. Thế nhưng, cô biết, có một số việc một khi đã bắt đầu thì sẽ không còn đường quay về nữa, lúc này cô chính là như vậy.

Xoay người, cô đi sát phía sau người đàn ông, bóng dáng người đàn ông chậm rãi xa dần. Cô dừng bước chân lại, mở to hai mắt, thật sự không thể lùi bước nữa. Mưu kế của cô thành công rồi, cô nghĩ rằng mình sẽ rất vui vẻ, nhưng là, vì cái gì cô lại cười không nổi.

Cùng là người phụ nữ đáng thương mà thôi, cô thật sự phải làm đến bước này sao? Cô bắt đầu hoài nghi tất cả đã qua.

Mà Mục Nham, có lẽ ngay cả hần đều không phát hiện, hần đối với Diệp An An cũng không phải vô tình như vậy. Có chút yêu, chỉ là chưa phát hiện ra mà thôi, nếu phát hiện, vậy thì, mặc kệ cô ta, còn cô, cũng chẳng có cơ hội nào.

Bên trong, một đôi nam nữ kia còn đang đối diện nhau, nhưng lại không ai nói gì hết.

Diệp An An đặt tay trên đùi mình, cô lúc này thật sự không thể đối mặt với người đã từng xem là anh trai trước kia, loại tâm tư này của anh, khiến cô nhất thời không biết phải như thế nào, có lẽ, cô vẫn luôn biết, chỉ là vì không thể đáp lại, cho nên mới cố ý lơ là. Về mặt nghiêm túc của người đàn ông, ánh mắt chờ mong, thậm chí, mất mát trong nháy mắt kia, trước mắt của cô lại hiện ra khuôn mặt tuấn mỹ lạnh lùng của một người đàn ông khác.

Cúi đầu, nắm chặt ngón tay.

“Thực xin lỗi, Giản đại ca”, thanh âm nhợt nhạt truyền đến, chờ mong trong mắt Giản Vũ Phong nháy mắt tan vỡ, anh nhếch khóe môi, khuôn mặt dịu dàng ấm áp lúc này có chút tịch tịch.

Quả nhiên, cô ấy vẫn cự tuyệt, ngay từ đầu đã biết cô sẽ không chấp nhận, nhưng là, khi chính tai anh nghe được sự thật, vẫn khó chịu như vậy, lần đầu tiên anh thổ lộ, cứ như vậy mà kết thúc.

“Không có gì”, Giản Vũ Phong vươn tay muốn chạm vào sợi tóc bên má cô, cuối cùng lại chán nản mà buông tay, “An An, anh vẫn sẽ ở nơi này chờ em, nếu em cảm thấy mệt mỏi, vậy thì cứ quay về bên Giản đại ca, Giản đại ca sẽ cho em một tương lai hạnh phúc, được không?”.

Buông tay, Giản Vũ Phong cười có chút cứng ngắc, nhưng lại vô cùng đẹp mắt.

Diệp An An cúi đầu, hốc mắt có chút chua xót khó nhìn, cô coi Giản Vũ Phong là anh trai, bị tổn thương, cô hiểu được, không được tình yêu đáp lại là cỡ nào thống khổ, thế nhưng, cô cũng không muốn lừa anh.

Bởi vì, cô không yêu anh, là không yêu mà lại chấp nhận anh ấy, như vậy đối với anh ấy lại là một loại tàn nhẫn lớn hơn nữa.

Giản Vũ Phong ngồi tại chỗ, ly trà trong tay lạnh dần. Rốt cục cũng nói ra, nhưng là, kết quả cũng không khác so với tưởng tượng của anh, biết vậy, nhưng anh vẫn muốn thử một lần.

Một ly trà lạnh như băng, một khối lạnh thấu tim, một người, hay là hai người, cũng có thể là ảnh hưởng đến nhiều người khác nữa.

Uống trà vào trong miệng, lạnh lẽo mà cay đắng.

116. Q.2 - Chương 39: Có Bảo Bảo

Diệp An An đi bên đường, thỉnh thoảng lại có chiếc xe chạy qua cô, di chuyển trên đường giống như một giai điệu đặc biệt, chỉ là, với cô mà nói, cũng chỉ là mất điếc tai ngơ. Cô dừng lại, nhìn mảnh đèn xa xa đằng kia, hà một hơi, âm áp bỗng nhiên biến mất.

Cô quý trọng tất cả những gì bên người mình, thế nhưng, hiện tại dường như đang mất đi càng ngày càng nhiều, nhiều đến mức làm cho cô đã muốn không thể thừa nhận nữa rồi.

Ký ức của đêm say rượu hôm đó rõ ràng như vậy, ở trong trí nhớ của cô chưa từng phai nhạt chút nào. Có lẽ, anh đã quên, nhưng cô lại chưa từng quên. Chỉ cần đảo mắt qua sẽ hiện lên rõ mồn một trước mắt.

Bởi vì vậy, cho nên chưa từng quên đi. Nếu không vì vậy, vậy thì cũng chưa từng đến trong tim.

Cô đặt tay lên bụng hơi hơi dùng sức một chút, cô thật sự hy vọng mình đã nghĩ sai rồi, cái kia của cô đã lâu rồi không thấy đến, chỉ có một nguyên nhân, có lẽ cô đã mang thai.

Nhưng là, cô hy vọng mình không mang thai, tình huống hiện tại của bọn họ không thích hợp để có đứa nhỏ này. Nó đến chỉ làm quan hệ giữa họ càng ngày càng phức tạp hơn mà thôi. Đứa nhỏ trong một trong gia đình không có tình yêu, thì sẽ không nhận được yêu thương, như vậy cục cưng của cô sẽ đáng thương biết bao. Nhưng là ngẫu nhiên mà, cô cũng hy vọng cô thật sự mang thai, như vậy có phải sẽ được anh ấy quan tâm một chút hay không. Nhưng mỗi khi nghĩ đến đây, cô liền cảm giác mình thực dễ tiện, lại đi lợi dụng cục cưng của chính mình, chuyện như vậy, khiến cô cảm giác chính mình thực hổ thẹn.

Mục Nham là loại người gì, cô rất rõ ràng, anh không yêu cô, vậy thì anh sẽ yêu thương cục cưng của cô sao?

Xoay người, lông mày của cô hạ xuống thành một mảnh ưu sầu sâu sắc. Có lẽ, thật sự cô phải đi kiểm tra xem, rốt cuộc cô có cục cưng hay không.

Xách lấy túi xách của mình, đi xuống lầu, mấy người nữ giúp việc đang đứng trong phòng khách, từng người từng người vội vã, nhìn thấy cô xuống lầu, chỉ hướng cô lễ phép cười, sau đó cho dù có chút ý nghĩ cũng không dám để ngoài mặt, nếu có, có lẽ cũng là đang suy đoán thân phận của cô.

Thân phận của cô ở trong này cũng không nhìn thấy được, không hề biết đến. Kỳ thật, cô mới là vợ chính thức của Mục Nham, hợp pháp, cũng là công chứng, nhưng là hiện tại trong mắt bọn họ, Cố Nghê Y mới là vợ của Mục Nham.

Mà cô, chẳng là gì hết.

Cố Nghê Y cướp đoạt đi tất cả của cô, thế nhưng, cô lại không hận nổi cô ta, trong hai người cũng không thể nói được ai có lỗi với ai.

Cô đi ra ngoài rồi, đóng cửa lại, mơ hồ có thể nghe được lời thì thầm phía sau, chắc đang suy đoán thân phận của cô. Cô chỉ ngẩng đầu cười, trong mắt lại có chút thần nhiên trào phúng, các cô ấy vĩnh viễn không đoán ra được, thân phận chính xác của cô, cho dù cô nói ra, chắc cũng không ai tin tưởng.

Bên trong phòng bác sĩ, cô ngồi ở ghế nghỉ ngơi, cùng đợi kết quả. Cùng đợi giống cô có mấy người phụ nữ nữa, có vui vẻ vì mang theo, có lo lắng, lại cũng có người sợ hãi. So với các cô ấy, cô tựa hồ lại bình tĩnh hơn rất nhiều. Thế nhưng, không ai nhìn thấy tay của cô đang nắm chặt để dưới túi xách, cô cũng không hề bình tĩnh như biểu hiện bên ngoài của cô.

Mãi cho đến khi cô nghe được bác sĩ gọi tên mình, lại có chút hoảng hốt, đến khi bác sĩ gọi một lần nữa, cô mới đứng lên, rồi đi vào. Bác sĩ cầm đơn xét nghiệm lật xem, nhìn cô đi vào.

Vươn tay bảo cô ngồi xuống, vẻ mặt tươi cười có thể nói là thực dịu dàng.

“Chúc mừng cô, Diệp tiểu thư, cô đã mang thai năm tuần rồi”.

117. Q.2 - Chương 40: Rời Khỏi Cậu Ta Đi

Diệp An An cũng không hiểu hết tâm tư của anh, thấy anh không tin, vội vàng lắc đầu, “em thật sự không có việc gì”. Cô không muốn để cho người khác biết chuyện về cục cưng.

Ti Hạo thở dài một hơi, đi đến gần cô, thực tự nhiên vươn tay vén sợi tóc bên má cô lên, động tác vô cùng tao nhã, thế nhưng cũng làm cho người ta không tưởng được sự dịu dàng, “An An, rời khỏi cậu ta đi”. Anh đứng trước mặt cô, như một ngọn núi cao, vẻ mặt âm áp dịu dàng, tựa như ánh sáng ban mai, không hề chói mắt, lại cực kỳ thoải mái.

Diệp An An cúi đầu, tại sao tất cả mọi người đều bảo cô rời đi, lúc thì là Tiểu Phương, Giản đại ca, bây giờ ngay cả Ti Hạo cũng thế. Chỉ là, cô thật sự không thể rời được, cô yêu người đàn ông đó, yêu một năm, suốt một năm. Hơn nữa, bây giờ cô còn có con của anh.

Rời đi, thật sự dễ dàng như vậy sao?

“Ti...”, hồi lâu sau, chữ ‘Ti’ kia như mắc kẹt ở trong cổ họng, cô mới phát hiện, cô không biết phải xưng hô thế nào với người đàn ông này. Anh đối với cô luôn tốt một cách khó hiểu, tựa như Giản đại ca vậy, cho cô một cảm giác thân thiết đặc biệt.

Giống như người nhà vậy.

Thế nhưng cô biết, cô trèo cao không nổi.

“Gọi tên anh cũng được, An An”, Ti Hạo nhận ra cô khó xử, trực tiếp mở miệng nói, anh dứt tay vào trong túi quần, tươi cười ôn hòa, đối với Diệp An An mà nói, hàm chứa một mối thân thiết kỳ lạ.

“Ân”, Diệp An An gật đầu một cái, mỉm cười, xem ra mấy ngày nay đến giờ, đây là nụ cười thật tình duy nhất của cô.

Đúng lúc này Ti Hạo lấy từ trên người ra một tấm danh thiếp in chữ vàng đặt vào trong tay cô, sau đó nhìn cô một cách chân thành, “An An, nếu em dự định sẽ rời khỏi cậu ta, vậy thì hãy gọi cho anh, anh sẽ đưa em đi, bất cứ nơi nào trên thế giới đều được”, Ti Hạo anh hứa hẹn, chỉ cần cô bằng lòng thì sẽ tồn tại mãi mãi. Diệp An An đáng giá để anh làm như vậy.

Diệp An An gắt gao nắm danh thiếp trong tay, nhìn theo bóng dáng của Ti Hạo. Không giống với Mục Nham, Ti Hạo trong ấn tượng của cô vẫn là nhà nhân lịch sự, cúi đầu, cô nhìn vào tấm danh thiếp trong tay, hốc mắt hơi cay cay một chút. Nhẹ nhàng hít hít cái mũi, cô lại đi tiếp ra bên ngoài. Mà một bàn tay của cô, vẫn đặt trên bụng mình, tựa như đang bảo vệ một thứ gì đó vậy.

Kéo kéo quần áo mình lại một chút, cô cũng không trở về ngay nơi mà cô đã không còn xem nó như là nhà mình nữa mà đi vào trong một cửa hàng bán đồ trẻ sơ sinh. Toàn bộ bên trong đều là quần áo cùng đồ

dùng của trẻ con, mỗi một cái đều trông rất đẹp, đều rất khéo léo, nhỏ nhỏ, màu sắc trắng tinh, thật sự yêu thích không muốn rời tay. Cô không ngừng nhìn, nghĩ đến lúc cục cưng của mình sinh ra, mặc vào những bộ quần áo này, nhất định sẽ vô cùng đáng yêu.

Không biết, cục cưng của cô sẽ giống cô, hay là giống anh đây.

Nhìn thật lâu cô mới quyến luyến rời đi, cô không dám mua, chỉ có thể đứng xem. Cục cưng trong bụng cô bây giờ vẫn là một điều bí mật, chỉ có một mình cô biết được. Khi cô vẫn chưa chắc chắn được cục cưng sẽ an toàn, cô không dám đem chuyện này nói cho bất cứ người nào hết. Cho dù Mục Nham muốn đưa bé này, nhưng còn Cố Nghê Y, người phụ nữ kia, cô ta tuyệt đối không hề đơn giản như bề ngoài của cô ta. Cô sợ cô ta sẽ làm tổn thương đến cục cưng của cô. Dù sao, cục cưng này, không nằm trong dự liệu của ai hết, mà cô sẽ bảo vệ thật tốt cục cưng của cô.

Đây là người thân duy nhất trên đời của cô.

Gió bên ngoài thỉnh thoảng thổi tới, trên mặt giống như có những gai nhọn đâm tới thực đau đớn, hà một hơi vào giữa hai tay, khí ấm bên miệng vừa ra, nháy mắt đã biến mất không thấy.

Cô đi về phía trước, bóng lưng lộ ra vẻ cực kỳ gầy yếu. Gió mùa đông thỉnh thoảng lại thổi hất lên những sợi tóc trên vai cô, trở nên xinh đẹp đến kỳ lạ, nhưng loại khí chất ôn nhu giản dị lại làm cho người ta khó quên.

Khí chất thực sạch sẽ, tựa như một đoá thanh khiết, nhẹ nhàng.

Diệp An An nhìn bụng mình, bên miệng nở một nụ cười hạnh phúc.

Cục cưng, cục cưng của cô.

Cô ngẩng đầu, liền cảm giác như mọi thứ hôm nay đều mang theo hương vị của ánh sáng mặt trời, thực ấm áp, thực ấm áp.

Cô hôm nay cũng không ngồi xe bus về, khi biết mình mang thai, cô liền đặc biệt chú ý, nên đón một chiếc taxi về. Khi xuống xe, cô đứng ở bên ngoài biệt thự, một ngày trôi qua, tâm tình cũng đã thay đổi rất nhiều. Vì đứa nhỏ này, cô càng phải kiên cường thêm mới được, như vậy mới có thể bảo vệ được cục cưng chưa sinh ra của cô.

118. Q.2 - Chương 41: Ai Mới Là Kẻ Thứ Ba?

Mở cánh cửa ra, bầu không khí bên trong hết sức kỳ quái, phòng khách lúc này có rất nhiều người đang đứng ở đó, tất cả người hầu cũng đều ở đây, dường như đang nhìn gì đó vậy. Hơn nữa ngay cả ánh mắt của những người hầu kia nhìn cô cũng thay đổi rất nhiều, có cả đồng tình, cũng có cả đáng thương. Cô khẽ chớp mắt một cái, che giấu đi chút khó hiểu trong mắt mình. Quay đầu lại, lúc này mới lúc này mới phát hiện trong phòng khách còn có một người đang đứng nữa, một người cô vô cùng quen thuộc.

Tiểu Phương, còn có, Cố Nghê Y.

Sao cô ấy lại đến đây?

“An An”, Giản Tiểu Phương vừa nâng mắt lên đã nhìn thấy cô, đi thẳng đến trước mặt cô, kéo tay của cô, mà sắc mặt Cố Nghê Y lại rất khó coi nhìn Giản Tiểu Phương.

“Tiểu Phương, sao cậu lại đến đây?”, Diệp An An trực tiếp giữ chặt lấy Giản Tiểu Phương, cô ấy rất ít tới nơi này, bởi vì cô ấy cũng không thích Mục Nham lắm. Đường nhiên nguyên nhân cũng là vì cô. Chỉ là, sao hôm nay cô ấy lại đột nhiên tới đây.

Giản Tiểu Phương cắn răng, hít một hơi thật mạnh, “Diệp An An, cậu còn coi mình là bạn thân sao? Cậu có phải là heo không? Cậu ngốc đến mức khiến mình thật muốn trực tiếp bóp chết cậu, đỡ ỉn đến lúc này phải tức chết”. Cô gắt gao cầm chặt tay của Diệp An An, sao cô ấy có thể gạt cô như vậy. Thì ra cô gái

này đã bị ức hiếp đến nông nổi này rồi, chồng đã bị người ta cướp mất, bây giờ đến cả nhà của cô ấy cũng đã bị cướp đi hết.

“Tiểu Phương, làm sao vậy?”, thân thể Diệp An An hơi chút cứng ngắc, cười có chút bất an, nụ cười của cô mang theo tia an ủi dễ chịu, nhưng khi lọt vào trong mắt Giản Tiểu Phương, lại thật sự là đau đớn.

An An, rốt cuộc mấy ngày nay cậu làm sao mà trải qua được.

“An An, cậu rõ ràng là bà chủ của căn nhà này, rõ ràng cậu mới là người vợ hợp pháp của Mục Nham, còn người đàn bà này, cô ta là gì chứ. Một kẻ thứ ba chen vào mà thôi”, Giản Tiểu Phương tức giận đến mức toàn thân đều run rẩy, cô thật sự sắp tức chết rồi. Trên đời này sao lại có một người con gái ngốc như Diệp An An, sao lại có một người đàn bà không biết xấu hổ như Cố Nghê Y kia chứ.

Nếu đã muốn từ bỏ người đàn ông kia, sao còn trở về, vì cái gì còn muốn phá hư gia đình của người khác, lại còn học đầu cái kiểu quang minh chính đại bước chân vào nhà người ta, cô ta có biết hai chữ hổ thẹn viết như thế nào không?

Người hầu bên cạnh bị thanh âm lớn đến cực điểm của cô dọa ột chữ cũng không dám nói, chỉ lẳng lặng nhìn ba người này, tựa như cư phản ứng như vậy mới thực. Đường như phải cả nửa ngày sau bọn họ mới hiểu hết được quan hệ giữa ba người này, hóa ra, lại là một mối quan hệ phức tạp như vậy.

Cố Nghê Y đứng ở một bên, khuôn mặt không có lấy nửa điểm cảm xúc, nhưng là, trong đôi mắt hẹp dài của cô ta lại có chút lóe lên cùng với khuôn mặt nham hiểm không thể sai được.

Hai ả đàn bà này đều đáng chết, cô ghét nhất bị người khác nói cô là kẻ thứ ba, cô rõ ràng mới là người phụ nữ mà Mục Nham yêu, nếu không có chuyện lúc ba năm trước kia, vậy thì bây giờ có thể có một Diệp An An tồn tại sao, có thể có một ả đàn bà này chỉ vào mũi cô mà mắng sao.

Được, được lắm, cô sẽ nhớ kỹ toàn bộ, nhục nhã mà bọn họ cho cô, cô sẽ đem hết thảy trả lại cho bọn họ, hơn nữa còn là trả lại gấp bội, Cố Nghê Y cô từ trước đến nay đều là người có thù phải trả.

“Tiểu Phương, đừng như vậy”, Diệp An An kéo kéo tay của cô ấy, định ngăn cản cô ấy đừng mở miệng nữa, Giản Tiểu Phương mắng chửi người quả thật là thực đáng sợ.

Lúc này, một trận tiếng động cơ xe vang lên, con người của Cố Nghê Y chợt lóe lên, cô đột nhiên nhắm hai mắt lại, yếu ớt mà ngã trên mặt đất, giống như là bị đá kích gì vậy, mà người hầu bên cạnh thấy vậy bắt đầu kinh hô.

Diệp An An và Giản Tiểu Phương cũng sửng sốt, sao tự nhiên ngã liền ngã như vậy, người đàn bà này khi này còn khí thế hung hãn thế, sao đột nhiên lại trở thành yếu ớt thế này.

Ngoài cửa xôn xao một tiếng kéo mở cửa từ bên ngoài, bên ngoài gió mang theo thanh âm vù vù truyền vào, kèm theo tiếng bước chân nặng nề cấp bách của người đàn ông, trong con người từ trước đến nay vẫn lạnh lùng kiên định khi nhìn thấy người phụ nữ đang nằm trên mặt đất thì bỗng gât gao co rút lại.

“Y Y...”, quăng cặp tài liệu trong tay ra, hần lao nhanh về phía trước, trên mặt là biết bao nhiêu lo lắng, mái tóc cũng hỗn loạn trên trán, hỗn loạn cả suy nghĩ của hắn. Lúc này, trong mắt hắn chỉ có người phụ nữ đang nằm trên mặt đất kia, trừ bỏ cô, cái gì cũng không tồn tại.

119. Q.2 - Chương 42: Hẩn Sắp Làm Cha Rồi!

“Y Y, em làm sao vậy, Y Y?”, Mục Nham ngồi chồm hỏm xuống, đưa tay cẩn thận đỡ Cố Nghê Y từ trên mặt đất dậy, đau lòng mà ôm cô vào trong ngực mình. Hàng đêm chung chăn chung gối, hắn cũng chưa từng thấy cô yếu ớt như vậy bao giờ, cho dù là ba năm trước đây cũng chưa bao giờ thấy.

“Tôi không phải là kẻ thứ ba, không phải, tôi không phải là hồ ly tinh, tôi cũng không thể thay đổi được những gì người ta nghe thấy, tôi chỉ yêu Nham mà thôi”, Cô thỉnh thoảng lại lẩm bẩm vài câu, thân thể nhu

nhược nằm trong lòng người đàn ông, hai mắt nhắm chặt cũng thỉnh thoảng tuôn nước mắt không ngừng, hằn vết lên áo của người đàn ông. Giống như từng viên bột nước xinh đẹp, vỡ tan, biến mất, hỗn loạn...

Mà Diệp An An chỉ cần môi mình, thậm chí, có một tia máu chảy xuống cũng không hề biết. Cô cố gắng chớp đôi mắt mình một chút mới phát hiện, cô thế nhưng lại khóc không được, rõ ràng trái tim đau như vậy, thế nhưng, cô rốt cuộc lại khóc không ra tiếng.

Mục Nham ôm lấy Cổ Nghê Y, con người lạnh buốt quét trên người Diệp An An, thanh âm cực kỳ lạnh lẽo, “Nếu Y Y có chuyện gì, tôi sẽ đem cô đi chôn cùng!”

Giản Tiểu Phương định nói thêm gì đó nhưng lại bị Diệp An An gắt gao nắm chặt tay lại, tay của cô bị cô ấy nắm rất đau, thế nhưng cũng không gãy ra, lần này có phải cô đã làm hại An An rồi hay không, còn Cổ Nghê Y kia, là cô ta cố ý, có lẽ những thứ này đều là do cô ta bày trò.

Bên ngoài phòng bệnh, Mục Nham đứng dựa vào tường, ngay cả ánh mắt cũng trở nên thảng thốt, lúc này hần cảm giác cuộc sống của mình, thực giống như một mớ hỗn độn, đã không còn cái gọi là đơn giản và thanh thản nữa. Ti Hạo từ bên trong đi ra, đi thẳng đến trước mặt hần.

“Có ấy thế nào rồi?”, Mục Nham chỉ hỏi qua loa, con người đen đảo qua phòng bệnh đang đóng chặt cửa kia.

“Không có gì!”, Ti Hạo cũng tựa lên tường, đáy mắt anh có chút cảm xúc khiến người ta không nhìn thấy rõ được.

“Phải không?”, Mục Nham xoay người, định đi đến phòng bệnh bên kia.

“Tôi muốn chúc mừng cậu, cậu sắp làm cha, Y Y của cậu, đã mang thai rồi”, thanh âm của Ti Hạo từ sau lưng hần truyền đến, anh cũng không bắt ngờ khi nhìn thấy thân thể Mục Nham hơi chấn động.

Thật đúng là một tin tức ngoài ý muốn, sắp làm cha rồi, a, anh cười châm chọc, nhưng càng cười hơn, càng bi thương hơn. Người phụ nữ kia, sợ rằng cô lại phải đau khổ nữa rồi, mà ngày cô ấy rời đi, có lẽ cũng sắp đến rồi.

Mục Nham sẽ không để cho con mình trở thành con riêng, hướng chi, người phụ nữ Cổ Nghê Y kia là người mà cậu ta yêu.

Mục Nham bước vào trong phòng bệnh, Cổ Nghê Y vẫn còn đang bất tỉnh, sắc mặt hần phức tạp nhìn cô, cho đến khi nhìn đến cái bụng vẫn còn bằng phẳng của cô, trong mắt lộ ra vẻ xúc động.

Tay hần đặt trên bụng Cổ Nghê Y, nơi này có một đứa bé, là con của hần, nhưng lại không nằm trong dự tính của hần. Khóe môi cuối cùng vẫn là hạ xuống, hần lấy từ trong túi ra một điều thuốc, vừa định châm lửa, lại nhìn thấy Cổ Nghê Y vẫn đang nhắm chặt hai mắt. Lúc này mới ý thức được nơi này là bệnh viện, hơn nữa, cô lại đang mang thai. Nhếch môi, hần đứng lên, đi ra bên ngoài.

Trong nháy mắt thanh âm đóng cửa vang lên, Cổ Nghê Y chậm rãi mở hai mắt, sắc mặt của cô hồng hào vô cùng, không hề tái nhợt như vừa rồi. Cô đưa tay đặt lên bụng mình, lần này, thật đúng là ngay cả ông trời cũng đang giúp cô rồi.

Mục Nham đứng trên sân thượng, gió lạnh thỉnh thoảng lại thổi tới trên mặt hần, mang theo một chút đau buốt lạnh như băng, hần tựa lên trên mái nhà, có chút thất thần nhìn về phía trước, trong mắt cũng là một mảnh rét lạnh còn hơn cái lạnh mùa đông này.

Xoay người, không gian im lặng, nơi này chỉ có một mình hần. Hồi lâu sau, hần ngẩng đầu, những sợi tóc trên trán có chút hỗn loạn. Lúc này mới thông thả mở hai mắt ra, trong mắt bỗng trở nên tỉnh táo hơn rất nhiều, giống như đã quyết định xong xuôi một chuyện gì đó vậy.

Bước từng bước đi xuống, bước chân của người đàn ông có phần nặng nề hơn, giày da dẫm trên mặt đất, thật mạnh, nặng nề. Bóng dáng hần vẫn rộng lớn như cũ, thế nhưng, lúc này lại có phần nào đó không xác định được.

Có người mình yêu, có con của mình, mà sao, hần lại vẫn cảm thấy có chút cô đơn lạnh lẽo.

120. Q.2 - Chương 43: Hai Sự Lựa Chọn

Nhưng là, có một số việc, cần phải giải quyết, hẳn phải chịu trách nhiệm, không thể trốn tránh được.

Cố Nghê Y lúc này vẫn ở trong bệnh viện, kỳ thật, cô đã không sao rồi, cô có cục cưng, đương nhiên phải rất chú ý đến thân thể mình. Cục cưng này, có thể cho cô tất cả những gì mà cô muốn.

Tuy rằng, thân thể của cô đã tốt hơn nhiều rồi, hơn nữa cục cưng của cô cũng vậy, chỉ là, Mục Nham lại không yên tâm cho cô xuất viện. Dù sao, trong nhà còn một người cần hẳn đi thu xếp, bằng không, hẳn sao có thể yên tâm, tùy tiện để cô quay về như vậy được.

Chiến tranh giữa những người phụ nữ hẳn biết rõ, không thể tưởng tượng được ngay cả một người vô cùng đơn thuần như Diệp An An cũng có thể làm ra loại chuyện này, ích kỷ của cô ta thiếu chút nữa đã làm tổn thương tới con của hẳn rồi.

Xe dừng lại, hẳn đi ra, lúc này sắc trời đã muốn chuyển sang đêm rồi. Bước chân của hẳn hơi ngừng một chút, gió lạnh thỉnh thoảng lại thổi vào trong quần áo hẳn, hẳn lại nhắm mắt làm ngơ, bước chân lại nhanh hơn đi về căn biệt thự. Càng đến gần, con người mắt hẳn lại càng đen hơn, cho đến cuối cùng, ngay cả đồng tử cũng hơi co rút lại một chút, tay để trong túi quần gắt gao nắm chặt.

Mở cánh cửa ra, bên trong thực im lặng, vẫn là một ngọn đèn nhỏ kia, ánh đèn vàng ấm áp, vô cùng ấm áp, chiếu rọi lên gương mặt người đàn ông, có chút hao gầy nhưng không làm giảm được sự lãnh đạm trên gương mặt anh ta.

Diệp An An từ phòng bếp đi ra, sau thời điểm này, tất cả người hầu đều đã trở về, bọn họ không ở nơi này, bởi vì Mục Nham vẫn không thích nơi này có nhiều người ở, cho nên, bọn họ cũng chỉ đến đây vào lúc ban ngày, còn buổi tối thì đương nhiên là quay về rồi, cũng chỉ có lúc này, Diệp An An mới có thể an tâm đi ra.

Cố Nghê Y thuê người hầu đối với cô cũng không tốt, tuy rằng không phải động tay động chân, thế nhưng chưa nói gì đến nhiệt tình, có lẽ, ở trong lòng các cô ấy cũng sẽ cho rằng cô cướp đoạt tất cả của Cố Nghê Y, cô không muốn đi giải thích, cũng không có sức nào mà đi giải thích, bởi vì, đây vốn là sự thật, cô lại không muốn rạch thêm lên vết thương của mình nữa.

Mà những thứ này nọ do bọn họ làm, từ trước đến nay cô đều không còn gì để ăn, cho nên, cũng chỉ có thể chờ đến lúc này, cô mới có thể tự mình làm một chút đồ ăn ngon để ăn. Hiện tại cô có cục cưng, mà cô lại càng không muốn để cục cưng của cô phải đói bụng.

Cục cưng của cô không được yêu thương thì có cô sẽ toàn tâm toàn ý yêu thương con, cô vẫn là không định đem chuyện mang thai nói cho Mục Nham, vì thật sự không biết phải mở miệng nói như thế nào, cô không muốn dùng đứa nhỏ để níu kéo anh. Thế nhưng, nếu, đây là lựa chọn duy nhất, biện pháp duy nhất có thể giữ chân anh lại, vậy thì, cô vẫn nghĩ như vậy sao?

Cô thật sự không biết, cô hy vọng cục cưng có thể lớn lên trong một gia đình bình thường, có cha, cũng có mẹ, có thể nhận được tình yêu từ cha mẹ, mà không phải giống như cô, cái gì cũng không có. Cô chưa từng có những thứ đó, nên cô muốn cho cục cưng tất cả, nếu đây là lựa chọn duy nhất cô có thể, vậy thì, cô có phải nên thử một chút hay không.

Cô vội tap dề ra, bước ra khỏi phòng bếp, ngẩng đầu lên, lại thấy được vẻ mặt lạnh như băng của Mục Nham đang đứng trong phòng khách. Cô hơi hơi ngừng lại một chút, ngón tay cũng hơi run rẩy, lông mi rủ xuống thành hai chiếc bóng, cúi đầu, cô đi về phía trước, rõ ràng cảm giác được hai tia nhìn đang gắt gao nhìn chăm chăm theo cô, như hình với bóng.

Hồi lâu mà Mục Nham không nói gì, hẳn gắt gao nhìn chăm chăm người phụ nữ này, từng hình ảnh trước đây đều vụt qua trước mắt hẳn, đêm đông, một mình cô cứu hẳn từ trong thang máy ở công ty ra, hẳn sinh bệnh, cô chăm sóc hẳn cả đêm, hẳn thích ăn những gì cô làm, còn thích nhìn cô ngồi ở bên cạnh mình.

Mà hẳn khi thực sự muốn vứt bỏ lại mới phát hiện, thì ra, hẳn thật sự không muốn, không muốn buông tay người phụ nữ này.

Không buông gì đây chứ, hần xoay người, nhìn thấy đồ ăn để trên bàn kia, cô ta đúng thực là rất hưởng thụ, Y Y thì còn đang nằm trong bệnh viện, cô ta lại có thời gian ở đây hưởng thụ này nọ, nghĩ đến đây, khóe môi hần giấu cợt liếc qua một cái, thật đúng là một người đàn bà dối trá.

“Cô ấy, có khỏe không?”, đôi môi Diệp An An run rẩy, cánh môi khô khốc giống như đóa hoa bị mất hết nước, ngay cả toàn thân cô cũng vậy, không có một chút sức sống, kia nếu còn cũng chỉ là còn lại chút trong tinh lực bên trong ánh mắt của cô, không phải là yêu, thì cũng là càng yêu hơn.

“Đây không phải là điều cô muốn sao? Y Y bây giờ còn đang phải nằm viện, cô thật đúng là ác độc mà”, Mục Nham ngồi trên sofa, hần nói những lời vô tình xong, con ngươi lạnh lùng lại nhìn chăm chăm vào gương mặt tái nhợt không còn chút máu người phụ nữ, hần như muốn nhìn thấu cô, trừ bỏ vẻ bên ngoài lạnh khốc thì không còn gì hết. Nếu đã phải lựa chọn, vậy thì, hần cũng chẳng phải lưỡng lự đối với một người phụ nữ phản bội hần, tổn thương đến người phụ nữ hần yêu, thậm chí còn thiếu chút nữa tổn thương đến đứa con còn chưa chào đời của hần nữa.

121. Q.2 - Chương 44: Anh Muốn Ly Hôn!

Diệp An An cúi đầu, “Thực xin lỗi”, thanh âm của cô giống như bị mắc kẹt trong cổ họng, gần từng chữ đều vô cùng khó khăn, cô ở bên cạnh anh, từ khi bắt đầu đến bây giờ, cô đều luôn luôn rơi vào thế bị động nhu nhược, đó là bởi vì cô yêu anh, mà anh, cũng là bởi vì không yêu cô, cho nên, cho tới bây giờ cũng chưa từng tin tưởng cô, cho dù chuyện này có phải do cô làm hay không, cũng mặc kệ là cô có thừa nhận hay không.

Anh đã nhận định là cô làm, vậy thì cô có giải thích gì đi nữa cũng chẳng có ích gì.

Mà cô cũng không biết vì sao phải xin lỗi, tuy rằng không phải cô, tuy rằng cũng không liên quan đến cô, thế nhưng, cô vẫn muốn nói lời xin lỗi, bởi vì, anh nói đúng, cô là kẻ thứ ba xen vào giữa hai người họ, cũng là do cô đã phá hoại tất cả của họ.

“Xin lỗi thì có ích gì?”, thanh âm Mục Nham rất nhẹ, thế nhưng lại càng thêm vô tình, yêu hay không yêu, cũng chính là khác nhau ở điểm này. Yêu một người sẽ che chở cho cô ấy đến cùng, cho dù cô ấy có làm sai chuyện gì hay không, người đầu tin tin tưởng vẫn mãi sẽ là cô ấy. Vậy thì còn cô, đến khi nào cô mới được như vậy, có lẽ, có lẽ là cả đời này, cô cũng không thể gặp được một người tin tưởng vô điều kiện, bảo vệ che chở cho cô.

Cười chua chát, khóe mắt nhanh chóng chảy xuống một giọt nước mắt, chảy xuống lạnh như băng, cuối cùng rơi vào trong không khí, vị mặn chát như vậy, chỉ có một phần tuyệt vọng lan tràn bên trong.

Đáy lòng Mục Nham chấn động, nhìn giọt nước mắt rơi xuống nơi khóe mắt của Diệp An An, giống như rơi vào trong tim hần, mang theo đau đớn không dễ nhìn thấy được.

Bên trong phòng khách thực im lặng, ngoài tiếng hít thở của hai người ra, cũng không còn một tiếng động nào khác. Nhưng lại không biết, sau tiếng im lặng này, là thật nhiều giãy dụa.

Mục Nham nhếch môi không nói gì, hồi lâu sau, trên mặt hần lại là sự lãnh đạm khiến người ta thực khó đoán ra.

Diệp An An đứng tại nơi đó, hai tay cô đặt trên bụng mình, tựa như đang tiếp thêm ỳnh dũng khí vậy. Cơm trên bàn kia đã bắt đầu nguội lạnh, rốt cuộc cũng không tìm lại được độ ấm ngày xưa, tựa như tình yêu của cô vậy, có phải rốt cuộc cũng không tìm lại được nữa rồi hay không?!

Cuối cùng người đàn ông nheo nheo hai mắt lại, từ phía sau trực tiếp lấy ra một tờ giấy ném tới trước mặt Diệp An An. Diệp An An gắt gao nhìn chăm chăm tờ giấy kia, hồi lâu sau hai tay cô mới run rẩy nhận lấy. Khi nhìn rõ ràng nội dung bên trong, nước trong mắt rốt cuộc cũng không nhận được mà kết thành từng hạt nước mắt, chỉ là người đàn ông trước mặt này vẫn cứ giữ nguyên một biểu tình duy nhất trên khuôn mặt, đó là lạnh lùng, hoặc có thể nói là vô tình.

“Vì cái gì, vì cái gì lại muốn ly hôn?”, Diệp An An khóc, khóc không ra tiếng, không có phát điên, cũng không chất vấn gì, chỉ thều thào tự nói. Tuy rằng biết trước rằng chuyện này rồi cũng xảy ra, thế nhưng, cô thật không ngờ lại nhanh như vậy, khi cô còn chưa có chuẩn bị tâm lý, cô còn chưa nói cho anh chuyện về cục cưng, anh đã nói ra những lời này rồi.

Ly hôn, vĩnh viễn rời xa anh, cô không còn là vợ anh nữa, cô và anh cũng không còn có thể gặp nhau được, đến khi cô mới biết được thì cô đã có cục cưng của anh.

Sắc mặt Mục Nham thâm trầm thêm vài phần, “Y Y có con của tôi, tôi không thể nào để cho con mình trở thành con riêng được, hơn nữa, khi cô giả vờ với Y Y, cô có nghĩ đến chuyện này không?”, Người đàn ông vô tình nói, đứng lên, từ trên cao nhìn xuống bộ dạng rơi lệ đầy mặt của người phụ nữ, trong ánh mắt anh ta chợt hiện lên một tia do dự, nhưng cuối cùng vẫn biến thành một mảnh trầm tĩnh.

122. Q.2 - Chương 45: Ký Tên

Ngón tay của Diệp An An gắt gao nắm chặt tờ giấy kia, thì ra, Cố Nghê Y cũng có con của anh, cho nên, anh sẽ không để cho con của cô ta trở thành con riêng. Thế nhưng, con của cô, cục cưng trong bụng cô phải làm sao bây giờ? Đó cũng là con của anh mà. Cô đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn anh, thanh âm vừa run rẩy, vừa mệt mỏi, “nếu như em nói, em cũng mang thai con anh thì sao?”

Mục Nham cũng không ngờ cô sẽ nói như vậy, khóe môi hần nhếch lên khinh thường, “Cô xác định là cô có thể mang thai con của tôi sao? Cô chắc chắn đó là con của tôi, hay là đã chủng của kẻ khác đây? Mà nếu như có là của tôi, vậy thì cũng phải xóa sạch, con của tôi chỉ có thể do người tôi yêu sinh ra, còn những kẻ khác, không xứng được mang họ Mục!”

Hắn cùng với cô chỉ có một lần, hơn nữa lúc đó lại đang say rượu, hắn cũng không có tự tin nhiều như vậy, có thể khiến cho người phụ nữ này chỉ một lần mà mang thai được. Hơn nữa, giữa cô ta và người đàn ông kia, thực đúng là nói sao cũng không rõ ràng được. Ai mà biết được đứa bé là của hắn hay của người khác, lại đến đổ lên người hắn, Mục Nham hắn muốn chính là con của mình, chứ không phải là đã chủng không biết của ai. Hắn cũng không hào phóng đến mức đi thay kẻ khác nuôi con, hắn chưa từng nghĩ đến rằng cô ta sẽ mang thai.

~> nhớ lấy nhé...không rảnh đi nuôi con người khác ấy àh ==”=

Nhưng nếu là thật, vậy thì, hắn sẽ lựa chọn sao? Thật sự sẽ bắt cô xóa sạch đứa bé kia sao, có lẽ, sẽ là vậy.

Bởi vì đối với hắn mà nói, lựa chọn của hắn chính là Cố Nghê Y.

“Không phải, em không có”, Diệp An An vô lực lắc đầu, anh ta, quả nhiên không tin cô, thế nhưng, cục cưng của cô, không phải là đã chủng.

“Ký tên đi, tôi sẽ cho cô một khoản tiền để sống, sẽ không để cô phải ngủ đầu đường. Nếu cô vẫn muốn giữ khuê vị trí này không buông, vậy thì chuẩn bị mà đi làm tên ăn mày đi, mang theo đã chủng của cô nữa”, Mục Nham nhìn thấy cô chần chừ, lạnh lùng châm chọc, hắn không biết lời nói của hắn, giống như những chiếc gai nhọn, đâm vào người phụ nữ một lòng yêu mình đang đứng trước mặt đến mức tổn thương khắp người. Cuối cùng thì cũng không phục hồi được nữa.

Diệp An An hơi hơi động môi, khóe môi như nếm phải vị mặn mặn, là nước mắt của cô, nước mắt không ai thương xót. Tay cô cầm tờ đơn ly hôn kia, khi gặp phải ánh mắt bức bách không cho thương lượng của người đàn ông, cuối cùng cũng cầm lấy cây bút để ở cạnh bàn, ngón tay cô run rẩy, thậm chí, đến việc cầm bút cũng khó khăn, viết ra những chữ còn khó coi hơn cả hình sâu lông. Mấy chữ này, giống như đã dùng hết toàn bộ khí lực của cô vậy.

Ký xong, cô buông bút xuống, chậm rãi đứng lên, đi lên trên lầu. Cho đến khi đi đến bậc cầu thang, cô quay đầu lại, lại khiến cho người đàn ông nhìn thấy nước mắt mà cô rút cuộc cũng không che giấu được nữa, “tôi đi thu dọn chút đồ, sẽ lập tức rời đi”.

Mục Nham gắt gao nắm chặt tay lại, thanh âm cực lạnh, “Không cần, cô muốn ở đây đến khi nào cũng được”, hắn cũng không phải người vô tình đến vậy, dù sao cũng làm vợ chồng một năm, nên một chút này, hắn cũng có thể cho cô ta, đương nhiên là sẽ không bạc đãi cô ta. Hắn xoay mặt đi, không muốn nhìn thấy gương mặt đầm nước mắt của Diệp An An. Hắn phát hiện, trái tim hắn thế nhưng lại có thể đau đớn, đột nhiên vươn tay ra, mãi đến thật lâu về sau, hắn vẫn duy trì tư thế này, cúi đầu, hắn nhìn tay mình, trong mắt có chút mù mịt.

Cuối cùng, hắn vẫn buông tay mình xuống, mà Diệp An An cũng không nói gì nữa, cô đi lên lầu. Đối với câu nói kia của anh ta ‘ở bao lâu cũng được’, chẳng qua cũng chỉ là một trò cười. Đúng vậy, một trò cười nực cười, là muốn ở gần một chút, thế nhưng, lại là muốn để cho cô nhìn một nhà ba người họ ân ái, cô, có phải là quá bị khinh thường hay không?

Hơn nữa, cô cũng sẽ không để cho họ biết, cô thật sự có cục cưng, cô sợ, anh ta thực sự sẽ tổn thương đến cục cưng của cô.

Xoá sạch, lời nói tàn nhẫn như vậy, cục cưng của cô không ai hoan nghênh, cô sẽ hoan nghênh, nếu không có ai yêu thì cô sẽ yêu thương nó. Nó có cô là mẹ là đủ rồi.

Đi vào trong phòng mình, nơi này từng khiến cô thoải mái thở, thế nhưng, lại không có cách nào đi yêu nữa. Đây không phải là nhà của cô, vĩnh viễn sẽ không phải nữa. Cô mở tủ quần áo của mình ra, bên trong cũng chỉ có mấy bộ đồ mà thôi.

Lấy quần áo từ bên trong ra, cô thu dọn từng bộ từng bộ. Động tác của cô rất chậm, giống như muốn đem cả cô và tất cả trí nhớ ở đây ghi nhớ hết lại. Cho đến thật lâu về sau, cô xách chiếc va li da của cô ra, đồ đạc của cô cũng không nhiều lắm, trừ vài bộ quần áo, cô cũng không thể lấy thêm thứ gì theo. Nếu đã không thuộc về cô, cô cũng không cần.

Cô đứng lên, lấy từ trong ngăn kéo ra một cái hộp gói cực kì đẹp, mở ra, bên trong là một chiếc vòng tay thực xinh đẹp, có lẽ rất hợp với cô ta, thế nhưng, nó vẫn chưa thuộc về cô ta. Đây là món quà duy nhất mà một năm qua anh ta tặng cho cô. Tuy rằng, người phụ nữ khác không cần, nhưng là, cô vẫn quý trọng. Cô lấy ra, đem chiếc vòng tay cẩn thận để vào trong va li da, đây là thứ duy nhất mà cô muốn mang đi.

Trừ thứ này ra, cô cũng không muốn gì khác.

123. Q.2 - Chương 46: Rời Đi

Cô quay đầu lại, cẩn thận nhìn thật kĩ căn phòng này, từ cái bàn, ghế dựa, đến giường cho đến bức hình chụp tấm áo cưới treo trên tường kia, trong ánh mắt có chút đau đớn gạt đi không được.

Căn phòng này cô đã ở hơn một năm, cô là một người phụ nữ có khát vọng cực độ đối với gia đình, đối với nơi này, nói không có cảm tình là gạt người, cô thực sự đã xem nơi này là nhà của mình. Thế nhưng, tất cả chỉ là một giấc mộng mà thôi, đến bây giờ tỉnh mộng, tan nát cõi lòng, nơi này chưa bao giờ là nhà của cô, cũng không thuộc về cô.

Nhà của cô ở nơi nào, cô cũng chẳng biết. Có lẽ, trên thế gian này vốn chẳng có một mái nhà nào thuộc về riêng cô.

Cô vuốt ve từng thứ nơi này, giống như lưu luyến, cũng giống như đang hồi niệm, cô muốn đem tất cả nơi này nhớ thật kỹ, sau này, sẽ không bao giờ được nhìn thấy nữa. Buông tay, cô nhắc chiếc vali đơn sơ của mình lên, đóng cửa lại rồi đi ra ngoài. Mục Nham vẫn đang ngồi ở phòng khách, đồ ăn trên bàn kia đã lạnh ngắt. Cô và anh đã không còn quan hệ gì với nhau, anh cũng không còn là chồng của cô.

Rốt cuộc cũng không phải.

Kỳ thật, cô thật sự rất muốn gọi anh một tiếng “chồng”, nhưng là, rốt cuộc cô cũng gọi không được.

Bọn họ đã ly hôn, cô không có tư cách gì mà gọi nữa.

Mục Nham nhìn thấy Diệp An An xách một cái vali da nhỏ, nó rất nhỏ, đồ đạc của cô chỉ có ít như vậy, chỉ đủ để đựng trong đó thôi sao?

Hắn trầm mặc không nói, chỉ gắt gao nhìn chăm chăm chiếc vali da nhỏ trong tay cô, Diệp An An đi xuống lầu, ánh mắt tha thiết liếc qua người đàn ông, trong ánh mắt có chút không muốn, cũng có khổ sở, lại càng thêm lưu luyến không rời.

“Đồ đạc của cô thì tốt nhất nên dọn sạch đi, đỡ cho người hầu phải đem đi vứt”, con mắt Mục Nham trầm thêm một chút, lời nói ra không mang theo chút cảm tình nào. Nhưng chỉ mình hắn biết, hắn lại muốn đồ đạc cô lấy đi nhiều một chút, cái gì cũng được.

Diệp An An hơi hơi mấp máy môi, nhìn chiếc vali trong tay mình. Đây đều là những đồ của cô khi bước chân và Mục gia, những thứ không thuộc về cô, từ trước đến giờ cô cũng không muốn.

“Không còn nữa”, cô lắc đầu, những thứ khác, bọn họ muốn vứt thì vứt đi, cô không bảo vệ được tất cả những thứ đó, cho nên, cô chỉ có thể mang chính mình đi.

Kỳ thật, cũng không còn gì để mà lưu luyến, Diệp An An đã cô độc từ lâu lắm rồi. Cuộc sống hiện tại mới là của cô nên có. Huống chi, cô cũng không phải chịu thiệt gì, cô nhận được một bảo bối, bảo bối chỉ thuộc về mình cô, người thân thực sự của cô.

Bước ra khỏi cửa lớn, cô chỉ mang theo một chiếc vali nhỏ, cũng là hành lý duy nhất của cô. Nhẹ nhàng vồ về lên bụng mình, thực xin lỗi, cục cưng, là do mẹ vô dụng, không thể làm cho baba yêu thương mẹ.

Nhưng hãy tin tưởng mẹ, mẹ sẽ đem toàn bộ yêu thương cho con, những thứ con nhận được, sẽ không hề ít. Xoay người, nước mắt của cô lại một lần nữa rơi xuống, thì ra, đau khổ cũng chỉ mình cô mà thôi.

Lại quay đầu lại một lần nữa, lần này phải rời đi thật rồi, sẽ không quay về nữa.

Mục Nham phả ra một ngụm khói thuốc, ngũ quan lạnh lùng kiên định như ẩn như hiện sau làn khói.

Đột nhiên, hắn trực tiếp dập tắt điều thuốc trong tay, rất nhanh đứng lên, thậm chí ngay cả áo khoác cũng không mặc vào liền chạy ra ngoài, có chút sốt ruột mở cánh cửa ra. Nhưng bên ngoài, rốt cuộc cũng không tìm thấy bóng dáng của người phụ nữ kia nữa.

Đứng ở bên ngoài, hắn như đang tìm kiếm cái gì, lại không tìm cái gì hết. Lần đầu tiên phát hiện, chính hắn cũng không biết mình đang nghĩ điều gì, thậm chí hắn cảm giác được trái tim từ trước đến nay vẫn luôn lạnh lùng cứng rắn, thế nhưng lại bắt đầu đau đớn.

Diệp An An, hắn nghĩ rằng hắn không để tâm đến, thế nhưng, không ngờ được người phụ nữ này lại để lại một loại vết tích trong trái tim hắn không xóa nhòa được.

Rất sâu, rất sâu.

124. Q.2 - Chương 47: Lòng Cô Đau Đớn, Hôn Lễ Của Anh

Diệp An An chỉ có một mình, cùng một cái vali rách nhỏ, bên trong trừ một vài bộ quần áo để thay thì cũng không còn gì nữa. Cô không mang một thứ gì của Mục gia đi, trừ bỏ chiếc vòng tay kia. Cô cũng không đòi một phần tiền nào của Mục Nham, thậm chí, ngay cả tấm chỉ phiếu anh ta cho cô cô cũng để lại trên bàn trong phòng mình, cô tin rằng, người giúp việc khi quét tước vệ sinh nơi đó thấy tự nhiên sẽ giao lại cho anh ta.

Cô đã thuê một căn phòng rất nhỏ ở một nơi rất yên tĩnh, chuẩn bị sẽ ở luôn ở nơi này, chờ đợi bảo bối được sinh ra. Phòng ở rất nhỏ, nếu để một chiếc giường trong này thì không gian sẽ không còn bao nhiêu, thế nhưng nơi này so với những chỗ khác an toàn hơn mà cũng rẻ hơn rất nhiều. Nơi này không có một ai quen cô, mà trên người cô cũng không có bao nhiêu tiền. Để có thể duy trì cuộc sống của mình và cục cưng, cô phải đi tìm một công việc để làm mới được.

Chỉ là, cô tốt nghiệp cũng đã lâu lắm rồi, cũng đã lâu rồi không ra ngoài đi làm, giờ cô đi đâu để tìm việc bây giờ. Vả lại, cô lại còn đang có thai. Một người phụ nữ mang thai đi xin việc càng khó, bây giờ còn tốt, chứ chờ khi bụng của cô lớn hơn, còn công ty nào muốn thuê cô làm việc nữa?

Cầm lấy tờ báo, cô đi ra khỏi nhà. Vậy thì phải nhân lúc bụng của cô còn chưa lộ rõ, ra ngoài kiếm thêm một chút tiền, cô có thể ủy khuất chính mình, nhưng không thể ủy khuất cục cưng của mình được. Con cô tuy rằng không có cha, nhưng đã có một người mẹ như cô yêu thương nó.

Quả thật, đúng như cô nghĩ, tìm việc làm cũng không hề dễ, cho đến cuối cùng, cô tìm được một công việc rửa chén. Với cô mà nói, có còn tốt hơn là không. Tuy rằng hơi vất vả, số tiền cũng ít ỏi hơn nhưng cũng là số tiền cô cần nhất lúc này.

Mỗi ngày tay cô đều phải ngâm trong nước mười mấy tiếng đồng hồ, mùa đông nước dù là đã được đun ấm, nhưng chẳng bao lâu lại lạnh buốt trở lại, tay cô dường như đã bị tổn thương do giá rét, thế nhưng cô vẫn không ngừng cọ rửa chén bát. Có lẽ đối với cô mà nói, mệt một chút nhưng cũng sẽ tốt hơn, mỗi ngày trở về nhà muộn như vậy, cô đều sẽ lăn ra ngủ, không có thời gian để đi suy nghĩ chuyện khác.

Ngay cả Mục Nham.

Cuộc sống mỗi ngày đều lặp đi lặp lại như vậy, thực khổ sở, mệt chết đi, nhưng đã có cục cưng làm bạn, cô lại cảm giác so với trước kia thật sự hạnh phúc hơn rất nhiều. Mà có một số chuyện cho dù cô làm cách nào đi nữa để không phải nghe đến, cũng sẽ bị người khác nói ra.

Chẳng hạn như nói về Mục Nham.

Tin tức của anh ta, dù cô có trốn tránh cũng đều lọt vào tai mình, tin tức hôn lễ của anh ta dường như được thông báo rầm rộ ở nơi này. Cho dù là chỗ này là phòng bếp, cũng sẽ có người thỉnh thoảng nhắc tới. Nói cho cùng, một hôn lễ đáng nhớ như vậy, thực sự là quá mức khoa trương.

Anh ta đang muốn chứng minh, anh ta yêu Cố Nghê Y biết chừng nào, yêu đứa nhỏ trong bụng cô ta biết bao nhiêu. Diệp An An nghe người khác bàn luận, cánh tay đang buông lỏng hơi trở nên cứng ngắc một chút, miệng cười chưa sót.

Hôn lễ của anh ta vô cùng long trọng, cô nghe nói, anh ta chuẩn bị cho cô dâu của mình một bộ váy cưới may theo yêu cầu từ Milan trị giá đến năm vạn, còn mời chuyên gia thiết kế một bộ trang sức riêng, những điều này cô chưa từng nhận được, thứ anh ta cho cô cũng chỉ là một tờ giấy chứng nhận kết hôn, bây giờ lại biến thành một tờ đơn ly hôn.

Rửa sạch tay, cô đứng lên, nhẹ nhàng vỗ về bụng mình, bảo bối này cũng đã được ba tháng, đứa nhỏ rất khỏe mạnh. Cô hướng phía ngoài đi ra, giờ đã là thời gian tan tầm rồi, đi ở trên đường, cô đột nhiên quay đầu lại, bỗng nhìn thấy một màn hình lớn phía tòa cao ốc đang phát sóng buổi hôn lễ cực lớn kia.

Thì ra, hôm nay là ngày cưới của bọn họ.

Người đàn ông khoác tay cô dâu xinh đẹp, chậm rãi bước vào lễ đường.

Diệp An An chỉ nhìn như vậy, đột nhiên, một giọt nước mắt từ cằm của cô rơi xuống.

Cô xoay người, nghe thấy thanh âm bên tai thỉnh thoảng truyền đến.

“Cố Nghê Y tiểu thư, con có đồng ý để người đàn ông này trở thành chồng của mình, cùng sống với nhau trong giao ước hôn nhân. Bất kể khỏe mạnh hay bệnh tật, hoặc những lý do khác, đều yêu thương anh ấy, chăm sóc anh ấy, tôn trọng và tiếp nhận anh ấy, vĩnh viễn trung trinh với anh ấy không hề thay đổi cho đến cuối cuộc đời này hay không?”

Cô nghe được thanh âm cố nghe y, thanh âm mang theo hạnh phúc.

“Con đồng ý”

“Mục Nham tiên sinh, con có đồng ý để người phụ nữ này trở thành vợ của mình, cùng sống với nhau trong giao ước hôn nhân. Bất kể khỏe mạnh hay bệnh tật, hoặc những lý do khác, đều yêu thương cô ấy, chăm sóc cô ấy, tôn trọng và tiếp nhận cô ấy, vĩnh viễn trung trinh với cô ấy không hề thay đổi cho đến cuối cuộc đời này hay không?”

Thân thể Diệp An An khẽ run rẩy, bước chân lại không hề dừng lại, gió vù vù thổi bên tai, thổi vào cả thanh âm rõ ràng của người đàn ông, rõ ràng như vậy. Khiến cả đời này cô cũng chẳng thể quên.

Anh ta đã nói, “Con đồng ý”

Khóe môi của cô chậm rãi nhếch lên một nụ cười chua xót, từng bước một đi về phía trước, cúi đầu, bụng lại ầm ầm đau. Cô khẽ vuốt ve bụng mình, cục cứng, con đường buồn nhé, hôm nay ba ba của con kết hôn, không lâu sau, bọn họ cũng sẽ có một cục cứng, thực xin lỗi cục cứng của mẹ, mẹ không thể cho con một mái ấm, không thể cho con một người ba, sinh mệnh này chỉ mình mẹ cho con.

125. Q.2 - Chương 48

Hôn lễ của họ thực long trọng, nơi nơi đều có thể nhìn thấy hình ảnh của anh, cô vẫn còn yêu anh, thế nhưng, giờ anh đã là chồng của người khác, cũng sắp được làm cha. Mà cục cứng của cô ngay cả tư cách gọi anh một tiếng cha cũng không có, cục cứng của cô không có tư cách được mang họ Mục. Diệp An An vươn tay ra, sờ lên mặt mình, thì ra, cô vừa khóc, thật đúng là một người mẹ thích khóc.

Lại đưa tay ra vỗ về lên bụng mình, thực xin lỗi cục cứng, mẹ lại làm cho con đau lòng sao? Nhưng mà, sau này, mẹ sẽ không như thế nữa, bởi vì mẹ chỉ có con.

Cô tiếp tục đi một mình, người đến người đi nối tiếp nhau, cô vẫn là cô đơn một mình. Mím môi cười, bao nhiêu đau xót giống như thực sự đã trôi qua đi, thời gian một năm kia giống như một giấc mộng vậy, ai yêu thương ai, ai tin tưởng, tổn thương ai, thật sự đã không quan trọng nữa.

Chỉ là, từng đêm khuya mộng mị tỉnh lại, đều là lệ rơi đầy mặt. Phòng không thông gió, rất ẩm ướt, không ai có thể thu nhận nước mắt của cô, mà đau đớn trong lòng cô, lại chẳng có ai thương xót.

Chỉ có mình cô tự thương xót lấy chính mình, đưa tay lên vuốt ve bụng đã hơi nhô lên của mình, cục cứng của cô, là món quà quý giá nhất mà ông trời đã cho cô, là cô nhi hơn hai mươi năm qua, rốt cục cô cũng đã có một người thân của mình.

Về đến căn nhà trọ nhỏ, nơi này không phải phở xá sẫm uất, mà rất xa xôi, thế nhưng con người nơi đây lại vô cùng giản dị. Cô ở nơi này thực an tâm, tuy rằng cô không có bao nhiêu tiền, lại rất vất vả, nhưng so với quá khứ thì thực thoải mái hơn nhiều.

“Diệp An An, cậu...cô gái đáng chết này”, đột nhiên tới truyền tới tiếng rống của một người phụ nữ, khiến toàn bộ nhà trọ dường như chấn động một chút. Diệp An An mới vừa quay đầu lại, liền nhìn thấy được Giản Tiểu Phương đang chạy nhanh về phía mình.

“Diệp An An, cậu thực là đồ không có suy nghĩ, Diệp An An, cậu đem Giản Tiểu Phương mình trở thành cái gì, mình không đáng là người để cho cậu tin tưởng sao? Xảy ra một chuyện lớn như vậy, một mình cậu sống như thế nào, cậu thực sự rất không có lương tâm”, Giản Tiểu Phương chạy đến trước mặt Diệp An An, tuôn ra một tràng với tốc độ sét đánh không kịp bưng tai, mà Diệp An An hoàn toàn không còn đường cãi lại.

Giản Tiểu Phương lo lắng, Giản Tiểu Phương tức giận, nhưng lại khiến cho trái tim của Diệp An An giống như được luồng ấm áp vây quanh, mặc kệ xảy ra chuyện gì, Giản Tiểu Phương đều vô tư mà quan tâm cô như vậy, “Thực xin lỗi, Tiểu Phương, mình...chỉ là...không muốn để mọi người phải lo lắng ỉn”.

Đúng vậy, cô chỉ là không muốn để ọi người phải lo lắng, cô không phải là một người phụ nữ yếu đuối, rời khỏi người đàn ông cô yêu kia, cô cần một lòng can đảm của bản thân để có thể đối mặt với mọi thứ, không làm mọi người phải lo lắng, cũng không muốn để mọi người an ủi cô, chỉ có một mình cô, như vậy, cô có thể rất dũng cảm mà sống sót. Chỉ là, nếu có người khác quan tâm thì cô cô sẽ trở nên yếu ớt, tương lai còn rất dài, cô phải dũng cảm hơn nữa mới được.

Cô chỉ có một mình, cô sẽ cho cục cưng một cuộc sống thật tốt, cho dù, nó là một đứa bé sinh ra không được chào đón.

“Cậu cũng biết chúng mình sẽ lo lắng, vậy một mình cậu ở nơi quỷ quái này, chúng mình sẽ không lo lắng sao”, Giản Tiểu Phương căn bản không vì cô xin lỗi mà nguôi ngoai, ngược lại lại càng mắng hung hơn. Cô gái này đầu óc nhất định là làm từ gỗ, không có tin tức của cô ấy, cô đã lo lắng đến muốn phát điên rồi. Kỳ thật, cô thực sự đã rất lo lắng cho cô ấy.

Diệp An An vốn dĩ không có người thân, một mình rời khỏi mục nham thì cuộc sống phải làm thế nào, mà cô ấy, mới chỉ rời đi có ba tháng thôi mà dường như đã gầy đi rất nhiều.

Cô nhìn Diệp An An từ trên xuống dưới, thực sự là rất gầy, nhưng eo thì lại to hơn. Cô cũng chẳng để ý nhiều đến sự thay đổi của cơ thể Diệp An An.

“Chúng ta đi lên đi”, Diệp An An hơi nghiêng đầu, hàng xóm bên cạnh rất nhiều đều vì tiếng rống to vừa rồi kia của Giản Tiểu Phương mà lộ ra, giống như đang nhìn quái vật mà nhìn các cô.

Giản Tiểu Phương cũng phát hiện, gương mặt lập tức đỏ bừng, cô lại không kiềm chế được tính nóng nảy của mình, cũng may, nơi này không có người quen, càng không có Thượng Quan Thuyên. Nếu để cho tên đàn ông kia biết, không biết chừng anh ta lại đem cô ra giễu cợt, bảo cô là sư tử Hà đông mất.

Cô có thể để cho bất cứ người nào giễu cợt cũng được, thế nhưng người đó tuyệt đối không thể là Thượng Quan Thuyên.

Diệp An An thấy cô đang suy tư, cũng không nói gì thêm. Cô lên lầu, mở cửa ra, bên trong tuy có hơi nhỏ nhưng lại được quét tước vô cùng sạch sẽ.

Giản Tiểu Phương có chút không vừa ý nhìn căn phòng nhỏ này, cô biểu lộ lên trên khuôn mặt, hơn nữa là rất rõ, chỗ này nhỏ như vậy cũng có thể cho người ở được sao? Ở Mục gia, ngay cả một cái phòng bếp cũng đã lớn hơn chỗ này, huống chi bây giờ mỗi ngày cô ấy đều phải ăn ba bữa cơm rồi ngủ nghỉ, vừa đi vệ sinh luôn ở trong này.

Không thấy chật chội sao?

126. Q.2 - Chương 49: Đứa Nhỏ Của Ai?

“Sao cậu lại kiểm loại chỗ ở này, nếu thật sự không có chỗ nào để đi thì cậu hãy đến ở nhà mình đi, ba mẹ mình, còn có anh trai mình nữa đều hoan nghênh cậu, nơi này mà cũng có thể ở được sao?”, cô lại bắt đầu nói lái nhải không ngừng, càng nhìn càng không hài lòng, cảm giác thế này thực sự là ủy khuất cho Diệp An An. Sao cô ấy có thể để cho bản thân mình trở nên chật vật như thế, cô ấy đã rời khỏi Mục Nham thì cũng đừng trở nên đáng thương như vậy được không, cô ấy không có người thân, nhưng còn có bọn họ mà.

Diệp An An nhưng lại lắc đầu, “Nơi này cũng rất tốt, mình rất thích, tuy có hơi nhỏ nhưng lại rất yên tĩnh”, Diệp An An tìm một cái ly sạch, rót cho Giản Tiểu Phương một ly nước, tươi cười ấm áp, cũng là thỏa mãn. Có nơi này, cô đã thực vừa lòng, cô không có tiền đi thuê một căn phòng lớn, chỉ có thể tìm một nơi như thế này. Hơn nữa, cô còn phải tiết kiệm cho sau này một chút tiền mới được, chờ đến khi bụng lớn hơn thì sẽ không thể đi làm được nữa. Vả lại khi cục cưng sinh ra, nhất định sẽ phải tốn rất nhiều tiền, cho nên, bớt được chút nào cô đều đã bớt, cô có thể ủy khuất chính mình nhưng cục cưng của cô, cô tuyệt đối sẽ không để nó phải chịu khổ.

Về phần gia đình Giản Tiểu Phương cô lại càng không dám nghĩ đến, cô không muốn mang phiền toái đến cho người khác. Huống chi, Giản Vũ Phong lại đối với cô có tâm tư kia, không gặp thì hơn, không nên để anh ấy lại hy vọng, bằng không đổi lại chỉ là càng thất vọng mà thôi. Nếu đã không yêu, vậy thì chi bằng không gặp thì tốt hơn.

Với lại, cô cũng muốn cách thật xa người đàn ông kia, không thấy, không nghĩ, không gặp, cũng sẽ không còn đau nữa. Hai người đã không còn là vợ chồng, nhưng có một đứa trẻ lại không ai biết đến.

Giản Tiểu Phương miết môi một chút, đối với câu trả lời của An An, đương nhiên là rất không vừa lòng, nơi này tốt, có mà tốt cái rắm. Cô chẳng thấy chỗ này có gì tốt, ngay cả chỗ để ngồi cũng chẳng có nữa là.

Nhưng đột nhiên cô nhìn lại người phụ nữ đã mấy tháng rồi chưa gặp đang đứng trước mặt mình mới phát hiện, cô ấy vẫn giống như trước kia, nhưng lại trưởng thành hơn.

Thế nhưng, cũng tiêu tụy hơn nhiều, quần mắt thâm đen, rõ ràng là không được ngủ ngon chút nào, rời khỏi Mục gia kia, rời khỏi người đàn ông kia, cô ấy cũng đã chịu đủ khó chịu rồi.

Diệp An An đột nhiên ngửi được mùi vị nấu ăn bên nhà hàng xóm, cái loại khói dầu này khiến cho cô rất không thoải mái, trong dạ dày bắt đầu cuộn cuộn dâng lên, mãi cho đến khi cô không chịu nổi nữa mới che miệng chạy vào toilet. Thời kỳ thai nghén của cô bắt đầu rồi, không tính là nghiêm trọng, nhưng cũng không thể tránh khỏi, có khi còn làm khổ cô cả một ngày không ăn được gì vào bụng, mà sáng sớm còn phải đi làm, cho nên thân thể của cô mới gầy đi nhanh chóng như vậy.

Chính là ngoại trừ bụng của cô hơi hơi hở ra bên ngoài thì những thứ khác lại chẳng có vẻ gì là giống với phụ nữ đang mang thai.

Giản Tiểu Phương buông cái ly xuống, vì chỗ này quá nhỏ nên cô chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhìn thấy Diệp An An đang nôn mửa, cô ấy cũng không nôn ra thứ gì, chỉ nôn khan vậy thôi.

“Diệp An An”, sắc mặt Giản Tiểu Phương đột nhiên trầm xuống, bộ dạng này, nếu đến lúc này mà cô cũng không biết thì cô đúng là một con ngốc.

Diệp An An đứng thẳng thân mình, sắc mặt có chút tái nhợt, nhưng vẫn nở nụ cười với Giản Tiểu Phương, nhưng lại mang theo chút vô lực. Quần áo rộng thùng thình lúc này đang dán chặt lên thân thể của cô, hở ra cái bụng hơi nhô lên của cô.

“Diệp An An, cậu mang thai sao?”, Giản Tiểu Phương nhìn chằm chằm vào bụng của Diệp An An, sắc mặt biến đổi từng chút từng chút. Cho đến lúc bình tĩnh lại, nhưng trong mắt của cô lại như đang có từng đốm lửa đang cháy bùng bùng.

“Diệp An An, đứa nhỏ này có phải là của Mục Nham hay không?”, thanh âm của cô lạnh lùng, người cũng lạnh, giống như đang cực lực đè nén một thứ gì đó vậy.

Diệp An An sững sờ một chút, đột nhiên lắc đầu, cô cúi đầu, hai tay đặt trên bụng mình, “Đứa nhỏ này, là của một mình mình, không có quan hệ gì với ai khác hết”.

Đúng vậy, đây là đứa nhỏ của một mình cô. Không ai hoan nghênh nó, cô sẽ hoan nghênh, không ai thương nó, thì cô sẽ thương hết mình.

“Diệp An An, sao cậu có thể ngốc như vậy, sao có thể chứ?”, Giản Tiểu Phương đi đến bên cô, trong mắt một mảnh mù mịt không rõ, cô đột nhiên vươn tay hung hăng lắc cả người Diệp An An, Diệp An An nhìn tay cô, chỉ cười thản nhiên, Tiểu Phương, lần này cũng tức giận, đúng vậy, cô đem chính mình làm thành nông nỗi này, rõ ràng trong bụng đang mang đứa con của anh ấy lại chỉ có thể nhìn anh kết hôn.

127. Q.2 - Chương 50: Bất An

Tay của Giản Tiểu Phương khựng lại giữa không trung, trong hai mắt tràn đầy tức giận.

Diệp An An nhắm hai mắt lại, cô cho rằng Giản Tiểu Phương là muốn đánh cô, dù sao, cô như thế này, quả thật là khiến cho người khác cảm thấy tức giận, cô nghĩ rằng sẽ không có ai để ý, không có ai quan tâm đến cô. Nhưng cô đã ai rồi, là cô, Giản Tiểu Phương không phải là đang quan tâm cô sao?

Đợi thật lâu, cô cảm giác bả vai mình bị đè xuống một chút, mà Giản Tiểu Phương lại ngồi lên trên chiếc giường nhỏ duy nhất có thể nằm ngủ trong phòng này.

“Mấy tháng rồi?”, Giản Tiểu Phương không ngờ lại không giống như cô tưởng là muốn đánh cô, đánh phụ nữ có thai, chắc chắn sẽ bị trời phạt. Giản Tiểu Phương đỡ cô ngồi xuống, ánh mắt lại vẫn nhìn về cái bụng nhỏ nhún hơi hở ra của cô, nơi này, có một đứa nhỏ, là con của An An.

“Đã được ba tháng rồi”, tay Diệp An An đặt trên bụng mình, trên khuôn mặt tái nhợt lộ ra chút thần nhiên ấm áp, chỉ cần nói đến đứa nhỏ, cô lại cảm giác mình thật hạnh phúc. Bị sa vào rất nhiều những bất hạnh, cô vẫn là hạnh phúc.

“Tiểu Phương, đừng nói chuyện này với người khác, được không?”, Diệp An An đột nhiên bắt lấy cánh tay Giản Tiểu Phương, hơi hơi dùng sức giữ chặt, có thể cảm giác được sự căng thẳng của cô. Cô không muốn để cho người khác biết về đứa bé này, lại càng không muốn để cho người khác có cơ hội tổn thương nó.

Mục Nham từng lạnh lùng nói cho cô biết, nếu cô thật sự mang thai, vậy thì anh ta sẽ xóa sạch. Cô biết anh ta nói đều là sự thật. Nếu anh ta biết chuyện này, vậy thì cục cưng của cô có lẽ sẽ gặp nguy hiểm mất.

Cho nên, cô sẽ không cho anh ta có cơ hội làm hại đến cục cưng, tuyệt đối sẽ không, cho dù thật sự phải rời xa.

Giản Tiểu Phương nhìn chằm chằm lên vẻ nghiêm túc trên gương mặt của cô, tuy rằng tái nhợt nhưng lại vô cùng kiên định. Cô ấy trốn tránh bọn họ chuyện đứa bé chắc hẳn là có nguyên nhân đi. Chưa nói đến Mục Nham, chính là Cố Nghê Y kia là một người đàn bà rất đáng sợ, cô ta sẽ làm ra loại chuyện gì, tất cả bọn họ đều không thể đoán trước được.

“Ừ...”, Giản Tiểu Phương gật đầu một cái, bỗng nhiên giữ chặt nắm đấm của mình, “Mình đương nhiên sẽ không nói cho người khác biết, đây cũng là con trai nuôi của mình, mình sẽ bảo vệ nó thật tốt”.

Diệp An An cười khẽ vì Giản Tiểu Phương tự phong inh chức mẹ nuôi, “Sao cậu biết là con trai?”.

Giản Tiểu Phương ngồi xuống, nơi này quả thật rất đơn sơ, nhưng thực sự cũng rất yên tĩnh. Cô quay đầu lại, giọng điệu thể nhưng lại rất nghiêm túc, “Mình biết nhất định sẽ là con trai”.

Diệp An An không nói gì, thực ra đối với cô mà nói con trai hay con gái cũng đều tốt, chỉ cần là con của cô, thì đều là bảo bối, đều là người thân của cô.

So với lúc này thì toàn bộ không khí trong phòng bây giờ có thể nói thoải mái hơn rất nhiều, hai người phụ nữ đang nói chuyện với nhau về đứa nhỏ còn chưa sinh ra, mà thời gian trong những tiếng nói chuyện của họ, chậm rãi trôi đi.

Đợi cho đến khi trời tối, Giản Tiểu Phương đành miễn cưỡng mà rời đi, cô lo lắng cho Diệp An An, cô ấy bây giờ là một người phụ nữ đang mang thai, một mình ở nơi này sao có thể an tâm cho được. Nhưng cuối cùng vì Diệp An An cam đoan nên cô mới rời khỏi, nơi này thật sự quá nhỏ, nếu thêm cô nữa thì thật sự sẽ không ngủ được, mà cô lại không muốn đã quấy rầy đến Diệp An An. Dù sao, trông bộ dạng của cô ấy, có lẽ đã lâu rồi cũng chưa từng được nghỉ ngơi thật tốt.

Đến lúc Giản Tiểu Phương đi rồi, Diệp An An mới nằm lên trên chiếc giường nhỏ của mình, trở mình, mấy ngày này, hình như cô nửa mộng nửa tỉnh càng ngày càng nhiều. Có người quan tâm thực sự rất tốt, nhưng là, cô đồng thời cũng sợ, Giản Tiểu Phương có thể tìm được cô, vậy thì những người khác thì sao, Cố Nghê Y kia, còn có Mục Nham nữa.

Cô không dám tưởng tượng bọn họ nếu biết cô có đứa nhỏ này, sẽ đối với cô như thế nào nữa.

Có lẽ, cô nên suy nghĩ cho kĩ lại một chút.

Ngày hôm sau, cô vẫn đi làm như bình thường. Buổi sáng bởi vì vừa mới mở cửa cho nên cũng không có nhiều chén bát để rửa. Bây giờ mọi người đều đối với cô hòa thuận hơn rất nhiều, có lẽ vì nhìn thấy cô là một người phụ nữ đang mang thai nên cũng đã đặc biệt chăm sóc hơn một chút.

Cô đón nhận, cũng rất cảm tạ mọi người.

128. Q.2 - Chương 51: Thẻ Tín Dụng

Tập đoàn Mục thị, Giản Tiểu Phương ôm tài liệu hướng đi về phía văn phòng tổng tài, nếu không phải vì hợp đồng của cô còn chưa kết thúc, nói thật, cô thật sự không muốn làm ở trong này thêm chút nào nữa. Mỗi ngày nhìn thấy Mục Nham và Cố Nghê Y, cô sẽ cảm thấy ghê tởm. Hai người bọn họ thì vui vẻ hạnh phúc, nhưng lại khiến An An bị tổn thương đến nông nỗi này mà bọn họ còn có thể yên dạ yên lòng ở cùng một chỗ sao? Cô cuối cùng cũng hiểu được vì sao Mục Nham có thể thích một người phụ nữ như Cố Nghê Y, một người lãnh huyết, còn một người thì ác độc, hai người bọn họ quả nhiên là thích hợp, Mục Nham như vậy, Cố Nghê Y cũng thế.

Đến gần văn phòng tổng tài, Mục Nham cũng không có bởi vì kết hôn mà tính cách trở nên mềm mỏng hơn, tựa hồ so với trước kia còn muốn lãnh đạm hơn vài phần, mà Lăng Huyền ở ngay sau ngày kết hôn của anh ta liền từ chức không có nguyên nhân, cứ như vậy mà rời đi. Trong công ty thiếu đi một nhân viên nữ thì lại sẽ có một người mới đến, hóa ra, thế giới này thiếu một người cũng chẳng có gì thay đổi.

“Tổng tài, tài liệu của ngài đây”, Giản Tiểu Phương đem tài liệu đặt trên bàn của hắn, nhưng khi nhìn đến gương mặt của Mục Nham, không thể phủ nhận người đàn ông này khi trưởng thành tướng mạo lại vô cùng hoàn mỹ, cái mũi thẳng tắp, đôi mày kiếm cực đậm nét, đôi môi tròn mỏng, ngũ quan góc cạnh, tuy rằng đường nét thực lạnh lùng kiên định, nhưng khí chất trầm lãnh như vậy, rất hấp dẫn người khác.

Không biết con của An An sau này lớn lên có thể giống như anh ta hay không? Nếu thật sự như thế, thì sẽ là một thằng nhóc vô cùng đẹp trai, thứ anh ta cho An An cũng chỉ có bấy nhiêu đó, không thể phủ nhận, gene của anh ta cũng không tệ lắm, có lẽ con của anh ta hẳn cũng không kém anh ta.

“Còn có chuyện gì sao?”, Mục Nham ngẩng đầu, Giản Tiểu Phương này từ trước đến nay đối với hắn vừa khách khí vừa xa lánh. Từ sau khi hắn cùng Cố Nghê Y kết hôn, cô ta lại càng lạnh lùng hơn, ngoại trừ những chuyện quan trọng ra, từ trước đến nay đều đối với hắn là kính trọng mà không hề thân thiết.

Mà bây giờ, cô ta đang nhìn hắn chăm chú lâu như vậy, đương nhiên, hắn sẽ không tự kỷ mà cho rằng cô sẽ thích hắn.

“Không có”, Giản Tiểu Phương hơi chút yếu lòng, xoay người đi ra bên ngoài.

“Chờ một chút...”, đột nhiên Mục Nham gọi cô lại, Giản Tiểu Phương quay đầu lại thì thấy vẻ mặt Mục Nham lúc này có chút do dự, mày rậm của hắn gắt gao nhăn chặt cùng một chỗ.

“Có chuyện gì thưa tổng tài?”, đứng ở tại chỗ, giọng nói của cô giống như máy móc vậy, bây giờ anh ta với cô cũng chỉ có duy nhất một thân phận này thôi, đối với việc hắn từng làm tổn thương An An, đương nhiên cô sẽ không bao giờ quên.

“Diệp An An...có khỏe không?”, trầm mặc cả nửa ngày, cuối cùng Mục Nham cũng mở miệng. Hắn không biết vì cái gì lại muốn hỏi chuyện này, gần đây, hắn luôn dồn hết tâm trí muốn quên đi người phụ nữ kia, thế nhưng bóng dáng của cô khiến cho hắn căn bản là không thể thoát khỏi. Có khi, mở mắt tỉnh dậy, giật mình hoảng hốt, căn phòng của hắn vẫn là hai màu đen trắng như vậy, mà hắn thì cảm không cho người phụ nữ kia bước vào ở trong này. Nhưng là, khi hắn khi hắn nhìn vào trong lồng ngực mình, khuôn mặt của Cố Nghê Y lọt vào trong mắt hắn thì hắn mới phát hiện, thì ra, hắn vậy mà lại nhớ đến người phụ nữ kia, nhưng hắn cũng đã tận lực cố gắng không đi hỏi thăm tin tức về cô ấy.

Giản Tiểu Phương sững sốt một chút, “Cô ấy đương nhiên rất tốt, rời khỏi anh cô ấy tốt hơn rất nhiều”, cô nói chuyện trái với lòng mình, kỳ thật ai cũng đều biết, rời khỏi anh ta Diệp An An sao có thể tốt được đây?

Mục Nham không nói gì, không ai đoán được bên trong con người đen của hắn lúc này rốt cuộc đang chứa tâm tư gì, hắn đứng lên, lấy từ trong túi áo của mình ra một tấm thẻ tín dụng.

“Đây là của cô ấy, làm phiền cô đưa thứ này cho Diệp An An, cái này là thứ cô ấy nên được”, Mục Nham hẳn chưa bao giờ tỏ ra keo kiệt đối với phụ nữ, bạn gái hắn cũng như vợ trước của hắn. Mà cô thì đã đem

vật này bỏ lại.

129. Q.2 - Chương 52: Tiền Cũng Không Mua Được Tình Yêu Của Cô Ấy

“Mỗi tháng tôi sẽ gửi tiền vào trong này, như vậy cuộc sống của cô ấy ít nhất cũng đỡ phải lo lắng nhiều, nếu cô ấy còn có yêu cầu gì, cô cứ trực tiếp nói cho tôi biết, tôi nhất định sẽ đáp ứng”, chỉ cần cô muốn, hẳn đều có thể cho, mà hẳn cũng muốn làm chút gì đó để bản thân mình bớt áy náy, cô từng là vợ của hắn, cũng là người phụ nữ từng phát sinh quan hệ với hắn.

Giản Tiểu Phương đột nhiên cười một tiếng, cô lắc đầu, “Thực xin lỗi, tổng tài, tình yêu của An An nhà chúng tôi là vô giá”. Cô nói xong, trực tiếp mở cửa rồi đi ra ngoài, lại gặp phải Cố Nghê Y đang đứng ngoài cửa từ lúc nào không hay, cô liếc cô ta một cái, không biết cuộc nói chuyện của bọn họ, cô ta nghe được bao nhiêu. Cô có chút đề phòng, luôn cảm giác người đàn bà này, chẳng tốt đẹp gì như bề ngoài của cô ta. Mà cô vẫn chưa hề quên, chuyện lần trước cô ta hãm hại cô và An An.

Cố Nghê Y chỉ âm thầm đánh giá Giản Tiểu Phương, đến khi nhìn thấy người đàn ông ở bên trong thì cười khẽ rồi đi vào, trên gương mặt một chút khác thường cũng không có. Cô cũng đã mang thai gần ba tháng, mặc đồ hàng hiệu của phụ nữ mang thai. Cũng là người mang thai, nhưng nếu đem so sánh với Diệp An An, rõ ràng thấy được, cuộc sống của cô thật sự là tốt hơn nhiều, da dẻ hồng hào, toàn bộ hạnh phúc trên mặt đều là những thứ Diệp An An không thể có được.

“Sao em lại đến đây, người hầu đâu?”, Mục Nham đem tấm thẻ đặt vào trong túi áo, vội vàng đi qua đỡ Cố Nghê Y, mà giọng điệu của hắn khiến người ta không khó để nghe ra sự lo lắng trong đó, hắn thực cẩn thận đỡ cô đến sofa bên cạnh. Ánh mắt hắn vẫn nhìn bụng của cô, trong mắt là một mảnh phức tạp, đối với đứa nhỏ này, đến bây giờ thì hắn đã muốn tiếp nhận rồi, hơn nữa, là vô cùng chờ mong nó được sinh ra, đứa con của hắn. Hắn chưa từng được làm cha, thì ra, chờ đợi một tiểu sinh mệnh chào đời chính là như thế này.

“Em và con chỉ là nhớ anh thôi mà”, ánh mắt Cố Nghê Y chớp nhẹ một cái, cô dùng từ “Em và con” chứ không phải là “Em”. Bọn họ bây giờ đã là vợ chồng, mà đứa nhỏ trong bụng cô chính là lợi thế lớn nhất của cô. Hiện tại, Diệp An An đã rời đi, mà Lăng Huyền kia cũng đã từ chức, người đàn ông này chỉ thuộc về mình cô mà thôi.

Hai người bọn họ xem ra là rất hạnh phúc, người chồng chín chắn vững vàng, người vợ xinh đẹp, còn có đứa nhỏ chưa sinh ra nhưng đã được mọi người yêu thương.

Ngoài cửa Giản Tiểu Phương xoay người, cô thở dài một tiếng, chậm rãi hòa vào không khí, rồi sau đó rất nhanh biến mất. Cùng là con của anh ta, nhưng con của Cố Nghê Y thì như bảo bối còn con của An An thì ngay cả cây cỏ cũng không bằng. Thậm chí, nó còn không có quyền được cha mình nhìn tới, vả lại, người cha này còn chẳng hề biết đến sự tồn tại của nó nữa.

“An An à An An, cậu thật sự rất đáng thương biết không?”, Giản Tiểu Phương lẩm nhẩm tên của Diệp An An, bỗng nhiên cười khe khẽ, con nuôi của cô mới không cần một người cha như vậy, nó có hai người mẹ vô cùng yêu nó, như vậy là đủ rồi.

Giản Tiểu Phương trở lại ngồi vào vị trí của mình, chuyện trong công ty này từ trước đến nay chỉ có nhiều chứ không hề ít, tất cả mọi người ở đây đều bàn tán về người vợ mới của tổng tài, tổng tài như thế nào như thế nào yêu cô ta, cưng chiều cô ta, thậm chí, hơn nữa còn sớm đã có kết tinh tình yêu của hai người.

Giản Tiểu Phương mím môi không nói, mở máy tính ra, làm công việc của chính mình.

Bỗng một đôi chân thon dài bước vào, liền đón lấy ánh mắt của tất cả phụ nữ xung quanh, người đàn ông chỉ tao nhã đi tới, từng bước một tựa như một luồng gió mới lạ, khí chất lồi lạc tài tình.

Giản Tiểu Phương khẽ nâng mắt lên một chút, đến khi nhìn thấy người đàn ông kia, trên mặt lập tức xuất hiện ba vạch đen, hơn nữa càng ngày càng đậm. Cô đóng máy tính lại, đứng lên, đi ra bên ngoài. Mà người

đàn ông kia chỉ hướng những người khác gặt đầu một cái rồi cũng đi ra bên ngoài. Trên người anh ta có thoang thoảng hương vị trà xanh đặc biệt tươi mát, lưu lại trong không khí, làm cho những người phụ nữ kia mê say không thôi.

Thượng Quan Thuyên, quả thực là rất đẹp trai anh tuấn.

Giản Tiểu Phương giẫm mạnh lên trên sàn nhà, thực dùng sức, làm như muốn đem toàn bộ sàn nhà đập thủng vậy. Thượng Quan Thuyên đi đằng sau cô chỉ sờ sờ cái mũi mình một chút, thực buồn cười nhìn bước chân của Giản Tiểu Phương, cô ấy có thù oán gì với cái sàn nhà phải không nhỉ, chắc có lẽ là muốn đem sàn nhà làm mặt của anh quá.

130. Q.2 - Chương 53: Lời Khuyên Của Thượng Quan Thuyên

Cứ như vậy mà giẫm xuống, chân của cô thì không đau, nhưng qua một lúc lâu như vậy, giày của cô cũng muốn bị giẫm hư rồi.

“Thượng Quan Thuyên, tôi đã nói rồi, anh đừng đến tìm tôi nữa”, Giản Tiểu Phương đột nhiên quay đầu lại, hướng về phía anh mà rống lên một tiếng, người đàn ông này gần đây khiến cô phải tránh xa hết mức có thể, chẳng lẽ anh ta không biết phụ nữ trong văn phòng cô có thể nói trắng thành đen, xanh nói thành đỏ sao? Có quý mới biết chuyện này sẽ bị bọn họ truyền ra hay không, cô hiện tại là đang đuổi ngược lại Thượng Quan Thuyên.

Thượng Quan Thuyên bắt đầu dĩ nhún nhún vai, “anh không quản được đôi chân của mình”. Giản Tiểu Phương nghe xong, liền chạy thẳng qua chỗ anh, hung hăng giẫm xuống, lập tức trên giày da cao cấp của người ta có thêm vài dấu chân, “Anh không quản được, vậy thì để tôi quản dùm anh”, lại thêm một dấu nữa, cô thật là đang dùng hết sức mà.

Sắc mặt Thượng Quan Thuyên hơi co rút, nhưng không hề kêu đau, phụ nữ quả nhiên không thể đắc tội, nhất là người phụ nữ mình thích, còn liên lụy đến cái chân của mình. Chính là, thật không ngờ, Tiểu Phương của anh thực giống như một con mèo hoang với bộ móng vuốt dài, thực sự hung dữ.

“Được được, về sau, đều cho em quản”, Thượng Quan Thuyên hài hước nói xong, hơi thở ôn hoà hiền hậu bay thẳng tới bao trùm trên đỉnh đầu Giản Tiểu Phương, nói ra lại thêm ái muội không rõ, khiến Giản Tiểu Phương không khỏi đỏ mặt, tên đàn ông này, một khi đã bắt đầu dụ dỗ thì không ai có thể kháng cự lại.

Giản Tiểu Phương lắc đầu, liền lui về phía sau vài bước, cô sẽ không bao giờ để mình bị lừa nữa. Bị một lần sẽ là đứa ngốc, mà bị hai lần trở lên cùng một người, vậy thì cô chính là ngu ngốc.

Khóe miệng Thượng Quan Thuyên đành hạ xuống một chút, đương nhiên anh nhìn ra sự phòng bị trên mặt cô. Xem ra, hành động theo đuổi vợ yêu của anh còn phải tốn rất nhiều thời gian nữa mới đạt được.

Anh lấy từ trong túi áo của mình ra một tấm thẻ tín dụng, đi về phía Giản Tiểu Phương, “đây là của Mục Nham đưa, nhờ em giao cho Diệp An An”. Anh nói ra mục đích chính, tất nhiên đây cũng chỉ là một cái cớ, anh viện cớ này chủ yếu là để tiếp cận cô. Cô gái này bây giờ thực sự không khác gì một con nhím, chỉ cần anh tới gần một chút, liền dựng toàn bộ gai trên thân, không đem anh đâm đến bị thương là không chịu được. Thế nhưng, tất cả những điều này, ai bảo anh trong quá khứ làm ra chuyện có lỗi chứ, hiện tại coi như chuộc tội đi.

Giản Tiểu Phương nhìn tấm thẻ trong tay Thượng Quan Thuyên, hừ mạnh một tiếng, “tôi không cần, An An cũng không cần, có nhiều tiền hơn nữa cũng không mua lại được tình yêu của cô ấy”, Cô mới sẽ không giúp anh ta làm loại chuyện này, đời này những thứ anh ta nợ An An cũng không trả hết, nhất là đứa nhỏ còn chưa sinh ra kia, cô tuyệt đối sẽ không cho anh ta biết anh ta còn có một đứa con, cứ để cho anh ta bảo vệ người đàn bà ghê tởm Cố Nghê Y kia cả đời đi.

“Tiểu Phương, đừng như vậy”, Thượng Quan Thuyên lại đến gần thêm một chút, anh biết cô rất bài xích Mục Nham, anh sao lại không biết, Mục Nham cũng là hơi quá đáng, chẳng qua, theo đuổi tình yêu của chính mình, không phải ai cũng muốn thế, khó tránh sẽ phải ích kỷ.

Hai người phụ nữ nhất định sẽ có một người phải chịu tổn thương, vậy cậu ấy lựa chọn sẽ là Cố Nghê Y, hơn nữa, đứa nhỏ vô tội, Nham dù thế nào cũng không thể để cho con của mình trở thành con riêng được. Nghĩ đến đứa nhỏ, trong đôi mắt đẹp của anh chợt hiện lên một tia đau đớn, nếu đứa nhỏ kia của Tiểu Phương vẫn còn, vậy thì con của họ bây giờ có lẽ cũng đã vào tiểu học rồi.

“Tiểu Phương”, anh đem tấm thẻ đặt vào trong tay Giản Tiểu Phương, “Tiểu Phương, hãy nghe anh nói, tình huống của Diệp An An, chúng ta đều biết, cô ấy không có người thân nào, một năm hôn nhân, một năm cô ấy không hề ra ngoài làm việc, nếu không có chỗ dựa vững chắc, em bảo cuộc sống của cô ấy sẽ như thế nào. Hơn nữa, Mục Nham cũng không tính là đuổi cô ấy đi, cũng không phải dùng tiền để đả kích cô ấy, chỉ là muốn bồi thường cho cô ấy mà thôi. Vả lại, cái này vốn thuộc về Diệp An An, đây là tấm thẻ mà từng tháng một Nham gửi cho cô ấy, khi họ vẫn còn trong cuộc hôn nhân kia”.

131. Q.2 - Chương 54: Chiếc Giường Trẻ Con Giá Trên Trời

Thanh âm của anh trầm thấp êm tai, dịu dàng đến không ngờ, khiến trái tim của Giản Tiểu Phương vốn đang nín chặt thả lỏng hơn một chút, cô nhìn vào tấm thẻ trong tay, có chút xuất thần.

Cô nhớ tới căn nhà trọ nhỏ đến mức không thể nhỏ hơn mà Diệp An An đang ở kia, nghĩ tới cục cưng trong bụng cô ấy còn chưa được sinh ra, An An yêu cục cưng này như vậy, đương nhiên sẽ rất muốn dành cho nó những điều tốt nhất. Thế này thì cô phải làm như thế nào mới được đây?

Kỳ thật, Thượng Quan Thuyên nói cũng rất đúng, An An chẳng có chút kỹ năng để tồn tại nào, phải làm sao để nuôi lớn được cục cưng chứ? Nhưng với tính cách của cô ấy như thế, chắc chắn sẽ không chấp nhận thứ gì của Mục Nham cho.

Nắm chặt tấm thẻ tin dụng trong tay, lần đầu tiên, cô có chút do dự.

“Tiểu Phương, nghe anh, em hãy đưa cho Diệp An An, dù không có tình yêu, nhưng ít nhất, cũng giúp đỡ chút ít cho cuộc sống của cô ấy”, Thượng Quan Thuyên nhìn thấy cô do dự, biết cô đã muốn bị thuyết phục. Cho nên, tiếp tục nói tiếp.

Do dự thật lâu, cuối cùng, Giản Tiểu Phương cầm tấm thẻ trong tay bỏ vào trong bao. Cô cảm thấy Thượng Quan Thuyên nói thật sự rất đúng, bây giờ An An rất cần tiền, dù sao cuộc sống của một người phụ nữ mang thai đơn thân là khó khăn biết chừng nào, vả lại, đây là chuyện mà Mục Nham phải làm.

Sau khi tan tầm, Giản Tiểu Phương cầm tấm thẻ trong tay ra, nghĩ muốn đến chỗ của Diệp An An, muốn đem thứ này đưa cho cô ấy, nhưng đang suy nghĩ xem phải mở miệng như thế nào. Cô lấy túi xách của mình lên, hướng về phía cửa hàng bán đồ trẻ sơ sinh, chuẩn bị mua vài thứ cho con nuôi của cô, tuy rằng còn chưa có sinh ra, nhưng chuyện này cô làm sao có thể keo kiệt được chứ.

Cô đi tới đi lui, nhìn thấy một bộ quần áo em bé trông rất xinh xắn và một bình sữa nhỏ cùng với vài thứ gì gì đó, mỗi một món đều trong rất đáng yêu, ánh mắt cô vừa trông thấy đã muốn hoa cả mắt.

“Mục tiên sinh, Mục phu nhân, hai người nhìn xem, đây là chiếc giường trẻ con mới nhất, được vận chuyển bằng máy bay từ nước Pháp đến đây”, phía sau, Giản Tiểu Phương không ngờ lại nghe được thanh âm này, cô đi ra phía bên ngoài một chút, đến khi nhìn thấy người bên ngoài kia, môi của cô mím thành một đường dài, Mục Nham đang ôm lấy thắt lưng của Cố Nghê Y, cùng nhìn vào chiếc giường trẻ con đặt ở trung tâm cửa hàng, màu hồng nhạt, vô cùng tinh xảo đáng yêu.

“Nham, chúng ta lấy chiếc này được không?”, Cố Nghê Y nhìn chiếc giường này cũng rất thích, cô ta kéo tay Mục Nham, hỏi ý hắn.

Mục Nham nhìn chiếc giường nho nhỏ này, có thể tưởng tượng, về sau sẽ có một nhóc con ngủ ở trên giường này, trong đôi mắt lạnh lùng kiên định từ trước đến nay ôn nhu thêm vài phần.

“Uhm, vậy lấy cái này đi”, hần gật đầu một cái, cũng không hỏi nhiều thêm, trực tiếp ném qua một tờ chi phiếu.

Giản Tiểu Phương né mình đi, đợi đến khi bọn họ đi rồi cô mới đi ra, cũng đi từng bước, nhìn chiếc giường trẻ con kia, đúng là rất được. Hơn nữa, cô vừa nhìn thấy giá của nó, chợt cười giễu, quả nhiên là tổng tài của tập đoàn Mục thị, giá này, thật đúng là giá trên trời.

Cô mang theo túi lớn túi nhỏ, ngồi lên xe taxi, đến thẳng khu trọ của Diệp An An. Giờ này cô ấy hẳn phải về rồi chứ, cô đợi ở cửa nhà trọ của An An thật lâu, cũng chưa thấy cô ấy trở về, cô thỉnh thoảng lại nhìn đồng hồ, đang lúc giữa mùa đông mà cô lo lắng đến đầu đổ đầy mồ hôi, người phụ nữ này thật không biết cô ấy đang trong tình trạng gì sao, cô ấy bây giờ chính là một người phụ nữ mang thai, chạy loạn đi đâu không biết.

Diệp An An chậm rãi đi về, cô mới vừa tan tầm, nhìn đồ ăn trong tay, đây là dầu bếp đưa cho cô, nói là cho cô bồi bổ thân thể, công việc của cô cũng đã giảm bớt rất nhiều, cô vuốt ve bụng mình, ba tháng, chỉ còn bảy tháng nữa là sẽ sinh, cục cưng của cô. Mỗi ngày đều đếm thời gian cục cưng ra đời, cuộc sống như vậy, quả thực là hạnh phúc nói không nên lời.

Cô đi về phía căn nhà trọ của mình thuê, từ rất xa đã nhìn thấy một người đang đứng ở đó, Tiểu Phương, bước chân của cô càng nhanh hơn, sao cô ấy lại đến đây nhỉ.

“Diệp An An, cậu còn biết trở về sao?”, Giản Tiểu Phương vừa nhìn thấy cô về là mừng to một trận, trên mặt lộ rõ là đang tức giận, nhưng vẫn đi qua trực tiếp đỡ lấy đồ trong tay An An.

“Cậu không đứng im một chỗ cho tốt, chạy đi làm cái gì, đừng quên bây giờ cậu đang là một người phụ nữ mang thai đó”, cô vừa ngưng lại một chút rồi lại nói tiếp, gần đây có hơi có cảm giác, hình như cô càng ngày càng dài dòng thì phải...

132. Q.2 - Chương 55: Nỗi Đau Lớn Nhất Cuộc Đời

“Mình đi mua một chút đồ này nọ”, Diệp An An nói dối, không muốn để cho cô ấy biết công việc cô đang làm, hơn nữa công việc như thế, cho dù có sang hèn thế nào đi nữa, nhưng một khi Tiểu Phương cô ấy đã biết cô đang làm việc rửa chén bát thì tuyệt đối sẽ không cho cô làm tiếp. Với bộ dạng bây giờ của cô, cũng chẳng có công ty nào chịu nhận, việc cô có thể làm cũng chỉ có việc này. Vả lại, cũng bởi vì cô biết rõ thân thể mình nên lúc này mới muốn đi kiếm thêm nhiều tiền một chút, bằng không chờ bụng lớn hơn nữa thì việc kiểu gì cũng không thể làm được, mà cô lại không muốn mắc nợ thêm tình cảm của Giản Tiểu Phương, tương lai vẫn cần cô phải đối mặt một mình, với lại cô còn có cục cưng ở đây, thật sự, không còn thỉnh cầu gì hơn nữa.

Cô không sợ vất vả, chỉ sợ phải ủy khuất cục cưng của cô.

Nhìn túi to túi nhỏ của Giản Tiểu Phương mang theo, trong mắt Diệp An An dâng lên tầng nước mắt trong suốt, có một người bạn như vậy, thật là may mắn của cô.

Đi vào căn nhà trọ mà giống như Giản Tiểu Phương nói càng nhìn càng thấy nhỏ kia, cô quả thật là không chịu đựng thêm được, mà Diệp An An thì coi như rất tự nhiên, nơi này, so với nơi khác mà nói thì đúng là nhỏ thật, nhưng đây mới là nhà của cô và cục cưng. Hơn nữa cô ở đây dường như đã quen, tuy rằng rất nhỏ, rất sơ sài, thế nhưng ngược lại, nơi này lại rất yên tĩnh.

Giản Tiểu Phương mua rất nhiều thứ, có bình sữa của trẻ con, quần áo, vài món đồ chơi, cô cũng không dám mua nhiều đồ này nọ, không biết phòng trọ nhỏ của An An có còn chỗ để hay không.

Diệp An An nhận hết những món đồ này, đối với lòng tốt của Giản Tiểu Phương, cô thật sự vô cùng cảm ơn. Nhìn một đôi giày nhỏ nhỏ này, trên gương mặt cô hiện lên một nét dịu dàng cực kỳ xinh đẹp, cô thực chờ mong ngày đứa nhỏ chào đời, cũng thực yêu nó.

Giản Tiểu Phương lấy từ trong túi xách ra một tấm thẻ tín dụng, nhét vào trong tay Diệp An An, An An nhìn tấm thẻ trong tay, không hiểu nhìn cô, “Tiểu Phương, đây là cái gì?”.

Giản Tiểu Phương nhấp môi một cái, nói một cách không tình nguyện cho lắm, bởi vì phải nhắc đến tên của người kia, cô không biết anh ta có còn ảnh hưởng lớn đến An An nữa hay không.

“Đây là của Mục Nham bảo mình đưa cho cậu”, nói xong, cô cẩn thận quan sát biểu cảm trên mặt của Diệp An An.

Diệp An An nghe được cái tên Mục Nham kia, ngón tay cô chỉ hơi run nhẹ một chút, đã muốn rất lâu, rất lâu rồi cô không còn nghe đến cái tên cùng tin tức của người đàn ông này, không cố ý, nhưng cũng là cố ý. Chỉ là lại một lần nữa nghe được, con tim của cô vẫn đau như vậy, cúi đầu, trước mắt một mảnh mờ lung, cô nhẹ nhàng chớp mắt vài cái, mới ép cho những giọt lệ kia quay ngược trở lại được.

Ngẩng đầu, cô đem tấm thẻ giao lại cho Giản Tiểu Phương, “Tiểu Phương, giúp mình trả lại cho anh ta, tiền của anh ta, mình không cần”, cô nhìn ô cửa sổ nhỏ nhỏ kia, đột nhiên nhớ tới ô cửa sổ sát đất rất lớn ở Mục gia, trước kia, cô vẫn đứng ở chỗ đó nhìn theo bóng dáng của anh ta, vì thế nên cô mới chưa từng đến gần anh ta quá.

Người đàn ông kia, cô thừa nhận, cô vẫn còn yêu anh ta, yêu đến tâm vẫn còn đau. Thế nhưng cô giờ đã không muốn cùng anh ta có bất cứ quan hệ gì, tiền của anh ta, cô không cần, tình yêu của cô, không cần dùng tiền để đánh giá.

Rời khỏi Mục gia, ngoại trừ chiếc vòng tay kia, cô cũng không có mang đi thứ gì, đương nhiên cũng sẽ chẳng đòi tiền của anh ta. Cô có cục cựa là đủ rồi.

“An An...”, Giản Tiểu Phương vừa muốn nói gì, nhưng lại nhìn thấy ánh mắt cực kỳ kiên định của An An. Diệp An An lắc đầu với Giản Tiểu Phương, “Tiểu Phương, thật sự không cần, mình không muốn lúc nào dùng chỗ tiền này, lại nhớ đến anh ta”.

Lời Giản Tiểu Phương vừa định nói ra khỏi miệng, bởi vì câu kia nói ‘sẽ nhớ đến anh ta’ kia mà đành miễn cưỡng nuốt xuống, lúc nào cũng nhớ đến, đối với An An mà nói, quả thật là một loại tra tấn. Có lẽ bọn họ đều cho rằng làm như vậy là tốt cho cô ấy, nhưng xem ra, đây mới thực sự chính là một việc làm tổn thương cô ấy nhất.

“Được rồi”, Giản Tiểu Phương khẽ thở dài một tiếng, “mình sẽ trả lại cho anh ta”. Diệp An An chỉ mỉm cười, trong nụ cười có bao nhiêu là chua xót, cô nhẹ nhàng vuốt ve cái bụng hơi nhô lên của mình, trong mắt cũng là một mảnh bi thương sâu kín.

Người đàn ông kia, có lẽ là nỗi đau lớn nhất trong cuộc đời cô...

133. Q.2 - Chương 56: Điều Cấm Kỵ Của Hắc

Biệt thự Mục gia, hiện tại nơi này người hầu so với khi Diệp An An còn ở đã nhiều hơn rất nhiều, bởi vì Cổ Nghê Y mang thai, cho nên Mục gia mới mượn thêm nhiều người hầu nữa đến để chăm sóc cô ta. Dù sao, trong bụng của cô ta bây giờ chính là đứa nhỏ của Mục Nham. Đối với cô ta, cha mẹ Mục Nham ban đầu cũng không phải là thích cho lắm, đương nhiên bọn họ lại càng không thích Diệp An An. Chẳng qua so với một cô nhi như Diệp An An thì hiển nhiên họ thà tiếp nhận Cổ Nghê Y này hơn, vả lại, hiện tại trong bụng của cô ta lại đang mang cốt nhục của Mục gia, đương nhiên họ càng phải chấp nhận, cứ vài ngày hai người này lại bắt cô ta uống một chén thuốc bổ.

Buổi chiều, chiếc giường trẻ con kia đã muốn được chuyển tới, đặt ngay bên trong phòng khách, Cổ Nghê Y đưa tay ra vuốt ve chiếc giường xinh đẹp này, ngẩng đầu nhìn lên hai căn phòng cạnh nhau trên lầu, trong mắt giống như bị gai đâm nhức nhối.

Mục Nham vừa trở về, người hầu đón lấy áo khoác tây trang và cặp tài liệu từ trong tay hắn, hắn nhìn xung quanh, đôi mày gắt gao nhú chặt không hề buông lỏng, rõ ràng là cùng một chỗ, nhưng sao lại không hề giống với trong quá khứ. Cảm giác khi trở về Mục gia, người hầu từng tốp, lại không phải giống như một gia đình. Hắn lắc lắc đầu, hắn đúng là suy nghĩ nhiều rồi.

Đi vào trong, hắn khẽ ôm lấy thắt lưng của Cổ Nghê Y, đem cô ta kéo vào trong ngực, vươn bàn tay to đặt lên bụng của cô ta. Hắn chưa từng nghĩ rằng mình sẽ chờ mong một chuyện gì như vậy, thế nhưng, hắn hiện tại thực chờ mong đứa nhỏ lớn từng ngày, thì ra, cảm giác được làm cha là như vậy.

“Nham, chúng ta đem phòng bên cạnh làm thành phòng cho con được không?”, Cổ Nghê Y xoay người, ôm lấy thắt lưng của hắn, đem mặt mình đặt ở trên vai hắn. Trên người của người đàn ông này luôn mang theo một hương vị khiến người ta cảm thấy an tâm, làm cho cô mê luyến đến không chịu nổi. Bây giờ toàn bộ hắn đã muốn thuộc về riêng cô rồi, nhưng là, cô vẫn có cảm giác có chút không chân thật, khiến cô hoàn toàn đoán không ra. Bên trong cặp mắt đen kia ngoại trừ đôi khi nhìn thấy bụng của cô còn có chút ôn nhu lộ ra, còn những lúc khác vẫn là thâm trầm không thấy đáy.

Mục Nham đang ôm Cổ Nghê Y lại nghe thấy lời nói của Cổ Nghê Y, hơi hơi siết chặt một chút, sau đó hắn quay đầu nhìn về phía căn phòng đã bị hắn hạ lệnh không cho phép bất cứ người nào bước chân vào đó kia, đáy mắt chợt lóe lên một chút.

“Chúng ta chọn phòng khác đi”, thanh âm có chút cố hết sức để nói, nhưng lại nghe không ra cảm xúc của hắn ở bên trong, căn phòng kia là cấm kỵ của hắn, tựa như một nơi trong trái tim của hắn mà không ai có thể chạm đến được, hắn không muốn để cho người nào khác biết đến.

“Nhưng mà, Nham, phòng kia ở liền kề bên, chúng ta...”, Cổ Nghê Y còn muốn nói gì nữa, kết quả Mục Nham lại thẳng thừng buông cô ta ra, “Em đừng nói gì nữa, các phòng khác đều có thể, chỉ trừ căn phòng đó là không được”, hắn nói rất lạnh lùng, cũng thực cương quyết.

“Nham...”, Cổ Nghê Y nghe thấy lời nói của hắn, muốn nói ra điều gì, nhưng sau cùng, cô ta xoay người, các ngón tay nắm chặt với nhau. Diệp An An, lại là Diệp An An, căn phòng kia cũng là bởi vì từng là của cô ta nên hắn mới không cho phép ai vào. Chẳng lẽ, Cổ Nghê Y cô thêm một đứa nhỏ nữa so ra lại còn kém một Diệp An An kia sao?

Có một số việc, bọn họ đều hiểu được, chỉ là, bọn họ đều đang tự gạt chính mình mà thôi. Kỳ thật, rất nhiều chuyện đều đã thay đổi, cuộc hôn nhân của bọn họ, trên thực tế, đã không còn hạnh phúc nữa rồi.

Lại một tháng nữa trôi qua, Giản Tiểu Phương vẫn thường xuyên đều đặn đến thăm Diệp An An, còn có Giản Vũ Phong. So với trước đây, bọn họ ở chung cũng không có dồn tâm trí vào nhiều. Giản Tiểu Phương đương nhiên là nhìn ra tâm tư của anh trai nhà cô đối với Diệp An An, nhưng là, thực đáng tiếc, Diệp An An lại là một người cố chấp, cô ấy có lẽ vĩnh viễn cũng không đáp lại tình yêu của anh ấy.

Nếu sớm hơn một chút thì tốt rồi, một năm trước, hai năm, nhưng cuối cùng bọn họ cũng đã bỏ qua nhau.

Giản Vũ Phong luôn nhìn Diệp An An bằng ánh mắt phức tạp, nhất là khi nhìn bụng của cô, lại trầm mặc. Cô mang thai, là con của người khác, có lẽ lại sẽ phải trở thành một đứa nhỏ mồ côi cha.

Giản Tiểu Phương cùng Giản Vũ Phong quả thật đã kín miệng như bưng, không hề nói với bất luận một người nào khác về chuyện này.

134. Q.2 - Chương 57

Ti gia, Ti Hạo từ trên giường ngồi dậy, hai mắt vẫn còn chút mơ màng hơi hơi híp lại, anh xuống giường, đi đến bên cạnh bàn, thân mình nửa dựa vào bàn một chút. Anh lại gặp giấc mộng kia, cầm lấy ảnh chụp để ở trên bàn, cúi đầu, trong bức ảnh là một người thiếu niên chụp chung cùng một cô gái xinh đẹp.

Thiếu niên có diện mạo đẹp đẽ, thể nhưng vẫn còn lộ ra vài phần non nớt, hiển nhiên người thiếu niên kia là Ti Hạo. Anh bây giờ so với thời điểm đó cũng đã chín chắn hơn rất nhiều, vẻ mặt hết sức lông bông khi đó sớm đã không còn, thay vào đó là vẻ thành thực cực kì thu hút. Diện mạo của anh vẫn rất khô ngô tuần tú, nhưng nội tâm lại hết sức lạnh lùng.

“Tiểu Bác...”, Ti Hạo khẽ giọng nỉ non cẩn thận buông tấm hình trong tay xuống, cô gái trong bức ảnh cũng vô cùng xinh đẹp, trên mặt là một nụ cười thực ôn nhu dịu dàng.

“Tiểu Bác, chị yên tâm, em nhất định sẽ tìm được Tiểu Uyển”, anh xoay người, cởi áo ngủ, lộ ra một cơ thể cường tráng khác hẳn với bề ngoài ôn nhã của mình. Anh bây giờ, nếu không nói ra ngoài, sẽ không có ai tin được rằng, anh chính là vị bác sĩ ngoại khoa nổi tiếng Ti Hạo kia.

Mặc một chiếc áo sơ mi màu trắng tinh, một chiếc quần tây đen rồi sau đó anh đi ra ngoài. Nhà của anh so với nhà của Mục Nham, dường như lại càng đơn giản hơn nhiều, bối cảnh của anh thực sự rất phức tạp, cho nên, anh càng thích những thứ giản đơn hơn, bao gồm tất cả. Nơi anh ở, chỉ có một người là chú Lâm và vợ của ông ấy, họ đều là những người đã chăm sóc cho anh từ khi anh còn nhỏ.

“Thiếu gia, đồ này nọ của cậu đây”, một người đàn ông khoảng chừng hơn 40 tuổi đi đến, trong tay bưng một phần bữa sáng, mà tay kia đang cầm một xấp tài liệu thực dày.

“Chú Lâm, cảm ơn chú, chú cứ để xuống đó là được rồi”, Ti Hạo ngẩng đầu, đối với người đàn ông trung niên đã chăm sóc anh từ khi anh còn nhỏ, anh sẽ lộ ra một nụ cười thực chân thành thoải mái.

“Dạ được”, chú Lâm buông xuống, rồi sau đó đi ra ngoài.

Ti Hạo vừa ăn bữa sáng, vừa xem xấp tài liệu kia, thẳng cho đến lúc xem xong hết, anh buông xấp tài liệu xuống, một tay chống lên trán mình. Vẫn không tìm được a, đã muốn mười mấy năm rồi, nếu Tiểu Uyển còn sống trên đời, vậy thì cô ấy hiện tại chắc cũng phải hơn 20 tuổi rồi, Tiểu Uyển, đó là đứa con gái duy nhất của Tiểu Bác, em họ của anh, cũng là cô gái duy nhất của Ti gia họ.

Cô ấy còn là bảo bối của ông nội.

Anh chưa từng được gặp qua cô, cũng chỉ là dựa vào bộ dạng trong ký ức của Tiểu Bác để tưởng tượng ra hình dáng của cô, chẳng qua nghĩ mãi rồi cũng trở thành Tiểu Bác, một đứa bé mất tích mười mấy năm, không có một dấu vết gì để có thể tìm ra, thậm chí còn không biết mặt mũi thế nào, nếu còn tìm thì đúng thực là giống như mò kim đáy bể vậy.

Chỉ có một chữ là khó.

Anh ngồi, mặc áo khoác vào rồi đi ra ngoài, hôm nay không có ca phẫu thuật nào nên anh được tự do, bước ra khỏi cửa, anh mở cửa xe, ngồi lên.

Cơn gió này vẫn còn trong mùa đông, vẫn rất lạnh, xe cứ đi về phía trước không mục đích. Đèn đỏ sáng, anh đem xe dừng lại rồi nhìn xung quanh, đến khi có một bóng dáng mảnh khảnh đột nhiên lọt vào trong mắt anh.

“Diệp An An”, anh dừng xe lại, có chút sốt ruột mở cửa xe đi ra, mà thân ảnh của người phụ nữ kia cũng không còn thấy nữa. Anh nheo hai mắt lại, gió thỉnh thoảng thổi tung những sợi tóc trên trán anh, cho đến rất lâu sau đó.

Diệp An An, trên thế gian này chỉ có duy nhất một người phụ nữ có thể làm rung động lòng anh, sai khi cô ly hôn với Mục Nham, anh cũng đã cố gắng tìm lòng không đi hỏi thăm tin tức của cô, anh biết người phụ nữ này đang cố ý trốn tránh, chẳng qua là không muốn để cho người khác tìm được mình. Nếu đây là điều cô muốn, vậy thì anh vì sao lại muốn đi đến đó quấy rầy cô, chỉ là, đối với ý muốn của cô, anh chưa từng muốn đi thay đổi nó.

135. Q.2 - Chương 58: Bị Ti Hạo Phát Hiện

Anh không biết đây không phải là yêu, thế nhưng, anh thật sự rất muốn chăm sóc người phụ nữ này. Cũng là vì tình yêu của cô ấy dành cho Mục Nham vốn chẳng đáng. Cô xứng đáng được hạnh phúc, dù người cho cô ấy hạnh phúc không phải là Mục Nham cũng được, nó cũng sẽ không khiến cho người ta đau khổ một mình.

Anh dừng một hồi, rồi đi đến một quán ăn, phục vụ bên trong nhìn thấy anh, vô cùng thân thiết chào hỏi, mà anh lại còn là khách quen nơi này. Bình thường nếu không có việc gì, anh đều đến nơi này ngồi, cũng chỉ là uống một ly cà phê mà thôi. Anh thực thích không gian nơi đây, ở trong một thành phố náo nhiệt này, xem ra đây là một chỗ vô cùng đặc biệt.

“Ti tiên sinh, cà phê của anh đây”, người phục vụ giống như rất quen thuộc mà bưng cà phê tới cho anh, anh gật đầu nhẹ một cái, nâng ly cà phê trong tay lên nhấp một ngụm, chiếc ly thủy tinh bên cạnh phản chiếu chút mờ nhạt, hương thơm cà phê thực nồng đậm, mùi vị đậm nhạt đan xen nhau. Có một tia mờ mờ, lặng lẽ rơi vào trong mắt anh, con ngươi vốn xem như không phải là đen tuyền nhưng cũng vô cùng âm trầm sâu thẳm.

Anh uống cà phê, đột nhiên ngẩng đầu, vừa lúc thấy được bóng dáng mảnh khảnh kia, cực kỳ giống với người trong kí ức mình, Tiểu Bắc, anh đột nhiên đứng lên, đi vào bên trong quán, không ai ngăn cản anh, người này là khách quen thường uống cà phê trong quán, cũng là vị khách được tôn sùng nhất, cho nên bọn họ không ai dám thất lễ.

Ti Hạo vẫn tiếp tục tìm, trong đôi mắt có một sự nghiêm nghị được che giấu thực sâu kín, anh tìm từng gian từng gian một, cho đến khi gặp được thân ảnh kia. Không đúng, anh đứng ở tại chỗ, nhìn bóng dáng rõ ràng không thể quen thuộc hơn nữa, không phải Tiểu Bắc của anh, là Diệp An An.

Diệp An An mặc quần áo rộng thùng thình, lộ ra cái bụng hơi nhô lên bên trong, nếu không nhìn kỹ căn bản là không phát hiện ra, cô là một người phụ nữ đang mang thai. Cô bụng một chồng chén đĩa đã rửa sạch sẽ, cẩn thận đi từng bước, tuy rằng mọi người ở đây đã giúp đỡ cô rất nhiều, nhưng cô không muốn làm phiền đến mọi người nữa, cô không muốn mất đi công việc này, cô phải kiếm thêm cho cục cưng thêm chút tiền. Tuy Giản Tiểu Phương và Giản Vũ Phong đã nói mọi chuyện đã có họ lo, nhưng cô lại thực sự không muốn làm phiền họ thêm, tương lai còn rất dài, cô và cục cưng phải tập thói quen sống như vậy đi thôi.

“Diệp An An”, một giọng nói nam tính có chút quen thuộc vang lên sau lưng cô, cô xoay người, nhìn thấy ngay Ti Hạo một thân quần áo hưu nhân, thiếu đi tấm áo blouse trắng, lúc này anh hoàn toàn giống một quý công tử cực kì tao nhã.

“Ti đại ca”, Diệp An An rút người lại một chút, theo bản năng nhìn về phía bụng mình, quan hệ giữa Ti Hạo và Mục Nham rất tốt, mà cô lại rất sợ anh ta sẽ biết đến sự tồn tại của đứa nhỏ này.

“Ti đại ca”, cô gọi anh, ánh mắt cố ý né tránh, khiến con mắt Ti Hạo không khỏi nheo lại, anh nhìn chồng bát đĩa trong tay cô, còn có những ngón tay đã muốn bị nước rửa làm cho trở nên trắng bệch, trong con ngươi càng trở nên tối sẫm hơn, cũng lạnh lùng hơn.

Thì ra, cô ấy ly hôn với Mục Nham, cuộc sống lại có thể đi đến nông nổi này, cô như vậy, khiến trái tim anh bỗng nhiên nhức nhối. Người phụ nữ này, chẳng lẽ lại ngốc đến thế sao, khiến trong lòng anh vẫn dĩ vãng luôn phẳng lặng phải nhấp nhô phập phồng.

“An An, em đang làm cái gì trong này?”, Anh đến gần cô, biết rõ nhưng vẫn hỏi, ánh mắt nhìn đến thân thể cô càng ngày càng gầy yếu hơn, cô thực sự gầy đi rất nhiều. Nhưng ánh mắt của anh khi nhìn thẳng đến bụng của cô, dù quần áo cô mặc rất rộng, nhưng anh vẫn phát hiện ra sự không bình thường của cô.

Diệp An An, cô ấy mang thai, anh là bác sĩ, nếu ngay cả điều này cũng không nhìn ra vậy thì anh nên về nhà mà sống bằng tiền tiết kiệm đi thôi.

“Em mang thai, là con của Mục Nham đúng không?”, hai mắt anh nhìn chăm chăm vào cô, khi nhìn thấy vẻ bối rối trên gương mặt của cô, anh biết anh đoán đúng rồi.

“Em đi theo anh”, Ti Hạo lấy đi chồng chén bát cô đang ôm, ném luôn xuống sàn nhà, trong nháy mắt, tiếng chén đĩa vỡ tan vang lên, quản lý nhìn thấy, vội vàng bước nhanh xuống. Anh ta nghĩ là do Diệp An An va phải người của Ti Hạo, không ngừng nháy mắt với cô, bảo cô xin lỗi, Ti Hạo này cũng không phải là người bình thường có thể đắc tội được.

Ti Hạo bắt lấy cổ tay của Diệp An An, kéo cô đi ra ngoài.

“Ti tiên sinh, cô ấy không cố ý”, quản lý còn muốn giải thích nữa, “Ti tiên sinh, cô ấy là người đang mang thai, xin anh đừng trách cô ấy”. Mọi người ở đây rất quan tâm Diệp An An, ngay cả người quản lý là anh ta cũng không ngoại lệ, một người phụ nữ mang thai, suốt ngày suốt đêm phải rửa chén, không ai chăm sóc, thực sự là rất đáng thương.

“Câm miệng”, Ti Hạo trừng mắt nhìn quản lý, quản lý bị ánh mắt dung dữ như mang theo dao nhọn dọa sợ, nửa câu cũng không dám nói, chỉ có thể trở mắt nhìn Ti Hạo lôi Diệp An An đi.

136. Q.2 - Chương 59: Quyết Định Của Ti Hạo

Quản lý nhìn theo bóng dáng hai người, vừa xoay người vừa lau một trận mồ hôi lạnh trên đầu mình.

Diệp An An a Diệp An An, xem như cô xui xẻo đi, tôi thật sự không giúp được cô nữa, người đàn ông kia cũng không phải là người tôi có thể chọc vào được.

Ti Hạo vẫn lôi kéo tay của Diệp An An, sau đó đem cô nhét vào trong xe mình. Bầu không khí trong xe bao trùm lên hai người họ, vô cùng áp lực.

“Em dự định sống tiếp như thế sao?”, Ti Hạo nhìn cánh tay đang bảo vệ bụng của cô, nét lạnh lùng trên mặt lại càng tăng thêm vài phần. Anh đột nhiên nhắm chặt hai mắt lại, khi mở ra, thanh âm cũng bình tĩnh hơn rất nhiều.

“Ti đại ca, thực xin lỗi”, Diệp An An gắt gao nắm chặt tay mình, bởi vì làm việc quá mức mệt nhọc nên bụng mang thai đã bốn tháng mà cũng không nổi lên mấy. So với bụng bầu mới ba tháng của Cố Nghê Y, rõ ràng là nhỏ hơn rất nhiều. Cô chịu khổ, ngay cả cực cũng phải chịu khổ theo cô. Nghĩ đến đây, lòng của cô lại rất đau rất đau.

“Xin lỗi?”, khóe môi Ti Hạo hơi hạ xuống một chút, “người em xin lỗi không phải là anh, lại càng không phải người nào khác, mà là chính em đó”, cô thì có lỗi với ai, là Mục Nham, là Cố Nghê Y phải xin lỗi cô mới đúng. Nhưng cuối cùng, người nói câu xin lỗi trước lại là cô.

Diệp An An, sao em có thể ngốc như vậy được chứ?

Diệp An An chỉ cười mà không nói, Ti Hạo vẫn luôn quan tâm chăm sóc đến cô, cô vẫn còn đang cất giữ tấm danh thiếp kia của anh, nhưng chưa từng gọi điện thoại đến, cô không muốn làm phiền đến anh. (____). Huống chi, cũng không có lý do gì, không phải sao? Quan hệ lúc trước giữa hai người, cũng là vì liên quan đến Mục Nham.

“Em ở nơi nào?”, Ti Hạo khởi động xe, không khí bên trong xe so với lúc này có vẻ như đã giãn ra rất nhiều, hai tay Diệp An An đặt trên bụng mình, cô quay đầu lại nhìn về quán ăn mà mình đang làm việc, sau đó nói một mạch địa chỉ nhà mình.

Ti Hạo lái xe, rất nhanh liền chạy đến địa chỉ như lời cô nói, cũng không tính là xa lắm, thậm chí là gần. Một nơi thực hẻo lánh. Xe dừng lại, Ti Hạo lại như không có ý định muốn xuống xe.

Diệp An An cúi đầu khẽ thở dài một tiếng, cô luôn nghĩ là Diệp An An cô chỉ có một mình, không ai yêu thương. Nhưng gần đây cô mới phát hiện, thì ra trên đời này luôn luôn có một vài người quan tâm đến

mình, không cần biết nguyên nhân, chỉ đơn thuần là quan tâm cô. Anh em Tiểu Phương, ngay cả Ti Hạo cũng thế.

Mở cửa phòng ra, ánh mắt Ti Hạo chợt lóe lên một chút, nhưng không nói thêm điều gì. Phòng quả thật rất nhỏ, ngay cả Giản Tiểu Phương còn chê nó vừa nhỏ vừa sơ sài huống chi là một người từ nhỏ đã ở nơi nhà cao cửa rộng.

“Nơi này tuy có hơi nhỏ nhưng rất yên tĩnh, em cũng rất thích, không có áp lực gì nhiều”, Diệp An An nói nhẹ đi, thuận tiện rót cho Ti Hạo một ly nước. Nơi này của cô trừ nước lọc ra thì không còn thức uống gì khác.

“Cảm ơn”, Ti Hạo nhận lấy, cũng không có ý tứ ghét bỏ, anh quay đầu, liền nhìn thấy một đồng đồ dùng trẻ con bên trong ngăn tủ, mà Diệp An An chỉ im lặng ngồi trên giường. Đứa nhỏ này, Mục Nham không biết, có lẽ đây cũng là nguyên nhân vì sao Diệp An An trốn tránh bọn họ, là vì đứa nhỏ này.

Nếu Mục Nham biết đứa nhỏ này tồn tại, anh không biết cậu ta sẽ làm ra loại chuyện gì nữa, mà cho dù cậu ta không làm gì hết thì còn Cố Nghê Y kia, cô ta sẽ bỏ qua cho đứa nhỏ này sao? Tuy Diệp An An đơn thuần như vậy, nhưng hơn một năm ở cùng nhà với Mục Nham, tính tình cậu ta như thế nào hẳn cũng phải biết được ít nhiều.

Mục Nham vô tình, lại càng vô tâm.

“Em yên tâm đi, anh sẽ không nói cho người nào biết chuyện này”, Ti Hạo buông cái ly trong tay ra, cô vẫn căng thẳng, anh biết, cô cố gắng bảo vệ đứa nhỏ như vậy, anh đương nhiên sẽ không nói cho người khác, mà ‘những người khác’ này, đương nhiên là bao gồm cả cha của đứa nhỏ, Mục Nham, anh sẽ không cho cậu ta cơ hội nào để cậu ta lại đi tổn thương An An nữa.

“Cảm ơn anh, Ti đại ca”, hai tay Diệp An An nắm lấy nhau, anh so với tưởng tượng của cô còn hiểu cô hơn vài phần, cô không thể để đứa nhỏ mạo hiểm như vậy được. Dù sao, Mục Nham từng nói qua, muốn xóa sạch nó. Mà hơn nữa, anh ta cũng có một đứa con, là đứa nhỏ của người phụ nữ anh ta yêu nhất, vậy thì cô cần gì phải đi quấy rầy cuộc sống của bọn họ đây? Đứa nhỏ là của một mình cô, chỉ một mình cô mà thôi.

“An An, dọn đến chỗ anh ở đi”, Ti Hạo đột nhiên nói, những ngón tay vô cùng mượt mà của anh, khẽ chạm vào cái ly nước, ngũ quan tuần mỹ lúc này cũng lộ ra vẻ nhu hòa hơn rất nhiều.

137. Q.2 - Chương 60: Thỏa Hiệp

Diệp An An sững sốt một chút, sau vẫn là uyển chuyển lắc lắc đầu, “Xin lỗi, Ti đại ca, nơi này em ở rất thoải mái, hơn nữa, em cũng muốn được ở một mình”, cô không muốn làm phiền ai nữa. Lại càng không muốn để cho Mục Nham có cơ hội biết, anh ta, đang còn một đứa con nữa trên đời này.

Cô không muốn khiến bản thân mình tốt quá, chỉ là, cô thật sự rất để ý cục cưng này, tựa như chỉ có thể rời xa tất cả mới có thể bảo vệ cục cưng thật tốt.

Ti Hạo không nói gì, chỉ dùng một ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve cái ly uống nước bên cạnh, miệng ly màu trắng nhẵn mịn, càng tôn lên những khớp xương trên ngón tay thon dài của anh, có chút xinh đẹp quá mức.

“An An, em không tin anh sao?”, Ti Hạo hơi nghiêng đầu, nhìn thẳng vào đôi mắt trong veo của cô, con ngươi anh đột nhiên nheo lại, che giấu chút suy tư trong mắt mình.

Diệp An An cúi đầu khẽ nhắm hai mắt lại, “không phải”, cô nhẹ nhàng lắc đầu, “em chỉ không muốn làm phiền đến người khác”.

Trong không khí lưu chuyển chỉ là một mảnh im lặng mờ nhạt, im lặng tựa như có chút quá lớn.

Hồi lâu sau, Ti Hạo ngẩng đầu lên, “được rồi”, anh không gượng ép gì nữa, nhưng anh cầm cái ly trong tay đặt lên bàn, vươn tay để lên cũng vừa vặn, “An An, em không được đi làm được cái công việc kia nữa, có

chuyện gì, em cứ đến tìm anh”. Có một số việc anh có thể đáp ứng, nhưng có một số việc khác, anh không thể đồng ý được. Cho nên, những lời này anh nói rất cương quyết, một n phụ nữ mang thai thể mà lại đi rửa chén, vợ trước của Mục Nham, thật đúng là làm cho người ta đau lòng.

Diệp An An nhấp môi một chút rồi gật đầu, “Em biết rồi, em sẽ không đi nữa”, cô kéo lại quần áo của mình, cô sẽ không làm trái ý anh nữa, anh cho rằng, anh cứ như vậy kéo cô ra đi ra, làm trò trước mặt nhiều người như vậy, cô còn có thể quay về đó sao?

Ti Hạo đứng lên, thân thể cao lớn của anh khiến cho nhà trọ nhỏ nhỏ này lại càng nhỏ thêm đi vài phần. Cúi đầu, anh đối mặt với Diệp An An.

“An An, anh có thể hỏi em một chuyện không?”, Anh đứng ở nơi đó, thẳng tắp, tuy rằng ngoại hình điềm đạm hòa nhã, nhưng không thể tránh khỏi một loại khí chất bức người toát ra từ anh, thực khiến cho người ta cảm thấy rất áp lực.

Bề ngoài anh có vẻ như vô hại, nhưng là, người nào hiểu biết anh đều biết rõ, Ti Hạo anh kỳ thật là một người vô cùng lạnh lùng. Anh xuất thân từ xã hội đen, cũng không phải ôn hòa giống như bề ngoài, thực ra, tính cách anh cực kỳ âm trầm, thậm chí có thể nói là không ai có thể lường được đến mức nào.

“Dạ”, Diệp An An gật đầu, tuy rằng không biết anh muốn hỏi cái gì, nhưng cô vẫn cứ gật đầu.

Ti Hạo ngừng một lúc, giống như đang chìm trong kí ức của mình, khóe mắt hơi hơi hạ xuống, “An An, anh muốn biết, những chuyện trước kia của em”.

Diệp An An sửng sốt, thật không ngờ anh sẽ hỏi vấn đề này, chuyện trước kia, cô cũng không nhớ nhiều lắm, hồi còn bé cô tựa hồ so với bây giờ còn bình thường hơn nữa.

Khẽ cười, nhưng không mang theo chút chua xót nào, chuyện cũng đã qua rồi, “em là cô nhi, không cha không mẹ”. Tám chữ ngắn gọn, thực sự đã muốn tóm gọn gần hết quá khứ của cô, không cần nói tỉ mỉ, Ti Hạo cũng đã biết được tất cả những gì mình muốn.

“Tốt lắm, anh đã biết, không cần nữa đâu”, thanh âm Ti Hạo trầm xuống một ít, đi đào lên đau xót của người khác, từ trước đến nay không phải là chuyện anh thích làm, anh cũng không muốn miễn cưỡng, huống chi Diệp An An này hiển nhiên đã là một người phụ nữ chẳng còn gì.

“Không sao đâu, Ti đại ca, đều trôi qua rồi”, Diệp An An cười an ủi, cô hiện tại có một người thân, không phải người xa lạ, nhìn bụng bầu đã bốn tháng, cục cưng này, rất khỏe mạnh.

Khóe môi Ti Hạo nhếch lên một chút, khẽ cười thật ôn hoà hiền hậu, đối với người phụ nữ Diệp An An này, anh từ trước đến nay đều là tàn nhẫn, bề ngoài ôn nhu chỉ là vẻ tự vệ của anh thôi, thân là trùm xã hội đen, bất cứ kẻ nào cũng phải tàn nhẫn. Nhưng là, dường như khi đứng trước mặt người phụ nữ này, cho tới bây giờ anh đều chỉ có thiện tình quan tâm.

Ngồi thêm một chút, Ti Hạo cũng trở về, Diệp An An nhìn theo chiếc xe cao cấp có rèm che rời đi, cô ngồi trên chiếc giường nhỏ của mình, thở dài một hơi, càng ngày càng có nhiều người để ý đến cô, như vậy thực là không tốt.

Trước kia là Giản Tiểu Phương, bây giờ đến Ti Hạo cũng biết rồi.

Ti Hạo về tới nhà mình, cởi áo ngoài ra, chú Lâm vẫn rất chu đáo nhận lấy để sang một bên...

138. Q.2 - Chương 61

Ti Hạo đột nhiên quay đầu lại, con người kì dị không còn nhìn thấy được chút ôn hòa khi nãy, thay vào đó là ánh mắt lạnh như băng, so với Mục Nham còn âm ngoan hơn vài phần. Kỳ thật đây mới chính là bộ mặt thật của Ti Hạo, bề ngoài ôn hòa chỉ là cái vỏ bọc tự vệ của anh thôi, chứ thực ra dưới gương mặt tưởng chừng như vô hại lại là một trái tim vô cùng cứng rắn.

Anh quay đầu nhìn về phía chú Lâm, hai mắt hơi hơi nheo lại, bên trong đôi đồng tử đen lầy sâu thẳm như hồ nước không thấy đáy, “chú Lâm, cháu nhờ chú đi điều tra về một người, nhanh nhất được không?”.

Chú Lâm sau khi nghe xong, chỉ gật đầu một cái. Ông không phải là người nói nhiều, nhưng chỉ cần thiếu gia đưa ra mệnh lệnh, vậy thì đó cũng chính là sứ mệnh của ông.

Cùng thời gian đó, một mình Mục Nham ngồi trong phòng làm việc, trong tay hắn cầm tấm chi phiếu, ngón tay trở ngược lại một chút, môi gât gao mân. Đây là hắn nhờ Thượng Quan Thuyền giao cho Giản Tiểu Phương, nhờ cô ta đưa đến cho Diệp An An. Chưa được đến một ngày liền bị trả về đây, hắn chỉ là có ý tốt muốn giúp cuộc sống của người vợ cũ kia của hắn tốt hơn một chút mà thôi, nhưng cô lại cự tuyệt hoàn toàn.

Như vậy không phải tốt lắm sao, cô cự tuyệt tất cả của hắn cho, như vậy cũng có nghĩa là cô sẽ không sẽ không đến làm phiền hắn nữa. Thế nhưng lần này lại khác, hắn vậy mà lại có một loại cảm giác không thoải mái.

Người phụ nữ này để lại dấu ấn trong lòng hắn quá sâu, qua một thời gian dài như vậy, nhưng hắn lại không quên đi được chút nào. Thậm chí, ngay cả căn phòng kia cũng không cho phép bất luận kẻ nào được động đến, thế cho nên căn phòng đó vẫn giữ nguyên bộ dạng từ khi Diệp An An rời đi, một chút cũng không thay đổi.

Xem ra, hắn đối với người phụ nữ kia đã quá quen thuộc, thật sự là rất khó khăn để bỏ được.

Tuy rằng đầu bếp luôn dựa theo yêu cầu của hắn để làm cơm từng bữa, nhưng hắn mãi vẫn không tìm về được cái loại cảm giác kia, một loại cảm giác giống như gia đình, gia đình?!! Hắn vỗ nhẹ cái trán mình mấy cái, hắn chẳng phải đã có gia đình rồi sao, có vợ, là người phụ nữ hắn yêu, cũng sắp có đứa nhỏ của hắn, nhưng sao hắn vẫn cảm giác có chút không chân thật.

Đem chi phiếu bỏ vào trong túi áo, có lẽ hắn nên đi gặp mặt người vợ trước kia của mình, hắn muốn biết rằng, rốt cuộc người phụ nữ này còn có ảnh hưởng bao nhiêu tới hắn, Mục Nham hắn sẽ không bạc đãi phụ nữ, huống chi cô lại từng là vợ trước của hắn, để cho cô phải dọn ra ngoài ở cũng không phải chuyện hắn muốn làm ra. Đứng lên, ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân, từ cánh cửa mở ra, thân ảnh Cố Nghê Y vẫn cứ động lòng người như cũ đi đến, bụng hơi lộ ra nhưng vẫn rất xinh đẹp.

“Nham, hôm nay anh đã nói muốn đưa em đi khám thai, cục cưng của chúng ta cũng nhớ ba ba của nó đó”, Cố Nghê Y mềm mại tựa lên người Mục Nham, Mục Nham đưa tay đỡ lấy, bàn tay đặt lên trên cái bụng hơi nhô lên của cô, đứa nhỏ của họ đã sắp được bốn tháng, đây là lần đầu tiên họ có cục cưng.

“Uhm, anh biết, chúng ta đi thôi”, Mục Nham nhấp môi một chút, xem ra, chuyện đi tìm Diệp An An phải hoãn lại ít ngày nữa, đứa nhỏ của hắn quan trọng hơn, mà hắn lại không có kinh nghiệm làm cha, nhưng thực sự rất chờ mong cũng rất yêu thương đứa nhỏ này.

Cố Nghê Y khoác tay Mục Nham đi ra ngoài, những nhân viên nữ bên ngoài đều lộ ra ánh mắt vừa hâm mộ lại vừa ghen tị với cô, cô ngược cầm lên, khoe môi xinh đẹp nhếch lên thực đắc ý, đối với ánh mắt nhìn chăm chú của những người này, cô vô cùng thích thú, mà bọn họ cũng chỉ có thể nhìn cô như vậy. Phụ nhân tổng tài của tập đoàn Mục thị, thân phận này chói lọi đến mức nào, cuối cùng cũng thuộc về cô. Hơn nữa không kẻ nào có thể cướp đi được, cô vuốt ve bụng của mình, đứa nhỏ này, chính là vũ khí lớn nhất của cô.

Trong bệnh viện, Mục Nham và Cố Nghê Y cùng người hầu đi tới, tay Mục Nham vẫn luôn cẩn thận đỡ ở thắt lưng của Cố Nghê Y. Về mặt của hắn rất bình tĩnh, tuần nam mỹ nữ đứng cùng một chỗ khiến cho người qua lại không người nào không ngoảnh mặt lại mà nhìn, có cha mẹ như vậy, ai cũng tin chắc rằng đứa con chưa sinh ra của họ nhất định sẽ là một đứa bé tuyệt mỹ.

Vả lại, đứa nhỏ của họ tất nhiên từ bây giờ trở đi cũng nhất định sẽ là con cưng của trời. (thiên chi kiêu tử).

Hai người đi vào một phòng kiểm tra VIP, bên trong phòng chỉ có hai người họ, mà bác sĩ đương nhiên cũng là tốt nhất của bệnh viện. Mãi cho đến một lúc lâu họ mới đi ra, về đứa nhỏ này bọn họ vô cùng lo lắng.

Dù sao Mục Nham cũng sắp ba mươi tuổi mới có đứa nhỏ này.

Hai người đi tới, Cố Nghệ Y đặt một tay lên bụng của mình, một loại cảm giác vô cùng tốt, không phải ai cũng có thể có được.

Diệp An An cầm bản xét nghiệm đi về phía trước, bác sĩ nói cho cô rằng, cục cưng của cô là một bé trai, hóa ra Tiểu Phương thật sự đoán đúng rồi, cô ấy mua toàn bộ đều là quần áo của bé trai, thế này thì không phải lãng phí rồi.

139. Q.2 - Chương 62: Con Của Ai?

Cô cúi đầu, bàn tay nhẹ nhàng vỗ về bụng mình, con trai của cô, một sinh mệnh nho nhỏ, sáu tháng sau sẽ chào đời, nó chính là người thân thật sự trên đời này của cô, người thân có quan hệ máu mủ, khước môi hơi hơi nhếch lên, trên gương mặt là nụ cười tươi đến động lòng người, nơi đáy mắt cũng có một phần hạnh phúc. Nhiều năm trôi qua như vậy, đây là lần đầu tiên cô có được loại cảm giác chờ mong này, tất cả hạnh phúc, tất cả cảm động, chính là vì đứa nhỏ này mà nên.

Đứa nhỏ này, bây giờ là tất cả của cô.

Cô đột nhiên dừng bước chân lại, nhìn thấy hai người đang đi tới, vẻ mặt cô hơi biến sắc, vội vàng nghiêng thân mình một chút, trốn vào trong toilet cách đó không xa, trái tim vẫn không thể tránh được đau đớn thoáng qua. Cái loại đau đớn này gần như kịch liệt, bởi vì cô dường như đã có rất nhiều lần đau cũng gần như chết lặng. Cô vỗ về bụng mình nhìn người đàn ông đang ôm người phụ nữ đi ra, một tổ hợp hoàn mỹ như vậy, bọn họ mới là một đôi.

Cục cưng, con nhìn thấy được không, người đó chính là ba ba của con, ba ba trông rất tuần tú có phải hay không, về sau con cũng sẽ như thế. Cô cúi đầu, giọng thổ thổ nói chuyện với cục cưng còn chưa sinh ra của mình, trong mắt từng giọt từng giọt nước mắt, rốt cuộc không nhịn được mà rơi xuống. Nhưng là, cô vẫn mỉm cười.

“Nham, anh lên xe trước chờ em được không, em muốn đi toilet”, Cố Nghệ Y buông cánh tay đang khoác tay Mục Nham xuống.

“Uhm, em một mình phải cẩn thận”, Mục Nham gật đầu một cái, sau đó đứng lại một chỗ nhìn cô đi vào bên trong, Cố Nghệ Y quay đầu, nháy mắt nụ cười trên mặt hoàn toàn biến mất.

Diệp An An chậm rãi đi ra, phần lớn người đi qua lại bên trong bệnh viện đều có đôi có cặp, nói cho cùng thì trong khoa phụ sản này, chỉ có mình cô là đi khám thai một mình, trong lúc cục cưng đang lớn dần cũng chỉ có một mình cô quan tâm, nhưng cô không cần, cô có cục cưng thì đã là tốt lắm rồi. *Diệp An An tự ti quá mức, không phải là không ai quan tâm mà cô ấy không cho ai có cơ hội quan tâm, càng làm càng bức cô này :(((

Nhưng là, thật sự không cần thật sao? Chính là vì cái gì, khi cô nhìn thấy Mục Nham đưa Cố Nghệ Y đi khám thai, vì cái gì cô lại thấy đau như thế?!!

Anh ta, cũng không biết đứa nhỏ này tồn tại, mà cô cũng không muốn để cho anh ta biết.

Cục cưng là của một mình cô, anh ta cũng có đứa nhỏ thương yêu của anh ta, cục cưng của cô không có cha.

Thân ảnh phía trước đột nhiên chặn đường cô, Diệp An An vẫn còn đang trong suy nghĩ của mình nên không chú ý, thấy vậy cô ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy người phụ nữ đang đứng đằng trước mình.

Vẫn là khuôn mặt xinh đẹp như cũ, so với sắc mặt nhợt nhạt của cô, cô không biết phải sánh bao nhiêu mới bằng cuộc sống khá giả của cô ta.

“Diệp An An, cô mang thai”, Cố Nghệ Y quan sát từ đầu đến chân đánh giá Diệp An An, đến khi nhìn đến cái bụng hơi hơi hở ra của cô, trong mắt hiện lên một tia độc ác dữ tợn, người đàn bà này thế mà lại cũng mang thai.

Không cần phải nói cô cũng biết đứa nhỏ này là con của ai.

Nhìn thấy Cố Nghê Y, sắc mặt Diệp An An càng tái nhợt thêm mấy phần, giống như tuyết trắng mùa đông vậy, mang theo vài phần lạnh lẽo. Thế nhưng, rất nhanh, hai tay cô bảo vệ bụng của mình, bước qua người cô ta. Cô không muốn trả lời bất cứ vấn đề gì từ người phụ nữ này, trực giác của cô mách bảo cho cô rằng, người phụ nữ này sẽ làm tổn thương đến cục cưng của cô.

Cố Nghê Y đột nhiên xoay người, chắn trước mặt Diệp An An, gương mặt xinh đẹp bởi vì tức giận mà bắt đầu vằn vẹo, giống như quỷ dữ từng bước một đến gần Diệp An An.

Trái tim mãnh liệt co rút lại, Diệp An An lui từng bước về phía sau, cảm giác người phụ nữ này giống như bị điên rồi.

“Con của Nham phải không?”, thân thể Cố Nghê Y đứng thẳng lại, hung hăng trừng mắt về phía bụng của Diệp An An, tựa như phải nhìn xuyên thấu ngàn vạn lỗ trên cái bụng của cô vậy.

Đột nhiên, cô ta nở nụ cười, cười khinh khỉnh, nhưng là, chỉ có cô ta biết, lúc này cô ta thật sự hận không thể đâm nát cái bụng của Diệp An An, đem đồ con hoang này xoá sạch, cô ta nghĩ rằng thứ mình nhìn thấy lúc này chỉ là ảo giác mà thôi, cho nên mới quay lại xác định một chút, nhưng không thể tin được, thực sự chính là như vậy, Diệp An An thế nhưng lại mang thai, mà đứa nhỏ lại là con của Mục Nham.

140. Q.2 - Chương 63: Hoảng Sợ

Cô không cho phép trên đời này còn tồn tại thêm một đứa con của Mục Nham, chỉ cần là không phải cô sinh, vậy thì không thể nào được sinh ra trên đời.

Lạnh lùng nhìn cái bụng của Diệp An An đã hơi nhô lên, ánh mắt nhìn lên gương mặt cũng không tính là xinh đẹp gì, nhưng là, chính là người đàn bà bình thường đến không thể bình thường hơn này, thế nhưng lại chiếm đi mất vị trí vốn thuộc về cô hơn một năm trời, thậm chí đến giờ phút này, trong căn biệt thự kia vẫn còn tồn tại bóng dáng của cô ta trong đó.

Cô không thể dễ dàng tha thứ chuyện này được, vĩnh viễn không thể.

“Sao, muốn dùng đồ con hoang của cô để đấu với tôi sao? Cô đúng là xem trọng mình quá rồi, chẳng qua cũng chỉ là một đứa con riêng mà thôi”, Cố Nghê Y nói thực độc địa, từng chữ từng chữ đều giống như đâm vào trong lòng Diệp An An.

Con hoang, con riêng, không phải, con của cô không phải như vậy.

Cô ta có thể mắng cô, có thể khi dễ cô, thậm chí có thể vũ nhục cô, nhưng cô ta tuyệt đối không thể làm như vậy với con của cô, cục cưng của cô, không phải con hoang.

“Cố tiểu thư...”, Diệp An An ngẩng đầu lên, thanh âm lễ phép lại lạnh nhạt, giống như thật bình tĩnh, nhưng trên mặt của cô bắt đầu có chút ẩn nhẫn tức giận. Tay để bên người gắt gao nắm chặt.

“Cục cưng của tôi là có khi tôi và chồng của tôi vẫn còn đang trong hôn nhân, cho nên cục cưng của tôi không phải là con riêng, lại càng không phải là con hoang gì hết, con của cô...”, cô nhìn về phía bụng của cô ta, trái tim lại giống như bị đâm vào, hít sâu một hơi, cô không cho phép bất cứ người nào sỉ nhục con của cô, “Cố tiểu thư, con của cô là có khi nào, cô hẳn là phải rất rõ chứ”. Cô cũng không muốn nói ra những lời như vậy, tuy rằng sự thật, cô ta vẫn là người phụ nữ mà Mục Nham yêu, nhưng là, hẳn không phải là của cô ta.

Diệp An An nói xong, trực tiếp xoay người rồi đi, lời của cô đã rất rõ, Cố Nghê Y cô ta chẳng qua cũng chỉ là kẻ thứ ba phá hủy gia đình của cô, con của cô ta kia là con riêng mới đúng.

“Diệp An An...”, Cố Nghê Y nghiêng rằng, hận không thể cắn nát vụn cái tên Diệp An An này. Người đàn bà này chính là ác mộng của cô, sao cô có thể không hiểu ý tứ của cô ta chứ, Nham là vì đứa bé này nên

mới kết hôn với cô, nếu không có đứa nhỏ này, chỉ sợ anh ấy sẽ không ly hôn với Diệp An An nhanh như thế, mà cô cũng biết rõ ràng, bây giờ Mục Nham yêu đứa nhỏ này phải nói là còn hơn yêu cô, nhưng nếu hẳn biết, hẳn còn có một đứa con bên ngoài thì sao?

Không, cô tuyệt đối sẽ không cho hẳn biết chuyện này, tất cả Mục gia đều là của cô, Mục Nham là của cô, phu nhân tổng tài tập đoàn Mục thị là của cô, tập đoàn Mục thị cũng là của con cô, ai cũng không thể cướp đi. Cô cười lạnh một tiếng, cô có thể khiến cho cô ta bị chồng ruồng bỏ, vậy thì cái đồ con hoang kia, cũng không thể nào tồn tại được.

Diệp An An đi được vài bước, xoay người, nhìn không thấy thân ảnh Cố Nghê Y nữa, thân thể của cô giống như bị rút hết khí lực vậy, tựa thân lên bức tường lạnh như băng, cô gắt gao che chở lấy bụng mình, trong lúc nhất thời có chút hoang mang lo sợ. Cố Nghê Y đã biết, vậy thì còn Mục Nham kia, cô phải làm sao bây giờ?

Nếu anh ta biết cô có cục cưng này, anh ta sẽ làm gì đây?

“Cục cưng, mẹ sẽ bảo vệ con thật tốt”, Nhẹ nhàng vỗ về bụng mình, đáy mắt của cô lóe lên một tia kiên cường, cô sẽ không cho phép bất luận kẻ nào làm tổn thương tới cục cưng của cô, tới người thân duy nhất của cô.

Mà từ sau khi gặp phải Cố Nghê Y, Diệp An An thường hay thất thần, Giản Tiểu Phương biết con của cô là một thằng nhóc thì vui vẻ không thôi, Diệp An An chỉ nhìn cô ấy, không biết vì cái gì cô luôn cảm giác có chút căng thẳng cùng sợ hãi. Như là sắp có chuyện gì đó xảy ra. Cô dường như là trốn trong nhà không dám ra ngoài.

Cô cũng không để cho Tiểu Phương biết chuyện Cố Nghê Y đã biết cô có thai, bằng không với tính cách của cô ấy không biết sẽ âm ỉ thành bộ dạng gì nữa. Có lẽ là cô đã suy nghĩ nhiều quá rồi.

141. Q.2 - Chương 64: Hoảng Sợ – P2

Mở cánh cửa ra, ngày hôm nay cô có hẹn với bác sĩ đến khám thai, có vẻ như cô đã ngây ngốc ở trong nhà mấy ngày rồi, cô có thể không bước ra khỏi cửa, nhưng cục cưng thì không thể. Bác sĩ đã nói qua, khám thai phải đúng giờ quy định, như vậy mới có thể biết tình hình của cục cưng có khỏe hay không, mà cô tin tưởng, chuyện cô có thai, Mục Nham vẫn không biết, có lẽ mấy ngày hôm trước cô đã quá sợ hãi rồi, nhưng về sau ngẫm nghĩ lại, Cố Nghê Y làm sao có thể đem chuyện này đi nói cho người khác biết được, huống chi là Mục Nham.

Cô đi ra bên ngoài, ánh mặt trời đã mấy ngày không thấy, thực ảm áp. Cục cưng, thực xin lỗi, lại để cho con lâu ngày như vậy mà không được nhìn thấy ánh dương.

Cô bước đi chậm rãi, ánh nắng mùa xuân vừa ảm áp mà lại không chói mắt, thật sáng ngời. Thân thể của cô vẫn cứ vô cùng nhỏ bé hao gầy như vậy, ngoại trừ cái bụng hơi hở ra, chứ với hình dáng như thế quả thực không nhìn ra cô mang thai đã hơn bốn tháng rồi.

Đi vào bên trong bệnh viện, bởi vì cô tới rất sớm cho nên cũng không có nhiều bệnh nhân lắm. Cô đi vào trong phòng kiểm tra, người khám cho cô hôm nay là một nữ bác sĩ, trên màn hình xuất hiện cái bóng mờ, dường như mơ hồ có thể thấy được cái thai đã muốn thành hình của một hài nhi.

“Cục cưng rất khỏe mạnh, tim thai ổn định, cô hãy yên tâm đi”, Diệp An An ngồi dậy, gắt gao nhìn hình hài kia, khóe môi của cô hơi hơi mỉm cười, bên tai tiếng bác sĩ vẫn cứ đều đều truyền tới, còn cô thì vẫn đang còn nhớ đến thân thể nhỏ bé của hài nhi đang cuộn mình lại kia, cục cưng của cô, rất nhanh thôi là cô có thể chân chính mà ôm con trong tay.

Bước ra khỏi phòng kiểm tra, mỗi lần đi khám thai, tuy rằng chỉ có một mình cô, không có ai đi cùng, nhưng chỉ cần cục cưng của cô bình an là tốt rồi. Bệnh viện hôm nay khá là yên lặng, ánh dương bên ngoài đã muốn chậm rãi chiếu vào trong, mang theo cơn gió lành lạnh. Cô tiếp tục đi tới, tính từ hôm nay thì còn

không đến sáu tháng nữa thôi. Khóe môi xinh đẹp cong lên, lúc này mà nói, con gió lạnh kia cũng có chút dư vị của hạnh phúc.

Đột nhiên, miệng cô bị hai cánh tay to lớn bịt lại, cô kinh hãi, một loại sợ hãi không hiểu được quét qua toàn thân cô, sắc mặt càng trở nên trắng bệch. Cô không dám giãy dụa mạnh quá vì sợ tổn thương đến đứa nhỏ trong bụng, theo bản năng bảo vệ bụng mình. Thẳng đến khi cô bị kẻ đó kéo vào bên trong một phòng bệnh.

Bàn tay đang bịt miệng cô nói lỏng một chút, cô sợ hãi lui về phía sau, cho đến khi lui đến chân tường. Đứng ở trước mặt cô chính là vài người đàn ông đang mặc quần áo phẫu thuật.

“Các người muốn làm gì?”, thanh âm của cô có chút run rẩy, hai tay gắt gao che chở bụng của mình.

“Ha ha...”, một tràng tiếng cười êm tai nhưng trong lúc này lại giống như thanh âm đoạt mạng của ma quỷ, vang lên bên trong căn phòng bệnh im lặng này vô cùng chói tai. Một người phụ nữ đi từ ngoài cửa vào.

“Là cô”, ánh mắt Diệp An An đột nhiên trợn to, là Cố Nghê Y.

“Là tôi...”, Cố Nghê Y trang nhã ngồi ở một bên, khóe môi nở nụ cười độc ác lạnh lẽo, cô ta nhẹ nhàng vỗ về bụng mình, Diệp An An, cô không nghĩ rằng, kỳ thật cô chẳng hiểu biết tôi chút nào sao. Cô đột nhiên lại cười, như là từng đợt gió lạnh quét qua thân thể Diệp An An, khiến cô nhìn Cố Nghê Y một cách sợ hãi.

“Sợ hãi sao?”, Cố Nghê Y đứng lên, “cô thật sự không hiểu tôi rồi”, thanh âm của cô rất nhẹ, nhưng khi lọt vào tai của Diệp An An giống như loài rắn độc vậy, đang quấn chặt lấy thân thể cô, vô cùng lạnh lẽo.

“Cô cho rằng tôi sẽ để Nham biết đứa nhỏ này tồn tại sao? Cô cho rằng tôi sẽ để cho đứa nhỏ vốn không thuộc về tôi còn sống sao? Con của Mục Nham chỉ có thể do một mình tôi sinh ra, còn cô, không thể”, giọng điệu của cô ta càng ngày càng nhẹ, nhưng bên trong lại càng ngày càng lạnh, càng đậm, “chỉ cần chặn đường tôi, tôi đã không thích, tôi đã không muốn thì tôi sẽ đem xóa sạch, từng cái một. A, ra tay đi”.

Lời nói của cô ta vừa tuôn ra, bốn người đàn ông đang đứng xung quanh liền tiến về phía Diệp An An.

Diệp An An cả kinh, ánh mắt mang theo sợ hãi cực điểm bắn về phía Cố Nghê Y, ý của cô ta là cô ta muốn giết chết cục cưng của cô sao.

Không thể, không thể, đây là cục cưng của cô, không ai có thể tổn thương đến nó, không ai hết.

142. Q.2 - Chương 65

Cô lui từng bước về phía sau, nhưng những người đó vẫn không ngừng tiến lại gần cô. Một màu trắng lạnh toát, ánh mắt lạnh như băng như vậy, tựa như muốn bức chết cô mới thôi.

Cục cưng của cô còn chưa được sinh ra mà. Đột nhiên giữa lúc này, cô rốt cuộc không nhịn được mà bật khóc thành tiếng, dường như thế này, cô lắc đầu, từng giọt nước mắt trượt nhanh xuống cằm, sau đó rơi xuống, nháy mắt vỡ tan.

“Đừng, van cầu các người, xin đừng làm tổn thương đến cục cưng của tôi”, hai tay cô che chở cái bụng hơi hở ra của mình, không ngừng lui về phía sau, mà tên bác sĩ mặc áo màu trắng đang đứng trước mặt cô ra tay rất nhanh, nhanh chóng tiến lên túm được cánh tay của cô, cứng nhắc lôi cô vào bên trong phòng giải phẫu, người đàn bà kia chỉ đứng bên cạnh cười lạnh, mà tay cô ta cũng khẽ vuốt ve cái bụng mình lộ ra của mình, động tác của cô ta vô cùng mềm mại, nụ cười bên môi lại thực tàn nhẫn vô tình.

“Van cầu các người, không cần, không cần tổn thương nó, nó đã hơn bốn tháng rồi, chỉ còn sáu tháng nữa là sẽ chào đời, van cầu các người”. Thân thể của cô bị mấy kẻ kia ấn xuống, hoảng sợ nhìn mũi kim tiêm nhọn hoắt của tên bác sĩ kia, cả người run lên bần bật, giống như lá rụng khi thu sang vậy, giãy dụa vô lực, không thể, không thể, đứa nhỏ này chính là sinh mệnh của cô, hết thảy của cô, mỗi ngày cô đều chờ mong nó chào đời, xin đừng cướp nó đi.

“Cố tiểu thư, van cầu cô, xin đừng làm hại đến nó, tôi đồng ý với cô, sẽ rời khỏi nơi này, rời đi rất xa, không bao giờ quay trở về nữa, cũng sẽ không để ột ai biết sự tồn tại của đứa nhỏ này”, nước mắt của cô thỉnh thoảng lại rơi trên tấm khăn trải giường, thê mỹ* vô cùng. Cô cũng không cần gì hết, cô có thể rời đi, có thể không nhớ đến Mục Nham nữa, chỉ cần cô ta không làm hại đến cục cưng của cô. Đây là điều duy nhất mà cô có, không thể mất đi nữa.

*thê mỹ: đẹp mà thê lương @@

Cố Nghê Y cười khẩy một tiếng, “muộn rồi, nếu tôi đã biết được, vậy thì càng không thể buông tha cho nó, con của Nham, chỉ có thể do tôi sinh ra, ai cũng không thể”, thanh âm của cô ta rất nhẹ, nhưng lại chói tai giống như những mũi châm, đâm vào trong tim Diệp An An, bụng của cô bởi vì giãy dụa cùng với căng thẳng nên bắt đầu thấy đau, thậm chí, càng ngày càng đau hơn.

“Đừng...”, cô ra sức lắc đầu, không ngừng giãy dụa, nhưng vẫn như cũ giãy không lại khí lực của những không kia, nước mắt trên mặt cô từ khóe mắt không ngừng rơi xuống, ngấm vào giữa những sợi tóc rối bời.

Ai tới cứu cô với, cứu cục cưng của cô với.

Cục cưng, cục cưng của tôi, xin hãy cứu lấy cục cưng của tôi.

Xin anh, chồng à, chồng à, xin hãy cứu lấy con của chúng ta, cứu lấy nó...

Tên bác sĩ cầm kim tiêm tiến tới gần cô, đầu mũi kim phản chiếu một tia sáng lạnh toát, đâm vào ánh mắt của cô rất đau, rất đau.

Thân thể của cô đặt tại lên trên giường bệnh, cô chỉ có thể mở to hai mắt, nhìn mũi kim lạnh lẽo kia cuối cùng cũng đâm vào người mình.

Không cần, cục cưng của cô, cô tuyệt vọng nhắm hai mắt lại, một chút ánh sáng tĩnh mạch cũng không còn trong ánh mắt của cô, toàn thân cô không ngừng run rẩy, trong bụng truyền đến từng trận lại từng trận đau đớn, một dòng ấm áp từ trong thân thể cô chảy ra nơi hạ thân..

Cục cưng, cục cưng của cô...

143. Q.2 - Chương 66: Mất Đi

“Ha ha...” Cô đột nhiên nở nụ cười, cười đến thê lương, cười đến tuyệt vọng. Máu chảy thấm đẫm cả tấm ga trải giường màu trắng, trong không khí nồng nặc mùi máu, mà chảy ra từ trong cơ thể của cô không chỉ có máu đỏ, mà đó còn có một sinh mệnh nhỏ nhỏ.

Cô cười không ngừng, nước mắt rót cục không ngăn được nữa mà trào ra, ướt đẫm cả khuôn mặt.

” Thực xin lỗi, cục cưng, thực xin lỗi... “, miệng cô thỉnh thoảng như đang lẩm bẩm điều gì, tươi cười như vậy, nước mắt như vậy, khiến cho những người đàn ông bên cạnh dường như không đành lòng mà quay mặt đi sang nơi khác.

Thật sự rất thê thảm.

Bụng dưới đau càng ngày càng kịch liệt, ngón tay cô túm chặt lấy tấm chăn đơn, mất máu quá nhiều khiến cho gương mặt của cô càng ngày càng tái nhợt, nhưng lúc này cô chỉ có thể rơi nước mắt, với cơn đau đớn ở bụng kia, cô ngay cả ‘hừ’ cũng chưa từng ‘hừ’ một tiếng.

Cô gất gao cắn môi mình đến mức cánh môi phải bật máu.

Mãi cho đến khi nơi dưới hạ thân rớt ra một vật thể, cô mới biết được, đó là con của cô, cô chỉ có mình nó. Tên bác sĩ đi qua, dùng một cái bao vải bố màu trắng gói lại đứa nhỏ đã muốn thành hình hài kia, thân thể nhỏ nhỏ, dường như đã thành hình hài hoàn chỉnh, thậm chí có thể nhìn ra, đó là một bé trai, chỉ là toàn

thân xanh tím, cũng đã không còn một hơi thở, Diệp An An dùng sức vươn cánh tay ra, muốn bắt lấy thứ gì, vẫn duy trì tư thế đó.

“Đừng, đem con tôi trả lại cho tôi, trả lại cho tôi”, thanh âm của cô càng ngày càng nhỏ, ánh mắt nhìn theo cái bọc trắng của tên bác sĩ đi ra ngoài. Đó là đứa nhỏ của cô, xin đừng mang đi, không thể mang đi a.

Trước mắt càng ngày càng đen sẫm lại, cô thỉnh thoảng lại chớp hai mắt mình, muốn được nhìn thêm đứa nhỏ kia của mình, đứa nhỏ dường như đã chết kia. Đứa nhỏ còn chưa được sinh ra đã bị người ta cướp đi sinh mệnh của mình.

“Đã giải quyết xong”, tên bác sĩ tháo khẩu trang xuống, trên mặt toát mồ hôi lạnh, nhìn người phụ nữ đã muốn bắt tỉnh kia, hẳn thật sự hối hận vì đã làm, đứa bé trai bị nạo ra cả người đầy máu, có lẽ sẽ trở thành ác mộng cả đời sau này của hắn.

Cố Nghê Y lấy từ trên người ra một tấm chi phiếu, giao cho hắn, “Làm tốt lắm, đây là thứ anh có được, còn nữa, chuyện này tuyệt đối không được để cho bất cứ kẻ nào biết, nếu không, chắc anh biết hậu quả rồi chứ”

Người đàn ông gật đầu một cái, nắm chặt tấm chi phiếu trong tay như muốn đâm vào tay mình, hẳn là bác sĩ, chuyên cứu người, nhưng hôm nay hắn lại vì tiền mà đi giết người, tuy rằng, chỉ là giết một đứa trẻ con còn chưa sinh ra, nhưng lương tâm của hắn cả đời này chắc chắn sẽ phải chịu dày vò chưa từng có. Hắn quay đầu lại nhìn người phụ nữ thân đầy máu đang nằm trên giường bệnh kia, bên tai vẫn còn vang vọng thanh âm tuyệt vọng của cô.

Cố Nghê Y chỉ lạnh nhạt nhìn thoáng qua Diệp An An, khẽ vuốt ve bụng mình rồi đi ra ngoài, nơi này tanh mùi máu làm cho cô ta không chịu nổi.

Hai mắt Diệp An An mở to vô thần nhìn trần nhà, hai tay đặt trên cái bụng giờ đã phẳng lì của mình, từng giọt nước mắt nơi khóe mắt của cô không ngừng rơi xuống, cô vẫn cứ trừng to hai mắt như vậy, không thể chấp nhận sự thật cô đã mất đi cục cưng rồi.

Vừa rồi cô còn thấy thân ảnh nho nhỏ của con qua màn hình siêu âm, bây giờ thì không còn nữa. Cục cưng của cô, cục cưng đáng thương của cô.

Cô nhắm hai mắt lại, trong bóng đêm, cô chẳng còn gì nữa, đã không còn gì nữa.

Đi ra khỏi bệnh viện, bụng của cô vẫn còn đau, hai chân hư nhược vô lực, nhưng cô không muốn ở lại nơi này, tại nơi đây, cô đã mất đi người thân duy nhất của mình, bảo bối của cô.

Bước đi loạng choạng về đến căn phòng trọ nhỏ mình thuê, chủ cho thuê nhà muốn đỡ cô, nhưng khi nhìn đến cái bụng bằng phẳng của cô thì ngáy ngẩn cả người...

“An An, con của cháu đâu?”

144. Q.2 - Chương 67: Rời Đi

Cả người Diệp An An chấn động, cúi đầu, trên cánh tay nháy mắt xuất hiện vài giọt nước mắt, rồi sau đó càng ngày càng nhiều. Con của cô, đã bị người ta tàn nhẫn lấy ra, cục cưng đã hơn bốn tháng, nó đã được hơn bốn tháng a.

Hai tay run rẩy, cô gắng sức đẩy cánh cửa ra, mỗi một động tác tựa hồ như đang dùng hết khí lực toàn thân của cô, cô đi vào bên trong, đóng cửa lại, nằm sấp lên trên giường, lúc này mới cục lực mà khóc thành tiếng.

Chủ nhà trọ vẫn đứng bên ngoài cửa, không biết đã xảy ra chuyện gì. Nhưng trong phòng mơ hồ truyền đến tiếng khóc nức nở đến cực điểm, khiến cho hốc mắt của bà nhất thời cay cay, bà cũng là một người mẹ, rốt cuộc thì cũng biết chuyện gì đã xảy ra, đứa nhỏ trong bụng An An đã không còn, tuy rằng bà không biết nguyên nhân gì, nhưng là, mất đi cục cưng thống khổ đến mức nào bà có thể hiểu được. Mà con bé An An

này, thật đúng là rất đáng thương. Một mình bụng mang dạ chửa, giờ lại phải một mình chịu nỗi đau mất con.

Con bé đáng thương này thật sự là quá khổ rồi.

Bà khẽ lắc đầu, rồi đi ra ngoài, tiếng khóc bên trong càng ngày càng lớn, ngay cả bà cũng không thể nào mà nghe tiếp được nữa.

Giản Tiểu Phương mang theo một đồng đồ lớn đi đến nhà trọ của Diệp An An, hôm nay cô thực sự là đã mua rất nhiều đồ này nọ, còn có một bộ quần áo nhỏ nhắn vô cùng đáng yêu, cô tin rằng An An sẽ rất thích nó. Cô bước nhanh về phía trước, đứng ở ngoài cửa, thật vất vả mới thò được cái tay ra, gõ gõ cửa. Thế nhưng, cô đợi cả nửa ngày, bên trong cũng không có một chút động tĩnh gì, cúi đầu, lúc này cô mới nhìn thấy, cửa bên ngoài đang khóa!!! Rốt cuộc An An đi đâu vậy, thời gian này cô ấy hẳn là phải đang ở nhà mới đúng chứ?

“Xin hỏi, cô là cô Giản Tiểu Phương phải không?”. Đột nhiên truyền đến giọng nói của một người, khiến cho Giản Tiểu Phương ngừng động tác đang gõ cửa lại, cô quay đầu lại, thì ra là một người phụ nữ trung niên, “Vâng, là tôi, bác là chủ nhà của An An sao?”. Cô giống như đã gặp qua người phụ nữ này rồi, nghe nói là chủ nhà trọ nơi này, cô có quen bà ta sao?

“Đúng thế”, người phụ nữ gật đầu một cái, đối với Giản Tiểu Phương, kỳ thật bà cũng không xa lạ gì, cô ấy thường xuyên đến đây, nhưng chỉ là biết mặt mà không biết tên, bà lấy từ trong túi áo ra một bức thư, đưa tận tay cho Giản Tiểu Phương, “Đây là An An nhờ tôi đưa cho cô”.

Giản Tiểu Phương tiếp nhận là thư, buông đồ này nọ trong tay xuống, khó hiểu mà tựa người vào một bên ghế ra đọc. Chủ nhà định mở miệng nói gì, nhưng sau lại thôi, quay người đi ra nơi khác.

Giản Tiểu Phương đọc từng hàng từng hàng.

Túi đồ trong tay, loảng xoảng rơi trên mặt đất.

“Tiểu Phương, Giản đại ca, thực xin lỗi, mình đi rồi, xin hãy tha thứ ình vì đã không từ biệt, nếu có duyên phận, chúng ta nhất định sẽ gặp lại. Đừng hỏi mình nguyên nhân tại sao, bởi vì mình không thể nói ra được, mình chỉ là muốn rời đi, rời khỏi nơi này. Mọi người hãy yên tâm, cục cưng rất khỏe, mình sẽ cho nó một cuộc sống thật tốt, xin mọi người không cần phải lo lắng. Tiểu Phương, mình biết cậu đang lo lắng điều gì, Thượng Quan Thuyền tuy rằng trước kia đã làm rất nhiều chuyện có lỗi, nhưng là, hãy cho anh ấy thêm một cơ hội, cũng là cho cậu thêm một cơ hội nữa. Nếu trước kia đã dám liều mình đánh cược một lần, vậy thì tại sao không dám làm một lần nữa? Cho dù thất bại, thì cũng chỉ là đau thêm một chút nữa mà thôi. Trước kia đã có lúc đau đớn hơn, vậy thì, lần này còn có thể đau hơn không?

Tiểu Phương, cậu có thể bước từng bước một, nếu không thử, sao có thể biết được thật bại hay không, mình tin rằng, lần này Thượng Quan Thuyền sẽ không làm cậu phải thất vọng”.

145. Q.3 - Chương 1: Người Rời Đi.

Đọc xong, Giản Tiểu Phương ngẩng đầu, không ngừng lấy tay lau nước mắt, Diệp An An, cậu là một kẻ ngu ngốc, thật là một kẻ ngu ngốc.

Xách đồ đạc dưới chân lên, cô chậm rãi bước đi về phía trước, cuối cùng, lại quay đầu lại nhìn căn phòng kia, rốt cục cũng không còn hương vị của cô gái kia nữa.

Từ hôm nay trở đi, Diệp An An giống như là bốc hơi khỏi không khí đi vậy, tựa như trong sinh mệnh của bọn họ vốn chưa từng có một người phụ nữ như vậy xuất hiện quá, Mục Nham và Cố Nghê Y trông vẫn cứ ân ân ái ái như vậy, bụng của Cố Nghê Y thì ngày một càng lớn hơn. Giản Tiểu Phương đôi khi cứ thất thần nhìn bụng của cô ta, nghĩ đến một người phụ nữ khác, cô ấy cũng sắp sinh con rồi. Mà chuyện Diệp

An An mang thai, cô cũng hết lòng tuân thủ lời hứa không cho bất cứ kẻ nào biết, kể cả Thượng Quan Thuyên kia.

Chuông điện thoại vang lên, cô nhìn dãy số trên màn hình di động rồi nghe máy.

“Buổi tối hôm nay em muốn dùng bữa ở nơi nào?”, ở bên kia truyền đến một giọng nam dễ nghe, Giản Tiểu Phương có chút giống như quay về thời gian trước, thời điểm còn học trung học. Đúng vậy, cô nghe theo lời của Diệp An An, xem như đã tiếp nhận rồi sự theo đuổi của người đàn ông này rồi. Cô ấy nói rất đúng, tình yêu vốn chính là màn đánh cược, cô không thể lừa dối chính mình không quan tâm đến Thượng Quan Thuyên, cô vẫn còn thích người đàn ông này, có lẽ là vẫn còn yêu, vậy thì cứ đánh cược thêm một lần nữa, cho dù là thua, thì đó cũng là do cô tự nguyện.

“Tùy anh, sao cũng được”, cô nói xong, trên mặt cũng là ý cười thản nhiên, Thượng Quan Thuyên quả thật không hề giống với trước kia, anh đối với cô rất tốt, mà tính cách của anh cũng bất đồng với quá khứ. Trước kia anh rất tùy tiện chọn lựa, cũng rất hiếm thấy anh thật lòng, mà bây giờ anh rất dịu dàng, trong ánh mắt nơi nơi đều là tình cảm dành cho cô, tin hay không tin, kỳ thật, trong lòng cô đã sớm có đáp án.

Cho anh một cơ hội, coi như là ỉnh một cơ hội, thì ra, chấp nhận, cũng không hề khó khăn như cô đã từng tưởng tượng.

Nhanh chóng thu dọn đồ đạc này nọ của mình, cô lấy ra từ trong túi xách ra một chiếc gương, sửa sang lại chính mình, không biết từ khi nào, cô cũng bắt đầu thích làm đẹp, người đàn ông kia có vẻ như cũng gián tiếp khiến cô phải thay đổi ít nhiều. Mà trên mặt của cô bây giờ là gì, chính là hạnh phúc nhỉ, khép gương trong tay lại.

Cô đứng lên, chuẩn bị rời nơi này.

Đi ra cổng lớn của công ty, người đàn ông vô cùng tao nhã đang đứng tựa vào xe mình, thấy cô đi ra, trong mắt anh giờ chỉ có duy nhất cô tồn tại.

Cô vén vài sợi tóc ra sau tai mình, đi tới.

Ti hạo lật xem bắt tay vào làm giữa tư liệu, giương tay, từ phong thư rơi ra một mặt dây chuyền, anh cầm lên trên tay, đồng tử co rút, vươn tay một cái lôi từ trên cổ mình ra một cái mặt dây chuyền có ảnh trên đó, hai cái có cùng hình dạng của bông tuyết, cực kỳ giống nhau.

“Tiểu Bác, thực xin lỗi”, anh tựa vào ghế dựa, hai tay gắt gao nắm chặt hai mặt dây chuyền.

Anh vẫn cứ chậm trễ từng bước như vậy.

“Cô thật sự muốn bán sao, có muốn suy nghĩ thêm một chút nữa không?”, ông chủ nói với người phụ nữ trước mặt thoát nhìn như gió thổi qua là ngã mất, lại muốn xác định thêm một lần nữa. Ông để ý thấy trên sợi vòng tay này có kí hiệu của một nhà thiết kế Mĩ nổi tiếng, trên thế giới chỉ có mười chiếc, độ quý giá của nó không phải dùng tiền bạc là có thể đánh giá được, “nếu cô muốn bán, chắc chắn sẽ không bán được giá trước kia đâu”, ông không phải cố ý hạ giá, bởi vì điều ông nói chính là sự thật. Dù sao cũng là đã dùng qua, cho nên, muốn bán được giá gốc đương nhiên là khó khăn hơn nhiều.

Người phụ nữ khẽ gật đầu, “tôi bán”, hai chữ nói rất nhẹ, cô ta thực lạnh nhạt, hơn nữa ánh mắt của cô ta có chút trống rỗng làm cho người ta đoán không ra.

146. Q.3 - Chương 2: Sinh Tử

“Được rồi”, ông chủ lấy ra chi phiếu, viết một vài chữ lên, đem sợi vòng tay trên bàn cất đi. Còn người phụ nữ cầm tờ chi phiếu, xoay người rời đi.

Với cô mà nói, có quý giá hơn nữa cũng không còn ý nghĩa gì nữa, tình yêu của cô, tất cả đã chẳng còn gì. Cô vuốt ve cái bụng bằng phẳng của mình, tay cầm tờ chỉ phiếu hơi hơi xiết chặt một chút.

Thời gian hai tháng, giống như hai mươi năm vậy, cô rời khỏi thành phố quen thuộc kia, sau đó đi hết thành phố này đến thành phố khác, đi không mục đích, không có nơi trở về.

Mất đi đứa nhỏ trong bụng, cô đã muốn mất đi tất cả.

Có một số việc để mình cô tiếp nhận là đủ rồi, đau đớn mất đi cục cưng, Cổ Nghê Y cùng Mục Nham tàn nhẫn, một mình cô cũng có thể chấp nhận, nếu nhiều người thêm nữa, cũng không thể lấy lại sinh mệnh nho nhỏ kia. Cô không muốn báo thù, chỉ muốn cục cưng của cô quay trở lại. Thế nhưng cô biết, sẽ không quay về được, thực sự không về được.

Không biết bao nhiêu lần tỉnh dậy từ trong mộng, cô lại nhìn thấy đứa trẻ toàn thân đầy máu đang kêu khóc thảm thương, gọi cô là mẹ, nhưng cô chỉ có thể đứng ở xa nhìn nó mà không thể làm được điều gì. Cô chỉ có thể trở mắt nhìn nó vươn cánh tay nhỏ bé ra với mình, sau đó biến mất.

Cô bán đi thứ duy nhất cô mang đi từ Mục gia, sợi vòng tay kia, lưu lại cũng không còn ý nghĩa gì nữa. Tình yêu của cô, đã chấm dứt khi cô mất đi cục cưng, hoàn toàn đã không còn, với Mục Nham cũng vậy. Tất cả, đều theo cục cưng rời đi mà biến mất.

Cô sẽ không còn hy vọng xa vời mà gọi anh ta là chồng, cũng không muốn gọi thêm nữa, anh ta cho cô đứa nhỏ kia, nhưng cũng gián tiếp hại chết nó. Cổ Nghê Y nói rất đúng, cô không xứng mang thai con của anh ta. Một đứa nhỏ không được chờ mong, vốn không có tư cách để được sinh ra trên đời này. Cho dù là chỉ còn sáu tháng nữa thôi là có thể được nhìn thấy thế giới xinh đẹp này.

Ngẩng đầu, cô cười thất thần, ánh mắt tức thì hiện lên chút đau đớn, trái tim quặn thắt khiến cô như nghẹt thở.

Đem chỉ phiếu bỏ vào trong túi áo, cô đi về phía bờ biển, nơi đây có một bãi biển màu xanh thật lớn, cô thích nhất chính là tới nơi này. Không chỉ một lần, cô từng muốn cứ như vậy mà nhảy xuống, để được đi theo cục cưng đáng thương của cô, thế nhưng cũng đã nhiều lần như vậy, cô đành nhịn xuống. Không phải cô sợ chết, cô chỉ sợ, nếu cô chết sẽ không còn ai nhớ đến đứa nhỏ đáng thương kia.

Duy chỉ có cô là nhớ đến nó.

Cô tiếp tục ngồi bên bãi biển, nơi này rất ít người đến, hơi nước thỉnh thoảng lại phủ đầy hai mắt của cô, trên cả khuôn mặt cô nữa, còn có bờ mi của cô nữa, có chút đau mà ẩm ướt. Ôm lấy hai đầu gối của mình, cứ như vậy trong nháy mắt, cô thật sự rất muốn đi đến một nơi với cục cưng, cô bây giờ, thật không biết còn sống để làm gì, không có người thân, không có người yêu thương, cũng không có cục cưng.

Không ai biết, đứa nhỏ kia, chính là tất cả của cô.

Cô đứng lên, bên trong ánh mắt trống rỗng vô cùng, chậm rãi đi về phía trước, bước chân in lên cát thỉnh thoảng lại bị nước biển cuốn trôi, trong không khí mang theo từng luồng gió biển thổi mạnh, khiến trên lông mi rất nhanh kết thành những giọt nước mắt, nháy mắt rơi xuống, biến mất vào trong khoảng không, khắc sâu vào nhưng rốt cục cũng không tháo gỡ được chút bi thương.

Đứng ở bờ biển, mặc cho nước biển thỉnh thoảng đánh lên chân mình, cô cúi đầu, trước mắt có chút hoảng hốt, nếu bước lên vài bước nữa là có thể giải thoát rồi.

Vẫn đứng ở nơi đó, gió biển rất lớn, thỉnh thoảng lại thổi bay vài lọn tóc trên vai cô, thổi bay làn váy để lộ ra đôi chân trần, giống như cánh bướm đang muốn bay lên, mang theo một chút hơi thở trong suốt tuyệt vọng.

Đứng yên thật lâu, cuối cùng, cô vẫn là quay đầu lại, bầu trời, đã bắt đầu tối rồi.

147. Q.3 - Chương 3: Cứu Người

Xoay người, từng bước một rời xa, có khi, sống so với chết còn phải cần nhiều dũng khí hơn, so với chết còn phải chịu đựng nhiều hơn, bởi vì đã chết nên cái gì cũng không biết, còn sống thì đau khổ vẫn là đau khổ. Vết thương kia vĩnh viễn không thể khép lại, chỉ cần chạm khẽ vào, lập tức sẽ bị thấm vô cùng.

Cô dừng lại, từ trong túi lấy ra một tấm chi phiếu, nhìn con số trên bề mặt, trước mắt lại là một mảnh trắng xóa mông lung, gắng sức chớp mắt vài cái, tình yêu của cô là vô giá, cục cưng của cô cũng là vô giá.

Tiếp tục đi tới về phía trước, bất chợt, cô dừng chân lại một lần nữa, trong không trung mơ hồ có từng tiếng lại từng tiếng kêu giống như vô cùng đau đớn, khi ngắn khi yếu, khi lâu khi nhanh, giống như cách chỗ này không xa.

Cô xoay người, bước chân chậm rãi di chuyển, mãi cho đến khi thanh âm kia càng ngày càng lớn, ở đâu đó quanh đây, cô cúi đầu, ánh trăng khuyết lờ mờ trên đỉnh đầu chỉ chiếu xuống một chút ánh sáng bàng bạc, tuy rằng không được rõ lắm nhưng cũng có thể nhìn thấy rõ tất cả trước mắt mình. Ở giữa không gian hơi nước lan tràn, trên tảng đá bị nước biển đánh lên có chút nhẵn bóng, có một đôi tay đang bám giữ, dường như là gân xanh đang nổi lên cuộn cuộn trên bàn tay, có thể thấy rằng chủ nhân của chúng lúc này đang cực lực chịu đựng một loại đau đớn kịch liệt nào đó.

Cô bước nhanh đến gần, sau lưng tảng đá mơ hồ có thể thấy được một thân thể đàn ông cao lớn vô cùng nam tính, quần áo trên người anh ta dường như đã bị ướt đầm toàn bộ, ngay cả tóc cũng bị nước biển ngấm ướt, khuôn mặt của anh ta vô thức kề vào tảng đá, hai tay thì gắt gao bám chặt vào cạnh đá, nếu không vì hai bàn tay này, tin chắc rằng, anh ta sớm đã bị sóng biển cuốn đi nơi nào không hay, mà mạng sống của anh ta cũng chẳng còn nữa. Cô không biết người đàn ông này rốt cuộc đã kiên trì được bao lâu rồi, có điều có thể nhìn ra, ý chí của anh ta thực sự rất mạnh mẽ, anh ta còn muốn được sống sót, cho dù hiện tại toàn bộ ý thức của anh ta gần như không còn, nhưng hai tay vẫn cứ gắt gao bám chắc lấy tảng đá này.

Đây chính là tảng đá kì diệu đã cứu sống anh ta.

“Anh có sao không?”, Diệp An An cảm giác hốc mắt cay cay, vội vàng tiến lên phía trước, kéo bả vai người đàn ông lên, cả người anh ta thực ảm ướt, bất chợt, cô chạm vào khuôn mặt anh ta mới phát hiện, mặt của anh ta thực sự lạnh như băng, không có một chút ấm áp nào.

Người đàn ông mím chặt môi, chỉ trong cổ họng có một chút thanh âm ừ ừ rất nhỏ phát ra, lại còn đứt quãng. Mà cô thì nghe không ra anh ta đang nói gì?

“Bắt lấy tay của tôi, tôi sẽ kéo anh lên”, Diệp An An có chút căng thẳng nói, thật sự nếu không cứu anh ta, anh ta nhất định sẽ bị nước biển cuốn đi, mặc kệ là có quen biết hay không, cô không thể nhìn anh ta cứ như vậy mà mất đi tính mạng mình.

Sinh mệnh là cái gì, sinh mệnh giống như là bọt sóng trên biển cả, kỳ thật rất yếu ớt, cả đời chỉ có một lần duy nhất được sống, càng thêm quý giá biết nhường nào, ai cũng muốn được sống.

Người đàn ông giống như nghe được giọng nói của cô, ngay lúc cô chưa kịp nhìn, hai mắt đang nhắm chặt khẽ nhếch lên một chút, anh ta cử động ngón tay mình, bản năng cầu sinh làm cho anh ta túm chặt lấy cánh tay của Diệp An An.

Diệp An An kéo chặt hay tay của người đàn ông, cắn răng gắng sức lôi kéo anh ta về phía trước. Tảng đá cũng không phải là quá trơn nhẵn, thân thể của người đàn ông va vào cạnh sắc nhọn của hòn đá, anh ta rên lên một tiếng, cố gắng dùng một tay kia chống đỡ thân thể của chính mình, chân anh ta đã bị nước biển ngấm đến tê rần, không thể cử động được.

Giống như đã vận hết khí lực của toàn thân, Diệp An An cảm giác được quần áo trên người đều đã ướt đầm, là do nước biển cũng là do mồ hôi làm thành.

148. Q.3 - Chương 4: Nhiệt Độ Cơ Thể

Cuối cùng thì người đàn ông cũng được kéo lên, nhưng cô giờ cô mới phát hiện, thân thể của anh ta so với trong tưởng tượng của cô còn cao hơn nhiều. Bởi vì đêm tối, cô căn bản không thể thấy rõ diện mạo của người đàn ông, cô vươn tay chạm vào trán của anh ta mới phát hiện nhiệt độ trên trán khi này còn lạnh bằng giờ trở nên nóng như lửa, tựa như muốn làm bỏng tay của cô vậy.

Thu hồi ngón tay có chút run rẩy, cô biết, người đàn ông này đang phát sốt, hơn nữa, nhiệt độ rất cao. Làm sao bây giờ, nơi này cách xa thành phố, lại còn trời tối, cô không có mang theo di động, phải làm sao mới cứu được người này đây. Nhìn bộ dạng của anh ta, có lẽ đã phải ở chỗ này lâu lắm rồi, quả thật nếu không hạ sốt, anh ta có lẽ sẽ bị nung thành tên ngọc mắt.

Làm sao bây giờ đây, cô ngồi xổm trên mặt đất, thỉnh thoảng lại nói ‘xin lỗi’, mà người đàn ông cũng thỉnh thoảng rên lên một tiếng, thanh âm còn thống khổ hơn hồi này đến vài phần, khiến lòng cô rối bời không thôi, khó chịu nói không nên lời. Cô cúi đầu, người đàn ông nằm ngửa trên cát, tiếng hít thở vô cùng mỏng manh, mà có thể nhìn thấy thân thể anh ta hơi chút lại run rẩy.

“Lạnh...”, từ miệng người đàn ông tuôn ra chút thanh âm yếu ớt, đứt quãng, vô cùng khổ sở, Diệp An An che miệng, một giọt lệ chợt từ khóe mắt buông xuống, rơi xuống trên mặt anh ta.

“Đừng khóc...không phải khóc...”, người đàn ông tựa hồ như nghe được thanh âm đang cố đè nén của cô, vô thức vươn tay, như muốn chạm vào thứ gì đó.

“Lạnh quá...”, hai nắm tay anh ta gắt gao nắm chặt, ngay cả một chút khí lực cũng không có, anh cảm giác mình giống như bị lọt vào một nơi tràn ngập băng tuyết, toàn thân lạnh lẽo không chút ấm áp, ngoại trừ cái lạnh ra, không còn một thứ cảm gì khác.

Diệp An An thả tay xuống, cô lau lau nước mắt nơi khóe mắt, mặc kệ thế nào đi nữa, cô cũng phải cứu anh ta, mặc kệ phải dùng biện pháp nào, cô chỉ biết, cô không thể để cho anh ta chết, vì anh ta đã nói với cô, đừng khóc.

Cô vươn tay, cởi bỏ quần áo trên người người đàn ông, từng nút từng nút, cho đến khi cởi hẳn áo ra, liền lộ ra một khuôn ngực vô cùng trắng kiện, ngón tay cô hơi nắm lại, tay đặt trên lưng quần anh ta, cuối cùng quyết tâm, cởi quần của anh ta. Nói thật, ngoại trừ lần Mục Nham say rượu kia, cô chưa bao giờ đến gần để nhìn một người đàn ông nào như vậy, cũng chưa bao giờ mà đi cởi đồ của một người đàn ông nào hết, Mục Nham là người đầu tiên, cũng là người duy nhất.

Ngón tay run rẩy bắt tay vào làm, cô cởi áo của mình, mà quần áo của cô cũng bởi vì vừa rồi cứu anh ta mà ướt nhẹp không khác gì quần áo anh ta, toàn bộ đều ướt đẫm, chỉ có thân thể của cô là còn chút ấm áp.

Cô nghe nói, nhiệt độ cơ thể người là ấm áp nhất, không quá mạnh mẽ, cũng không quá yếu ớt.

Đến gần thân thể người đàn ông, cô không khỏi rung mình một cái, thân thể anh ta quả thật lạnh như băng, mà cũng có chút sợ hãi kỳ lạ, hai tay cô gắt gao ôm lấy bả vai anh ta, muốn nhiệt độ cơ thể mình truyền hết toàn bộ cho anh ta, không quan tâm gì, chỉ muốn truyền như thế.

Cô không biết hy sinh như vậy có đáng giá hay không, kỳ thật, bây giờ cô chỉ là một người chỉ sống mà không thể yêu, nếu có thể cứu anh ta, những thứ khác chẳng hề gì.

Cảm giác được bên cạnh thực ấm áp, người đàn ông rất nhanh vươn tay mình ra, ôm chặt lấy nguồn nhiệt này, không bao giờ muốn buông ra nữa, thực ấm áp, cũng rất thơm. Hắn thở dài một tiếng, dán chặt vào thân thể của người kia.

Diệp An An cảm giác được cánh tay thô lớn của người đàn ông đang đặt trên lưng mình, nhẹ nhàng mà sát trên thân người cô, khiến thân thể cô khẽ run rẩy. Nhiệt độ cơ thể của người đàn ông rất cực cũng càng ngày càng ấm, khôi phục lại độ ấm bình thường, hơn nữa anh ta cũng không còn than ‘lạnh’ thêm từ nào nữa. Mà cô bất ngờ phát hiện một điều khiến thân thể cô bỗng cứng ngắc một chút, có một vật cứng rắn đang để giữa hai chân cô, trong đêm đen, trên khuôn mặt tái nhợt của cô hơi hơi lộ ra chút đỏ bừng, cô đương nhiên biết đó là cái gì. Cô dè chừng không dám động đây, mà hô hấp của người đàn ông lại dường như càng ngày càng nặng nề dồn dập...

149. Q.3 - Chương 5: Giã Dưa

Phản ứng theo bản năng khiến người đàn ông càng ôm chặt thêm thân thể mềm mại vào trong lòng, mùi hương thơm nhàn nhạt của cơ thể đó làm cho cơ thể anh ta trở nên cực kỳ cứng ngắc, bỗng nhiên xoay người một cái, anh ta đặt mạnh mình lên thân thể của người phụ nữ kia.

“Anh...”, Diệp An An khẽ hô một tiếng, người đàn ông gắng sức để mở đôi mắt đang nửa khép của mình ra, chính là cố gắng cả nửa ngày nhưng cũng chỉ nhìn thấy một bóng người mơ hồ, anh mê man nhìn người phụ nữ trước mắt, trong bóng đêm, không thể nhìn thấy bất cứ điều gì, chỉ có tiếng hít thở của anh, từng tiếng từng tiền truyền đến. Diệp An An ngẩng đầu, hai tay chặn trước ngực của người đàn ông, mơ hồ nhìn thấy trong mắt anh ta chột lóe lên ánh sáng tím. Cho đến khi người đàn ông lại nhắm chặt hai mắt lại, trong lúc cô còn không biết phải làm sao thì anh ta cúi đầu, đôi môi nóng bỏng cứ như vậy rơi trên trán của cô. Đôi môi anh ta thực nóng, cũng thực bỏng lửa, cô kháng cự, cô giãy dụa, mãi đến lúc đôi môi của người đàn ông đó dừng lại trên đôi môi của cô. Có chút kích động mà mút vào, động tác của anh ta vô cùng thô lỗ, không có chút gì gọi là ôn nhu dịu dàng. Tựa như thân thể anh ta chỉ đang chiếm đoạt theo bản năng vậy.

“Đừng, xin đừng như vậy, xin đừng...”, Diệp An An lắc đầu, muốn tránh né đôi môi của người đàn ông, nhưng không cách nào thoát được, đôi môi của người đó vẫn cứ in chặt lên đôi môi của cô, chẳng mấy chốc, toàn bộ thanh âm của cô đều bị anh ta nuốt trọn, chỉ còn một vài thanh âm nức nở nho nhỏ. Nghe được sự phản kháng của người phụ nữ với mình, người đàn ông gắt gao giam thân thể mềm mại của cô vào trong ngực mình, hai chân giữ chặt thân thể của cô, còn hai tay cứng rắn thì ôm chặt lấy cô, khí lực của anh ta vô cùng lớn, cô căn bản không thể giãy ra được.

*tại sao người mới vừa thoát chết lại khỏe như vậy? @@

“Thực xin lỗi...”, thanh âm của người đàn ông có chút khàn khàn truyền đến, đôi môi lại hạ xuống bờ môi của cô, ngón tay hơi buông lỏng ra một chút, giống như đang giãy dụa điều gì đó, cuối cùng lại ôm chặt lấy cô, anh không chống lại được sự đòi hỏi của thân thể mình.

Diệp An An sững sờ một chút, khẽ hít hít cái mũi, anh ta là đang đấu tranh điều gì sao?

@@ nghe như cô này đang tiếc hihi

Nắm tay của Diệp An An nắm chặt lại, cuối cùng, cô thả lỏng tất cả, hai tay vươn lên giữa không trung sau đó chậm rãi ôm cổ người đàn ông. Nơi khoe mắt chảy xuống một giọt nước mắt, lại bị người đàn ông hôn nuốt hết.

Người đàn ông đột nhiên trầm thấp thở dốc một tiếng, gắt gao ôm chặt cô. Lại một lần nữa hung hăng hôn cô, cánh tay thỉnh thoảng vuốt ve thân thể này đã cho anh hơi ấm, anh không muốn mất đi nguồn nhiệt này, bởi vì, anh thật sự rất lạnh. Theo bản năng, anh cũng muốn được nhiều hơn nữa. Khi tay của người đàn ông di chuyển đến trước ngực của Diệp An An, cô giật mình thở hổn hển một tiếng, run rẩy một chút. Bàn tay của người đàn ông thực to lớn, cũng rất ấm, thỉnh thoảng vẫn ve nhào nặn mềm mại của cô. Cô chưa từng có cảm giác như vậy, lần trước cùng Mục Nham, ngoại trừ cảm giác đau đớn ra, cô thật sự không biết đến cái gì gọi là vui sướng, thân thể đau, trái tim cũng đau.

Thế nhưng lúc này, người đàn ông này lại cho cô một loại cảm giác khác, tất cả như muốn nổ tung, bất chấp đến gần anh ta, tiếp nhận anh ta.

Tiếng thở hào hển tinh tế, cô phức tạp nhìn người đàn ông đang đặt trên mình, có chút khó chịu vặn vẹo thân thể. Bàn tay của anh ta di chuyển trên người, khiến cho cô có cảm giác giống như thân thể mình sắp sửa bị bàn tay ấy hòa tan ra.

Mà thanh âm thở gấp của người phụ nữ trong lòng mình cũng làm cho thân thể của người đàn ông càng trở nên nóng như lửa, động tác của anh ta có chút thô bạo, vội vàng tách hai chân của cô ra.

Diệp An An nhắm chặt hai mắt, gắt gao ôm cổ người đàn ông. Cô đương nhiên biết cổ lửa nóng kia là gì, nóng như vậy. Thân thể của người đàn ông cuối cùng cũng chậm rãi đi vào bên trong cô, từng chút từng

chút, tiếng thở dốc nặng nề của người đàn ông trở nên rõ ràng như vậy.

Hốc mắt của cô sớm đã tuôn ra từng chuỗi những giọt nước mắt, có chút đau đớn quen thuộc, làm cho cô thấy thực khổ sở.

“Đừng khóc...”, bàn tay to lớn của người đàn ông nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt của cô, anh ta cũng không mở đôi mắt mình ra, nhưng động tác lại ôn nhu hơn rất nhiều.

150. Q.3 - Chương 6: Có Được

Trên mỏm đá cạnh bờ biển, sóng biển vẫn cứ vỗ vào những tảng đá như trước, từ thanh âm của sóng biển, bờ đá, mơ hồ truyền đến từng tiếng lại từng tiếng thở hổn hển của đàn ông, còn có tiếng thút thít tinh tế của phụ nữ, thấp thoáng chút đáng yêu bất đắc dĩ.

Giằng co thật lâu thật lâu.

Diệp An An mặc xong quần áo, cảm giác giữa hai chân cực kỳ đau nhức, trên gương mặt tái nhợt cũng lộ ra một chút hồng hào nhàn nhạt, vẻ mặt cô phức tạp nhìn chăm chăm người đàn ông đã ngủ say, người đàn ông này, khiến cho cô biết thêm một tầng hiểu biết về chuyện giữa nam nữ, cô cũng không hối hận vì đã cứu anh ta, cũng không hối hận vì đã đem chính mình cho anh ta. Cô bây giờ, chẳng còn gì để bận tâm nữa. Cô đưa tay đặt lên trên trán người đàn ông, đã không còn nóng như lúc nãy nữa, có lẽ anh ta đã hạ sốt rồi.

@nữ 9 đầu tiên tỉnh hơn anh nam sau khi làm...hihi

Cô rút tay về, ngón tay lại một lần nữa hạ xuống, nhẹ nhàng vỗ về gương mặt người đàn ông, cúi đầu, khẽ thì thầm bên tai người đàn ông, “xin hãy sống thật tốt”, anh ta đã khát khao được sống như vậy, còn cô, anh ta đã cho cô một loại hy vọng để tiếp tục sống, sinh mệnh, yếu ớt biết bao, cô cũng muốn được sống tiếp, cho dù là không vui vẻ.

Cầm tấm áo của người đàn ông đắp lên người anh ta, cuối cùng cô quay đầu lại một lần nữa, trong đêm đen, chỉ mơ màng nhìn thấy được hình dáng của anh ta, vô cùng tuần mỹ.

Từng bước một rời xa, nhưng đến sau cùng, cô lại chạy một mạch về phía trước, đường chân trời vẫn là một mảnh đen kịt, hừng đông còn phải rất lâu nữa mới đến.

Mãi cho đến đường chân trời thấp thoáng chút ánh sáng, bầu trời từ từ chuyển thành màu lam, hơi nước trên bờ biển cũng lui bớt đi, chỉ là tiếng sóng biển không còn đánh lên các mỏm đá nữa, tất cả lại trở nên như cũ, nhưng kỳ thật tất cả đều đã thay đổi.

Người đàn ông nằm trên bờ cát, vươn tay che trên mắt mình, ngón tay hơi hơi tách ra một chút, anh chậm rãi mở hai mắt, tựa như vẫn còn chưa thích ứng được ánh sáng mặt trời trước mắt. Một lúc lâu sau, anh buông tay xuống, che đầy một màu tím sâu lạnh như băng.

Người đàn ông ngồi dậy, quần áo trên người rơi xuống bên hông, anh cúi đầu nhìn thân thể trần truồng của mình, trong mắt chợt lóe lên một tia màu tím khác.

Anh mặc quần áo vào, quần áo như đã khô, mặc lên trên người của anh, không thể che giấu được một loại khí thể vương giả, cơ thể đẹp hoàn hảo như người mẫu, vô cùng cao lớn. Anh xoay người, ngó quan lập thể ẩn trong ánh sáng ban mai, lộ ra vài phần ám muội, chỉ có hai con ngươi của anh, giống như lạnh như băng. Ánh sáng chiếu vào, tựa như hai viên ngọc tím xinh đẹp, thần bí, sâu thẳm, trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Nhìn bờ biển, anh theo thói quen đưa tay đặt lên cổ mình, con ngươi vốn dĩ lạnh như băng cũng là bắt đầu có chút vẻ mê man.

Diệp An An nhanh chóng rời khỏi thành phố này, không ai biết một đêm đó trên bờ biển kia, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Mà cô khi nhớ lại, chỉ cười nhạt, coi như một giấc mộng là được rồi. Cô chỉ mang theo

một chiếc vali nhỏ, trong đó trừ vài bộ quần áo cũng chẳng còn gì hết. Cô lang thang hết thành phố này đến thành phố kia, cô không biết mình muốn tìm kiếm điều gì, thế nhưng cũng không thể dừng lại. Cũng nhờ vào số tiền do bán được chiếc vòng tay kia, cô cũng không cần vì kế sinh nhai mà bôn ba gì nữa.

Cho đến hơn một tháng sau, cô đi tới một thành phố lớn khác, cô nghĩ chắc phải định cư lại nơi này thôi, bởi vì cô thật sự đã quá mệt mỏi rồi.

Cô không có mái nhà nào của mình, bốn bề đều là nhà, nhưng là, cô thật sự rất mệt mỏi.

Thuê một căn phòng nho nhỏ, bên trong cái gì cũng đầy đủ, thêm một phòng tắm, tuy rằng không lớn, nhưng ột mình cô là đủ rồi. Ở đây cô đi tìm việc tại một công ty, bằng cấp của cô cũng không tốt, tuy rằng đã tốt nghiệp đại học, thế nhưng lại không có chút kinh nghiệm thực tế nào, cho nên ở công ty, cô làm một công việc cấp kém nhất, đó chính là người dọn vệ sinh. Nhưng cô không cho rằng phần việc này là không tốt chỗ nào, với cô mà nói, công việc thế nào cũng không khác nhau là mấy. Hơn nữa, công việc này có rất mệt đi nữa, như thế cũng tốt, sẽ không còn thời gian để nghĩ đến những chuyện khác.

Buổi tối, một mình cô đang ăn cơm, bỗng nhiên ngửi thấy một trận mùi vị dầu mỡ, khó chịu trong người cô bắt đầu dâng lên, sau đó rất nhanh như dội lại, cô che miệng lại, rồi cuộc nhin không được nữa mà chạy vào toilet, ói không ngừng.

Đến lúc cô ngẩng đầu lên, trong gương phản chiếu một gương mặt vô cùng tái nhợt, lúc này lại làm cho người ta làm cho người ta vừa kích động lại vừa sợ hãi.

Cô đứng thẳng người, tay khẽ đặt lên trên bụng mình, cục cưng, là con sao? Con quay lại rồi sao, quay lại bên mẹ rồi sao?...

151. Q.3 - Chương 7: Anh Ta Được Làm Cha Rồi.

Cô cầm lấy túi xách của mình, gấp gấp đi ra ngoài, trong bệnh viện, một mình cô hồi hộp ngồi ở chỗ kia, chờ đợi kết quả xét nghiệm. Nguyệt sự của cô đã gần một tháng chưa đến, thật sự là có sao? Một đứa nhỏ, cục cưng chỉ thuộc về cô.

Mãi đến khi báo cáo kiểm tra của cô đưa ra, hai tay cô có chút run rẩy mở ra, khi nhìn thấy kết quả kiểm tra trên đó, cô cúi đầu, một giọt nước mắt rơi trên ngón tay cô, biến hóa thành một bông hoa nước xinh đẹp.

Cục cưng, cảm ơn con, cảm ơn con đã quay về với mẹ, lần này mẹ nhất định sẽ bảo vệ con thật tốt, không bao giờ đánh mất con nữa. Cô khóc, khóc nện ngào không thành tiếng, người bên cạnh đều quay sang nhìn cô, thấy người mang thai, cũng không gặp ai khổ sở như cô vậy.

Không ai biết, cục cưng này có ý nghĩa như thế nào đối với cô.

Một người thân ruột thịt, một sinh mệnh, một sự bù đắp của quá khứ.

Biết mình mang thai, Diệp An An so với bình thường càng chú ý cẩn thận hơn. Cô vẫn đang trong ca làm việc, đây là một công ty nước ngoài, nghe nói là một công ty con của một công ty rất lớn, có rất nhiều nhân viên dọn vệ sinh, cho nên công việc của cô cũng không có mệt như trong tưởng tượng. Bởi vì từng có một lần kinh nghiệm nên cô đặc biệt chú ý thân thể của mình, cũng biết cái gì nên làm, cái gì không nên làm. So với lần trước, đứa nhỏ này khi còn đang trong bụng cô, giống như là vô cùng nhu thuận, không hề làm khổ cô chút nào, ngay cả nôn nghén cũng rất là ít.

Lúc mang thai được tháng thứ tư, mọi người ai cũng biết cô là phụ nữ đang mang thai, cho nên cô tạm thời phải nghỉ việc chuyên tâm ở nhà dưỡng. Bốn tháng đối với cô mà nói, là một kí ức vô cùng đáng sợ khi nhớ lại, cô sẽ không để mất đi cục cưng này một lần nữa, cũng không thể làm mất đi một lần nữa, nếu đứa nhỏ này xảy ra chuyện gì, thực sự cô sống không nổi nữa.

Vì cục cưng, cô không xem TV nữa, sợ chất phóng xạ ảnh hưởng đến đứa nhỏ không dễ dàng gì mà có được này (@@), chỉ có thể qua báo chí mỗi ngày để biết những chuyện gì đã xảy ra, một mình mang thai thật vất vả, nhưng cô không sợ, cũng không có cảm giác vất vả. Mỗi ngày cô đều nói chuyện thủ thủ với cục cưng, mà cục cưng của cô cũng rất ngoan.

Nhẹ nhàng vỗ về bụng mình, tâm tư của cô lại nhớ đến một đêm của bốn tháng trước, cô căn bản là không nhìn thấy rõ diện mạo của người đàn ông đó, cô cứu sống anh ta, mà anh ta thì cho cô một đứa nhỏ, thật sự rất cảm ơn anh ta, đã cho cô một bảo bối quý giá như thế, cô sẽ yêu thương con thật nhiều, sẽ không để cho con phải chịu bất cứ một thiệt thòi nào hết.

Cầm lấy tờ báo của ngày hôm nay, trên trang nhất đăng một tin tức khiến cho sắc mặt cô hơi thay đổi một chút, nhưng rất nhanh liền khôi phục lại bình tĩnh. Cô cười khẽ, buông tờ báo trong tay xuống, tay đưa lên nhẹ nhàng đặt trên cái bụng hơi hở ra của mình.

Con gái của tổng tài tập đoàn Mục thị Mục Nham hôm nay chào đời, mà trong lòng của Mục Nham đang ôm một đứa bé gái, gương mặt từ trước đến nay chỉ có lãnh đạm cứng rắn cũng có một tia nhu tình hiếm thấy.

Anh ta đã làm cha rồi, mà cô cũng sắp được làm mẹ. Không biết vì cái gì, khi nhìn thấy tin tức của anh ta, trái tim của cô thế nhưng lại không còn đau nữa. Quá khứ thật sự giống như một giấc mộng, cô chưa từng tìm được cảm giác yêu, cô đối với anh ta còn yêu sao?

Dường như đã không còn nữa.

Tình yêu của cô, đã kết thúc từ lâu rồi, Diệp An An trước kia đã chết, khi cục cưng bị lấy mất, cũng đã mất theo. Đôi môi đượm ý cười, thản nhiên, lại vô cùng ôn nhu dịu dàng.

152. Q.3 - Chương 8: Là Cậu Ta Nợ Cô Ấy

Ti Hạo ngồi tại bàn làm việc, trên người cũng không mặc quần áo bác sĩ, anh chỉ mặc một bộ âu phục màu xám nhạt, tay thì lật xem tư liệu, cả người trông vô cùng lạnh lùng, không chút thân thiết.

“Thiếu chủ, chuyện này, ngài thật sự không định nói cho Mục tiên sinh sao?”, người thanh niên đứng bên cạnh lông mày cau chặt, chuyện này thật đúng là khiến anh không ngờ được, một bất ngờ quá lớn, con gái vừa chào đời của tổng tài tập đoàn Mục thị, thế nhưng lại không phải....

Người thanh niên đang nói chuyện có diện mạo vô cùng thanh tú, có một gương mặt trời sinh như búp bê, nếu nhìn thoáng qua còn tưởng rằng đây là một thiếu nữ. Anh ta có một mái tóc mềm mại ngang vai, ngoài trừ đôi lông mày còn mang chút kiên cường kia ra, quả thật diện mạo này giống con gái quá mức.

Ti Hạo giương mắt, đôi mắt so với trong quá khứ lại lộ ra vẻ trong trẻo nhưng lạnh lùng thêm vài phần, thanh âm của anh thực trầm thấp, nhưng còn nghe ra được một chút vô tình trong đó.

“Ti Lạc, chuyện này, tôi bảo cậu hãy quên đi, phần tư liệu này, cậu cứ coi như chưa từng xảy ra vậy, còn cậu cũng chưa bao giờ nhìn thấy qua”, Ti Hạo nói xong, lưng hơi tựa lên ghế dựa, tư liệu trong tay bị đặt sang một bên.

“Tôi không rõ, Thiếu chủ”, người thanh niên tên Ti Lạc đưa tay chống cái cằm của mình, kỳ quái hỏi Ti Hạo, bọn họ không phải là bạn tốt của nhau sao? Chuyện này đúng là vừa lớn lại vừa nhỏ.

“Đây là cậu ta nợ An An”, Ti Hạo chỉ nói một câu này, sẽ không nói một lời nào, anh sẽ không đem chuyện này nói ra ngoài, nếu không chẳng phải là quá dễ dãi với bọn họ quá sao.

Ti Lạc nhướng mày một chút, ai cũng nói vị thiếu chủ này nhã nhặn lịch sự, kỳ thật, anh lại cảm giác rằng anh ta là người tính khí thất thường mới đúng, thật sự không biết mỗi ngày anh ta suy nghĩ gì nữa. Bọn họ tuy rằng lớn lên cùng nhau, tuy rằng cùng họ Ti, thế nhưng hiểu biết của anh đối với người này, thực sự chỉ là số không, đúng là.....rất mất mặt.....

“Lạc, người đã tìm được chưa?”, Ti Hạo ngưng một lúc, ngón tay đặt trên mày mình, nhẹ nhàng vuốt ve.

“A.....chưa...”, Ti Lạc ngưng ngưng rút cổ một chút, chuyện này đúng là nỗi khổ của anh, nghĩ anh cũng là một đường chủ không tính là nhỏ, thế nhưng ngay cả một người phụ nữ cũng tìm không xong....nhưng quả thực là anh chưa từng có gặp mặt người đó mà.

Có điều, người phụ nữ kia trốn cũng thật giỏi, anh có tra bằng cách nào đi chăng nữa cũng không ra chỗ cô ấy ở là chỗ nào. Kỳ thật, này cũng khó trách anh ta tra không ra, Diệp An An không ngừng đi hết thành phố này đến thành phố khác, hơn nữa, hầu như đều nán lại ở những thành phố nhỏ, bọn họ tìm không thấy cũng là chuyện bình thường.

“Tiếp tục tìm đi”, thanh âm Ti Hạo trầm ổn vang lên lại mang theo vài phần uy hiếp.

“Vâng, thưa Thiếu chủ”, Ti Lạc bĩu môi một cái, lộ ra chút tính khí trẻ con, không ai biết dưới bề ngoài vô hại này, kỳ thật, thứ bậc của anh ta ở Ti gia, chính là rất cao. Hơn nữa thân thủ cũng có thể nói không đứng thứ nhất thì cũng phải đứng thứ nhì.

Ti Hạo lại lấy phần tư liệu kia qua lật xem tiếp, trong con người nửa buông xuống lóe lên một tia lãnh đạm lạ kỳ.

Một người nhóm máu B, một người thì nhóm máu AB, lại có thể sinh ra một đứa bé có nhóm máu O sao? Khóe môi anh nhướng lên một chút, mang theo một chút châm chọc. Nham, đây là điều cậu đáng phải nhận. Cậu rất yêu đứa bé này phải không, vậy thì cứ tiếp tục yêu đi, càng yêu nhiều càng tốt.....

Xoẹt một tiếng, anh đưa tay xé rách toàn bộ tư liệu trong tay, vung tay lên, từng mảnh giấy rơi lả tả xuống đất, mà đôi mắt anh lại lạnh đến buốt người, chỉ cần anh muốn, đứa bé này chính là con của Mục gia!!!

153. Q.3 - Chương 9: Con Gái Của Hắc

Mục Nham buông cặp tài liệu xuống, vừa về nhà là muốn đi thăm đứa bé đáng yêu kia, là con gái hắc. Trong căn phòng trẻ con trang trí cực kỳ lộng lẫy, có đến vài con búp bê cao gần hai mét, tường dán giấy hoạt hình vô cùng tươi sáng. Tất cả đều lộ ra vẻ khéo léo đẹp đẽ. Ở giữa là một chiếc giường nôi trẻ con hồng nhạt xinh xắn, một đứa trẻ con đang nằm trên đó, hắc khê bước lại gần, nhìn con gái mình lúc này vẫn còn đang ngủ.

Đứa nhỏ này, là con gái hắc, hắc vẫn tưởng rằng mình sẽ không thương yêu nó, thế nhưng khi hắc ôm thân thể nho nhỏ mềm mại này, hắc có một loại xúc động muốn rơi lệ, đây là con gái của hắc, đứa nhỏ của hắc. Cảm giác huyết thống tương liên này, quả thực khó có ngôn từ nào có thể tả được.

Trong nôi là một đứa bé còn rất nhỏ, căn bản là nhìn không ra khi lớn lên nó sẽ giống ai, hắc nhẹ nhàng dùng đưa chiếc nôi. Trên gương mặt hắc giờ đều là dáng vẻ của một người cha hiền từ.

Hắc thực yêu đứa nhỏ này, bởi vì nó là con gái của hắc, đứa con gái duy nhất của hắc.

Cố Nghê Y đứng ở cửa, nhìn đứa trẻ đang nằm trong nôi kia, thân thể của cô ta cũng không vì chuyện sinh nở mà thay đổi gì nhiều, nhưng sắc mặt lại không tốt được như thế. Con gái chào đời cũng không mang lại cho cô ta được thứ gì, ngược lại còn mang đến cho cô ta một cảm giác áp lực nặng nề hơn nữa. Cô ta không thích đứa con gái này, vì sao lại là một đứa con gái mà không phải là một đứa con trai kia chứ. Hai ông bà già Mục gia vẫn muốn được ôm cháu trai, bây giờ cô ta phải đi đâu để kiếm cho họ một đứa cháu trai bây giờ.

Trừ phi, bọn họ phải sinh thêm một đứa nữa.

Lãnh đạm thu hồi ánh mắt từ trên người đứa trẻ, cô ta nhìn sang người đàn ông mặt mày đang mang theo ôn nhu đến cực hạn kia, đàn ông càng lạnh lùng bao nhiêu, nhưng khi họ dịu dàng thì càng cuốn hút say lòng người bấy nhiêu.

Mà Mục Nham chính là một người như vậy.

Cô ta đến gần Mục Nham, từ phía sau ôm lấy thắt lưng của hắn. Thân thể Mục Nham khẽ cứng một chút, nhẹ nhàng không dấu vết đẩy tay cô ta ra, “Đừng đánh thức đứa nhỏ”, thanh âm của hắn vô cùng thấp, rồi sau đó hắn đi ra ngoài, trong nôi đứa bé gái vẫn còn đang say ngủ.

“Nham, bây giờ thân thể em có thể...được rồi..”, Cố Nghê Y ôm cánh tay hắn, nói thẳng ý muốn của mình. Từ khi mang thai đến lúc này, thời gian gần một năm trời, bọn họ đều không có ngủ chung phòng, cô ta thật sự rất muốn hắn. Muốn thân thể của hắn, muốn đôi môi nóng bỏng của hắn, muốn tất cả của hắn...

“Ân”, Mục Nham đánh mắt lên một chút nhìn cô ta, ngón tay trượt sang nơi ngực thỉnh thoảng cọ qua cọ lại, mùi thơm ngát trên người của phụ nữ chậm rãi bay vào trong hơi thở của hắn, khiến bên trong con người hắn tối sầm đi. Cũng đã hơn một năm, thật sự hắn chưa chạm qua một người phụ nữ nào nữa chứ đừng nói gì mà cùng người ta, hắn trở tay ôm lấy thân thể Cố Nghê Y, cúi đầu, hôn lên đôi môi đỏ mọng mà trước kia hắn vốn yêu nhất. Nhưng không biết vì điều gì, hai mắt hắn bỗng trầm xuống, lại phát hiện, có chút tê nhạt vô vị.

Cố Nghê Y vươn tay kéo quần áo của hắn, Mục Nham nheo hai con ngươi lại, cuối cùng vẫn là ôm lấy cả người Cố Nghê Y, đem cô ta lên phòng của hai người.

Hai người kịch liệt dây dưa cùng nhau xong, lại tiếp tục hôn lên cơ thể của đối phương, kích tình tràn ngập khắp căn phòng. Thế nhưng, trong tim của hai người họ, tựa hồ lại xa cách nhau nhiều hơn. Xa đến mức không còn chạm được đến nhau nữa, không biết là bởi vì cô ta, hay là tại hắn nữa.

Diệp An An ngẩng đầu, giữa trưa ánh mặt trời thật ảm áp, cô nhắm hai mắt lại, hưởng thụ chút ảm áp khó có được này. Cũng vì bán được chiếc vòng tay kia, cho nên cuộc sống hiện tại của cô coi như cũng không tệ chút nào, vấn đề dinh dưỡng cũng rất tốt, hơn nữa chủ cho thuê nhà nơi này cũng rất quan tâm tới cô, bà ấy họ Lí, cho nên Diệp An An vẫn hay gọi bà ấy là dì Lí. Dì Lí chỉ có một người con trai, không có con gái, vì thế nên khi thấy Diệp An An một mình một bóng cô đơn thì bà vô cùng săn sóc. Huống chi, trong bụng cô còn có một đứa nhỏ chưa sinh, dù sao một người phụ nữ mang thai, rất dễ khiến cho người khác mũi lòng, mà cô lại có một mình nữa.

Mà hiện tại cô đã mang thai đến tháng thứ chín rồi, cô nhẹ nhàng vỗ về cái bụng mình, đứa nhỏ này quả thật rất ngoan, đôi môi thản nhiên mỉm cười, thực sự hạnh phúc biết bao nhiêu.

Cô chậm rãi bước đi về phía trước, bụng của cô rất lớn, giờ cô làm cái gì cũng không tiện cho lắm, nhưng cô rất cẩn thận bảo vệ mình, cũng là bảo vệ đứa nhỏ trong bụng mình vậy.

Đây là đứa nhỏ duy nhất của cô.

Dì Lí vừa nhìn thấy cô, vội vàng đi qua xách lấy những thứ này nọ trong tay cô, không vui mà chầm chậm vào cái bụng của cô, “An An à, cháu có chuyện gì thì cứ tìm mọi người là được rồi, một mình cháu đang mang đứa nhỏ, bụng lại lớn như thế, không tiện làm chuyện gì đâu, cháu đừng sợ làm phiền gì hết, cũng đừng đem đi giống như người ngoài vậy”.

“Vâng, cảm ơn, cháu biết rồi, cháu làm phiền mọi người quá”, Diệp An An nhỏ nhẹ nói cảm tạ, bên môi nở nụ cười nhẹ nhàng. Cô thật sự rất may mắn, có đứa nhỏ này, còn có một người chủ nhà vô cùng tốt bụng nữa. Bà ấy đã giúp đỡ cô rất nhiều, nếu không nhờ bà ấy, có lẽ mấy tháng qua cô đã phải vất vả hơn nhiều rồi.

Dì Lí nhìn chằm chằm bụng của Diệp An An, không khỏi khe khẽ thở dài, họ đã sống cùng nhau ở đây cũng một thời gian dài rồi, nhưng khi có người hỏi thăm thì cô chỉ nói với mọi người là cô đã ly hôn, còn về cha đứa bé, từ trước đến nay cô vẫn không hề nhắc đến một điều gì, đúng là một tên đàn ông vô trách nhiệm.

Thế nhưng, bà đã đoán sai rồi, cũng không phải do người đàn ông kia không chịu trách nhiệm, mà căn bản là, anh ta vốn chẳng biết mình có một đứa con. Còn về cha đứa nhỏ là ai, ngay cả Diệp An An cũng không biết, thậm chí cả mặt mũi thế nào cũng chưa. Có điều, mặc kệ thế nào đi nữa, cũng không ảnh hưởng đến tình yêu của cô đối với đứa nhỏ này.

Cục cưng đã có tất cả tình yêu của cô rồi.

154. Q.3 - Chương 10: Khó Sinh

Đột nhiên trong lúc này, sắc mặt Diệp An An trở nên trắng bệch, đứng tại chỗ, tay cô gắt gao đặt trên bụng mình. Mồ hôi lạnh trên trán thỉnh thoảng lại tuôn ra chảy xuống, mặt mày thống khổ nhằn lại một chỗ. “An An, An An, cháu làm sao vậy?”, dì Lí đang quét tước vội vàng chạy đến đỡ cánh tay của cô. Đến khi nhìn thấy sắc mặt cô càng ngày càng tái nhợt, chân tay lập tức trở nên luống cuống. “Đau, bụng cháu đau quá...”, Diệp An An ôm lấy bụng mình, trong bụng cứ truyền đến từng cơn lại từng cơn đau đớn, đau đến mức khiến cô không đứng nổi nữa. Thật sự đau quá, giống như là đem cô ra xé rách vậy, làm cho cô ngay cả việc hít thở cũng cảm thấy thực khó khăn. “Tiểu Đông, Tiểu Đông, mau ra đây”, Dì Lí lớn tiếng gọi tên con trai của bà, chỉ chốc lát sau một thanh niên trẻ tuổi có khuôn mặt hiền lành chạy ra, khi nhìn thấy Diệp An An như vậy, sắc mặt anh cũng lập tức thay đổi. “Mẹ, cô ấy làm sao vậy?”, Lí Hưởng Đông lau lau gương mặt cô một chút, trên mặt An An toát đầy mồ hôi lạnh. “Tiểu Đông, nhanh lên, đưa An An đi bệnh viện, có lẽ An An sắp sinh rồi”, Dù sao cũng là người từng có kinh nghiệm, so với Diệp An An, dường như bà có vẻ bình tĩnh hơn rất nhiều. Lí Hưởng Đông vội vàng chạy tới, đem Diệp An An bế lên, lúc này Diệp An An bị đau bụng đến mức không còn biết trời trăng là gì, mồ hôi trên trán không ngừng tuôn ra, thân thể thì không ngừng run rẩy, còn lại hai cánh tay của cô thì đang gắt gao che chở cái bụng của mình. Bọn họ gọi tới một chiếc xe, hướng về phía một bệnh viện gần nhà nhất mà đi. Dì Lí và Lí Hưởng Đông ngồi chờ ở bên ngoài, từ trong phòng giải phẫu truyền đến từng tiếng lại từng tiếng kêu thống khổ của Diệp An An, khiến bọn họ cũng toát mồ hôi lạnh không ngừng. Lí Hưởng Đông sớm bị dọa đến chân tay mềm nhũn, thì ra phụ nữ sinh con lại đáng sợ như vậy. Sau này anh nhất định sẽ không để bạn gái mình phải sinh con, thật sự rất đáng sợ. “Sao lại sợ hãi như vậy, khi mẹ con sinh con ra cũng là như vậy, một ngày một đêm mới sinh được”, dì Lí bất mãn liếc mắt Lí Hưởng Đông một cái, mà Lí Hưởng Đông xấu hổ nâng nâng vai áo, ngượng ngùng cười. Bất quá, cũng vì giờ phút này mà anh mới biết chính xác được, thì ra, mẹ là người vĩ đại như vậy. Lúc này, cánh cửa phòng giải phẫu đột nhiên mở ra, bác sĩ từ bên trong đi ra, tháo bỏ khẩu trang trên mặt. Thanh âm vô cùng lo lắng, “Ai là người nhà của bệnh nhân?”, ông ta nhìn hai người đang đứng bên ngoài hỏi. Dì Lí và Lí Hưởng Đông nhìn sang nhau, đứng lên, vội vàng hỏi, “Có chuyện gì sao bác sĩ? Cô ấy làm sao vậy?”. Thanh âm của bác sĩ tuy rằng nghe rất khẽ nhưng cảm giác cũng rất trầm trọng, “Cô ấy khó sinh, tử cung của cô ấy từng phải chịu tổn thương rất lớn, cho nên để sinh đứa bé này ra là rất nguy hiểm. Hơn nữa, đứa bé này cũng lớn quá nên chúng tôi tạm thời phải thay đổi thành sinh mổ, nhưng chúng tôi cần người nhà đứng ra ký tên”. Tay của Lí Hưởng Đông hơi buông xuống, dì Lí thì vỗ nhẹ ngực mình, để chính mình bình tĩnh hơn. Bà cắn răng một chút, cầm lấy bút ký tên xuống, khó sinh?! Đây là một chuyện đáng sợ biết chừng nào, làm không tốt là một xác hai mạng, cho nên bà không thể mặc kệ không quan tâm được. Đứa nhỏ này là một đứa nhỏ đáng thương, cho nên, cô ấy phải cố gắng hơn nữa mới được. Bác sĩ cầm đơn đồng ý giải phẫu rời đi, còn dì Lí thì tiếp tục ngồi trên ghế chờ, ánh mắt gắt gao nhìn cánh cửa phòng giải phẫu đang đóng chặt kia. Tay của bà thỉnh thoảng lại run rẩy, An An, con nhất định phải kiên cường hơn nữa, hãy vì cục cưng của con. Diệp An An nắm chặt lấy khăn trải giường, trên trán của cô, cả trên người, thậm chí là trong lòng bàn tay cô nữa, toàn bộ đều là mồ hôi, quần áo trên người đã muốn ướt đầm, dưới bụng truyền đến cơn đau kịch liệt, khiến cho ngay cả thanh âm của cô cũng phát ra không nổi. cô thống khổ vịn vịn, cổ họng thỉnh thoảng lại truyền đến thanh âm như muốn ra vỡ vụn vậy.

155. Q.3 - Chương 11: Kết Hôn

Hai mắt hơi hơi mở ra, ánh mắt của cô có chút mông lung hoảng hốt. Lại là một trận đau đớn hơn nữa, cô thiếu chút nữa đã đau đến ngất đi. Gắt gao nắm chặt tay mình, cô không thể hôn mê như vậy được,

cô còn có cục cưng, đã bị mất đi một đứa, cô không thể để mất đi đứa thứ hai này.“Ahhh...”, Lại là một tràng tiếng kêu đau đớn nữa, ngón tay thả lỏng một chút, cuối cùng trước mắt của cô chỉ còn một màn đen kịt.Cục cưng, cục cưng, cục cưng của mẹ.*****Lúc này, bên trong căn phòng hôn ám, đèn tường thủy tinh màu trắng sữa mang theo một chút ánh sáng mê ly chiếu khắp căn phòng, làm nổi bật lên một đôi nam nữ đang kịch liệt quấn quýt lấy nhau trên một chiếc giường cỡ lớn vô cùng xa hoa.Hạ thân của người đàn ông không ngừng va chạm vào trong thân thể của người phụ nữ, người phụ nữ thỉnh thoảng lại phát ra thanh âm vui sướng mãnh liệt, chỉ là, đến khi cô sắp đạt đỉnh rồi, người đàn ông đột nhiên dừng động tác lại, anh ta chẳng chút mảy may lưu tình nào mà đột nhiên rút người ra rồi đi, hơi hơi mở to hai mắt, ánh mắt lúc này chỉ là một đạo vàng sáng màu tím.Mà người đàn ông này có một đôi mắt màu tím vô cùng xinh đẹp, ngũ quan anh ta lập thể tuần mỹ, mái tóc màu sợi dây (các b lên mạng tìm nha, đại khái nó là màu hạt dẻ mà sáng hơn) có chút tán loạn trên vai, hai mắt dài mảnh, khi nheo lại mang theo vài phần ác liệt khiến người ta có cảm giác đáng sợ, gương mặt đẹp đến mức như được điêu khắc ra. Bạc môi anh nhếch lên, bên trong con ngươi không có cảm xúc lúc này có chút thất thần, lại giống như mê hoặc khiến người khác đoán không ra rốt cuộc lúc này anh ta đang suy nghĩ điều gì.Ánh đèn trắng nhạt chiếu trên thân thể cường tráng màu đồng cổ, khuôn ngực với cơ bắp vô cùng rắn chắc, người đàn ông này có một dáng người vô cùng hoàn hảo, bờ vai rộng, thắt lưng nhỏ, hông hẹp, tỉ lệ cơ thể hoàn mỹ. @@ tả kỹ quá...“Lance, anh làm sao vậy?”, người phụ nữ chưa thấy thỏa mãn bước chân xuống giường theo, muốn đi lên từ sau lưng ôm anh ta, kết quả lại bị người đàn ông bất thành linh chuyển người một cái, khiến người phụ nữ bổ nhào về phía trước.“Lance, rốt cuộc anh bị làm sao vậy?”, người phụ nữ vẫn chưa từ bỏ ý định tiếp tục tiến lên, cuối cùng cũng ôm được người đàn ông này. Mà người đàn ông chỉ cúi đầu nhìn đỉnh đầu của cô ta, sắc mặt mặt không chút thay đổi.Làm sao ư? Anh cũng muốn chính mình làm sao vậy, cười mỉa, anh đẩy người phụ nữ bên mình ra. Từ sau khi tỉnh dậy bên bãi biển, anh luôn cảm giác trong tim mình trống rỗng, có một vị trí nhưng không ai có thể lấp đầy nó, nhất là mới vừa nãy vậy, trái tim anh thế nhưng lại đau đến co rút, loại đau đớn này, xâm nhập vào tận trong xương tủy, khiến anh không còn chút hứng thú với chuyện gì nữa.“Lance, chúng ta kết hôn đi!”, người phụ nữ tỏ ra thực đáng thương nâng mặt lên nhìn người đàn ông, trong mắt lập tức lóe lên một tia khác thường.“Kết hôn, tại sao?”, Lance ngồi trên giường, từ trên đầu giường rút ra một điếu thuốc lá châm lửa bắt đầu hút, trong miệng nhả ra một làn khói mờ, mờ mờ ảo ảo luân phiên nhau, mang theo sự quyến rũ tà mị, tuy rằng lạnh lùng không chút tình cảm, nhưng thế lại càng hấp dẫn quyến rũ người khác hơn.Người phụ nữ có chút si mê nhìn người đàn ông này, Lance Corrine, nặc hoa đức???. Huyết thống hoàng thất Anh quốc, thân phận cao quý nhất, quốc vương thân phong là công tước. Hơn nữa, anh có một gương mặt hoàn mỹ, dáng người cao lớn, là vương tử trong mộng của mọi phụ nữ. Cho nên, cô nhất định phải vợ của anh ta mới được. Đây cũng là chuyện mà cô đã suy nghĩ nhiều năm như vậy rồi.“Em...”, người phụ nữ cúi đầu, một bộ muốn nói ra lại thôi, ngón tay cô ta gãi gao xoắn lại với nhau, “Em mang thai con của anh rồi, cho nên, anh nhất định phải kết hôn với em”.“Con?”, đôi đồng tử tím của Lance nháy mắt tối sầm lại, anh vẫn tiếp tục hút thuốc, “Krissy tiểu thư, cô có chắc đứa bé này chính là con tôi chứ?”, thanh âm của anh thực bình tĩnh, không chút bất ngờ, giọng điệu một mạch không cao không thấp, rõ ràng là, chuyện mang thai của cô ta đối với anh mà nói chỉ là một trò cười mà thôi....

156. Q.3 - Chương 12: Con Của Anh?

Hai tay Claires đặt trên bụng mình, cô chỉ mặc duy nhất một chiếc áo ngủ gợi cảm, lộ ra vẻ cực kỳ xinh đẹp, cô khẽ cắn môi mình một chút, ánh đèn chiếu xuống, lại có chút yếu đuối đáng thương. Cô là con lai Trung-Mỹ, có gương mặt vô cùng xinh đẹp, dáng người tuyệt mỹ, đôi mắt thon dài, càng khiến cho người khác phải hâm mộ đó chính là, gia đình của cô ta ở nước Mỹ thuộc giới quý tộc, nhưng cũng hơi thấp kém chút, nhưng gia đình họ có quan hệ thân nhau tới mấy đời với gia tộc Corrine, tất cả mọi người đều cho rằng cô và Lance Corrine sau này nhất định sẽ đến với nhau. Ngay cả cha mẹ hai nhà cũng không có phản đối, tự nhiên đối với chuyện hôn sự này cũng rất vừa lòng, mà cô cũng tự coi mình là vị hôn thê của anh từ lâu rồi.Bọn họ quả thật là một đôi trời sinh, tất cả mọi người đều cho là như vậy, mà cô, cũng thực sự yêu sâu nặng người đàn ông này, chỉ là, người đàn ông này, giống như một vị vua chúa, anh không yêu cô, hay nói đúng hơn là, anh chẳng yêu một người phụ nữ nào.Anh cùng cô lên giường, chỉ là vì cô tự nguyện,

tuy rằng anh cũng không phải là ai đến cũng không cự tuyệt, bên người anh từ trước đến nay luôn không thiếu phụ nữ trẻ đẹp, ngay lúc này đây, thật vất vả lắm cô mới mang thai được con của anh, cho nên cô nhất định phải bắt lấy cơ hội này, người đàn ông như vậy, nếu đánh mất đi thì đúng là sự tiếc nuối cả đời này của cô, huống chi cô lại yêu người đàn ông này như vậy. Lance tựa lên đầu giường, tùy tiện lấy một chiếc áo tắm choàng lên người, lộ ra một khuôn ngực vô cùng gợi cảm, làn da màu đồng cổ có một hương vị thu hút, so với làn da nhẵn mịn của phụ nữ hoàn toàn khác biệt, đó là một loại tương phản đặc biệt, khiến người phụ nữ cảm giác như một bến đỗ an toàn, mà trên ngực của anh còn có mấy vết cào, có thể thấy được trận quần quýt trên giường hồi nãy có bao nhiêu kịch liệt. Anh tiện tay ném điều thuốc lá, mẫu tàn thuốc vô cùng chuẩn xác rơi vào trong gạt tàn để trên bàn. Xoay người, mặc cho người phụ nữ đằng sau ôm lấy mình, cô ta đang dính sát vào lưng của anh, muốn một lần nữa khơi lại nhiệt tình của anh với cô ta. Con người Lance tối sầm lại, xoay người, tay túm lấy cánh tay của Claires đang làm loạn trên lưng mình. Anh hiện tại không có chút tâm tình nào, cô ta tốt nhất nên thu hồi móng vuốt của mình lại, đôi môi bạc mang theo chút lạnh lùng khê mở, thanh âm còn lạnh lùng hơn gấp vạn lần. “Cẩn thận đứa bé trong bụng của cô, cô hẳn biết tôi không phải là người ôn nhu gì, nếu nó chết ở chỗ này, đừng nói là tôi không có cảnh cáo cô trước”, thanh âm của anh thực lạnh nhạt, từ đôi môi phun ra cũng là những lời vô tình nhất, bên trong con người màu tím nheo lại một tia sáng mịt mờ, giống như màu sắc của đôi mắt càng ngày càng tối hơn vậy, cuối cùng là biến thành một mảnh đêm tối, lộ ra chút ý tứ hàm xúc cay nghiệt. Chỉ là, anh cúi đầu nhìn vào cái bụng vẫn còn bằng phẳng của Claires, trong con người màu tím bỗng nhiên hiện lên chút đau đớn, nếu là sự thật thì tốt rồi. Đáng tiếc, đôi môi giữu cợt nhếch lên, Claires, hy vọng rằng cô sẽ không làm cho tôi phải thất vọng. Bằng không, cô sẽ phải trả giá thật đắt cho sự ngu xuẩn ngày hôm nay của mình. Đột nhiên buông tay cô ta ra, anh quay đầu, ánh mắt không biết là đang nhìn về phương nào, bên trong con người có chút thất thần. Claires nghe được lời nói lạnh như băng không chút độ ấm của người đàn ông, cánh tay buông xuống dùng sức nắm chặt lại, cô ta nhìn theo bóng dáng của người đàn ông, cảm giác như anh ta đang ngăn cách cô khỏi thế giới riêng của anh ta vậy. “Lance, xin hãy tin em, em thật sự đã mang thai rồi, đó chính là con của chúng ta”, Claires có chút nóng nảy, vội vàng giải thích, chỉ là, không ai nhìn thấy được nơi đáy mắt cô ta bắt đầu có một tia bối rối. “Tùy cô, cô đã nói vậy thì chính là vậy đi”, Lance đột nhiên quay đầu lại, thanh âm không đậm không nhạt, trong đôi mắt tím không có một chút tình cảm nào, khiến người ta không thể đoán được rốt cục anh đang suy nghĩ điều gì.

157. Q.3 - Chương 13: Cục Cứng

Anh đi thẳng đến gần chỗ cô, nhưng cũng chỉ là đi đến sát người rồi lướt qua, lấy từng cái quần cái áo trên giường mặc vào, mà Claires chỉ đứng yên một chỗ, gương mặt xinh đẹp dưới ánh đèn chiếu nhìn có chút vận vẹo. Mặc quần áo xong, cầm lấy chìa khóa của mình, anh không hề quay đầu lại, thậm chí cũng không thèm liếc mắt nhìn người phụ nữ bên cạnh một cái, xoay người liền đi ra ngoài, động tác tao nhã giống như một người đi săn báo vậy, bước chân vô cùng vững vàng mà mạnh mẽ. Đứng ở bên ngoài, anh tựa mình vào thân xe, chiếc xe màu đen sang trọng, chậm rãi hòa mình vào trong đêm đen, anh ngẩng đầu lên, gió nhẹ nhàng lướt qua, thổi bay những sợi tóc trên trán, khê nhúc nhích, chậm chậm mở đôi mắt ra một chút, lộ ra chút thống khổ bên trong. ***** Trong bóng đêm Diệp An An bước đi không ngừng, cô không nhìn thấy được thứ gì, chỉ nhìn thấy được phía trước có một chùm sáng, khiến cho cô theo bản năng muốn đi tìm, muốn đến gần nó. Cho đến khi cô thực sự đến gần nó rồi, mới phát hiện ánh sáng trước mắt sáng rực quá mức, khiến cho hai mắt của cô phát đau đớn. cô vươn tay muốn ngăn lại, chậm rãi chớp chớp đôi mi vài cái, nhưng lúc này, mí mắt của cô một chút sức lực cũng không có... Mãi đến khi chùm sáng mạnh mẽ kia ngừng chiếu rọi vào hai mắt của cô, thì cô mới mở to hai mắt được, trước mắt là một mảng màu trắng thật lớn. Cô xoay đầu một chút, liền nhìn thấy bình truyền nước trên đầu từng giọt từng giọt nhỏ xuống, trên cánh tay hơi lạnh buốt, còn bụng của cô thì âm ỉ đau. Đột nhiên, cô giống như nhớ đến điều gì, bắt đầu hoảng loạn mà giãy dụa, cho đến khi tay cô đụng phải một cái gì đó mềm mềm, thân thể của cô khựng lại, lúc này mới nhìn về phía bên kia, ánh mắt nhẹ nhàng chuyển qua, cúi đầu, nằm bên cạnh cô là một đứa bé con, mà trên người nó đang bọc một cái tấm thảm lót nơ nhỏ, nó ngủ rất say, đôi lông mày nhàn nhạt, có vài sợi tóc tơ vàng vàng, đôi môi nhỏ nhắn đang gấu gao mân, còn cánh tay thì để bên ngoài. “Cô

tỉnh rồi sao?”, y tá nhìn thấy cô mở mắt thì giống như vô cùng vui vẻ, “Cô đã hôn mê hai ngày nay rồi, ah, đúng rồi, thằng nhóc này chắc đến lúc thay tã rồi đây”, y tá vô cùng thuần thực mở tã thăm lót bọc cục cứng ra mà thay tã, còn thực cẩn thận mà vỗ vỗ cái mông be bé mềm mềm của thằng bé. Cục cứng chỉ động động cái chân nhỏ của mình một chút, rõ ràng là không thích bị người khác vỗ mông mình (=||), nó hơi hơi chu cái miệng phẩn nộn của mình lên, đôi mày nhỏ còn hơi nhíu lại, thậm chí còn quay mặt ra chỗ khác. Diệp An An ngây ngốc nhìn động tác của y tá, nhìn biểu tình đáng yêu hết sức của tiểu bảo bảo, hốc mắt bắt đầu nóng nóng. “Cục cứng của cô rất ngoan, là một bé trai, nó là một cục cứng xinh đẹp nhất mà tôi được thấy đấy, nó đã đem tâm can mấy người y tá chúng tôi thu hết vào tay nó mất rồi đây”, y tá cẩn thận bọc thật kĩ tã thăm lót kỹ lưỡng cho thằng bé, cô cũng không có nói khoác, cục cứng này bây giờ chính là cục cứng được chào đón nhất bệnh viện này, nó rất ít khi khóc, ngoại trừ lúc bị tã ướt thì sẽ khóc báo mấy tiếng, còn những lúc khác đều là mở to ánh mắt xinh đẹp nhìn bọn họ, thật sự là một đứa nhỏ xinh xắn. cô gặp qua rất nhiều trẻ con, nhưng chưa từng gặp qua đứa bé nào mà được xinh xắn như đứa trẻ này. Diệp An An cẩn thận vươn tay, khẽ chạm vào khuôn mặt mềm mại của đứa nhỏ, sau đó lại chạm nhẹ chút nữa, đây là cục cứng của cô, đứa nhỏ của cô, quả thực là rất mềm mại, động tác của cô vô cùng nhẹ nhàng, vô cùng ôn nhu, giống như sợ chỉ cần mạnh tay một chút sẽ làm đau cục cứng vậy. Đường như cảm giác được mẹ đang chạm vào mình, đứa bé vốn đang ngủ ngon bỗng nháy khẽ đôi lông mi xinh đẹp của mình, chậm rãi mở hai mắt ra, một đôi đồng tử màu tím trong suốt rơi vào trong mắt của Diệp An An. Ánh mắt màu tím, ngón tay Diệp An An run rẩy một chút, cô mơ hồ nhớ ra trong đôi mắt của người đàn ông bên bờ biển kia ánh lên một tia ánh sáng tím nhạt...

158. Q.3 - Chương 14: Tội Của Hối Tội

Thì ra, ánh mắt của anh ta lại đẹp như vậy, hơn nữa còn là một màu mắt rất hiếm thấy. Cô có thể nhìn ra đứa nhỏ này về sau tuyệt không giống mình nhiều, kỳ thật cô cũng không biết diện mạo của người đàn ông kia như thế nào nữa. Nhưng là, dựa vào ngũ quan rõ ràng của cục cứng, cô có thể tưởng tượng ra đó chắc là một người đàn ông cực kỳ xuất sắc.

Cô thật sự rất cảm tạ anh ta, cảm tạ anh ta vì đã cho cô một bảo bối xinh đẹp thế này.

Đứa bé vươn cánh tay nhỏ bé bắt lấy ngón tay của cô, bàn tay be bé mà mềm mại, vô cùng non mềm, mang theo ấm áp vô cùng. Đứa bé đột nhiên mỉm cười, đôi mắt tím hơi hơi nheo lại một chút, trong suốt không chút bụi trần.

Cục cứng của mẹ, Diệp An An nghiêng đầu, ở ngay trên khuôn mặt nhỏ nhắn của đứa nhỏ nhẹ nhàng hôn một cái, hương sữa nhàn nhạt khiến cô cuối cùng cũng không nhịn được mà khóc, nước mắt trong hốc mắt không ngừng đảo quanh, từ khóe mắt mà rơi xuống ngay trên mặt của cục cứng, cục cứng tựa như là cảm giác được, vươn cánh tay tay nhỏ bé khẽ vuốt gương mặt của Diệp An An, bàn tay nhỏ nhắn mềm mại giống như đang lau sạch nước mắt giúp cô vậy.

“Thực xin lỗi, cục cứng, là mẹ không tốt, mẹ không khóc, không khóc nữa”, cô cẩn thận đem bàn tay nhỏ bé của cục cứng đặt vào trong lòng bàn tay của mình, không dám dùng sức, chỉ sợ làm đau cánh tay non nớt kia, còn tay còn lại của cô thì dịu dàng xoa lên khuôn mặt nhỏ nhắn của con, làn da mềm mại tinh tế, cánh môi phẩn nộn hơi chu lên, ánh mắt thì mở to, hai con ngươi bên trong xinh đẹp tựa như hai viên mã não tím, thỉnh thoảng lại đảo đảo, ánh mắt đọng đưa màu tím sâu thẳm gây thơ mà sạch sẽ, bên trong giống như có một loại nước tinh khiết vậy. Cục cứng lâu lâu lại khẽ chớp đôi mi thật dài của mình, giống như cánh bướm đang múa, thanh thoát in bóng lên khuôn mặt phẩn nộn, ánh ra một đường cong hoàn mỹ. Một bảo bối bé nhỏ quý giá.

Trang viên của nhà Corrine rộng lớn như một tòa thành vậy, tọa lạc tại một khu vực xa hoa nhất Anh quốc, ước chừng cũng phải rộng hơn cả trăm mẫu (1 mẫu = 3600 mét vuông), người hầu thì phải có đến hơn ngàn người, bên trong lại còn có một vườn trái cây thật lớn, một bãi cỏ lớn vô cùng xinh đẹp, mang theo hơi thở

của thôn quê, nơi này giống như một thế giới thu nhỏ vậy, không hề chịu một chút quấy rầy nào từ bên ngoài.

Lúc này, trong phòng khách, không khí vô cùng tĩnh lặng, uyển chuyển chuyển động, vợ chồng Corrine ngồi trên ghế sofa bằng da thật, hai người ngược lại không nói gì, tuy rằng bọn họ đã có một đứa con hơn ba mươi tuổi rồi, thế nhưng, Dean Corrine, cũng chính là cha của Lance, cũng không hề kém người con trai của mình về dáng người cao lớn, tuy rằng tuổi cũng đã hơn năm mươi rồi, nhưng nhìn qua cũng phải trẻ hơn cả mười tuổi, mà ông và Lance có bề ngoài phải giống nhau đến tám phần, so ra lại càng tuần mỷ hơn một chút. Cũng như Lance, ông cũng có một đôi mắt màu tím, mà màu tím này chính là di truyền của gia tộc Corrine, một màu sắc vô cùng cao quý.

“Dean, anh nói chuyện này phải làm sao bây giờ, anh xem, trong bụng Claires nhà chúng tôi đã mang cốt nhục nhà các người, chẳng lẽ anh lại muốn người của gia tộc Corrine lưu lạc bên ngoài sao?”.

Claire và cha cô ta hiển nhiên là vô cùng tức giận, hai nhà quả thật đã qua lại với nhau đến mấy đời, ở Anh quốc cũng có chút thấp kém, mà việc hôn nhân hai nhà cũng coi như là đã bằng lòng với nhau.

Vợ chồng Corrine tuy rằng không phải là thích Claires cho lắm, nhưng nếu con trai cũng bằng lòng thì họ cũng không phản đối gì nữa. Thế nhưng, rõ ràng đây là một chuyện lớn, Lance chưa từng nói một lời nào là nó thích cô nàng Claires này.

“Dean...” , Hứa Lam Thanh kéo tay chồng, mẹ của Lance là một người phụ nữ Đông phương, bà có một sự yêu kiều đặc trưng của người phụ nữ phương Đông, tóc đen mắt đen, vô cùng xinh đẹp.

“Àn, em không cần lo lắng”, Dean vỗ vỗ tay vợ mình, an ủi bà, bên trong con người buông xuống lóe lên một tia mờ mịt.

159. Q.3 - Chương 15: Anh Sẽ Không Cưới!!!

Phía sau, cửa lớn bị đẩy ra, đi vào là một thân ảnh cực kỳ cao lớn, nhìn chính diện, hai chân của người đàn ông thẳng tắp khỏe khoắn, trên người mặc tây trang màu đen, vừa vặn mà lại cao quý, phong thái bất phàm. “Lance...”, Hứa Lam Thanh đứng lên, nhìn về phía con trai vừa bước vào cửa. “Mẹ, cha”, anh đáp lời, cúi đầu thần nhiên nhìn về mặt giận dữ của cha Claires, đúng là một lão già cổ chấp, còn cô nàng Claires vẫn còn đang cúi đầu. Bên trong đôi mắt tím của anh lóe lên một tia tối tăm. “Chào bác Cao”, anh cúi hạ thấp lưng xuống, lễ phép chào hỏi cha của Claires, phép lễ nghi của anh từ trước tới nay không bao giờ thiếu được, đối với vị Cao Hướng Nghiên này, anh đương nhiên là phải tôn trọng ông ta, thế nhưng nếu bọn họ làm những chuyện vượt ngoài giới hạn của anh như vậy, anh chắc chắn sẽ không khách khí với bọn họ. Mọi người ai cũng biết Lance, anh chưa bao giờ là một người dễ nói chuyện, cũng không phải là người lương thiện gì, anh lạnh lùng, anh vô tình, thế giới của anh chẳng bao giờ thiếu nguy hiểm, nếu như anh không tàn nhẫn, vậy thì người phải chết chính là anh. Tựa như lần trước một tập đoàn nọ hãm hại anh thiếu chút nữa phải vùi thân giữa đáy biển cả, bây giờ tập đoàn đó sớm đã phá sản, còn không biết đang phải đi ăn xin ở ngõ hẻm nào ở Anh quốc này. Cho nên, tốt nhất đừng nên chọc tới anh, nếu không, anh tuyệt đối sẽ khiến cho cả đời này khó mà quên được, rồi sau đó lại hối hận vì đã chọc vào anh. Cao Hướng Nghiên hừ lạnh một tiếng, quay đầu nhìn về phía cha của Lance từ nãy đến giờ vẫn vô cùng bình tĩnh ngồi im lặng trên sofa mà hỏi, “Dean, anh nói xem, chuyện này phải xử lý như thế nào, con trai anh rốt cuộc đến khi nào thì mới cưới con gái của nhà chúng tôi?”. Gương mặt ông già vô cùng kiên định, lông mi rất dày, có thể nhìn ra người này có tính cách cực kỳ mạnh mẽ. Cũng không phải là người dễ dàng buông tha cho điều gì, càng vì thế, hôm nay ông ta chắc đã có chuẩn bị kỹ mới đến đây. Nếu nhà Corrine hôm nay mà không cư xử cho thỏa đáng, vậy thì cũng đừng trách bọn họ không khách khí. “Bác Cao, cháu nghĩ bác đã hiểu lầm rồi, cháu sẽ không cưới Claires”, Lance đột nhiên mở miệng, thanh âm cực kỳ bình tĩnh, anh ôm lấy bờ vai của mẹ, đỡ mẹ tới bên người cha, sắc mặt hai cha con lúc này giống nhau như đúc khiến cho người ta cảm thấy thực khó hiểu. Claires thực sự quá ngu ngốc mới chọn cách ngu xuẩn nhất, đó chính mang thai đứa con của anh. “Cậu nói vậy là có ý gì?”, Cao Hướng Nghiên đứng phắt dậy, chỉ vào Lance, “Dean, anh xem đứa con trai ngoan

của anh đi, nó đang nói cái gì. Con gái tôi đang mang thai con của nó đấy”, Cao Hướng Nghiên mái đầu đã ngã màu hoa râm lúc này đang tức giận đến run cả cầm. “Bác chắc đó là con của cháu sao?”, Lance ngồi trên ghế sofa, so với gia đình bên kia, người nhà Corrine lại tỏ ra vô cùng bình tĩnh, mà hứa lam thanh thì nhìn nhìn vào cái bụng của Claires, hai mắt đỏ hoe. “Claires, cô nói gì đi chứ?”, Lance thản nhiên nhìn về phía người đàn bà đang ngồi một bên mà chẳng dám mở miệng nói lấy một lời, trong đôi mắt tím lờ ra vẻ trào phúng hết sức. “Em...”, Claires bị bọn họ nhìn có chút hoảng loạn, nhưng rất nhanh, cô ngẩng đầu lên, ánh mắt lộ ra chút kiên định, đã đến bước này rồi, cô chẳng còn đường mà lui nữa. Cha tuy rằng rất yêu thương cô, nhưng nếu chuyện này mà không đạt được kết quả như cô mong muốn, như vậy ở trong gia tộc này, cô nhất định sẽ bị mọi người nhạo báng, ngay cả cha cũng sẽ không tha cho cô. “Đúng vậy, con có thai rồi, đã được hơn hai tháng, nó là con của Lance, thừa chú Corrine”, cô nói thẳng với cha của Lance này giờ vẫn ngồi im chưa nói gì, trong mắt chợt lóe một chút, cho đến khi một ánh mắt lạnh như băng bắn lên người cô, cô nhìn thấy khóe môi của Lance nhếch lên một chút, đột nhiên trong thân thể có chút khó chịu.

160. Q.3 - Chương 16: Chuyển Biến Đột Phá

Dean chỉ hơi hơi gật đầu, sau đó đứng lên, ông vẫn tiếp tục không nói gì, ông đi vào trong thư phòng, không lâu sau thì bước ra, cầm theo một xấp tư liệu. Hứa Lam Thanh sau khi nhìn thấy vậy thì quay mặt sang chỗ khác nhìn con trai mình, hốc mắt đỏ lên. Còn ánh mắt của Lance thì tối sầm lại, tay vẫn đặt trên vai của mẹ mình, giống như là đang an ủi bà vậy. Đường nhiên, anh cũng biết trong xấp tư liệu kia rốt cục là chứa điều gì, tuy rằng bên ngoài anh vẫn tỏ ra tỉnh bơ như không có chuyện gì, chỉ là, một tay kia anh buông thõng xuống, gắt gao nắm chặt bàn tay. Trên mu bàn tay mơ hồ nổi lên những đường gân xanh chi chít.

“Anh Cao, đây là câu trả lời của tôi dành cho anh, nếu sau khi xem xong mà anh vẫn cho rằng Lance phải cưới Claires, vậy thì chúng tôi không còn lời nào để nói nữa”, Dean cầm xấp tư liệu trong tay trực tiếp giao cho Cao Hướng Nghiên đang tức giận đến đỏ mặt tía tai, giọng điệu so với trước kia có lẽ trầm trọng hơn rất nhiều. Ông nhàn nhạt liếc qua Claires, cô gái này quả thực đã làm ông phải thất vọng rồi. Hai vợ chồng ông cũng là cặp vợ chồng tiến bộ, đối với hôn sự của con trai, ông sẽ không can thiệp vào, chỉ cần nó thích, bọn họ sẽ chấp nhận. Cho dù vợ ông không thích Claires cho lắm, vợ ông rất yêu quê hương mình nên bà ấy luôn muốn tìm một cô gái Trung Quốc về làm con dâu. Tuy rằng Claires cũng có một nửa huyết thống Trung Quốc, nhưng diện mạo của cô gái lớn lên chẳng mang một chút phẩm chất đặc biệt nào của người phụ nữ phương Đông, cho nên vợ ông đối với cô gái này vẫn là không thể thích cho được.

Vốn dĩ, tất cả ông đều muốn chiều theo vợ mình, nhưng dù cho thế này, chỉ cần con trai muốn kết hôn với Claires thì hai vợ chồng ông cũng sẽ không ngăn cản. Chỉ cần con trai vui lòng là được rồi.

Có điều, cô gái này không nên đem đứa nhỏ ra để nói dối đó là cốt nhục của gia đình Corrine, huyết thống của gia đình họ thực cao quý, không được phép có một chút lộn xộn, nếu có thể, nếu có thể, ông cũng hy vọng, nhưng là thực đáng tiếc...

Cô ta không thể nào mang thai con của Lance được. Không có khả năng, không thể có được.

Không ai có thể mang thai đứa con của Lance được, bởi vì màn tai nạn xe cộ nửa năm trước... có đấy ông ơi, hihihhi

“Anh Cao, tôi tin tưởng cách đối nhân xử thế của anh, mời anh xem qua, sau khi xem xong, sẽ bỏ qua chuyện này”, Nói xong, ông lại ngồi lại chỗ bên vợ mình, nhìn hai mắt đỏ hoe của vợ, hai mắt ông cũng hơi khép lại chút, ba người họ lại một lần nữa không nói gì.

Đây là nỗi bi thương của gia đình họ, đau đớn đến khó có thể nói ra ngoài, mà người khó chịu nhất chính là con trai họ, đứa con trai duy nhất. Con trai họ là một đứa vừa xuất sắc lại kiêu ngạo biết chừng nào. Ông tin tưởng con, sẽ không bị chuyện này quật ngã, nó vẫn là đứa con khiến ông cảm thấy hãnh diện vô cùng. Thế nhưng, bi thương của nó rốt cuộc cũng không thể biến mất được, cả đời này cũng không thể được.

Cao Hường Nghiên nhìn tư liệu trong tay, bản chẩn đoán bệnh của bệnh viện, ngón tay ông mở ra có chút run rẩy, cho đến khi xem xong đến chữ cuối cùng, ông nhắm chặt hai mắt cất xấp tư liệu lại, giống như bị phỏng tay mà trả lại cho Dean.

“Dean, cảm ơn sự tin tưởng của anh, chuyện này, là chúng tôi có lỗi với mọi người, anh yên tâm, tôi sẽ xem như là chưa từng thấy chỗ tư liệu này, còn về phần Claires, tôi sẽ dạy bảo lại cho tốt”. Ông nháy mắt như già đi mấy tuổi. Đau đớn trong mắt của bạn thân, sao ông có thể không hiểu cho được, ông làm thế này chẳng khác gì đi bóc xé vào vết sẹo của họ.

Từ trước đến nay ông vẫn luôn là người chính trực, thật sự không thể chịu đựng được sự vô lễ vừa rồi của mình. Cái mặt già này đều đã bị đứa con gái của ông làm mất hết rồi, sau này, ông lấy cái gì ra để mà đến gặp bạn thân nữa đây, đều bị người dưới cười cho vào mặt.

Dean chỉ lắc đầu, khoát tay, tất cả cũng không cần gì nữa, ông thu xấp tư liệu về, trong đôi mắt tím lờ ra chút đau đớn kịch liệt khó có thể tan biến đi được.

161. Q.3 - Chương 17: Mất Mặt

“Cha, con xin phép vào trong trước”, anh đứng lên, bước nhanh vào bên trong, bước chân có chút nôn nóng, không khí nơi này, khiến anh có chút áp lực không thể chịu đựng được, anh không thích ánh mắt của Cao Hường Nghiên nhìn vào mình, còn có ánh mắt nhìn cha mẹ anh nữa. Anh không cần thông cảm, gia đình Corrine họ cũng không cần ai thông cảm. “Đi, theo cha đi bỏ đứa bé này”, Claires còn chưa hiểu rõ tình hình thế nào, chỉ cảm giác không khí xung quanh như đang đông cứng lại, khiến cô có chút căng thẳng khó hiểu. Cô còn không kịp nói một câu nào, thậm chí ngay cả cơ hội mở miệng gọi tên Lance cũng không có. Ngay sau đó cổ tay bị túm chặt, cô bị cha mình thô lỗ kéo đứng dậy. Tiếp đó cô nghe được tiếng rống giận dữ như tiếng sấm của cha mình.

Bỏ, đứa nhỏ của cô... Cô nhất thời còn chưa phản ứng kịp, “Cha, vì sao chứ, đây là con của Lance, con không muốn bỏ nó... Đây là cháu ngoại của cha đó”, cô không hiểu vì sao mà người cha luôn luôn yêu thương chiều chuộng mình đột nhiên lại thay đổi hoàn toàn như vậy.

Về mặt già nua của Cao Hường Nghiên trắng bệch, “là con của ai, con biết sao?”, ông hướng xin lỗi bạn thân gật đầu một cái, đúng là quá mất mặt rồi, vừa rồi còn nghĩ ra được mấy từ mà trách mắng, nhưng lúc này trở nên thực mệt mỏi, mặt mũi của ông, bị chính con gái mình quăng đi mất rồi.

Kéo con đi, cha con hai người bước ra bên ngoài.

“Cha, con không muốn bỏ đứa nhỏ, không muốn...”, Đây là chuyện duy nhất mà cô có thể làm để được gả cho Lance, cô không thể cứ như vậy mà mất đi.

‘Bốp’ một tiếng, Cao Hường Nghiên hung hăng ộp cái tát lên mặt của Claires, từ tay ông truyền đến một trận tê dại, nắm chặt tay của mình, ánh mắt lạnh lẽo của ông trừng vào Claires đang không thể tin được mà ôm mặt mình, hai mắt mở to thẳng tắp nhìn ông.

“Cha, đây là lần đầu tiên người đánh con, vì cái gì...”, trên mặt rất đau, nhưng trong lòng của cô còn đau hơn gấp vạn, vì cái gì ngay cả cha vẫn luôn thương yêu cô cũng không giúp cô chút nào.

“Ta không nên đánh con sao?”, ông nặng nề nói, “Lance là cái dạng người gì, con hẳn là người biết rõ nhất, con lại muốn dùng đứa nhỏ của người khác đi nói dối là con của nó, con đem cả nhà Corrine đi lừa gạt. Con tưởng bọn họ đều là những kẻ ngốc sao? Con nghĩ huyết thống gia tộc Corrine con có thể dễ dàng giả mạo được chắc?”

“Cha, đứa nhỏ này...”, Claires buông cánh tay đang bụm mặt, trong mắt hơi hơi có chút chột dạ, đứa nhỏ này quả thật không phải của Lance, mà Lance lên giường với cô chưa bao giờ sử dụng chút đồ bảo hộ nào, cô nghĩ, mình có thể giấu diếm được, chỉ cần hai người kết hôn, cùng lắm thì, làm cho đứa nhỏ này xảy

ra chút chuyện ngoài ý muốn, thần không biết quỷ không hay mà đi bỏ nó, như vậy sẽ không có ai biết nó không phải là con của Lance. Đương nhiên sau này, bọn họ sẽ có những đứa con của chính mình.

Chỉ là, vì cái gì, bọn họ có thể khẳng định chắc chắn đứa nhỏ không phải là người nhà Corrine như vậy, ngay cả cha của anh ấy cũng không hề tin.

Cô sẽ không cho rằng mình để lộ ra chút sơ hở nào.

“Bỏ đứa con hoang này đi”, Cao Hướng Nghiên nghiêm khắc nói, tuy rằng đó cũng là cháu ngoại của mình, thế nhưng ngay cả cha nó là ai, tròn đẹt thế nào, vậy thì không thể giữ lại nó được, con gái của ông vẫn chưa gả đi, nếu không bỏ thì sẽ hủy hoại nó mất, hoàn hảo, chuyện này còn chưa có ai biết, bằng không, gia đình họ ở Anh quốc làm sao có thể sống yên thân được, sẽ trở thành trò cười của thiên hạ mất.

Hai tay của Claires đặt lên trên bụng mình, lúc này đây, cô thực sự rất muốn khóc....

162. Q.3 - Chương 18: Thiên Sứ Của Anh

Bên trong trang viên của gia đình Corrine, Hứa Lam Thanh tựa vào người Dean, trong ánh mắt chẳng mấy may một chút thần thái.

“Dean, chúng ta thật sự không thể có cháu nội sao?”

“Ân, có lẽ sẽ có một kỳ tích xuất hiện đi, cho dù không có, chúng ta cũng có thể nhận nuôi mà”, Dean nhẹ nhàng vỗ về mái tóc dài của người vợ thương yêu, vợ chồng ông vô cùng yêu thương nhau, chỉ là, chuyện này cũng là nỗi đau xót nhất của hai người.

Ông cúi đầu, nhìn bản báo cáo chẩn đoán bệnh của bệnh viện, bên trên viết rõ ràng hai chữ, vô sinh!!!

Đứa con trai vô cùng xuất sắc ưu tú của họ, vào tai nạn xe cộ nửa năm trước đã đánh mất đi mất khả năng sinh con, nó vẫn có thể quan hệ với những người phụ nữ khác, thế nhưng lại không có cách nào để có được đứa con của riêng mình.

Gia tộc Corrine chỉ có mình Lance, nói như vậy, gia tộc của họ ở vùng này thực sự là bị đoạn tuyệt mất rồi. Nói không đau là gạt người, nói không buồn cũng là gạt người. Thế nhưng, ông chưa từng bình tĩnh như bây giờ, một người chồng, làm một người cha, ông so với vợ và con trai mình phải càng kiên cường hơn nữa, tuy rằng trong lòng ông cũng đã không còn cách nào mà nghĩ lại chuyện này.

Lance đứng một mình trước cửa sổ sát đất thật lớn bên trong phòng mình, mái tóc màu nâu nhạt cùng với bức rèm của bị từng cơn gió nhẹ ngoài cửa sổ thổi mà bay bay, từng sợi quét qua ánh mắt màu tím. Anh nhắm chặt hai mắt mình lại, cho dù hiện tại chỉ có một mình anh ở đây, cũng không có cách nào có thể khiến anh đem hết tất cả nỗi đau của mình ra ngoài được.

Tai nạn xe cộ nửa năm trước đó là đau đớn nhất đời này của anh, chẳng khác nào đã hủy diệt anh đi vậy. Nhưng anh lại không thể để cho chính mình không còn chút chí khí, lại không thể yếu đuối. Anh là Lance Corrine, tổng giám đốc điều hành của tập đoàn Ever Change, lại là người kế thừa của gia đình Corrine, ở trên người anh chưa bao giờ được phép sẽ xuất hiện hai chữ ‘yếu đuối’ này.

Xem qua tình hình một năm qua, toàn bộ bọn nội gián trong công ty đã bị quét sạch, thì ra vài tên nguyên lão (có địa vị chức cao) sau lưng anh cùng với tập đoàn nào đó hợp tác, cố ý thuê sát thủ tới lấy mạng của anh. Không thể tưởng được mạng của anh lại lớn như vậy, bị quăng ra đến ngoài biển mà vẫn không chết. Nếu anh đã không thể chết được thì kẻ phải chết chính là bọn chúng, chọc tới người của anh thì sao có thể có được kết quả tốt đẹp được. Trên mặt nở một nụ cười khát máu, ánh mắt tím của anh hơi hơi chuyển thành màu đỏ tươi.

Chính là, cho dù chiếm được hết thấy, trả thù được bọn họ, nhưng anh có thể lấy lại được những gì đã mất sao? Thân thể anh, anh lại nhắm chặt hai mắt, có chút mỗi một mở ra, trong mắt là khoảng mông lung thất thần.

Có tin không? Trên đời này thực sự có thiên sứ. Mà chính anh đã gặp rồi, thiên sứ chỉ thuộc về anh, đã cứu mạng của anh, nhưng đến khi anh tỉnh lại thì lại tìm không thấy một chút bóng dáng của cô ấy.

Phải ra từng nhóm từng nhóm người đi tìm, nhưng không cách nào tìm được một người vô danh vô tính như vậy, thậm chí, ngay cả diện mạo của cô ấy anh cũng chẳng biết là như thế nào.

Anh nhớ thân thể của cô có một mùi thơm nhàn nhạt, vẫn nhớ như in. Nhưng cuối cùng lại hóa thành hơi nước của biển cả, cũng không thể tìm được bóng dáng gì.

Quay đầu, trên gương mặt của người đàn ông phảng phất ý cười từ trong tim, có lẽ bởi vì anh đang nghĩ tới chuyện có thể làm cho anh thấy vui, rất chân thật, trong thực đẹp mắt, bớt đi được chút lạnh nhạt thường ngày, có nhiều thêm được một chút ấm áp. Ngay cả màu tím trong mắt cũng trở nên ấm áp hơn.

Thiên sứ của anh, sẽ lại xuất hiện nữa sao?

Bức màn tiếp tục bị thổi hất lên, ngẩng đầu, nhìn đến không trung, như vậy, tin tưởng dần dần cũng sẽ trở nên lớn dần.

Thiên sứ của anh, thực sự tồn tại sao?

Diệp An An ở bệnh viện một tuần, rốt cục thì cô cũng được xuất viện. Những ngày nằm viện đều là dì Lí ở đây chăm sóc cô, mà cục cưng của cô cũng bởi vì rất nhiều người yêu thích nó nên có khi ngay cả cô cũng ôm không được vài phút. Nó luôn mở to đôi mắt xinh đẹp của mình, đối với tất cả mọi người đều lộ ra nụ cười hồn nhiên ngây ngô, mỗi lần như vậy đều bị hôn cho đến nước miếng dính đầy mặt :))

163. Q.3 - Chương 19: Tiểu An Đẹp Trai Vô Địch

Mà hiện tại nó đang mặc một bộ quần áo nhỏ nhắn, dùng bình sữa nhỏ của phòng bệnh, còn có đồ của máy cô y tá tặng, cục cưng của cô thật đúng là lợi hại, nhỏ như vậy mà đã bắt đầu biết thương mẹ, nên có rất ít khi phải mua đồ này nọ gì.

Biết hai mẹ con phải xuất viện, có vài cô y tá ôm cục cưng của cô mà khóc ròng ròng, còn cục cưng thì chỉ dứt khoát mắt không thấy tâm không loạn, mới sáng sớm mà đã khép mắt đi ngủ, thật đúng là làm cho cô dở khóc dở cười.

Tiểu tử này còn tuổi nhỏ đã học đâu được cái tính lạnh lùng thế không biết.

Ôm cục cưng đi ra khỏi bệnh viện, trong lòng cô là đứa nhóc đang ngọt ngào ngủ say. Dì Lí và Lí Hường Đồng cùng tới đón cô, cô thật sự cảm tạ hai người họ, nếu không phải bọn họ, cô và cục cưng còn không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa. Dì Lí vô cùng thích đứa trẻ con này, nó lớn lên thực sự sẽ rất đẹp trai, nhất là cặp mắt màu tím xinh đẹp kia, tựa như hai viên thủy tinh trong suốt, mỗi khi nhìn đến đều khiến bà yêu ngay lấy được.

“An An, tên cục cưng là gì được?”, bà ôm lấy đứa nhỏ, cẩn thận đặt vào trong lòng mình, vươn ngón tay nhẹ nhàng điểm lên đôi môi phấn nộn của cục cưng, hỏi Diệp An An, không thể cả ngày gọi cục cưng, cục cưng được.

Diệp An An nhìn đứa nhỏ trong lòng của bà, đứa nhỏ đang chu đôi môi phấn nộn của mình lên, rõ ràng là rời khỏi cái ôm của mẹ khiến nó không được thích cho lắm a.

“Diệp Tiểu An”, cô nhẹ giọng nói ra ba chữ, cái tên rất đơn giản, Tiểu An, Tiểu An, chỉ cần con lớn lên bình an là được rồi.

“Diệp Tiểu An...”, dì Lí nghe thấy họ của cục cưng là họ Diệp, giống họ của Diệp An An, tuy rằng cô thấy có chút kỳ quái, nhưng cũng không nói gì thêm. Bà cúi đầu, nhìn đứa nhỏ trong lòng, nếu đứa nhỏ này là cháu nội của bà thì tốt rồi, như vậy ôm nó đi ra ngoài, không biết sẽ có bao nhiêu người hâm mộ bà mất.

“An An, cha mẹ của con đâu?”, bà ngẩng đầu nhìn về phía Diệp An An.

Diệp An An lắc đầu, “con là cô nhi, không có cha mẹ”, có lẽ từ trước sẽ rất dễ bụng, nhưng cô đã quen rồi, trước kia cô không có người thân, nhưng bây giờ có đã có, ông trời vẫn còn rất thương cô.

Dì Lí nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Diệp An An, trong mắt đều là hạnh phúc của người làm mẹ, nhưng bất chợt cũng sẽ xuất hiện một tia tang thương mà vô lực, cuộc sống của con bé nhất định là rất khổ sở rồi, tâm bà cũng thấy phiền đau. Bà đem đứa nhỏ trong lòng mình trả lại cho Diệp An An, quyết định về sau phải chăm sóc hai mẹ con đáng thương này nhiều hơn nữa.

Diệp An An cẩn thận đón lấy, đem đứa con ôm vào lòng mình. Được quay lại vòng tay của mẹ, cánh môi phẩn nộn của đứa nhỏ hơi hơi vểnh lên, tay nhỏ bé buông ra, sau đó bắt được áo trước ngực của Diệp An An. Ngón tay nho nhỏ, trắng nõn, thẳng bé này, cơ hồ mỗi ngày một bộ dạng, so với lúc mới sinh ra có vẻ như béo lên rất nhiều, làn da vô cùng trắng trẻo hồng hào, mà lúc này Diệp An An mới phát hiện, tóc của con trai, không phải là màu đen, mà là một màu nâu nhàn nhạt, cái này có lẽ là giống cha của nó đi.

“Tiểu An, Tiểu An”, cô khẽ gọi cái tên mới của con trai, nhẹ nhàng hôn lên cái trán của con.

Nghe được thanh âm của Diệp An An, đứa trẻ trong lòng nhẹ nhàng nâng mí mắt lên, ánh mắt màu tím trong suốt cong cong, đôi môi phẩn nộn nhẹ nhàng chạm vào trên mặt của Diệp An An.

Diệp An An mỉm cười, ngón tay cẩn thận nắm lấy bàn tay nhỏ bé của con trai, tay nhỏ như vậy, lại rất là mềm mại.

Một tháng nữa trôi qua, Diệp An An đã kết thúc những ngày ở cũ, thời gian vừa rồi người nhà Lí gia cũng đã chăm sóc cô rất nhiều nên cô mới có thể khôi phục nhanh như vậy. Hơn nữa, ngay cả Diệp Tiểu An cũng béo mập hơn nhiều. Nó đúng là một đứa nhỏ rất ngoan, chưa bao giờ phải làm cho Diệp An An phải bận tâm nhiều, ngay cả dì Lí cũng thực ngạc nhiên, đứa nhỏ này quá mức nghe lời, bình thường cũng không hay khóc, chỉ khi đói bụng hay tả bị ướt mới cất tiếng khóc vài tiếng.

Diệp An An mở túi tiền của mình ra, bởi vì đi đến rất nhiều thành phố khác nhau nên tiền dự trữ của cô cũng không còn bao nhiêu, cho nên vì Tiểu An, cô hẳn nên đi tìm một công việc gì đó để làm.

”Nha y...”, Diệp Tiểu An cong cái miệng be bé lên, ra sức vẫy vẫy tay chân nho nhỏ của mình, kháng nghị lại việc bị mẹ bỏ mặc nó, đem nó một mình ném ở trong này. Diệp An An thả túi tiền xuống, đi đến trước giường, đem cục cưng ôm vào trong ngực.

“Tiểu An, bảo bối của mẹ có phải lại đói bụng rồi hay không?”, cô nhẹ nhàng nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của cục cưng, Diệp Tiểu An lại ghé vào lòng cô, rất là thích hương vị nhàn nhạt ôn nhu trên người cô, nó bập bập cái miệng nhỏ nhắn, xem như đang trả lời cô vậy.

Diệp An An lấy ngón tay nhẹ nhàng điểm vào cái trán con một cái, chỉ cần nó làm động tác này người là cô biết ngay con đang đói bụng. Tiểu tử này, tuy rằng còn chưa nói được nhưng lại rất thông minh, không biết tính cách như vậy giống ai đây, nghĩ đến đây, cô lại nhớ đến người đàn ông bên bờ biển kia. Cô cúi đầu nhìn mặt con trai, thẳng nhóc này lớn lên chắc chắn sẽ đẹp trai, có thể nhìn ra về sau nhất định sẽ là một mỹ nam, mà không cần nói gì về sau, bây giờ mà ôm con đi ra ngoài, sẽ có một đám người tranh nhau được ôm nó à xem.

Mà tiểu tử này cũng không hề sợ người lạ, nhưng khi được người khác ôm, vẻ mặt nó lại không chút thay đổi, không cười, cũng không khóc, thật đúng là tính cách kì cục.

Như thế này, cũng là giống cha của nó sao?

Một tay cô ôm con vào lòng, một tay thuần thục lấy bình sữa bò cho con, sữa của cô không nhiều lắm, cho nên phần lớn Diệp Tiểu An đều uống sữa bình, mà nó cũng không kén chọn, cả nước sôi cũng uống thực vui vẻ, đúng là tiết kiệm ẹ một món tiền a...

Diệp An An cầm bình sữa, hai tay tiểu tử kia cầm lấy, trực tiếp há to miệng ra ngậm lấy uống hết, hít hít ngón tay của mình rồi an ổn ngủ trong lòng mẹ.

Diệp An An đem bình sữa buông ra, cô phải đi ra ngoài làm việc, bởi vì Tiểu An nhà cô phỏng chừng sắp hết sữa uống rồi, thực là phải làm sao bây giờ, đứa nhỏ này tuy rằng thực ngoan nhưng là cũng không muốn rời xa cô nửa bước, mà cô cũng không nỡ rời đi. Thế nhưng hai mẹ con nếu không làm việc thì cuộc sống của họ không còn cách nào khác là uống gió Tây bắc mà sống qua ngày thôi.

Cô nhẹ nhàng thở dài một hơi, mặc kệ có bao nhiêu không nỡ thì cô cũng phải đi làm.

“Tiểu An, thực xin lỗi”, Diệp An An cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên trán con trai, Diệp Tiểu An vẫn tiếp tục ngủ say sưa, chẳng biết tí ti gì mẹ đang phải đấu tranh, toàn bộ đều là vì nó.

Biết Diệp An An muốn ra ngoài làm việc, cho nên dì Lí đồng ý muốn chăm sóc Diệp Tiểu An, đối với dì Lí mà nói, Diệp An An thực an tâm, cuộc sống của hai mẹ con đều là do bà ấy cứu vớt, cả đời này cô trả cũng không hết ân tình này.

Thành phố này cũng không phải là nhỏ, nhưng muốn tìm được một công việc tốt cũng không phải dễ dàng, cô thì không có kinh nghiệm làm việc gì, hơn nữa cũng không muốn làm việc đến muộn, dù sao Tiểu An cũng còn quá nhỏ, cần bản là rời không được cô, cuối cùng, cô đành quay trở lại công ty ban đầu, chính là nơi mà cô làm nhân viên vệ sinh.

Làm việc cũng không tính là nặng nhọc, thời gian đi làm trong ngày cũng không nhiều lắm, chỉ cần làm xong việc của mình là có thể về nhà.

Mặc quần áo lao động vào, cô đeo cả khẩu trang, đi vào trong toilet, bắt đầu một ngày làm việc. Cô cũng không có cảm giác công việc này có cái gì khó mở miệng, đối với cô mà nói, cô dùng chính hai bàn tay của mình để làm ra tiền, nuôi sống con trai mới là quan trọng nhất.

164. Q.3 - Chương 20: Hoàng Tử

Diệp Tiểu An từng ngày từng ngày lớn lên, thằng bé lớn rất nhanh, tám tháng đã bắt đầu biết lắc lắc mình, chín tháng đã bắt đầu bập bẹ tập nói. Hơn nữa thỉnh thoảng lực chú tâm rất là tốt, chỉ cần nó thích, thì nó sẽ nhìn liên tục như thế, mãi đến khi nhìn đến một mới thôi, niềm vui mỗi ngày của Diệp An An chính là nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn phấn nộn của con trai, nghe con bi bô tập nói, còn có chập chững tập bước đi. Trông giống như một chú chim cánh cụt vậy, đáng yêu vô cùng. Thời gian trôi qua rất nhanh, một năm như vậy đảo mắt mà qua, Diệp Tiểu An cũng đã một tuổi. Thằng bé này có diện mạo thực sự rất xinh đẹp, ánh mắt rất lớn, mũi cũng rất cao, đôi môi thì hồng hào, tay chân dài vừa vặn, ngũ quan mơ hồ có thể nhìn ra có chút dáng dấp của con lai, bộ dạng so với một bé gái còn xinh đẹp hơn nhiều. Hôm nay là sinh nhật của con trai, Diệp An An xin nghỉ việc, đi mua cho con một cái bánh ngọt nho nhỏ, thuận tiện mua luôn cho con một bộ quần áo nữa, tất cả tiền tiết kiệm của cô đều dùng vào việc mua sắm chăm chút lên trên người Tiểu An, cô quả thực là một người mẹ tốt, cô không mua ỉnh một chút đồ nào, không nỡ ăn uống thứ ngon gì, nhưng luôn mua cho Tiểu An sữa bột tốt nhất, món đồ chơi tốt nhất, bởi vì, Diệp Tiểu An chính là tất cả của cô. Về đến nhà, cô qua bên nhà dì Lí cách vách ôm con trai về, thằng nhóc này có lẽ là bồi bổ dinh dưỡng cho nhiều quá, giờ nặng đến mức Diệp An An ôm muốn không đi được. Cô khẽ nhú mày, trán tựa lên cái trán nho nhỏ của con trai, “Diệp Tiểu An, sao bây giờ con lại nặng như vậy hả? Có phải cần giảm béo hay không, mẹ ôm con đến suýt không đi được đây này”. Diệp Tiểu An chu chu cái môi, ôm sát cổ mẹ, hiển nhiên không hiểu cái từ ‘giảm béo’ kia của cô là gì, nó chỉ biết, nó thực thích được mẹ ôm thôi. Đi vào trong nhà, Diệp An An đặt con lên trên giường, Diệp Tiểu An bò tới bên người Diệp An An, bắt được quần áo của cô rồi từ từ đứng dậy, “mẹ mẹ...”, thằng bé gọi cô, nói từng chữ từng chữ vô cùng rõ ràng. Diệp Tiểu An hưng hăng hôn một cái lên mặt của Diệp An An, thực thân thiết mà ôm lấy cổ của cô. Lúc này cũng chỉ có hai mẹ con nương tựa lẫn nhau, cho nên, Diệp Tiểu An hết sức là bám dính lấy cô. Diệp An An ôm lấy con trai của mình, nghe được con trai gọi mẹ, có lẽ là hạnh phúc lớn nhất của cô. “Tiểu An, sinh nhật vui vẻ”, cô hôn lên trán con một cái, Diệp Tiểu An mỉm cười đáng yêu, đứa nhỏ này môi hồng răng trắng, thật sự là xinh đẹp quá mức. “Mẹ mẹ, ôm, ôm...”, Diệp Tiểu An không hiểu sinh nhật là cái gì, nhưng nó vẫn rất thích được Diệp An An ôm. Diệp An An ôm con trai vào trong lòng mình, khẽ vỗ lên lưng của con. Đầu giường để một tờ báo của ngày hôm nay, cô một tay ôm con trai, một tay lấy lại đây xem, trên

trang nhất của báo, là tin tức của người đàn ông kia, chồng trước của cô – Mục Nham. Trước kia cô còn đi trốn tránh những tin tức về anh ta, nhưng bây giờ thì cô đã có thể đối diện với nó, đối diện với tình cảm dành cho anh ta. Bây giờ, cô đã không còn chút lưu luyến gì, cô có con trai, con mới là tất cả của cô. Trên tờ báo, Mục Nham ôm một đứa bé gái, bé gái này khoảng chừng hai tuổi, mái tóc cột lại thành hai bím nhỏ, thắt thêm hai chiếc nơ bướm hồng nhạt, trên người mặc một bộ váy công chúa màu trắng sữa bằng lụa, trông thực lóa mắt. Đây là con gái của Mục Nham, tiểu công chúa của Mục gia, Mục Khả Tâm. Chỉ có điều khiến Diệp An An có cảm giác ngoài ý muốn chính là, đứa nhỏ này, dung mạo so với Mục Nham tuyệt không giống chút nào, lại càng không giống Cố Nghê Y. Mục Nham có một vẻ ngoài vô cùng tuấn mỹ, mà Cố Nghê Y cũng là rất xinh đẹp, thế nhưng dung mạo của đứa nhỏ này lại có chút bình thường, hai mắt không lớn, cái mũi không cao, chỉ có quần áo mặc trên người mới miễn cưỡng để lộ ra chút ít cao quý con nhà giàu sang. Cô cười cười, có điều là, tất cả những thứ này chẳng còn quan hệ gì với cô nữa. Cô buông tờ báo ra, nhìn đứa con trai xinh đẹp quá mức của mình, mặc kệ dung mạo có xinh đẹp hay không, thì cô cũng yêu hết lòng, cô nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của con, Tiểu An, mẹ tuy rằng không có khả năng để cho con như một hoàng tử, nhưng là, mẹ sẽ cố gắng để cho con được tất cả. Cúi đầu, so với một năm trước, Diệp An An bây giờ thật sự đã trưởng thành hơn rất nhiều. Cô cũng không có thay đổi nhiều, thay đổi cũng chỉ là cảm giác toát ra từ cô, sự kiên cường và dịu dàng chỉ thuộc về Tiểu An. Cô đem Diệp Tiểu An nhẹ nhàng đặt lại trên giường, giường không lớn nhưng vừa vặn cho hai mẹ con ngủ. Kéo tấm chăn nhỏ đắp lên trên người thằng bé, Diệp Tiểu An bập bẹ cái miệng nhỏ nhắn, ngón tay bé bé gãi gao bắt lấy một góc chăn. Diệp An An chỉ cúi đầu nhìn dáng vẻ ngủ một cách ngây ngô của con, trên mặt buông xuống một nét cực kỳ ôn nhu. Cô cúi đầu xuống hôn lên trán của con trai. Diệp Tiểu An vô ý thức chu môi một cái, đem ngón tay của mình vào miệng mà mút. Thật lâu sau cô mới đứng lên, mặc kệ công việc mỗi ngày có mệt đến đâu, chỉ cần có con trai ở bên mình là đủ. Cô mỉm cười một cách ngọt ngào, một tiếng bé bỏng gọi mẹ, đã khiến cho Diệp An An cảm giác được hạnh phúc chưa từng có. Cô đi vào căn phòng bếp nhỏ, chuẩn bị nấu vài món ăn ỉn. Cuộc sống như vậy cô thực sự rất thích, tuy rằng cô không giàu có, tuy rằng công việc của cô mệt chết đi, nhưng mỗi ngày cô đều cảm giác thực thỏa mãn. Quay đầu lại, liếc mắt một cái là có thể nhìn thấy con trai đang nằm trên giường, khoe môi của cô tự nhiên cong cong, ngập tràn trong đôi mắt đều là bóng dáng nho nhỏ của con. *****Tập đoàn Mục thị, dựa vào sự nỗ lực của chính mình, Giản Tiểu Phương giờ đã được thăng chức lên một quản lý nhỏ nhỏ, tính tình của cô mặc dù đôi khi có chút không cẩn thận, nhưng không thể phủ nhận, năng lực làm việc của cô có khi khiến cho người ta phải thán phục. Cô cũng không phải nữ cường nhân gì kia, nhưng so với bình thường cũng thực nghiêm túc, thực cẩn thận, cáng chịu khó nhiều hơn. Thượng Quan Thuyền bước thật nhanh đi đến, hiện tại anh ở Mục thị này cũng không tính là nhân viên, nhưng so với nhân viên còn phải nói là chuyên cần hơn. Lúc này, trong lòng anh đang ôm một bé gái, ước chừng khoảng hai tuổi. Giản Tiểu Phương nhìn đứa bé anh đang ôm, có chút buồn bực nắm chặt cây bút trong tay. Đứa nhỏ này, chính là con gái của Mục Nham và người đàn bà Cố Nghê Y kia, có lẽ nó vô tội, nhưng cô cũng không thích nổi đứa bé này. Nhưng xem Thượng Quan Thuyền lại có vẻ như rất thích, này cũng khó trách, giữa vài người bọn họ, Ti Hạo hiện tại ngay cả một người bạn gái chính thức cũng không có, mà Thượng Quan Thuyền thì còn đang trên đường theo đuổi vợ yêu thực vất vả, chỉ có một mình Mục Nham là có con gái, cho nên quả thực đã trở thành bảo bối của cả nhà. “Khả Tâm, nào nào, gọi đi đi”, Thượng Quan Thuyền ngồi lên một bên ghế sofa, đem đứa nhỏ trong lòng mình đặt lên đùi, văn phòng này có khi giống như là của Thượng Quan Thuyền anh vậy. Anh muốn tới thì tới, muốn nằm liền nằm, muốn lăn trên mặt đất thì cứ lăn (=||), màu sắc nơi này đều theo sở thích của anh, Giản Tiểu Phương đôi lúc cũng có nói không nên lời, có điều là, anh thích thế nào thì cứ để vậy đi. Dù sao, cô cũng ngăn cản không được.

165. Q.3 - Chương 21: Đột Biến Gen

“Di...”, bé gái có giọng ngọt ngào như gạo nếp, khi lọt vào trong tai Giản Tiểu Phương, trong lòng cô bỗng nhiên lại có chút khó chịu. Mỗi lần nhìn thấy Mục Khả Tâm, cô lại nghĩ đến đứa bé trong bụng Diệp An An.

Con nuôi của cô, chắc giờ cũng đã lớn như vậy rồi, không biết diện mạo nó sẽ như thế nào nữa.

Chính là, một tay cô vỗ vỗ cái trán mình, nhìn đứa bé gái trong lòng Thượng Quan Thuyên, tướng mạo của đứa bé này, thật là khiến người ta khó có thể chấp nhận được, thế này chẳng phải quá bình thường sao.

“Này, Thượng Quan Thuyên?”, cô gọi tên mà cũng mang cả họ người ta ra gọi.

“Aiz, đã nói với em bao nhiêu lần rồi, đừng có mang cả họ ra mà gọi anh như vậy chứ, em có thể gọi anh là Thuyên hoặc là A Thuyên cũng được”, Thượng Quan Thuyên có chút hờn giận nguýt mắt với cô, cô gái này, đã hơn một năm rồi, nhưng sao vẫn thế không thay đổi chút nào. Quan hệ giữa họ đến khi nào mới có thể tiến xa thêm một bước đây?!!

Giản Tiểu Phương ngay cả mày cũng không thèm nhăn một cái, dù sao, ‘Thượng Quan Thuyên’ cô gọi cũng đã quen rồi, nếu muốn sửa, quả thực không phải dễ dàng gì. Hơn nữa, muốn cô gọi anh ta là Thuyên, thực sự khiến cô có chút cảm giác buồn ối.

Thật sự là rất ghê tởm, nhớ đến đó, toàn thân cô liền cảm thấy sợ hãi.

“Cháu nói có đúng không, bảo bối, di thực là không nghe lời nha”, Thượng Quan Thuyên nhéo nhéo khuôn mặt trắng nõn của bé gái trong lòng mình, anh thực thích đứa bé này, không biết đến bao giờ thì họ mới sinh được một đứa như thế này. Đứa nhỏ đã mất kia, là nỗi đau đớn nơi đáy lòng anh, lúc này anh thực sự rất muốn được cảm thụ cuộc sống có con cái bên cạnh, thế nhưng Giản Tiểu Phương lại không muốn gả cho anh, nên mình anh sao có thể sinh được đây a.

Cho dù là anh sẵn lòng, cũng không thể có được thiên chức này.

“Em nói, Thượng Quan Thuyên này”, Giản Tiểu Phương ngẩn đầu lên, nhìn chằm chằm vào đứa bé, “anh nói, đứa nhỏ này có phải là Mục Nham đã ôm nhầm rồi không, làm sao mà trông đáng vẻ nó tuyệt đối là không giống Mục Nham, lại càng không giống Cố Nghê Y”.

Thượng Quan Thuyên nghe xong, mày nhíu nhíu lại một chút, sao có thể thế được, đứa nhỏ này là sinh trong phòng VIP, từ đầu đến cuối chỉ có một mình nó, sao có thể ôm nhầm được??? Giả thiết này căn bản là không phù hợp, Mục gia sao có thể để mặc cho chuyện này xảy ra như vậy.

Có điều, đứa nhỏ này thực đúng là... Mục Nham phải nói là có diện mạo xuất chúng, thêm Cố Nghê Y cũng là một mỹ nhân, nhưng tiểu Khả Tâm này lại có chút bình thường. Quả thực không di truyền được một chút ưu điểm nào của cha mẹ mình, thế nhưng vẫn rất đáng yêu.

Giản Tiểu Phương ném cây bút trong tay mình, “anh nói, có phải là gen di truyền của Mục Nham quá kém không?”, cô khẽ xoa bóp cái trán của mình, nếu thực sự là như vậy, thế thì con nuôi của cô, không phải cũng không được đẹp sao, nghĩ đến đây cô lại không dám nghĩ nữa.

“Sao lại như thế được?”, Thượng Quan Thuyên ôm bé gái trong ngực mình, cái này chỉ ngoài ý muốn mà thôi, ai nói cha mẹ xinh đẹp sinh con ra cũng phải xinh đẹp, lúc nào chẳng có ngoại lệ. Hơn nữa, Khả Tâm cũng không phải là xấu, vả lại không phải nói con gái lớn lên sẽ trở mã sao, qua vài năm nữa thôi, nó có lẽ sẽ biến thành một đại mỹ nữ cũng không chừng. Chẳng qua là, điều này có lẽ nói cũng có chút không được đúng. Có vài thứ trời sinh đã vậy, tỷ như hai mắt của nó, rất nhỏ, có khi cười thì chẳng thấy đâu. Này phải dài như thế nào thì diện mạo mới khá lên chút được.

Giản Tiểu Phương không nói gì nữa, kì thật là, trong đầu cô đang nghĩ đến bộ dạng của đứa con nuôi kia của mình, lại nhìn đến Mục Khả Tâm đang ngồi trong lòng Thượng Quan Thuyên.

Vỗ vỗ lên mặt mình, Giản Tiểu Phương ngồi xuống tiếp tục làm việc, An An à An An, rốt cục cậu đang ở nơi nào a, có sống tốt hay không, còn đứa nhỏ nữa, vẫn ổn chứ?

Con nuôi của mẹ à, ngàn vạn lần đừng giống như Mục Khả Tâm, con giống mẹ An An cũng tốt, đừng lớn lên thành cái dạng này, thực là hổ thẹn quá đi!!!

Chỉ là, mặc kệ cô thế nào, đang suy nghĩ gì, không ai có thể trả lời cô, cũng không ai có thể nói cho cô biết.

Mà đứa bé trong lòng Thượng Quan Thuyên đã muốn ngủ say, trẻ nhỏ đứa nào cũng đều thích ngủ.

“Anh đi trả con gái lại cho Mục Nham”, Thượng Quan Thuyên đứng lên, cẩn thận ôm lấy con bé, đây chính là bảo bối của Mục Nham, cậu ta yêu thương đứa con gái này biết chừng nào, anh chiếm bảo bối của cậu

ta cũng đủ lâu rồi, không dám bảo đảm lát nữa Mục Nham có đến tìm hay không, nhưng nếu làm cho cậu ta tức giận, sau này chắc không được chơi cùng tiểu Khả Tâm nữa. Thế thì sẽ chán muốn chết mất.

“Ừm”. Giản Tiểu Phương gật đầu một cái, nhìn bóng dáng người đàn ông chậm rãi rời đi. Đột nhiên cô nhắm chặt hai mắt mình lại, Thượng Quan Thuyên thực yêu trẻ con, nếu đứa bé trước kia vẫn còn, có lẽ...

Lắc đầu, quá khứ đều đã qua rồi, chỉ là, nháy mắt, cánh môi của cô cũng hơi cong cong lên, kỳ thật, cô cũng rất thích trẻ con nữa.

Thượng Quan Thuyên bước đi thật nhanh, đứa bé trong lòng mình vẫn đang ngọt ngào say giấc, anh không gõ cửa mà trực tiếp đi vào phòng làm việc của Mục Nham, người đàn ông đang ngồi trước bàn làm việc ngẩng đầu lên, cảm xúc trong mắt Mục Nham khi nhìn đến đứa bé thì lộ ra chút ôn nhu tươi cười.

Hắn trực tiếp đứng lên, đón lấy con gái mình từ trong lòng Thượng Quan Thuyên. Trong mắt cha mẹ thì con của mình chính là đứa trẻ xinh đẹp nhất, đáng yêu nhất.

“Ngủ khi nào vậy?”, hắn thuần thục ôm lấy đứa nhỏ trong lòng mình vào bên trong phòng trong, ngay ở bên trong liền xuất hiện một vật có màu sắc cực kì trong sáng, nghiêm nhiên là một căn phòng trẻ con.

“Mới thôi”, Thượng Quan Thuyên cũng theo đi vào, đứng ở bên cạnh nhìn Mục Nham cẩn thận đặt đứa bé lên trên giường. Nơi này trước kia vẫn là phòng nghỉ ngơi của Mục Nham, đương nhiên cũng không hẳn là đơn thuần việc nghỉ ngơi.

Một năm qua, ba người họ đều đã thay đổi. Nhưng người thay đổi nhiều nhất chính là Mục Nham và Ti Hạo.

Mục Nham thay đổi thì con hiểu được, dù sao, cậu ta cũng là người đã có gia đình, có con cái. Mà Ti Hạo khiến cho người ta nghĩ không ra, thật đúng là một tên quái gở.

Mục Nham bây giờ chính xác là một người cha vô cùng tốt, người chồng tốt. Từ sau khi họ kết hôn, liền không còn nghe thấy chuyện xấu nào của cậu ta truyền ra ngoài, mà Ti Hạo dường như lại trở nên xa cách. Ba người bọn họ đã lâu rồi không có cùng tụ tập cùng nhau.

Khe khẽ khép cửa lại, Mục Nham đi ra. Bước chân hết sức nhẹ nhàng, không muốn làm phiền đến con gái đang ngủ ngon.

Hắn quay lại ghé làm việc của mình, còn Thượng Quan Thuyên thì ngồi ở đối diện.

Thượng Quan Thuyên đột nhiên đứng dậy, thời gian trôi qua thực đúng là quá nhanh, tất cả mọi người đều đã thành gia lập nghiệp, đến Nham cũng đã có vợ con rồi, mà hai người còn lại thực là đáng thương, vẫn còn đang cô đơn, vợ con của mình còn không biết đang ở nơi nào.

Thật đúng là hâm mộ cậu ta chết mất.

Thượng Quan Thuyên nghĩ có chút bất đắc dĩ, xem ra, có lẽ anh nên nghĩ đến biện pháp khác, nếu không đến khi mình trung niên rồi không biết còn có thể sinh con được nữa hay không.

Mục Nham bất chợt ngẩng đầu, nhìn thấy Thượng Quan Thuyên không biết đang thả tâm tư đang ở chốn nào, hắn lắc đầu, chuyện của Thượng Quan Thuyên và cô, cũng không còn là giậm chân tại chỗ nữa, mà Ti Hạo...

Nghĩ đến đây, trái tim hắn hơi hơi run rẩy một chút, bây giờ Ti Hạo đối với hắn đã quá mức lạnh lùng, có lẽ trong mắt mọi người xung quanh bọn họ vẫn là bạn bè, nhưng hắn biết, hiện tại họ thậm chí cả năm trời cũng không nói chuyện với nhau được mấy câu, hắn biết, Ti Hạo là vì chuyện của Diệp An An mà còn đang trách cứ hắn.

166. Q.3 - Chương 22: Ngẫu Nhiên Tái Ngộ

Diệp An An, người phụ nữ từng là vợ của hắn kia, bây giờ không biết ở nơi nào. Thời gian gần hai năm qua, cô giống như là đã bốc hơi khỏi thế gian này vậy, cuối cùng cũng tìm không thấy. Hắn cũng không phải là không có đi tìm, chẳng qua là tìm mãi rồi cũng không được kết quả gì. Có lẽ cũng là vì có một loại giữ lại, tựa như giữ lại cho chính mình một thứ đồ vật quan trọng nhất, khiến cho hắn không muốn đi tìm thật sự.

Chỉ là, cho đến tận bây giờ, hắn vẫn còn chưa biết Diệp An An ở trong lòng hắn chiếm một vị trí như thế nào nữa, trước kia hắn cho rằng người mình yêu là Cố Nghê Y, cho dù cô ta có phản bội hắn thì hắn vẫn yêu. Thế nhưng, bây giờ nghĩ lại, có lẽ, hắn cũng không yêu đến mức như trong tưởng tượng của mình. Mà một người phụ nữ khác, không biết từ khi nào đã chậm rãi in hình bóng vào đáy lòng của hắn. Hắn không muốn miệt mài theo đuổi, thậm chí cũng không muốn nghĩ đến nữa.

Thời gian hai năm, quả thực đã trôi qua nhanh quá.

Quay đầu lại, hắn nhìn phía cánh cửa đang đóng chặt kia, con gái của hắn, cũng là người mà hắn yêu thương nhất lúc này.

Sau khi tan tầm, Mục Nham ôm con gái ngồi lên xe, bọn họ vẫn còn sống tại căn biệt thự đó. Cố Nghê Y vừa thấy hai cha con trở về, liền vui vẻ ra đón, “Anh về rồi sao, đầu bếp đã chuẩn bị xong bữa tối, anh đi tắm trước đi, khi nào xong là có thể ăn cơm”, cô như là một người vợ đức hạnh, cùng đợi chồng và con gái về nhà, kỳ thật thì cô đúng là như thế.

“Nào, Khả Tâm để em ôm đi”, Mục Nham gạt đầu một cái, đem con gái trong lòng giao cho Cố Nghê Y.

Cánh môi nhỏ nhỏ của Mục Khả Tâm run run một chút, đầu chôn thật sâu trong ngực Cố Nghê Y, không biết là đang suy nghĩ điều gì.

Mục Nham đem áo khoác trên người cùng với cặp tài liệu giao cho người hầu đứng bên cạnh, sau đó hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của con gái một cái rồi mới đi lên lầu.

Thấy Mục Nham đi lên, Cố Nghê Y quay đầu lại, đột nhiên tươi cười trên mặt hoàn toàn biến mất, cô ôm Mục Khả Tâm ngồi lên trên sofa.

“Mẹ...”, thanh âm của Mục Khả Tâm thốt ra lí nhí, giống như nó đang rất sợ hãi. Con bé ngẩng đầu lên nhìn Cố Nghê Y một cách sợ sệt, nó tuy rằng còn nhỏ, nhưng cũng biết là mẹ không hề thích nó giống như cha.

Cố Nghê Y gắt gao mím chặt môi, nhìn tới đứa con gái chính mình rút ruột sinh ra, mắt mũi lại bình thường như vậy, thật sự nó là con của cô sao? Ánh mắt thì nhỏ, cái mũi thì không được cao, môi thì lớn hơn một chút. Thậm chí cả làn da cũng không được trắng nõn, so với cô chẳng giống được phần nào. Cái bộ dạng này, khiến cho cô cũng phải giật thót mình, nghĩ đến mấy chuyện không tốt.

Trong đầu cô cũng biết một người như vậy, vẻ ngoài rất giống đứa con gái này, người kia chính là ác mộng trong đời cô. Chẳng lẽ... Tay cô run rẩy một chút, gắt gao trừng mắt nhìn Mục Khả Tâm trong lòng mình, đứa nhỏ này, chẳng lẽ là của một đêm kia sao...

Không thể nào, không thể nào... cô dùng sức lắc đầu mình, tay đặt trên người Mục Khả Tâm càng thêm dùng sức bóp chặt, đột nhiên Mục Khả Tâm ‘Oa’ một tiếng khóc ra.

Từ trên lầu truyền xuống một tràng âm thanh ‘bịch bịch’, Mục Nham lao xuống mà tóc vẫn đang còn ẩm ướt.

“Cố Nghê Y, cô làm cái gì vậy?”, tiếng rống của người đàn ông vô cùng lớn, khiến ấy người hầu xung quanh phải giật cả mình, Cố Nghê Y có chút luống cuống chân tay đi đỡ đứa nhỏ trong lòng.

Mục Nham trực tiếp đoạt lấy con gái đang khóc đến khàn cả cổ, đau lòng muốn chết.

“Bảo bối, không khóc, cha ở đây”, hắn nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên mặt con gái.

Mục Khả Tâm vội vàng ôm lấy cổ Mục Nham, có chút sợ hãi nhìn chăm chăm Cố Nghê Y. Con người đen của Mục Nham trùng mắt với Cố Nghê Y, hắn không phải tên ngốc, chẳng lẽ hắn không nhìn ra Khả Tâm đang sợ hãi sao?!

“Cố Nghê Y, nếu cô không có cách nào học được làm sao để làm một người mẹ tốt thì từ này về sau không cần phải động vào Khả Tâm nữa”, hắn nói xong, ôm con gái đi lên lầu. Con gái khóc khiến cho Mục Nham đau lòng không thôi.

Cố Nghê Y thực sự không thích hợp để làm một người mẹ tốt. Càng không ai biết, tình cảm vợ chồng giữa tổng tài và vị phu nhân hoàn mỹ của tập đoàn Mục thị, kỳ thật không có hài hòa như người ta vẫn thấy.

Cố Nghê Y lúc này mới có phản ứng lại, cô rốt cuộc vừa làm cái gì, bây giờ Mục Nham đối với cô thực lãnh đạm, trong lòng hắn thì không ai quý giá bằng con gái, cô chỉ là, chỉ là nhện không được.

Thân thể của cô hơi hơi run rẩy, anh ta yêu thương con gái như vậy, nếu có một ngày anh ta biết....cô thật sự không dám tưởng tượng tiếp.

Mục Khả Tâm khóc đến mệt mỏi liền ghé vào trong ngực Mục Nham nhỏ giọng khóc thút thít, Mục Nham lên lầu, mở cánh cửa đã đóng chặt hai năm nay. Tất cả đồ đạc bên trong, vẫn giữ nguyên như thể từ hai năm trước.

Hắn có chút tham lam nhìn tất cả đồ vật trước mắt, nơi này, là nơi ở của người phụ nữ kia, hai năm rồi, hắn mới biết được, thì ra, người phụ nữ đó trong lòng hắn có vị trí như thế nào. Một năm yêu mến chăm sóc, hắn đã quen với sự dịu dàng, thích được cô làm gì đó, lại thích nhìn trong mắt cô tràn ngập bóng dáng của hắn, người phụ nữ luôn chờ hắn về nhà, người phụ nữ toàn tâm toàn ý yêu thương hắn, lúc này, không biết cô đang ở nơi nào.

Nếu đây không phải là yêu, vậy thì là cái gì chứ? Nếu không phải, vậy thì phải giải thích thế nào, giữa hắn và Cố Nghê Y sao lại trở thành như thế.

Cố Nghê Y vẫn là Cố Nghê Y trước kia, cũng có thể là do hắn đã thay đổi. Hắn không còn yêu cô ta nữa, có lẽ đã không còn yêu từ trước đó rất lâu rồi. Bây giờ hắn thật sự không thể lừa chính mình được nữa, hắn thích người phụ nữ nhỏ bé lặng lẽ kia, thậm chí là yêu từ thuở nào không hay, thế nhưng, giờ thì cũng đã muộn rồi.

“Cha...”, Mục Khả Tâm nhỏ giọng gọi Mục Nham, con bé ngẩng đầu, trên lông mi vẫn còn ẩm nước mắt.

“Ngoan, cha ở đây, đừng khóc nữa”, hắn cúi đầu, ngón tay nhẹ nhàng lau đi nước mắt cho con, ôm con gái ngồi lên trên giường.

“Cha, Khả Tâm thích...”, Mục Khả Tâm nhìn chăm chăm khắp căn phòng, màu sắc nhẹ nhàng, lọt vào trong ánh mắt đứa nhỏ, khiến cho hai mắt nó cong cong lên.

“Thích là tốt rồi”, Mục Nham xoa xoa tóc Mục Khả Tâm, bên môi rốt cục cũng lộ ra nụ cười đầu tiên của hôm nay. Ngoại trừ bảo bối này ra, không còn người nào có thể khiến cho hắn cười thoải mái được như thế.

Diệp An An tháo khẩu trang xuống, nhẹ nhàng xoa xoa cái thắt lưng của mình, một thời gian dài khom lưng, quả là thực khó chịu. Cô lấy từ trong túi mình ra một món đồ chơi nho nhỏ, đây là đồ hôm nay cô mới mua cho con, Tiểu An nhất định sẽ rất vui. Tiểu An tuy rằng còn nhỏ, thế nhưng, đối với tất cả mọi chuyện đều có vẻ là rất tò mò, là một đứa trẻ rất hiếu động. Có điều khi gặp người lạ thì lại lộ ra vẻ im lặng vô cùng.

Cô có một loại cảm giác, con trai cô dường như là một đứa nhỏ có hai tính cách, ở trước mặt cô thì cực kỳ thích làm nũng, nhưng khi tới trước mặt người khác thì lại thích bày ra khuôn mặt nhỏ nhắn còn mang theo bộ dạng nghiêm túc. Có khi sẽ khiến cho người ta cảm thấy dễ khóc dễ cười.

Nhớ tới đứa nhỏ đáng yêu, cô mỉm cười khe khẽ, quay đầu lại tiếp tục quét tước.

Phía sau, một người phụ nữ từ ngoài cửa bước vào, cô ta đi vào trong toilet, nhìn vào gương trang điểm lại, ngũ quan vô cùng xinh đẹp, dáng người cao gầy, chân mang một đôi giày da. Cô ta nhìn vào chính mình

trong gương, vô cùng vừa lòng với gương mặt trang điểm của mình lúc này. Mãi đến khi bóng dáng mảnh khảnh của người dọn vệ sinh trong gương xoay mặt lại, thì lộ ra một khuôn mặt mà cô rất quen thuộc, như thể nào đến người mình không muốn thấy lại xuất hiện ở đây.

167. Q.3 - Chương 23: Tất Cả Chỉ Là Quá Khứ

“Diệp An An?”, cô có chút căng thẳng, giọng nói khẩn trương, chỉ sợ là cô đã nhìn nhầm rồi.

“Diệp An An, cô là Diệp An An sao?”, cô lại gọi lại cái tên này một lần nữa, nghĩ rằng mình đã nhận sai người.

Diệp An An ngẩng đầu, dường như cũng rất kinh ngạc. Bởi vì, cô cũng quen cô ta.

“Lăng tiểu thư, thực trùng hợp, đã lâu không gặp”, cô chỉ cười nhàn nhạt, có lẽ cũng là do ngoài ý muốn. Dẫu sao, tại thành phố này mà cô cũng gặp được người có thể gọi là quen biết, hơn nữa, bọn họ còn từng có quan hệ với nhau, dù là không hay cho lắm. Giờ cũng chỉ có thể đối với nhau lạnh nhạt, về chuyện trong quá khứ, cô không muốn nghĩ lại nữa.

Tình yêu đối với người đàn ông kia, tất cả cũng đã đem theo gió cuốn trả lại.

Lăng Huyền nhìn người phụ nữ trước mắt này, quả thật cô có chút không thể tin được, mặc một bộ quần áo dọn vệ sinh màu xám ngắt, nhưng lại khó có thể che giấu đi một loại cảm giác ám áp từ trên người của cô ta. Cô ta đã thay đổi không còn giống với trước kia, Diệp An An của trước kia hay thương cảm âu sầu, tự ti, đi yêu một người đàn ông không yêu mình. Một tình yêu vô vọng như vậy, khiến cho ánh mắt của cô ta ngoại trừ thống khổ cũng không còn thứ gì khác. Nhưng hiện tại, tuy rằng cô ta vẫn còn gầy gò như hai năm trước, thế nhưng vẫn cảm giác được cô ta đã trở thành một người khác.

Thực dịu dàng, cảm giác cũng thực ám áp.

Còn cô, từ khi rời khỏi tập đoàn Mục thị, công việc cũng thay đổi rất nhiều, thời gian hai năm, dường như đã lắng đọng đi rất nhiều chuyện cũ, cũng đã học được cách ngẫm nghĩ lại, buông xuôi tất cả, không phải là lỗi của ai khác mà chính là lỗi của cô. Cường cầu những thứ không thuộc về mình, thậm chí cô còn làm tổn thương đến một người vô tội nhất.

“Diệp An An, cô đã thay đổi rất nhiều!”, Lăng Huyền cúi đầu, nhìn người phụ nữ trước mặt, thanh âm của cô so với trong quá khứ nào nề hơn, trôi qua rồi, thực sự trôi qua rồi, chỉ là vết thương thì mãi mãi vẫn sẽ để lại sẹo thôi, tựa như cô, cũng như người này.

“Cô cũng thay đổi rồi, Lăng tiểu thư”, Diệp An An đặt mấy đồ trong tay xuống, người phụ nữ đang đứng trước cô đã không còn nhìn thấy ở cô ta chút gì gọi là kiêu ngạo nữa, dường như còn có thêm chút khí thế mạnh mẽ hơn. Ngay cả ánh mắt của cô ta so với trước kia tựa hồ cũng trong suốt hơn rất nhiều.

“Ah, phải không?”, Lăng Huyền vươn tay sờ sờ những lọn tóc dài uốn quăn gọn sóng vô cùng quyến rũ của mình, ai cũng đã đổi thay, cô trước kia luôn muốn sống nương nhờ vào đàn ông, nhưng bây giờ cảm giác được là chính mình thực sự rất tốt. Rời khỏi Mục Nham, rời khỏi Mục thị, mới là cuộc sống mới của cô. Cô thực may mắn, tự bản thân rời đi, nếu không có lẽ vẫn còn sống dưới bóng ma của Mục Nham và Cố Ngê Y, không biết muốn đem chính mình biến thành bộ dạng gì nữa.

“Uhm”, Diệp An An gật gật đầu, không thể tưởng tượng được, bọn họ từng yêu một người đàn ông, lại có lúc có thể nói chuyện một cách bình thản với nhau như vậy. Diệp An An bản tính vốn thiện lương, cô đối với Lăng Huyền kỳ thật cũng không có chán ghét nhiều, quan hệ giữa cô ta và Mục Nham, cũng không phải do cô ta sai, chuyện giữa đàn ông và phụ nữ, đều là do cả hai bên tình nguyện.

Khung cảnh xinh đẹp mà tĩnh mịch trong tiệm cà phê, hai người phụ nữ ngồi đối diện với nhau, một người thì xinh đẹp, còn một người thì thanh tú. Lăng Huyền uống một ngụm trà, phía trước Diệp An An là một ly nước trái cây, sắc mặt của cô vẫn là thản nhiên tươi cười, khiến cho người khác cảm thấy thực thoải mái.

Có lẽ cô không có ngũ quan ưa nhìn như Lăng Huyền, nhưng loại nhẹ nhàng khoan khoái, khí chất dịu dàng lại tạo ra một loại cảm giác vô cùng thoải mái. Hơn nữa, nụ cười của cô, không phải là đẹp mắt, không phải là quá rạng ngời, nhưng lại khiến cho người khác thực khó quên.

“Cô có khỏe không?”, Lăng Huyền hỏi cô, kỳ thật, trông bộ dạng của cô, cũng biết là quá không tốt. Trước kia là phu nhân tổng tài tập đoàn Mục thị, bây giờ lại làm công việc của người dọn vệ sinh, khác nhau một trời một vực. Mà hết chuyện này, cô cũng không thoát khỏi được có trách nhiệm.

Chính là vẻ mặt của Diệp An An vẫn cứ lẳng lặng, không một chút gì gọi là ủy khuất, “Rất tốt, tôi sống tốt lắm”, cô khẽ giọng nói, thanh âm thực bình tĩnh, cũng rất nhẹ nhàng. Hơn nữa, bên cạnh cô tựa như đã có thể nhìn thấy được những tia sáng mặt trời chói lọi, không bao giờ còn chút u ám nào nữa.

Nơi có ánh sáng mặt trời cũng sẽ có nơi có bóng tối, cuộc sống không ai hoàn mỹ cả.

Nhưng cô lại cảm giác chính mình thực hạnh phúc, có con trai đáng yêu, cô cho rằng mình không còn thỉnh cầu gì nữa.

“Thực xin lỗi, vì tất cả những chuyện đã làm đối với cô”, Lăng Huyền buông cái ly trong tay xuống, chân thành xin lỗi, dù như thế cũng không thể vãn hồi lại được điều gì, suy cho cùng, tổn thương cũng đã tạo thành rồi.

“Xin lỗi, vì sao cô phải xin lỗi đây? Chuyện đó không liên quan gì tới cô hết”, Diệp An An lắc đầu, chuyện giữa cô và Mục Nham, không đơn giản như vậy, cho dù không có cô ta, thì cũng sẽ có những người khác, không có Cố Nghê Y, thì sẽ có Lâu Nghê Y, Lí Nghê Y...

Vấn đề giữa họ không phải là gì khác, mà chính là anh ta, anh ta chưa bao giờ yêu cô.

“Không phải”, Lăng Huyền nhìn cái ly trà trong tay, ngón tay thon dài khẽ mân mê theo đường miệng ly, đầu ngón tay có chút lạnh lẽo, hơi máy lạnh trong tiệm thỉnh thoảng quét qua, chỗ bọn họ ngồi lại đối diện với máy điều hòa. Gió lạnh từng trận, nhưng cũng rất thoải mái.

“Tôi đã làm rất nhiều chuyện có lỗi nữa, cô có biết không?”. Đến lúc này, Lăng Huyền cũng không muốn giấu diếm cái gì nữa. Cô đem toàn bộ những chuyện mình đã làm, một chút cũng không giữ lại kể ra. Chính là chuyện cô cùng Cố Nghê Y hợp tác với nhau, đầu tiên là chuyện bọn họ cố ý để cho Mục Nham nhìn thấy Diệp An An và Giản Vũ Phong gặp nhau trong nhà hàng. Mục Nham hận nhất là bị phản bội, càng để ý sẽ càng tức giận, lại càng không thể tha thứ. Mưu kế của bọn họ quả nhiên thành công, mà Diệp An An cũng gián tiếp làm cho Mục Nham thất vọng, cho đến cuối cùng, bọn họ, mà không đúng, chỉ một mình Cố Nghê Y là người chiến thắng.

Diệp An An bưng ly nước trái cây trên bàn lên uống thử, hương vị chua dịu mà ngọt ngào vô cùng dễ uống. Thực ra, đã rất lâu rồi cô không có nếm thử những đồ uống như thế này, ngón tay gắt gao giữ chặt chiếc ly, một năm này cô làm việc rất mệt, bàn tay đã muốn có thêm một tầng chai sạn.

Cô chỉ im lặng ngồi nghe, thanh âm Lăng Huyền dường như rất bình tĩnh, nhẹ nhàng truyền vào trong tai cô, ở trong lòng hơi hơi rung động một chút, cuối cùng cũng phảng phất bay xa. Ngẩng đầu lên, bóng dáng của cô phản chiếu lên mảnh thủy tinh trong suốt, rõ ràng, mà cũng rất mơ hồ. Cô nhìn thấy ánh mắt mình vẫn rất bình tĩnh. Mà tâm, chỉ nổi lên chút gợn sóng lăn tăn, chẳng mấy chốc thì biến mất không còn bóng dáng.

Mặc kệ là ai hãm hại ai, cũng không quan trọng nữa. Lăng Huyền nói, có lẽ là Mục Nham thích cô, chẳng qua, anh ta vẫn còn chưa phát hiện ra. Diệp An An đan hai tay vào với nhau, ngón tay gắt gao nắm chặt một chỗ, thích cô sao? Nếu là trước kia, cô nghe được câu này, có lẽ sẽ hạnh phúc chết đi, nhưng bây giờ, thì đã không còn cảm giác đặc biệt đó, nếu có còn, cũng chỉ là một loại kí ức trong quá khứ mà thôi, cuối cùng tìm lại không được nữa.

Thích cô, thì thế nào, kết quả anh ta vẫn là lựa chọn Cố Nghê Y cùng với đứa nhỏ của cô ta, thế cho nên mới cho cô ta cơ hội để tàn nhẫn sát hại đứa nhỏ còn chưa sinh ra kia của cô.

Quá khứ, không thể quay lại được, dẫu quay đầu lại, chỉ còn tiếc nuối, không còn tình yêu, thậm chí, còn có thêm mối hận ý, cho nên cô không muốn nhắc lại nữa.

Cô không muốn hận người khác, bởi vì quá mệt mỏi, mà bây giờ cô đã có Tiểu An, lại càng không muốn đi hận. Cũng là vì cô muốn đem toàn bộ yêu thương dành cho Tiểu An bảo bối của mình.

168. Q.3 - Chương 24: Người Đàn Ông Đứng Nơi Cao Nhất

“Diệp An An, cô không hận tôi sao? Sau khi tôi làm nhiều chuyện có lỗi với cô như vậy?”, Lăng huyền thất thần nhìn Diệp An An, không biết trong mắt nàng chợt lóe lên tia bi thương là ý nghĩa gì, nàng chưa từng có cảm giác đi xin lỗi bất cứ ai, trừ bỏ người này.

Diệp An An nghe được lời của nàng ta, chỉ lắc đầu, “Không hận, không có cô, cũng sẽ là kết quả như vậy, cố nghề y từ trước đến nay chưa từng nghĩ sẽ buông tha cho tôi, cô ta với mục nham không thể khác được. Thậm chí là không từ thủ đoạn, dù là...”, Nói đến chỗ này, thanh âm của nàng chậm rãi thấp dần xuống, bàn tay khẽ đặt trên bụng mình, không ai, nơi này từng có một tiểu bảo bối, nhưng chỉ sống được bốn tháng, đã bị người ta tàn nhẫn lấy ra.

Cục cứng của cô, cô mãi mãi mang một sẹo trong tim, chỉ có tiểu bảo bối hiện tại mới là người đã cứu vớt cô, hơn nữa còn là tất cả của cô. Nếu không có nó, thì sẽ không có Diệp An An bây giờ.

Lăng huyền cũng không bắt ngờ khi nghe được câu trả lời của Diệp An An, nàng ta là một cô gái tốt, cố nghề y so ra thì thua kém muôn phần. Bề ngoài của cô ta trông thực yếu đuối, thể nhưng nàng ta thật sự so với người khác còn kiên cường hơn, thiện lương hơn rất nhiều.

“An An”, lăng huyền gọi tên của cô, cũng tự động mà bỏ đi chữ Diệp kia, “Tôi giúp cô kiếm một công việc tốt hơn được không?”.

Diệp An An vừa định cự tuyệt thì nhìn thấy lăng huyền lắc đầu với nàng, “Xin đừng cự tuyệt, coi như là tôi đang chuộc lỗi với cô cũng được, ấy vậy cũng được, tôi không muốn nợ ai, nhất là cô”.

Lời nói từ chối của Diệp An An chuẩn bị thốt ra nhưng khi nghe được những lời của cô ta thì đành nuốt vào bên trong. Cuối cùng nàng vẫn là gật đầu một cái. Kỳ thật, nàng cũng muốn đổi một công việc tốt hơn, như vậy sẽ có thêm nhiều thời gian được ở bên Tiểu An của cô.

Lăng huyền mỉm cười, tảng đá nặng nề trong lòng rốt cục cũng được buông xuống, mà nàng lúc này đây, cũng đã thực sự bỏ đi được bóng ma trong quá khứ, nàng không thể bồi thường những sai lầm mà cô đã gây ra, nhưng cô có thể gắng hết sức mà đi giúp đỡ cô ta.

Lăng huyền tìm vài ngày, cuối cùng cũng thay Diệp An An tìm được một công việc xem như là dễ dàng, đơn giản, chính là việc đi in ấn tài liệu, tuy rằng chỉ là chuyển từ một người dọn vệ sinh sang một người làm tạp vụ mà thôi. Nói là tạp vụ, nhưng vì lăng huyền đã chuẩn bị tất cả rất tốt, nên công việc của cô rất thuận buồm xuôi gió, hơn nữa, tiền lương so với trước kia phải hơn gấp đôi.

An bài mọi chuyện ổn thỏa, lăng huyền liền rời đi. Diệp An An nhìn chỗ mình làm việc, xoay người, trên ô cửa sổ ánh sáng mặt trời đua nhau rọi lên, phản chiếu xuống mặt đất những tia sáng ngời.

Cầm lấy đồ đạc của mình, nàng đi xuống lầu, từ trong thang máy đi ra, bên ngoài một mảnh trời hồng rực rỡ. So với công việc trước, làm ở đây cô có thêm ngày nghỉ của mình, có thể đưa con trai đi dạo phố rồi.

Một phi cơ tư nhân hạ cánh xuống sân bay, một người đàn ông trẻ tuổi dáng người cao lớn bước xuống từ phi cơ, anh ta đeo chiếc kính râm màu đen, che khuất đi mất nửa khuôn mặt của mình, khiến cho những người xung quanh không thể thấy rõ được diện mạo của anh ta như thế nào. Nhưng có thể nhìn ra được, anh ta có một sống mũi thẳng tắp, đôi môi vô cùng quyến rũ đang nhếch lên. Trên người anh ta mặc một bộ tây trang màu nâu nhạt được cắt may thủ công thực khéo léo, cổ đeo caravat tối màu, động tác bước đi thấp phần tao nhã. Người đàn ông đưa tay lên tháo kính râm trên mặt xuống, nháy mắt lộ ra một đôi đồng tử màu tím, ngũ quan lập thể của con lai, lúc nào cũng lộ ra vẻ mặt có chút bí hiểm, khí chất cao quý, nhưng cũng không bù lại được vẻ ngoài lạnh lùng xa cách. Một lần nữa anh lại làm thành một quang cảnh khiến người ta không thể đến gần.

Xa xôi, cách trở, trong trẻo nhưng lạnh lùng, đây chính là con người của anh, anh khiến người ta cảm giác như vậy.

“Tổng tài, khách sạn đã chuẩn bị tốt, mới ngài đi trước nghỉ ngơi”, đang đứng chờ là một người đàn ông trung niên, khi nhìn thấy anh ta thì lập tức cúi hạ thắt lưng xuống, ngữ khí thập phần cung kính.

“Uhm”, người đàn ông trẻ tuổi chỉ gật đầu một cái, lái xe nhanh chóng mở cửa xe ra. Anh ta cúi người ngồi vào một chiếc xe riêng cao cấp có rèm che, phía sau đi theo cũng có vài chiếc xe như vậy.

Bên trong xe, người đàn ông nhắm chặt hai mắt, nghe người bên cạnh liên tục báo cáo tình hình mới nhất của công ty. Anh chỉ nghe, ngón tay đặt trên đùi, thỉnh thoảng gõ nhẹ theo nhịp điệu.

Đến khách sạn, người đàn ông đi vào, nơi này là một khách sạn năm sao cao cấp, bên trong có phòng tổng thống đã được đặt trước hàng năm, chỉ dành riêng cho anh ta.

Cởi quần áo, anh ta ngồi trên chiếc giường mềm mại, con người màu tím đảo quanh tất cả nơi này. Anh sẽ phải ở nơi này một thời gian, đợi cho đến khi bản hợp đồng này đàm phán thành công, anh sẽ quay về Anh quốc,

Mà anh ta chính là Lance Corrine, tổng tài điều hành của tập đoàn Ever Change, cũng là người đứng trên bục cao nhất, không ai có thể thay thế.

Đi đến bên cửa sổ sát đất, những lọn tóc màu nâu nhạt của anh không ngừng tung bay theo từng cơn gió thổi, sau đó lại hạ xuống, bên trong con người màu tím là một mảnh trầm tĩnh.

Tại nơi cao nhất, kỳ thật rất cô đơn, mà anh thì đang nhắm nháp nó. Cầm lấy tây trang đặt trên giường, anh mặc vào rồi trực tiếp đi ra ngoài. Nơi này, anh cũng thường ở, công ty ở đây chính là một công ty con của Ever Change ở Trung Quốc, mà lần này có một hợp đồng rất quan trọng, dù sao thị trường Trung Quốc so với những nơi khác, anh phải lưu tâm rất nhiều. Từ nhỏ anh đã theo mẹ sống ở quê mẹ, đối với nơi này, có cảm giác giống như gia đình vậy, mẹ anh thích nơi này, mà anh cũng rất thích.

Diệp An An một tay đẩy xe trẻ con, một tay thì ôm Diệp Tiểu An đi trên đường phố. Thằng bé gắt gao ôm lấy cổ mẹ, hiển nhiên là thập phần thích thú. Nó một hồi thì nhìn nhìn nơi này, một hồi lại ngẩn ngía nơi kia, chân tay bé nhỏ không ngừng quấy động, miệng thì i i a a không biết đang nói cái gì. Đôi đồng tử tím cực kì trong suốt xinh đẹp, cái miệng nho nhỏ cười toe toét, thỉnh thoảng lại bật ra một tiếng nói trẻ con non nớt mềm mại vô cùng. Mọi người bên cạnh đều nhìn không được mà quay đầu lại ngoái nhìn hai mẹ con.

Người mẹ tuy rằng cũng không đẹp cho lắm, nhưng lại khiến người ta cảm giác thực sạch sẽ, làn da trắng nõn, mềm mại giống như sữa, ánh mắt to tròn không hề che giấu yêu thương dành cho con trai, ôn nhu vô cùng. Trong lòng cô đang ôm một đứa trẻ càng làm cho cô xinh đẹp đến không tưởng tượng được. Đứa bé đầu đội một chiếc mũ nho nhỏ, làm bóng râm che mắt khuôn mặt nhỏ nhắn, mà khi nó ngẩng đầu lên, ánh mắt tựa như hai trái nho tím thực xinh xắn, bởi vì mỉm cười mà hơi cong cong lên, giống như ánh trăng lưỡi liềm vậy, không nhiễm chút bụi trần.

“Mẹ mẹ, muốn...”, Diệp Tiểu An vươn tay, chỉ vào chiếc chong chóng nhỏ của người khác, thỉnh thoảng lại bắt lấy phía trước, đứa bé dưới ánh mặt trời trong suốt lạ thường.

Diệp An An đem xe trẻ con đặt sang một bên, đi lên phía trước mua một cái. Tiểu An rất ít khi dạo phố, bình thường đều ở trong nhà, lần này ra ngoài, xem ra, nó vô cùng thích thú đi.

Người bán chong chóng nhìn đến diện mạo của Diệp Tiểu An, không khỏi thở dài một tiếng, “Cục cưng nhà cô thật xinh đẹp”, Tiểu An làm như nghe hiểu được người khác đang khen mình, nở nụ cười vui vẻ, còn lộ ra hai chiếc răng sữa mới mọc, đứa nhỏ giống như tiểu thiên sứ, khiến ai cũng thích mình.

169. Q.3 - Chương 25: Tổng Tài Đại Nhân Tới

Diệp An An bắt đầu nhìn chong chóng trong tay của Tiểu An, một tay đẩy xe trẻ con, con trai của cô, thật đúng là rất biết cách làm người khác yêu thích, trách không được trong tay nó luôn cầm rất nhiều đồ vật này nọ. Nó chẳng qua chỉ là cười cười với người ta một cái, y như rằng người ta sẽ tặng ngay cho nó một cái chong chóng, một phen tiền cũng không nhận.

Diệp Tiểu An chơi đùa với cái chong chóng trong tay, cái miệng nhỏ nhắn thổi thổi cánh, khi nhìn thấy chong chóng quay thì cười khanh khách không ngừng.

“Mẹ mẹ, thơm thơm...”, Diệp Tiểu An ngẩng đầu lên, ngược khuôn mặt xinh xắn của mình lên nhìn chăm chăm mẹ, đòi mẹ hôn. Diệp An An cúi đầu xuống, hôn một cái thật kêu lên gương mặt con trai, sau đó liền đặt nó vào trong xe đẩy.

Cô ngồi xổm xuống, nhéo nhéo lên hai cái má núng nính của con, “Diệp Tiểu An, con phải giảm béo thôi, con bây giờ nặng quá, mẹ ôm không được nữa rồi”.

“Béo”, Diệp Tiểu An không hiểu gì chớp chớp hai mắt, trong ánh mắt màu tím phản chiếu gương mặt của mẹ đang cười.

“Mẹ mẹ, béo...”, nó bắt chước điệu bộ của Diệp An An nhéo nhéo má mình một cái, có điều, dường như là nhéo mạnh lắm.

“Đau...”, Cái miệng nhỏ nhắn bỗng chốc méo lại, ủy khuất nhìn Diệp An An, ánh mắt xinh đẹp chốc chốc nước mắt ầng ậng quanh hốc mắt, chỉ cần nháy mắt một cái là rơi xuống ngay.

“Được rồi, không đau”. Diệp An An vuốt ve khuôn mặt con, Diệp Tiểu An lại vươn cái tay bé xíu ra lôi kéo lấy tay cô, trên mặt cũng bày ra nụ cười ngọt ngào, đúng rồi, không đau. Thanh âm ngọt ngào, vô cùng dễ nghe, tựa như chồi non mơn mơn vào mùa xuân vậy.

Diệp An An đứng lên, đẩy xe đi về phía trước, mà cô cũng không có chú ý, ngay chỗ phía sau cô, có một người đàn ông đột nhiên quay đầu lại, trong mắt lóe lên một tia sâu sắc. Mà anh ta, cũng có một đôi mắt màu tím giống hệt với Tiểu An.

Quả là hai mẹ con yêu thương nhau, anh chỉ nhìn theo bóng dáng của người phụ nữ đang xa dần, cho đến tận khi không nhìn thấy nữa mới tiếp tục bước đi về phía trước.

Buổi sáng, Diệp An An cho con trai ăn no rồi đem nó sang gửi ở nhà dì Lí bên cạnh, sau đó vội vàng đi làm luôn. Có điều, khi cô bước vào công ty, cũng phát hiện ra một điều bất ngờ, công ty hôm nay so với ngày thường có chút khác biệt, đàn ông thì người nào người nấy tây trang trắng thơm, bộ dáng mười phần tự tin. Còn phụ nữ thì cũng diện đồ mới đi làm, trang phục đều vô cùng đẹp đẽ, ngay cả em gái làm tạp vụ giống cô cũng ăn mặc xinh đẹp chưa từng có, là mặc váy! Mà điều hòa nơi đây đều chỉnh ở mức dưới 25 độ C mà quản lý bọn họ ai ai cũng đang mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Thật sự không biết là bọn họ không bình thường, hay là cô bất thường đây, Diệp An An sờ soạng cái trán mình một chút, không có phát sốt a, cho nên không phải là đang ảo giác.

“Hôm nay tất cả mọi người làm sao vậy?”, Diệp An An nhỏ giọng hỏi em gái Lí Nam cùng làm tạp vụ với cô đang đứng bên cạnh. Lí Nam là người ở nông thôn lên, một người thực sự rất đơn thuần, có vẻ như trong công ty này, cô ấy là người duy nhất mà cô có thể nói chuyện cùng.

“Tin rất lớn đấy”, Lí Nam ghé sát vào bên tai của Diệp An An mà khe khẽ đem những tin tức mà cô đã được nghe từ người khác nói cho cô nghe.

“An An à, em nói chị nha, chị không thấy bộ dạng hiện tại của tất cả mọi người đang rất khẩn trương sao, đó là bởi vì tổng tài của công ty này hôm nay tới đây, nghe nói, anh ta còn chưa kết hôn, hơn nữa, diện mạo còn rất tuấn tú nữa đấy”. Nói xong, Lí Nam lại sửa sang lại dáng vẻ, lặng lẽ lấy ra một chiếc gương ngắm ngĩa lại chính mình. Tuy rằng dung mạo của cô nàng cũng không phải là xinh đẹp, nhưng cũng gọi là có

vài phần tư sắc. Nếu thật sự có thể khiến cho tổng tài coi trọng, như vậy, nửa đời sau của cô sẽ không cần phải vất vả như vậy nữa.

Mà những người phụ nữ khác trong công ty cũng đều nghĩ như vậy sao? Diệp An An bóp bóp cái trán mình, lại là tổng tài sao, cô xem như đã được nhìn rõ những chuyện của nhà giàu, cô cũng từng khát khao như vậy, cũng từng phải trả giá tất cả để yêu một người, nhưng cuối cùng, ngoại trừ thương tích đầy mình, cũng trở về hai bàn tay trắng.

Cho nên, hiện tại, cô không muốn nghĩ đến những chuyện như thế này, cô đã có Tiểu An là đủ rồi.

Xoay người, cô trở lại nơi mình làm việc, bắt đầu sửa sang lại tài liệu. Sớm làm xong mấy thứ này, là cô đã là có thể tan tâm đứng giờ. Cô rất nhớ Tiểu An của cô. Nhớ tới gương mặt nhỏ nhắn trắng nõn của con trai, khỏe môi của cô lại khẽ vung lên mỉm cười như đóa hoa.

Cô quay đầu lại, những người khác còn đang ngóng trông cái gì sao? Cười cười, cô không muốn nằm mơ ảo tưởng nữa, không phải cô, tóm lại sẽ không phải là cô, mà cô đã tỉnh mộng lâu rồi.

Chỉ mười phút sau, hơn mười chiếc xe con màu đen dừng ngay trước cửa công ty, nơi này chính là một công ty con của Ever Change, nhưng cũng là một công ty lớn trên thị trường. Tổng bộ của Ever Change ở Anh quốc, so với công ty này còn lớn hơn gấp mười mấy lần. Tài sản của công ty phải đứng trong top mười của thế giới. Mà tổng tài điều hành của Ever Change, chính là Lance Corrine lại là người đàn ông giống như một vị vương giả khiến cho ai ai cũng phải mơ ước được với tới.

Một tay anh ta tạo ra vương quốc thương mại Ever Change, còn anh ta chính là vị chúa tể độc nhất vô nhị trong vương quốc đó.

Một người đàn ông mặc một bộ tây trang màu đen chính tông bước xuống xe, cung kính đứng ở một bên mở cửa xe, tất cả mọi người đứng ở cửa đều nhìn chằm chằm không rời mắt cánh cửa xe đã mở ra kia.

Tiếp theo, một cái chân dài mặc quần tây thẳng tắp với tỉ lệ gần như là hoàn mỹ, sau đó, từ bên trong xe bước ra một người đàn ông, dáng người vô cùng cao lớn, tây trang may thủ công cao cấp vừa khít người, cao ngất bất phàm. Anh ta rất cao, nhìn qua cũng phải gần một mét chín, một tay của anh ta đút trong túi quần, đứng bên cạnh anh ta là vệ sĩ cũng ăn mặc tây trang màu đen như thế. Trên mặt anh ta đeo kính râm màu đen, nhìn không ra biểu tình trên gương mặt tuấn mỹ bất phàm đó. Sắc mặt anh ta vẫn lạnh nhạt nhìn thoáng qua những người đang đứng ở cửa, quản lý vội vàng đi lên trước.

“Tổng tài, xin chào ngài”, mồ hôi lạnh trên đầu ông ta tuôn ra như suối, đứng từ xa đã có áp lực, lúc này đứng gần, áp lực gấp bội khiến ông ta lắp bắp không nên lời. Trên người người đàn ông này luôn luôn có một loại khí thế khiến người ta không thể không khuất phục, ai cũng thấp hơn anh ta hơn phân nửa cái, ngay cả hít thở cũng không dám thở mạnh.

“Uhm, vào đi thôi”, một giọng nói trầm thấp phát ra từ cổ họng, vô cùng có sức hút, nhưng cũng có thể nghe ra sự lạnh lùng như có như không trong đó. Bởi vì mẹ của anh ta là Hứa Lam Thanh, cho nên tiếng Trung của anh ta vô cùng chuẩn.

Sải bước chân dài của anh ta hướng về phía trước, theo sau là một đoàn người, những người phụ nữ bên cạnh đều mang theo tia chờ mong nhìn anh ta, chẳng qua, người đàn ông này đối với những ánh mắt mê mị của đám phụ nữ lại tỏ ra như không thấy.

Anh nhìn không chớp mắt, chính là phía trước, trên mặt vẫn đeo kính râm, không có gờ xuống. Con ngươi màu tím lạnh như băng không chút ấm áp ẩn dưới lớp kính, trong mắt thu lại một chút. Không ai có thể nhìn thấu cảm xúc của anh ta. Tâm tư của anh ta từ trước đến nay đều che dấu cực kì thâm sâu khó dò.

170. Q.3 - Chương 26: Rước Lầy Phiền Toái

Diệp An An sửa sang lại tất cả văn kiện rồi, ngón tay nhẹ nhàng lau đi mồ hôi trên trán, cả văn phòng lớn lúc này cũng chỉ có một mình cô, còn những người khác có lẽ đang đi xem mặt tổng tài rồi. Dem văn kiện đã hoàn chỉnh để lại trên bàn, cô xoay người đi đến phòng pha trà, lấy một ly nước mang ra. Hôm nay công ty bất ngờ im lặng rất nhiều. Cô tựa lưng vào tường, hưởng thụ giây phút nhàn rỗi hiếm có.

Lance đi đằng trước, theo sau là vị quản lý, còn mọi người đều đã quay trở lại vị trí công tác của mình rồi, mặc kệ bọn họ có bao nhiêu không muốn, nhưng khi quản lý trợn mắt lên cũng không còn cách nào khác, đành lặng lẽ quay trở về. Đắc tội với quản lý thì bọn họ chỉ đến nước không còn bát cơm, huống chi bọn họ muốn lưu lại một ấn tượng thật là tốt vì làm hết mình với tổng tài.

Quản lý tiếp tục báo cáo tình hình gần đây của công ty, Lance từ đầu tới đuôi vẫn chưa nói câu nào.

Diệp An An đứng lên, định đặt chiếc cốc xuống chỗ cũ, bởi vì công việc cũng đã làm xong gần hết, nên cô có thể tạm thời ung dung thoải mái một chút, xoay người lại, cô lại không hề chú ý đến đằng sau mình có hai người đang đi tới.

“Ahhh...”, Cảm giác mình vừa đụng phải gì đó, cô vội vàng lui về phía sau, cái cốc trong tay lắc lư mạnh, nước vẫn chưa uống hết cứ như vậy mà bị hắt ra ngoài, cô nhìn theo hướng phía đằng trước cái cốc, nhất thời hoảng sợ, nhìn thẳng, cô chỉ có thể nhìn được vòm ngực của một người đàn ông, mà trên tây trang màu đen của anh ta, bị dính một mảng ướt lớn, mà hơn nữa là vừa mới bị.

Xong rồi, cô gặp rắc rối lớn rồi.

“Thực xin lỗi, thực xin lỗi...”. Cô cúi đầu, vội vàng xin lỗi.

“Trời ơi, cô đang làm cái trò gì vậy, thực quá mức lỗ mãng”, quản lý vừa thấy, vội vàng chạy lên phía trước, mồ hôi lạnh trên mặt càng đổ ra như suối. Một hồi vừa đây, lại xảy ra loại chuyện như thế này, nhân viên này có phải không muốn sống nữa hay không?! Cô ta nên biết, đắc tội với tổng tài thì bọn họ chuẩn bị đi uống gió Tây Bắc mà sống đi là vừa.

“Cô...rời khỏi đây ngay lập tức, ở đây không cần một nhân viên lỗ mãng như vậy”, sắc mặt quản lý vẻ giận dữ trừng mắt nhìn Diệp An An đang cúi đầu, rồi thỉnh thoảng lại nhìn sang khuôn mặt không chút thay đổi của người đàn ông.

Thân thể Diệp An An đột nhiên run rẩy, câu “rời đi” kia, khiến cho sắc mặt cô trong lúc nhất thời trở nên tái nhợt như tuyết, cô có chút sợ hãi bị ai. Phần công việc này cô không thể làm mất được, cô còn có con trai của cô, nếu không có việc làm, cuộc sống của hai mẹ con cô phải làm sao bây giờ, cần cần môi, vừa định mở miệng ra...

“Không cần”, đột nhiên, thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng của người đàn ông kia truyền đến, Diệp An An sững sốt, thanh âm này, tựa hồ có chút quen thuộc, khiến lòng của cô hơi hơi rung động mà giật mình. Cô mím môi lại, bỗng ngẩn ngơ thất thần. Hình như, cô đã từng nghe qua tiếng nói này thì phải, nhưng lại không nghĩ ra là đã nghe ở nơi nào.

“Tổng tài, tôi sẽ xử lý tốt chuyện này, xin ngài cứ yên tâm”, quản lý nghĩ rằng anh ta đang tức giận, vội vàng giải thích.

“Tôi nói không cần, ông không có nghe thấy sao?”, thanh âm lại lạnh hơn mấy phần của người đàn ông, anh ta đưa tay lên cổ bỏ nút thắt tây trang, trực tiếp đem chiếc áo giá trị không hề nhỏ ném thẳng trên mặt đất, sau đó tiếp tục đi về phía trước. Quản lý hung hăng trừng mắt nhìn Diệp An An một cái rồi đi theo.

Lúc này Diệp An An mới ngẩng đầu lên, nhìn tấm lưng của người đàn ông đang chậm rãi xa dần tầm mắt của cô, trên mặt đất vẫn còn chiếc áo màu đen kia. Cô cúi thấp lưng xuống, đem tây trang nhặt lên.

Không biết người đàn ông đó là người như thế nào, cô lại nhìn thoáng qua phương hướng bọn họ rời đi, có một loại cảm giác, cô đã không còn việc gì nữa rồi, có thể tiếp tục làm việc a. Cô có một niềm tin lạ lùng, tin rằng vị tổng tài kia, vừa rồi đã giúp đỡ cô.

Lance đi vào phòng làm việc, trực tiếp ngồi lên chiếc ghế làm bằng da trâu, anh tháo kính râm trên mặt xuống, lộ ra một đôi mắt sắc tím. Anh giật giật những chiếc cúc trên cổ tay áo, thiếu áo tây trang ngoài, anh so với khi nãy dường như đã ôn hòa đi được một ít, nhưng chỉ cần nhìn vào màu tím trong mắt anh, liền chẳng còn chút tung tích nào nữa.

Người đàn ông này, tuyệt đối không phải là một người dễ ở chung, anh ta khiến cho người ta cảm thấy áp lực càng ngày càng nhiều hơn.

“Tổng tài, đây là bản hợp đồng cùng Mục thị, xin ngài xem qua”, theo anh có một người thư kí, Lance từ trước đến nay chỉ dụng thư kí nam, chỉ vì tránh cho những phiền toái không cần thiết, nói trắng ra, là anh không thích trong khi đang làm việc bên người lại có một người đang có tâm tư riêng.

Lance tiếp nhận, trực tiếp nhìn, Mục thị, một công ty thương mại xuất nhập khẩu vô cùng nổi tiếng, thực lực của nó không thua gì Ever Change. Anh rất xem trọng việc hợp tác cùng công ty họ. Cho nên anh mới có thể đặc biệt từ Anh quốc bay qua đây, hai người họ chính là chỉ được nghe qua cái tên của đối phương nhưng chưa từng được gặp mặt nhau.

Đối với Mục Nham, anh đương nhiên là biết đến không ít, anh ta là một người rất thông minh, sự nghiệp gia đình giống nhau không ít, nhưng so với anh ta, tựa hồ anh không được may mắn như vậy. Anh đã đứng trên bục cao nhất trong vương quốc thương mại, nhưng anh không có gia đình riêng của mình, có lẽ cả đời này cũng không có thể được.

Cúi đầu, ngón tay nắm chặt. Anh quay đầu đi, trong ánh mắt tím, có một chút ám trầm khiến người ta đoán không ra. Lúc này, trên mặt người đàn ông có lẽ là vì ánh sáng của ngọn đèn, mơ hồ có thể thấy được chút tịch mịch ẩn trên khuôn mặt tuần mỹ của anh.

Diệp An An thở dài nhẹ nhõm một hơi, quản lí chỉ hung hăng phê bình cô một chút, nước miếng bay tứ tung, khiến cô lâu lâu lại phải lui về đằng sau một ít tránh đi, quả nhiên, không có bắt cô phải rời đi. Công việc của cô cuối cùng cũng được giữ lại, bằng không, Tiểu An sẽ phải lưu lạc đầu đường cùng cô mất.

Cô đem kiện tây trang cao cấp kia cất đi, định mang về nhà giặt sạch, ngày mai trả lại cho người kia, tổng tài Ever Change, dù sao chuyện lúc đó cũng là lỗi của cô.

Về đến nhà, việc đầu tiên là sang nhà dì Lí đón Tiểu An về, Diệp Tiểu An vừa thấy cô, có chút ủy khuất cái miệng nhỏ nhắn mếu mếu, con người màu tím xinh đẹp ăng ạng nước.

“Mẹ mẹ, nhớ”, bạn nhỏ Diệp Tiểu An đã hơn một tuổi, so với đứa trẻ bình thường phải thông minh và lớn nhanh hơn rất nhiều. Có lẽ là nhờ vào gen của cha nó rất tốt, bây giờ, nó đã có thể biểu đạt rõ ràng ý kiến riêng của mình, hơn nữa phát âm cũng cực kì rõ, bắt chước làm này nọ cũng rất nhanh.

“Mẹ cũng rất nhớ con, bảo bối à”, Diệp An An hôn nhẹ khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào giống như trái táo của con trai, Diệp Tiểu An bắt đầu cười khanh khách, nó vô cùng thương mẹ, nhưng khi cô đi làm thì rất biết nghe lời, chưa bao giờ ầm ĩ. Nghe lời đến mức khiến người ta phải đau lòng.

“Mẹ, đói bụng, đói...”, nó ôm cái bụng nhỏ của mình, mắt chớp chớp nhìn cô.

“Vậy để mẹ đi pha sữa cho cục cưng, đợi chút xíu nha”, cô đem Diệp Tiểu An đặt trên mặt đất, sàn nhà lót một tấm thảm mềm mại, cũng là vì để cho Tiểu An đi, hơn nữa, nó cũng rất thích, còn tự mình tập bước đi, vô cùng thích đi đi lại lại trong này.

Diệp An An đi vào phòng bếp, bắt đầu lấy sữa pha cho con. Cô đem bình sữa áp lên má mình, thử độ ấm của nước, xong hết rồi mới đi ra. Có điều khi nhìn thấy Tiểu An đang ở ngoài, nhìn không được mà bật cười, thằng bé đang nằm úp sấp lên tấm áo tây trang cô đem về, cái chân nhỏ thỉnh thoảng động đậy, cái mông thì nằm yên, bàn tay bé thì còn đang bỏ trong tay áo, thích thú không ngừng đùa giỡn. Nó thật đúng là có thể tự chơi tự cười. Nhưng là, kiện tây trang kia, cô thở dài một hơi. Tây trang của người ta cao cấp quý giá, lúc này thế nhưng lại trở thành một món đồ chơi của con trai mình.

Cô đi lên, ôm lấy Diệp Tiểu An.

171. Q.3 - Chương 27: Chiếc Áo Này Thật Thơm

“Mẹ mẹ, thật thơm...”, Diệp Tiểu An chớp chớp ánh mắt màu tím xinh đẹp, lông mi thật dài in bóng xuống nhàn nhạt, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng noãn, đáng yêu cực kỳ.

“Cái gì thơm, à?” Diệp An An đem tây trang trên mặt đất đặt sang một bên, bế Diệp Tiểu An lên giường, đứa nhỏ này quá mức thông minh, cô cũng đã quen với thói quen của thằng nhóc này rồi, càng hiểu được ý tứ trong mấy câu đơn giản của nó.

“Áo, thơm”, nó cọ cọ lên áo của Diệp An An, ánh mắt thì lại nhìn xuống chiếc áo đang nằm dưới đất.

“Đúng rồi, rất thơm”, Diệp An An nói đùa theo Tiểu An rồi lấy bình sữa bên cạnh ra, “Cái này thơm hơn, phải không Diệp Tiểu An?”.

Diệp Tiểu An vừa thấy bình sữa, hai tay liền bắt lại chỗ mình, ngồi trong lòng Diệp An An mà uống sữa.

Cho đến khi con đã uống hết một bình, Diệp An An đã thu dọn mấy thứ xong, vỗ về tấm lưng bé nhỏ của con trai. Diệp Tiểu An ăn no rồi, ánh mắt vẫn cứ dán chặt vào tấm áo kia, mang theo khát vọng nho nhỏ nào đó.

“Mẹ mẹ, áo...”, nó nhin không được lời kéo tay áo Diệp An An, cái miệng nhỏ nhắn chu lên.

“Được rồi, sợ con thật đấy”, thật sự là không thể chịu đựng được loại ánh mắt đáng thương này của con trai, cô nhặt tấm áo tây trang trên mặt đất lên, vừa mới đem lại cho thằng bé, cái tay be bé của Diệp Tiểu An đã thò ra bắt lấy ôm vào người, nằm vào trong lòng của Diệp An An, cánh môi hơi chu lên, hai mắt chớp nhẹ nhàng, chậm rãi đi vào giấc ngủ. Mà ngón tay nhỏ nhỏ vẫn còn đang túm chặt lấy tấm áo kia.

Diệp An An không dám động một chút, chỉ sợ quấy rầy đến con trai đang ngủ say. Hơn mười phút sau, cô mới đem con đặt lên giường, cẩn thận kéo chăn đắp lên người Tiểu An.

Đứa nhỏ này, đúng là, còn chưa thấy hài lòng nữa.

Cô cúi đầu nhìn tây trang trong tay, thật không biết con trai làm sao lại nói là rất thơm, đúng là sở thích kỳ quái mà. Cô đứng lên, bước chân nhẹ nhàng đi vào trong toilet. Đến khi giặt sạch sẽ rồi, cô lại cẩn thận đi lại bên giường. Ngày mai là có thể trả lại cho tổng tài rồi.

Đột nhiên, cô nhớ tới thanh âm của người đàn ông kia, ánh mắt chột lóe lên, cô nhìn Diệp Tiểu An đang ngủ say, thanh âm kia, có chút giống với thanh âm của người kia ở bờ biển.

Lúc đó không có vô lực, cũng không có khàn khàn như vậy, thật sự rất giống. Cô ôm ở Diệp Tiểu An vào lòng mình, đột nhiên lắc lắc đầu, cô đúng là đã nghĩ quá nhiều rồi.

Ngày hôm sau, Diệp An An mang theo chiếc áo tây trang kia đi làm, thỉnh thoảng lại nhìn về phía cửa, cho đến thật lâu sau, ở cửa xuất hiện một đoàn người, đi ngay đằng trước là một người đàn ông dáng người vô cùng cao lớn, cô chớp hai mắt mấy cái, bởi vì cách quá xa, hơn nữa phía trước lại có rất nhiều người đang đứng, cho nên căn bản cô nhìn không rõ diện mạo của anh ta, chỉ có thể nhìn ra được một điều là, người đàn ông này rất cao.

Cô vẫn đứng tại chỗ, cuối cùng lại không thể nhìn thấy được thân ảnh người kia đâu, nên cô đành xoay người trở về, không biết phải làm thế nào mới trả lại áo được cho anh ta.

Mãi đến giữa trưa mà cô vẫn không gặp được người đàn ông đó, dù sao, anh ta cũng là tổng tài, còn cô chỉ là một nhân viên tạp vụ nho nhỏ, anh ta chắc chắn sẽ nhìn thấy cô, mà có lẽ, anh ta cũng sẽ không thèm để ý đến tấm áo này.

Xoay người, cô vừa định rời đi lại nhìn thấy được một góc áo màu đen của ai đó, rất xa, bỗng cô thấy có một người đàn ông đang đi tới. Người đó vẫn đeo kính râm, có lẽ nhưng cũng bởi vì này cặp kính râm này khiến cô nhất thời nhìn không rõ được diện mạo của anh ta.

Như thế, liếc mắt một cái cô cũng nhận ra được thân phận của người đàn ông này, là vị tổng tài của công ty đến từ Anh quốc.

“Xin đợi một chút”, thấy anh ta càng ngày càng đi xa dần, Diệp An An lúc này mới nhớ tới cái gì, thanh âm tuy rằng không lớn, thế nhưng lại rơi vào trong tai của người đàn ông rõ ràng từng chữ một.

Anh ta dừng bước chân, quay sang hướng người phụ nữ đang chạy tới, con người hạ xuống, khoe môi của anh cũng hơi giồng cọt mà nhếch lên. Lại là cái kiểu này, thời gian gần đây anh luôn gặp phải mấy người đàn bà diễn chung một vở tuồng, có điều, thực đáng tiếc, anh chẳng có chút hứng thú gì với bọn họ. Mà lúc này anh đang lục lọi trong trí nhớ của mình, chỉ là, hình như mình chưa từng gặp qua người này thì phải.

Diệp An An ngẩng đầu, ngũ quan thanh tú lọt vào trong mắt của người đàn ông, Lance híp hai mắt lại nhìn tiểu nữ nhân đang đứng trước mặt mình, cô ta thực đúng là nhỏ người, vóc dáng nho nhỏ, ngay cả gương mặt cũng rất nhỏ, điển hình cho người phụ nữ phương đông. Diện mạo thì cũng chỉ ở mức bình thường, trái tim của anh hơi hơi khê nhẩy lên, giống như có một phần kí ức nào đó đang tái hiện lại, anh, có phải đã gặp qua cô ở nơi nào rồi không?!!

Chẳng qua đã lật lại tất cả trí nhớ của mình, cuối cùng vẫn là cảm giác xa lạ không quen.

“Chuyện gì?”, thanh âm nhàn nhạt trở nên lạnh lùng hơn, khiến cho trái tim Diệp An An dâng lên chút khổ tâm. Không phải anh ta đang nghĩ là cô cố ý tiếp cận anh ta để trở thành người phụ nữ của anh ta đấy chứ.

Miễn cưỡng cười, trong mắt nén xuống chút tổn thương nho nhỏ, “Thực xin lỗi, tổng tài, đây là áo của ngài”, cô đem áo đã giặt sạch sẽ tới trước mặt anh ta, “Ngày hôm qua thật sự rất xin lỗi, là do tôi đụng phải ngài, áo này, tôi đã giặt sạch sẽ rồi”, tay của cô cầm áo, nhưng hai tay của người đàn ông vẫn ung dung đặt trong túi quần, cũng không hề có ý định vươn tay ra tiếp lấy. Sắc mặt vẫn lạnh lùng thản nhiên, cặp kính râm đang che đi đôi con ngươi đang nhìn cô chăm chăm. Ánh mắt lợi hại như vậy giống như đao nhọn, cắt nát hóc mắt của cô.

“Tôi nói rồi, không cần”, thanh âm anh ta vô cùng lạnh lùng, trong lòng Diệp An An lại là chấn động, không khỏi lui về phía sau từng bước. Lần này nghe lại, hình như thanh âm của người đàn ông bên bờ biển kia cũng giống thế, quả thật là giống hệt nhau. Thế nhưng, người bên bờ biển kia, đã dịu dàng nói với cô ‘đừng khóc’, còn thanh âm này, lại là lạnh lùng vô tình.

Quả nhiên không phải cùng một người.

Chỉ là, rõ ràng biết là không phải một người, nhưng khi nghe đến giọng điệu lạnh lùng của anh ta, lại khiến cô vô cùng khó chịu, có lẽ là bởi vì cô quá yêu Tiểu An, nên cô đối với người đàn ông kia cũng có một loại tình cảm đặc biệt. Cô chưa từng nghĩ tới sẽ có một ngày gặp được anh ta, chính là trên mặt Diệp Tiểu An như có như không lộ ra bóng dáng của người đàn ông đó, làm cho cô bản năng một chút chờ mong. Đặc biệt chờ mong, ngay cả chính cô cũng nói không nên lời.

Có chút chờ mong không đáng có, cô biết, trải qua nhiều chuyện như vậy, cô không cần gì nữa, cô chỉ cần Tiểu An là đủ rồi.

Diệp An An cầm túi đựng áo đặt trên mặt đất, cúi đầu, bên trong con ngươi nhợt nhạt hé ra một chút tổn thương, “thực xin lỗi”, nói xong một câu liền xoay người chạy đi.

Lance nhìn chiếc áo trên mặt đất, xoay người bước được vài bước rồi lại quay trở lại, nhắc túi lên, chỉ là một chiếc áo tây trang mà thôi, vứt bỏ liền vứt bỏ. Quần áo của anh từ trước đến nay đều là có chuyện gia làm theo yêu cầu, anh chỉ mặc duy nhất một nhãn hiệu, bao gồm cả nội y. Chính là, chiếc áo này, nhớ tới bị thương trong mắt người phụ nữ kia, anh hơi nhấp môi mình, ánh mắt tím nheo lại một chút.

Lại một lần nữa xoay người rời đi, chính là ngoài ý muốn mà thôi, nhận hay không nhận, với anh mà nói cũng không có ảnh hưởng nhiều, một tấm áo mà thôi, chỉ có thể.

172. Q.3 - Chương 28: Ký Kết Thành Công

Chính là, trái tim trong lồng ngực vẫn cứ đập loạn nhịp liên hồi.

Cô quay đi trở về phòng làm việc của mình, mọi người nơi này ai cũng bàn tán xôn xao về vị tổng tài kia, Diệp An An chỉ im lặng lắng nghe, không lên tiếng phát biểu thêm câu nào. Hai người ở hai thế giới khác nhau, không liên quan gì đến cô. Nếu có, cũng chỉ là anh ta có giọng nói giống với người đàn ông bên bờ biển kia thôi, trong tiềm thức, cô cũng muốn biết, người đàn ông tối hôm đó rốt cục có dung mạo như thế nào mà anh ta lại cho cô một đứa con trai đáng yêu như thế.

Cô bắt tay vào sửa soạn tài liệu, tiếng nói của mấy người phụ nữ truyền trong tai cô, cô biết được tên của anh ta, Lance Corrine. Anh ta rất ít tới đây. Chỉ lại đây bàn bạc kí kết hợp đồng, sau khi hoàn thành sẽ quay trở về Anh quốc, có lẽ tiếp theo, anh ta sẽ rời khỏi nơi này.

Anh ta sẽ không có bất cứ mối liên hệ nào với bất cứ ai ở đây, bất cứ ai... Động tác tay khựng lại, cô khẽ cười cười, cô đúng là suy nghĩ quá nhiều rồi. Nhưng sao trong lòng lại có một cảm giác mất mát mơ hồ nói không nên lời.

Sau khi tan tầm, cô thay lại quần áo của chính mình, bước chân hướng ra phía bên ngoài mà đi. Thời gian này mỗi ngày cô đều muốn về nhà sớm một chút, một ngày không gặp con trai, cô thực sự rất nhớ nó a.

Đi tới cửa, cô dừng bước chân, ở cửa có một đám người, trong số đó còn có một người đàn ông khiến người ta không thể ngờ là, Lance Corrine. Lúc này anh ta không có đeo kính râm, lộ ra một đôi con ngươi màu tím, anh ta đột nhiên quay đầu lại, liền nhìn thấy Diệp An An đang đứng ở cửa, đôi mắt anh ta hơi nheo lại một chút. Sau đó rất nhanh quay mặt đi, ngồi vào bên trong xe, chiếc xe nổ máy rồi nhanh chóng biến mất ở trước mặt mọi người. Mà không ai nhìn thấy, sắc mặt Diệp An An đột nhiên trở nên trắng bệch, thân thể của cô lão đảo thiếu chút nữa thì té ngã.

Chạy nhanh về nhà, cô gắt gao ôm Diệp Tiểu An ngồi ở trên giường, Diệp Tiểu An không hiểu gì dùng bàn tay nhỏ bé vuốt ve khuôn mặt của cô, trong ánh mắt màu tím thật to hồn nhiên vô cùng.

“Mẹ mẹ, mẹ...”, Diệp Tiểu An đang xoa xoa gương mặt của mẹ, bỗng trên mặt cô rơi xuống một giọt nước mắt, Tiểu An lại lau đi. Mẩu tử liên tâm, Diệp An An cùng Diệp Tiểu An không chỉ là hai mẹ con bình thường, hai người sống nương tựa lẫn nhau, gắn bó làm bạn, đối với Diệp An An mà nói, Tiểu An là tất cả của cô, còn đối với Diệp Tiểu An mà nói, cô chính là người thân duy nhất của nó, là người mẹ không thể rời xa.

“Mẹ, ô ô ô...”, thấy mẹ khóc, Tiểu An rút cuộc nhịn không được cũng khóc òa lên, tiếng khóc vô cùng thê lương, từng hạt từng hạt nước mắt to đùng không ngừng chảy ào ào ra từ hai mắt. Thằng bé khóc đến mức khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, nhưng cái tay thì vẫn cứ lau loạn lên trên mặt của Diệp An An.

“Không khóc, không khóc, Tiểu An không khóc”, Diệp An An nghe tiếng khóc của con trai, gắt gao ôm con vào trong ngực, nhẹ nhàng vỗ về tấm lưng nhỏ, Tiểu An lại kéo chặt áo của cô, cái miệng nhỏ thỉnh thoảng lại run rẩy, ánh mắt phiếm hồng, khiến người ta nhìn cái là yêu ngay.

“Thực xin lỗi, bảo bối, là mẹ không tốt, đừng khóc...”, Diệp An An vươn ngón tay nhẹ nhàng lau nước mắt cho con, ngũ quan nho nhỏ như vậy, cực kỳ giống người đàn ông kia. Tuy rằng chỉ là liếc mắt một cái, cũng đủ để cô nhận ra rõ ràng.

Đôi môi giống, màu mắt giống, mày kiếm cũng giống nhau. Chẳng qua là Tiểu An của cô còn quá nhỏ, chờ đến khi nó trưởng thành, nhất định là sẽ giống người đàn ông kia như đúc.

Rốt cục cô cũng biết được dung mạo của anh ta, thật không ngờ lại dưới tình huống như vậy, không thể sai được, Lance Corrine, chính là người đàn ông bên bờ biển đêm hôm đó, giọng nói cũng giống, diện mạo thì gần như là giống với Tiểu An, anh ta chính là người cha mà Tiểu An chưa từng được nhìn thấy mặt, cũng là người mà cô đã cứu thoát chết tại bờ biển.

Gắt gao ôm chặt đứa nhỏ vào lòng, cô đem mặt mình kề sát vào mặt con trai, Tiểu An là của một mình cô, cô sẽ không để cho người khác cướp con đi, cho dù người đó là cha ruột của nó cũng không được, cô biết

mình thực sự rất ích kỷ, nhưng lúc này trong tay cô không có gì hết, chỉ có Tiểu An, nếu mất đi, cô căn bản là không sống nổi.

Cho nên, cô không thể để cho người khác biết Tiểu An tồn tại, nhất là người đàn ông kia.

Nhẹ nhàng hôn một cái lên khuôn mặt phẩn nộ của con trai, đứa nhỏ trong lòng cô có lẽ có lẽ là khóc một mồi nên đã ngủ rồi, nhưng bàn tay của nó vẫn đang túm chặt lấy áo trước ngực của cô, nắm chặt.

Cô ôm Diệp Tiểu An cùng ngủ ở trên giường. Nơi này chỉ có hai mẹ con, chỉ có hai người sống nương tựa lẫn nhau.

Cuộc sống của họ có lẽ cũng không được tốt lắm, nhưng lại vô cùng phong phú. Mỗi ngày như vậy thật sự là có thể, không cần thay đổi nữa.

Cô nhắm chặt hai mắt mình lại, cánh tay vẫn nhẹ nhàng vỗ về lên lưng của con trai đang nằm trong lòng mình, Diệp Tiểu An ngủ rất say, nhưng nó vẫn thấy chưa đủ nên cầm chặt lấy áo của mẹ mà ngủ.

Hai mẹ con họ không thể mất đi nhau.

Ngày thứ hai, Diệp An An vẫn trốn tránh trong chỗ làm việc của mình, không dám đi ra ngoài, cô sợ nhìn thấy người kia, chỉ cần qua mấy ngày nữa, chờ anh ta quay về là tốt rồi. Cô cần công việc này, cho nên không dễ dàng gì mà từ bỏ, chỉ cần anh ta rời đi, chẳng mấy chốc cô sẽ quên được. Hơn nữa, cô đã biết được cha của Tiểu An là ai, cuối cùng cô cũng biết được vì sao mà Tiểu An lại xinh đẹp đáng yêu như thế, toàn bộ diện mạo của nó đều được di truyền từ cha.

Biết được như vậy đã đủ rồi, sau này, cô sẽ nói lại cho Tiểu An, cha của nó là một người rất lợi hại, rất kiên cường, mà Tiểu An của cô, rồi cũng sẽ như thế.

Trong một phòng làm việc rộng lớn, hai người đàn ông xuất sắc đang ngồi đối diện nhau.

” Nếu hai vị không có ý kiến gì nữa, vậy thì chúng ta có thể ký kết”, một người ngồi bên cạnh vừa nói, vừa đem hai bản hợp đồng chia ra để trước mặt hai người họ.

“Uhm, không có vấn đề gì”, Lance nhanh chóng lấy bản hợp đồng ký tên của mình lên, mà người đàn ông bên kia cũng gạt đầu một cái, cầm lấy cây bút mạ vàng ký tên lên bản hợp đồng kia.

Sau khi ký xong, hai người trao đổi hợp đồng với nhau, nhìn lại toàn bộ thấy không có vấn đề gì thì mới buông ra.

“Hợp tác vui vẻ, Mục tiên sinh”, Lance đứng lên, vươn tay ra bắt tay với Mục Nham.

“Ngài cũng vậy, hợp tác vui vẻ”, Mục Nham cũng đưa tay ra, hai người cùng bắt tay, bản hợp đồng này xem như đã chắc chắn, đây là một vụ làm ăn lớn bậc nhất, Ever Change sẽ ra kế hoạch quảng cáo, trong ba năm sẽ do tập đoàn Mục thị độc quyền đại lý, đương nhiên, Ever Change cũng được ưu đãi giá cả. Cũng là bởi vì trong số các công ty lớn nhất thì chỉ duy nhất Mục thị là có khả năng làm được điều này, làm ra được thành quả mà bọn họ đều rất vừa lòng.

Hợp đồng được ký kết, coi như hành trình đến Trung Quốc lần này của Lance đã kết thúc, anh ngồi vào xe, đem bản hợp đồng trong tay để sang một bên.

“Vé máy bay đã đặt xong rồi sao?”, anh hỏi trợ lý của mình, thời gian cũng đủ lâu, anh cũng nên quay trở về rồi.

“Đúng vậy, vé máy bay đã đặt vào ba ngày sau”, trợ lý lật xem hành trình trong tay nói, tiếp theo, anh ta đưa ra một phong thư mời, “Tổng tài, tối hôm nay có một buổi tiệc rượu”.

173. Q.3 - Chương 29: Không Thể Sánh Được.

“Tôi biết rồi”, Lance khép đôi mắt mình lại, không nói thêm gì nữa. Loại tiệc rượu này, anh thường xuyên phải tham gia, bất kể là vì nguyên nhân gì, nhưng mục đích tất cả đều chỉ có một, đó chính là, đi càng nhiều thì càng có nhiều lợi ích, càng có nhiều quan hệ hơn.

Bên trong một chi nhánh của Ever Change, Diệp An An đi vào toilet, sau đó không lâu liền có hai người cũng đi vào, cô vốn dĩ muốn đi ra, nhưng khi nghe được thanh âm của hai người đó nói chuyện thì bước chân cô bỗng khựng lại.

“Chúng ta thật đúng là mất công toi hao hức một trận, tổng tài người ta rõ ràng là đã có vị hôn thê, hơn nữa dung mạo lại xinh đẹp như thế”, tiếng thở dài ngao ngán của một người phụ nữ, vẻ mặt thất vọng.

“Đúng vậy, nghe nói hôm nay bọn họ còn cùng nhau tham dự yến hội nữa chứ, nơi đó chỉ dành cho những kẻ có tiền, còn chúng ta chỉ có thể tưởng tượng đến thôi. Mà cũng đúng, một người đàn ông như tổng tài, sao có thể không có phụ nữ ở bên, một gia tộc lớn như vậy, không phải chỗ cho người bình thường có thể trèo cao được”.

Diệp An An đưa lưng về phía hai người đó, đem lời nói của họ từng chữ từng chữ bỏ vào trong tai.

Sau khi hai người kia rời đi. Cô mới xoay người lại, khuôn mặt trở nên trắng bệch, giữa cô và anh ta chỉ có mối quan hệ với nhau chính là Tiểu An, mà anh ta lại không biết có Tiểu An. Lòng của cô không biết vì điều gì, lại có chút đau đớn.

Cô nhìn chính mình trong gương, sắc mặt tái nhợt như vậy, lắc đầu, không phải, cô không thể nghĩ như vậy. Anh ta căn bản là không thể nhận ra cô, cô cũng không muốn nói ra tất cả với anh ta. Mà có lẽ, anh ta cũng đã quên hết mọi chuyện bên bờ biển. Còn cô, lại không muốn để cho anh ta biết chút gì về sự tồn tại của Tiểu An, cô sợ, anh ta sẽ cướp mất Tiểu An của cô.

Dùng nước lạnh vỗ lên mặt, cho đến khi sắc mặt đỡ hơn cô mới đi ra ngoài. Lúc này ở công ty đã sắp tới thời gian tan tầm, cho nên người cũng ít hơn bình thường.

Cô hơi hơi dừng bước chân lại, nhìn về phía hai người đang đi tới thì lập tức cúi đầu xuống, đi qua bọn họ, thì ra, lời của hai người khi nãy là thật.

Lúc này đây, hai người bọn họ chỉ là gặp thoáng qua, không có chút may mắn dừng lại.

Đó chẳng phải là một nam một nữ cực kỳ xứng đôi sao? Người đàn ông thì cao lớn tuấn mỹ, người phụ nữ thì dịu dàng xinh đẹp, một người bình thường như cô không thể nào có thể sánh được.

Lance hơi hơi nheo đôi mắt tím lại, nhìn người phụ nữ đang đi qua bọn họ, thực ngoài ý muốn, ở trong này nhiều người như vậy, anh lại chỉ nhớ duy nhất một khuôn mặt bình thường này, một khuôn mặt không tính là xinh đẹp, nhưng lại mang theo một loại khí chất đặc biệt tươi mát.

Rất giống với cô ấy.

“Lance, anh đang nghĩ gì vậy?”, người phụ nữ giữ chặt cánh tay của người đàn ông, cô quả thật không dễ dàng gì mới gặp được một người đàn ông như thế này, cho nên nhất định phải nắm thật chặt mới được, nếu không, cô sẽ lỡ chết mất.

“Không có gì, chúng ta đi thôi”, Lance trầm giọng nói, thu hồi ánh mắt, bên trong đôi con ngươi màu tím có chút thâm trầm, một tia cảm xúc bên môi anh cũng đã biến mất khỏi gương mặt, chỉ còn lại sự lạnh lùng xa cách đến ngàn dặm. Cô ấy có khi chỉ là ảo giác của anh mà thôi, có lẽ trên thế giới này cho tới bây giờ cũng chưa từng xuất hiện thiên sứ, bằng không, vì cái gì anh đã đi tìm lâu như vậy rồi nhưng cuối cùng cũng tìm không được.

Thiên sứ, sẽ không tồn tại.

Xe dừng lại, cánh tay Lance để trên lưng của bạn gái rồi cùng đi vào, bên trong đã có rất nhiều người. Dưới ánh đèn lung linh, một đôi nam nữ xuất hiện đặc biệt thu hút sự chú ý của mọi người, người đàn ông có một đôi đồng tử màu tím giống như thủy tinh, trong trẻo nhưng lạnh lùng vô cùng, đôi môi mím chặt, hơi hơi lộ ra chút không kiên nhẫn. Bộ tây trang màu xám bạc sang trọng ôm lấy cơ thể hoàn mỹ của anh, mái

tóc màu nâu nhạt dưới ánh đèn như rắc lên một lớp ánh vàng, mà người phụ nữ bên cạnh anh có một vòng eo mảnh khảnh, ngũ quan xinh đẹp, đi đôi hài nhỏ nhỏ, lộ ra một đôi chân nhẵn bóng.

Cô ôm chặt cánh tay của người đàn ông, giống như đang ra sức tròng mắt với đám đàn bà đang không ngừng liếc mắt đưa tình với anh, người đàn ông này là của cô, ai cũng đừng nghĩ là cướp đi được.

Lance với tay lấy một ly rượu từ khay bưng của người bồi bàn, tựa vào một bên uống rượu.

Cánh cửa lại mở ra, đi vào bên trong cũng là một đôi tuyệt sắc nam nữ nữa.

Mục Nham ôm Mục Khả Tâm, đi bên cạnh là Cố Nghê Y, còn phía sau anh ta là Thượng Quan Thuyên một thân âu phục cùng với Giản Tiểu Phương. Giản Tiểu Phương mặc lễ phục, khoác tay Thượng Quan Thuyên. Mà vẻ mặt cười của Thượng Quan Thuyên cũng là có vài phần có vài phần cứng ngắc, nếu có thể nhìn kỹ, là có thể nhìn ra khóe miệng của anh có chút co rút. Giản Tiểu Phương hung hăng nhéo cái eo của anh, cô đã nói rồi, cô không muốn tới nơi này, vì cái gì lại muốn cô tới, nhất là phải cùng với người đàn bà Cố Nghê Y khiến cô phải ghê tởm kia.

Thượng Quan Thuyên cười gượng một tiếng, biết thế nào cái thất lưng của anh cũng phải bị hành hạ mà, thật đúng là không muốn tới nữa. Nhưng mà, chủ nhân của buổi tiệc đích thân mời họ, nói không đi cũng không thể, trên thương trường phải có chút mặt mũi mới được.

Mà đứng ở bên kia là Ti Hạo đi có một mình, trong ba người bọn họ, chỉ có anh là không có bạn gái gì.

Anh ăn mặc cũng khác hẳn với người bình thường, người ta ai cũng mặc tây trang thẳng thớm, có mình anh là mặc áo khoác ngoài màu trắng gạo, thể nhưng lại không hề làm ảnh hưởng tới nửa phần khí chất của anh, người trong lòng biếng nhưng lại rất thông minh.

Nhìn như không chút để ý bên ngoài. Kỳ thật trái tim lại cực kỳ cẩn thận mà lạnh lùng cứng rắn.

Anh chỉ hơi hơi nâng mắt lên nhìn thoáng qua bé gái nằm trong lòng Mục Nham, cánh môi như vô ý mà cố ý nhếch lên một chút, tay nâng ly rượu giơ lên cao, trong con ngươi lãnh đạm buông xuống, lóe lên chút giễu cợt nhàn nhạt xẹt qua.

Giản Tiểu Phương nhàm chán nhìn quanh nơi này, rõ là không biết bọn họ sao lại thích tham gia mấy loại yến hội như thế này. Một đám mê trai ở trong này tranh cướp đàn ông, thật đúng là nhàm chán, nói trắng ra, không phải là người nhìn người sao? Có cái gì mà đẹp, nhưng khi ánh mắt cô xẹt qua một thân ảnh, không tự giác được tán thưởng một tiếng, “người đàn ông này rất tuần tú, con lai chẳng, ánh mắt thể mà lại màu tím”.

Thượng Quan Thuyên nghe được thanh âm của cô, mặt nhất thời đen một nửa, anh một phen ôm lấy thất lưng cô, “Tiểu Phương, anh không đẹp trai sao? Anh không dễ nhìn sao? Anh không khô ngô phóng khoáng sao?”, anh quăng cho cô một cái liếc mắt vì tội ca ngợi người đàn ông kia, cũng chỉ là ánh mắt màu tím thôi, có gì đẹp chứ. Còn lâu mới xinh đẹp bằng đôi mắt đen của anh.

“Anh...”, Giản Tiểu Phương nhìn lên nhìn xuống đánh giá, “Không phải cùng một loại người, sao có thể so sánh được”.

Thượng Quan Thuyên trực tiếp bị đả kích tiếp, cô gái này, rõ thật là đả kích tự tôn đàn ông của anh. Có điều, anh lại không có cách nào tức giận được, cô gái này đúng là khắc tinh của anh mà, xem như anh bại dưới tay cô vậy.

Lance quay đầu lại, nhìn thấy mấy người đang đứng cùng một chỗ với Mục Nham, có Ti Hạo cùng Thượng Quan Thuyên, mấy người này, anh cũng đã được nghe qua, quả nhiên, đều vô cùng xuất sắc.

Khi anh nhìn đến đứa bé gái trong lòng Mục Nham, trong đôi mắt tím đột nhiên tối sầm lại. Đó là con gái anh ta, thật đúng là một người đàn ông hạnh phúc. Sự nghiệp, gia đình, vợ con đều đã có đầy đủ, nếu đem so sánh, anh tựa hồ có chút tịch mịch quá.

174. Q.3 - Chương 30: Mèo Và Chuột Phiên Bản Thực Tế

Mục Nham ôm con gái, còn Cổ Nghê Y thì khoác cánh tay của hắn, trên người cô ta mặc một bộ đầm dạ tiệc màu hồng đậm đến đầu gối, dưới ngọn đèn thấp thoáng, lộ ra vẻ xinh đẹp vô cùng, làn da trắng nõn, có thể lên làm phu nhân tổng tài tập đoàn Mục thị quả nhiên không phải nhân vật bình thường. Có điều, đứa nhỏ trong lòng Mục Nham lại có vẻ như không di truyền được chút ưu điểm nào của hai người, có chút bình thường, nhưng là, miễn là đứa nhỏ của họ, thì cũng đã xuất sắc nhất rồi.

Nếu, anh cũng có một đứa nhỏ của mình, mặc kệ là con trai hay con gái, anh cũng sẽ thực yêu thương, yêu thương hết mực.

“Xin chào, Corrine tiên sinh, chúng ta lại gặp mặt”, Mục Nham ôm Mục Khả Tâm đi lên trước. Nhìn hai người vợ chồng hòa thuận, kỳ thật chỉ có chính họ mới biết được, quan hệ giữa hai người bây giờ thậm chí còn lạnh nhạt hơn. Thời gian sớm đã làm thay đổi bọn họ, chẳng qua, quá mức đắm chìm trong quá khứ, thế cho nên sớm đã mất đi phần chân thật của hiện tại, chính là thứ tình cảm sâu nặng.

Cổ Nghê Y nở nụ cười hoàn mỹ, nhưng là, có thể nhìn ra được vẻ cứng nhắc trên gương mặt của cô ta, từ sau lần cô ta làm cho con gái khóc, Mục Nham đối với cô ta, lại càng lạnh nhạt thêm vài phần.

“Ân, đúng vậy”, Lance đặt ly rượu của mình trở lại trong khay, lại nâng lên một ly khác, chỉ thản nhiên nhìn lướt qua Cổ Nghê Y bên cạnh Mục Nham, cuối cùng ánh mắt vẫn là đặt trên người cô con gái nhỏ trong lòng anh ta.

“Đây là con gái của tôi, Mục Khả Tâm”, Mục Nham yêu thương nhìn con gái mình, hẳn ở trên thương trường có lãnh huyết vô tình bao nhiêu, đối với đối thủ cũng chưa bao giờ lưu tình, nhưng đối với con gái mình, lại là một tình yêu thương vô bờ bến.

Bất luận kẻ nào cũng có thể nhìn ra được, hắn cực yêu con gái của mình.

“Khả Tâm, gọi chú đi nào”, hắn nhẹ nhàng dùng ngón tay vuốt ve khuôn mặt của con, ôn nhu nói, ngay cả Cổ Nghê Y bên này cũng có chút ghen tị với chính đứa con của mình. Đứa con mà cô ta sinh ra, lại cướp đi tất cả yêu thương của Mục Nham dành cho cô ta.

“Chú...”, thanh âm ngọt ngào mềm mại vang lên, nhưng khi nó vừa nhìn thấy màu tím ánh mắt của Lance, có chút sợ hãi rụt mình lại, bảo mẫu nói ánh mắt như thế thực đáng sợ, sẽ ăn thịt trẻ con.

“Thực có lỗi, hiện tại không thể cùng anh trò chuyện được”, Lance nhận ra đứa nhỏ này sợ hãi mình, ánh mắt tím tối sầm lại, cho nên trực tiếp lui về phía sau một chút. Thực sự anh rất muốn ôm vật nhỏ mềm mại này một cái, dù đó là con gái của người khác, nhưng cuối cùng, anh đành lựa chọn xoay người rời đi.

Cầm lấy ly rượu của mình, anh đứng bên cạnh cửa sổ, bên ngoài là một hoa viên với một mảng màu xanh biếc, ở phía cuối của nó có một bể bơi thật lớn, nước trong suốt gợn sóng lăn tăn, phản chiếu một màu xanh tươi mát.

Nhấp một ngụm rượu, hết thấy nơi này, đều giống như chẳng hề liên quan đến anh, người đàn ông nét mặt lạnh lùng, nhưng vẫn là tuấn mỹ quá mức. Thỉnh thoảng có vài người phụ nữ trẻ tuổi đến chủ động bắt chuyện với anh, nhưng cuối cùng cũng không thể khiến anh bỏ thí ột cái nhìn...

Lúc này, anh không có chút hứng thú nào với đàn bà.

Cổ Nghê Y ngồi ở một bên ghế dựa, còn Mục Nham thì ôm con gái ngồi bên cạnh, cô ta vừa nhìn thoáng qua diện mạo tầm thường của Mục Khả Tâm, trong lòng lại nổi lên một trận khó chịu. Thậm chí còn mơ hồ có chút sợ hãi, chuyện này giống như một quả bom hẹn giờ, không biết đến ngày nào sẽ phát nổ, hơn nữa, còn hoàn toàn phá hủy chính cô ta.

“Đang suy nghĩ điều gì vậy? Cổ tiểu thư?”, một thanh âm trong trẻo mà lạnh lùng ung dung truyền đến. Cổ Nghê Y quay đầu lại, ngón tay run rẩy, ngay cả ly rượu cũng thiếu chút nữa là đánh rơi.

“Ti Hạo”, Cổ Nghê Y miễn cưỡng cười, cố gắng trấn định tâm tình của mình, Ti Hạo này không biết từ khi nào, mà có lẽ là ngay ban lúc đầu, anh ta chỉ gọi cô là Cổ tiểu thư.

“Con gái của cô đúng là không giống cô chút nào”, Ti Hạo âm thầm cười, tựa vào một bên, trong mắt lại mấp máy chẳng có chút ý cười nào.

Cố Nghê Y sững sốt, không thể tưởng tượng được ngay cả Ti Hạo cũng tóm được chuyện này, thế nhưng, đây là sự thật.

Ti Hạo hơi hơi thả lỏng thân mình một chút, chân để sang một bên, ánh mắt anh hơi hơi nheo lại, chỉ cười như không cười nhìn Cố Nghê Y. Lúc này trên người của anh toát ra một khí thế tao nhã mà nguy hiểm, lạnh khốc, loại ánh mắt này, khiến cho Cố Nghê Y theo bản năng lui lại phía sau một chút. Ti Hạo này từ trước đến nay đều rất khó nắm bắt được, hiện tại cũng thế.

“Cố tiểu thư, tôi thật sự rất tò mò, cô nói xem nếu Mục Nham biết được đứa con gái mà cậu ta vẫn yêu thương Mục Khả Tâm không phải là con gái ruột của mình thì sẽ thế nào nhỉ?”, Ti Hạo đứng thẳng dậy, thanh âm lạnh lùng truyền đến, tìm không ra chút độ ấm nào.

Thân thể Cố Nghê Y chấn động, gương mặt cô ta trở nên cứng đờ, nhìn về phía Ti Hạo, “Ti tiên sinh, những chuyện thế này xin anh đừng nói lung tung, Khả Tâm sao có thể không phải cốt nhục của Mục gia được, mời anh đừng nên bôi nhọ tôi như thế”, Có một số việc, cô vẫn không dám đối mặt, nhưng khi phải đối mặt thật sự, cô không thể không bức chính bản thân mình phải bình tĩnh. Dù sao, Cố Nghê Y cô, đã ngồi vào được vị trí này thì làm sao có thể dễ dàng để cho người khác đến uy hiếp mình được.

“Phải không?”, Ti Hạo quay đầu đi, mấy sợi tóc trên trán rơi xuống trước mắt, trong đôi con ngươi màu nâu nhạt mơ hồ mang theo chút tàn khốc, “Cố tiểu thư, chuyện khách sạn Lâu Thức phòng 8099, nói vậy, cô không quên chứ, Mục Khả Tâm là con của ai, tôi và cô đều rõ cả”, anh thực bình tĩnh nói, sau khi con mèo bắt được con chuột, sao có thể liên dễ dàng mà ăn ngay đâu, đương nhiên trước tiên là phải chơi cho thật đã.

Những thương tổn mà bọn họ đã gây ra cho An An, anh đều sẽ thay cô đòi lại từng thứ từng thứ một, hơn nữa còn là gấp bội.

“Anh....”, tâm Cố Nghê Y đột nhiên giật thon thót, cô hít từng ngụm khí thật sâu. Ngực phập phồng liên tục, rõ ràng là bởi vì lời nói của anh, mà hồi tưởng lại được điều gì, có một số chuyện quả thật không thể giấu diếm, căn phòng 8099 kia, chính là ác mộng của cô.

Nếu không phải ngày đó cô uống rượu say, như thế nào có thể để tên đàn ông lạ mặt mang vào trong khách sạn, chờ đến khi cô tỉnh lại, trên người toàn những dấu vết, khiến cho cô biết ngay rằng mình đã lên giường cùng với một người đàn ông không quen không biết. Mà cô cũng chỉ nhìn qua diện mạo của hắn ta, vô cùng giống với Mục Khả Tâm bây giờ, cho nên, cô dám chắc được, Mục Khả Tâm không phải là con ruột của Mục Nham, mà là của kẻ đã cùng cô trong đêm say rượu đó.

Nhưng sao anh ta lại biết được. Với quan hệ của anh ta và Mục Nham, nhất định sẽ không bỏ qua cho cô, cô phải làm sao bây giờ, phải làm thế nào mới tốt???

“Cô yên tâm, tôi sẽ không nói ra ngoài”, Ti Hạo đưa cột nhìn sắc mặt của Cố Nghê Y đang trở nên tái ngắt, thanh âm bình tĩnh lại như từng mũi kim đang đâm vào tim của cô ta.

Cố Nghê Y sững sốt, không biết rốt cuộc anh ta có ý gì.

“Mục Khả Tâm không phải con ruột của Mục Nham, từ khi nó được sinh ra tôi đã biết, cô cho rằng với diện mạo này của Mục Khả Tâm, bà Mục sẽ không hoài nghi sao? Nếu không phải nhờ tôi, thân phận của Mục Khả Tâm sao có thể giữ đến bây giờ? Cho nên, cô hẳn là nên cảm ơn tôi mới đúng”, Ti Hạo ngấm ngấm ly rượu trong tay, liếc mắt một cái, trong con ngươi sâu không thấy đáy hiện lên một chút lạnh nhạt cùng khát máu.

“Tôi đương nhiên sẽ không nói cho cậu ta, cậu ta càng yêu đứa nhỏ này thì sau này phải nhận lại đau đớn càng nhiều, cũng sẽ phải hối hận hơn, khi nuôi đứa con hoang của kẻ khác, để cho chính đứa con ruột của mình phải lưu lạc bên ngoài, cô nói, chuyện này đối với cậu ta là một sự trả thù không tồi đúng không?!” , thanh âm của anh càng ngày càng nhẹ, cuối cùng gần như chỉ là nói ột mình mình nghe.....

175. Q.3 - Chương 31: Người Đàn Ông Bị Đau Dạ Dày

Cố Nghê Y cả kinh, con của Mục Nham cùng Diệp An An, chẳng lẽ Ti Hạo đã biết Diệp An An mang thai, không có khả năng, điều đó không có khả năng, đứa nhỏ của cô ta đã không còn, chuyện này đến hiện tại ngoại trừ cô ra, vốn không còn kẻ nào biết được. Mà Diệp An An bây giờ lại không biết tung tích, cô cũng đã đem chuyện này vào dĩ vãng, mỗi khi nhắc lại, cô mới phát hiện, hóa ra, ác mộng đáng sợ nhất không phải là Mục Khả Tâm, mà chính là đứa nhỏ đã bị mình xóa sổ kia của Diệp An An.

Nhìn thấy ánh mắt Cố Nghê Y thỉnh thoảng như lóe lên, tâm Ti Hạo đột nhiên có chút bất an, Cố Nghê Y, tốt nhất cô đừng nên làm ra chuyện xấu gì, nếu có điều gì xảy ra, vậy thì tôi tuyệt đối sẽ khiến cho cô biết địa ngục là như thế nào.

Xoay người, anh nhanh chóng rời đi, thẳng phía cửa mà tiến. Đến khi đi qua cánh cửa, đột nhiên quay đầu lại, nhìn Mục Nham cách đó không xa, trong mắt hiện lên một tia thâm trầm.

Mãi cho đến khi có một người đàn ông chậm rãi đi tới bên cạnh anh, anh nhìn vào đôi mắt màu tím của anh ta, khẽ gật đầu một cái, người này cũng không phải là quen biết, nhưng hai người đều nắm rõ thân phận của đối phương là gì.

Lance cũng gật đầu một cái, hai người một trước một sau đi ra ngoài, tựa hồ như với yến hội này, đều không thích thú gì cho lắm.

Lance ngồi ở trong phòng làm việc chuyên dụng của chính mình, thư kí đang đứng một bên báo cáo hành trình mấy ngày tới của anh, bởi vì bản hợp đồng hợp tác với Mục thị xảy ra chút vấn đề, cho nên kế hoạch trở về Anh quốc của anh bị hoãn lại mất vài ngày. Hơn nữa, gần đây, hai vợ chồng nhà Corrine, cũng chính là cha mẹ của Lance đã trở lại Trung Quốc. Vì thế, có thể anh còn phải nán lại ở đây thêm một thời gian dài nữa.

“Cậu đi ra trước đi”, khoát khoát tay với người thư kí, anh tựa vào ghế dựa, xoa bóp mi tâm một chút. Đêm qua anh không được ngủ ngon, mà bữa sáng cũng không ăn, vì vậy dạ dày bây giờ thực khó chịu.

Anh cầm lấy văn kiện miễn cưỡng nhìn, thẳng đến khi dạ dày truyền đến một trận co rút, khiến anh phải ôm lấy cái bụng mình. Loại đau đớn này làm cho cái trán của anh mơ hồ toát ra chút mồ hôi lạnh, ngay cả khuôn mặt cũng trở nên nhợt nhạt rất khó xem. Thực ra anh có bệnh dạ dày rất nghiêm trọng, hơi chút không chú ý sẽ đau chịu không nổi. Nhưng chỉ cần ăn vài thứ là có thể xoa dịu đôi chút.

Diệp An An đứng trong thang máy, trong tay cầm hộp cơm tiện lợi của chính mình. Vì muốn tiết kiệm chút tiền nên cô đều đem cơm từ nhà mang đi, bây giờ là giữa trưa, cô chỉ cần tìm một chỗ là có thể là có thể tùy ý giải quyết. Đang suy nghĩ thì ‘ding’ một tiếng, thang máy mở ra. Cô bước ra ngoài, ngẩng đầu lên mới phát hiện chỗ này không phải tầng của mình.

Cô hình như là đã đi quá xa rồi, quay đầu lại, thang máy vừa vận hiện lên một chuỗi con số, chỉ ‘tầng 17’. Cô chuẩn bị định vào thang máy để quay lại tầng làm việc thì bên tai lại nghe được một trận tiếng rên rỉ thống khổ như có như không.

Xoay người lại, thanh âm này dường như có chút quen thuộc, cô đi tới phía trước, mãi cho đến khi nhìn thấy một người đàn ông đang đứng tựa lưng vào tường còn tay thì ôm lấy bụng mình, sắc mặt anh ta thì xám ngắt như đất, trên trán mồ hôi tuôn ra không ngừng, hai hàng lông mày cau chặt, ngay cả đôi mắt màu tím luôn sắc bén từ trước đến nay, cũng lộ ra vẻ cực kỳ mờ mịt ảm đạm.

Anh ta đang phải chịu đựng điều gì sao, trong có vẻ vô cùng thống khổ.

“Anh làm sao vậy?”, trái tim Diệp An An nhảy dựng, có chút sốt ruột tiến lên, nhìn người đàn ông mặt mày đến mức không cho ai đến gần này, thể nhưng lại lộ ra thần sắc như vậy, khiến cho lòng của cô chút khó chịu, cô không muốn phải tiếp xúc với anh ta nữa, giữa bọn họ, ngoại trừ một Diệp Tiểu An mà anh ta vốn chẳng biết thì cũng không có bất cứ thứ gì.

Nhưng mà, cô cũng không thể bỏ mặc một mình anh ta ở đây, tựa như thời điểm kia vậy.

Lance ngược mắt nhìn tiểu nữ nhân chỉ đứng tới ngực mình này, trong đôi mắt tím chột lóe lên một chút, từng giọt mồ hôi trên trán rơi cả lên mái tóc của cô, anh phát hiện, từ thân thể của cô gái này toát ra một hương vị ôn nhu thần nhiên, thể nhưng lại vô cùng thoải mái.

Anh nhắm hai mắt mình lại, hít một hơi thật sâu, thu hồi lại chút nặng nề, “Giúp tôi đi mua vài thứ để ăn lót dạ”, anh nhìn chăm chăm cô, hiện tại nơi này chỉ có anh và cô thôi. Dừng phải cái bệnh đau dạ dày của anh thì chỉ cần ăn một chút gì là sẽ giảm, mà lúc này tất cả mọi người chắc hẳn là đang ở canteen dùng bữa trưa, anh đành phải dựa vào chính mình vậy. Tựa như vẫn dựa vào bản thân như từ trước đến nay.

Anh móc ví tiền từ trong túi của mình ra, vừa định rút ra vài tờ...

“Tôi có đây rồi, không cần đâu”, Diệp An An cầm hộp cơm trong tay đưa cho anh ta, một lòng nhân ái thực trong sáng, không hề giả bộ, cũng không hề gượng gạo cùng với tỏ ra vẻ lấy lòng, chỉ là cho anh ta vì anh ta cần.

Lance nhìn hộp cơm trước mắt, một tay còn đang ôm lấy cái dạ dày, lại là một trận co rút kịch liệt, khiến cho anh không nhìn được mà rên ‘hừ’ một tiếng. Cũng chỉ là một tiếng ‘hừ’ mà thôi, bên trong màu tím ánh mắt lộ ra vẻ ẩn nhẫn thống khổ. Diệp An An cúi đầu, rốt cuộc cô cũng biết người đàn ông này có bao nhiêu kiên cường. Tuy rằng không biết lần đó vì cái gì mà anh ta lại bị rơi xuống biển, nhưng khát vọng sống sót lại mạnh mẽ như thế, cho dù đã không còn ý thức nhưng vẫn gắt gao giữ chặt sinh mệnh của chính mình.

Anh ta nhẫn nhịn thực giỏi, rõ ràng là đã đau đến bộ dạng này rồi...

Diệp An An đặt hộp cơm của mình xuống, đưa tay ra đem cánh tay của người đàn ông quàng lên trên vai mình, thân thể anh ta hơi hơi run rẩy một chút, lại an tâm mà để toàn bộ sức nặng cơ thể tựa lên người của cô.

Thân thể của cô thực gầy, nhưng tấm lưng lại đang cố gắng để đứng thẳng được. Cô gái này trong bề ngoài thực yếu đuối nhưng khi so về tính quật cường thì cũng không hề thua ai.

Nhiệt độ từ trên người người đàn ông xuyên qua quần áo mà truyền đến, Diệp An An vẫn cúi đầu, trên người anh ta có hương vị của cỏ thơm nhàn nhạt, còn mang theo một ít hương vị của biển cả. Giống như ngày đó vậy, nhiệt độ thân thể của anh ta không khỏi làm cho khuôn mặt cô trở nên phỉếm hồng. Chỉ là, cô nhấp miệng một chút, sắc mặt đổi liên tục. Lúc này cô đang nghĩ gì vậy, thế giới của hai người hoàn toàn khác nhau, vĩnh viễn không thể gặp nhau được.

Cho nên, không thể suy nghĩ nữa.

Đi anh ta tới rồi văn phòng tổng tài, bên trong ngoại trừ một chiếc ghế sofa, một bàn làm việc cũng không còn thứ gì khác. Lance vốn thích đơn giản, cho nên, tất cả càng đơn giản thì càng tốt.

Diệp An An mở nắp hộp cơm ra, bên trong có một chút đồ ăn cùng một ít cơm. Buổi sáng cô tự mình thức dậy chuẩn bị, cô làm cũng chỉ là ột mình cô ăn thôi, Diệp Tiểu An thì chỉ uống sữa bột cùng với cháo, các món khác đều chưa ăn được.

“Thực xin lỗi, chỗ này chỉ có một đôi dưa”, Diệp An An đem hộp cơm đặt trên bàn, “để tôi đi mua cho anh một đôi mới”, cô vừa mới xoay mình thì cánh tay lại bị người đàn ông kéo lại. Tay của đàn ông thường rất lớn, thậm chí có thể cầm được toàn bộ cánh tay mảnh khảnh của cô.

Quay lại, một đôi mắt màu tím giống Tiểu An như đúc khiến cô có chút hoảng hốt. Lance buông tay ra, mới phát hiện, cô gái này so với mắt anh chứng kiến còn gầy hơn rất nhiều. Rõ ràng là một khuôn mặt không chút bất mắt nhưng lại làm cho anh ghi tạc trong lòng, thoạt nhìn, cũng mang theo vài phần dịu dàng âm áp xuất trần. Có lẽ rất bình thường, thể nhưng, một loại cảm giác toát ra từ thân thể của cô, khiến người ta không thể bỏ qua.

“Không cần, dùng cái này là được rồi”, cánh môi hơi hé mở, anh trực tiếp cầm lấy đôi dưa của cô lên, bây giờ thì mặc kệ là cái gì, anh cũng phải ăn chút gì đó, bằng không, dạ dày sẽ tra tấn anh đến chết mất.

Loại đau đớn này, anh có thể chịu đựng được, nhưng không phải là một thời gian quá dài.

176. Q.3 - Chương 32: Sự Thật Quá Xa Vời

Vốn nghĩ rằng, chỉ là loại hương vị thực bình thường, nhưng khi ăn được miếng đầu tiên rồi, mới phát hiện, mấy đồ ăn bình thường ít ỏi này không ngờ lại ăn rất ngon, mùi vị nhẹ nhàng, rất giống con người của cô.

“Là cô làm sao?”, anh vừa ăn vừa hỏi, tuy rằng rất đói bụng nhưng vẫn ăn hết sức tao nhã, một chút cũng nhìn không ra vừa rồi anh lại đau đến mức đó.

“Ân”, Diệp An An gật đầu một cái, cô nhìn hộp cơm trên bàn, ánh mắt hơi hơi hạ xuống, có lẽ hôm nay cô phải đói bụng rồi, có điều chỉ là một chút mà thôi, cũng không phải là đói quá, chịu đựng một lát là xong.

Một người đứng, một người ngồi, không khí trong phòng làm việc lúc này vô cùng im lặng, Lance đem những gì có trong hộp cơm ăn sạch không còn một mẩu. Buồng đôi đưa trong tay ra, anh nhìn Diệp An An vẫn còn đang đứng ở trước mặt mình.

“Cô tên là gì?”, anh đột nhiên cảm giác có chút buồn cười, đây là người phụ nữ ngoài ý muốn làm cho anh phải ấn tượng sâu sắc, thế nhưng ngay cả cái tên của cô ấy là gì cũng không biết.

Đem hộp cơm trên bàn thu dọn lại cẩn thận, cúi đầu trả lời, “Tôi tên là Diệp An An”.

“Cô dường như rất sợ tôi sao?”, anh ngồi lại lên trên ghế xoay, nhìn người phụ nữ đang cúi đầu này, hình như ngay từ lần đầu tiên gặp mặt, cô ta rất ít khi ngẩng đầu lên nhìn anh, vẻ mặt của anh có đáng sợ như vậy đáng sợ?

“Ah? Không có”, Diệp An An vội vàng lắc đầu, thế nhưng sự kích động trong mắt cô lại bán đứng cô, có lẽ trải qua rất nhiều chuyện rồi đã khiến Diệp An An trưởng thành lên rất nhiều, nhưng bản chất của cô vẫn là đơn thuần như thế, tất cả tâm tư của cô đều viết rành rành hết lên trên mặt mình... cô sợ người đàn ông này, thật sự rất sợ.

“Cô có biết không, cái gì của người đều viết hết lên trên mặt cô rồi, chính là câu kia, tôi rất sợ anh!!!”, Lance nghiêm trang nói, đáy mắt cũng lóe lên ý cười, cảm giác có chút thú vị, còn có, những món mà người phụ nữ này làm, quả thật là ăn rất ngon...

Diệp An An hơi hơi quẫn bách cúi đầu, khiến Lance nhìn thấy được cái trán trơn bóng, cùng với bờ mi cong cong thật dài của cô, thỉnh thoảng chớp chớp, giống như hai cánh bướm đang muốn bay đi, rất đẹp.

“Công việc của cô là gì?”, anh ngồi thẳng người lại. Cũng không muốn đi trêu đùa cô nữa, nếu còn nói tiếp, không biết cô có trực tiếp mà chui vào xuống nền nhà mà trốn hay không đây.

Diệp An An cuối cùng cũng ngẩng đầu lên, mỗi lần nhìn thấy đôi mắt màu tím này, lòng của cô lại bắt đầu trở nên bất an, cô đưa tay ra sau người, ngón tay thả lỏng một chút, để cho bản thân bình tĩnh lại.

“Tôi làm việc photocopy ở lầu ba”, cô trả lời, phần công việc này là nhờ Lăng Huyền tìm giúp cô, không đòi hỏi phải có kỹ thuật đặc biệt gì nhiều, bình thường ngoại trừ đi photo vài xấp tài liệu còn thời gian chủ yếu còn lại là đi chạy việc khắp nơi. Có thể nói là làm mấy việc lật vật, tính tình của cô rất tốt, cho nên cũng có rất nhiều người đem cô trở thành em gái sai vặt trong công ty.

Nhưng mà cô cũng không hề cảm giác chịu thiệt gì. Dù sao, làm nhiều hay ít cũng không có ảnh hưởng đặc biệt gì. Hơn nữa, mỗi ngày bận bịu bực bội như vậy khiến cô cảm thấy thời gian trôi qua rất nhanh...

“Uhm”, Lance không nói gì nữa, giống như anh vừa tự hỏi mình chứ không phải hỏi cô.

Diệp An An đi ra ngoài, quay đầu lại nhìn cánh cửa phòng làm việc đã muốn đóng kín mít kia, nhếch miệng cười, cô cầm lấy hộp cơm lúc này đã trống không không còn gì về, bước vào thang máy.

Mãi cho đến khi tan tầm, cô ôm lấy cái bụng xẹp lép của chính mình, quả thật rất đói bụng, nhưng đã có thể trở về nhà gặp bảo bối của mình. Diệp An An đi ra khỏi cửa công ty, người qua người lại cũng bắt đầu lục tục đi ra.

cô bước đi về phía trước, bởi vì chỗ cô ở cũng không cách xa quá nơi này, cho nên bình thường cô đều là đi bộ.

Một chiếc xe phóng vút qua người, thổi bay cả làn váy dài của cô, mơ hồ có thể nhìn thấy được một đôi chân trắng nõn. Chiếc xe rất nhanh quay vòng lại, dừng ngay trước mặt cô, tấm kính chắn thủy tinh từ từ hạ xuống, bên trong người đàn ông tháo cặp kính râm trên mặt ra, lộ ra một đôi đồng tử màu tím giống như thủy tinh.

“Cô ở nơi nào, tôi đưa cô về...”, anh mở cửa xe ra, chờ cô đi lên.

“Không cần, tôi tự trở về là được rồi”, Diệp An An lui ra phía sau từng bước, cô đang muốn cách thật xa khỏi anh ta, không muốn phải gặp mặt anh ta nhiều, lại càng không muốn để cho anh ta biết sự tồn tại của Tiểu An.

“Lên đi”, anh nói lại một lần nữa, thanh âm cũng lạnh đi vài phần. Diệp An An cắn cắn môi, cô nhìn chiếc xe đang canh trước mặt mình, không biết phải cự tuyệt như thế nào cho phải. Người đàn ông này bắt đầu lạnh mặt chính là rất đáng sợ, cuối cùng cô vẫn là ngồi lên xe, chiếc xe nhanh chóng khởi động rồi đi về phía trước. Cô nói địa chỉ nhà mình xa hơn một chút.

Bên trong xe, bầu không khí đông cứng, hai người đều không nói gì, tuy rằng chỉ là hai người xa lạ gặp qua nhau vài lần, hay cũng chỉ là có quan hệ giữa cấp trên thủ trưởng dưới của mình, giữa hai người họ còn có rất nhiều những điều bất đồng. Thế giới của họ, cả bầu trời lẫn mặt đất đều khác nhau.

Xe dừng lại, Diệp An An bước xuống, hướng về phía Lance cúi người, “Cám ơn tổng tài”, cô nói thực khách khí, cũng thực xa cách.

“Không cần, tôi chỉ là cảm tạ cô vì phần cơm trưa mà thôi, xe, như tôi trả nợ cho cô vậy”, Lance nói cũng rất lạnh lùng mà kiên định, anh tuyệt sẽ không thừa nhận chính mình lúc này tỏ ra không được tự nhiên, vì thế mà khoảng cách giữa hai người, càng lúc lại càng xa hơn.

Diệp An An khẽ cười, hàng mi hạ xuống che giấu chút sầu bi. Xoay người, cô đi về phía trước, từng bước một rời xa. Có một số việc cô không muốn đến gần, càng tới gần chỉ sợ sẽ mất đi càng nhiều. Mà cô đã không còn gì để mất nữa.

Có thể là ít nhiều có chút chờ mong, dù sao, giữa cô và anh ta cũng đã có một đứa nhỏ anh không biết, nhưng cô không thể mạo hiểm được, cô sẽ mất đi Tiểu An mất, tuyệt đối không thể...

Lance lấy từ trong túi áo mình ra một điều thuốc châm lên, kẹp giữa hai ngón tay, chậm rãi phun ra từng ngụm khói. Đèn đường chiếu xuống, gương mặt người đàn ông ẩn trong bóng đêm, chỉ có điều thuốc giữa đầu ngón tay là lóe sáng, rõ rệt rồi lại vụt tắt, có chút đậm đặc.

Dương như anh đã quá mức quan tâm đến người phụ nữ này, hai tay đặt trên vô lăng, xe nhanh chóng khởi động, anh quay đầu lại, cuối đường, rốt cuộc đã không còn thấy thân ảnh tiêm gậy kia nữa. Vòng đầu xe lại sang hướng khác, xe rất nhanh biến mất trong màn đêm, chỉ còn một mảnh bụi mù.

Diệp An An chạy chậm, cô dừng lại, cái miệng nhỏ không ngừng thở phì phò, quay đầu lại đằng sau đã không còn nhìn thấy người đàn ông kia nữa, không chút liên quan gì đến cô, nhưng lại luôn phải ở cùng một chỗ với anh ta.

Dùng sức lắc đầu, cô đi về phía nhà mình. Cô qua nhà dì Lí đón Tiểu An. Diệp Tiểu An vừa thấy cô, ánh mắt cười nheo nheo lại, màu tím xinh đẹp thỉnh thoảng chớp chớp, mặt trời lóa mắt qua đi thì lúc này nơi chân trời đã xuất hiện những ngôi sao trong sáng không chút bụi trần.

cô ôm lấy Diệp Tiểu An trở về căn phòng nhỏ của hai mẹ con, dạo này nhóc Tiểu An này rõ ràng lại béo thêm một chút, cái chân cái tay nhỏ bé tròn trịa, sờ vào vô cùng mềm mại...

177. Q.3 - Chương 33: CƠM TRƯA CỦA CÔ

” Tiểu An, mẹ đã gặp được ba ba của con, Tiểu An trưởng thành nhất định sẽ đẹp trai y chang như ba ba vậy” cô vừa xem ngũ quan của con trai và người kia giống nhau như đúc vừa cười nói. Từ trên người của Lance cô có thể tưởng tượng được Tiểu An của cô sau này, biết được điều này khiến cho cô thực vui vẻ.

“Ba ba..”, Diệp Tiểu An đột nhiên gọi thành tiếng, đôi môi phần nộn chu lên, hiển nhiên không biết ba ba có nghĩa là gì. Diệp An An ôm chặt con vào lòng, thực xin lỗi, Tiểu An, mẹ không thể cho con được một gia đình đầy đủ, cũng không thể cho con được một người cha, tuy rằng, hiện tại anh ta đang ở ngay tại nơi này, nhưng mẹ lại không dám cho anh ta biết sự tồn tại của con...

Mẹ thực ích kỷ, thực xin lỗi, mẹ chỉ là quá yêu con. Nói xong, cô cúi đầu, nước mắt đọng lại nơi khóe mắt, chậm rãi trượt xuống cằm của cô, rơi trên mặt Diệp Tiểu An. Diệp Tiểu An vươn cánh tay nhỏ bé vuốt ve gương mặt của mẹ, đương nhiên là không biết vì sao mẹ lại thương tâm, chỉ biết cười cười, nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu của thằng bé lại có thể xua tan đi tất cả bất an của Diệp An An.

Bên trong căn phòng tổng thống của khách sạn, Lance một thân áo tắm đi ra, làn da màu lúa mạch như hòa vào cùng ánh đèn phòng, lộ ra vẻ nhẵn mịn tinh tế vô cùng. Anh đi đến trước quầy rượu, lấy ra một chai từ bên trong, rót ra cho chính mình một ly. Trong chiếc ly thủy tinh trong suốt là một loại rượu đỏ sậm, vô cùng thơm ngon.

Anh đi lại bên cửa sổ, bên ngoài trời đã tối đen như mực, xoay tròn chiếc ly trong tay, bên trong con người màu tím giống như đang che giấu một mảng đen, tựa như một vòng xoáy màu đen, sâu thẳm hun hút không thấy đáy.

anh nhìn về phía phương xa, thế giới ngoài đó đều bị ánh đèn bao phủ, ầm ầm rồi lại vụt tắt, lóe lên như những ngôi sao.

Ngày hôm sau, anh ngồi ở bên trong phòng làm việc của chính mình, cây bút trong tay chuyển động nhanh như bay. Tại nơi này, anh đang phải chủ trì hội nghị trực tuyến cùng với tổng bộ bên Anh quốc, từ sáng sớm đã bắt đầu bận bịu, mãi đến tận bây giờ, công việc trong tay anh mới thoải mái một chút, nhưng anh chính là thích cuộc sống như vậy.

Dù sao, bận rộn thì sẽ có thể quên đi rất nhiều chuyện không vui. Mà cuộc sống như thế này, anh cũng sớm đã thành thói quen rồi.

Đứng lên, anh nhìn nhìn đồng hồ trên cổ tay, thời gian quả thực là trôi qua rất nhanh, mới đó đã giữa trưa. Đi ra ngoài, bên ngoài công ty có mấy nhà ăn rất lớn, cơm cho nhân viên cũng có, nhưng lại không thích. Chỉ là ở trong này, lại không còn thói quen giống khi ở Anh quốc. Đi vào thang máy, mọi người nhìn thấy đều cung kính gật đầu chào hỏi anh, anh cũng sẽ đáp lại, không hề ít nhân viên nữ thỉnh thoảng liếc mắt đưa tình với anh, anh chỉ khẽ nhún mi, lại không nói gì thêm...

Mãi chỉ đến khi anh nhìn thấy một thân ảnh mảnh khảnh thoáng qua, anh hơi hơi dừng bước chân lại, không hiểu sao lại theo đi lên. Một người phụ nữ có dung mạo không quá mức khiến người ta phải động lòng, không ngờ lại có thể hấp dẫn toàn bộ ánh mắt của anh, mơ hồ, anh phát hiện ra, hình như anh có chút để ý đến người phụ nữ này.

Diệp An An, phải không nhỉ?!!

Diệp An An ngồi vào một góc nhỏ, cô lấy ra hộp cơm của mình, bên trong có đồ ăn cô đã làm sáng nay, đây là cơm trưa của cô, cũng là một phần duy nhất.

Lance đứng ở một bên, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm hộp cơm của Diệp An An, một ít đồ ăn dễ tiêu hóa, gợi lên hương vị ngày hôm qua anh được nếm thử, ăn rất ngon, khiến anh vẫn còn đang hồi tưởng lại dư vị của nó.

“Diệp An An”, anh đột nhiên mở miệng, Diệp An An quay đầu lại, đôi đũa trong tay thiếu chút nữa rơi xuống đất. cô đứng lên, đem đôi đũa của mình giấu ra sau lưng.

Lance lấy từ trong ví của mình ra một xấp tiền có giá trị lớn, “Tôi muốn mua lại bữa ăn trưa này của cô”, anh chỉ vào hộp cơm nói, ánh mắt hơi nheo lại. Mà khi nghe được lời nói của anh, trong mắt Diệp An An lóe lên chút dấu vết bị thương, không phải tất cả đều có thể dùng tiền là mua được, cô gạt đầu một cái, nhưng không nhận số tiền trong tay anh.

“Thực xin lỗi, tôi không phải có ý tứ đó”, khi Lance nhìn thấy nét bị thương trong mắt cô, rất nhanh rút tay về, lúc này mới phát hiện, động tác này của anh lại khiến cô cảm thấy tổn thương, anh chỉ là muốn bồi thường một ít cho cô mà thôi, những chuyện không làm mà hưởng anh không bao giờ làm, cho dù là nhân viên của mình cũng không thể như thế được.

anh ăn đồ ăn của cô, vậy thì đương nhiên phải đền lại cho cô mới đúng, nhưng có vẻ như cô đã hiểu lầm mất rồi.

“Không có gì, tôi biết rồi”, Diệp An An lắc đầu, cầm lấy đồ ăn trên bàn đưa cho anh, còn mình thì đứng sang một bên, thản nhiên hạ mắt xuống. Trong túi của cô còn một cái bánh, lát nữa là có cái để ăn rồi. Thời gian tan tầm phải còn rất lâu mới đến kia.

Lance cũng không thêm để ý phong độ là cái gì, vươn tay nhận lấy hộp cơm của cô, trực tiếp ngồi xuống vị trí vừa rồi cô mới ngồi ăn, quả thật hương vị này chính là sở thích của anh. Kỳ quái, lúc này, anh thế nhưng lại có cảm giác loại đồ ăn đơn giản này so với sơn hào hải vị còn ngon hơn nhiều lần.

“Diệp An An, sau này cô làm thêm một phần đi, tôi sẽ trả thêm tiền lương cho cô”, anh ngẩng đầu, nhìn Diệp An An vẫn đang đứng bên cạnh, vì để không làm tổn thương đến lòng tự tôn của cô, anh liền nghĩ ra một biện pháp thỏa hiệp.

Diệp An An nghe xong, ngẩng đầu lên nhìn thấy anh đã ăn hết sạch đồ ăn rồi, cuối cùng, cô đành gạt đầu một cái, hình như là càng muốn tách ra xa nhưng cuối cùng vô tâm hữu ý lại liên lụy cùng một chỗ với nhau.

Dù sao, cũng chỉ là làm thêm một phần cơm nữa mà thôi, hơn nữa lại còn được nhận thêm được một phần tiền lương, như vậy, cô sẽ là có thể mua thêm ít đồ dùng này nọ cho Tiểu An rồi.

Huống chi, anh cũng là ba ba của Tiểu An. cô muốn vì anh làm một chút gì đó. Dù sao, cũng nhờ anh đã ột bảo bối thực đáng yêu, còn cô thì lại độc chiếm một mình.

Lacne đi rồi, Diệp An An rửa sạch hộp đựng, sau đó mới lấy từ trong túi ra cái bánh, bánh thực cứng, cô phải lấy một ly nước, vừa ăn vừa uống. Không có chút hương vị gì cả, nhưng có thể no bụng a.

Lance mới vừa đi ra ngoài, mới phát hiện, có một số việc còn chưa nói cho rõ ràng, kết quả khi anh quay lại liền nhìn thấy Diệp An An đang tựa lưng lên tường, cái miệng nhỏ cắn từng miếng bánh, trong tay còn bưng một ly nước sôi.

cô có chút khó khăn nuốt miếng bánh xuống, uống thêm một ngụm nước nữa, trên mặt cũng không có oán giận gì, biểu tình vẫn là thản nhiên, thậm chí có thể nói là điềm đạm dịu dàng.

Có thể ăn no là được, cô cũng không bận tâm lắm.

anh ăn cơm trưa của cô, mà cô thì lại ở đây ăn thứ này, vậy còn ngày hôm qua thì sao, cô có gì để ăn không? Lance có cảm giác trong ngực mình có chút đau, người phụ nữ này, luôn có thể khơi dậy những cảm xúc không quen trong anh, mà giống như cô lúc này, sẽ làm trái tim của anh không thoải mái, thậm chí có thể nói là đau lòng.

“Diệp An An, cô đang ăn cái gì vậy?”, thanh âm của anh đột nhiên truyền ra, hơn nữa còn cao hơn rất nhiều. Diệp An An xoay người lại, trong tay còn đang cầm nửa cái bánh. anh cho rằng, cô chỉ là thích tự mình mang đồ ăn đi ăn, nghĩ rằng cô sẽ đến nhà ăn dưới lầu. Thế nhưng, cô không có, cô chỉ ngồi lại đây chấp nhận, ủy khuất chính mình mà thôi.

“Tôi...”, Diệp An An nắm chặt cái ly trong tay, “tôi không có tiền”, thanh âm của cô thản nhiên, đương nhiên nói ra cũng là lời nói thật. Cô phải cho Tiểu An một cuộc sống tốt, cho nên cô chỉ có thể để mình

chịu chút khổ cực, nhưng tất cả đều là vì Tiểu An, cô không có chút oán hận nào.

Không khí xung quanh dường như đang đông cứng lại, Lance nheo mắt lại nhìn chăm chăm người phụ nữ này, lông mày nhăn chặt, nửa cái bánh trong tay cô như đâm vào mắt của anh....(anh còn mún ăn nữa hả....hahaha :P).

“Vậy tại sao, tôi cho cô tiền cô lại không nhận?”, anh thực sự không thể hiểu được, trên đời này sao lại có một người phụ nữ ngốc nghếch đến mức này chứ?!!

178. Q.3 - Chương 34: Không Phải Của Tôi, Tôi Không Cần

Diệp An An thở dài một hơi, “Không phải của tôi, tôi sẽ không đòi hỏi, hơn nữa, ăn cái gì miễn có thể no là được rồi”, cô ngẩng đầu nhìn anh, trong mắt tràn đầy vẻ quật cường. Không ai biết, lời của cô còn có ý tứ khác nữa, chỉ là vì từ trước đến nay quá cố chấp nên mới đến mức thương tích đầy mình, thậm chí còn làm tổn thương đến một sinh mệnh nhỏ nhỏ. cô, không bao giờ muốn nghĩ đến nữa...

Không muốn xuất hiện cùng anh, ngoại trừ một Diệp Tiểu An, còn có trái tim đang rối bời, người đàn ông bên bờ biển kia, quả thực đã để lại một kí ức rất cuộc cũng không thể xóa nhòa trong lòng cô.

Lúc này anh đang đứng ngay ở đằng trước mặt cô, cô nhận ra anh, thế nhưng anh lại không hề nhận ra cô....vậy thì cũng tốt, không cần phải đối tốt với cô, cũng đừng cho cô nhiều những hy vọng quá.

Cảm giác chân thực như thế, giống như một điểm trí mạng.

“Đi theo tôi”, Lance đột nhiên một phen túm lấy cổ tay Diệp An An, tay anh rất lớn, nắm cổ tay của cô rất đau.

“Tổng tài, anh muốn mang tôi đi đâu?”, cô giả vờ, lúc nào cũng không muốn đến gần, nhưng mọi chuyện như thế nào lại luôn đi theo một chiều nằm ngoài sở liệu của cô, người đàn ông này vì cái gì phải cố chấp như vậy chứ.

“Tôi đã ăn đồ ăn của cô, giờ sẽ bồi thường cho cô”, anh lãnh đạm nói, còn một tay kia của anh thì đang gắt gao nắm thành quyền, loại cảm giác vừa rồi anh vẫn còn nhớ rõ.

Cho tới bây giờ chưa từng có một người phụ nữ nào khiến anh có cảm giác đau lòng giống như thế này, hương vị trên người của cô, thực sự vô cùng giống với thiên sứ bên bờ biển đêm đó.

anh không thể không bận tâm đến cô được.

Thiên sứ kia, chính là nơi mềm mại nhất trong trái tim anh. Nếu trên đời này còn có điều gì có thể khiến cho anh phải dịu dàng, có thể cho anh cảm giác hạnh phúc, thì chính là cô thiên sứ không biết có tồn tại thật kia không.

Nhân viên trong công ty nhìn thấy tổng tài mình đang kịch liệt lôi kéo một người phụ nữ, sắc mặt lạnh lẽo như sương giá, khiến người khác không dám tới gần, rõ ràng là anh đang cực kỳ tức giận, cho nên không có người nào dám há họng chen vào.

Diệp An An bị anh kéo đi như chạy, anh đi rất nhanh, bước chân cũng mau, mà cô chỉ có thể để mặc anh lôi đi, hai người đi vào nhà ăn ở lầu một.

Lance chọn một bàn đồ ăn này nọ, hai tay khoanh trước ngực nhìn người phụ nữ đang ngồi đối diện mình, Diệp An An thì đang dùng tay xoa bóp cổ tay đau của mình, vừa đau lại vừa nóng rát.

“Ăn”, anh hạ mệnh lệnh, đôi môi mím chặt, vẫn ngồi yên chỗ cũ.

“Chừng nào cô ăn xong thì chúng ta sẽ đi lúc đó”, anh gần từng tiếng nói xong, từ trước đến nay anh chưa bao giờ có chuyện rảnh rỗi mà đi ăn cơm cùng người phụ nữ nào, cô đúng là đã phá vỡ nhiều quy tắc của anh lắm rồi.

Diệp An An hạ cánh tay xuống, cả người anh toát ra vẻ lạnh lẽo, tựa lưng mình lên ghế, hai chân tao nhã bắt chéo nhau, ánh mắt tím hơi trầm xuống. Ngọn đèn nhu hòa chiếu xuống, ngũ quan anh vẫn tuấn mỹ như cũ, vẫn lạnh lùng kiên định. Giống như điêu khắc ra vậy, người đàn ông khẽ ngẩng đầu lên, đường cong của chiếc cằm vô cùng tinh tế, một khuôn mặt hết sức hoàn mỹ. Mà anh thì lại không có chút cảm giác mình lúc này chính là đang miễn cưỡng người khác.

Diệp An An ngồi yên một lúc lâu, cuối cùng đành cầm lấy đôi đũa. Thân phận của Lance cùng với ngoại hình của anh ở trong nhà ăn này đều rất thu hút ánh mắt của mọi người, cô không muốn để người khác chú ý nhiều đến mình nên cố gắng ăn, ăn rất nhanh. Mãi cho đến khi bụng không còn chỗ chứa nữa cô mới buông đôi đũa xuống. Người đàn ông từ đầu đến cuối vẫn cứ nhìn cô, trong con ngươi không chút cảm xúc, hoặc có thể là anh đã che giấu tất cả cảm xúc của mình rồi.

anh đứng lên, từ trên cao nhìn xuống người phụ nữ, ngũ quan cũng không hẳn là xinh đẹp, thân thể mảnh mai không có bao nhiêu thịt, anh không thích loại này, nhưng lại hoàn toàn hấp dẫn ánh mắt anh. Cuộc hành trình đến Trung Quốc lần này thật đúng là khiến cho anh có chút không ngờ. anh cũng chưa bao giờ nghĩ rằng, mình sẽ đối với một người phụ nữ có phản ứng lớn như vậy.

Bởi vì, cô cho anh cảm giác thật sự rất giống với thiên sứ đã cho anh tất cả bên bờ biển kia.

Nhấp môi, “ngày mai nhớ làm thêm một phần cho tôi”, anh lấy từ trong ví ra đưa cho cô một tấm thẻ, “đây là thẻ đi thang máy chuyên dụng lên tầng phòng làm việc của tôi”, nói xong, anh đi thẳng ra bên ngoài, một tay đút trong túi quần, ngẩng đầu, bên trong con ngươi màu tím có chút mê mang.

anh muốn cảm giác chính xác là gì, là thích, hay là thú vị, hoặc chỉ là lợi dụng?

Diệp An An cầm tấm thẻ trong tay, chuyện này, dường như càng ngày càng phức tạp.

Tan tầm như cũ, các đồng nghiệp trong công ty suốt từ trưa đến giờ vẫn đang bàn tán về cô, chuyện cô bị Lance kéo vào trong nhà ăn. Toàn bộ công ty đều biết hết, thậm chí còn có người chẳng thêm úp úp mở mở gì mà hỏi thẳng cô, quan hệ giữa cô và Lance là gì. cô dường như gặp phải rất nhiều phiền toái, hơn nữa đều là do người đàn ông kia gây nên, phụ nữ khi ghen chính là điên cuồng.

Nhất là người không quyền không thế, diện mạo bình thường, trong tay lại không có gì như cô, bây giờ trong công ty mỗi ngày có vẻ như càng ngày càng xui xẻo, may ra, chờ anh ta trở về là tốt rồi. Thế nhưng, nghĩ đến đây, trong lòng cô lại dâng lên một cảm giác mất mát nồng đậm. Nghĩ đến có lẽ sau khi anh quay về Anh quốc, sẽ không còn cơ hội nào gặp lại, có thể sẽ là cả đời. anh sẽ kết hôn, sống hay chết vĩnh viễn sẽ không biết trên đời này còn có một Diệp Tiểu An tồn tại.

Tiểu An của cô, có phải là rất đáng thương hay không? Mà tất cả chuyện này đều là do cô gây ra...

cô đột nhiên cảm giác chính mình có chút điên rồi, có một số việc không thể nghĩ đến. Thế giới của cô và Tiểu An, hai người như vậy là đủ rồi.

Về đến nhà, Diệp Tiểu An lắc la lắc lư đang tập đi, khi nó nhìn thấy Diệp An An, đôi chân nhỏ từng bước đi động, chậm rãi tới gần cô.

“Mẹ, ômmm...”, những từ đơn giản, thằng bé nói thực lưu loát. Diệp An An ngồi xổm xuống ôm lấy Diệp Tiểu An. Tiểu An nhà cô lại lớn thêm một chút nữa rồi, hơn nữa lại béo béo thêm, mi này, mắt này, thật sự rất giống một người đàn ông kia.

Diệp Tiểu An ôm lấy cổ Diệp An An, hôn một cái thật kêu trên mặt mẹ, sau đó liền cười vui vẻ.

Buổi sáng, Diệp Tiểu An còn đang ngủ, Diệp An An đã dậy sớm rồi, cô hết sức cẩn thận để cho tiếng động của mình thật nhỏ, không muốn đã quấy rầy đến con trai đang ngủ say. Cô bước vào bếp lấy tạp dề đeo lên, lại có chút thất thần, cầm lấy đồ ăn trong tay, hôm nay cô phải làm hai phần cơm trưa cho hai người, Lance một phần, và cô một phần.

Diệp Tiểu An vẫn là nhờ dì Lí trông hộ, kỳ thật cô rất ngại ngừng, mỗi ngày đều phải nhờ bà chăm sóc con trai, nhưng cô thật sự không còn cách nào khác. cô không thể nào mang theo Tiểu An đi làm, cũng may là

đi Lí đã nghỉ hưu chỉ ở nhà, mà bà cũng thực thích Tiểu An, cho dù Tiểu An chưa đem sang thì bà cũng tự mình sang đón thằng bé về nhà mình.

Diệp Tiểu An hé hé đôi môi hồng phấn, vươn cánh tay mập mạp nhỏ bé ra bái bai An An. Diệp Tiểu An thật sự rất quái lạ, tuy rằng nó chỉ có buổi sáng và buổi tối mỗi ngày mới được gặp mẹ nhưng nó lại giống như một tiểu đại nhân vậy, chưa bao giờ khiến người khác phải phiền lòng.

Đi Lí nhìn hai mắt màu tím cực kỳ xinh đẹp của Diệp Tiểu An, đứa nhỏ này, sao càng lớn nhìn càng đẹp trai, môi hồng, da trắng, ngay cả ánh mắt cũng càng ngày càng sáng, so với ảnh chụp của mấy cục cưng quảng cáo sữa bột còn xinh đẹp hơn rất nhiều. Đứa nhỏ này không giống An An, thế này, quả thật bà không thể tưởng tượng được, cha của đứa nhỏ này là người như thế nào mà lại có thể sinh ra đứa nhỏ thông minh mà đẹp đẽ như thế này

179. Q.3 - Chương 35: Tiểu An Đáng Thương

“Tiểu An, mẹ đi rồi, bà mang cháu đi chơi”, đi Lí nói xong, ôm Diệp Tiểu An xoay người, lại ngừng lại, Diệp Tiểu An tha thiết nhìn theo hướng mà Diệp An An rời đi, cái miệng nhỏ nhắn mếu mếu, trong mắt dâng lên một tầng hơi nước, thỉnh thoảng lại đảo quanh, tùy ý sẽ rơi xuống.

“Mẹ, mẹ mẹ...”, thằng bé thỉnh thoảng lại gọi Diệp An An, nước mắt cuối cùng cũng không giữ được mà từng hạt từng hạt rơi xuống.

“Đừng khóc, Tiểu An ngoan, bà mang cháu về nhà”, đi Lí ôm chặt Tiểu An, mà Diệp Tiểu An khi nghe được thanh âm hiền hậu này thì quay đầu lại, tay thì ôm cổ còn đầu thì tựa lên trên vai của bà.

Nó cũng chỉ là đứa trẻ con mới một tuổi thôi, sao có thể rời xa mẹ được. Tuy rằng, đứa nhỏ này quá mức thông minh, nhưng Diệp An An đối với nó, vẫn luôn là một người không thể thay thế được, mà cô cũng thế.

Hai mẹ con này thực vất vả. Bà thở dài một hơi, đi vào phòng mình.

Diệp An An tới công ty, không hề bất ngờ khi gặp phải ánh mắt xem thường của nhiều người, cô không nói gì, chỉ lặng lẽ đi vào chỗ làm việc của mình, trên bàn đã để lên một đồng tài liệu phải photo.

‘Cô xem diện mạo cô ta kìa, tổng tài sao lại có thể để ý đến chứ’.

‘Đúng vậy, thật sự là không biết cô ta dùng thủ đoạn gì, quả thực là nhìn không ra đây’.

Âm thanh bàn tán sôi nổi truyền đến, còn Diệp An An chỉ biết cúi đầu làm việc. cô không biết phải giải thích như thế nào, có lẽ càng giải thích lại càng có thêm chủ đề cho người ta nói, chỉ bằng im lặng không nói gì thì hơn. Dù sao, giữa cô và Lance cũng không có gì hết, nghe nói, anh không lâu nữa sẽ quay về Anh quốc rồi.

Nghĩ đến đây, động tác trong tay cô bắt đầu chậm chạp.

Phải không, phải đi về, về sau sẽ không còn gặp lại nữa.

Giữa trưa, cô xoa bóp hai bắp vai đau nhức của mình, công việc hôm nay rất nhiều, từ sáng sớm cô đã phải bận bịu không dứt, ngay cả nước cũng chưa được uống một ngụm. Có vài tài liệu ngày hôm qua đã được in rồi, nhưng giờ lại phải in lại một lần nữa. cô không muốn đi tìm người khác để tranh luận, cô cũng sẽ không cãi nhau, lại càng không muốn rắc thêm phiền toái vào người.

‘Diệp An An, có điện thoại’, người bên cạnh gọi tên cô, đặt tài liệu trong tay xuống, sắc mặt thoáng thay đổi. Điện thoại??? chắc chắn sẽ không phải là Tiểu An, mà ở đây, cô căn bản không quen biết người nào, ngoại trừ Tiểu An ra, cô thật sự không nghĩ ra là ai đang gọi mình, bước chân của cô gấp gáp, có thể nói là từng bước đi đều là vô cùng kích động. Đi ra ngoài rồi, cô vội vàng cầm lấy điện thoại đặt ở bên tai, cũng không có hỏi người ở bên kia là ai, theo bản năng cho rằng đây là điện thoại của đi Lí.

“Dì Lí, có phải Tiểu An xảy ra chuyện gì rồi không?”, giọng nói của cô rất sốt ruột, thậm chí nghe như sắp khóc đến nơi rồi.

Lance nắm chặt điện thoại trong tay, không rõ vì sao cô đột nhiên khẩn trương vậy. Còn có, Tiểu An trong miệng của cô là ai? Có thể nghe ra được, lúc này cô đang vô cùng khẩn trương cùng sợ hãi, rõ ràng đều là bởi vì người tên ‘Tiểu An’ kia.

Tiểu An là ai? Nghe cái tên, là em trai của cô sao?

“Diệp An An, đi lên phòng làm việc của tôi ngay lập tức!”, thanh âm của anh đột nhiên trở nên lạnh lùng, trong lòng bởi vì ‘Tiểu An’ kia mà rất không thoải mái, “nhớ đem theo luôn phần của cô nữa”, anh lại bổ sung thêm một câu. Buông điện thoại xuống, mi tâm anh nhíu chặt lại một chỗ. Đường như suy nghĩ của anh càng ngày càng vì người phụ nữ này mà trở nên rối bời.

Diệp An An nghe được giọng đàn ông trong điện thoại, lúc này mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, có điều nháy mắt lại bắt đầu hồi hộp hơn. cô cúp điện thoại, cầm lấy hộp cơm của mình, trong này có phần ăn của hai người. cô cầm tấm thẻ kia đi tới thang máy. Thang máy của nhân viên, từ trước đến nay vốn luôn luôn chật chội, nhất là hiện tại, tới thời gian mọi người đi ăn cơm trưa, quá mức tắc nghẽn.

Quét qua tấm thẻ từ, cô bước vào bên trong, hộp cơm trong tay cũng hơi nặng một chút. cô không biết Lance đến tới cùng là muốn làm cái gì, cô chỉ hy vọng, anh đơn giản là chỉ thích những đồ ăn mà cô làm thôi.

Đi lên lầu, đứng ở trước cửa phòng làm việc, cô đang định vươn tay ra gõ cửa thì cánh cửa đột nhiên lại được mở ra, thân ảnh cao lớn của Lance bất thành linh xuất hiện trước mặt cô.

cô ngẩng đầu lên, phát hiện rằng, người anh thực sự rất cao.

“Sao bây giờ cô mới đến, tôi đói bụng lắm rồi”, thấy được cô, anh như được thổi phào nhẹ nhõm, không khách khí đoạt lấy hộp cơm trong tay của Diệp An An. Người phụ nữ này cảm tình con ốc sên sao, chậm chạp quá mức. anh đợi phải được nửa tiếng rồi, còn tưởng rằng cô đã xảy ra chuyện gì rồi chứ.

Lance một tay đóng cửa phòng làm việc lại, trái tim của Diệp An An cũng bởi vì một tiếng ‘rầm’ đó mà đập nhanh thêm mấy phần, nơi này hiện tại chỉ có hai người bọn họ, khiến cô có chút không được tự nhiên.

Lance cầm hộp cơm ngồi lên chiếc ghế sofa duy nhất trong phòng, anh lấy từ trong ngăn tủ ra hai cái chén và hai đôi đũa mới tinh, đem đồ ăn trong hộp chia làm hai phần.

Mình anh bưng lên một phần rồi ngồi ở một bên, nhưng khi ngẩng đầu lên, lại có chút cau mày không vui, “còn đứng đó làm gì, lại đây ăn”, anh thấy Diệp An An giống như tên đầu gỗ đang đứng ở cửa, tỏ ra vẻ vô cùng không vui, mà mỗi lần người phụ nữ này luôn khiến anh có một loại xúc động muốn mắng ra ngoài.

Diệp An An đi lại, bưng cái chén lên, nhìn người đàn ông đang ăn thực bình tĩnh, Diệp An An có chút hoảng hốt, giống như cô đang nhìn thấy cảnh một nhà ba người đang cùng nhau ăn cơm, người chồng có đôi mắt màu tím vô cùng ôn nhu nhìn con trai đang ngồi trong lòng anh có diện mạo giống anh như đúc, mà người vợ bên cạnh chính là cô....

Tay cô run lên một chút, nhanh chóng cúi đầu, cô sao có thể có ý nghĩ như vậy được. cô đứng à diên rồi, từ khi nhìn thấy người đàn ông này đã diên rồi.

Người đàn ông ăn xong, đem chén đặt sang một bên, nhìn tiểu nữ nhân vẫn còn đang cúi đầu ăn. cô ngồi cách anh rất xa, hai đầu của ghế sofa, chia ra mỗi người một đầu, người phụ nữ này, rõ ràng là rất sợ hãi. Động tác lúc nào cũng giống như đang phòng bị, anh có thể hiểu ra, cô không muốn ở một chỗ với anh nhiều.

Được, được lắm, Lance Corrine này, lần đầu tiên có người ghét bỏ.

Diệp An An có chút ăn không vào cơm trong chén, nếu mỗi ngày đều phải ăn như vậy, không biết cô có bị bệnh về tiêu hóa không nữa, mà giờ cô còn có tâm tư nói giỡn, nhưng khi hơi thở nam tính thuần thực thính thoảng lại bay vào mũi cô, khiến cô có chút khẩn trương.

Cuối cùng cũng ăn xong cơm trong chén, chắc phải mất đến nửa tiếng đồng hồ. Thời gian cô đang ăn kia, người đàn ông khiến cô sợ hãi mà trốn tránh liền nhìn cô suốt thời gian đó.

Ngẩng đầu, không biết từ khi nào thì Lance đã chuyển sang ngồi ngay bên cạnh cô, dường như cô có thể cảm giác được độ ẩm từ trên cơ thể của anh, giống như đêm bên bờ biển kia vậy, có chút nóng bỏng. (cô này đúng là sắc nữ mà =))

“Trên mặt cô có dính cơm”, anh nói thực bình tĩnh, cũng thực bình thường, Diệp An An còn chưa có phản ứng gì, liền nhìn thấy một bàn tay to lớn đang vươn đến chỗ cô. Ngón tay Lance nhẹ nhàng chạm vào gương mặt của cô, mới phát hiện, làn da của cô vô cùng đẹp. Mịn màng mà trắng nõn, anh nghĩ đến trang điểm chính là thiên tính của phụ nữ, không thể tưởng được, có người lại có làn da đẹp như thế. Thậm chí, ngay cả một chút lỗ chân lông cũng nhìn không thấy, mà vốn dĩ lại không dùng chút đồ trang điểm nào.

Tay anh chỉ lướt qua gương mặt cô, nhẹ giống như lông chim chạm vào, thân thể Diệp An An cứng ngắc. Nháy mắt, trên mặt cô nổi lên một tầng hồng nhạt. Ngón tay anh giống như mang theo một luồng điện, không ngừng làm cho tim cô đập tăng tốc...

180. Q.3 - Chương 36: Màu Sắc Ấm Áp

Người đàn ông này chạm vào lại không làm cho cô cảm giác chán ghét, thậm chí còn khiến cô quên đi mất phải phản ứng như thế nào, tựa như đang tiến vào giữa đôi mắt xinh đẹp vô cùng của anh, nơi đó giống như có một vòng xoáy, làm cho cô rất cuộc không thoát ra được.

Cánh môi trơn mềm nhẹ nhàng mở ra, Lance gắt gao nhìn chằm chằm khuôn mặt của Diệp An An, ngón tay khẽ chạm lên môi cô, sắc hồng tự nhiên thuần khiết, ngay cả son cũng không bôi, thực sạch sẽ, cũng thực tươi mát.

Đột nhiên, anh thuận theo khát vọng chính mình, cúi đầu hôn lên đôi môi cô, thật sự giống như trong tưởng tượng của anh vậy, người phụ nữ này tuy rằng không phải là xinh đẹp quá mức, nhưng loại thân nhiên ôn nhu trên người cô lại khiến anh như bị mê hoặc.

Môi của cô thực mềm mại, rất mềm, loại hương vị này giống như đã quen thuộc từ lâu, đem những khoảng trống trong tim anh cuối cùng cũng chạm rãi lấp đầy.

Lance cẩn thận hôn môi Diệp An An, cũng không có đi sâu vào quá, chỉ là nhẹ nhẹ môi chạm vào môi, môi của cô thực thơm mềm, thực ngọt, giống như một hương vị nào đó trong kí ức của anh.

Như là mùi vị trái cây nhàn nhạt, Diệp An An nhẹ nhàng chớp hàng mi, Lance chậm rãi hé mở đôi mắt tím, nhìn thấy ánh mắt có chút mê ly của Diệp An An, không ngờ rằng tâm tình trở nên rất tốt, xem ra, cô đối với nụ hôn của anh, cũng không bài xích như vậy.

Một chút vàng sáng màu tím mềm mại phản chiếu trong mắt cô, đột nhiên, cô mới ý thức được mình vừa làm cái gì, người đàn ông này hôn rất nhẹ, rất ôn nhu, làm cho cô thể nhưng lại có chút say lòng. Tựa như ở bãi biển đêm đó, anh cho cô sự dịu dàng chưa từng có, cho cô dũng khí để tiếp tục sống. Hơn nữa, anh còn cho cô một Tiểu An đáng yêu.

Nhưng cô sao có thể bị u mê mất phương hướng thể này, giữa cô và anh, không có khả năng, giữa hai người không có tình yêu, không có thích, có lẽ là chẳng có gì hết, vậy thì anh ta đem cô thành cái gì?

Bỗng nhiên đẩy mạnh ra, Diệp An An cầm lấy hộp cơm bên cạnh, chạy ra bên ngoài. Mà Lance thì còn đang sửng sốt tại chỗ, mơ hồ nhìn thấy một tia hơi nước trong mắt cô trong khoảnh khắc cô xoay người rời đi.

Anh vẫn ngồi lại trên sofa, đưa tay lên cào cào mái tóc của mình, cả người ngả dựa lên lưng ghế. Anh không không chế được, vì một người phụ nữ tên là Diệp An An.

Đứng lên, anh đi đến bên cửa sổ sát đất, anh thích cảm giác đứng từ trên cao nhìn xuống, lấy từ trong túi ra một điều thuốc, châm chút lửa. Anh đứng nhìn xuống phía dưới, bên trong con người lóe lên vô số những cảm xúc tâm tình, cuối cùng lại đem tất cả che giấu đi. Chỉ có hai bên thái dương anh là nhuộm đậm một mảnh vàng óng của ánh mặt trời chiều, lộ ra vẻ vô cùng đẹp đẽ, mà biểu tình vẫn khó hiểu như cũ.

Diệp An An trở lại vị trí làm việc của mình, ánh mắt mọi người nhìn cô dường như đều mang theo vẻ kì lạ. Bị người khác xem thường cô đã sớm thành thói quen, nhưng cũng khó tránh khỏi trong lòng sẽ có chút khó chịu.

Cô tránh vào bên trong toilet, không biết phải làm thế nào để bình ổn lại tâm mình, người đàn ông kia vốn chỉ là xuất hiện cùng với cô một chỗ mà thôi, mà giữa bọn họ chỉ có quan hệ với nhau là Tiểu An. Nếu không có sự xuất hiện của hắn, cô sẽ một mình nuôi nấng Tiểu An thành người, bởi vì đó là bảo bối mà ông trời đã cho cô. Nhưng hiện tại anh lại xuất hiện, còn không biết trên thế giới này còn có một đứa nhỏ của anh và cô.

Trên môi vẫn còn lưu lại cái cảm giác tê dại hồi nãy, cô nhẹ nhàng lấy tay chạm lên môi mình, ánh mắt đảo qua, ngón tay của cô khựng lại giữa chừng, người phụ nữ trong gương kia là cô sao? Lúc này, trên gương mặt cô phủ một tầng đỏ ửng giống như hoa đào, khiến cho ngũ quan bình thường của cô trở nên xinh đẹp hơn một chút.

Cô vội vàng lắc lắc đầu, mở khóa nước lên, không ngừng vốc nước lạnh tạt lên mặt mình, nước lạnh như băng làm cho nhiệt độ trên mặt cô giảm đi chút ít, nhưng nhiệt độ nơi trái tim có phải cũng sẽ hạ theo hay không? Cô nghĩ đến tâm của mình như bị nắm chặt, lúc này còn đang đập thật mạnh, có một loại cảm giác nói không nên lời, tựa hồ đã khuấy rây toàn bộ cuộc sống của cô mất rồi.

Cô đi ra ngoài, người bên cạnh đều quàng cho cô những cái nhìn khinh khỉnh, giống như cô thiếu bọn họ nửa cái bánh vậy, cô chỉ biết cười khổ một tiếng. Bọn họ nghĩ rằng, Lance sẽ làm gì với cô sao. anh chẳng qua chỉ là đem cô trở thành đầu bếp của mình mà thôi, nếu có thể, cô nguyện ý trở lại cuộc sống như trước kia, cuộc sống chỉ có cô và Tiểu An.

Bởi vì người đàn ông này dường như đã xâm nhập vào thế giới của cô và Tiểu An mất rồi.

Nhưng là, có lẽ rất nhanh, anh sẽ rời đi, rời khỏi bọn họ....

Mà Tiểu An đáng thương của cô, thậm chí còn không biết nó có một người cha thật sự.

Đến khi về đến nhà, trời đã gần tối, cô sang nhà dì Lí ôm Tiểu An về, Diệp Tiểu An vừa thấy cô, liền cực kì vui vẻ, cánh tay nhỏ bé gắt gao ôm lấy cổ của cô, sống chết cũng không chịu buông tay.

“Mẹ...mẹ...”, thằng bé gọi cô, thanh âm ngọt ngào làm cho Diệp An An cảm giác được một loại thỏa mãn chưa từng có.

“Bảo bối, hôm nay có ngoan không hả?”, Diệp An An tựa trán mình lên trán Tiểu An, thứ duy nhất mà hai mẹ con giống nhau, có lẽ là cái trán.

Hiệp tiểu tiểu an chu môi mình lên hôn một cái thật kêu lên má của Diệp An An, sau đó liền cười khanh khách, rõ ràng là vô cùng vui vẻ.

“Tiểu An ngoan”, Diệp An An cũng hôn lại một cái lên khuôn mặt nhỏ nhắn non mềm của con trai, sau đó ôm nó đi vào ngôi nhà nhỏ của hai mẹ con. Nhà của họ không lớn lắm nhưng hai mẹ con đều rất thích, bởi vì nơi này họ có thể ở cùng nhau....

Trong phòng khách sạn năm sao, Lance mặc một thân áo tẩm trắng tinh đứng bên cạnh cửa sổ sát đất, mà bên trong phòng tắm hình như đang có tiếng nước chảy ào ào...

Mãi đến hồi lâu sau, từ bên trong đi ra một thân ảnh phụ nữ cả khuôn mặt và dáng người đều rất xinh đẹp, cũng chính là người bạn gái mà Lance đã mang theo trong buổi yến tiệc ngày trước.

“Lance...”, người phụ nữ gọi tên của anh, giọng nói ngọt đến ngây người, mà Lance lại giống như không nghe thấy gì, ánh mắt anh vẫn tiếp tục nhìn ngoài kia.

“Lance, bên ngoài có gì đẹp bằng em sao?”, người phụ nữ đi đến gần, từ phía sau lưng ôm lấy eo của anh, đem thân thể vô cùng đầy đặn của mình áp vào lưng anh, khiến anh có thể cảm nhận một cách rõ ràng được thân thể có lỗi có lỗm của cô ta, quyến rũ lộ liễu như thế, nếu là đàn ông thì không thể không động lòng sao.

Lance đột nhiên quay đầu lại, hai mắt nheo lại nhìn vào gương mặt xinh đẹp của người phụ nữ này, mà áo tắm trên người cô ta đã muốn rơi xuống tới đầu vai rồi, cực kì gợi cảm.

“Em rất đẹp”, Lance liếc mắt nhìn từ đầu đến chân của cô ta một cái, ca ngạo như vậy giống như đang nói cho có lệ mà thôi.

“Phải không, chẳng lẽ anh còn không động tâm sao?”, người phụ nữ ngẩng đầu, cánh môi chạm vào môi anh. Người đàn ông này chính là một cực phẩm, từ dáng người, tướng mạo hay gia thế, đều có thể nói là rất hoàn mỹ, nhất là cặp mắt kia, chính là một màu tím hiếm thấy, càng nhìn càng khiến người ta phải trầm mê, nếu, có thể vĩnh viễn được ở cạnh anh, vậy là tốt rồi.

‘Động tâm?’, Lance lạnh lùng hừ một tiếng, đẩy người phụ nữ đang bám chặt vào người anh như bạch tuộc ra, cho dù là động tâm, cũng không thể nào là cô ta. Nhìn chằm chằm vào đôi môi đỏ mọng của cô ta, anh đột nhiên nhớ tới nụ hôn ngọt ngào mang theo vị hoa quả cùng với cô gái lúc trưa nay, thế nhưng lập tức đã không còn chút hứng thú nào.

Người phụ nữ như thế này, khiến anh có cảm giác, rất bẩn.

Anh móc từ trong ví của mình ra một xấp chi phiếu, sau đó tùy ý viết một chuỗi con số, liền quăng cho người phụ nữ đang đứng trước mặt mình.

181. Q.3 - Chương 37: Ngã Bệnh

“Cô có thể đi”, anh lạnh lùng nói, sau đó lại xoay mình lại, đem người phụ nữ kia như không tồn tại...

“...”

“Lance, chúng ta còn chưa có...”, người phụ nữ cầm chi phiếu, khi nhìn đến những con số trên đó thì hai mắt sáng rực lên, cô ta rất thích tiền, nhưng hiện tại cô ta càng muốn có được người đàn ông này hơn. Nhưng xem ra, anh ta có vẻ như chẳng để cho cô chút cơ hội nào.

“Đừng để cho tôi phải nói đến lần thứ hai”, Lance vẫn không quay đầu lại, nếu là một người phụ nữ thông minh, tự nhiên sẽ hiểu ý tứ trong lời nói của anh, bây giờ còn nhẹ nhàng mà bảo cô ta đi ra, nhưng còn những nhằng thêm lát nữa chắc là anh sẽ trực tiếp quăng cô ta ra ngoài. Nếu không ngại mất mặt thì cô ta cứ việc thử.

Người phụ nữ tức giận giẫm chân một cái, mặc quần áo của mình vào rồi ra ngoài luôn. Nhưng khi đi đến cửa, cô ta bỗng quay lại nhìn thoáng qua Lance, phía bên ngoài cửa sổ, dường như còn thú vị hơn cô thì phải.

Cô thực sự đã quá thất bại, phỏng chừng người đàn ông kim cương này, cô chẳng có cơ hội nào.

Cánh cửa ‘rầm’ một tiếng đóng lại, Lance vẫn đứng tại chỗ, ánh đèn rực rỡ mới lên, cảnh đêm tại thành phố này, đối với anh, lại hiện ra có chút xa lạ.

Diệp An An, đột nhiên anh bắt tri bắt giác nhớ đến cái tên này, cũng bắt đầu nghĩ đến bữa cơm trưa ngày mai. Anh rất ít khi phải chờ đợi cái gì, nhưng lúc này đây, anh thật sự rất mong chờ.

Diệp An An ôm hộp cơm, có chút do dự bước từng bước lên trên lầu trên. Nhưng lúc này cô lại không đi bằng thang máy, vừa rồi anh mới vừa thúc dục, chính là nghe được thanh âm của anh, trái tim của cô không khỏi đập mãnh liệt hơn. Ôm chặt hộp cơm của mình, giống như làm như vậy mới có thể cho chính mình được chút dũng khí vậy.

Mãi đến khi đi lên được tầng trên cùng thì chân của cô đã muốn rã rời, ngẩng đầu lên, cô liền nhìn thấy Lance đang ngay đằng trước, hai tay khoanh trước ngực, rõ ràng là đã có chút mất kiên nhẫn vì phải chờ đợi.

“Thang máy hỏng rồi sao?”, giọng điệu của anh thực lãnh đạm, phải biết rằng, từ lúc gọi điện thoại giục cô đến giờ đã được gần nửa tiếng rồi. Một khoảng thời gian nhiều như vậy, thì ra cô đang đi cầu thang bộ. Người phụ nữ này không biết đầu óc của cô ta đang nghĩ gì nữa.

“Không có, không có”, Diệp An An vội vàng lắc đầu, “Là do tôi đang giảm béo”, cô đột nhiên nhớ tới lí do này, nhưng Lance nghe xong chỉ nhàn nhạt liếc mắt cô một cái, khóe môi hơi nhếch lên.

“Cô cũng cần sao?”, anh nhìn về phía ngực của cô, Diệp An An quần bách cả mặt đỏ bừng. Kỳ thật, cô không cần giảm gì nữa, mà cần tăng cân mới đúng. Cái cơ này quả thật là buồn cười.

Nhận lấy hộp cơm trong tay Diệp An An, bên trong vẫn còn ấm. Anh nhân tiện túm luôn cánh tay của cô, Diệp An An muốn giãy ra, lại bị anh quăng cho cái nhìn cảnh cáo. Sau đó, cô đành mặc cho anh lôi kéo mình đi.

Hai người thực ra cũng không quen biết quá, nhưng khi ở chung một chỗ thì lại có một cảm giác thân thuộc nói không nên lời, anh biết, mà cô dường như cũng hiểu được.

Bên trong phòng làm việc, Lance ngồi xuống mở hộp cơm ra, không cần Diệp An An nói cái gì, trực tiếp đem cơm trong hộp chia đôi, anh còn cố ý bới vào chén Diệp An An nhiều hơn một chút, cô gái này, quả thực là rất gầy.

Diệp An An đang ăn cơm, nhưng hốc mắt lại như nóng lên, động tác lơ đãng như vậy cũng khiến cô cảm động, chưa từng có người nào đối với cô như thế, chưa từng có...

Kỳ thật, cô rất dễ bị làm cho cảm động, thật sự.

Không khí bên trong phòng im lặng lạ thường, mà hôm nay cũng không phát sinh chuyện gì. Hết thấy đều bình thường như thế, tựa như nụ hôn kia của hai người chỉ là một giấc mộng, cô vẫn là nhân viên kiêm đầu bếp lâm thời của anh. Có điều, Diệp An An lại không hề nhận ra, có khi lơ đãng, hai người như đã lạc mất cảm tình của chính mình.

Tại một căn biệt thự ba tầng, Cố Nghê Y đang ngồi trên sofa, còn đứng cạnh là bảo mẫu đang ôm Mục Khả Tâm, thỉnh thoảng dỗ dành nó, đến một lúc sau, người hầu kia bởi vì có việc cho nên đem mục tâm đặt xuống bên cạnh Cố Nghê Y rồi đi ra ngoài.

Đôi môi đỏ mọng của Cố Nghê Y mấp máy, cô trừng mắt nhìn đứa bé gái bên cạnh, đây là con gái của cô, tuy rằng là do cô sinh ra, nhưng nó với cô một chút cảm tình cũng không có. Nó được sinh ra chính là vết nhơ dai dẳng của cô, từ ngày đầu tiên nó ra đời, cô đã có loại cảm giác này, quả nhiên, từng ngày từng ngày nó lớn lên, ngũ quan so với cô càng ngày càng một trời một vực, tất cả cảm tình của cô với đứa con này cũng từ từ mà biến mất hầu như không còn.

Mỗi lần nhìn đến gương mặt của nó, cô liền cực kì buồn bực, không giống cô, lại không giống Mục Nham.

“Mẹ...”, Mục Khả Tâm đã hơn hai tuổi rồi nên cũng bắt đầu biết nhận thức, con bé biết người mẹ này không thích nó. Bởi vì mẹ chưa từng cười với nó, lại rất ít ôm nó, nhưng dù sao nó vẫn rất thích mẹ.

Vươn cánh tay nho nhỏ ra, cánh môi của Mục Khả Tâm hơi run rẩy, “Mẹ, ôm Khả Tâm một cái”, thanh âm của nó rất nhỏ, nghe ra trong đó còn mang theo chút sợ hãi, nhưng rất muốn được mẹ ôm, đứa nhỏ đối với tình thương của mẹ là khát vọng trời sinh, cũng là thiên tính.

Cố Nghê Y chỉ nhìn nhìn nó, ngay cả cử động một cái cũng không thêm động, Mục Khả Tâm liền đứng dậy trên sô pha, đi đến bên Cố Nghê Y.

“Mẹ, mẹ...”, con bé gọi mẹ, rõ ràng là không hiểu sự chán ghét là gì trong mắt của Cố Nghê Y.

“Tránh ra”, cô ta đột nhiên đẩy mạnh, kỳ thật, ý định của cô ta chỉ là muốn đẩy con bé cách xa mình ra, cô ta không muốn ôm nó, nhưng không ngờ rằng, mình đã quên mất, Mục Khả Tâm chỉ là một đứa trẻ con, sô pha đã không chắn được thân thể của con bé, mà khí lực của cô đã quá lớn mất rồi.

Kết quả là thân mình tròn tròn nho nhỏ của Mục Khả Tâm từ trên sô pha trực tiếp lặn xuống đất, bảo mẫu liền nghe thấy một trận khóc thét, vô cùng thê lương, vội vàng từ bên trong đi ra, kết quả bà liền nhìn thấy Mục Khả Tâm đang nằm trên mặt đất, cả người bị dọa đến chân tay nhũn cả ra.

Ông trời ơi, bé gái đang chảy máu trên mặt đất là tiểu thư sao.

“Tiểu thư...”, bà vội vã ngồi xổm xuống, ôm bé gái trên mặt đất lên, cái trán con bé đều là máu, còn đang chảy ra không ngừng. Sắc mặt bảo mẫu tái nhợt, chân tay bắt đầu luống cuống cả lên.

Mục Khả Tâm khóc không ngừng, khàn cả cổ, chỉ có trong cổ họng thỉnh thoảng lại phát ra tiếng nức nở, mà Cố Nghê Y thì đứng ở một bên, không thể tin được nhìn đứa con gái trên mặt đất. Cô ta không phải cố ý, thật sự không cố ý, cô ta chỉ muốn đẩy con bé ra, không nghĩ rằng sẽ làm nó bị thương.

“Xảy ra chuyện gì vậy?”, Mục Nham trực tiếp đẩy cửa ra, hần từ bên ngoài đã nghe thấy tiếng con gái khóc, ngay cả xe cũng không thêm khóa liền đi thẳng vào nhà, đến khi nhìn thấy thân thể nho nhỏ đang chảy máu nằm trong lòng bảo mẫu thì đồng tử của hần mạnh mẽ co rút.

“Khả Tâm”, hần chạy nhanh về phía trước, trực tiếp đoạt lấy Mục Khả Tâm từ tay bảo mẫu, Mục Khả Tâm bị đau đến không mở được cả mắt ra, cả thân mình không ngừng run rẩy, lúc này nó một chút thanh âm cũng không còn.

Mục Nham gắt gao ôm con gái, nhìn về phía Cố Nghê Y, ánh mắt khát máu lạnh lùng làm cho Cố Nghê Y tối sầm lại, có chút bất an ngồi phịch xuống ghế...

182. Q.3 - Chương 38: Không Ai Giúp Đỡ

Cô biết, lúc này đây Mục Nham tạm sẽ không bỏ qua cho cô.

Mục Nham ôm con gái nhanh chóng xông ra ngoài, Cố Nghê Y khi nghe đến một trận tiếng bước chân hỗn loạn rồi đi mới có chút phản ứng lại.

Khả Tâm, dù sao cũng là cốt nhục của mình, cho dù là không thích thì cũng không thể thay đổi sự thật nó là con gái của cô, còn có máu trên người con bé, khiến cho cô ngay cả bước chân cũng vững được.

Cô rất nhanh đi theo ra ngoài, trực tiếp đón một chiếc taxi rồi đi lên, tay cô gắt gao nắm chặt một chỗ, căng thẳng đến mức nói không nên lời.

Mà ở một con đường khác, Diệp An An ôm chặt đứa con mình, không ngừng chạy, mà đứa nhỏ trong lòng sắc mặt cô ửng hồng, hô hấp vô cùng dồn dập đứt quãng. Ánh mắt xinh đẹp trong veo bình thường luôn mở to thì lúc này đang nhắm chặt lại, hai hàng lông mi sụp xuống.

“Tiểu An, đừng sợ, mẹ mang con đi bệnh viện”, cô dùng má chạm vào người con mới phát hiện, nhiệt độ trên người thằng bé càng ngày càng cao, căn bản là không có dấu hiệu hạ xuống được chút nào. Đều là do cô không tốt, không chú ý tới sự bất thường của Tiểu An, đợi cho đến khi phát hiện ra thì Tiểu An đã sốt cao không giảm.

Diệp Tiểu An mở hai mắt, màu tím trong mắt vô cùng ảm đạm, nó vươn cánh tay mập mập tay nhỏ bé của mình sờ vào má Diệp An An, giống như đang an ủi cô vậy.

“Mẹ...”, thằng bé chỉ kêu một tiếng, sau đó liền mê man thiếp đi. Chỉ có nhiệt độ trên người nó là càng ngày càng tăng, nhưng chân tay của nó lại lạnh như băng, khuôn mặt thì càng hồng hơn.

Diệp An An ôm chặt Diệp Tiểu An trong ngực, chạy đến bệnh viện gần nhất. Bởi vì rất sốt ruột đến nỗi cô quên mất là có thể ngồi xe đến.

Lúc này trong bệnh viện vô cùng hỗn loạn, các bác sĩ đều cùng hướng về một phía mà vội vàng, cho nên không có ai rảnh để tiếp hai mẹ con.

Vô luận cô thỉnh cầu như thế nào cũng không một ai để ý đến cô, chỉ vội vàng vàng đi nơi nào không biết. Cô bây giờ thực sự cảm nhận được cái gì là tuyệt vọng.

Đứa nhỏ trong lòng mình hô hấp càng ngày càng yếu, Diệp An An đã muốn không biết phải làm sao bây giờ. Cô cảm giác chính mình như đang lâm vào ngõ cụt.

“Thực xin lỗi, bác sĩ”, một tay cô ôm con trai, một tay kéo áo của một bác sĩ đi ngang qua, “bác sĩ, con trai tôi bị bệnh, xin ông cứu con tôi được không?”.

“Van cầu ông, bác sĩ, xin ông hãy cứu nó”, Diệp An An đau khổ cầu xin, nước mắt trượt qua cằm rơi ngay trên gương mặt đỏ bừng của Diệp Tiểu An. Bác sĩ nhìn đứa bé trong lòng cô. Đứa bé này liếc mắt một cái cũng có thể nhìn ra đang bị sốt cao không giảm, quả thật là cần phải cấp cứu nhanh chóng, bằng không, một đứa trẻ còn nhỏ như vậy nhất định sẽ bị đốt đến hỏng bộ não mất. Thế nhưng cấp trên có chỉ thị, bây giờ bọn họ đều phải đi cứu một đứa bé khác.

“Thực xin lỗi, xin cô đi tìm người khác đi”, ông ta nói một cách khó khăn, cuối cùng vẫn là lựa chọn bỏ mặc người phụ nữ đáng thương này, bởi vì ông thực sự không còn cách nào khác.

Diệp An An thật sự hết hy vọng, Tiểu An, cô nâng khuôn mặt con trai lên kề sát vào mặt mình, nhiệt độ rõ ràng như vậy tựa hồ muốn làm phỏng cả người của cô. ‘Thực xin lỗi, Tiểu An, là mẹ vô dụng, mẹ không bảo vệ được con’, cô thì thào tự nói, một mình trơ trọi đứng giữa lối đi, ánh mắt trống rỗng vô thần, “Tiểu An, đừng sợ” cô hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của con trai, “mẹ sẽ luôn bên con, dù xảy ra chuyện gì”.

Toàn bộ bác sĩ đều hết sức im lặng, Diệp An An ngây ngốc đứng một chỗ, chưa từng bước lấy nửa bước chân, nơi này là bệnh viện thầy thuốc, cô muốn tới bệnh viện khác, có lẽ chẳng kịp nữa rồi.

“Cô ở đây làm gì vậy?”, một giọng nói tự nhiên vang lên, thanh âm trầm thấp truyền vào trong tai cô, ngẩng đầu lên, trên khuôn mặt nhỏ nhắn một đôi mắt ướt lệ đang nhìn người đàn ông, thậm chí tái nhợt không có chút máu.

“Diệp An An, cô ở trong này làm cái gì?”, người đàn ông đi gần đến bên cô, bước chân nặng nề. Anh chỉ là ngẫu nhiên đi ngang qua đây mà thôi, nghe nói đứa con gái duy nhất của Mục Nham bị thương, đang ở trong bệnh viện này, là cô bé đáng yêu trong bữa tiệc kia. Vốn dĩ chuyện này chẳng liên quan gì đến anh, nhưng anh lại không thể quên được thanh âm mềm mại gọi anh là ‘chú’, lúc xe dừng liền vào trong bệnh viện này.

Kết quả, lại nhìn thấy người phụ nữ đầu gối này đang đứng bất động một chỗ, chờ cô xoay người qua anh mới nhìn thấy trong lòng cô đang ôm một đứa trẻ. Đó là con của ai vậy?

“Rốt cuộc làm sao vậy?”, trong đôi mắt tím đã không còn sự bình tĩnh nữa, anh đi nhanh về phía trước nhưng chưa đến nơi thì Diệp An An đã chạy đến bên người anh, gắt gao túm chặt lấy áo anh. Cúi đầu xuống anh liền nhìn thấy khuôn mặt cô giờ chỉ còn vẻ thương tâm muốn chết.

“Tổng tài, tôi xin anh, hay cứu nó, hãy cứu lấy nó”, Diệp An An như bắt được hi vọng cuối cùng, cô như không còn quan tâm đến chuyện gì nữa, thậm chí cũng đã quên mất con trai mình và người đàn ông này có quan hệ với nhau, bây giờ cô chỉ muốn con trai được sống sót.

Khi Lance nhìn đến đứa nhỏ trong lòng An An đang ôm, ánh mắt đột nhiên trừng lớn, sắc mặt đứa nhỏ rất khó xem, cả gương mặt đều đỏ bừng, hơn nữa còn có chút sưng lên nữa, hai mắt thì nhắm chặt, miệng thỉnh thoảng lại phát ra tiếng rên hừ hừ giống như một chú mèo nhỏ vậy.

“Chết tiệt”, anh bất chấp hình tượng nhỏ giọng chửi thề một câu, vội vàng ôm lấy đứa nhỏ trong lòng Diệp An An, đứa bé còn rất nhỏ, đầu lệch sang một bên, tựa vào ngực anh. Lúc này anh căn bản không kịp để

tìm hiểu xem đứa bé này có quan hệ như thế nào với Diệp An An, càng không để ý rằng diện mạo của nó phải giống anh đến tám phần.

Anh một phen kéo chặt cánh tay của Diệp An An, liền phát hiện, thân thể của cô đang không ngừng run rẩy, “Diệp An An, không được phép ngắt xỉu”, thanh âm của anh thực kiên định vang lên bên tai cô, Diệp An An dựa vào người Lance, giống như anh có thể tiếp thêm cho cô thật nhiều dũng khí, để đối mặt với tất cả chuyện này.

Lance một tay ôm đứa nhỏ, một tay kéo Diệp An An, liền chặn một bác sĩ đang đi ngang qua họ.

“Hãy cứu thằng bé này, nếu xảy ra chuyện gì, tôi sẽ đem ông chôn cùng với nó!”, thanh âm của anh vừa ra, so với gió mùa đông còn lạnh hơn mấy lần, một thanh âm thực trầm, thực an ổn. Dù không mang theo ngữ khí gì, nhưng bên trong lại tràn đầy khí phách. Anh trời sinh tôn quý, lời nói ra không ai có thể hoài nghi được. Bên trong con người màu tím một mảnh lạnh như băng, không chút ấm áp nào, thân thể nhỏ nhỏ đang nằm trong lòng anh, không ngờ đã kéo theo cả trái tim anh. Một sinh mệnh nhỏ nhỏ, anh cũng rất khát khao, chính là, ông trời lại cướp đi của anh cơ hội này. Cho nên, anh nhất định sẽ không cho phép bất cứ kẻ nào, hay điều gì cướp đi sinh mệnh của đứa nhỏ này. Hơn nữa, người phụ nữ bên cạnh thân thể như sắp sụp đổ. Anh cũng có thể tưởng tượng được. Nếu đứa nhỏ này thật sự xảy ra chuyện gì, vậy thì Diệp An An nhất định là không sống nổi.

Bác sĩ bị làm cho sợ hãi vội vàng đưa bọn họ quẹo vào một phòng bệnh gần nhất, Lance cẩn thận đặt đứa trẻ xuống giường, đúng là một đứa trẻ béo tròn mềm mại như một quả cầu làm từ thịt.

Bác sĩ nhanh chóng giúp đứa nhỏ đo nhiệt độ cơ thể, Lance gọi một cuộc điện thoại, còn Diệp An An thì không nói một lời chỉ đứng yên một chỗ, ánh mắt dán chặt vào đứa bé trên giường bệnh, ngoài ra thì không nhìn tới người nào nữa.

Chỉ chốc lát sau, cánh cửa phòng bệnh bị đẩy ra, một đám người đi vào.

183. Q.3 - Chương 39: Động Tâm

“Thực xin lỗi, Corrine tiên sinh, xin hỏi đã xảy ra chuyện gì?”, người vừa đi vào chính là viện trưởng của bệnh viện, ở đây, bọn họ đối với cái tên Lance Corrine cũng không xa lạ gì – Quý tộc Anh quốc, tổng tài điều hành của tập đoàn Ever Change, hơn nữa, anh còn là người tài trợ chính cho bệnh viện này.

“Xin lỗi?”, Lance đột nhiên xoay người, toàn thân từ trên xuống dưới toát ra một loại áp lực lãnh khốc mà tàn bạo, đôi mắt màu tím lạnh lùng nhìn người đàn ông trung niên, “Viện trưởng Trần, hàng năm tôi đều rót vào cho ông nhiều tiền như thế là để cho các người làm việc như thế này à? Bệnh viện của các ông chính là bỏ mặc người bệnh ở đây không để ý gì đến sao?”.

Viện trưởng lau lau mồ hôi lạnh trên trán, hai mắt ông ta nhìn thoáng qua đứa trẻ đang nằm trên giường bệnh nhân. Lúc này, đứa nhỏ đang được y tá truyền nước biển, nghe ngữ khí của bọn họ, có lẽ đứa trẻ này đã không có việc gì rồi.

“Đó là....bởi vì...”, viện trưởng vội vàng giải thích, “con gái của tổng tài tập đoàn Mục thị bị thương nặng, anh ta yêu cầu toàn bộ bác sĩ phải qua bên đó...”.

“Toàn bộ?!!”, Lance vừa nghe lời này, hảo cảm từ trước đối với Mục Nham đã không còn chút nào, “thế nào, con gái anh ta chết rồi phải không?”, anh từ trước đến giờ cũng không đến mức lãnh huyết như thế này. Nhưng lần này, anh vậy mà lại biết được mình cũng có thể nói ra được những lời ác độc như vậy.

Đối với bé gái nhỏ nhắn kia, anh rất thích, nhưng cũng là một đứa nhỏ, nếu không phải nhờ anh, đứa nhỏ lúc ban nãy được anh ôm vào lòng không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa.

Sinh mệnh thực yếu ớt, chỉ cần chạm nhẹ vào liền vỡ tan.

“Ah, không”, viện trưởng lui về phía sau từng bước, bộ dáng tức giận của người đàn ông này so với Mục Nham còn đáng sợ hơn gấp mấy lần.

“Con gái anh ta là người còn con người khác thì không phải là người phải không?”, thanh âm của anh trở nên lạnh lẽo hơn, khiến cho toàn bộ những người khác ở đây đều phải run rẩy, nhưng ngoại trừ Diệp An An.

Diệp An An nhắm chặt hai mắt mình, đến khi mở ra, bên trong hàm chứa hận ý chưa từng có từ trước đến nay. Đúng vậy, là hận, thù hận ngập tràn, bọn họ có thể thương tổn cô, nhưng tuyệt đối không thể thương tổn người thân duy nhất trên đời này của cô. Mục Nham, Cố Nghê Y, bọn họ đã hại chết một đứa con của cô, giờ còn muốn hại chết Tiểu An nữa sao?

Ngôi nhà trước đây, ngôi nhà trong quá khứ, khi đứa nhỏ kia bỏ cô mà đi đã không còn tồn tại nữa. Còn bây giờ, cũng bởi vì Diệp Tiểu An mà thù hận của cô đối với bọn họ lại thêm chất cao như núi.

Không phải yêu, mà là hận, hận thực sự.

“Được rồi, đã không còn việc gì”, bác sĩ chữa trị lau mồ hôi trên mặt một chút, đứa trẻ trên giường hô hấp cũng từ từ ổn định hơn, ông ta thở dài nhẹ nhõm một hơi, “Bé cũng không sao rồi, nghỉ ngơi vài ngày là được”.

Có điều, có chút chuyện ông ta không nói ra, chẳng hạn như đứa nhỏ này chỉ cần đến muộn một chút thôi, tính mạng của nó có lẽ đã không giữ được, sốt tới 39 độ. Nhìn bộ dạng đáng sợ của người đàn ông này, nếu thật này xảy ra chuyện gì, chắc chắn rằng, mấy người bọn họ đây đều lãnh không nổi hậu quả đâu. Ông cùng viện trưởng lau mồ hôi ròng ròng trên trán, liền cảm nhận được, ngay cả lưng áo cũng đã bị mồ hôi làm ướt đầm.

Lance hơi nheo mắt lại, lúc này mới nhìn về phía Diệp An An, phát hiện hai mắt của cô vẫn luôn dán chặt trên giường bệnh, đứa bé trên đó sắc mặt lúc này cũng đã không còn đỏ như lúc nãy, nó nằm thẳng, anh nhìn đến sườn mặt thẳng tắp, hơi hơi lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, vô cùng đáng yêu.

Lance khoát tay, ý bảo viện trưởng cùng mấy người đó đi ra ngoài. Trong này bây giờ chỉ còn hai người, không đúng, còn có thêm người thứ ba nếu cũng tính thêm đứa nhỏ.

“Diệp An An, đứa bé này là ai?”, cuối cùng anh cũng hỏi ra vấn đề này, lúc này chính là bởi vì sự tình quá mức vội vã, không cho phép anh được nghĩ nhiều. Bây giờ thì anh muốn được biết tất cả một cách rõ ràng. Người phụ nữ đã ảnh hưởng đến trái tim anh, trên người cô rốt cuộc còn có những bí mật gì nữa? Hy vọng cô sẽ không làm cho anh phải thất vọng.

Diệp An An chậm rãi đi đến bên Tiểu An, nhẹ nhàng vuốt ve dụng mạo nhỏ của con, nhiệt độ cơ thể nó đã hạ được chút ít, hai mắt vẫn gắt gao nhắm chặt. Tiếng hô hấp yếu ớt thỉnh thoảng truyền đến, rõ ràng là đã ổn định hơn, không giống như vừa rồi lúc có lúc không.

Cô nghe được lời của Lance, thân thể hơi hơi chấn động, bản năng muốn chặn tầm mắt anh. Thực may mắn, hai mắt của Tiểu An vẫn còn đang đóng chặt, bằng không, anh nhất định sẽ phát hiện ra và rồi.... Mà cô thì không thể mạo hiểm như thế được.

“Diệp An An, trả lời tôi, đứa bé này là con ai?”, anh lại hỏi một lần nữa, nhưng chỉ đứng một chỗ, trong màu mắt tím giống như lóe lên một tia từng trải, trên mặt lại vẫn duy trì bình tĩnh, bình tĩnh đến mức khiến người ta cảm giác được sợ hãi. Những người quen biết anh đều biết, nếu càng tức giận thì vẻ mặt của anh lại càng bình tĩnh, nhưng loại áp lực này, người bình thường không phải ai cũng chịu được.

“Đó là con của tôi”, Diệp An An khẽ đáp, lại không biết một câu nói này của cô đã làm cho người đàn ông bên cạnh chấn động như thế nào.

“Cô đã kết hôn và có một đứa con rồi sao?”, thanh âm của anh còn nhẹ hơn so với cô. Diệp An An không nói gì, cũng không dám quay đầu lại. Cánh môi hơi hơi mấp máy nhưng cuối cùng vẫn là lựa chọn không nói gì. Cô không kết hôn, nhưng cũng đã có con trai. Cô và con của anh, nhưng anh lại không hề biết gì.

Cánh cửa cách một tiếng mở ra, sau đó ‘rầm’ một tiếng đóng lại. Lúc này mới Diệp An An mới quay đầu lại, trong phòng đã trống trơn, hết sức lạnh lẽo. Hàng mi mắt hơi run run, ánh mắt hạ xuống chiếc đệm nổi đau lòng, rốt cuộc cũng không lấy lại được bình tĩnh ban đầu.

Thì ra, cô vẫn là để ý, vẫn là có cảm giác. Cô nghĩ lòng mình vốn đã chết lặng, nhưng lúc này, cô rõ ràng cảm nhận được một loại đau đớn đến ngạt thở.

Quay sang, cô cúi mặt xuống, dán chặt lên gương mặt của Tiểu An, ‘Tiểu An, thực xin lỗi, rõ ràng ba ba của con vừa rồi còn ở đây, cũng đã ôm con, nhưng ba lại không biết được con tồn tại. Thực xin lỗi, Tiểu An, là mẹ không tốt. Tất cả đều là do mẹ sai’.

Hơi thở của Tiểu An phả lên mặt cô, thực ấm áp, cánh tay nhỏ bé của nó vô thức bắt được vài sợi tóc rơi trên vai cô. Lực của tay thằng bé cũng không mạnh lắm, không hề làm cô bị đau, chỉ có đôi môi nho nhỏ đang bị khô nứt hơi hơi động, thấp thoáng có thể nghe được, thằng bé là đang gọi mẹ...

Lance đi ra, khuôn mặt từng trải đã lâu không thấy hiện tại là một mảnh thâm trầm, màu tím bên trong con ngươi đã dần trở thành một màu sẫm tối. Anh dừng bước chân lại, lúc này mới phát hiện, anh đã đi được một lúc lâu rồi. Người phụ nữ kia quả thực đã khiến anh phải thất vọng a, thì ra, cô ta đã kết hôn, lại còn có một đứa con trai đã lớn chừng đó. Mất công anh còn bắt đầu thích cô, thậm chí còn động tâm với cô nữa.

Thích?!! Anh đột nhiên sững sốt, hóa ra, anh cũng có loại cảm xúc này, anh còn tưởng rằng anh chỉ là một tên máu lạnh thôi.

Anh mím môi cười, nụ cười mang theo chút châm chọc, thì ra, anh cũng có lúc động tâm, chỉ là so với người khác thì chậm chân hơn mất rồi (ý anh người khác chắc là “chồng” hiện giờ của an an, hihi). Anh là Lance Corrine, muốn kiểu phụ nữ nào mà lại không có. Nhưng anh híp hai mắt mình lại một chút, cùng thở dài. Anh đã từng có rất nhiều đàn bà, nhưng là khiến anh động tâm, cũng chỉ có một người. Thời gian dài như vậy, lại chỉ có duy nhất một người.

184. Q.3 - Chương 40: Không Phải Con Ruột

Thế nhưng, dường như đây không phải là điều mà anh có thể có được, đứa bé kia, nghĩ đến thân thể mềm mại mà bản thân vừa mới ôm trong lòng, cả đời này anh cũng không thể được như thế, không phải sao?

Xa xa một đám người đang ồn ào, nâng mắt lên, anh liền nhìn thấy được vài bóng người quen thuộc, nhưng anh lại không tiến lên chỗ họ, chỉ đứng cách đó không xa mà nhìn.

Bác sĩ ra ra vào vào, mà sắc mặt anh có vẻ như từ đầu đến giờ không chút dễ chịu nào, những người này chỉ lo ình, lại chưa từng nghĩ tới người khác.

Tựa vào bức tường bên cạnh, anh duỗi đôi chân dài của mình, có thể nghe được rõ ràng tiếng nói chuyện bên kia.

“Nham, đừng lo lắng, Tiểu Khả Tâm nhất định sẽ không có việc gì”, Thượng Quan Thuyên cũng sốt ruột vô cùng, anh không thể nào tưởng tượng được, Cổ Nghê Y lại có thể làm tổn thương đến Tiểu Khả Tâm. Tuy rằng biết cô ta không thích đứa con gái này chút nào, nhưng dù nói thế nào đi nữa thì đó cũng là con ruột của cô ta, sao cô ta có thể vô tình như vậy.

Giản Tiểu Phương không nói gì, chỉ lạnh nhạt nhìn tất cả trước mắt. Tuy nhiên trong ánh mắt của cô cũng có thể nhìn ra một tia sốt ruột, tuy là cô không thích gì đứa nhỏ đó cho lắm nhưng dù sao đó vẫn là một đứa trẻ, nói không lo lắng là gạt người, cô còn không có nhẫn tâm đến vậy. Ít ra chuyện này cô sánh không được bằng Cổ Nghê Y đâu.

Ngay cả con gái của mình mà cũng có thể tổn thương được, cô ta thật đúng là ác độc quá mức, Mục Nham đúng là đã cưới được một người phụ nữ tốt a, tốt đến mức khiến cho tất cả mọi người giờ đang phải đứng ở trong bệnh viện này đây.

Cô liếc mắt một cái về phía người phụ nữ bên cạnh vẫn còn đang khóc lóc, bây giờ khóc thì có ích gì, lo lắng thì được gì, thật đúng là làm cho người ta cảm giác muốn ghê tởm.

Mục Nham gắt gao nhìn chăm chăm cánh cửa phòng giải phẫu đang đóng chặt, tay hắn run rẩy rút ra một điều thuốc, vừa định châm lửa, thì lại thu về. Hắn đương nhiên biết, nơi này là bệnh viện, mà người trong phòng đang làm phẫu thuật chính là đứa con gái duy nhất của hắn, Tiểu Khả Tâm của hắn.

Cánh cửa phòng giải phẫu rốt cục cũng mở ra, bác sĩ đưa tay tháo khẩu trang xuống, ngữ khí có chút lo lắng, “Ai là người nhà của bệnh nhân? Bệnh nhân bị mất máu quá nhiều, cần phải truyền máu, yêu cầu máu thuộc nhóm máu O”.

Mục Nham đang định mở miệng nói chuyện nhưng kết quả khi nghe đến nhóm máu cần thì đột nhiên động tác chậm lại, không thể tin được nhìn về phía Cố Nghê Y. Mà Cố Nghê Y cũng ngẩng đầu lên, tầm mắt hai người giao nhau, có một loại cảm giác không biết tên.

Nhóm máu A chứ? Thượng Quan Thuyên cũng sửng sốt một chút, không thể nào, nhóm máu O. Bác sĩ vừa rồi mới nói là nhóm máu O ư?

Giản Tiểu Phương nhìn đám người này bắt đầu mắt to trừng mắt nhỏ, quả thực không khí này muốn điên rồi, “máu của tôi là nhóm máu O, hãy lấy của tôi đi”, cô đi vào trong phòng phẫu thuật, không thích, nhưng không có nghĩa là sẽ không cứu.

Thượng Quan Thuyên cũng theo vào trong, sao đó anh lại rõ ràng nghe được tiếng Giản Tiểu Phương thỉnh thoảng nói thầm, “Người gì không biết, nói đến lấy máu liền sợ hãi, ai cũng lớn như thế rồi, đúng là mất mặt thật”.

Thượng Quan Thuyên gắt gao cau mày, trên mặt đã không còn vẻ bình tĩnh như trước, nghiêm túc cực kì, giọng điệu của anh có chút thần nhiên trầm thấp, “Không phải bọn họ không muốn mà là không thể. Bởi vì nhóm máu của Nham là AB, còn của Cố Nghê Y là nhóm máu B, cho nên bọn họ dù có muốn đi cũng không có cách nào”.

“Anh nói cái gì?”, Giản Tiểu Phương cất cao giọng, nhưng khi nhìn thấy mọi người xung quanh đang nhìn mình thì vội vàng bưng kín miệng, “ý anh muốn nói là, Mục Khả Tâm căn bản không phải là con gái của Mục Nham sao?”.

Thượng Quan Thuyên thở dài một hơi, sau đó mới gạt đầu một cái, anh cũng hy vọng điều này là giả, bác sĩ đã lầm, hoặc là bọn họ đã nghe lầm.

Nhưng là, dường như đây là chuyện không có khả năng, Giản Tiểu Phương ngồi xuống, nhìn bác sĩ đo huyết áp, xét nghiệm máu của mình, mãi cho đến khi một cái ống vừa thô vừa to cắm vào cánh tay cô, có chút đau đau, trên vai bỗng nhiên truyền đến một trận ấm áp, thanh âm trầm thấp ôn nhu của Thượng Quan Thuyên vang lên, “đừng lo lắng, một lát sẽ không sao”, ánh mắt của anh nhìn cô, ngồi xuống bên cạnh cô.

Giản Tiểu Phương gạt đầu một cái, đến khi lấy máu xong, Thượng Quan Thuyên đỡ cô đứng dậy. Không lâu sau đó bọn họ nhận được thông tin, Mục Khả Tâm đã không có chuyện gì.

Chính là, có một vấn đề lớn hơn đang chờ bọn họ, lúc này, Giản Tiểu Phương rất muốn cười to. Vỡ kịch này thật buồn cười, diễn sai một cái, kết cục thì ra là như vậy.

Mục Nham, hóa ra đến cuối cùng, anh mới là mới là kẻ nực cười nhất, anh đi nuôi con cho người khác, lại khiến cho đứa con ruột của mình lưu lạc bên ngoài. Thật đúng là, làm cho cô ngay cả cười cũng lười.

Mục Nham đứng thẳng tắp, ánh mắt lạnh lùng nhìn chăm chăm Cố Nghê Y. Hắn cảm giác trái tim của mình như đã ngừng đập. Tin tức kia với hắn mà nói, giống nhau sét đánh ngang tai, thậm chí còn làm cho hắn mất đi bản năng suy nghĩ, chỉ có thể nhìn Cố Nghê Y như vậy. Đây là người phụ nữ mà hắn yêu, hắn ngay cả cuộc hôn nhân của mình cũng bỏ ngang, làm ngược lại tất cả để cưới cô ta, để rồi trả lại cho hắn là những thứ này sao?

Con gái của hắn, Khả Tâm của hắn, đứa con gái hắn yêu thương từ nhỏ, thế nhưng lại không phải là con ruột của hắn. Khó trách, bộ dạng của con bé không giống hắn, cũng không giống cô ta, có lẽ là cực kỳ giống cha ruột của nó đi. Vậy chắc không cần phải đi xét nghiệm DNA nữa.

Con gái của hắn sao? Thật đúng là một loại mỉa mai đến cực điểm.

Mà Cổ Nghê Y chỉ biết cúi đầu, mồ hôi đổ ướt đầm lòng bàn tay, “Nham, hãy nghe em nói”. Cô ta đột nhiên ngẩng đầu, gắt gao lôi kéo cánh tay Mục Nham, “Nham, em không phải cố ý, em cũng không biết rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, ngày đó em uống rượu, khi em tỉnh thì đã cùng người ta ở trên giường, em thật sự không biết, không biết Khả Tâm là của hấn ta. Nham, em vẫn luôn yêu anh, cho tới bây giờ chưa từng thay đổi”.

Nếu cô ta sớm biết Mục Khả Tâm có bộ dạng như bây giờ, cô ta sẽ không sinh nó ra, khi đó, cô ta thật sự nghĩ rằng đó là con của Mục Nham, bởi vì cô ta từ nước ngoài trở về, ngoài Mục Nham ra, vốn không hề lên giường cùng người đàn ông nào khác. Lần đó say rượu, cô ta đã quên mất. Thế nhưng không thể tưởng tượng được, chuyện lại khéo như thế, chỉ có một đêm đó thôi cũng khiến cô ta có Mục Khả Tâm. Cho đến bây giờ, ngay cả Mục Nham cũng đã biết, cô ta phải làm sao bây giờ, phải làm sao bây giờ?!!

Mà lời nói của Cổ Nghê Y lại hoàn toàn làm cho Mục Nham tuyệt vọng, Khả Tâm, thật sự không phải con gái của hấn, “Cổ Nghê Y, cô yêu tôi thật sao?”, rốt cục hấn cũng mở miệng, trong giọng điệu nồng đậm châm chọc, trong hai mắt của hấn giờ lại hiện lên tia đau đớn kịch liệt rồi cuộc không thể xóa tan. Hấn cũng là người, cũng sẽ đau, cũng sẽ có cảm giác, cô ta đội cho hấn một cái nón xanh* lớn như thế trên đầu, còn đi nuôi con cho người khác, khiến cho hấn cũng không biết, phải đối mặt như thế nào với tất cả chuyện này.

*đội nón xanh: bị cấm sừng.

Đó là đứa con gái mà hấn yêu thương vô cùng, một đứa trẻ nhỏ như vậy, từ khi còn nhỏ hấn đã ôm nó đến khi lớn dần.

Hấn nghĩ rằng hấn đã rất hạnh phúc, dù sao, hấn cũng có Khả Tâm. Nhưng hiện tại, từng chuyện vỡ lở ra, hấn tựa hồ đã mất đi tất cả, đến cuối cùng cũng không thể tìm thấy hết thảy từ trước kia.

Trái tim hấn trống rỗng, những thứ hấn yêu đã mất hết. Mặc kệ là Cổ Nghê Y hay là Mục Khả Tâm, đều không còn gì.

185. Q.3 - Chương 41: Động Tâm Sau Khi Buông Tay

“Nham, thực xin lỗi, thật sự rất xin lỗi”, Cổ Nghê Y vội vàng kéo áo hấn lại, trên gương mặt nước mắt rơi như mưa, lộ ra vẻ cực kì chật vật, loại biểu tình thương tâm muốn chết, lúc này lại làm cho Mục Nham cảm giác thực giả dối, nhìn cô ta, hấn lại nghĩ đến một người phụ nữ khác, người phụ nữ cũng từng khóc như vậy, nhưng chưa từng cầu xin hấn. Lúc này hấn mới biết được, người phụ nữ ấy, rồi cuộc đã yêu thương hấn biết bao nhiêu, nhưng đến cuối cùng, cô cũng đã cho hấn tất cả những gì hấn muốn, đó chính là tự do...

Nhắm chặt hai mắt lại, hấn biết chính mình vì sao vẫn giữ lại căn phòng kia, vì sao từ sau khi kết hôn, hấn lại không muốn chạm vào người đàn bà này, chính là Cổ Nghê Y, thì ra, bản thân mình không chịu thừa nhận, nhưng trái tim của hấn đã thừa nhận từ lâu rồi. Hấn đã yêu thương người con gái ấy, yêu sự dịu dàng của cô, sự chăm sóc của cô, cả sự cẩn thận tỉ mỉ nữa.

Cô ấy đã khiến hấn có cảm giác gia đình, nhưng đều vì hấn ngu xuẩn nên cuối cùng đã đánh mất đi tất cả. Chính là, một mái ấm mà hấn vẫn chờ mong.

Diệp An An, vợ trước của hấn.

Giật phắt cánh tay của Cổ Nghê Y ra, hấn bước đi về phía trước, không hề quay đầu lại, đi được vài bước hấn đột nhiên dừng lại, “tôi sẽ cho luật sư đem đơn thỏa thuận ly hôn đã ký rồi cho cô, còn có tốt nhất cô nên nhanh chóng dọn sạch khỏi biệt thự của tôi đi”.

Nơi đó hấn không muốn bị bất cứ kẻ nào đến quấy rầy mình nữa.

Cổ Nghê Y vừa nghe xong đã hoàn toàn suy sụp mà ngồi phịch xuống đất, xong rồi, lần này thật sự xong rồi, cô ta đã không còn gì nữa, Mục Nham sẽ không tha thứ cho cô ta thêm lần nào nữa.

Tất cả những gì cô ta có được đều mất hết.

Chờ Mục Nham đi rồi, từ bên kia một người đàn ông đi ra, đôi mắt tím của anh ta có chút lãnh đạm nhìn chằm chằm hết thấy nơi này, sau đó liền xoay người rời đi. Mặc kệ có bê bối đến cỡ nào, tất cả đều không liên quan gì đến anh. Một người thì không thể có con, một người thì đi nuôi con người khác, anh và Mục Nham, có tính là đồng bệnh tương liên hay không?!!

*đồng bệnh tương liên: hai người có cùng hoàn cảnh.

Thật đúng là châm chọc quá rồi.

Bước chân thật nhanh, một lúc lâu sau, anh lại xoay người lại, nhìn về phía ngược lại. Đang đứng ở ngoài cửa bệnh, anh nhìn xuyên qua lớp cửa thủy tinh, Diệp An An ngồi ở trên giường bệnh, vẫn đang nhìn đứa trẻ con đó. Bởi vì góc độ anh đang nhìn nên anh chỉ thấy được nắm tay nho nhỏ của đứa bé, trắng nõn béo mập, vô cùng đáng yêu.

Nhìn thật lâu, trong mắt anh như có thêm một loại cảm xúc đặc biệt, phức tạp hơn trước kia. Mãi cho đến một lúc lâu sau, anh mới chính thức xoay người rời đi, anh không quan tâm cô có phải đã có con rồi hay không, động tâm chẳng qua là nhất thời mà thôi, anh vốn là một người đàn ông không hoàn chỉnh, sao có thể đi đòi hỏi người khác, huống chi, cô có đứa nhỏ rồi cũng tốt. Có điều, anh rất để tâm đến chuyện cô rốt cuộc có còn yêu người đàn ông kia không, cô có đang bất hạnh hay không?

Diệp An An đột nhiên quay đầu lại, luôn có cảm giác có người đang nhìn mình. Cô mở cánh cửa ra, thế nhưng bên ngoài lại không có một bóng người.

Đi trở về bên giường, cô vuốt ve cái trán con trai, đã không còn nóng nữa rồi.

Hạ mắt xuống, rốt cuộc cô cũng nhìn thấy đôi mắt mở ra, ánh mắt màu tím trong suốt tinh tường, bên trong giống như có nước sóng sánh, trong chớp mắt sẽ rơi xuống vậy. Khuôn mặt nhỏ nhắn non mềm lúc này có chút trong suốt.

“Mẹ, ôm một cái”, Diệp Tiểu An vươn cánh tay nhỏ bé, hiển nhiên là có chút vô lực, nó chính là ủy khuất mà mím chặt cánh môi lại, trán còn nhăn lại.

Nước biển theo đường mạch máu cực kì nhỏ chảy vào thân thể của thằng bé thực đều đặn, lại khiến Diệp An An đau lòng vô cùng, thân thể Diệp Tiểu An từ nhỏ rất khỏe mạnh, cho tới bây giờ cũng chưa từng mắc phải bệnh nặng gì quá. Lần này thật đúng là hù chết cô. Vì như thế này nên sau này cô nhất định phải chăm sóc Tiểu An thật tốt mới được.

“Tiểu An, đừng cử động”, cô đè bàn tay của con lại, nhẹ nhàng vỗ về thân thể của nó, “Tiểu An không nên cử động nữa, lát nữa mẹ sẽ ôm con được không?”.

Bàn tay của Diệp Tiểu An nắm chặt lấy ngón tay của mẹ, dường như đã hiểu được ý của mẹ mà có lẽ cũng vì quá mệt mỏi nên không lâu liền chìm vào giấc ngủ. Hàng mi cong trên gương mặt của thằng bé, trông giống như một con búp bê thủy tinh vậy, đọng nhẹ vào liền vỡ tan.

Mục Khả Tâm đã qua được thời kì nguy hiểm, nhưng từ ngày đầu tiên con bé nhập viện đến giờ, Mục Nham chưa từng đến thăm nó. Hắn không biết phải đối mặt với đứa con gái này như thế nào, yêu thương sao? Yêu thương nó, cho nó tất cả, là bởi vì đó là con gái hắn, nhưng bây giờ đã không còn chút quan hệ huyết thống nữa thì toàn bộ cũng chỉ là màn âm mưu, vậy thì sao hắn có thể trở lại như cũ được.

Mà ngày đầu tiên Mục Khả Tâm tỉnh lại liền khóc nháo đòi cha, thế nhưng mọi người chỉ có thể cho nó chút đồng cảm, hoặc là bất lực. Trong tiềm thức của Mục Khả Tâm, nó cũng mơ hồ nhận ra được mẹ không thích mình, còn cha của nó, ngay giờ cũng đã không thích nó.

Ở trong cùng bệnh viện này, Diệp Tiểu An bình phục rất nhanh, thân thể thằng bé vốn rất tốt, hiện tại đang rất vui vẻ, ngồi không yên được nữa. Tuy rằng, nó vẫn không biết cha mình là ai nhưng so với Mục

Khả Tâm thì thẳng bé chắc chắn hạnh phúc hơn, bởi vì nó có một người mẹ hết lòng yêu thương, chăm lo cho nó tất cả—— Diệp An An.

“Tiểu An, chúng ta về nhà thôi, sắp được gặp bà rồi”, bà trong miệng cô chính là dì Lí, trong suốt quãng thời gian lớn lên của Diệp Tiểu An, ngoại trừ mẹ là An An ra còn có dì Lí là mỗi ngày thẳng bé đều gặp, cũng là người thân thiết nhất của nó.

“Được rồi, đừng nhảy nữa, Diệp Tiểu An, về nhà nào”, Diệp An An một tay đem con trai bế lên, Diệp Tiểu An còn ở trên cổ mẹ cọ cọ, đầu tựa lên vai cô, còn hai cánh tay thì ôm chặt lấy cổ của cô.

Diệp An An đem đồ đạc của Tiểu An thu dọn vào, mà thẳng bé này thì đang giữ lấy cái cổ mình nên cô làm có chút không tiện, cô bước ra khỏi bên ngoài, Lí Hướng Đông cũng vừa vịn đi tới.

“Chú...”, Diệp Tiểu An vươn tay ra, cười đến tí cả mắt.

“Đến đây nào, Tiểu An, để chú ôm một cái”, Lí Hướng Đông đón lấy Tiểu An. Mặc dù mới bệnh dậy nhưng tinh thần cực cứng vẫn rất tốt.

“An An, mẹ tôi bận chút việc nên tôi đến đón hai người, đi thôi”, anh ta một tay ôm lấy Diệp Tiểu An, rồi đi đón một chiếc taxi, ba người cùng nhau đi lên.

Lúc này bọn họ giống như một nhà ba người, vợ chồng ân ái, còn có cực cứng đáng yêu, cho dù bọn họ biết rằng không phải, nhưng trong mắt người có ý để ý thì đúng là như vậy.

Tỷ như, người đàn ông đang ngồi trên xe đằng xa kia.

“Lái xe”, thanh âm của người đàn ông lạnh như băng không chút độ ấm, trong đôi mắt tím khép hờ mơ hồ có chút âm đạm, anh cũng không biết chính mình tại sao lại đến nơi này, nếu biết sẽ nhìn thấy cảnh khi này anh còn lựa chọn tới đây sao? Anh chưa bao giờ phải lừa mình dối người, thế nhưng, bây giờ cũng bắt đầu học được điều này.

Chính là, người ta một nhà ba người, còn anh ở trong này nhìn, quả thực không khác gì một tên ngốc.

Xe khởi động, rất nhanh rời khỏi nơi này, anh nghĩ, có lẽ anh nên buông tay. Cũng mới có vài ngày thôi, nhưng sao lại giống như đã quen biết nhau từ rất lâu rồi.

Có điều, mặc kệ là động tâm bao nhiêu, anh biết chính mình nên buông tay rồi.

Đừngggggggg..... anh.....

186. Q.3 - Chương 42: Tin Tức Của Cô

Tựa lưng vào ghế ngồi, lần đầu tiên, anh có một loại cảm giác vô lực. Chuyện khi nào, khi nào thì anh bắt đầu để ý tới người phụ nữ kia, tại bữa trưa ngon miệng đó, hay là, tại lần đầu tiên khi cô trả tây trang lại cho anh. Người phụ nữ khiến anh có cảm giác giống như thiên sứ trong lòng anh vậy.

Gần đây nhân viên trong tập đoàn Mục thị luôn cảm giác lòng người bất an, tổng tài đã kí kết được một vụ làm ăn rất lớn với nước ngoài, chính ra, anh ta phải vui vẻ mới đúng, cho dù không vui thì cũng không nên giống như thế này. Mỗi ngày đều như ăn phải bom, anh ta vừa mắng một đám nhân viên đến phát khóc, bây giờ không người nào còn dám tùy tiện đi vào phòng làm việc tổng tài nữa.

Một thân ảnh mặc áo màu quả hạnh đi đến, chân mang một đôi giày cao gót đen bóng loáng, mái tóc dài uốn xoắn sóng màu nâu đỏ xoã ở trên vai, chuyển động uyển chuyển theo từng bước đi của cô ta, thỉnh thoảng hơi hất lên theo một đường cong xinh đẹp.

Mọi người dõi theo từng bước chân của người phụ nữ đi tới, cô ta bỗng nhiên quay đầu lại, đối với khuôn mặt này thì những nhân viên công tác lâu dài ở đây cũng không lạ gì, Lăng Huyền, người từng làm tình nhân của Mục Nham, cũng chính là thư kí cũ của anh ta. Hai năm trước đã rời khỏi tập đoàn Mục thị, không ngờ rằng hôm nay cô ta lại đến đây.

Giản Tiểu Phương ôm một đồng văn kiện đi ra, ngẩng đầu lên, liếc mắt một cái liền nhìn thấy Lăng Huyền đang đi về phía mình, cô ta vẫn không có chút thay đổi nào. Cô đối với người phụ nữ này từ trước đến nay đều không có một chút hảo cảm nào, không biết cô ta hiện tại ở đây là muốn làm cái gì, không khó khăn gì mà biết được Mục Nham đã ly hôn với Cố Nghê Y, cô ta muốn thừa dịp này mà chen chân vào sao? Vậy thì chúc mừng cô ta, cô ta có cơ hội rồi. Phiết miệng một cái, dù sao cũng chẳng liên quan gì tới cô, bây giờ Mục Nham muốn lấy ai thì mặc anh ta, chỉ cần không dính líu gì tới An An là được.

Giản Tiểu Phương đi thẳng qua người Lăng Huyền, chăm chú nhìn về phía trước, ngay cả chào hỏi cũng không muốn mở miệng một tiếng.

“Chờ một chút, Giản Tiểu Phương”, Lăng Huyền đột nhiên gọi cô lại, Giản Tiểu Phương ngừng bước chân, quay đầu lại, “Lăng tiểu thư, xin hỏi cô có chuyện gì sao, tôi rất bận, nếu cô muốn tìm tổng tài thì bây giờ anh ta đang trong phòng làm việc tổng giám đốc”. Lời của cô thực máy móc, kỳ thật, nếu có thể, cô một câu cũng không muốn nói cùng người phụ nữ này.

Lăng Huyền chỉ mỉm cười, “không phải, tôi đến đây là muốn tìm cô”, so với ba năm trước, cô thật sự đã trưởng thành hơn rất nhiều, cô biết Giản Tiểu Phương không thích mình, bởi vì ở trong mắt cô ấy, Lăng Huyền cô chính là một người đàn bà hư hỏng, là kẻ thứ ba phá hoại gia đình người khác, nhưng như vậy lại chính là sự thật, cô đáng bị nhận những thứ đó. Thoát khỏi quá khứ, cô thật sự phát hiện, cô đúng là một người phụ nữ ngốc nghếch, vì đã làm rất nhiều chuyện sai lầm.

Chuyện quá khứ không thể vãn hồi, mà cô chỉ muốn nói ra một số chuyện mà thôi. Dù sao, cô chỉ mắc nợ Diệp An An. Cô đương nhiên nghe nói chuyện Mục Nham cùng Cố Nghê Y ly hôn, nhưng lần này đến, cô cũng không đơn thuần chỉ tới gặp Mục Nham, chính là muốn đem chuyện tình hai năm trước nói cho hắn, dù sao, hắn ta cũng là đương sự, có quyền biết, nếu có thể cô hy vọng, hắn có thể và Diệp An An quay lại được với nhau.

Rõ ràng yêu nhau, nhưng lại không được ở cạnh nhau.

“Chuyện gì?”, Giản Tiểu Phương khẽ đáp, cô không biết chính mình khi nào thì có chuyện với cô ta đấy.

“Tôi đã gặp Diệp An An”, Lăng Huyền kéo một lọn tóc dài của mình, nói ra tin tức này khiến Giản Tiểu Phương phải trợn mắt há hốc mồm.

“Cô nói...cô gặp An An sao?”, Giản Tiểu Phương lắp ba lắp bắp nói, tạm thời còn chưa tiếp nhận nổi tin tức đột nhiên tới, An An, Diệp An An, cô gái đột nhiên biến mất không thấy, mất đi tin tức đã hai năm, thế nhưng lại có người gặp được.

“Àn, thời gian trước tôi mới vừa gặp qua”, so với biểu hiện của Giản Tiểu Phương, Lăng Huyền cũng không bất ngờ lắm, cô chỉ mỉm cười thản nhiên, đã gặp qua, cô ấy kỳ thật rất gần mọi người, nhưng không ai biết. Diệp An An lại sống ngay trong tâm mắt của họ. Có lẽ, nơi gần nhất chính là nơi an toàn nhất, cũng có thể là bọn họ không có thật lòng đi tìm, để cho cô ấy có một thời gian dưỡng thương, đến giờ thì cô ấy cũng nên ra mặt rồi.

“An An, cô ấy có tốt không?”, Giản Tiểu Phương tiến lên vài bước, rất gần Lăng Huyền, chỉ sợ bỏ qua tin tức gì, hốc mắt của cô cay cay khó nhịn được, rốt cục cô cũng biết được tin tức của An An, thời gian hai năm, quả thực là quá dài.

Lăng Huyền gật gật đầu, “Cô ấy rất tốt”. Đúng vậy, không tệ chút nào. Mặc kệ cuộc sống có thể nào, dù là làm người dôn vệ sinh, với cô mà nói, so với mỗi ngày trước kia phải chứng kiến nỗi xót xa trong lòng, thì hiện tại đã tốt hơn nhiều. Ít ra thì cô cho là như vậy.

Giản Tiểu Phương thở dài nhẹ nhõm một hơi, nghe được tin Diệp An An hiện tại rất tốt, trái tim phập phồng cuối cùng cũng buông xuống được. Diệp An An cái cô gái ngốc kia, nếu cô mà gặp được, nhất định

phải mắng ột trận mới được. Cứ như vậy mà biến mất hai năm, cô ấy nghĩ rằng, cô sẽ không lo lắng sao, sẽ không nhớ cô ấy sao?

“Cô ấy bây giờ đang ở đâu?”, Giản Tiểu Phương vội vàng hỏi, cấp bách muốn biết tin tức của người kia.

“Cô ấy...”, vẻ mặt Lăng Huyền hơi hơi lảng tránh đi, cuối cùng cô đành lắc đầu, “thực xin lỗi, tạm thời tôi không thể nói cho cô biết được, nếu cô ấy muốn trở về thì sẽ tự động liên lạc với mọi người”.

Giản Tiểu Phương cũng không hỏi tiếp nữa, cô hiểu ý của Lăng Huyền, Diệp An An hiện tại không cho bất cứ người nào biết chỗ ở của cô ấy, cũng không có chủ động tìm đến bọn họ. Chắc có lẽ cô ấy còn lo ngại, lúc trước trong bụng cô ấy còn đang mang thai, nếu Mục Nham biết hẳn ta có một đứa con trên đời này, không biết hẳn có cướp lấy đứa nhỏ của An An hay không. Mà cô cũng không muốn An An mạo hiểm như vậy.

An An yêu đứa nhỏ kia biết chừng nào, cô đương nhiên biết điều này, cho nên, cô cũng sẽ không miễn cưỡng cô ấy. Có điều, cô đã biết được cô ấy hiện tại tất cả đều tốt thì cô cũng đã yên tâm rồi.

“Vậy, tôi xin phép đi trước”, Lăng Huyền nhìn bộ dáng suy nghĩ của Giản Tiểu Phương, biết cô không còn muốn hỏi thêm gì về chuyện đó nữa, thời gian của cô cũng không còn nhiều, không lâu nữa phải rời khỏi thành phố, sau khi gặp Mục Nham, có lẽ, vĩnh viễn sẽ không còn gặp lại nữa.

“Đúng rồi”, cô lấy từ trong ví da ra một mảnh giấy, tay viết nhanh như bay rồi giao cho Giản Tiểu Phương. Giản Tiểu Phương cúi đầu liền nhìn thấy, trên đó là một hàng địa chỉ lạ.

“Đây là...”, Giản Tiểu Phương nắm chặt mảnh giấy trong tay, có chút khó hiểu nhìn về phía Lăng Huyền, không rõ ý tứ của cô ta.

“Địa chỉ của cô ấy, bởi vì cô không phải người ngoài, tôi tin tưởng, cô ấy sẽ không trách tôi. Hơn nữa, cô ấy có khi cũng rất muốn gặp cô đấy”, Lăng Huyền cười nói, xong rồi liền xoay người, đi về phía trước.

“Lăng Huyền, cảm ơn cô”, giọng nói của Giản Tiểu Phương vang lên đằng sau lưng, khóe môi Lăng Huyền tự nhiên dương lên, “Cảm ơn tôi, không cần đâu, tôi chỉ đem những gì tôi nợ cô ấy trả lại hết mà thôi”.

Còn sau này, sẽ không còn thiếu nữa, cô sẽ có cuộc sống riêng của mình, tin rằng Diệp An An cũng sẽ như thế, đây cũng là những thứ duy nhất mà cô có thể làm, nếu cuối cùng, cô ấy và Mục Nham vẫn không đến được với nhau, âu cũng chỉ là số mệnh.

‘Cốc cốc’, thanh âm gõ cửa truyền đến, Mục Nham hơi nhếch con mắt lên, ánh mắt lạnh như băng nhìn về phía cửa, hẳn lúc này không muốn gặp ai hết. Lại là một tiếng gõ cửa, từng tiếng từng tiếng, không hề muốn dừng lại.

187. Q.3 - Chương 43: Vị Khách Ngoài Ý Muốn

“Vào đi”, thanh âm của hắn hết sức lạnh lùng, Lăng Huyền dừng ngoài cửa hít một hơi thật sâu rồi đẩy cửa đi vào.

“Là cô sao?”, Mục Nham nheo mắt lại, đánh giá người phụ nữ đã hai năm rồi không gặp này, hắn không quá quen, nhưng cũng không xem như người xa lạ. Hai năm quả thật rất nhiều chuyện có thể đã thay đổi, tỷ như người phụ nữ trước mắt này, cô ta trở nên xinh đẹp trưởng thành hơn, tuy nhiên cũng không thể làm cho lòng hắn có lấy nửa điểm động tâm xiêu lòng.

“Đã lâu không gặp, Mục...”, cô bỗng ngưng lại, sau rồi liền sửa miệng, “Mục tổng tài”, nói đã tự nhiên hơn nhiều, trước kia cô đối với người đàn ông này vô cùng say mê, hiện tại gặp lại anh ta, mới phát hiện, cô đã không còn cảm giác đặc biệt nào. Người đàn ông này vẫn rất mê người, so với hai năm, lại có thêm phần trưởng thành hơn. Nhưng cô đã không còn là Lăng Huyền ngày trước nữa rồi.

Thứ không thuộc về cô, gò ép nữa chính là hại mình hại người, cô đã trải qua một lần, không muốn trải qua thêm lần nào nữa.

“Cô tới đây làm gì?”, Mục Nham thu lại cảm xúc riêng tư của chính mình, đối với lần này đến của cô ta, cũng chẳng có phản ứng gì đặc biệt. Lúc này toàn bộ đầu óc hắn đều đặt vào chuyện Mục Khả Tâm không phải là con gái ruột của hắn, còn những chuyện khác, hắn không rảnh bận tâm đến. Nghĩ đến Mục Nham hắn cũng có ngày hôm nay, thương yêu đứt ruột đứa con gái hai năm, thì ra lại là một đứa con hoang không biết cha mình là ai.

Lăng Huyền tự ý ngồi lên sô pha, mái tóc dài uốn quăn thả trên bờ vai cô, có lẽ cô đối với người đàn ông này cũng không phải là đã quên hoàn toàn, dù sao, anh ta cũng từng là người mà cô thích nhất, là người mà cô đã phải hao tâm tổn trí mà bày trò. Nhưng bây giờ cô đã có thể nhìn thẳng mặt mà đối diện với anh ta.

“Tôi đến đây chính là có chuyện muốn nói cho anh, là sự thật hai năm về trước mà anh nên biết”, cô để tay trên đùi mình, những ngón tay trắng xanh thon dài.

“Chuyện gì?”, Mục Nham đứng lên, bên trong con ngươi đen kịt vẫn không một chút cảm xúc, thế nhưng, chỉ có hắn, lúc này, kỳ thật trong lòng hắn đang cuộn cuộn không yên, đành đốt một điếu thuốc lá. Mà khi Lăng Huyền nhìn đến, trên bàn làm việc của hắn tàn thuốc cùng với đầu lọc đã không hề ít.

“Về.... Diệp An An”, Lăng Huyền khẽ mở miệng, không hề thấy bất ngờ khi nhìn thấy hai mắt Mục Nham đột nhiên tròn to, có lẽ hắn đã biết rõ tình cảm của mình, nhưng có phải đã quá muộn rồi hay không?!!

“Cô ấy làm sao?”, thanh âm Mục Nham hơi hơi trầm xuống, hai mắt nhìn chằm chằm Lăng Huyền, như muốn nhìn xem trên mặt cô ta có chút khác thường nào không. Đáy lòng Lăng Huyền có một loại cảm giác nói không nên lời, có chua xót, có đắng chát, cũng có buồn tay.

Lăng Huyền cúi đầu, vươn tay vuốt ve mái tóc mình, lúc này mới nhìn về phía Mục Nham, một chút cũng không giữ lại đem tất cả những gì của hai năm trước nói cho hắn, về chuyện cô và Cố Nghê Y hợp tác, còn có cả chuyện cô bày mưu Diệp An An và Giản Vũ Phong nữa.

Mục Nham nghe xong, nửa ngày cũng chưa nói gì, hắn chỉ đưa lưng về phía cô, ngón tay kẹp điếu thuốc là đã cháy kết.

“Nham...”, Lăng Huyền gọi tên Mục Nham, đây cũng là lần cuối cùng cô gọi hắn như vậy, “Nham, tất cả những chuyện đó em đã nói hết. Diệp An An cho tới bây giờ chưa từng phản bội anh, ngược lại là Cố Nghê Y, cô ta không hề tốt giống như anh tưởng tượng, thế nên, em đã nói hết rồi, quyền quyết định là ở anh thôi”.

Cô nói xong, cầm lấy ví da thật của mình ở bên cạnh đứng lên đi thẳng ra ngoài, có điều khi đi tới cửa, cô đột nhiên quay đầu lại, “Nham, anh yêu Diệp An An”, cô nói một câu quả quyết, không phải là nghi vấn gì.

Ngay từ đầu cô đã biết, Mục Nham đã yêu Diệp An An rồi, trực giác phụ nữ từ trước đến nay đều rất chính xác. Mục Nham có thể lãnh tâm vô tình đối với tất cả những người phụ nữ khác, cũng chưa từng phải ghen tuông với bất cứ ai, nhưng hắn đối với Diệp An An lại có một ham muốn chiếm giữ thật lớn, có lẽ ngay cả chính hắn cũng không biết, khi hắn nhìn thấy Diệp An An cùng Giản Vũ Phong ở cạnh nhau, vẻ mặt của hắn liền giống như một ông chồng ghen tị khi phát hiện vợ mình hồng hạnh vượt tường vậy.

Ghen tị cùng phần nộ rõ ràng như thế, nói không yêu thì chính là đang lừa mình dối người.

Mục Nham không nói gì, chỉ làm một động tác là đốt thêm điếu thuốc nữa. Cánh cửa bị đóng lại hắn mới xoay người qua, trong đôi mắt ngoại trừ hối hận thì cũng không còn bất cứ điều gì nữa.

Người ngoài cuộc tỉnh táo còn trong cuộc thì u mê, hắn yêu Diệp An An, yêu một cách vô thức. Hắn vốn nghĩ rằng người mình yêu là Cố Nghê Y, kỳ thật, hắn căn bản là không rõ ràng, rốt cuộc người hắn yêu ai.

Hắn bởi vì Cố Nghê Y phản bội mà hận, do đó đã chối bỏ tất cả những gì Diệp An An đã làm, bức bách người phụ nữ mình yêu nhất rời đi, thế cho nên đến bây giờ mới hối hận muốn chết.

Hiện tại, hắn những thứ trong tay hắn hết thấy đều là báo ứng, hắn cưới Cố Nghê Y, đi nuôi con gái của kẻ khác. Hắn cũng không biết, đây là những gì hắn muốn sao? Đây là hắn yêu sao?

Trong đôi mắt loé lên tia thống khổ, hắn suy sụp ngồi xuống, gắt gao nắm chặt cây bút trong tay. Ngồi bút ánh lên tia sáng kim loại, lướt qua hai mắt hắn.

Bên trong biệt thự Mục gia, Mục Khả Tâm được bảo mẫu ôm, ánh mắt không tính là xinh đẹp nhìn chăm chăm về mặt không chút biểu cảm của Mục Nham.

“Cha...ôm Khả Tâm”, hai cánh tay ngắn ngủn nhỏ bé vươn ra, trong mắt nhanh chóng dâng lên một tầng nước mắt, vô cùng đáng thương. Nếu là trước đây, Mục Nham chắc chắn sẽ bỏ xuống tất cả trong tay, đi qua mà ôm lấy con gai bảo bối của hắn. Thế nhưng, hiện tại, hắn ngay cả động cũng chưa động một chút, thậm chí còn không thèm ngẩng mặt lên nhìn Mục Khả Tâm một cái.

“Chaaaa...”, Mục Khả Tâm đột nhiên khóc, hơn nữa tiếng khóc còn càng lúc càng lớn.

Thân thể Mục Nham nhảy mắt chấn động một chút, nhưng sau cùng vẫn không có động tác gì, mà Cố Nghê Y ngồi ở một bên, ngẩng đầu nhìn Mục Khả Tâm, cũng không có đi lên ôm lấy con gái. Tất cả những gì hôm nay cô bị, đều là do đứa con gái này phá hư, không biết nó là con ai nữa.

Thượng Quan Thuyên có chút không đành lòng, tiếng khóc đứa nhỏ càng lúc càng lớn, mặc kệ đây là con ai, đều là chính mình thương nó từ nhỏ. Anh đứng lên, trực tiếp ôm lấy đứa nhỏ trong lòng bảo mẫu, một bàn tay nhẹ nhàng xoa đầu của nó, “Khả Tâm không khóc, cha đang có việc, lát nữa ôm Khả Tâm được không, giờ để chú ôm con nha”. Anh dỗ dành đứa nhỏ cùng ngồi lên trên sô pha. Giản Tiểu Phương quay đầu, nhìn bé gái khóc đến mức không thở được trong lòng Thượng Quan Thuyên, kỳ thật, nó không hề sai điều gì, nó chỉ là một đứa trẻ mà thôi. Cô vốn dĩ không thích con bé, nhưng lúc này bắt đầu có chút thông cảm với nó, Mục gia đã không thừa nhận thân phận của nó, Cố Nghê Y thì không yêu thương, Mục Nham cũng không thể nào. Dù sao, sự tồn tại của nó đối với Mục Nham mà nói, chính là một vết nhơ. Thế này không biết cuộc sống sau này của con bé sẽ như thế nào nữa.

Vốn đã quen với cuộc sống của một thiên kim tiểu thư, giờ đổi lại, thật sự có thể sao? Chẳng qua là, cô thở dài một hơi, đó vốn dĩ không phải thuộc về nó mà, mà là thuộc về con của An An, con nuôi của cô. Không phải của con bé này, cuối cùng thì cũng phải quay về chỗ cũ.

“Các người đều ở đây sao?”, cánh cửa đột nhiên bị mở ra, Ti Hạo từ bên ngoài tiến vào, phía sau còn có một người đàn ông vẫn đang cúi đầu.

“Cậu đã đến rồi, Hạo...”, Thượng Quan Thuyên ôm Mục Khả Tâm, ngồi trên sô pha chào hỏi người vừa vào, Ti Hạo cũng chỉ là gật đầu một cái với anh, đôi mắt nhìn thoáng qua Mục Khả Tâm đang nằm trong lòng anh, mi tâm hơi nhíu lại, trong mắt, chậm rãi lấp đầy bởi sự lạnh khốc.

188. Q.3 - Chương 44: Đánh Vào Mặt Hắn

“Tôi giới thiệu với mọi người một người này”, anh nói xong, mỉm cười trào phúng nhìn thoáng qua Cố Nghê Y. Thân thể Cố Nghê Y run lên, nhìn về phía anh, kết quả khi nhìn thấy người đàn ông đang đứng bên cạnh Ti Hạo thì sắc mặt tái xanh tái mét, không còn chút huyết sắc.

“Nham, cậu không nhìn xem sao?”, Ti Hạo trực tiếp ngồi xuống bên cạnh Thượng Quan Thuyên, chơi đùa với Mục Khả Tâm trong lòng anh, trong mắt lại không chút cảm xúc nào.

Mục Nham ngẩng đầu, giữa đầu ngón tay còn có một miếng thuốc cháy gần hết, hắn chỉ nhìn thoáng qua người đàn ông kia, đồng tử hơi co rút lại, môi mím chặt, vẫn tiếp tục không nói gì. Hắn đem mẫu tàn thuốc cầm trong tay ném vào sọt rác, nghiêng người tựa vào sô pha.

“Cậu đã sớm biết, có phải hay không, Hạo?”, thanh âm của hắn vô cùng bình thản, ngay cả biểu tình trên mặt cũng vậy. Nhưng chỗ không ai nhìn đến, đó là tay của hắn đang đặt trên tay ghế đang nắm thật chặt, mu bàn tay nổi đầy gân xanh.

Thượng Quan Thuyên cùng Giản Tiểu Phương quay sang nhìn về phía người đàn ông đằng sau Ti Hạo, đồng thời nhìn lại đứa trẻ Mục Khả Tâm trong lòng mình. Tuy rằng biết Mục Khả Tâm không phải là con gái

ruột của Mục Nham nhưng chứng cứ thế này bày ra trước mặt họ, vẫn là có chút giật mình. Cuối cùng thì bọn họ cũng biết được con bé này mặt mũi giống ai, nó và người đàn ông mà Ti Hạo mang vào quả thực là giống nhau như đúc, hai con mắt nhỏ, cái mũi không cao, đây hẳn là cha ruột của Mục Khả Tâm rồi.

Thượng Quan Thuyên thấy ánh mắt người đàn ông kia nhìn chăm chăm vào Mục Khả Tâm thì theo bản năng bảo hộ ôm chặt con bé thêm một chút, vừa thấy chính là kẻ lòng dạ bất chính rồi. Anh sao có thể đem Tiểu Khả Tâm giao cho người như vậy. Cho dù không phải là con gái của Mục Nham thì anh vẫn cứ thích. Có điều, càng làm cho anh cảm thấy bất ngờ đó là, Hạo sớm đã biết thân phận đứa nhỏ này, chính là vì cái gì mãi đến bây giờ mới nói ra chứ?!

Ti Hạo tiếp nhận ánh mắt đánh giá của Thượng Quan Thuyên, buông hai tay xuống, “tôi không chỉ là sớm đã biết, mà ngay khi Mục Khả Tâm sinh ra sinh ra, nhìn vào nhóm máu của nó tôi đã biết rồi. Thử hỏi, một người mang nhóm máu AB cùng với một người mang nhóm máu B thì sao có thể sinh ra một đứa nhỏ có nhóm máu O đây? Sau đó, tôi đã điều tra ra được một chuyện, đó là sau khi cố nghe y trở về không lâu, đã qua đêm cùng một người đàn ông lạ trong khách sạn, hơn nữa, tôi cũng tìm được người đó. Chính là người đang đứng trước mặt mọi người đây”.

“Đương nhiên, chính là cha ruột của Mục Khả Tâm, Trương Đại Viêm”.

Hai con mắt ti hí của Trương Đại Viêm gắt gao nhìn chăm chăm đứa bé gái trong lòng Thượng Quan Thuyên, có người nói hẳn có một đứa con gái, hẳn không tin. Kết quả khi gặp được, hẳn lúc này chính là không chút nghi ngờ gì nữa. Đứa nhỏ kia diện mạo rất giống hẳn, hẳn đã có vợ nhưng đến giờ vẫn chưa có con, tuy rằng hẳn muốn có con trai hơn, nhưng giờ lại có con gái trước, xem ra cũng không được xuất sắc cho lắm.

“Ti tiên sinh, tôi có thể đón con gái của mình về nhà hay không?”, Hắn đột nhiên mở miệng, Thượng Quan Thuyên gắt gao nhíu mày, lại càng ôm chặt đứa nhỏ hơn. Hắn ta đúng là nằm mơ, cho dù Mục Nham đồng ý đồng ý thì Thượng Quan Thuyên anh cũng không bao giờ.

“Đi ra ngoài!!!”, đột nhiên giọng nói lạnh lùng không chút độ ấm của đàn ông truyền tới, khiến cho Trương Đại Viêm đang vươn tay ra bị giật mình, toàn thân từ trên xuống dưới có chút khó chịu, cảm giác thực lạnh lẽo, áp lực thật lớn.

“Cút.....”, giọng nam cao thêm một chút, Trương Đại Viêm biết hẳn ta đang nói với mình, hẳn khó hiểu nhìn qua Ti Hạo, Ti Hạo lại chỉ tựa mình vào sofa, nửa câu cũng chưa nói, trong mắt chỉ có sự nhạt nhẽo vô vị.

“Đừng để cho tôi phải nói lần thứ ba”, Mục Nham bật dậy, Khả Tâm là con gái của tôi, nếu ông còn dám nhiều lời thêm chữ nào, tôi sẽ khiến cho ông biết địa ngục có cảm giác thế nào”, hai mắt đỏ bừng, gân xanh trên trán đã nổi rõ, có thể thấy được hẳn lúc này chắc chắn đang ở trạng thái cực lực ẩn nhẫn.

Trương Đại Viêm không dám nán lại thêm chút nào, vội vàng lui ra ngoài, ánh mắt vẫn nhìn Mục Khả Tâm đang ghé vào lòng Thượng Quan Thuyên, con bé rõ ràng là đã bị dọa không ít.

Cánh cửa bị đem làm cái mặt của hắn, ‘RẦM’ một tiếng hung hăng bị đóng lại.

Mục Nham quay đầu, “Hạo, nói cho tôi biết, tại sao?”, nếu lúc trước, hẳn sớm biết thân phận của Khả Tâm, vậy thì hẳn sẽ không bỏ qua nhiều như vậy, lại càng không yêu thương Mục Khả Tâm nhiều như thế. Cho dù là biết trước kết quả, hẳn vẫn là không nỡ thương tổn đứa gái đã yêu thương suốt hai năm này.

Ti Hạo mở to hai mắt, trong mắt có chút lạnh lùng, “Là do cậu thiếu An An, cậu không phải là muốn một người phụ nữ như cố nghe y sao, muốn đứa nhỏ trong bụng cô ta sao, tôi chỉ là tác thành cho cậu mà thôi”.

Nghe được cái tên Diệp An An, tất cả mọi người đều sửng sốt, cái tên này đã biến mất hai năm rồi, giờ lại được nhắc lại. Vẫn là rõ ràng như vậy, cho tới bây giờ chưa ai quên được, trong kí ức của mỗi người, cũng đều là khắc sâu như thế.

Mục Nham có chút suy sụp nhắm hai mắt lại. thì ra là như thế, cuối cùng hẳn cũng đã biết.

“Tôi thừa nhận là tôi có lỗi với Diệp An An, nhưng là lúc ấy, tôi không thể nào làm cho con tôi trở thành con riêng lưu lạc bên ngoài được, nếu là các cậu, các cậu sẽ lựa chọn như thế nào?”, hẳn lựa chọn là sai,

không ai biết đứa nhỏ trong bụng cố nghe y không phải là của hấn. Có lẽ, lúc ấy ngay cả cố nghe y cũng không biết nữa là.

Ti Hạo hơi hơi nheo mắt lại, bên trong chứa những tia châm chọc.

Giản Tiểu Phương đột nhiên đứng lên, cô rút cuộc cũng không chịu nổi nữa. Vì cái gì cũng là mang thai, An An lại phải chịu khổ như vậy, vì cái gì cùng là đứa nhỏ, vì cái gì lại bắt con của cô ấy trở thành đứa con không cha?

“Mục Nham, anh không có tư cách nói đứa nhỏ”, thanh âm của cô rất lớn, thậm chí còn mang theo chút bén nhọn. Thượng Quan Thuyên phải đưa tay ra kéo áo cô lại. Anh cũng biết quan hệ giữa cô và Diệp An An rất tốt, nhưng có phải kích động đến thế không. Huống chi bây giờ Mục Nham đã quá đau khổ rồi.

“Tiểu Phương, quên đi, đừng nói nữa”, anh khuyên cô, hiện tại Nham đã quá khủng hoảng, chuyện của Khả Tâm còn không biết phải giải quyết như thế nào, phải cho cậu ta chút thời gian.

“Câm miệng, Thượng Quan Thuyên”, Giản Tiểu Phương cúi đầu, “anh không biết cái gì thì đừng có mở miệng”, cô đột nhiên mỉm cười, cười đến chảy cả nước mắt, dọa Thượng Quan Thuyên muốn lên đỡ cô. Kết quả đứa trẻ trong lòng lại khiến anh căn bản không thể nào ra tay được”.

“Mục Nham”, cô đi về phía Mục Nham, lần đầu tiên không có gọi hấn ta là ‘tổng tài’, đến khi đứng trước mặt hấn, nhìn gương mặt tuấn mỹ quá mức của người đàn ông này.

‘Bốp’ một tiếng, xung quanh bắt đầu trở nên im ắng, tất cả mọi người đều bị một cái tát này của Giản Tiểu Phương làm cho ngây người, Thượng Quan Thuyên vội vàng đem Mục Khả Tâm giao cho Ti Hạo, Ti Hạo chỉ thần nhiên nhìn đứa bé trong lòng mình, không phản ứng gì nhiều.

“Tiểu Phương, em điên rồi sao?”, Thượng Quan Thuyên vội vàng chạy lên bảo vệ Giản Tiểu Phương, cô thật sự là điên rồi, sao có thể ra tay mà đánh Nham, trên đời này còn chưa có ai đánh vào mặt cậu ta đâu.

“Trông coi cho tốt người đàn bà của cậu đi, Thượng Quan Thuyên”, một bên mặt của Mục Nham đỏ bừng, nếu không phải người phụ nữ này là người mà Thượng Quan Thuyên đang theo đuổi thì hấn đã sớm cho cô ta không còn mạng ra khỏi phòng này.

Giản Tiểu Phương hất cánh tay Thượng Quan Thuyên ra, ngón tay nắm chặt một chỗ, không hề có chút hối hận, “Mục Nham, anh nói không để cho con mình trở thành con riêng, kết quả thế nào, đứa nhỏ kia của anh chỉ là đồ con hoang mà thôi”.

189. Q.3 - Chương 45: Tiểu Uyển Của Ti Gia

Nói đến con hoang, cô rõ ràng thấy được thống khổ chột lóe trong mắt Mục Nham, còn Cố Nghê Y vẫn trầm mặc này giờ đột nhiên ngẩng đầu, vẻ mặt xấu hổ.

Nhưng đây mới chỉ là bắt đầu mà thôi, Giản Tiểu Phương hoàn toàn giãy khỏi tay Thượng Quan Thuyên, ngược mắt lên, không hề sợ hãi mà nhìn thẳng vào Mục Nham. Không ai bảo vệ cho An An nhà cô thì cô sẽ làm.

“Mục Nham, anh có biết hay không, anh thực sự nực cười, anh vì đứa nhỏ của người khác, lại khiến cho đứa con của chính mình trở thành con không cha, anh nói xem, anh có phải là nực cười quá mức hay không?”.

Hai hàng lông mày của Thượng Quan Thuyên vẫn đang nhăn chặt lại, đến khi nghe được ba chữ con không cha, giống như nghĩ đến chuyện gì, sắc mặt anh như trĩu nặng phân nửa, chẳng lẽ là.....

“Tiểu Phương, có phải là Diệp An An hay không?”.

Anh vội vàng hỏi, nếu thật sự là như vậy, vậy thì....lại phiền toái nữa rồi.

“Đúng vậy”. Giản Tiểu Phương không hề làm cho anh thất vọng, hoặc là nói, không hề làm cho bất cứ kẻ nào ở đây phải thất vọng, tin tức của cô sẽ làm Mục Nham càng thêm thống khổ, ngoại trừ Ti Hạo luôn lạnh nhạt từ đầu đến giờ.

“An An cũng mang thai, hơn nữa lại là con ruột của người nào kia, một đứa bé trai, nhưng mà hần ta đã tự tay vứt bỏ rồi, cho nên hiện tại nó chính là một đứa con tư sinh”, cô nói thực châm chọc, càng nhấn mạnh ba chữ “người nào kia”, nhưng tất cả mọi người ở đây đều biết ‘người nào kia’ trong miệng cô là ai.

Thượng Quan Thuyên vỗ vỗ cái trán mình, thật đúng là một mớ lộn xộn, Nham còn có một đứa con trai nữa, là con ruột của cậu ấy. Nham yêu thương một đứa con gái nhưng lại không phải là con ruột của mình gần hai năm, khiến cho con mình ở bên ngoài lưu lạc trở thành con tư sinh, đây đúng quả thực là trào phúng quá mức. Trách không được Tiểu Phương tức giận như thế, nếu là anh, phỏng chừng đã sớm điên rồi.

“Cô nói cái gì, Diệp An An mang thai, là con của tôi sao?”, Mục Nham lui từng bước, tin tức này, hần rõ ràng không thể thừa nhận kịp. Hần thế nhưng lại có một đứa con, Diệp An An chết tiệt, vì cái gì không nói cho hần, để con hần phải lưu lạc bên ngoài. Chính là, rất nhanh, hần lại đau khổ mà khép chặt hai mắt.

Ly hôn ngày đó, cô từng nói qua, cô mang thai, nhưng là hần không tin, thậm chí còn muốn xoá sạch đứa nhỏ trong bụng cô, kia mới là cốt nhục của hần a. Hần thiếu chút nữa đã phạm phải một sai lầm cực kì lớn.

Hần còn có một đứa con, là con trai, đứa con của hần và Diệp An An, có lẽ Giản Tiểu Phương khiến hần nhất thời không thể tiếp nhận tin tức này, thế nhưng, không thể nghi ngờ đã làm cho trái tim hần được sống lại một lần nữa. Hần muốn đi tìm hai mẹ con, sau đó, sẽ không bào giờ sai lầm như thế nữa.

Chẳng qua là Cố Nghê Y lại cúi gầm đầu xuống, không ai nhìn đến biểu tình này của cô ta, sợ hãi, cũng là lơ đãng, đứa nhỏ kia đã bị xoá sạch, Mục Nham, cho dù là không có Khả Tâm, hần cũng không có được đứa nhỏ đó. Nhưng nếu đồng thời Mục Nham biết chuyện này là do cô ta làm, như vậy, cô ta không biết mình còn sống tiếp được nữa hay không.

“Hạo, chuyện này cậu cũng biết có phải hay không?”, Thượng Quan Thuyên quay sang Ti Hạo, vậy thì tất cả những gì cậu ta làm cuối cùng cũng có một đáp án hợp lý. Cậu ta khiến cho Nham phải hối hận, mà Nham cũng đã bị đúng như ý muốn của cậu ta. Từ đầu đến bây giờ, thật là một trời một vực, nếu lúc ban đầu khi Mục Khả Tâm được sinh ra, Nham biết được chuyện này thì giờ đây cậu ta cũng không bị tổn thương lớn như thế này. Còn bây giờ, Mục Khả Tâm đối với Mục Nham mà nói, thật sự là không thể buông tha. Cho dù đây không phải là con gái mình nhưng cũng là đã từng thật tâm đối đãi.

Mục Nham là người, có da có thịt, cũng có tình cảm.

Ti Hạo đứng lên, bên trong đôi mắt xinh đẹp một mảnh sâu thẳm không thấy đáy, “đúng, tôi biết”, anh hít một hơi thật sâu, lại tiếp tục nói, “Cậu có biết tôi gặp lại Diệp An An khi nào không, cô ấy là một thai phụ, thế nhưng lại đi rửa chén thuê cho người ta, một n phụ nữ mang thai, mỗi ngày hai bàn tay đều phải ngâm trong nước mười mấy giờ, các người có thể tưởng tượng nổi những ngày như thế không? Mục Nham, đó là vợ trước của cậu, cậu cứ như vậy mà đối xử với cô ấy sao. Với đứa nhỏ người khác thì yêu thương chiều chuộng hết mực, nhưng với đứa nhỏ của mình thì lại tàn nhẫn, cậu đúng là làm cho người ta phải rửa mắt mà nhìn”.

Anh càng nói càng lạnh, “Mục Nham, tôi không phải không tận lực đi tìm An An, mà bởi vì thương tổn cậu gây nên cho cô ấy cả đời này cũng không khôi phục lại được. Cậu đừng đi tìm cô ấy nữa, bởi vì cậu không xứng”.

Hai mắt Mục Nham đỏ hồng, lồng ngực truyền đến một trận đau đớn, người phụ nữ nhỏ bé đơn thuần kia, thì ra, đó là đứa nhỏ của hần a, cũng là người phụ nữ mà hần bất tri bất giác yêu thương.

“Hạo, cô ấy có con của tôi, cô ấy là vợ của tôi”, hần đột nhiên nói, trên mặt có một loại thần sắc kiên trì phi thường, Diệp An An, hần sẽ không buông tay cô nữa. Hần đã biết rõ tình cảm trong lòng mình, sẽ không bao giờ buông tay, huống chi, hần còn có một đứa con trai, đứa con của hần.

“Vợ trước”, Ti Hạo đính chính lại, một lúc lâu sau anh mới quay sang nhìn Mục Nham, bên trong mắt có chút thay đổi, ngữ khí mang vẻ sâu xa, “Nham, cho dù cậu tìm được cô ấy, tôi cũng không đời nào đem cô ấy giao cho cậu”.

Anh nói thực nghiêm túc, cũng thực chắc chắn, không còn tùy ý như trước.

“Câu không ngăn cản được tôi đâu”, Mục Nham trầm giọng nói, hai người đàn ông, vóc dáng đều to lớn như nhau, cùng kiên quyết như nhau, cùng vì một người phụ nữ kia.

“Nham, cô ấy chính là Tiểu Uyển”, Ti Hạo không muốn nói thêm điều gì với cậu ta, lúc xoay người rời đi, đột nhiên một câu như vậy.

Hai chữ ‘Tiểu Uyển’ khiến cả Mục Nham cùng Thượng Quan Thuyên đều ngây ngẩn cả người, Mục Khả Tâm không phải là con gái của Mục Nham đã làm bọn họ không tiếp nhận nổi, nhưng tin này càng làm bọn họ không thể hơn.

“Tiểu Uyển” chính là con gái của người cô mà Ti Hạo yêu nhất, là người mà Ti gia đã tìm kiếm mười mấy năm nay.

“Hạo, cậu không phải đang nói giỡn đấy chứ?”, thanh âm Thượng Quan Thuyên giống như đã không còn bình thường nữa, nếu đó là sự thật, như vậy chuyện này càng ngày càng phức tạp. Diệp An An là người của Ti gia, chính là người mà Mục Nham đã từng thương tổn rất nhiều, Ti gia sẽ không chấp nhận Mục Nham nữa. Người nhà Ti gia từ trước đến nay đều luôn bên người nhà mình, nhất là Ti lão gia, ông ấy yêu thương đứa con gái này đến tận xương tủy, huống chi, này lại là đứa nhỏ duy nhất lưu lại của con gái mình.

Ti Hạo đi nhanh ra ngoài, để lại ọi người ở đây một đống chuyện chưa thể tiêu hóa hết.

“Thượng Quan Thuyên, Tiểu Uyển là ai, có liên quan gì đến An An sao?”, Giản Tiểu Phương quay đầu lại nhìn về phía Thượng Quan Thuyên đang ôm Mục Khả Tâm trong lòng, anh đang dỗ dành đứa nhỏ nín khóc.

Thượng Quan Thuyên mím chặt môi, sau khi bảo mẫu đi ra, đem Tiểu Khả Tâm giao cho bà ta xong, lúc này mới kéo tay Giản Tiểu Phương đi ra ngoài.

Mà bộ dáng của anh cũng là trầm trọng chưa từng có từ trước đến nay, ít ra là Giản Tiểu Phương chưa từng nhìn thấy.

Ra được bên ngoài, hết thấy bên trong đều đã không còn quan hệ gì với bọn họ, mà Thượng Quan Thuyên cũng tin tưởng, Mục Nham nhất định sẽ xử lý tốt tất cả chuyện này, chỉ là có chút việc cũng không thể xử lý được.

Tỷ như, Diệp An An vẫn còn một thân phận khác, khiến ọi người ai cũng không thể ngờ được. Thế giới này thật đúng là nhỏ bé, thì ra người mà họ luôn muốn đi tìm lại ở ngay bên người, hơn nữa còn là một thân phận như thế.

Thảo nào Ti Hạo tức giận đến thế, nếu là anh, chỉ sợ cũng không cách nào đối mặt thoải mái được.

190. Q.3 - Chương 46: Có Khách

“Tiểu Uyển là bảo bối bị lưu lạc từ nhỏ của Ti gia, là đứa cháu gái mà Ti lão thái gia yêu thương nhất, cũng là người con gái duy nhất trong Ti gia”.

Cái này phỏng chừng phiền toái thật sự là lớn.

Giản Tiểu Phương nghe Thượng Quan Thuyên nói về chuyện Tiểu Uyển cũng là Diệp An An, quả thực không thể tin được, thì ra, gia thế của Diệp An An lại vĩ đại như thế, chỉ là cô ấy từ bé đã phải trải qua một cuộc sống quá khổ cực, nói đến thật đúng là làm cho người ta không thể tưởng tượng lại có thể trùng hợp như vậy.

Cô lấy từ trong túi xách của mình ra một mảnh giấy, cô vốn dĩ cũng muốn nhắn nài chờ đợi An An nghĩ thông suốt rồi đến tìm mình, nhưng hiện tại, có lẽ đợi không được nữa rồi, đã xảy ra nhiều chuyện như vậy,

thực sự đã khiến cô thấy kiệt sức, huống chi còn liên quan đến thân thể của cô ấy. Cho nên, cô nhất định phải gặp An An mới được. Đương nhiên, cả đứa con nuôi mà cô đã nhớ nhung hai năm nay nữa.

Không biết mặt mũi thằng bé thế nào, rất đáng yêu nhỉ? Hay là rất nghịch ngợm?

Âm thầm quyết định hết thấy, cô cũng không nói cho bất cứ người nào, thậm chí cả anh trai mình cũng không nói cho, Diệp An An đã trốn tránh bọn họ hai năm, hai năm chính là một đoạn thời gian không tính là ngắn, cô cần tôn trọng quyết định của cô ấy.

Diệp An An ôm hộp cơm trong tay, đi đến văn phòng tổng tài, tấm thẻ từ trong tay là anh cấp cho cô đặc quyền, cô gõ cửa rồi đi vào, Lance chỉ hơi nhếch mắt lên, trong đôi mắt màu tím giống như thoáng lướt qua một cảm xúc này kia, sau cùng lại không một dấu vết trở lại bình tĩnh như cũ.

“Để xuống đi”, anh chỉ nói một câu, sau đó lại tiếp tục vùi đầu vào đồng văn kiện, ngữ khí có chút lạnh nhạt. Diệp An An hơi ngẩn người một chút, trong ngực ầm ầm đau, bởi vì sự lạnh nhạt, cũng là bởi vì sự phớt lờ của anh.

Dường như vẫn là có chút chờ mong, cô với anh, không biết là vì anh có đôi mắt giống hệt Tiểu an, hay là anh vốn là cha của con trai cô, cũng có thể là vì sự dịu dàng chưa từng có mà cô nhận được tại bờ biển đêm kia.

Người đàn ông này, lại ở trong lòng của cô để lại một dấu tích không thể nào xoá nhoà đi được. Hơn nữa hình như còn càng ngày càng sâu hơn.

Rất muốn rời xa, nhưng cũng rất muốn tiến đến gần thêm chút nữa, càng muốn quên lại càng không thể quên được. Trong nhà mình còn có một phiên bản thu nhỏ của anh, lúc nào cũng nhớ đến. Mím chặt đôi môi, rồi lại cắn cắn môi dưới của mình, đến khi cảm thấy bị đau cô mới đi ra ngoài.

Quay đầu, nhìn cánh cửa dần dần đóng lại, giống như ngăn cách cô và anh, hai người hai thế giới.

Đi xuống lầu, cô không muốn đi thang máy, chỉ bước từng bậc từng bậc đi xuống, chậm rãi ổn định lại tất cả suy nghĩ của mình.

Sau khi Diệp An An rời đi, Lance mới ngẩng đầu lên, đôi mắt tím nhìn chằm chằm vào hộp cơm để bên kia. Những ngày gần đây anh vô cùng thích hương vị món ăn cô làm. Anh định cầm điện thoại lên gọi cho thư kí bảo cậu ta ra ngoài mua một phần, nhưng sau cùng vẫn là lựa chọn ăn cái này. Anh gần như đã bị cuốn hút bởi hương vị của nó. Thế nhưng vĩnh viễn cũng không thuộc về anh. Coi như lần cuối cùng đi. Anh tự nói với chính mình.

Lấy hộp cơm qua, bên trong là đồ ăn làm rất khéo léo, vị không mặn cũng không nhạt quá, vô cùng hợp với khẩu vị của anh, không thể không nói rằng, những thứ mà Diệp An An làm ra, quả thực là ăn rất ngon.

Ăn xong, lại bắt đầu rơi vào trầm mặc, người phụ nữ dịu dàng mà ảm áp kia, nhưng cô đã có gia đình riêng của mình, anh không muốn là người phá hỏng.

Lúc biết cô đã có con. Anh không hề muốn lui bước, chỉ là khi anh nhìn thấy cô và chồng của mình ở cùng nhau, anh biết chính mình nên buông tay được rồi. Có những chuyện có thể kiên trì, nhưng có chuyện lại vĩnh viễn không thể thay đổi. Cô đã kết hôn, cũng đã có con trai. Đứa nhỏ kia có lẽ hơn một tuổi đi, anh còn chưa nhìn kĩ, mơ hồ cũng nhận ra là một đứa nhỏ diện mạo hết sức xinh đẹp.

Anh phải phá hư cái gì, anh muốn phá hư cái gì. Đây là điều mà anh chưa từng nghĩ tới.

Buông hộp cơm ra, anh đi đến bên cửa sổ sát đất, qua vài ngày nữa, chờ cha mẹ anh ở Trung Quốc chơi đã rồi, bọn họ sẽ quay về Anh quốc, có lẽ cả đời này cũng không còn có thể gặp lại cô nữa.

Một người phụ nữ giống như thiên sứ trong mộng của anh, Diệp An An.

Diệp An An đang ăn phần cơm của mình, đột nhiên, trong mắt cô bắt gặp chảy ra một dòng lệ nóng, trong lòng có chút chua xót khó chịu, không hiểu tại sao, khi nghe được từ người khác nói anh sắp phải trở lại Anh quốc, bọn họ sẽ không còn gặp lại nhau nữa, cô không thể lừa gạt chính mình, cô thật sự đau lòng.

Cô rất yêu Tiểu An, chẳng lẽ cô cũng đã yêu luôn cả cha của Tiểu An sao, người đàn ông ôn nhu bên bờ biển đó, người đã từng dịu dàng hôn cô, người đã cứu con trai của họ...

Lance.

Chuyện cũ của cô và anh, cứ như vậy mà kết thúc, nó còn chưa kịp bắt đầu cũng đã biết trước kết quả.

Khoẻ miệng khẽ nhếch, thức ăn đã không còn mùi vị gì nữa.

Có chút mất mát nho nhỏ, cũng có thể là rất nhiều, cô buông đôi đứa ra, có vẻ như đã ăn không vô được gì, nhớ tới con trai bé bỏng đang ở nhà, nó chính là an ủi lớn nhất trong đời này của cô, cô có thể ở một mình, chỉ cần cô có Tiểu An là được.

Đúng vậy chỉ cần có Tiểu An là được.

Chính là, thật sự dễ dàng thỏa mãn như vậy sao?

Cả ngày, cô cảm giác trái tim mình như bị đè nặng bởi chuyện gì vậy, tựa hồ ngay cả hô hấp cũng trở nên nặng trĩu hơn. Mãi cho đến lúc tan tầm, cô đứng ở cửa công ty, không biết đang nhìn cái gì, đến khi một chiếc xe con màu đen sang trọng rời đi, cô chỉ có thể nhìn theo. Nơi đó có một người đàn ông, Lance Corrine, một nhân vật mà cô không bao giờ có thể chạm đến được.

Trở về nhà, cô từ nhà dì Lí bên cạnh đón Diệp Tiểu An của cô về, thằng bé sau một trận ốm dậy, có vẻ như gầy đi một ít, nhưng đáng yêu vẫn không giảm chút nào, làn da trắng trẻo, hai mắt trong sáng thật to, chân tay mập mập.

Cô đem tiểu an đặt lên trên giường, thằng nhóc này lại chớp chớp ánh mắt xinh đẹp nhìn cô.

“Mẹ, đóiiiii...”, nó đang ngậm tay mình, vừa nhìn thấy mẹ liền khóc đòi ăn.

“Biết rồi, mẹ đi pha sữa ngay đây, hèn chi nhóc con lại béo béo như vậy, lúc nào cũng đòi ăn a”, cô nhéo cái má bầu bĩnh mềm mại của con trai, xoay người đi vào phòng bếp. Chỉ có trước mặt con trai mình, cô mới có thể thoải mái như vậy.

Chờ khi cô đi ra, Diệp Tiểu An đã nằm úp sấp lên giường mà ngủ. Cô đành phải đem sữa đi hâm nóng lại. Diệp Tiểu An mà ngủ, ngàn vạn lần đừng nên đánh thức nó dậy, thằng bé này tuy tuổi còn nhỏ nhưng tính khí mỗi lần rời giường lại cực kì xấu, nó sẽ khóc đến đất rung núi chuyển.

‘Cốc cốc’, ngoài cửa truyền đến một tràng tiếng gõ cửa, Diệp An An đặt bình sữa xuống, vội vàng đi ra ngoài, mở cửa ra, đến khi thấy người đang đứng bên ngoài thì trở nên ngây ngốc.

“Diệp An An, cậu là đứa không có lương tâm, sao có thể nói biến mất liền biến mất, tận hai năm trời, cậu có biết mình đã đi tìm cậu hai năm nay rồi hay không”, Giản Tiểu Phương vừa thấy cô, liền lao vào mà mắng to, mắng đến mức Diệp An An còn đang khiếp sợ ngay cả đường cãi lại cũng không có, kỳ thật, cũng không phải cô cố ý biến mất, hay bỏ đi, mất đi cực cực cô không muốn tiếp tục sống nữa. Nếu không phải may mắn có được Tiểu An, chỉ sợ trên đời này đã không còn người nào tên Diệp An An nữa.

191. Q.3 - Chương 47: Tiểu An Suy Dinh Dưỡng?!!

“Vào đi”, cô mở cửa ra, để cho Giản Tiểu Phương đi vào, người bạn thân đã hai năm không gặp, nói không kích động là giả, chẳng qua Diệp An An chỉ biểu lộ trong lòng mình thôi.

Giản Tiểu Phương vào nhà, đến khi bước vào hẻm mà quan sát cả căn phòng này, miễn cưỡng cho là dễ chịu một chút, xem ra cuộc sống của cô ấy cũng không tồi lắm, so với căn phòng trước kia rõ ràng là rộng hơn mà cũng tốt hơn nhiều.

Cô nhìn từ trên xuống dưới cô gái đã hai năm không gặp, thời gian hai năm, tựa hồ cũng không có làm cô ấy thay đổi bao nhiêu. Cuối cùng ánh mắt của cô dừng lại trên cái bụng phẳng lì của Diệp An An, đứa nhỏ

kia chắc đã sinh ra rồi đi. Ngay lập tức thiếu chút nữa cô đã cắn đứt đầu lưỡi của mình, cô đang nghĩ quái gì thế nhỉ, đã hai năm rồi, đừng nói là đã sinh ra, đứa nhỏ đó có khi cũng lớn bằng Mục Khả Tâm rồi.

“An An, con nuôi của mình đâu?”, gặp lại cô, Giản Tiểu Phương cực kì tò mò, mà chờ mong nhất vẫn là tiểu bảo bảo mà cô còn chưa được gặp mặt. Diệp An An còn chưa kịp mở miệng thì Giản Tiểu Phương đã nhìn thấy một thân mình nho nhỏ đang nằm úp sấp ngủ say trên giường.

Cô vội vàng bước qua người Diệp An An, đi qua bên đó, ngồi lên chiếc giường, trên giường là cục cưng đáng yêu đã hoàn toàn thu hút mọi sự chú ý của cô.

Hai cái chân mập mập đang đan lại một chỗ, trên đó là mười ngón chân nho nhỏ xinh đẹp trắng trẻo, những cái móng chân hồng hồng dưới ngọn đèn thủy tinh giống như trong suốt vậy, cẳng tay cẳng chân mập mập nhìn không khác gì ngón sen, trên khuôn mặt nho nhỏ phảng phất ý cười thần nhiên, còn đang mút mút ngón tay của mình. Hai hàng lông mi đen nhánh thực dài in bóng lên làn da trắng nõn, tựa như hai rê quạt nhỏ, vừa dày lại vừa dài.

“Ông trời ơi, thật xinh đẹp”, Giản Tiểu Phương vươn ngón tay, khẽ chạm vào khuôn mặt của cục cưng, cô từng nghĩ rằng cục cưng của An An sẽ giống như Mục Khả Tâm, có điều không thể tưởng tượng được, thế nhưng diện mạo của thằng bé này lại đẹp hơn rất rất nhiều, so với mấy ngôi sao nhí trên TV còn đẹp hơn gấp mấy lần. Cô đã tìm được, thật sự đã tìm được, một đứa con nuôi đáng yêu như thế này, thật đáng để cho người khác hâm mộ một cô đến chết.

“An An, đây thực là con trai cậu? Làm sao có thể xinh đẹp như vậy?”, cô chỉ chỉ vào Diệp Tiểu An, hỏi ra câu hỏi có chút ngớ ngẩn.

“Ân, nó tên là Diệp Tiểu An, là con trai mình”, Diệp An An gật đầu một cái, cũng nhìn về phía thân ảnh nho nhỏ trên giường, cục cưng của cô quả thật rất xinh xắn, chính là đứa nhỏ khả ái nhất nơi này, ngay cả dì Lí nhà kế bên thường xuyên đem thằng bé đi so sánh với con nhà người khác, cũng không phải là tuyển chọn sắc đẹp gì, Diệp Tiểu An xinh đẹp ở trong này cũng đã có tiếng, nhất là cặp mắt kia, một màu tím không hề giống với người Trung Quốc.

“Nhưng mà, thằng bé này nhìn thế nào cũng là nhỏ, so với đứa bé Mục Khả Tâm kia đúng là kém hơn nhiều lắm”, Giản Tiểu Phương cúi đầu tự nói, theo lý thì đứa nhỏ này hẳn là phải lớn như Mục Khả Tâm mới đúng, Mục Khả Tâm đều đã lớn thế rồi, cô đã có chút ôm không nổi, nhưng mà con trai của An An rõ ràng là nhỏ hơn rất nhiều, chẳng lẽ là vì thiếu dinh dưỡng sao?

Diệp An An hơi hơi sững sốt, rồi đành chua xót mỉm cười, làm sao lại không nhỏ đây, con trai của cô mới chỉ hơn một tuổi, đứa nhỏ vốn bằng tuổi Mục Khả Tâm đã mất rồi.

“Mình còn tưởng con của Mục Nham đứa nào cũng xấu, vì gien di truyền của hắn có vấn đề, thì ra, đúng là có vấn đề thật”, (=] logic chị này hay quá chài) cô tiếp tục nói, Mục Khả Tâm là một chuyện ngoài ý muốn, dù sao, nó cũng không phải là con gái của Mục Nham, diện mạo như thế cũng không chê được gì. Chính là, cục cưng này mặt mũi không giống An An, cũng không giống Mục Nham. Nhà tên Mục Nham kia chẳng phải rất kỳ quái sao.

Cô nhẹ nhàng chạm vào cái chân nhỏ của cục cưng, cục cưng đột nhiên cựa cái chân mình một cái, rõ ràng là không thích người khác động vào nó.

“Nó đang không vui sao?”, Giản Tiểu Phương ngây ngốc quay đầu lại, nhìn về phía Diệp An An đang thất thần, lại không phát hiện sắc mặt cô ấy lúc này có chút không thích hợp, toàn bộ tâm tư của cô đều đặt trên người đứa nhỏ đang ngủ.

“Ân, lúc cục cưng ngủ không thích có người nào đụng vào người nó, bằng không khi tỉnh dậy sẽ khóc”, Diệp An An nhìn con trai trên giường, trong đôi mắt một cổ bi thương nhàn nhạt chậm rãi tán đi.

Thật đúng là tính tình kỳ quái, “An An, cậu nói xem”, Giản Tiểu Phương kéo kéo áo của Diệp An An, “có phải cậu không cho con mình ăn uống đầy đủ, cho nên nó mới bé thế này không?”.

Diệp An An buông hai tay mình thả lỏng, cầm tấm chăn đắp lại lên người con trai, như là biết được là mẹ đang giúp mình, bàn tay bé bé của Diệp Tiểu An nắm chặt lấy chăn, sau đó liền im lặng không ngo ngoáy thêm nữa.

Cô ngẩng đầu, vẻ mặt Giản Tiểu Phương tức giận, cô ấy thật là đang tức giận sao.

“Tiểu An mới một tuổi, bộ dạng của thằng bé so với những đứa nhỏ cùng lứa khác còn lớn hơn nhiều”.

“Một tuổi, thế này cũng là bình thường”, Giản Tiểu Phương nghe được câu trả lời của cô, hơi hơi yên tâm, chính là, đột nhiên, cô đột nhiên túm lấy tay của Diệp An An, “An An, cậu vừa nói cái gì, Tiểu An mới một tuổi, nó sao lại chỉ mới một tuổi, con mình hẳn là phải hai tuổi mới đúng chứ. Thời điểm đó cậu cũng mang thai được bốn tháng, chẳng lẽ, đứa nhỏ này không phải của cậu sao? Cậu đem con nuôi mình đi đâu rồi?”.

Ông trời ơi, Giản Tiểu Phương cảm giác chính mình sắp hôn mê, gần đây quá nhiều chuyện đã xảy ra, đứa nhỏ xinh đẹp như vậy thế nhưng lại không phải của An An, như vậy, cô chẳng phải đã uống công mùng huyệt này giờ rồi sao, nháy mắt, mặt cô như dài ngoẵng ra, không còn chút sức lực nào nữa.

Nhưng lời nói tiếp theo của Diệp An An lại làm cho Giản Tiểu Phương cuối cùng á khẩu không nói thêm được lời nào.

“Đứa nhỏ kia sao?”, ngón tay Diệp An An dừng lại một chút, nói ra vết thương của mình. Đứa nhỏ kia chính là một vết thương mà cả đời này vĩnh viễn cũng không thể khép lại được.

“Đứa nhỏ kia, đã không còn nữa rồi, vào lúc nó được bốn tháng, đã biến mất”, thanh âm của cô thản nhiên, nhưng bi thương trong mắt lại càng ngày càng nồng đậm, cho đến khi không nhìn được nữa, đành bưng kín miệng mình, mặc cho nước mắt đang ào ào tuôn ra, rốt cuộc không thể ngừng lại nữa.

Giản Tiểu Phương đột nhiên quay đầu lại, cái kia đã không còn, khiến đầu cô muốn choáng váng, cái gì mà nói không còn nữa, nhìn bộ dạng thống khổ của Diệp An An, bốn tháng đã không còn, kia chẳng phải là lúc cô ấy bỏ đi sao, lẽ nào, An An rời đi, chính là vì đứa nhỏ đó.

Sao có thể.....cô đang định hỏi lại, nhưng nhìn Diệp An An thế này, mấy lời trong miệng như mắc nghẹn không thể nói ra. Cô không biết bởi vì nguyên nhân gì, sự mất mát này làm cho cô nhất thời không thể tiếp nhận. Mà cô biết, cô ấy có bao nhiêu yêu đứa nhỏ kia, đột nhiên bị mất đi, không biết cô ấy phải sống tiếp như thế nào. Thời gian hai năm, bọn họ đã để mặc cô phải tự mình trải qua thống khổ.

Chính là, hiện tại tựa hồ không phải là lúc nói chuyện này, khi đó cô ấy nhất định đã phải tiếp nhận rất nhiều chuyện, mà cô sao có thể tiếp tục bóc vết sẹo trong quá khứ của cô ấy ra được.

Cho nên, không thể hỏi, thật sự không thể hỏi, tuy rằng cô rất muốn biết, chẳng qua, lúc này không phải thời điểm thích hợp.

“Tiểu An, nó là con ai vậy?”, Giản Tiểu Phương nhìn Diệp Tiểu An trên giường, có chút mơ hồ không biết thân phận đứa nhỏ này, đứa nhỏ này mới một tuổi, nếu thật sự như lời An An nói thì nó xuất hiện không bao lâu sau khi đứa kia mất đi, mà với tính cách của Diệp An An thì không có khả năng nhanh như vậy đã chấp nhận được người khác. Huống chi là mang thai con người ta.

192. Q.3 - Chương 48: Bà Ngoại

Chẳng lẽ lúc đó, cô ấy từng nghĩ đến cái chết, nếu không phải là mang thai, nghĩ đến đây, cô liền kinh hãi, trách không được cô ấy ngay lúc đó đột nhiên lại rời đi, chẳng lẽ thật sự muốn sao.

Diệp An An ngồi trên giường, lấy tay nhẹ nhàng lau nước mắt trên mặt, mất đi đứa nhỏ kia, cô lại nhận được Tiểu An, coi như là ông trời bồi thường cho cô vậy.

“Đây là con mình, Tiểu Phương, là con mình sinh, là của mình”, cô vừa nói ra một câu này, trước khi Giản Tiểu Phương còn chưa kịp phản ứng lại thì đôi mắt tím xinh đẹp của Diệp Tiểu An bỗng mở ra.

“Mẹ, đói bụng”, nó vươn cái tay nhỏ bé của mình, muốn Diệp An An ôm mình.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cục cưng vừa ngủ dậy có chút đỏ bừng, một đôi mắt màu tím lộ ra vẻ long lanh linh động hơn, Giản Tiểu Phương nhìn đến ngây người, đứa nhỏ thật đáng yêu. Khuôn mặt phần nộn trắng nõn, thật muốn cắn một ngụm.

Diệp An An ôm lấy con trai vào trong lòng mình, hai tay đứa nhỏ liền ôm lấy cổ cô, sau đó mới quay đầu lại, chớp mắt nhìn Giản Tiểu Phương. Một lớn một nhỏ, bốn mắt nhìn nhau.

Lần này Giản Tiểu Phương thiếu chút nữa té trên mặt đất, trời ạ, con trai của An An thế nhưng lại là con lai, sao có thể xinh đẹp đến mức này chứ, cô quả thực muốn choáng váng.

“Tiểu Phương, giúp mình ôm thằng bé này chút, mình đi lấy bình sữa”, Diệp An An trực tiếp đem Diệp Tiểu An giao cho Giản Tiểu Phương, con trai nhà cô rất biết điều, không bao giờ biết sợ người lạ.

Mà Giản Tiểu Phương cô cũng thực yên tâm.

Quả nhiên, Diệp Tiểu An vừa vào trong lòng Giản Tiểu Phương cũng không khóc không nháo, chỉ biết mở to hai mắt nhìn người lạ mới đến này.

Giản Tiểu Phương có chút có chút căng thẳng khi ôm một thằng nhóc mềm mại giống như một viên thịt tròn này, quả thực là mềm đến không thể tin được. Hơn nữa, cả người nó toát ra một hương vị sữa ngọt ngào thần nhiên, nắm tay nho nhỏ còn đặt lên trên vai của cô.

“bà ngoại”, Diệp Tiểu An đột nhiên kêu một tiếng, thằng nhóc này kỳ thật không cho rằng bà ngoại và dì khác nhau chỗ nào, chỉ kêu một cách tự nhiên vậy.

bà ngoại? Khóe miệng Giản Tiểu Phương giật giật, cô còn chưa có già đến mức này đâu, thế mà nhóc này lại gọi cô bằng bà, trên mặt của cô có nếp nhăn sao? Dưới hai mắt của cô có thâm quầng sao, khóe mắt của cô sụp xuống sao, đầu cô có tóc bạc sao. Mỗi ngày cô đều soi gương, đâu phát hiện ra điều gì bất thường đâu nhỉ?!!

“bà ngoại”, Diệp Tiểu An lại kêu một tiếng nữa, nó vẫn chưa biết cách nhìn mặt để đoán tuổi người khác, bàn tay nhỏ bé sờ lên mặt Giản Tiểu Phương, xúc cảm non mềm như vậy, khiến cô đúng là giận không nổi rồi.

“Gọi mẹ nuôi đi”, cuối cùng cô nhéo nhéo hai cái má giống như hai quả táo đỏ, quả thực làm cho cô có loại cảm giác yêu thích không buông tay, rất mềm mại, làn da thật tốt, y như sữa vậy.

Diệp Tiểu An chớp chớp mắt, một màu tím trong veo xinh đẹp tựa như thủy tinh trong suốt, thằng bé nghiêng đầu nhìn Giản Tiểu Phương, hiển nhiên không hiểu hai từ mẹ nuôi trong miệng cô có nghĩa là gì.

“bà ngoại”, nó vẫn gọi như thế, ngọt ngào như là mật đường, tuy rằng gọi vậy làm cho Giản Tiểu Phương có chút hết cách, nhưng nhìn thằng bé đáng yêu thế này, cô liền tha thứ cho nó, có điều, hai chữ ‘bà ngoại’ này tuyệt đối không được kêu lại, nếu không chắc cô học máu mất.

“Cục cưng, gọi mẹ nuôi đi, mẹ nuôi sẽ mua kẹo cho con ăn”, cô bắt đầu lừa gạt Diệp Tiểu An, theo cô nghĩ thì đứa trẻ nào cũng thích ăn kẹo, nhưng Diệp Tiểu An lại chu hai phiến môi đỏ hồng lên, hiển nhiên là không chịu mắc lừa cô.

“Nào nào, gọi một tiếng mẹ nuôi nghe xem nào”, cô vờ về khuôn mặt đáng thương của Diệp Tiểu An, đem hai cái má của thằng bé nặn thành hình thù kỳ quái, rõ ràng là đang đem khuôn mặt của nó thành đồ chơi mà. Còn khuôn mặt của Diệp Tiểu An bị nhào nặn bắt đầu có chút hồng hồng, nếu để cho Diệp An An biết được ngược đãi bảo bối của cô ấy như vậy, còn không biết có bao nhiêu đau lòng đâu.

Diệp Tiểu An mím môi không chịu nói, còn tuổi nhỏ đã biết ra bộ trầm mặc thành thạo thế này rồi, không gọi là không gọi, mặc kệ uy hiếp hay dụ dỗ gì, thằng bé này cũng không thêm để vào mắt.

Diệp An An từ trong phòng đi ra, trong tay còn cầm bình sữa ấm. Diệp Tiểu An vừa thấy mẹ ra, lập tức với hai cái tay ra, miệng meo meo, hai mắt tím mở to ạng nước, “mẹ, đói đói”.

Diệp An An ôm con trai qua, đem con đặt trên đùi mình, đưa bình sữa vào tay thằng bé. Diệp Tiểu An đưa tay bắt lấy liền đưa lên miệng, hiển nhiên đói bụng, nút nướm vú cao su, bỏ mặc tất cả mà ra sức uống.

“An An, đứa nhỏ này, thật là của cậu sao?”, Giản Tiểu Phương vẫn không tin hỏi.

“Đúng vậy”, Diệp An An trả lời, trong thanh âm cũng không chút cảm xúc buồn vui gì. Trải qua một thời gian dài lắng đọng lại, có một số việc đã có thể đối mặt.

“Tiểu An là do mình bất ngờ mang thai sau khi mất đi đứa nhỏ kia được hai tháng”, cô cúi đầu vén mấy sợi tóc loà xoà trên trán con trai, Diệp Tiểu An chỉ chuyên tâm vào uống sữa, hai tay ôm chặt lấy bình sữa không chịu buông chút nào.

Giản Tiểu Phương ngồi bên cạnh cô, ánh mắt vẫn tiếp tục nhìn Diệp Tiểu An, thỉnh thoảng còn đùa nghịch với hai cái chân của thằng bé, Diệp Tiểu An cũng không hề giãy dụa, nó lúc này chỉ muốn được uống sữa.

“Vậy, cha đứa nhỏ này là ai?”, cô tiếp tục hỏi, nhìn diện mạo của thằng bé này, hẳn là con lai mới đúng. Hơn nữa còn rất đẹp trai, mà Diệp Tiểu An rõ ràng so với mấy đứa trẻ cùng tuổi thông minh hơn rất nhiều, cô nhớ Mục Khả Tâm cũng không được thông minh như vậy, con bé đó hơn một tuổi mới bắt đầu tập nói.

“Mình...”, Diệp An An cúi đầu, trong con ngươi ẩn ẩn chút đau đớn, “mình không biết”, cô nói tới đây, rốt cuộc không nói được gì nữa. Cô làm sao mà không biết cha Tiểu An là ai chứ, anh thực sự là một người đàn ông giỏi giang xuất sắc, cô tin rằng Tiểu An của cô cũng sẽ giống như cha mình. Chỉ là, cô lại không có cách nào cho con được một gia đình trọn vẹn, bởi vì cô không muốn mạo hiểm để rồi mất đi con trai, con giờ đây chính là lí do để cô tiếp tục sống tiếp trên đời này, nếu không có nó, cô thật sự không biết làm thế nào để sống tiếp nữa.

Cho nên, cô chỉ có thể đem chuyện này chôn chặt nơi dưới đáy lòng thật sâu, không thể nói cho bất cứ người nào.

Giản Tiểu Phương thật đúng là muốn choáng váng, chẳng qua là, này cũng xem như là Diệp An An nên làm, dù sao đứa nhỏ cũng đã sinh ra rồi, cuối cùng cũng không thể nhét trở vào, huống chi diện mạo Diệp Tiểu An lại rất xinh đẹp, cho dù Diệp An An có bỏ nó, cô cũng sẽ tiếc đứt ruột mất, thật vất vả mới có một đứa con nuôi xinh đẹp như vậy, cô quả thực phần khích đến nhảy dựng lên. (cho em hỏi chị vất vả gì thế =]])

Cũng bởi vì quá mức hưng phấn nên có chút chuyện cô nhất thời chưa tiêu hóa hết được, liền quên mất một chuyện vô cùng quan trọng, tỷ dụ như, quan hệ của Diệp An An và Ti gia.

Giản Tiểu Phương ngồi lại rất lâu, đem Diệp Tiểu An bế đủ, còn hôn cho thằng bé nước miếng đầy mặt, Diệp Tiểu An chỉ biết úy khuất nhìn Diệp An An, khiến cho Giản Tiểu Phương vui vẻ thật lâu.

Mãi đến buổi tối, cô mới luyến tiếc rời đi, bất quá ngày mai là cô lại có thể đến nữa rồi, tiện thể phải tặng cho con nuôi của cô món quà gặp mặt mới được.

Mục Nham cùng Cố Nghê Y làm thủ tục ly hôn rất nhanh, Cố Nghê Y theo như lời Mục Nham có thể nói không nhận được bất cứ một thứ gì, còn về Mục Khả Tâm, tạm thời vẫn ở trong biệt thự của Mục gia, bởi vì, mặc kệ là nguyên nhân gì, Mục Nham vẫn là có chút không nỡ với đứa trẻ này, huống chi, Cố Nghê Y cũng không phải là người mẹ tốt gì cho đáng, càng miễn bàn người cha ruột của con bé.

193. Q.3 - Chương 49: Có Phải Đã Quá Muộn Rồi Hay Không

Một kẻ học vấn không đến nơi đến chốn như hắn, Mục Khả Tâm đi theo hắn nhất định không tốt lành gì, đứa con gái mình đã từng yêu thương đến tận xương tủy, cho dù không phải là con ruột thì cũng không muốn nó phải chịu khổ.

Chính là, giờ cũng đã không còn yêu thương được như trước, sự ngăn cách của huyết thống, hoá ra, lại là xa xôi như vậy.

Mục Nham đã dùng hết tất cả những khả năng hắn có thể cùng với nhân lực, vật lực để tìm được hai mẹ con Diệp An An. Thế nhưng, thời gian đã quá lâu, lại một lần nữa điều tra lại từ đầu, chẳng khác gì mò

kim đáy bể, huống chi còn có Ti gia nữa, người nhà Ti gia sao có thể để cho hắn tìm được Diệp An An trước họ đây.

Chẳng qua là, người phụ nữ kia, hắn sẽ không bao giờ buông tay cô nữa, còn có con trai của họ, chính là lợi thế lớn nhất của hắn, còn lại là tình yêu của Diệp An An. Song hai năm rồi, tình yêu của cô có còn nhiều hay đã với bọt, ngay cả chính hắn cũng không biết, nhưng trong tâm tưởng mình, hắn vẫn luôn tin tưởng, người phụ nữ nhỏ bé luôn chờ đợi hắn đến nửa đêm, toàn tâm yêu hắn nhất định sẽ quay về bên hắn, mà lúc này đây, hắn sẽ không bỏ lơ cô, sẽ không đánh mất đi tình yêu quý giá của cô nữa.

Châm chạp đến tận bây giờ mới tỉnh ngộ, không biết có phải đã quá muộn rồi hay không.

Hắn sẽ gắng hết sức mình hồi đáp lại tình yêu của cô, sẽ cho cô tất cả của hắn, cả đời của hắn. Đương nhiên, còn có con trai của họ, không biết, diện mạo của con trai hắn sẽ như thế nào nhỉ, là giống hắn, hay là giống cô.

Mà từ sau khi mẹ của Mục Nham biết được hắn có một đứa con trai thì mỗi ngày đều chạy đến biệt thự hắn đang sống, bà muốn có cháu nội đến sắp đến rồi, vốn đang trông chờ Cố Nghê Y sẽ sinh được một bé trai, nhưng cuối cùng lại sinh con gái. Mãi đến hai năm sau, hai vợ chồng con trai vẫn không có tin tức gì, làm cho bà thật sự thất vọng. Chính là thật không ngờ, thì ra Mục gia họ còn có một đứa cháu trai nữa ở bên ngoài, cho nên, bà rất nóng lòng được gặp mặt đứa cháu trai chưa từng thấy mặt, còn đối với Mục Khả Tâm, vẫn là không thích nổi.

Mục Nham nhìn sắc mặt mẹ đã không còn kiên nhẫn, mà Mục Khả Tâm ngồi bên cạnh bà đang ủy khuất, ánh mắt không nhìn vào con bé. Cuối cùng hắn cũng hiểu được, vì cái gì mà mẹ lại không thích Khả Tâm, trong trí nhớ của hắn mẹ mặc dù có chút kiêu ngạo, nhưng bà cũng vô cùng thích trẻ con. Thậm chí ngay cả đứa con gái nhỏ của em họ hắn bà cũng rất thích, nhưng đối với Khả Tâm, bà lại chưa từng tỏ ra yêu mến nó dù chỉ một chút, đây có phải là do máu mủ tình thâm chăng.

Thân phận thực sự của Mục Khả Tâm hắn cũng không hề nói cho bất cứ người nào, đương nhiên, cả Ti Hạo và Thượng Quan Thuyên cũng sẽ không bao giờ đi nói ra. Đây là chuyện xấu trong nhà, hắn không muốn để cho người khác đem ra làm trò cười. Mặt khác, nếu người trong Mục gia đã biết thân phận thực của Mục Khả Tâm, thuận theo gia quy cùng thể diện của họ, chắc chắn sẽ không cho phép Mục Khả Tâm ở trong nhà này.

Con bé chỉ là một đứa nhỏ mới hai tuổi, lỗi lầm của người lớn, không thể để nó phải gánh vác tất cả.

Cho nên, hắn coi như chưa từng xảy ra chuyện gì hết, thế nhưng, trong lòng hắn như có thêm một lỗ hổng lớn, rốt cuộc đã không còn trở lại như trước kia.

Mà ai, có thể trở lại quá khứ được đây?

Hắn ra hiệu cho bảo mẫu đem Mục Khả Tâm ôm đi, để mình ngồi lại với mẹ.

Mục phu nhân không tính là quá già, hoặc có thể nói là vì được chăm sóc rất tốt nên dù đã hơn 50 tuổi rồi nhưng nhìn bà cũng phải trẻ hơn cả 10 tuổi.

“Nham, cháu nội của mẹ đã tìm được chưa?”, bà gắt gao nhìn Mục Nham, muốn nhanh chóng có được đáp án.

Mục Nham lắc đầu, “vẫn chưa, con sẽ tiếp tục”, tìm một người đã biến mất hơn hai năm, hơn nữa lại còn cố ý trốn tránh, không phải dễ dàng như vậy.

Nhưng bất luận thế nào, hắn cũng sẽ tìm được cô, nhất định như thế. Không chỉ vì đứa nhỏ kia, mà còn có cả người phụ nữ vẫn luôn yên lặng yêu hắn. Hắn phát hiện, nơi nào có cô thì hắn mới có loại cảm giác gia đình, hắn phải mất cả hai năm trời mới hiểu hết được, dùng thời gian hai năm để quen dần, lại dùng thời gian hai năm này để hối hận.

Hắn yêu người phụ nữ bé nhỏ kia, cho nên, hắn sẽ tìm về vợ yêu của hắn, và cả con trai của họ nữa.

Mục phu nhân vừa lòng gật đầu một cái, lúc trước Mục lão phu nhân yêu cầu Mục Nham đi lấy một người phụ nữ hai bàn tay trắng, bà đã không bằng lòng gì, cho dù là hai người đã kết hôn, bà cũng chưa từng đi gặp mặt con dâu. Thân phận như vậy không xứng để bước chân vào Mục gia, không thể tưởng được, vài

năm sau, thân phận của cô ta thể nhưng lên nhanh như nước dâng vượt thuyền, chính là người con gái đã thất lạc của Tì gia. Như vậy mới xứng được với bọn họ, huống chi, cô ta còn có một đứa con trai, chính là cháu nội của bà. Sao bà có thể để cho con cháu Mục gia lưu lạc bên ngoài đây. Nếu sớm biết rằng cô ta có con, bà sẽ không dễ dàng để cho cô ta đi như vậy, ít nhất thì cũng phải sinh xong đứa nhỏ mới được đi.

Mà hiện tại nói cái gì mà vẫn hỏi được hay không, chuyện quan trọng nhất là, đi tìm được hai người đó trước. Đương nhiên, Mục Nham đã đi tìm rồi nhưng bà cũng sẽ phái người tìm tiếp, nhất định phải tìm cho được đứa nhỏ kia.

Lúc này bà mặc kệ tất cả, bà chỉ muốn cháu trai mình thôi. Cô ta làm vợ ai cũng được, chỉ cần đứa cháu cho bà ôm là được rồi. *mơ à* @@

Giản Tiểu Phương từ khi gặp được Diệp Tiểu An, ngay cả ngủ cũng ngủ không được, mỗi ngày đều nhớ đến khuôn mặt nhỏ nhắn mập mạp của thằng nhóc, còn có cặp mắt tím long lanh xinh đẹp nữa, một loại thiên tính của người mẹ đang không ngừng trỗi dậy, ngày nào cô cũng chạy đến cửa hàng bán đồ trẻ em, mua rất nhiều thứ trong đó, toàn bộ đều là tặng cho Tiểu An. Thượng Quan Thuyên thấy cô ngày nào cũng ra ra vào vào đến vài lần, có khi nhin không được sẽ hỏi, nhưng Giản Tiểu Phương chỉ đáp lại một câu “bí mật!”.

Làm cho anh chỉ biết thở dài, thật là, rõ ràng là thích trẻ con như vậy, chi bằng hai người tự sinh một đứa là xong, nhìn con người khác sao có thể bằng với nhìn con mình được.

Có điều, chẳng qua là do người nào đó không muốn, hai người bây giờ đúng là thuần khiết như nước, anh ngay cả đầu ngón tay cũng không được chạm qua cô, như vậy thì sao mà sinh con được đây a!

Anh chống cằm nhìn thân ảnh Giản Tiểu Phương đi ra đi vào, đột nhiên, khoé miệng mơ hồ vung lên ý cười kỳ quái.

Giản Tiểu Phương cũng không để ý đến anh đang mưu tính cái gì, cô đang thích thú nhìn chiếc mũ quả dưa trong tay, con nuôi của cô mang vào nhất định sẽ rất dễ thương, màu tím nhạt, rất hợp với đôi mắt của thằng nhóc.

Hai mắt màu tím, quả thật không giống với người bình thường, ngay cả An An cũng không biết cha đứa nhỏ là ai, có điều, dường như cô đã gặp qua người giống vậy rồi thì phải, nhưng nghĩ đi nghĩ lại cũng không nhớ được là đã gặp qua nơi nào. Cái đầu ngón nghếch này, cô đập đập vài cái lên đầu mình, tiếp tục mua đồ.

Diệp An An đi ra khỏi cửa, cô quay đầu lại nhìn thoáng qua vách tường phòng mình, cô muốn đi làm, Diệp Tiểu An đã để đi Lí mang về nhà bà. Con trai cô gần đây lại lớn hơn chút nữa, hơn nữa còn học nói được rất nhiều từ mới, đến nỗi còn luôn gọi Giản Tiểu Phương là bà ngoại, làm cho Giản Tiểu Phương dở khóc dở cười. Kỳ thật Giản Tiểu Phương cũng không biết, đó chính là do Tiểu An đặc biệt dành cho cô ấy, con trai rất thích Giản Tiểu Phương, bởi vì thằng bé có thể nói là do dì Lí chăm sóc từ nhỏ, cho nên, nó có cảm tình đặc biệt với bà ấy, thường hay gọi dì là bà ngoại khiến dì rất thích thú.

Từ đầu tiên con cô học được chính là ‘mẹ’, từ thứ hai chính là ‘bà ngoại’.

Mà con trai mình thích, đương nhiên cô rất hiểu nó rồi.

194. Q.3 - Chương 50: Chỉ Muốn Được Bên Em

Cô cúi đầu, tiếp tục đi về phía trước, gió thỉnh thoảng lại thổi lướt qua người, làm tung bay những sợi tóc vướng trên trán cô. Đưa tay vén lại tóc, hộp cơm trong tay cô thoáng lắc lư một cái, đã không còn nặng như lúc trước, bây giờ bên trong chỉ còn phân nửa, người đàn ông kia gần đây rất ít đến công ty, cũng đã

lâu rồi cô chưa gặp lại anh, vài ngày, thời gian cũng chỉ mới vài ngày, nhưng cô phát hiện chính mình rất nhớ anh, rõ ràng mới tiếp xúc không lâu, song cô có cảm giác như đã quen nhau từ rất lâu rồi.

Lâu, như không thể xa nhau được nữa.

Có những chuyện, rõ ràng là không có khả năng, nhưng vẫn cứ nghĩ đến, cô còn muốn trở lại một Diệp An An ngốc nghếch như trước sao? Cô không muốn, thật sự không muốn, cuộc sống hiện tại tuy rằng rất túng thiếu, cũng rất vất vả, nhưng cô đã có một bảo bối, Diệp Tiểu An. Như vậy là đủ rồi.

Chính là, tâm tình lại có chút mất mát, người đàn ông kia, cuối cùng cũng phải quay về. Cô dừng bước chân lại nhìn về phía xa xa, bầu trời bên kia, một đất nước khác, lại là một khoảng cách xa xôi biết bao nhiêu, chân trời góc bể, trái tim có lẽ đã ở bên kia chân trời.

Bất tri bất giác, có phải lại đánh mất một lần nữa hay không, đánh mất trái tim mình, cô mỉm cười chua xót, thì ra, yêu liền đến một cách lặng lẽ như vậy, giống như gặp Mục Nham lần đầu tiên, chẳng qua, tình cảm của cô dành cho anh ta, từng rất sâu đậm, nhưng có khi ngấm lại, kia thật sự là yêu sao? Hay chỉ là khao khát một mái ấm? Mà cô phải chăng đã yêu một cách quá bi ai, bước ra khỏi tất cả trước kia, cô mới biết được, hoá ra, cô cũng có thể quên được anh ta, thậm chí còn có thể một lần nữa mà thích người khác.

Nháy mắt quên, nháy mắt khắc ghi trong lòng, thứ Mục Nham cho cô, không có tình yêu, không có trái tim, tình yêu dành cho anh ta cùng với những đau đớn đã không còn.

Thậm chí, hiện tại, cô dường như đã không còn biết được khi đó thương anh ta là loại cảm giác gì.

Có những tình yêu không nhất định là phải chiếm được, cả Mục Nham và Lance cũng thế. Diệp An An chỉ là một người bình thường, còn bọn họ đều là những nhân vật xa vời mà cô không thể chạm tới được.

Đi đến công ty, cô vẫn là một nhân viên làm công việc photo tài liệu nhỏ bé, còn anh vẫn là vị tổng tài cao cao tại thượng kia. Cô buông mấy thứ đồ trong tay ra, sửa sang lại cả phòng làm việc, đến khi nhìn đến tờ báo thì hơi hơi sững sốt một chút, nhưng tâm tình cũng đã không còn dao động nhiều, đây có thể xem như tâm như chỉ thủy không?

* tâm như chỉ thủy: tâm tình bình tĩnh, không hề tạp niệm

Tổng tài Mục thị Mục Nham cùng phu nhân chuẩn bị tiến hành ly hôn, theo luật sư của họ nói thì là do hai người tình cảm không hợp nhau, khi ly hôn, cả hai đều tỏ ra rất bình tĩnh, Diệp An An đặt tờ báo xuống, đem chồng báo xếp sang một bên.

Bọn họ chẳng phải đã từng rất yêu nhau sao? Như thế nào chỉ mới trải qua thời gian không đến ba năm đã ly hôn rồi? Cái bọn họ gọi là giữ gìn tình yêu cũng chỉ có hai năm thôi sao, vậy đứa nhỏ kia của cô tính là gì, tính là gì chứ?

Ngẩng đầu lên, nụ cười chua xót nơi khoé môi càng nồng đậm, cướp đi không chỉ có đứa nhỏ đó, quá khứ của cô, cùng với tất cả tình yêu mà cô dành cho Mục Nham.

Cô lúc này chỉ vì Diệp Tiểu An mà sống, cho nên chuyện xưa của bọn họ, cô không muốn nghe lại nữa, cũng không muốn nhìn, hết thảy đã không còn chút quan hệ nào với cô.

Lance đến sân bay đón tiếp ba mẹ, cũng đã chuẩn bị tốt cả khách sạn cho hai người ở, mấy ngày gần đây anh đều là đi cùng họ đến khắp nơi, bởi vì nguyên nhân công ty mà anh rất ít khi thoải mái ở bên ba mẹ như vậy. Lần này đến Trung Quốc, coi như là inh một cơ hội nghỉ ngơi, có điều, anh vẫn có chút tư tưởng không tập trung, luôn luôn nghĩ đến người phụ nữ mà mình không thể nghĩ đến kia.

Càng rời xa lại càng nhung nhớ.

Cô đúng là độc được của anh, hoặc là nói anh đã trúng độc được tình yêu rồi cũng được. Cuối cùng thì cũng không thể chữa trị hết, cho tới bây giờ anh chưa từng yêu một ai, cô là người đầu tiên. Cô quả thực rất giống với thiên sứ bên bờ biển trong mộng của anh, khiến anh thật sự không thể bỏ qua. Anh là người chưa bao giờ biết lùi bước, cũng không phải là người hay sợ hãi, nhưng lúc này đây, anh lại rất sợ hãi, sợ

hải phải rời xa người phụ nữ đó, sợ hải chính mình sẽ làm ra chuyện gì, sẽ làm tổn thương cô, dù sao, cô cũng là một người đã có gia đình.

Chuyện chia rẽ gia đình cô, anh làm không được, chuyện làm cho cô thống khổ, anh cũng làm không nổi. Cho nên anh chỉ còn cách khiến mình phải rời đi.

Mãi đến khi ba mẹ đều thấy mệt rồi thì họ đành trở lại khách sạn nghỉ ngơi. Sau đó anh mới lái xe đến công ty, sắc mặt bên ngoài vẫn là mặt không chút thay đổi, chính là, chỉ có mình anh biết được, anh rất muốn đi gặp người phụ nữ kia, thật sự rất muốn, rốt cuộc đã không thể kiềm chế được nữa.

Diệp An An mới từ toilet đi ra, một người đột nhiên đem cô đẩy ngược trở vào, khi cô còn chưa kịp có phản ứng gì thì một bóng đen đã áp chế lại, đôi môi cô bất thành linh bị che kín, không thể giãy giụa.

“Em người phụ nữ chết tiệt này, vì cái gì mà tôi lại để ý đến em như vậy, vì cái gì mà tôi không thể nào quên được em?”, Lance dùng sức hôn cô, thậm chí còn cắn lên cả môi cô, khiến cô cảm giác môi mình nhói đau. :”>

Cô nhấc mắt lên, phát hiện bên trong đôi mắt màu tím của người đàn ông đang giãy dụa cùng thống khổ, hơn nữa còn có sự yêu thương được che giấu rất sâu.

“An, ở lại bên cạnh tôi, được không?”, Lance buông cô ra, mặc cho cô ghé vào bờ vai anh mà nhẹ nhàng lấy lại hô hấp.

“Vì sao lại là tôi, tôi chỉ là một người bình thường”, cô khẽ giọng hỏi lại anh, trong giọng nói có chút thờ dãi, cũng có chút bối rối không biết phải làm sao, không thể phủ nhận khi nghe được một câu kia, trái tim của cô đập nhanh hơn, thân thể như bị rút hết tất cả khí lực, chỉ có một loại ngọt ngào chậm rãi từ đáy lòng dâng lên. Nhưng là, ngọt ngào lắm thì cũng kèm theo đó là chua xót nhiều. Anh chỉ nói là muốn cô ở bên anh, có lẽ là vì cô cho anh cảm giác, nhưng không phải là yêu.

Anh và cô, có thể sao? Anh chỉ nói, ở một chỗ cùng với cô, ở một chỗ là khái niệm gì. Không, loại tình cảm tựa thiêu thân lao đầu vào lửa như vậy cô theo không được, cũng không muốn theo.

Lance dùng hai tay nâng khuôn mặt của cô lên lại phát hiện, trên gương mặt cô bao trùm hoảng hốt cùng thống khổ, vì sao, anh lại có thể cảm nhận được bị thương trong mắt cô, còn có trái tim chẳng chịt những vết sẹo.

Đôi mắt tím của Lance gắt gao nhìn chăm chăm cô, đột nhiên đem cô ôm vào trong ngực, cô nhỏ xinh thế nhưng lại hoàn toàn vừa vặn với vòng tay anh, phụ nữ phương đông từ trước đến nay vốn nhỏ nhắn, nhưng anh lại rất thích.

“Tôi không biết, tôi chỉ muốn được ở một chỗ cùng em”, anh cũng không nói ra chữ ‘yêu’ kia, bởi vì không biết, hiện tại anh có phải là có tư cách hay không, anh là một người đàn ông không hoàn chỉnh, không thể tưởng được một người luôn luôn kiêu ngạo như anh lại có một ngày tự ti như thế, nhất là đối với người phụ nữ mà mình yêu thương.

Khi Diệp An An nghĩ được hai chữ ‘đứa nhỏ’ này, đột nhiên đẩy anh ra, cô kích động chạy ra ngoài, cô làm sao lại quên mất, cô còn có Tiểu An, chuyện này thực đúng là vượt quá phản ứng của cô, nhưng thật sự không thể tiếp nhận.

Cô cần suy nghĩ lại thật kỹ.

Lance đứng ở cửa toilet, ánh mắt không chút cảm xúc nhìn chăm chăm thân ảnh đang chạy trốn kia, cô ấy, như thế này có tính là cự tuyệt hay không? Trong ngực đột nhiên có chút đau đớn, anh xoay người lại, trong mắt loé lên tia sáng màu tím ảm đạm.

195. Q.4 - Chương 1: Mâu Thuẫn Trong Lòng

Phải buồn tha sao? Nhưng rõ ràng cô là người đã có gia đình, hơn nữa còn rất hạnh phúc, thực sự anh muốn làm thật sao?

Không thể phủ nhận, lúc này anh đang vô cùng mâu thuẫn.

Lại qua vài ngày tiếp theo, đã nhiều ngày rồi mà Lance vẫn chưa tới công ty, Diệp An An ôm Diệp Tiểu An đi trên đường, trên đầu Diệp Tiểu An đội một chiếc mũ ông mặt trời xinh xắn. Mỗi thứ này đều là do Giản Tiểu Phương mua cho thằng bé, trong nhà cô bây giờ, quần áo của Tiểu An chắc đã xếp thành một đống được rồi, bà mẹ nuôi Giản Tiểu Phương này, thật đúng là xứng chức mà.

Diệp Tiểu An đang chơi đùa với mấy sợi tóc trên bờ vai mẹ, bàn tay bé xíu nắm lại rồi lại buông ra, ánh mắt thỉnh thoảng đảo quanh, tò mò nhìn mọi thứ ngoài kia, với nó mà nói, cơ hội để được mẹ mang ra ngoài chơi như vậy cũng không nhiều, cho nên nó tỏ ra vô cùng hiếu kỳ, cũng rất thích thú.

Lúc này, ở một công ty bách hóa, Mục phu nhân vừa ở bên trong mua một vài đồ này nọ xong đi ra ngoài, đến khi đang đi về phía xe của mình, bà liền nhìn thấy một phụ nữ đang ôm một đứa bé, mà sườn mặt của người kia, rõ ràng là làm cho bà có chút quen thuộc, người phụ nữ này, bà có quen sao, bà có chút nghi ngờ đi về phía đó, nhìn ra được hoá ra là người mà bọn họ vẫn đang tìm.

Bà nhìn không chớp mắt đứa bé đang nằm trong lòng Diệp An An, bởi vì Diệp Tiểu An đưa lưng về phía bà nên bà chỉ có thể nhìn được bóng lưng nho nhỏ của thằng bé, còn có cặp mông tròn bóng. Có điều, từ quần áo mặc trên người thằng bé thì có thể nhìn ra nó còn rất nhỏ, nghiêm nhiên chưa đến hai tuổi.

Diệp An An cảm giác có một tầm mắt đang nhìn mình chăm chú, ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy Mục phu nhân đang đứng cách đó không xa nhìn chăm chăm về phía này, cô chấn động một chút, vội vàng ôm Tiểu An trốn sang một bên, không dám đi ra, cô không muốn nhìn thấy người nhà Mục gia, cũng chưa chuẩn bị tâm lý thật tốt để gặp lại bọn họ.

Cô ôm chặt đứa nhỏ vào lòng, Diệp Tiểu An cũng cảm giác được mẹ đang căng thẳng, hai tay gắt gao ôm lấy cổ cô, giống như đang an ủi cô vậy.

Mục phu nhân bên kia rốt cục cũng rời đi.

Lúc này cô mới dám đi ra, Diệp Tiểu An trong lòng cô xoay mình lại, thỉnh thoảng chớp chớp đôi mắt mình, bàn tay nhỏ bé thì lại túm chặt áo trước ngực của cô.

“Lão phu nhân, bà đã trở lại”, lái xe vội vàng mở cửa xe ra, để cho bà ngồi lên xe, mà hai tay bà vì đang kích động mà trở nên run lên, ấy vậy mà bà đã được gặp cháu trai của mình, đứa bé trai mà Diệp An An đang ôm kia, chắc chắn là cháu nội của bà, không thể tưởng tượng được người mà bọn họ đang đi tìm, hoá ra vẫn luôn nằm trong tầm mắt của họ, chẳng qua là do Diệp An An đang lẩn trốn thật.

Còn có đứa nhỏ kia, rõ ràng là cùng tuổi với Mục Khả Tâm, như thế nào lại nhỏ như vậy, cháu bà thực đáng thương, xem ra cuộc sống nhất định không được tốt lành gì, đứa nhỏ của Mục gia từ trước đến nay đều là thiên chi kiêu tử*, sao có thể đáng thương như vậy.

* thiên chi kiêu tử: con cưng được cha mẹ vô cùng nuông chiều.

Xe dừng trước cửa toà nhà tập đoàn Mục thị, Mục phu nhân nghênh ngang đi vào, hiển nhiên tất cả mọi người ở đây đều biết rõ thân phận của bà, cũng không có người nào dám đi lên ngăn cản lại.

Mục phu nhân không thèm để ý tới sự can ngăn của thư ký trực tiếp xông vào phòng hội nghị của Mục Nham, lúc này, Mục Nham đang cùng vài quản lý công ty họp bàn, khi cánh cửa hung hăng bị đẩy ra, hán lạnh lùng nhìn về phía cửa, đến khi nhìn thấy người bên ngoài thì trên mặt chỉ còn một tia bất đắc dĩ.

“Chúng ta buổi chiều tiếp tục”, hán phát phát tay mình một chút, những người khác đều lên tiếng chào hỏi Mục phu nhân vừa vào rồi sau đó cùng đi ra ngoài.

“Mẹ, có chuyện gì mà gấp như vậy?”, hán thu thập tài liệu trên bàn, tuy rằng người vào là mẹ của mình, nhưng trong lúc đang làm việc, hán vẫn không muốn bị người nào đến quấy rầy.

“Nham, mẹ vừa nhìn thấy Diệp An An, cũng nhìn thấy cháu của mẹ”, Mục phu nhân đi thẳng lên, có chút sốt ruột mà nói.

Tài liệu trong tay Mục Nham rơi xuống đất, hắn có chút không thể tin được nhìn mẹ mình, “Mẹ, mẹ vừa nói cái gì?”, hắn phát hiện, ngữ khí của hắn tuy rằng rất bình tĩnh, nhưng là, cuồn loạn trong mắt cũng lại bán đứng hắn. Tin tức này với hắn mà nói, thật sự vô cùng quan trọng, cũng quá mức bất ngờ.

Hắn sợ mình đã nghe lầm, càng sợ mẹ đã nói sai.

Diệp An An hắn tìm đã rất lâu rồi, nhưng mãi vẫn chưa tìm được, hắn thật sự sợ, sợ hãi, cuối cùng cũng không tìm được hai mẹ con cô. Hoặc là có tìm được nhưng cũng là vài năm sau, vài chục năm, thậm chí cả đời. Như vậy hắn sẽ không thể nào mà chịu đựng được.

Bên trong biệt thự, hiện tại chỉ có hắn, bảo mẫu và Mục Khả Tâm, mỗi ngày trừ việc ngủ trong căn phòng mà Diệp An An từng ở ra mới có thể cảm nhận được một chút của cô trong quá khứ, còn lại liền không có gì hết. Nhìn Mục Khả Tâm, hắn sẽ nghĩ đến đứa con mà hắn chưa từng được thấy mặt kia của mình, không biết, hai mẹ con cô sống có tốt hay không.

Mục phu nhân so với Mục Nham còn sốt ruột hơn nhiều, cháu của bà thiếu chút nữa là ôm được vào tay rồi, hai tay bà đặt trên bàn hội nghị của Mục Nham, hiển nhiên còn chưa hết kích động vì nhìn thấy hai người khi này, nhất là đứa bé trong lòng Diệp An An. Thực sự đáng thương, đứa nhỏ đưa lưng về phía bà, giá mà nó quay mặt lại, vậy thì bà đã có thể biết được mặt mũi cháu mình như thế nào rồi.

“Nham, con mau tìm bọn họ, nhất định phải nhanh lên”, cứ nghĩ đến đứa cháu bà rõ ràng đã hai tuổi, hiện tại thể nhưng lại không lớn được bằng Mục Khả Tâm, trong lòng bà lại nổi lên một trận đau lòng. Cháu trai đáng thương, đi theo Diệp An An nhất định là phải chịu không ít khổ sở, đợi khi tìm được nó, bà nhất định sẽ tự mình chăm sóc cho nó, không để nó phải chịu thêm chút khổ sở nào nữa.

Mục Nham đứng lên, hai nắm tay buông xuống hai bên hông nắm chặt lại, thì ra, người bọn họ vẫn tìm kiếm khắp nơi mà không thấy, thế nhưng lại ở ngay trong thành phố này, mà còn cách bọn họ gần như vậy.

Diệp An An, lần này, hắn nhất định sẽ không để cô rời xa mình nữa, nhất định là không.

Lúc này, trong đôi con ngươi đen của hắn ngập tràn kiên định, đối với người phụ nữ kia, hắn biết, hắn không bao giờ buông tay nữa, đương nhiên còn có con trai của họ.

Nếu đã biết cô cũng đang trong thành phố này, vậy thì việc tìm cô cũng sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

Diệp An An có chút kích động ôm Diệp Tiểu An trở về nhà mình, cô gắt gao ôm chặt đứa nhỏ vào lòng, hai bàn tay Diệp Tiểu An nắm lại thành nắm đấm, để trên ngực Diệp An An. Tuy rằng bị mẹ ôm có chút chật, nhưng đứa nhỏ rất hiểu chuyện, không hề giẫy dụa, chỉ im lặng ghé vào ngực mẹ mà măm măm ngón tay của mình.

Cô ôm Diệp Tiểu An ngồi ở trên giường, nhìn thấy Mục phu nhân làm cho cô thật sự sợ hãi, cô hơi hơi buông lỏng con trai, liền nhìn thấy hai ánh mắt màu tím vô cùng trong suốt của Tiểu An đang nhìn chăm chăm mình, đứa nhỏ đứa nhỏ, diện mạo không giống cô chút nào, nhưng lại cực kì giống cha của nó, người đàn ông tên Lance Corrine kia.

Cô thở dài nhẹ nhõm một hơi, vì cái gì phải sợ hãi chứ, dường như đây là bản năng, bản năng sợ người khác cướp đi đứa nhỏ của cô, cả Mục Nham và Lance cũng thế. Chẳng qua, cô cúi đầu xuống, mi tâm hơi hơi nhăn lại, Diệp Tiểu An vươn bàn tay ra vuốt ve gương mặt cô, thỉnh thoảng lại gọi ‘mẹ mẹ’, con cô chưa từng gọi ba, chỉ biết gọi mẹ, vì không ai đến dạy nó, mà nó lại không biết, trên thế giới này nó còn có một người cha.

“Như thế này, đối với người đó được không?”, cô lại một lần nữa ôm Tiểu An, đột nhiên, trong ngực không nhận được một trận chua xót, nếu không gặp được Lance, cô sẽ cứ như vậy mà mang theo Tiểu An sống một cuộc sống bình thường, nhưng cô lại gặp anh, và cũng biết anh chính là người đàn ông bên bờ biển kia, vậy thì cô có nên ích kỷ mà độc chiếm Tiểu An mà không cho anh biết, sự thật anh có một đứa con trai không?

Thế nhưng, cô thật sự không dám để mất Tiểu An của cô.

196. Q.4 - Chương 2: Bí Mật Bị Phát Hiện

“Tiểu An, con nói mẹ phải làm sao bây giờ đây?”, mặt cô nhẹ nhàng kề sát vào gương mặt con trai, hai hàng mi vừa dày vừa đậm của Diệp Tiểu An thỉnh thoảng cọ lên má cô, khiến cô lại một trận nhột nhột.

“Mẹ, mẹ, khóc...”, Diệp Tiểu An vươn bàn tay nhỏ bé ra vội vàng xoa lên mặt Diệp An An, cái miệng nhỏ nhắn bắt đầu mếu mếu, nước mắt chực trào muốn khóc.

“Tiểu An, không khóc, không khóc”, Diệp An An hít thật sâu một hơi, nhẹ nhàng vỗ về tấm lưng con trai, Diệp Tiểu An tự mút ngón tay của mình, tựa vào trong lòng Diệp An An, lông mi chớp chớp chậm rãi hạ xuống, từ từ đi vào giấc ngủ.

Trong phòng làm việc của Mục Nham, Thượng Quan Thuyên ngồi trên sofa, đôi chân dài duỗi thẳng, sắc mặt anh dạo này rất kém, mỗi ngày đều bị một tên quỷ nhỏ không biết tên hao tổn hết tâm tư sức lực, quả thực là một mối muộn chết.

Mục Nham ngồi bên cạnh, văn kiện tài liệu đều bị đặt hết sang một bên, thời gian gần đây hẳn đã thuê rất nhiều người đi tìm Diệp An An, tin chắc rằng, không bao lâu sau là có thể tìm được hai người. Mà Ti Hạo bên kia lại vẫn chưa có hành động gì, nhưng cũng chẳng bao lâu nữa, bọn họ cũng sẽ điều tra ra tin tức này thôi.

Chuyện cùng với Ti gia, có lẽ sẽ khó khăn rất lớn, thế nhưng hẳn sẽ không lùi bước, Diệp An An cùng đứa nhỏ hẳn nhất định phải có được.

Thượng Quan Thuyên đứng lên, thỉnh thoảng loại đi tới đi lui ở trước mặt Mục Nham.

“Thuyên, cậu có dừng lại ngay đi không?”, Mục Nham ngẩng đầu, cậu ta cứ qua lại quả thực khiến hắn đau đầu muốn chết.

Thượng Quan Thuyên hít một hơi, chỉ có thể bất đắc dĩ ngồi xuống, có điều, sắc mặt của anh cũng chẳng khá hơn được chút nào.

“Sao thế, dạo này Giản Tiểu Phương lại làm tội cậu nữa à, hai người không phải đã tốt hơn nhiều rồi sao?”, Mục Nham ngược mắt lên nhìn anh, hai người kia không khác gì một đôi oan gia, tình cảm giữa hai người họ rõ ràng tốt lắm, chẳng qua, một người thì chạy còn một người thì đuổi theo, cũng không biết lúc nào mới kết thúc. Mà Thượng Quan Thuyên cũng không thể không nói, thật đúng là một tên si tình, mấy ngày nay tất cả tâm tư của cậu ta đều đặt trên người của người phụ nữ kia, bên người đến nửa giai nhân cũng không có.

“Cô ấy sao?”, nhắc tới Giản Tiểu Phương Thượng Quan Thuyên nhất thời như bị rút hết khí lực, “Gần đây cô ấy tới ngày cứ chạy đến cửa hàng bán đồ trẻ con, không biết là con nhà ai mà hấp dẫn cô ấy thế, hiện tại ngay cả tôi cũng bị lạnh nhạt gạt sang một bên, bây giờ tôi mới biết được, thì ra, tôi còn không quan trọng bằng một đứa trẻ”.

“Đứa nhỏ?”, Mục Nham hơi hơi nhíu mi tâm, “cậu nói gần đây cô ấy hay đi mua quần áo trẻ con sao?”.

“Đúng vậy”, Thượng Quan Thuyên lắc lắc tay mình, “Không biết là đứa nhỏ nào, cô ấy còn giữ bí mật không cho tôi biết”, Thượng Quan Thuyên anh lúc này còn không biết địa vị của mình ở trong lòng người phụ nữ kia xếp thứ mấy nữa, thật vất vả mới bay lên được một chút, bây giờ lại xuống dốc không phanh. Anh thật là đáng thương. Đây đều là lỗi lầm của trước kia, nghĩ lại năm đó, Giản Tiểu Phương xem anh như trời, lấy anh làm trung tâm của mình, hiện tại phong thủy chuyển dời, cô lại trở thành bầu trời của anh, mà bầu trời của cô lại không cần anh nữa.

Sắc mặt Mục Nham bỗng nhiên khựng lại một chút, ngay sau đó, trên mặt hẳn thế nhưng lại nổi lên một chút ý cười có thể nói là ôn nhu như nước, làm cho ngũ quan hẳn từ trước đến nay luôn lạnh lùng cứng rắn cũng nhu hòa hơn.

“Đó là con tôi”, hần đột nhiên nói ra một câu như vậy, câu ‘con tôi’ kia, nói thực thuận miệng. Nhớ ngày đó khi hần ôm Mục Khả Tâm cũng không có cảm giác như thế, đây là cảm giác máu mủ tình thâm, con hần, con của hần, đứa con của hần và Diệp An An. *tội nghiệp anh này quá, hiuhiu

Thượng Quan Thuyên hai mắt trừng lớn nhìn về phía cậu ta, không thể nào, con cậu ta, chẳng lẽ...

“Diệp An An đang ở đây, đang sống ngay trong tầm mắt của chúng ta, hôm nay mẹ tôi vừa nhìn thấy cô ấy, còn nhìn thấy cả con trai tôi nữa”, hần nói rất chắc chắn, mà cái loại chắc chắn này vô cùng rõ ràng.

Mặt Thượng Quan Thuyên lại đen sì, Giản Tiểu Phương thật là, vậy mà lại đi gạt anh, anh quả thực hận đến nghiền răng ken két, Thượng Quan Thuyên anh đúng là bị bọn họ bỏ mặc hết rồi.

Anh đứng lên, chuẩn bị đi tìm cô gái kia hỏi cho rõ ràng lại bị Mục Nham ngăn lại, “Thuyên, đừng đi, tôi muốn sớm một chút gặp lại cô ấy và con tôi”.

Thượng Quan Thuyên dừng bước lại, đột nhiên có chút kỳ quái nhìn về phía Mục Nham, bộ dạng này của cậu ta, không giống như là chỉ vì đứa con, lẽ nào còn nguyên nhân lớn hơn nữa hoặc là vì mẹ đứa nhỏ mới đúng.

“Nham, cậu không phải là đã thích Diệp An An rồi chứ?”, anh nheo hai mắt lại, đánh giá Mục Nham, chuyện này anh vẫn luôn cảm giác rất kỳ quái, giữa cậu ta cùng với Cố Nghê Y có hai năm hôn nhân, anh đều chứng kiến hết tận mắt, cậu ta đối với Cố Nghê Y không hề giống như cậu ta vẫn nghĩ là yêu, nếu mà so ra, tất cả yêu thương của Nham đều là dành cho Mục Khả Tâm. Anh thật sự hoài nghi, cậu ta yêu Cố Nghê Y thật sao? Lúc trước ly hôn rồi tái hôn rốt cuộc là đúng hay là sai đây?!!!

Mục Nham buông tay ra, quay mặt sang nơi khác, lúc này không ai nhìn thấy được gương mặt hần đang ẩn giấu trong bóng đêm, có chút mờ mịt.

“Tôi yêu cô ấy!”, hần từng chữ từng chữ nói xong, rõ ràng như vậy, tự nhiên như vậy bộc bạch tình cảm của mình, ngay cả chính hần cũng không biết được từ lúc nào đã bắt đầu yêu thương một người phụ nữ tựa như không khí vậy, có lẽ đúng là giống như không khí, cho nên mới lơ là quá mức, cứ nghĩ rằng đó chỉ là thói quen, mãi đến khi Cố Nghê Y trở về, hần vẫn nghĩ, người hần yêu là Cố Nghê Y, cuối cùng, bởi vì một tuồng kịch của cô ta và Lăng Huyền làm cho hần hoàn toàn chôn vùi tình cảm thực sự của mình.

“Tôi lại không thể nào ngờ được lý do tôi lấy ra vốn rất tốt, Cố Nghê Y mang thai con tôi, đứa con ruột của tôi, nhưng kết cục lại làm tôi phải gánh lấy đả kích nặng nề nhất. Lần này, tôi sẽ không buông tay cô ấy nữa, mặc kệ là Diệp An An cũng được mà Tiểu Uyển cũng tốt, về sau cô ấy chỉ có duy nhất một thân phận, đó chính là vợ của Mục Nham tôi, sai lầm như vậy, tôi sẽ không phạm phải lần thứ hai, hướng chi tôi, chúng tôi còn có một đứa con”, nói đến đứa con, đứa con chưa từng gặp qua kia, đã muốn chiếm lấy toàn bộ lực chú ý của hần.

Thượng Quan Thuyên nhếch môi, bên môi có chút ca thán, Nham tựa hồ là cùng đường giống anh rồi, cứ nghĩ rằng không yêu người kia, rốt cuộc đó mới là người mà mình yêu nhất.

Chẳng qua là, chuyện này thật sự sẽ thuận lợi như vậy sao? Tì gia bên kia chính là phiền toái lớn nhất.

Anh thật sự có chút lo lắng, với tính cách của Tì Hạo, chắc chắn sẽ không cho phép bọn họ ở cùng một chỗ, huống chi là Tì lão gia, có điều, bọn họ đã có một lợi thế rất lớn, không phải sao? Chính là đứa nhỏ kia, đứa nhỏ không thể nào trở thành con tư sinh được, Mục gia cùng Tì gia, không bao giờ để chuyện như thế xảy ra.

Mà bọn họ cũng đều biết, lúc trước Diệp An An đã yêu Mục Nham như thế nào, như vậy, hiện tại Nham đã biết rõ được tình cảm của mình, vậy thì Diệp An An cũng nhận được đền đáp, cũng không phải là chuyện xấu gì.

Chính là, chuyện này thật sự sẽ thuận lợi giống như anh nghĩ vậy sao?

Vì cái gì, anh có một loại cảm giác bất an, cảm giác thực kỳ quái. Nhíu mày, buông hàng mi mắt che dấu tất cả tâm tình trong mắt, chỉ còn chút màu sắc mặt mũi, lại tựa như phẳng phất chút lo lắng.

Giản Tiểu Phương vui vẻ mang theo túi lớn túi nhỏ lung tung đi tới, vô cùng cao hứng, hôm nay cô lại mua rất nhiều đồ, có thể gặp lại thằng nhóc đáng yêu kia. Mà nhóc tiểu quý đó, rốt cuộc sau những nỗ lực

không ngừng nghỉ của cô cũng không còn gọi cô là bà ngoại nữa. Tuy rằng Diệp An An đã giải thích qua, cục cưng gọi bà ngoại là vì nó xem cô là người thân thiết của mình.

197. Q.4 - Chương 3: Phản Bội

Nhưng trong lòng cô vẫn cứ không thoải mái, dù sao, tuổi cô còn trẻ lắm, còn chưa tới lúc để làm bà ngoại của thằng nhóc đâu. Mỗi một lần nghe, cô liền cảm giác chính mình như già thêm một chút, trừ chuyện này ra thì nhóc con này đúng là đáng yêu cực kì. Hơn nữa, quả thực vô cùng thông minh, thật không biết di truyền của ai. *chắc chắn không phải của mẹ rồi ~^^

~Giản Tiểu Phương thỉnh thoảng lại liếc qua mấy thứ trong tay mình mới mua, không hề phát giác ra đằng sau có một chiếc xe vẫn đi theo cô, trong xe là một người đàn ông, sắc mặt hắc vô cùng bình tĩnh, vô lăng trong tay nhanh chóng chuyển hướng, nhìn chằm chằm không chớp mắt Giản Tiểu Phương đang đi tới.

Giản Tiểu Phương đi một mạch đến nhà trọ của Diệp An An, hôm nay là cuối tuần, cho nên bọn họ cũng không đi làm, Diệp An An đang tắm tã cho con trai cả người thơm tho sạch sẽ, Diệp Tiểu An chỉ biết chu môi lên, vẻ mặt rõ ràng là đang vô cùng mất hứng.

“Được rồi, ngoan, đã tắm xong”, Diệp An An hôn một cái lên khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại của con trai, Diệp Tiểu An ôm lấy cổ mẹ, trên người tỏa ra hương thơm mát ngọt ngào của sữa tắm, ngửi vào thực là dễ chịu.

Giản Tiểu Phương đi thẳng vào, giống như đi vào nhà mình vậy, Diệp Tiểu An vừa thấy cô đến, liền vui vẻ mà với hai cánh tay mập mạp ra, muốn để cho cô ôm. Thằng nhóc biết dì này mỗi lần đến mang cho nó rất nhiều đồ chơi, khiến nó vô cùng thích thú, cho nên tuy còn nhỏ tuổi nhưng nó vẫn rất có mắt nhìn.

Đôi môi phấn hồng vênh lên thực cong, “Dì, dì...”, cái miệng nhỏ nhắn của nó thỉnh thoảng i a, kỳ thật, nó căn bản là không có ghi nhớ lời mà Giản Tiểu Phương vẫn luôn ghé vào lỗ tai nó nói gọi mẹ nuôi, nhưng so với hai chữ mẹ nuôi thì gọi dì đơn giản hơn nhiều.

“Cái gì mà dì, gọi là mẹ nuôi chứ”, Giản Tiểu Phương đến gần Diệp Tiểu An đang nằm trong lòng Diệp An An, hung hăng hôn một cái thật kêu lên gương mặt thằng bé. Đứa nhỏ cả người mềm mại toả ra hương thơm ngọt ngào thần nhiên, khiến cô yêu thích ghê gớm.

Diệp Tiểu An chớp hai mắt, bên trong con ngươi màu tím có chút khó hiểu, thằng bé mới vừa tắm xong, toàn thân từ trên xuống dưới đều mềm mại phấn nộn, cái chân trần thỉnh thoảng lại đá về phía Giản Tiểu Phương. Nghiêng cái đầu qua một bên, nó bắt đầu bỏ ngón tay cái của mình vào miệng mà mút, vẫn không hiểu Giản Tiểu Phương đang muốn nói gì.

“Thật là, Tiểu An thực là ngốc”, Giản Tiểu Phương gõ nhẹ một cái vào trán Diệp Tiểu An, thằng bé này đương nhiên cũng không hiểu ‘ngốc’ trong lời cô nói là gì, còn cười khanh khách.

“An An, con trai cậu ngày nào cũng sinh động như vậy sao?”, cô có chút khó để giữ vững thân thể nhỏ bé đang nhích tới nhích lui này, lại không dám dùng sức, sợ làm nó bị thương.

“Không phải đâu, Tiểu An rất ngoan”, Diệp An An đứng ở một bên nhìn một lớn một nhỏ đang đùa, còn mình thì tiếp tục sắp xếp lại đồ mà Giản Tiểu Phương mang tới.

“Tiểu Phương, không cần mua này đó nữa đâu, Tiểu An có nhiều lắm rồi”, Diệp An An thở dài một hơi, mấy ngày nay Giản Tiểu Phương đã mua đồ nhiều quá mức rồi, đến nỗi trong nhà sắp không còn chỗ mà để. Hơn nữa, cô cũng không muốn cô ấy phải tốn kém.

“Cũng không phải là mua cho cậu, mình là mua cho con nuôi mình đấy chứ, nó cũng chưa phản nản điều gì a”, Giản Tiểu Phương nhào nặn hai bầu má đỏ như quả táo của Diệp Tiểu An, thích nhất là hai mắt màu tím của thằng bé, tựa như thủy tinh trong suốt vậy.

“Con nói có phải hay không, Tiểu An”, cô đứng đưa hai cái tay nhỏ, Diệp Tiểu An i a kêu một tiếng, cũng không biết nó đang nói cái gì, nhưng mà nhìn hai cái chân thỉnh thoảng lại đạp lên, rõ ràng là thằng bé này đang rất thích thú.

Diệp An An bắt đắc dĩ cười cười, hỏi Tiểu An ấy à, bây giờ thì sao nó biết được. Nhưng mà con trai cô có khi cũng rất lợi hại, đem Giản Tiểu Phương nhéo vào trong tay, chỉ cần nó mỉm cười đáng yêu, Giản Tiểu Phương liền hôn khắp mặt của nó.

Giản Tiểu Phương ngồi lại rất lâu, mãi đến khi Diệp Tiểu An chơi đùa mệt rồi, bắt đầu đi ngủ thì cô mới chịu đi về, cô thật sự rất muốn gọi nó dậy, nhưng vì tính khí Tiểu An lúc rời giường rất hay bực bội, có khi quả thực rất đáng sợ, khóc không ngừng, khóc đến mức làm cho cô thương không chịu được. Gương mặt nhỏ nhắn kia nhận lại một chổ, nước mắt thì tuôn ào ào, đồ thể nào cũng không chịu nín, làm cô thật đúng là sợ luôn.

Cho nên, cô không dám. Giản Tiểu Phương đi ra ngoài, dù sao ngày mai cô lại có thể đến tiếp rồi. Diệp An An tiễn Giản Tiểu Phương đến cửa, cũng không hề phát hiện, một chiếc xe đang dừng cách đó không xa. Cô đứng ở cửa một lúc rất lâu, mà người đàn ông trong xe cũng nhìn cô lâu như thế. Đầu ngón tay kẹp thuốc lá hơi hơi run rẩy. Hắn dập tắt thuốc, nhìn Diệp An An đóng cửa lại, sau đó đi vào.

Hắn mở cửa xe, một đôi chân dài bước ra, nhưng vẫn đứng nguyên tại chỗ, hắn nheo đôi con ngươi đen nhánh lại gắt gao nhìn chằm chằm cánh cửa đã bị chủ nhà đóng lại kia. Tuy rằng bề ngoài hắn có vẻ bình tĩnh, nhưng trong lòng bàn tay mồ hôi ra ướt đầm đã tiết lộ sự khẩn trương trong lòng.

Lại một lần nữa nhìn thấy người phụ nữ đã rời đi hai năm trước, hắn thật sự phát hiện, hắn cực kỳ khát vọng bầu không khí ôn hoà của cô, đúng vậy, cô chính là không khí, bầu không khí của hắn, không thể nào rời xa được.

Bên trong, còn có đứa nhỏ của bọn họ.

Diệp An An ôm lấy Diệp Tiểu An, Diệp Tiểu An lại đưa tay ra túm lấy quần áo của cô, không biết có phải trẻ nhỏ đứa nào cũng như thế hay không, không có cảm giác an toàn. Cô không có cách nào buông Tiểu An ra được, đành phải ôm nó. Mà cô cũng không biết, ngoài cửa có một người đàn ông mà cô sợ hãi nhất, chỉ đứng cách nhau một cánh cửa mà thôi.

Lance đang ngồi trên xe, anh tình cờ nhìn ra bên ngoài, màu tím trong đôi mắt có chút ảm đạm, cho đến khi trước mắt xẹt qua hai bóng người, khiến anh hơi hơi nheo mắt lại.

“Dừng xe!!!”, anh đột nhiên lên tiếng, xe ‘kéttttt’ thắng lại, anh đi xuống xe, nhìn một đôi nam nữ cách đó không xa. Màu tím trong con ngươi chầm rãi nhuộm thành một mảnh đỏ.

Người thanh niên ôm thắt lưng cô gái, hai người vừa đi vừa ăn đồ ăn vặt, lộ ra vẻ vô cùng thân mật, đó chắc hẳn là một đôi nam nữ đang yêu nhau cuồng nhiệt.

“Hương Đông, chúng ta khi nào thì trở về, em thật là nhớ tiểu bảo bối ở nhà anh”, Lí Hương Đông lại đem toàn bộ túi đồ ăn vặt cầm trong tay đưa hết cho cô gái, “Lát nữa mình trở về, Tiểu An bây giờ chắc là đang ở cùng mẹ thằng bé rồi”.

“Ah, tiếc thật”, cô gái bắt đầu thở dài, “Bảo bối kia nhà anh thật sự rất đáng yêu, em thích quá chừng, thật muốn ôm về a”.

Lí Hương Đông chỉ xoa tóc cô, “Em đừng thấy thằng nhóc ấy bình thường thì rất ngoan, nhưng mà buổi tối, nó chỉ cần mẹ của nó thôi, em mà ôm nó về là nó lại khóc rung trời đấy”.

Cô gái chỉ lắc đầu, xem ra cô chỉ có thể nhớ đến nó mà thôi.

Hai mắt Lance gắt gao nhìn chằm chằm người đàn ông kia, trí nhớ anh từ trước đến nay đều vô cùng tốt, hắn ta chính là người đàn ông lần trước ở cùng với Diệp An An, là người đàn ông đã ôm đứa bé đó, chồng của Diệp An An, chẳng lẽ, hắn ta đang phản bội Diệp An An sao.

Một người phụ nữ tốt như vậy, hắn ta thể nhưng lại phản bội, anh căn bản không nỡ làm tổn thương đến cô ấy, thể nhưng hắn ta lại cứ vậy mà thương tổn người phụ nữ kia.

Bước lên phía trước, anh trước tới giờ vẫn luôn bình tĩnh, nhưng lần này rốt cuộc cũng không bình tĩnh nổi, anh trước tiếp lại gần túm lấy áo của người đàn ông.

Màu mắt tím lạnh lùng nhìn trừng trừng mắt vào hắn ta, khóe môi cũng nhếch lên thực lạnh lẽo.

“Này, anh muốn làm gì, mau thả tôi ra a...”, Lí Hường Đông dùng sức kéo tay của Lance ra, lại phát hiện tay của người này giống như là làm bằng sắt vậy, khiến anh căn bản là không thoát khỏi gọng kìm của anh ta. Anh thật sự không biết người này, anh ngồi ở đây rất tốt, cũng không có đắc tội người nào, vừa định mở miệng, lại nhìn rõ mặt của người đang túm áo mình thì nhất thời sửng sốt.

198. Q.4 - Chương 4: Hắn Muốn Đưa Nhỏ

“Buông anh ấy ra, Hường Đông, Hường Đông, anh làm sao vậy?”, cô gái túm chặt tay của Lance, lại bị ánh mắt lạnh lùng của anh dọa cho khựng lại giữa không trung.

Ánh mắt này quả thực lạnh như băng.

“Anh muốn làm gì, mau buông tay ra a”, Lí Hường Đông cảm giác mình đang sắp hít thở không được nữa rồi.

Lance buông tay ra, trong đôi mắt màu tím ngoài trừ vẻ lạnh lẽo thì không còn chút gì khác. “Đã có vợ rồi mà còn không biết chừng mực sao?”, anh đứng luôn tại chỗ, sườn mặt tuần mỹ ẩn trong bóng tối, lộ ra vẻ lạnh như băng mà vô tình.

“Vợ?”, Lí Hường Đông cùng bạn gái đưa mắt nhìn nhau. Căn bản là không hiểu anh ta vừa nói gì. Bọn họ rõ ràng còn chưa kết hôn a. Sao có thể có vợ được?

“Vị tiên sinh này, có phải anh đã nhận nhầm người rồi không?”, Lí Hường Đông khó hiểu nhìn về phía Lance, muốn tìm ra vẻ quen thuộc nào đó từ trên mặt anh, tuy rằng người đàn ông này thực hung dữ, nhưng anh lại không hề thấy tức giận chút nào, nguyên nhân phải chăng là người đàn ông này có diện mạo quá mức giống với thằng nhóc ở nhà anh.

Anh ta có lẽ là nhận sai người rồi.

Tay Lance đặt ở hai bên sườn, nắm chặt rồi lại buông ra, trong mắt một mảnh khổ sở, “Nếu không biết quý trọng Diệp An An, vậy thì tôi sẽ không cho anh cơ hội nào nữa”, người phụ nữ kia xứng đáng để anh phải hết mình, nếu gia đình cô hạnh phúc, thì anh sẽ rời đi, nhưng chỉ cần cô phải chịu một chút ủy khuất nào, anh sẽ không bao giờ cho bỏ qua.

“Diệp An An, An An?”, Lí Hường Đông vỗ vỗ cái trán mình mấy cái, cuối cùng cũng hiểu ra, “Tiên sinh, chắc anh đã hiểu lầm rồi, tôi chỉ là hàng xóm của An An, chúng tôi không hề kết hôn a, cho nên, giữa chúng tôi chỉ là quen biết mà thôi”.

Lance nghe xong, thân thể hơi hơi sửng sốt. “Nếu đã như vậy thì đứa nhỏ kia là sao?”, anh nhớ tới tiểu bảo bảo toàn thân sốt đến đỏ bừng người ở trong bệnh viện ngày trước, con trai của Diệp An An. Vậy thì chồng cô là ai?

“Anh nói Tiểu An sao?”, Lí Hường Đông kiên nhẫn giải thích cho anh nghe, “Tiểu An không có cha, nó chỉ có một mình An An mà thôi. Khi nào cô ấy đi làm thì Tiểu An đều do mẹ tôi trông giùm”.

Lance buông Lí Hường Đông ra, xoay người, đi thẳng đến xe của mình. Anh muốn hỏi cho rõ một chuyện, nếu, cô có một chút cảm giác nào với anh, vậy thì anh sẽ không buông tay cô nữa, anh sẽ không một lần nữa làm cho người phụ nữ mình yêu phải rời đi. Mặc kệ cô có con rồi hay chưa cũng được.

Chỉ cần cô nguyện ý, như vậy, đứa nhỏ của cô cũng sẽ là đứa nhỏ của anh.

‘Người mình yêu’, ngực anh chấn động một chút, đúng vậy, người yêu, anh yêu người phụ nữ kia, không phải là nhất kiến chung tình (vừa thấy là yêu ngay), có lẽ cô cũng không phải là xinh đẹp quá, chỉ là rất thanh

tú, tính cách cũng không có quá rộng mở, nhưng là, ôn nhu yên lặng như vậy anh lại rất thích. Hơn nữa, trên người cô còn mang hương vị của thiên sứ trong mộng của anh.

Làm cho anh, quyết luyện không thôi.

“Lái xe”, anh trầm giọng ra lệnh, đến khi tài xế hỏi anh muốn đi nơi nào, anh liền đáp lại một dãy địa chỉ. Tài xế nghe xong, cũng không nói nhiều lời, khởi động xe chạy về phía trước. Lance ngồi ghế sau nhắm chặt hai mắt, ngón tay để trên hàng lông mày của mình, khi hai mắt mở ra lần nữa, trong mắt dâng lên một loại quyết định cùng kiên trì không thể bác bỏ.

Nơi ở của Diệp An An là do anh điều tra lại mà có được, anh cũng không phải có ý theo dõi cô, chỉ là một người phụ nữ thì dù sao vẫn làm anh lo lắng, nhưng vì tưởng lầm cô đã có chồng nên chưa bao giờ đến đây.

Cảnh sắc ngoài xe chậm rãi biến hóa, trái tim của anh cũng càng ngày càng bay lên. Cho đến lúc này, chút dấu vết hỗn loạn mới từ từ tản ra.

Diệp An An một tay ôm Diệp Tiểu An, một tay còn lại đem hết thấy trong phòng thu dọn gọn lại, nắm tay của Tiểu An thì lại túm chặt áo của cô, khiến cô không bỏ xuống được, lại sợ, nếu thả lỏng bé xuống thì nó sẽ bị đánh thức.

‘Rầm rầm’, ngoài cửa truyền đến một tràng tiếng đập cửa, cô làm cho Tiểu An ghé vào trên vai mình, đứng lên, chuẩn bị ra mở cửa, không biết có phải là Giản Tiểu Phương hay không, chẳng lẽ là cô ấy quên thứ gì sao.

Cô một tay mở cửa ra, đến khi nhìn thấy người đứng ở ngoài thì sắc mặt đột ngột thay đổi, vội vàng sập nhanh cánh cửa, nhưng lại bị người đàn ông đứng ngoài đó vươn tay một phen chặn lại.

“Diệp An An, cô còn có thể trốn được nữa sao, tôi như thế nào lại chưa bao giờ biết, cô cũng có bản lĩnh như thế”, người đàn ông cười lạnh một tiếng, bên trong con ngươi sắc bén vô cùng mờ mịt làm cho người ta nhìn không thấu. Gương mặt bị khuất bóng, một nửa chìm trong bóng tối, lộ ra vẻ cực kỳ u ám. Hắn gắt gao nhìn chăm chăm tiểu bảo bảo trong lòng Diệp An An, cái chân cái tay thực nhỏ, làn da trắng nõn đến trong suốt, cả người thẳng bé tựa vào bả vai Diệp An An mà ngủ. Tuy rằng không nhìn rõ được bộ dáng của nó, nhưng chỉ cần nhìn sườn mặt thôi cũng cảm giác được đứa nhỏ này xinh đẹp vô cùng.

Đó là con hắn.

Hắn nâng mắt lên nhìn khuôn mặt đột nhiên trắng bệch của Diệp An An, cùng với sự sợ sệt trong mắt cô, tâm hắn lại hung hăng đau một chút, hắn không muốn thừa nhận rằng người phụ nữ này rất sợ hắn.

“Diệp An An, cô đã đoạt đi đứa con của tôi hai năm rồi”, hắn cực lực kiềm nén chính mình không được quá xúc động, hắn không muốn dọa đến cô, lại càng không muốn để lại chút ấn tượng kém nào trong cô nữa. Trong đáy lòng cô, hắn e rằng đã trở thành một kẻ hung ác dọa người, hắn thậm chí từng muốn xoá sạch đứa nhỏ xinh đẹp này.

Hắn làm sao có thể được.

Hắn có chút tham lam nhìn chăm chăm hai mẹ con đang đứng trước mặt mình, nhịn xuống khát vọng muốn đem hai người gắt gao ôm vào trong ngực, mạnh mẽ trấn định nói ra lời khẩu thị tâm phi.

Diệp An An càng thêm ôm chặt đứa nhỏ vào lòng, đề phòng nhìn người đàn ông trước mắt, giống như đang đề phòng độc xà mãnh thú mà nhìn anh ta. Nếu là trước kia, cô còn không dám ngẩng đầu nhìn anh ta, nhưng là hiện tại, sẽ không còn như thế nữa, cho tới bây giờ cô chưa từng muốn gặp lại người đàn ông đã từng làm cho trái tim mình đau triệt để này, thậm chí còn không biết phải như thế nào để đối mặt với anh ta nữa.

Lại một lần nữa gặp lại, ngay cả nghĩ cũng không muốn nghĩ đến, một năm tình cảm kia, thật sự đã hoàn toàn không còn, người đàn ông này gương mặt vẫn tuấn mỹ như vậy, vẫn giống hệt như trước đây, cô chưa bao giờ tận lực để trốn tránh tin tức có liên quan tới anh ta, anh ta kết hôn, sống chết thế nào, thậm chí cuộc sống mỹ mãn, đến bây giờ là ly hôn cũng không chút quan hệ gì tới cô.

Đúng vậy, không quan hệ gì tới hai mẹ con cô hết, con anh ta, a, con anh ta sao. Diệp An An đột nhiên ngẩng đầu lên, trong hai mắt hận ý tuôn trào, cô sẽ không quên, vợ chồng bọn họ thiếu chút nữa đã hại

chết Tiểu An của cô.

Hận ý mãnh liệt như vậy, không hề che giấu, thẳng tắp bắn lên người Mục Nham, khiến thân thể hắn run rẩy một chút, hai bàn tay gắt gao nắm chặt, thì ra, cô chẳng những sợ hắn mà còn vô cùng hận hắn, hận hắn đã vô tình vứt bỏ hai mẹ con cô sao?

Đúng vậy, hận quả thực rất đáng hận, hiện tại ngay cả chính hắn cũng đang hận mình vô cùng, thế nhưng hắn sẽ bù đắp, hắn sẽ dùng cả cuộc đời còn lại để bù đắp cho hai mẹ con, như vậy đã đủ sao?

“Đem con trai trả lại cho tôi”, hắn mím chặt môi, từng bước một đến gần cô.

Diệp An An giờ mới ý thức được người đàn ông này muốn làm cái gì, anh ta đã biết chuyện lúc trước cô mang thai, còn bây giờ, anh ta lại muốn cướp đi Tiểu An của cô.

Cô nghiêng đầu nhìn, Diệp Tiểu An vẫn còn đang ngủ rất say, hai tay cô đem con trai gắt gao ôm vào trong ngực, không ai có thể cướp đi con trai của cô, không ai hết, huống chi, Tiểu An của cô cùng Mục gia không có một chút quan hệ nào hết.

199. Q.4 - Chương 5: Nó Là Của Tôi

“Đây không phải là con anh, nó là của tôi, Mục tiên sinh”, cô gần từng chữ nói, chỉ có cánh tay đang ôm Diệp Tiểu An hơi hơi run rẩy, sợ hãi theo bản năng.

Câu ‘Mục tiên sinh’ kia làm cho sắc mặt Mục Nham nhất thời lạnh đi vài phần, cô cứ như vậy mà muốn đoạn tuyệt sạch sẽ mọi quan hệ với hắn sao? Không có khả năng, vĩnh viễn cũng không thể!!!

“Em là vợ tôi, đứa nhỏ trong lòng em chính là con tôi, em cho rằng một mình em cũng có thể có thể sinh con được sao?”, bước chân hắn dừng lại, từ trên cao nhìn xuống cô, hàng mi vừa cong vừa dài.

Bầu không khí truyền đến áp lực bức người, làm cho Diệp An An phải lui lại phía sau mấy bước. Cô buông ánh mắt xuống, khóe môi lộ ra chút châm chọc thản nhiên, vợ sao, chẳng lẽ anh ta đã quên, bọn họ đã ly hôn rồi. Vì cái gì anh ta lại tự tin như vậy, tự tin rằng Tiểu An chính là con mình, chẳng lẽ anh ta không nhìn ra Tiểu An rất nhỏ sao? Đúng vậy, một mình cô thì đương nhiên không thể sinh con được, thế nhưng cha của đứa nhỏ vĩnh viễn sẽ không phải là anh ta. Trên đời này cũng không phải là chỉ có mình anh ta là đàn ông.

“An An, theo tôi trở về đi”, hắn thả lỏng cảm xúc của mình, đưa tay ra với cô, tựa như ngày nào đó trước kia cô đã đưa tay ra cứu hắn bị mắc kẹt trong thang máy vậy.

“Trở về?”, Diệp An An nhìn chằm chằm cánh tay đang với lại đây, “Quay về làm cái gì, chúng ta đã không còn quan hệ gì nữa”, thanh âm của cô rất nhẹ, mang theo tiếng thở dài khe khẽ, mà hắn nhìn thấy ánh mắt của cô cũng thực lạnh nhạt, lạnh nhạt đến mức không còn nhìn thấy được tình yêu trước đây, một tia nhỏ cũng không có.

Không yêu, thì ra, cũng không phải là một chuyện gì khó.

Mục Nham có chút khản trương, hắn sợ hãi, lần đầu tiên hắn thấy sợ hãi, Diệp An An không còn tình cảm giành cho hắn như trước đây nữa, chỉ là, khi hắn nhìn thấy đứa nhỏ trong lòng cô, ánh mắt lại lần nữa trở nên kiên định hơn, không sao, bây giờ cô không thương hắn, vậy thì hắn sẽ làm cô yêu thương hắn một lần nữa.

“Tôi muốn mang thằng bé trở về, nó là cốt nhục của Mục gia, tôi sẽ không để cho con mình trở thành con riêng”, lại là một câu này, nói với cùng một người phụ nữ.

Diệp An An lắc đầu, ánh mắt có chút ửng đỏ, “tôi đã nói rồi. nó không phải là con anh, sao anh cứ không tin vậy, nó không phải”, đối với sự cố chấp của anh ta, Diệp An An đã hết cách, cô không muốn nói gì thêm với người này nữa, nhưng là, lại nhìn thấy sự kiên định của anh ta, Mục Nham cho tới bây giờ cũng chưa

từng nói chuyện dễ dãi với ai, chuyện mà anh ta đã quyết định, không ai có thể dễ dàng thay đổi. Mà anh ta cố chấp, cũng là có tiếng.

“Có phải hay không cứ đưa cho tôi rồi nói sau”, nói xong, hắn đã muốn đi lên đoạt lấy đứa nhỏ trong lòng Diệp An An, Diệp An An né tránh, cẩn thận ôm đứa nhỏ chặt thêm. Mục Nham híp hai mắt lại, hôm nay hắn nhất định phải đem được con hắn trở về, hơn nữa, ngay cả mẹ đứa nhỏ cũng phải mang về cùng, hai người bọn họ hắn sẽ không bao giờ buông tay.

“Con là của tôi”, Diệp An An ngẩng đầu, một nam một nữ đối mặt, nam thì cao lớn, nữ thì nhỏ xinh, thể nhưng người phụ nữ không hề thua thiệt gì về sự kiên trì so với người đàn ông, đối với Diệp Tiểu An, Diệp An An có thể thay đổi thành rất kiên trì, cũng cực kì cố chấp.

Một người mẹ có thể trở nên vô cùng vĩ đại đều là vì cô yêu đứa nhỏ của mình, so với sinh mệnh còn muốn yêu hơn rất nhiều.

Sắc mặt Mục Nham tối sầm lại, hắn trầm mặc một hồi, cuối cùng lại vươn hai tay ra, ngữ khí so với vừa rồi còn lạnh hơn vài phần.

“Đem con trai cho tôi”, người đàn ông rốt cục cũng mặt lạnh sương lại, lạnh như băng nhìn đứa trẻ đáng yêu trong lòng người phụ nữ. Toàn thân thể nhưng lại không ngừng run rẩy. Người phụ nữ gắt gao ôm đứa con, lui về phía sau. Lời nói ngắt quãng đứt đoạn không ngừng truyền ra từ miệng cô, “không phải, nó không phải là con anh, nó là của tôi, của tôi”.

“Em có thể mang theo con trở về cùng tôi”, nhìn biểu tình bi thương như thế của Diệp An An, như thể là hắn đang cướp đi toàn bộ thế giới của cô. Nhưng hắn cũng rất đau, song lại không thể mềm lòng. Cô nghĩ rằng hắn cướp đi toàn bộ thế giới của cô nhưng cô lại không biết, cô chính là thế giới của hắn.

“Diệp An An”, hắn vừa định muốn nói cái gì, muốn nói cho cô lòng hắn sao, hắn không đành lòng làm tổn thương cô một lần nữa, cho dù là một chút, đều làm cho hắn đau lòng không thôi, thì ra, đây là yêu, yêu, cũng sẽ đau. Hắn hận chính mình trước kia sao lại không biết quý trọng cô thật tốt, để tới bây giờ, tìm không thấy một chút ấm áp giống như trước kia.

Hắn vừa định mở miệng, ngoài cửa lại truyền đến một trận tiếng bước chân lộn xộn.

“Cháu của tôi, đem cháu nội trả lại cho tôi”, Mục phu nhân một chân chen vào, khi nhìn thấy đứa nhỏ Diệp An An đang ôm thì một phen muốn cướp lại đây. Diệp An An giữ chặt không rời, trong mắt ngập tràn loại chán ghét nói không nên lời, Mục phu nhân chưa bao giờ thích cô, trước kia, cô bởi vì bà ta là mẹ của Mục Nham cho nên đối với cô nên đối với những trách mắng, những lời sỉ nhục của bà ta, cô chưa bao giờ để vào trong lòng. Nhưng bây giờ cô tuyệt đối sẽ không cho phép bọn họ tới cướp đi con trai của cô.

Cô đã nói, đứa nhỏ này không phải là con cháu Mục gia bọn họ, tại sao bọn họ lại không chịu tin tưởng.

“Diệp An An, đem đứa nhỏ cho tôi”, Mục phu nhân vừa thấy tay mình với huyệt, sắc mặt trở nên rất khó xem. Bà trông mong cháu trai nhiều năm như vậy rồi, hiện tại nó lại ở ngay trước mắt bà, như thế nào mà ngay cả ôm cũng không để bà được ôm nó một chút.

“Mẹ, sao mẹ lại tới đây?”, Mục Nham đi lên trước, trực tiếp ngăn cản mẹ mình lại, hắn đang định cùng Diệp An An thương lượng lại, đều bị bà ấy phá hỏng. Như thế này, Diệp An An sẽ cho rằng, bọn họ tới đây là vì muốn cướp đi đứa con của cô, nhưng kỳ thật, bọn họ vốn chính là như vậy.

Mục phu nhân trừng mắt nhìn Mục Nham một cái, “Nếu như mẹ không tới, con căn bản là sẽ không thêm nói ẹ biết đúng không, cháu của mẹ đã tìm được rồi, làm mẹ mỗi ngày đều nhớ đến nó, ngày nào cùng chờ mong, con có còn coi mẹ là mẹ con nữa không, con rõ ràng biết, mẹ có bao nhiêu mong mỗi được ôm cháu mà”.

Mục Nham không nói gì nữa, tuy rằng hắn chưa từng có ý nghĩ này, hắn chỉ muốn Diệp An An sớm có thể chấp nhận hắn, cho nên, hắn đè nén ý tứ muốn cướp đi đứa con, hai người hắn đều muốn có được, nhưng nhìn hắn bộ dáng của mẹ hắn, chỉ muốn có được đứa nhỏ thôi. Thế nhưng hắn cũng không thể nào đi trách cứ bà, dù sao, bà ấy cũng là mẹ của hắn, mà hắn cũng biết, mẹ đối với cháu nội luôn khao khát không nguôi, nhất là sau khi Mục Khả Tâm được sinh ra, bà dường như mỗi ngày đều nghĩ tới cháu trai của mình.

Cho nên, hẳn thật sự không thể đi trách cứ bà, điều này hẳn có thể hiểu được.

Mục phu nhân nói nói xong, lại quay đầu nhìn về phía đứa nhỏ trong lòng Diệp An An, khuôn mặt nhỏ nhắn đang ngủ say, cặp lông mày nhỏ nhắn nhụi, nắm tay bé xíu, còn có làn da mặt mềm mịn, cùng với ngũ quan cực kỳ tinh tế xinh đẹp, thật là một đứa nhỏ khả ái, bà quả thực rất thích.

“Diệp An An, đem cháu trai trả lại cho tôi”, bà ta nói là ‘trả’ chứ không phải là ‘đưa’. Ở trong ý thức của bà ta, tuy rằng đứa nhỏ này là do Diệp An An sinh ra, nhưng nó là người Mục gia bọn họ.

Diệp An An đứng thẳng lưng, chỉ lạnh nhạt nhìn hai người này, cô dùng sức nhủ mày một cái, bọn họ thật đúng là âm ỉ, “Mục phu nhân, đứa nhỏ này không phải là người của Mục gia các người”, thanh âm của cô có chút lãnh đạm nói không nên lời, hiện tại đã không còn sợ hãi như khi này, bọn họ không thể cướp được Tiểu An, bởi vì tiểu căn bản không phải là người Mục gia.

200. Q.4 - Chương 6: Cục Cưng Bị Cướp

Mục phu nhân bởi vì Diệp An An xưng hô xa lánh mà nhất thời sửng sốt một chút, không biết từ khi nào thì cô ta dám trả treo lại với bà, mắng không được thế nhưng khiến lá gan Diệp An An càng lớn hơn, khiến trong lòng bà rất không thoải mái.

Chỉ có điều bây giờ toàn bộ tâm tư của bà đều đặt trên người thằng bé đang nằm trong lòng cô ta, còn những người còn lại đều không cho vào mắt.

“Mẹ, chuyện này hãy để con tự giải quyết”, Mục Nham vội vàng tiến lên, sợ mẹ cố chấp muốn đoạt đứa bé đi, như vậy chỉ khiến hiểu lầm giữa hắn và Diệp An An càng ngày càng lớn hơn mà thôi. Hắn không muốn làm cho cô lại hận hắn hơn nữa, đối với hắn cô đã quá mức thất vọng rồi.

Mục phu nhân ngoác mắt, ra hiệu cho người ở hai bên tiến lên, ngay tại lúc Mục Nham chưa kịp đưa tay ngăn cản, người của Mục phu nhân mang đến đã túm được Diệp An An, mà cô cũng không kịp phản ứng lại, vừa định mở miệng, Diệp Tiểu An trong lòng cô đã bị Mục phu nhân đoạt. Bà ta rất nhanh ôm Diệp Tiểu An đi ra ngoài, Diệp Tiểu An chỉ khó chịu cau mày một cái, vì nằm trong lòng của người lạ rất chỉ là không thoải mái, chẳng qua là vì vừa này mới đùa giỡn với Giản Tiểu Phương một lúc lâu, thế cho nên giờ ngủ một không tỉnh.

“Mẹ...”, nó vô thức nhỏ giọng lẩm bẩm, gọi Diệp An An, bàn tay nhỏ nhắn nắm thành nắm đấm, quơ quơ vài cái rồi đặt bên miệng mình.

Cả nửa ngày mà Diệp An An cũng chưa có phản ứng gì, trong ngực trống trơn, cô mới phát hiện, vừa rồi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì của cô Tiểu An của cô, con trai của cô bị người ta cướp đi mất rồi.

“Tiểu An...”, cô muốn lao ra ngoài, lại bị Mục Nham kéo tay lại, tay hắn rất lớn, cũng thực ấm áp, thế nhưng lúc này Diệp An An chỉ cảm thấy nó lạnh như băng.

“An An, đừng nôn nóng, mẹ tôi chỉ muốn đưa Tiểu An đi, sẽ không làm gì hại đến con đâu”.

“Tiểu An của tôi, Tiểu An của tôi”, Diệp An An hung hăng hất tay hắn ra, song tay của hắn lại đang dùng sức, túm chặt lấy tay cô, “An An, bình tĩnh một chút, mẹ tôi sẽ không làm gì đứa nhỏ, đó cũng là con tôi mà”.

Lúc này Diệp An An đột nhiên quay lại nhìn hắn, trong mắt cô mang theo sự mỉa mai chưa từng có, “Nó là con anh sao? Mục Nham, tôi đã nói rất nhiều lần nó không phải là con anh, vì cái gì anh lại không tin, vì cái gì bà ta không chịu tin, Tiểu An là của tôi, nó là của tôi, nó cùng với Mục gia các người chẳng có liên quan gì hết”.

Mục Nham buông tay cô, đối với sự cố chấp của cô, hẳn thật sự rất mệt mỏi, cô không thể bởi vì những chuyện trước kia hắn đã làm mà phủ nhận sự thật đứa nhỏ kia là con của hắn được.

“Tôi sẽ đem con về cho em”, hắn có chút suy sụp phun ra một câu, xoay người, chạy ra bên ngoài kia.

Diệp An An cũng chạy theo hắn ra ngoài, Tiểu An của cô, sao có thể rời xa cô được, nó sẽ khóc, sẽ khóc mất.

“Diệp tiểu thư, xin cô chờ một chút”, một người khác lúc này cùng đi vào với Mục phu nhân chặn trước mặt cô.

Diệp An An dừng bước lại, “đừng ngăn cản, tôi muốn đi tìm con tôi”, cô không muốn dãi dòng với người đàn ông này, chỉ muốn đuổi theo đứa nhỏ của mình.

Người đàn ông này vẫn cứ chắn trước mặt Diệp An An, không hề có ý nhường đường, “Diệp tiểu thư, đây là giấy gọi của Tòa án mà Mục phu nhân muốn giao cho cô, liên quan đến vấn đề quyền nuôi dưỡng đứa nhỏ kia”, thanh âm của hắn ta thực bình tĩnh, ngữ khí cực kì kiêu cách.

Diệp An An rốt cục cũng ngẩng đầu lên nhìn người đàn ông này, trong mắt cô ngập tràn sự giễu cợt. Còn người tự xưng là luật sư này, có chút khó hiểu nên nhíu mày một cái, với thực lực của Mục gia, quyền nuôi dưỡng đứa nhỏ này chắc chắn sẽ thuộc về họ, nhưng vì sao cô ta lại bình tĩnh như thế, thậm chí còn bày ra biểu tình như vậy, khiến cho hắn ta có cảm giác mình như một thằng ngốc.

“Được, vậy chúng ta gặp nhau trên Tòa, tôi muốn nhìn xem quan tòa xử kẻ đã cướp con tôi như thế nào”. Cô nói xong, trực tiếp đẩy cánh tay của người đàn ông ra, chạy về phía trước. Nhưng chiếc xe đằng trước lại nhanh chóng rời đi, mang theo Tiểu An của cô, cũng mang theo tất cả của cô.

Vfciand

Mục Nham đuổi theo, lúc này Mục phu nhân đã ôm lấy Diệp Tiểu An ngồi lên trên xe, hắn tiến lên, vội vàng kéo cửa xe ra.

“Mẹ, mẹ không thể mang đứa nhỏ đi”, thanh âm của hắn có chút khẩn thiết, nhưng khi ánh mắt nhìn thấy đứa nhỏ xinh đẹp trong lòng Mục phu nhân thì hơi hơi sưng sốt một chút, lại một lần nữa nhìn thấy thằng bé, mới phát hiện, đứa nhỏ này diện mạo thật sự rất xinh đẹp, nhưng so với Khả Tâm thì lại nhỏ hơn rất nhiều. Hai mẹ con nhất định đã phải chịu đựng rất nhiều khổ cực, mà những thứ này đều là do một tay hắn tạo thành.

Mục phu nhân càng ôm chặt thêm đứa nhỏ trong ngực mình, Diệp Tiểu An chỉ là không thoải mái mà chu cái miệng nhỏ nhắn của mình lên, nhưng vẫn tiếp tục ngủ.

“Nó là cháu của mẹ, sao mẹ lại không thể ôm nó đi”, bà ta vừa nói vừa xoay mặt sang nơi khác, không nhìn vào con trai nữa, bây giờ trong lòng bà thì cháu vẫn quan trọng hơn, con trai đã bị dẹp sang một bên.

“Mẹ, đem đứa nhỏ trả lại cho Diệp An An, con cam đoan sẽ mang được hai mẹ con cô ấy trở về”, Mục Nham nói thực kiên trì, đứa nhỏ muốn, vợ hắn đương nhiên còn muốn hơn, bây giờ mà mang đứa nhỏ đi, Diệp An An nhất định sẽ hận chết hắn.

“Lái xe”, Mục phu nhân hạ lệnh, xe khởi động, Mục Nham bị quăng lại phía sau. Hắn thấp giọng rửa một tiếng, xoay người đi đến bên xe mình, mở khoá, trực tiếp đuổi theo.

Mục phu nhân tiếp tục chơi đùa với đứa nhỏ trong lòng, đứa nhỏ này so với Mục Khả Tâm không biết phải xinh đẹp hơn mấy lần, hơn nữa còn là đứa bé trai, làm cho bà thích không thôi.

Đứa nhỏ vẫn ngủ, cho dù bị lắc lư từ nãy đến giờ nhưng vẫn không hề tỉnh lại, khuôn mặt phấn nộn hồng hào, trông y như trái táo chín đỏ vậy, làm người ta hận không thể cắn một ngụm.

“Phu nhân, xe của thiếu gia vẫn đang bám theo đằng sau”, lái xe nhìn qua kính chiếu hậu thấy được xe của Mục Nham sắp tới gần.

“Không cần để ý đến nó”, Mục phu nhân hừ nhẹ một tiếng, toàn bộ lực chú ý đều đặt hết lên người đứa nhỏ xinh đẹp này thôi.

“Vâng”, lái xe gật đầu, tiếp tục lái xe, mặc cho chiếc xe đằng sau đang tăng tốc độ, lại làm như vô tình mà cố ý nhìn qua đứa trẻ trong lòng phu nhân, hắn hơi thở dài một hơi, cảm thấy rằng lần này phu nhân của họ thật sự là có chút quá đáng, dù sao thì Diệp An An cũng là mẹ của đứa nhỏ, bà ấy cướp con của người

ta như vậy, thật sự là không thềm đếm xỉa đến ai. Hơn nữa bắt một đứa trẻ còn nhỏ như vậy rời xa mẹ mình, quả thực là tàn nhẫn quá mức.

Cô gái kia thực đáng thương, ngày trước ở Mục gia vốn đã bị đối xử không ra gì, đến bây giờ ngay cả cục cưng cũng bị người ta cướp đi mất.

Mục Nham gắt gao bám sát chiếc xe phía trước, ngón tay nắm chặt vô lăng, hấn quá mức tập trung nên không hề phát hiện ra đằng sau xe mình, người phụ nữ kia vẫn đang chạy theo...

“Tiểu An”, Diệp An An liều mạng chạy, căn bản đã quên cô chỉ có một mình, sao có thể chạy ngang với xe, nhưng cô vẫn đuổi theo. Đột nhiên, cô bưng kín miệng mình, vì cái gì, Tiểu An của cô phải trải qua những chuyện này, tại làm sao cô phải chịu đựng tất cả, Tiểu An của cô vẫn còn nhỏ như thế, không thể nào rời xa cô được.

Sau khi nó tỉnh dậy, nếu không nhìn thấy cô sẽ khóc, sẽ khóc mất, Tiểu An sẽ khóc mất. Tưởng tượng đến cảnh con trai nức nở, cổ họng khóc đến không ra tiếng, lòng của cô lại đau đớn như bị kim đâm.

“Tiểu An, Tiểu An, chờ mẹ, mẹ sẽ đến cứu con”.

201. Q.4 - Chương 7: Hiểu Lâm Nghiêm Trọng.

Một chiếc xe rất nhanh dừng lại bên người cô, một người đàn ông từ trong xe bước ra, một phen kéo tay của Diệp An An đang giống như người điên lại.

“Em đang làm cái gì vậy, có biết như vậy rất nguy hiểm hay không?”, Lance kéo kính râm ra, sự tức giận trong đôi mắt màu tím đang cuộn cuộn nổi lên, người phụ nữ này cô không biết đây là đường cái sao, nhiều xe như thế, cô không muốn sống nữa có phải không.

Trái tim anh như bị kéo căng ra, chỉ cần tưởng tượng cảnh nguy hiểm như vậy, anh liền kinh hãi không ngừng.

Diệp An An nghe được thanh âm của anh, quay đầu nhìn về phía Lance, cánh môi của cô run run, lập tức túm lấy tay áo anh, màu tím con ngươi của người đàn ông này khiến cho tất cả ủy khuất trong lòng cô toàn bộ đều bùng nổ mà phát ra ngoài, nước mắt rốt cuộc không ngăn cản được nữa mà không ngừng trào ra nơi khóe mắt.

“Xin anh cứu lấy con trai của tôi, bọn họ đã cướp mất con trai tôi rồi”, thanh âm của cô thỉnh thoảng lại run rẩy, rõ ràng lúc này cô đã hoàn toàn mất bình tĩnh, Tiểu An của cô, đó là sinh mệnh của cô, là hết thảy của cô.

“Bị cướp?”, Lance nheo mắt lại, trực tiếp kéo Diệp An An lên xe của mình, cánh tay vẫn ôm lấy bả vai cô, người phụ nữ trong lòng anh thực gầy, thật sự là không biết một người như cô thế này làm sao lại có thể nuôi dưỡng được một đứa nhỏ, chỉ có hai người nương tựa vào nhau mà sống, như vậy gian khổ biết chừng nào.

Đuổi theo chiếc xe đằng trước, Lance nhìn thấy hai chiếc xe màu đen xa hoa mà Diệp An An đang nhìn chăm chăm vào, đem kính râm ném sang một bên, không thể tưởng tượng được ở nơi này vẫn còn tồn tại cường đạo, cướp cái gì không cướp lại đi đoạt đứa nhỏ của người ta.

“Đừng lo lắng, tôi nhất định sẽ đem đứa nhỏ trở về”, cánh tay to lớn mạnh mẽ của anh ôm chặt lấy thân thể không ngừng run rẩy trong lòng mình, thanh âm mang theo sự trấn an thật lớn, Lance Corrine anh nói được thì làm được, chưa có người nào ở trước mắt anh mà dám ngang nhiên cướp bóc như thế này.

Diệp An An vô thức gật gật đầu, chỉ biết tựa vào người đàn ông này, có chút thất thần nhìn về phía trước, Tiểu An của cô, không biết bây giờ thế nào.

Lái xe của Lance nghe được mệnh lệnh của anh, lập tức gạt đầu, nhấn ga, xe lao nhanh về phía trước, lái xe riêng của gia tộc Corrine đã phải trải qua một quá trình huấn luyện đặc biệt, kỹ thuật lái không thua kém gì những tay đua, xe của hai người nhanh chóng tiếp cận được hai chiếc xe phóng trước.

Ba chiếc xe với một tốc độ không thể tin được từ từ kéo gần khoảng cách nhau, cho đến khi một tiếng ‘kéttttt’ thật lớn vang lên, xe của Lance đã trực tiếp vượt qua bọn họ, chặn ngang giữa đường, đánh bại hai chiếc xe đằng sau.

Xe của mình bị dừng lại, Mục phu nhân bản năng ôm chặt đứa nhỏ trong lòng, Diệp Tiểu An nghe được một âm thanh lớn như thế, có chút không thoải mái giật giật cái đầu, hai cái chân nhỏ cũng cựa quậy, có điều vẫn không tỉnh mà ngủ tiếp. *thằng nhóc này thiệt tình chứ... =]]

Mục Nham ở phía sau bước xuống xe, vì chiếc xe kia chặn giữa đường đã thành công làm tất cả bọn họ đều phải dừng lại. Hắn bước nhanh đến trước xe của mẹ, lái xe vừa xuống xe, trong loại tình huống này, muốn rời đi cũng không thể được.

Còn chiếc xe đang nằm ngang giữa đường cũng mở cửa ra, Lance mang theo Diệp An An xuống xe, Diệp An An nhìn chằm chằm vào xe của Mục phu nhân, nơi đó có Tiểu An của cô.

“Tiểu An”, cánh môi mấp máy, cô đi từng bước về phía trước, thân thể lảo đảo như sắp ngã xuống, chạy theo một khoảng thời gian dài trên đường, hơn nữa tâm trạng của cô từ khi nhìn thấy Mục Nham liền bắt đầu bị vây vào trạng thái căng thẳng cực độ, còn có sợ hãi vì Tiểu An bị người ta đoạt đi. Những chuyện như thế này khiến cô như sắp bị suy sụp.

Ánh mắt Mục Nham trừng trừng nhìn vào cánh tay của Lance đang đặt trên vai Diệp An An, hận không thể chặt đứt cánh tay đó, chỉ có hắn mới có quyền chạm vào cô, còn những kẻ khác đều không được, hắn ghen tị đến đỏ cả mắt, nhin xuống xúc động muốn đi lên tách hai người đó ra.

Lance Corrine, rốt cuộc hắn ta đang muốn làm cái gì?

“Đem đứa nhỏ cho tôi”, Diệp An An cũng không nhìn Mục Nham, trong mắt chỉ có chiếc xe của Mục phu nhân. Mục phu nhân ngồi ở trong xe, từ bên trong nhìn ra thấy Diệp An An đứng không xa, không nói gì, chỉ ôm chặt đứa nhỏ trong lòng, không đời nào bà giao cháu nội của mình ra. Thư luật sư cũng đã gửi đi, đứa nhỏ là của Mục gia bọn họ, không có khả năng để lưu lạc bên ngoài.

Lance đưa Diệp An An đến gần một chút, hai người đàn ông đối diện, vừa đánh giá vừa phỏng đoán đối phương.

Bọn họ đã từng gặp mặt, hơn nữa còn mới vừa kí kết cùng nhau một vụ làm ăn lớn, thế nhưng phải đối mặt nhau trong trường hợp này thì hình như là lần đầu tiên.

Mục Nham không biết Diệp An An như thế nào lại cùng một chỗ với hắn ta, bọn họ hẳn là không có cơ gì để xuất hiện cùng nhau mới đúng. Còn Lance cũng đang quan sát Mục Nham, đang tự hỏi, quan hệ giữa bọn họ là như thế nào, vì cái gì lại muốn đoạt đi đứa nhỏ của Diệp An An. Nếu muốn, anh có thể đi điều tra người ta là một chuyện tương đối dễ dàng, nhưng anh lại chưa từng có ý niệm như vậy đối với Diệp An An. Anh chính là muốn để cô có sự riêng tư của mình, đương nhiên đây cũng là tôn trọng cô.

Diệp An An quay mặt sang nơi khác, nhưng hai mắt vẫn không rời chiếc xe, không nghe thấy tiếng trẻ con khóc, vậy là Tiểu An vẫn chưa tỉnh ngủ, nếu thằng bé tỉnh thì sẽ khóc cho đến khi nào được cô ôm mới thôi.

“Mục tiên sinh, mời anh đem đứa nhỏ giao ra đây”, Lance đột nhiên trầm giọng nói, tuy rằng hai công ty còn nhiều công việc phải tới lui lẫn nhau, anh đối với Mục Nham xem như cũng có chút hiểu biết, thế nhưng không nghĩ rằng anh ta lại làm ra loại chuyện này.

“Đứa nhỏ?”, hai mắt Mục Nham tối sầm lại, ánh mắt rơi lên trên người Diệp An An đứng bên. Khó trách, cô lại lãnh đạm với hắn như vậy, khó trách a, ở trong mắt cô đã không còn thấy được sự si mê cùng yêu say đắm dành cho hắn như trước, khó trách, cô đối với hắn, chỉ có hận mà không có yêu.

Thì ra, cô đã yêu thương người khác, thời gian không đến hai năm, cô thế nhưng cứ như vậy mà yêu thương người ta, khi hắn mới hiểu được tình cảm của chính mình thì sao có thể dễ dàng chấp tay dâng tặng người phụ nữ hắn yêu cho kẻ khác được.

Ghen tị cùng điên cuồng giống như muốn cắt nát trái tim hắn, làm cho tim hắn vừa đau lại vừa ân hận, hắn không dám thừa nhận những chuyện này đều là tự tay hắn tạo thành, nếu lúc trước không có lý hôn, cô vẫn là người phụ nữ bé nhỏ một lòng yêu thương hắn, còn có đứa con của họ, hiện tại cũng có thể nằm trong vòng tay của hắn mà lớn lên.

“Corrine tiên sinh khi nào lại trở nên tốt bụng như vậy, còn muốn tới quản chuyện nhà người ta sao, tôi mang con tôi đi có gì là không đúng?”, hắn cười nhạt một tiếng, khẩu khí mang theo lạnh lùng cương quyết.

Lance sững sốt một chút, bàn tay đặt trên người Diệp An An nắm chặt, trong con ngươi màu tím loé lên một tia sắc lạnh, đứa nhỏ của hắn, chẳng lẽ, đứa nhỏ kia của Diệp An An là của hắn ta sao?

“Mục Nham, tôi đã nói rồi, đó không phải là con anh, nó là của tôi”, Diệp An An gắt gao nắm chặt hai bàn tay mình, ánh mắt tức giận trừng trừng nhìn người đàn ông này, tại sao, cô đã mất đi tất cả, rồi bỏ tất cả, bây giờ vất vả lắm cô mới có được cuộc sống mới, thế nhưng anh ta lại đến phá hư, cô chưa bao giờ nợ anh ta điều gì, còn anh ta thì sao, anh ta đã huỷ hoại của cô nhiều lắm.

Hiện tại, còn muốn cướp đứa nhỏ, anh ta rốt cuộc có lương tâm hay không. Trái tim của anh ta có phải đã quá mức lạnh lùng rồi hay không?

“Không phải là con tôi vậy thì là của ai?”, Mục Nham dứt tay vào trong túi quần, lạnh lùng nói, lúc này hắn cực kỳ chán ghét mấy lời kia của Diệp An An rằng đứa nhỏ không phải là con của hắn.

“Vợ trước của tôi, con không phải của tôi thì là của ai, chẳng lẽ là của hắn sao?”, hắn đưa tay chỉ vào người Lance đang đứng cạnh cô, ý tứ hàm xúc trào phúng nồng đậm.

Ngón tay Diệp An An thả lỏng một chút, cô thật sự rất muốn thốt lên ‘Đúng vậy, Tiểu An là con của anh ấy’, nhưng sự thật thì cô vẫn trầm mặc, điều này lại khiến cho hai người đàn ông hiểu lầm nhau.

202. Q.4 - Chương 8: Cha Con

Trầm mặc của cô bị xem là ngầm thừa nhận.

Vợ trước, đứa nhỏ, thì ra bọn họ còn có thân phận như vậy, Lance cuối cùng cũng buông lỏng ra cánh tay đang đặt trên vai Diệp An An ra, con ngươi màu tím như lạnh nhạt đi vài phần. Anh quay mặt đi nơi khác, gió thỉnh thoảng lại thổi bay những sợi tóc trên trán anh, rồi rơi ngay trước mắt, mái tóc đen có chút rối bời.

Mục phu nhân ngay lúc này từ bên trong xe bước ra, trong lòng vẫn ôm khư khư đứa trẻ, Diệp An An vừa nhìn thấy liền vội vàng chạy lên phía trước nhưng lại bị tên luật sư kia chặn lại.

“Diệp tiểu thư, hiện tại quyền nuôi dưỡng đứa nhỏ này là do quan tòa định đoạt, cho nên, với tài lực của Mục gia, tôi nghĩ đứa bé ở lại Mục gia sẽ được chăm sóc nuôi dưỡng tốt hơn đây”.

Giọng điệu của hắn ta vô cùng máy móc, còn Mục phu nhân ở bên chính là đặc ý nhìn bọn họ.

“Đó là con tôi”, Diệp An An nhìn đứa nhỏ trong lòng Mục phu nhân, trong mắt hiện lên những tia thống khổ.

Mục Nham vừa nghe như vậy, hai mắt nhắm chặt, lúc này, hắn cũng không muốn đi phản đối cái gì, nếu đứa nhỏ là thứ duy nhất có thể trói buộc cô, vậy thì hắn không ngại làm loại chuyện dè tiện này.

Hắn mở mắt ra, con ngươi đen khi nhìn thấy bọn họ mang theo một chút tàn khốc, “Nó cũng là con tôi”.

Lance quay đầu lại, chợt thấy thân thể Diệp An An không ngừng run rẩy, cho dù đã biết tất cả thì thế nào, cô là vợ trước của Mục Nham thì đã sao, anh vẫn không buông tay cô được. (y)

Anh đưa mắt ra hiệu với lái xe bên cạnh, lái xe hiểu ý, làm một hành động mà những người kia không ngờ tới, một phen đoạt đi rồi đứa nhỏ trong lòng Mục phu nhân, giao cho Lance.

“Nếu em muốn, tôi sẽ giúp em đạt được, còn nếu như em không muốn, thì tôi vẫn sẽ giúp em”, anh cúi đầu nói, thân mình nhỏ nhắn đang nằm trong lòng mình mềm mại đến không thể tưởng tượng được, đứa nhỏ tựa đầu vào vai anh mà ngủ, dung mạo cực kỳ xinh đẹp. Bàn tay nhỏ nhỏ còn bắt lấy tây trang của anh. Trong lòng anh đột nhiên có một loại cảm giác nói không nên lời, đứa nhỏ này, khiến anh cảm giác được một loại thỏa mãn vô cùng mà anh chưa bao giờ có được.

Diệp An An nghe được thanh âm của anh, thả lỏng hai nắm tay đang nắm chặt, quay đầu lại liền nhìn thấy đứa nhỏ đã nằm trong lòng anh, đó cũng là con của anh, con của họ.

Lúc này, bờ vai của anh thực rộng lớn như thế, gắt gao che chở cho thân thể nhỏ nhỏ, mà đứa nhỏ cũng thực an tâm nằm ngủ trong lòng anh, trong cô dâng lên một loại cảm giác không tên kì lạ. Chỉ là một màn đơn giản như vậy, lại làm cho cô xúc động muốn rơi lệ.

“Tiểu An”, môi cô mấp máy, nói ra vài tiếng lại giống như đang thở dài không tiếng động.

“Cháu của tôi...”, trong tay Mục phu nhân trống không, hét lên một tiếng, nghiễm nhiên đã không còn chút phong thái của bậc quý phu nhân, bà ta đi lên phía trước, muốn đoạt lại đứa nhỏ trong tay Lance. Lace chỉ hơi lại lại đằng sau một chút, cẩn thận che chở cho đứa nhỏ trong lòng mình.

“Corrine tiên sinh, mời anh đem con trả lại cho tôi”, Mục Nham nhìn thấy đứa con bị cướp đi, cả người thẳng tắp, bước đến gần hai người. Mái tóc đen hỗn độn, con người đen từ trước đến nay vốn luôn phẳng lặng lúc này như đang cuộn cuộn dâng trào.

Hai người đàn ông lại một lần nữa đối đầu với nhau, khí thế của họ ngang nhau, không ai nhượng bộ ai, chỉ có thằng bé Diệp Tiểu An kia là vẫn còn đang say giấc, căn bản là không biết bên ngoài vì nó mà sắp xảy ra giao tranh dữ dội.

Một trận tiếng bước chân đến gần, “các người đang làm cái gì vậy?”, Mục phu nhân quay đầu lại, hai mắt sáng lên.

“Vị cảnh sát này, bọn họ cướp cháu của tôi”, Mục phu nhân trực tiếp chỉ vào Lance, người đàn ông có ánh mắt màu tím, hắn đang ôm cháu của bà khiến bà hận không thể đi qua đoạt lại bảo bối nhà mình, nhưng khi bà nhìn thấy ánh mắt nguy hiểm của hắn ta thì chỉ biết miễn cưỡng đứng lại, ánh mắt hắn làm bà không thích, cũng là bởi vì rất đáng sợ cho nên bà đành đứng lại tại chỗ nhìn hắn ôm đứa nhỏ thôi.

Con trai của bà cũng là một nhân vật không dễ chọc vào, bà cũng đã từng chứng kiến, thế nhưng người này so với Mục Nham, còn muốn sắc bén hơn vài phần, nhất là cặp mắt màu tím kia, đôi lúc bắt chợt giống như có thể nhìn thấy một tia đỏ ngầu, làm cho người ta có loại cảm giác rợn tóc gáy.

Cảnh sát Trần nhìn mấy người này, có chút sửng sốt, ông ta thật không ngờ lại có thể gặp được bọn họ ở đây, Mục lão phu nhân với cả Mục tổng tài của tập đoàn Mục thị, còn có vị tổng tài của tập đoàn nước ngoài — Lance Corrine. Bọn họ đều là những người nổi tiếng, trên TV cũng như báo chí thường xuyên xuất hiện hình ảnh của họ, có điều là, sao họ lại ở cùng một chỗ thế này? Còn có đứa nhỏ đang nằm trong ngực của Lance Corrine, Mục phu nhân nói đó là cháu của bà ta, nhưng mà ông ta nhớ là bà ta chỉ có một đứa cháu gái thôi mà, như vậy đứa nhỏ này là từ đâu mà ra???

Cảnh sát Trần hơi hơi nhíu mày một chút, cái này, đúng là thực phiền toái, bầu không khí quái dị giữa bọn họ lúc này ông không phải không nhận ra, mấy người ở đây, ai ông cũng không thể đắc tội được.

“Cảnh sát Trần, chính là hắn, hắn đã cướp mất cháu của tôi”, Mục phu nhân nói một câu, mà tên luật sư đứng bên cạnh bà ta cũng gật đầu một cái.

“Đúng vậy, ngài cảnh sát, đứa nhỏ kia quả thật là cháu của Mục phu nhân đây, nó chính là con của Mục tổng tài và vợ trước của anh ta sinh ra, Mục phu nhân đã giành được quyền nuôi dưỡng đứa nhỏ này”.

Cảnh sát Trần có chút đau đầu nhìn nhóm người này, hồi lâu mà vẫn chưa nói câu nào. Ông ta suy nghĩ một lúc lâu, cuối cùng vẫn là đi đến trước mặt Lance, “Corrine tiên sinh, mời ngài đem đứa nhỏ trả lại cho Mục phu nhân, tôi không phải là cố ý thiên vị ai, chính là, đứa nhỏ này quả thật là nên đưa về Mục gia, nếu các người muốn giành lại quyền nuôi dưỡng thì mời các người gặp nhau trên toà án”.

Mặc kệ kết quả là như thế nào, bây giờ, quan trọng là đứa nhỏ này, thực sự nên đưa về Mục gia, dù sao nó cũng là con cháu nhà họ, tất nhiên sẽ không giao cho người khác.

Diệp An An quay đầu lại nhìn con trai mình, song trong ánh mắt loé lên tia kiên định chưa từng có, cô sẽ không đem đứa nhỏ của mình giao cho Mục gia, Diệp An An cô cùng Diệp Tiểu An, không có một chút dính dáng nào tới Mục gia bọn họ.

“Corrine tiên sinh, mời anh hợp tác”, cảnh sát Trần lại trầm giọng nói tiếp.

Lance nhìn đứa nhỏ trong tay mình, lại ôm chặt thêm một chút, còn Diệp An An chỉ nhìn đứa nhỏ anh đang ôm, không nói thêm điều gì. Đứa nhỏ này, người phụ nữ này, anh biết, họ cần anh che chở.

Mà Mục Nham thì lại đang dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn hai người, trong con ngươi đen xẹt qua một tia lạnh lẽo tàn khốc.

Con hấn, vợ hấn, hấn sẽ không đưa cho người nào.

Hơi thở lạnh lùng, lúc này ngoại trừ im lặng thì không còn thứ gì khác.

Đúng lúc này, Diệp Tiểu An vươn hai cái tay nhỏ bé của mình dụi dụi hai mắt, khẽ ngáp một cái, hàng mi vừa dày vừa dài khẽ rung, chậm rãi mở mắt, chính xác mà nói, nó là bị người ta đánh thức dậy. *ông tưởng này rất cục cũng chịu dậy =]]

Thằng bé đang chuẩn bị cất tiếng khóc lớn thì trong nháy mắt, khi vừa mở mắt lại nhìn thấy một đôi con ngươi màu tím của Lance giống với mình, bàn tay nhỏ quơ quơ, bò lên trên mặt Lance.

Tiếng cười khanh khách thích thú truyền ra, hai cái chân béo mập thỉnh thoảng lại quấy đạp, tay vươn ra như muốn bắt lấy màu tím trong mắt Lance.

Diệp An An nhắm chặt mắt mình, Tiểu An của cô tỉnh rồi, bí mật mà cô vẫn luôn che giấu rốt cuộc cũng không giữ được nữa. Diện mạo giống nhau như vậy, ai nhìn vào rồi cũng không thể phủ nhận, hai người chắc chắn có quan hệ huyết thống, thậm chí cũng không cần phải đi xét nghiệm ADN.

203. Q.4 - Chương 9: Người Bên Bờ Biển

Lance không thể tin được nhìn vật nhỏ trong lòng mình, Diệp Tiểu An chớp hai hàng mi xinh đẹp, ánh mắt to tròn linh động, hai cái chân thỉnh thoảng lại cọ cọ trên người anh, như muốn trèo lên ôm lấy vai anh. Cặp con ngươi cùng màu tím giống anh tròn trĩnh mở to, đem anh thành một món đồ chơi của mình, vừa chơi đùa vừa cười thích thú.

Gương mặt mũm mĩm giống anh đến tám phần, cái miệng nhỏ nhắn hơi chu lên. Rõ ràng là trông không khác gì một phiên bản thu nhỏ của anh, tay anh có chút run rẩy, quay đầu lại, khó hiểu nhìn về phía Diệp An An, hiện tại anh quả thực không thể hình dung được tâm tình của mình lúc này, nếu....nếu như anh không đoán không sai, đứa nhỏ này, hấn là của anh, là con trai anh.

Anh chưa bao giờ nghĩ rằng mình có một đứa con, hơn nữa, còn lớn như thế này.

Diệp An An cúi đầu, giống như trốn tránh ánh mắt của anh đang nhìn về phía mình, rốt cuộc cũng không che giấu được nữa, Tiểu An của cô.... Mà hành động này của cô lại càng chứng minh thêm điều anh đang nghĩ là sự thật.

“Corrine tiên sinh, anh có thể đem đứa nhỏ giao cho Mục phu nhân chứ?”, cảnh sát Trần lại thúc dục lần nữa, bên kia Mục phu nhân nghe được tiếng cười của đứa nhỏ, cả gương mặt đã muốn đen lại, cả vị Mục tổng tài kia cũng thế, đây là chuyện của nhà người ta, vị Corrine tiên sinh này, cũng đừng xen vào thì hơn.

Lance chỉ thản nhiên liếc mắt cảnh sát Trần một cái, con ngươi như loé lên, vẫn không nói thêm điều gì. Mà Diệp Tiểu An rõ ràng là không muốn mình bị anh ôm, thằng bé buông bàn tay nhỏ bé đang túm áo anh ra

ngược lại lại quay sang túm tóc trên đầu anh, sức lực của trẻ con rất nhỏ, kéo thế nào cũng không thể làm anh đau được.

“Bảo bối, đừng quậy nào”, anh nhẹ giọng gọi, chỉ sợ dọa đến đứa nhỏ trong lòng, Diệp Tiểu An chớp chớp mắt, con người trong suốt sáng trong, thiên chân vô tà. Mà nó giống như là nghe hiểu được lời của Lance nói, thực sự ngoan ngoãn nằm im, hiền lành ghé vào ngực Lance, ngửi mùi hương thơm mát nhàn nhạt trên người anh.

* thiên chân vô tà: hồn nhiên ngây thơ.

“Corrine tiên sinh, đây dù sao cũng là đứa nhỏ nhà người khác, mời...”, ông ta vừa mới đi lại mở miệng nói, thì lúc này, Diệp Tiểu An đang ghé vào trong ngực Lance bỗng nhiên quay mặt qua, nhìn ông ta. Có điều, trên gương mặt nho nhỏ của thằng bé rõ ràng là đang không vui, bởi vì, nó không thích người khác đến làm phiền mình. Tuy nó còn nhỏ tuổi, nhưng nó cũng biết yêu ghét rõ ràng đấy nhé.

Đứa nhỏ có ngũ quan cực kỳ xinh đẹp mà khéo léo, một đôi mắt màu tím, hai cánh môi còn đang chu lên, đôi lông mày kiếm không khác gì người đàn ông này, con người dài nhỏ, còn có chiếc mũi cao, ngay cả biểu tình nhú mày cũng giống nhau như đúc, không thể nghi ngờ gì nữa, bọn họ chính là cha con!!!

Mục phu nhân đột nhiên lui ra phía sau từng bước, không dám tin nhìn đứa nhỏ trong lòng Lance, sao có thể như vậy được, đứa nhỏ này có phải đã bị đánh tráo hay không, như thế nào mặt mũi thằng bé lại giống hệt người đàn ông này được, thậm chí, ngay cả màu mắt cũng không khác.

Đây rõ ràng là cháu của bà, tại sao mới đó lại không phải, vậy cháu bà ở đâu a...

Mục Nham trừng lớn hai mắt, hoài nghi phải chăng bản thân đã nhìn lầm rồi, hần phát hiện, lúc này bản thân ngay cả khả năng nói chuyện cũng không còn, đây chẳng lẽ là cảm giác bị rơi từ thiên đường xuống địa ngục sao, trái ngược như vậy, khiến hai mắt hần đỏ ngầu, cơ hồ không thể tin được những gì mình đang thấy, thân thể hần tựa như không thể thừa nhận kết quả như vậy, đứa nhỏ này, sao lại không phải...

Luật sư cũng kinh hãi muốn rớt cằm, hần có chút bất tri bất giác nhìn về phía Diệp An An, hiện tại hần mới chính thức hiểu được, câu nói vừa rồi kia của cô là có ý tứ gì. Đứa nhỏ này không phải cốt nhục của Mục gia, cho nên mặc kệ Mục gia có bao nhiêu tài lực, thủ đoạn của họ có bao nhiêu mạnh mẽ, cho dù bọn họ có tìm đến cả trăm luật sư như hần đến đây, chỉ sợ cũng không thể thắng được vụ tranh giành này, quan tòa không có khả năng nào đi đoạt đứa nhỏ của người ta.

“Vị cảnh sát này, xin hỏi, ông muốn tôi đem con mình giao cho người khác sao, ông cho tôi một lý do hợp lý đi”, Lance chỉ cười như không cười nhìn những người này, anh đang muốn xem xem, bọn họ làm thế nào để cướp con anh đi, đứa con của anh.

“Ah, thực xin lỗi, Corrine tiên sinh, đây chỉ là một màn hiểu lầm, hiểu lầm mà thôi”, cảnh sát Trần có chút xấu hổ lau lau mồ hôi trên mặt mình, nén giận mà trừng mắt với Mục phu nhân, chuyện cướp đoạt con của người ta như vậy cũng có thể làm ra được, thật đúng là một trò nực cười. Còn làm ông ta phải mất mặt, đoạt cái gì không đoạt lại đi đoạt con người khác, tự mình không sinh được sao? @@

Đứa nhỏ kia chỉ cần liếc mắt một cái thôi cũng biết đó là con ai, còn phải nói nữa sao?

“Chúng ta đi, Diệp An An, em còn nợ anh một lời giải thích”, Lance cúi đầu, ở bên tai cô nghiêng răng nói, người phụ nữ này, gạt anh khổ muốn chết, thiếu chút nữa còn đánh mất đi đứa con mà vất vả lắm mới có được. Trách không được anh luôn có cảm giác cô rất quen thuộc, trên người cô mang hương vị giống như thiên sứ trong mộng của anh, hiện tại anh đã có thể khẳng định chắc chắn, chuyện buổi tối ngày nào đó không phải là ảo giác, mà tồn tại rất chân thật, còn người phụ nữ kia, chính là cô, Diệp An An, thậm chí cô còn sinh cho anh một đứa con nữa.

Thân thể Diệp An An có chút ngắc, yên lặng đi theo sau anh, quả thật, cô có rất nhiều chuyện phải giải thích, bắt đầu từ lúc đầu, cô chỉ muốn một cuộc sống đơn giản, nhưng lại có quá nhiều chuyện ngoài ý muốn đã xảy ra, mặc kệ là cô có khả năng chấp nhận hay không. Tất cả những chuyện này đến quá mức bất ngờ, bất ngờ, cô đành thở dài một hơi.

Mục Nham đột nhiên lao về phía trước, đẩy đám người cản đường ra, lớn tiếng hô tên Diệp An An, hai mắt hần đỏ tươi, thương tâm muốn chết.

“Diệp An An, con tôi đâu, em đem con tôi đi nơi nào?”, hấn gắt gao nắm chặt hai nắm đấm, không thể tin được chuyện như vậy thật sự đã xảy ra, đó là con hấn mới đúng, sao bây giờ lại trở thành con người khác, sao có thể như thế....

Giản Tiểu Phương đã nói Diệp An An trước khi rời khỏi hấn đã mang thai, ngay cả Ti Hạo cũng nói như vậy, cho dù Giản Tiểu Phương lừa hấn thì Ti Hạo cũng không bao giờ làm thế, cậu ta sẽ không vô duyên vô cớ lại đi trả thù hấn.

Nếu đã thế thì con hấn, đi nơi nào a, con hấn nhất định đã bị cô giấu đi, nhất định là thế...

Diệp An An đột nhiên dừng bước, quay đầu lại nhìn hấn, ánh mắt thần nhiên, cũng có chút bi ai.

“Anh đi hỏi vợ anh là Cố Nghê Y đi, hỏi đứa nhỏ kia đi nơi nào rồi”, cô nói xong, khi quay mặt đi nước mắt cũng đã ướt nhòa hai mắt, phía trước của cô ngoại trừ một mảnh mờ lung thì không còn thấy được thứ gì nữa.

Đứa nhỏ kia, đã không còn nữa, nó thậm chí còn chưa được đủ tháng, cũng đã không còn.

Một tay Lance ôm Diệp Tiểu An, một tay kia thì kéo tay Diệp An An bước lên xe, xe khởi động, để lại một mảnh trầm mặc giữa hai người. *Tay ôm con tay ôm vợ chính là đây ^^~ hihihih

Mục Nham cúi đầu, đột nhiên, hấn ngửa mặt lên, khóe mắt có chút dấu vết ẩm ướt.

Bên trong xe, Diệp Tiểu An túm chặt lấy áo Diệp An An, ở trong lòng mẹ lại bày ra vẻ im lặng cực kì, tự mình măm măm ngón tay, ánh mắt không ngừng đảo qua đảo lại giữa hai người lớn.

Lance tựa vào ghế, để chân của Tiểu An đặt vào trong lòng bàn tay mình, chân cực cứng rất nhỏ, còn chưa bằng một nửa bàn tay anh, Diệp Tiểu An gặm đang ngón tay, một mình đùa nghịch nhưng vui vẻ không thôi.

“Người ở bờ biển ngày đó, là em sao?”, Lance bỗng nhiên lên tiếng, làm kinh động tới Diệp An An vẫn đang trầm mặc.

204. Q.4 - Chương 10: Kinh Hi

Diệp AnAn có chút cứng ngắc gật đầu một cái, kỳ thật, cô có thừa nhận hay không,thì anh đều đã biết hết. Diệp Tiểu An chính là bằng chứng tốt nhất, ngũ quan phi thường giốngnha, nói không có quan hệ huyết thống cũng chẳng có người nào tin. Nhất là màu mắt hiếm thấy như thế này.

“Vì cái gì không nói cho anh biết, em sớm đã nhận ra anh rồi phải không?”,thanh âm của anh thực bình tĩnh, nhưngtrong màu tím con ngươi lại tràn đầy đau xót, “Nó cũng là con củaanh, em lại nhẫn tâm như vậy mà không nói cho anh biết sự tồn tại củacon, sao em có thể tàn nhẫn như thế chứ!”.

Khó trách cô vẫn luôn sợ anh, khó trách anh luôn cảm giác cô đang có chuyện gì đó trốn tránh mình.Thì ra là cô không muốn cho anh biết, sự tồn tại của cục cưng.

Diệp AnAn kề sát mặt mình vào mặt Diệp Tiểu An, một giọt nước mắt thoáng chốc chảy xuống, rơi vào khoảng không.

“Thực xinlỗi, em chỉ là, chỉ là không muốn mất đicon, con chính là tất cả của em”, cô nhìn ra được, Lance nhìn thấy đứa nhỏ này vô cùng kích động, cũng rất yêu thích, cô thực sự rất ích kỷ sao?

Lance hít một hơi thật sâu, tiếp nhận đứa nhỏ trong lòng cô, cũng kỳ quái, có lẽ là bởi vì chacon tình thâm, Diệp Tiểu An đối vớiLance không hề tỏ raxa lạ chút nào, thậm chí còn là vô cùng thích nữa.

“Bảo bối, gọi ba ba đi”,anh chơi đùa với đứa nhỏ trong lòng mình, cúi đầu xuống, một mảnh ôn nhu chưa từng thấy, đây là đứa nhỏ củaanh, anh nghĩ rằng mình không thể nào có con được nữa, nên đây cũng là đứa nhỏ duy nhất của mình.

Mất đi khả năng sinh con, nhưng bây giờ anh đã có con trai. Đây chẳng phải là một ân huệ cũng như may mắn lớn nhất mà ông trời đã cho anh sao.

Diệp Tiểu An khanh khách cười rộ lên, lộ ra vài cái răng sữa nhonhỏ mới mọc, đáng yêu cực kỳ, bàn tay bé của nó bắt lấy bàn tay của Lance.

“Ba...ba...”, thằng bé bắt chước theo giọng nói của anh, tuy là nói còn hơi chậm, nhưng vẫn nói ra được.

Chưa từng có người nào đến dạy thằng bé, nhưng Lance chỉ dạy một lần là nó học được ngay, Diệp An An đột nhiên quay sang, cô chợt hiểu được, tuy rằng Tiểu An còn rất nhỏ, thế nhưng khát vọng có cha của nó cũng là trời sinh.

Nghe được âm thanh non nớt của đứa nhỏ, Lance kích động muốn rơi lệ. Anh đột nhiên vươn tay ôm chầm lấy thất lưỡng Diệp An An, Diệp An An chỉ hơi cương người một chút. Giữa anh và cô có một mối liên hệ nói không nên lời, vô luận như thế nào cũng không trốn tránh được, từ ngày bên bờ biển đó, duyên phận của hai người đã định trước là không rời được, cô cứu anh, kỳ thật cũng là anh cứu cô. Hơn nữa, bọn họ còn có một đứa con vô cùng đáng yêu nữa.

“Mẹ...”, Diệp Tiểu An thả tay Lance ra, quay sang bắt lấy vài sợi tóc của cô, đây mới thực sự là một nhà ba người, bầu không khí thực ấm áp, làm cho người ta không đành lòng mà quấy rầy.

“Con đang gọi em kìa”, Lance ôn nhu nói, ánh mắt nhìn chăm chăm vào khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp quá mức của Diệp Tiểu An.

“Ấn”, Diệp An An khê lên tiếng, vươn tay vỗ vỗ lưng Tiểu An.

Lance vẫn luôn nắm tay Diệp An An, từ lúc đang ngồi trên xe đến lúc xuống xe, cho tới bây giờ cũng chưa buông ra chút nào, một tay anh ôm Diệp Tiểu An, Tiểu An chính là mở to đôi mắt tròn xoe nhìn hai người, cũng rất nghe lời một mình chơi đùa với áo của Lance, thằng bé rất thích áo của baba, rất thơm.

Bên trong một căn biệt thự cực kỳ sang trọng mang phong cách châu Âu, vợ chồng Corrine đang ngồi xem TV, Hứa Lam Thanh tay bưng một tách trà uống. Bọn họ đã đến Trung Quốc được vài ngày, đối với nơi này, vẫn luôn yêu thích, vì thế cho nên mới mua một căn biệt thự thế này, chuẩn bị định cư lâu dài luôn ở đây. Dù sao công ty đã có Lance, bọn họ đã có thể thoải mái hơn, mà cũng có thể họ sẽ lựa chọn đi du lịch vòng quanh thế giới.

“Cạch” một tiếng, cánh cửa bị đẩy ra, hai người cùng lúc nhìn về phía cửa, liền nhìn thấy con trai mình đang hùng hổ tiến vào, một tay thì kéo theo một người phụ nữ, còn tay kia thì ôm một đứa trẻ con.

Hai người nhìn nhau, không biết hướng hiện tại rốt cuộc là như thế nào, Hứa Lam Thanh buông cái tách trong tay xuống, đang định đứng lên, muốn mở miệng hỏi, kết quả trong lòng bà lại bị nhét vào một vật nhỏ cực mềm mại.

“Ba, mẹ, hai người hãy chăm sóc cháu nội của mình”, nói xong, anh trực tiếp kéo Diệp An An vẫn đang cúi đầu vào phòng mình, sau đó lại là “rầm”, một tiếng đóng cửa thật lớn nữa, đem hai vợ chồng họ chấn động một chút, đứa con này làm sao vậy?

Đương nhiên, còn có một câu kia của anh, “chăm sóc cháu nội của mình”!!!

Trong lòng Hứa Lam Thanh là Diệp Tiểu An vì mất đi cái ôm của baba mà ủy khuất, cái miệng nhỏ nanh méu, nước mắt không ngừng sứa sứa trong hốc mắt, trông như muốn trào ra ngay.

“Cháu, cháu nào cơ?”, Dean cũng khó hiểu nhìn tiểu bảo bảo trong lòng vợ mình, căn bản là không hiểu rõ ý tứ của con trai là gì.

Bọn họ vẫn luôn chờ mong được ôm cháu, ngay cả nằm mơ cũng thế, nhưng họ biết, có một số việc, đã xảy ra rồi, thì chuyện họ cần phải làm là đối mặt với sự thật.

Nếu thật sự con trai có ôm một đứa nhỏ từ nơi khác đến đây, bọn họ cũng sẽ chấp nhận.

“Ah, cực kỳ không khóc, bà nội thương”, Hứa Lam Thanh phát hiện hai bờ vai của đứa nhỏ trong lòng mình đang run run, phát ra âm thanh nức nở giống như tiếng mèo con vậy, liền biết là đứa nhỏ này sắp khóc.

Bởi vì Diệp Tiểu An vẫn đang cúi đầu, cho nên bà không nhìn được màu mắt của thằng bé, còn có diện mạo của nó nữa. Bà nghĩ rằng đứa nhỏ này là Lance nhận nuôi mà thôi.

Khi Diệp Tiểu An ngẩng đầu lên, thấy được bà nội xinh đẹp này, cái miệng nhỏ nhắn ủy khuất mếu máo, “Oa” một tiếng bắt đầu khóc lớn, bả vai nhỏ nhỏ không ngừng run rẩy.

“Ông trời ơi, đứa nhỏ này...”, Hứa Lam Thanh quên mất phải dỗ đứa nhỏ, chính là thất thần nhìn ngó quan của thằng bé, còn có đôi mắt màu tím xinh đẹp kia.

“Dean, ông xem đứa nhỏ này, nó thật sự là cháu của chúng ta, ông xem mắt nó xem, là màu tím, cả ngũ quan nữa, giống Lance lúc còn nhỏ như đúc vậy”.

Dean Corrine cũng không thể tin được nhìn tiểu bảo bảo trong lòng vợ mình, diện mạo giống nhau đến mức lạ kỳ, một đôi mắt màu tím kia chỉ có người trong gia tộc Corrine mới có được, đứa nhỏ này, không thể nghi ngờ gì nữa, nó chính là con cháu của gia tộc Corrine họ rồi. Lance chỉ nói là cháu của hai người, họ lại nghĩ rằng đứa nhỏ này chắc là do Lance nhận nuôi ở đâu đó, thì ra, đây là sự thật, là sự thật!!!

Bọn họ có cháu trai, một người từ trước đến nay vốn luôn kiên cường như Dean Corrine, thế nhưng vào lúc này hai mắt lại đỏ hoe, ông gắt gao nhìn chăm chăm vào cục cưng, ánh mắt ngay cả chớp một cái cũng không nỡ.

Diệp Tiểu An mở to ánh mắt tròn trĩnh nhìn người phụ nữ xinh đẹp trước mắt này, khuôn mặt nhỏ nhỏ trắng nõn, cái miệng vốn đang mếu lại rất nhanh giương lên.

“Bà ngoại, bà ngoại...”, nó bắt lấy vài lọn tóc của Hứa Lam Thanh, dùng sức cọ cọ trên người bà, có thể thấy được, thằng bé vô cùng thích Hứa Lam Thanh này.

Tâm tình Hứa Lam Thanh không kiềm chế được xúc động, bắt lấy cái tay nhỏ xinh của tiểu bảo bảo, “Ngoan, bảo bối, gọi là bà nội, không phải bà ngoại”, bà hôn nhẹ lên khuôn mặt nhỏ nanh phần nộn của cục cưng.

Diệp Tiểu An khanh khách cười, nhưng vẫn không ngừng gọi “bà ngoại”, bà ngoại đối với Diệp Tiểu An mà nói, chính là một tên gọi mà nó rất là thích.

205. Q.4 - Chương 11: Xin Lỗi Rất Nhiều

Hứa Lam Thanh nhìn bộ dạng kích động của chồng, có chút buồn cười, bà đem đứa nhỏ trong lòng mình cẩn thận đưa cho ông ấy, cẩn thận từng chút, không muốn làm rớt cục cưng, còn bà thì quay lưng lại, trong mắt chảy xuống từng giọt từng giọt nước mắt.

Dean Corrine vô cùng cẩn thận ôm lấy đứa nhỏ vào lòng mình, tựa như năm đó ông ôm Lance vậy, hơn mấy chục năm trôi qua, dường như ông đã quên mất cảm giác ôm con trai lúc ấy, hiện tại, con trai đã trưởng thành thành một người đàn ông thực thụ, mà ông thì lại già rồi, thời gian trước, ông đã muốn được ôm cháu, có điều, vì vụ tai nạn xecô kia, ông cũng không còn bất cứ hy vọng gì nữa rồi.

Nhưng quả thực là không ngờ được, ông trời vẫn còn rất thiên vị gia đình họ, bất ngờ ban cho họ một bảo bối này, để cho huyết mạch của gia đình Corrine, sẽ không phải đoạn tuyệt trước mắt ông.

“Nào, bảo bối, gọi ông nội đi”, ông cúi đầu nhìn đứa nhỏ trong lòng có một màu mắt tím giống y như mình, khẽ nói chuyện, ông chờ câu “ông nội” này, quả thực là lâu lắm rồi.

Bọn họ căn bản là không phải suy nghĩ nhiều, chỉ cần nhìn khuôn mặt đứa nhỏ, là biết ngay nó chắc chắn là con cháu của gia tộc Corrine, mặc kệ đứa nhỏ từ đâu tới đây, mặc kệ mẹ của đứa nhỏ là ai, bọn họ chỉ biết, đứa nhỏ này, họ tuyệt đối sẽ không buông tay.

Diệp Tiểu An lại được nhìn thấy một cặp mắt cực giống của mình, “ôm, ôm một cái”, rõ ràng là thằng bé rất thích người “ông nội” này, tựa như thích cha vậy. (ta thắc mắc là sao thằng nhỏ có hơn 1 tuổi lại biết màu mắt của người đối diện giống với mình, bà tác giả có vô lý quá không nhỉ...@@)

“Được, ông nội ôm một cái”, Dean Corrine nhấc đứa nhỏ nâng lêncao, Diệp Tiểu An thỉnhthoảng lại quơ hai cánh tay trắng nõn, hai cái chân cũng không ngừng quấy đạp, đứa nhỏ cười càng lúc càng thích thú, thỉnh thoảng lại phát ra tiếng cười ngọt ngào của trẻ con.

Mà ở một căn phòng khác, Lance mộtphen kéo Diệp An An vào phòng, anh đóng cửa lại, Diệp An An vẫn đang cúi đầu, ngón tay gắt gao túm chặt lấy góc áo mình, cô thật không ngờ chuyện lại đi đến mức này, chẳng những MụcNham tìm được cô, mà ngay cả thân phận Tiểu An cũng vì vậy mà đột ngột lộ ra,cô vẫn muốn giấu diếm, nhưng người đàn ông này có vẻ như rất tức giận.

Kỳ thật, dù bất cứ ai cũng không thể nào tiếp nhận được chuyện này, bản thân mình ấy vậy mà lại có thêm một đứacon, đứa con lại đã hơn một tuổi.Lance vốn không hy vọng xavời rằng mình có thể có con được nữa, bởi vì nguyên nhân chính mình, khiến chame cùng gia tộc phải chịu một thương tổn rất lớn, thế nhưnganh lại không có cách nào bù đắp lại được.Anh cảm thấy hổ thẹn, mất mát, không phải người bình thường nào cũng có thể hiểu được, nhất là một người đàn ông vẫn luôn kiêu ngạo như anh, lại càng thống khổ không thôi.

Chính là, anh nằm mơ cũng không nghĩ đến, anh vậy mà lại có con, một đứa con thật sự, một đứa con ruột huyết mạch tương liên. Hơn nữa,anh còn gặp được thiên sứ trong mộng mà anh vốn nghĩ đó chỉ là ảo giác mà thôi.

Trách không được, anh luôn cảm giác cô thực quen thuộc, hết thấy của cô đều làm cho anh si mê, rõ ràng rất đơn giản, cô rất bình thường, nhưng lại làm anh không quên được.

Diệp AnAn, cô thật đúng là gặt anh phải đau khổ muốn chết.

Chỉ cần tưởng tượng đến, nếu không có phát sinh chuyện như vậy, đợi chobọn họ quay về Anhquốc, như vậy chẳng phải quan hệ giữa hai người liền đoạn tuyệt hoàn toàn sao. Anh cũng không biết được trên thế giới này,anh có một đứacon. Nghĩ đến liềnkinh hãi.

Đột nhiên,anh nheo cặp mắt nguy hiểm của mình lại, đem Diệp An An gắt gaodặt lên tường, đưa ngón tay ra nâng cằm của cô lên, khí lực cũng rất cẩn thận, làm cho cô nhìn thẳng vào mắt mình.

Đôi mắt đen, đối diện với đôi mắt màu tím.

“Diệp AnAn, con trai anh tên gọi là gì?”,anh khẽ buông lỏng thất lưng của cô, nhưng không hề rời ra.

Tay Diệp AnAn muốn động đây, lại không thể di động nửa điểm, thể lực của phụ nữ thuakém đàn ông rất nhiều, nhất là một người đàn ông cao lớn như Lance.

“Diệp Tiểu An”, cô khẽ đáp, lại không ngờ,Lance chỉ thản nhiên nhướng mi, đối với cái tên này, cũng xem như là vừa lòng.

“Em thật đúng là lấy cái tên này”,anh đem cô khóa lại trong lòng mình, chặt chẽ làm cô như sắp không thở nổi.

Cô nhìn anh như muốn cầu cứu, chẳngqua là người đàn ông này lại làm như không thấy, vẫn gắt gaokhóa chặt thân thể cô. Làm chocô không thể di động chút nào, lúc này hai người cách nhau quá gần, đều có thể cảm giác được nhiệt độ cơ thể lẫn nhau, còn có mềm mại của cô đang kề sát trước ngực anh, theo từng hơi thở loạn nhịp của cô, thỉnhthoảng lại chạm vào nhau, khiến cô có chút cảm giác miệng lưỡi khô nóng.

Nhìn hồi lâu, ánh mắt Diệp An An có chút né tránh,người đàn ông này nhìn cô quá mức chuyên chú, khiến cô không biết phải làm sao. Không biết bắt đầu từ khi nào, cô đã không kiểm soát được trái tim của mình, đối với MụcNham cô đã có thể trở nên lãnh đạm, nhưng đối với anh, cô quả thực không biết phải làm saochotốt.

Có chờ mong, cũng có chút sợ hãi.

Lance gắt gaonhìn chăm chăm cô, ngũ quan cóthanh tú, lông mi dài nhỏ, đôi mắt totròn mà trong trẻo, xếp giữa hai hàng lông mi dày đậm, không xinh đẹp, cũng không phải tuyệt mỹ, chỉ làthanh thanh tú tú, vô cùng sạch sẽ.

Anh cúi đầu, hơi thở nóng bỏng phả lên trên mặt Diệp An An, Diệp An An theo bản năng lùi bước một chút, gương mặt có chút ửng đỏ.

Cô rất ít khi cùng người đàn ông nào gần sát như vậy.

Đột nhiên, cô mở to hai mắt, nhìn gương mặt anh tuấn càng ngày càng phóng đại trước mắt mình, đến khi anh bắt đầu điên cuồng mạnh mẽ hôn lên môi cô, thậm chí còn không để cho cô thời gian mà hô hấp.

Không giống với nụ hôn nóng bỏng bên bờ biển, cũng không dịu dàng như nụ hôn trong phòng làm việc của anh, lúc này anh như kẻ đi cướp đoạt, thầm nghĩ đoạt lấy tất cả của cô. Anh hung hăng mút lấy đôi môi cô, ngọt ngào mềm mại tựa như lần ở trong phòng làm việc, hương vị làm cho anh say mê.

Diệp An An có chút vô lực thừa nhận nụ hôn bất ngờ của anh, ngón tay gắt gao túm chặt lấy áo anh, đối với người đàn ông này, cô phát hiện chính mình căn bản không có cách nào kháng cự được.

Bất kể là lúc bên bờ biển hay trong phòng làm việc, kể cả hiện tại, đối với anh, cô vẫn luôn là bị động, đều là vô lực phản kháng.

Càng có thể nói, tận sâu nơi đáy lòng mình, thực sự là có chút chờ mong.

“An”, Lance buông cánh môi của cô ra, ánh mắt có chút mê ly nhìn cô, mượt mà như những hạt mưa, thân thể người phụ nữ này luôn tỏa ra một hương vị ôn nhu nhàn nhạt, làm cho anh cảm thấy thực thoải mái mà quên đi tất cả mọi thứ. Chỉ muốn trầm mê trên thân thể của cô, có lẽ cô cho tới bây giờ cũng không phát hiện ra, cô lại có tư chất đặc biệt này.

“An, cuối cùng anh cũng tìm được em, thiên sứ trong mộng của anh”, anh xoay người một cái, đem cô ôm vào trong lòng mình, gắt gao dán chặt lên thân thể của anh. Nhiệt độ trên thân thể đàn ông như muốn làm phỏng cô, thân thể của cô run rẩy một chút, hồi tưởng lại lần trước, cô cho tới bây giờ đều chưa quên được, lửa nóng như vậy, kịch liệt như vậy, triền miên như vậy. Đối với đêm cùng Mục Nham, anh ta để lại trong ký ức của cô chỉ có đau đớn cùng bị thương, nhưng người đàn ông này lại cho cô một cảm giác không giống vậy.

Hy vọng sau khi tuyệt vọng, anh đã cho cô hy vọng, hy vọng để sống sót, còn có tiểu của cô.

206. Q.4 - Chương 12: Lại Một Lần Nữa

“Lance”, hàng mi của cô run rẩy một chút, cánh tay vẫn đặt trên ngực anh, gắt gao túm chặt lấy áo trên người Lance. Lance cúi thấp ánh mắt nhìn người phụ nữ trong lòng mình, thân thể của cô thật mềm mại, rất nhỏ nhắn, tựa như trong trí nhớ còn đọng lại của anh vậy. Anh kéo cánh tay Diệp An An ra, nắm chặt lấy. Trong lòng bàn tay cô mồ hôi ướt đầm, rõ ràng là đang rất hồi hộp khẩn trương. Bọn họ tuy cũng không phải là lần đầu tiên, có điều, anh rất muốn gọi lại trong vùng ký ức còn mịt mờ những kỷ niệm lần thân mật trước của hai người, nhờ lần đó mà có cục cựa. Đáng tiếc, mọi chuyện trong trí nhớ của anh lại không còn, điều này khiến Lance thất vọng và nuối tiếc mãi không thôi.

“An, thực xin lỗi, anh không nên quên mất em, để cho em phải chịu nhiều khổ sở như vậy”....Anh cúi xuống bên tai cô, lời nói dịu dàng như nước mà nỉ non, thật sự bản thân mình nợ cô nhiều lắm, cô đã cho anh một đứa con duy nhất, vậy mà anh lại quên mất cô, hơn nữa lại còn xem một màn trong đêm kia chỉ là mộng xuân, là một loại ảo giác, vì thế cho nên đã bỏ lỡ mất thời điểm tốt nhất đi tìm cô, khiến An An chỉ có một mình trong lúc đang mang thai đứa nhỏ, chịu biết bao đau khổ.

Diệp An An khẽ chớp đôi mắt mình, trong ánh mắt một mảnh mông lung, nhìn thấy được sự áy náy, day dứt trong mắt người đàn ông trước mặt mình. Thậm chí, trong đó còn mang theo thâm tình có thể dễ dàng nhận ra được.

“Lance”, lần đầu tiên cô gọi tên anh, ngón tay bắt lấy bàn tay to lớn của anh, nắm thật chặt.

“Thực xin lỗi”, anh lại nói một câu, đôi môi ấm nóng rơi xuống giữa trán An An “An, thực xin lỗi”. Anh lặp lại rất nhiều lời xin lỗi. Sau mỗi lời xin lỗi lại là một nụ hôn nhẹ nhàng hạ xuống.

“An”, đôi môi Lance lại một lần nữa đặt lên môi cô, dịu dàng khẽ hôn, cho đến khi mà tím trong mắt anh càng ngày càng nồng đậm, cuối cùng còn lại là lửa nóng khó thể kềm chế

“An, anh có thể không?” Lance tựa lên trán của cô, đây là chuyện mà thật lâu từ trước anh đã muốn làm, nhưng chẳng qua là bản thân không muốn ép buộc An An, anh có thể đợi cô suy nghĩ, nếu cô không nguyện ý, mặc kệ thân thể anh có khó chịu đến mức nào, anh cũng sẽ không chạm vào cô.

Diệp An An cảm giác được mồ hôi trên trán anh thỉnh thoảng lại rơi xuống, thấm ướt cả mấy sợi tóc trên trán cô, thân thể người đàn ông đã căng cứng tới mức độ rồi cuộc cũng không thể chịu đựng được nữa. Bàn tay của anh nắm chặt lấy tay cô chặt cứng, trong lòng bàn tay hai người đều làm mồ hôi, nhưng không rõ đó là của anh, hay là của cô nữa.

Diệp An An đột nhiên nhắm chặt hai mắt lại, khóe mắt chậm rãi chảy xuống một giọt nước mắt, lại bị người đàn ông thận trọng lau nhẹ nhàng hôn lấy như một thứ trân bảo quý giá.

Diệp An An mở bừng hai mắt, có chút mê man nhìn người đàn ông, cô vươn tay ra, gắt gao ôm chặt lấy cổ anh, coi như là đang ứng thuận, để anh tiếp tục những chuyện muốn làm.

Lance khẽ rên một tiếng, tha thiết đặt trên trán của cô, rồi cuộc tình cảm không kềm chế được nữa mà trào ra như sóng cuộn, anh đã cho cô cơ hội, cũng chỉ có một lần, nếu giờ cô lại muốn đổi ý, anh e rằng không cách nào dừng lại được nữa.

Bên trong căn phòng trang trí theo phong cách cực kỳ đơn giản mang hơi thở Địa Trung Hải, rèm cửa sổ màu lam nhạt nhẹ nhàng tung bay, trong không khí ngập tràn mùi vị của hơi nước, rất giống với ngày nào đó, đêm mà bọn họ gặp nhau. Có một số cuộc gặp gỡ như đã định trước, nhưng cũng không chắc chắn tất cả trong số chúng đều bền lâu.

Anh thực may mắn, cuối cùng đã tìm về được thiên sứ trong mộng của mình, sẽ không bao giờ, không bao giờ để mất đi cô nữa...

Bàn tay nhẹ nhàng thoát đi quần áo trên người Diệp An An, làn da trơn nhẵn trắng nõn từng chút từng chút từng chút lọt vào mắt anh, ngón tay Lance khẽ vuốt qua hai gò má của cô, động tác cực kỳ dịu dàng, giống như đang vuốt ve một món báu vật mong manh dễ vỡ vậy.

Làn da trên người cô tựa như sữa, khiến anh yêu thích không buông tay, Lance kiểm soát dục vọng căng tràn khắp thân mình, vội vàng cởi ra tây trang đã muốn nhấn nhúm trên người ra, kể cả đồ lót, mãi đến khi thân thể hai người hoàn toàn dính sát vào nhau, không còn một chút khe hở:”>

“An...”.

Thanh âm Lance mang theo chút khàn khàn mà gợi cảm, cực kỳ mê người, làm cho người ta không thể không chìm đắm trong thanh âm này. Những ngón tay của anh đang mơn trớn khắp thân thể của cô, đưa cô đi vào một giấc mộng ảo vừa mơ hồ nhưng cũng vô cùng tuyệt mỹ...

Tay Lance sờ tới bụng An An, chạm phải một vết sẹo, trong mắt anh thoáng hiện lên một chút khổ sở cùng với đau lòng, đây có lẽ là vết tích khi sinh đứa nhỏ, là bằng chứng nhắc anh về những thống khổ An An đã chịu trong quá khứ mà anh đã quên cô.

Con của anh, ra đời bằng cách này sao?

“An, đây là vì cực kỳ của chúng ta sao?...” Tay anh vẫn đặt trên cái bụng bằng phẳng của cô, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve chỗ miệng vết thương, là một vết sẹo nhưng không hề xấu xí, trái lại lại rất cuốn hút, khiến tình yêu của anh càng cháy bùng lên.

Tay Lance thực nóng, nhất là lại đang đặt ở nơi kín đáo riêng tư như vậy, làm An An như muốn ngất xỉu.

Hồi trẻ của cô trở nên có chút hỗn hển, nóng rực, đến khi ý thức được câu hỏi của anh thì mới nhẹ nhàng gạt đầu một cái. Kỳ thật, cô cũng không muốn nói với anh, lúc trước bởi vì bị ép buộc xóa sạch bào thai chưa tượng hình trọn vẹn kia đã khiến tử cung của cô bị tổn thương rất lớn, đến khi Diệp An An mang thai Tiểu An, bác sĩ có nói cho cô biết, Tiểu An không thể giữ lại, nhưng cô vẫn quyết định sinh con, cho dù sinh mạng của cô có thể phải chấm dứt, An An cũng không hề may mắn hối hận.

Mỗi ngày Tiểu An chào đời, cô cũng thiếu chút vì xuất huyết quá nhiều mà không mở ra được hai mắt nữa, còn bị hôn mê sâu gần bảy ngày bảy đêm mới tỉnh lại. @@

Lance thương tiếc vô hạn vỗ về bụng của cô, cánh môi dừng ở trên mặt An An lưu luyến không muốn rời.

“An, thực xin lỗi”, lại là một câu “Thực xin lỗi”, nhưng đông đầy nhưng tình cảm mà anh đã che giấu từ lâu.

Tay anh giống như mang theo lửa nóng, khiến Diệp An An cảm thấy khó chịu mà ngộ nguậy thân thể, mà cũng vì động tác đột nhiên này của cô mà làm cho Lance rên rỉ một tiếng, anh không thể nhẫn nại được nữa.

Tay Lance dịu dàng nâng thắt lưng của cô lên, thắt lưng của cô vừa mềm lại cũng thật nhỏ nhắn, tựa như một tay của anh cũng có thể cầm hết vậy.

Diệp An An cả người run rẩy khi phần lửa nóng của anh chậm rãi đi vào, bỗng chốc chột dấy lên nơi đáy lòng cô một cơn sóng tình mãnh liệt chỉ có khi gần gũi bên Lance, cảm nhận rõ ràng anh tiến vào trong thân thể của mình. Không kiềm được, Diệp An An liền ôm chặt lấy lưng của người đàn ông, móng tay như muốn cắm sâu vào trong da thịt anh, Lance chỉ là hơi hơi nhíu đôi mày rậm một chút, thả chậm động tác của mình, nhẹ nhàng đem những khoái cảm không thể tả xiết đến cho cả hai người....

Phụ nữ Phương đông quả thật rất nhỏ nhắn, lại mỏng manh, cô tựa hồ là rất khó tiếp nhận được anh. Càng chìm vào say đắm, Lance lại càng cảm nhận được điều đó rõ hơn.

Diệp An An khó chịu nhắm chặt hai mắt, nhiệt độ thân thể anh nóng bỏng, bản thân cô chợt có một chút sợ hãi và khấn trương, cô co rút thân mình, thật không ngờ lại khiến lửa nóng của người đàn ông càng tuôn trào không dứt. Lance hừ một tiếng, loại cảm giác bị nguồn nhiệt bao vây này cuối cùng cũng làm cho anh không cầm lòng nổi mà trở nên điên cuồng.

Diệp An An sợ hãi mà rên một tiếng, lại nhìn thấy được ánh mắt tràn đầy dục tình của người đàn ông, khiến cô mặt đỏ bừng, tim đập dồn dập.

“An, đừng sợ, để cho anh, hãy theo anh”, anh lại một lần nữa nắm chặt lấy cánh tay cô, để An An ôm sát cổ mình. Lửa nóng trên người hung hăng va chạm thật sâu bên trong cơ thể, Diệp An An cảm giác mình như một chiếc thuyền nhỏ để mặc cho cơn gió thổi đi, chỉ có buông xuôi thả mình theo động tác của Lance, để mặc anh dẫn dụ, đôi tay bầu chặt cổ người đàn ông mãi không buông.

Bên ngoài, một đôi vợ chồng già đang chơi đùa với cục cưng xinh đẹp đáng yêu, mở một gian phòng khác, lại là một màn kịch tình nóng bỏng đang bắt đầu, kéo dài, càng lúc càng đắm chìm, không biết lúc nào chấm dứt.

Lance mặc lại quần áo, xoay người, ngồi ở bên giường, Diệp An An mệt mỏi đang say sưa ngủ vui, Lance giúp cô đắp lại chăn, kê hôn lên mặt cơ một cái, sau đó mới đi ra ngoài. Trong khoảnh khắc cánh cửa đóng lại, Diệp An An đem mặt chôn vào trong chăn, khóe môi lộ ra một chút nụ cười nhẹ, an bình hạnh phúc vô cùng.

207. Q.4 - Chương 13: Tính Khí Lúc Rời Giường Của Diệp Tiểu An Thực Đáng Sợ

Lance ra khỏi phòng, khi đi ra liền nhìn thấy ngoài phòng khách là một đồng hồ này nọ, hơi hơi nhíu mày một chút, mấy thứ bày ra này đều là quần áo của trẻ con, bình sữa, đồ chơi gì gì đó. Thậm chí, ngay cả giường trẻ con cũng có đến mấy chiếc, anh chỉ có một đứa con thôi mà, có dùng thì cũng chỉ cần một chiếc là được, ba mẹ anh có lẽ đã bảo cửa hàng nhà người ta đem hết đến đây rồi cũng nên.

Anh bước qua, lại thấy ba mẹ mình lúc này không biết đang xem cái gì, rất chuyên tâm, ngay cả anh ra ngoài này cũng không biết, anh chậm rãi đến gần, cúi đầu, thấy được con trai bé bỏng của anh đang nằm

trên giường vờ gặm ngón tay mình.

“Xuyt....”, Hứa Lam Thanh quay đầu, đưa ngón tay đặt bên môi mình, ý bảo con trai nhẹ nhàng một chút, tiếng bước chân lớn như vậy, nhờ đâu đánh thức cháu trai bảo bối của bà thì phải làm thế nào đây.

Lance hai tay khoanh trước ngực, mẹ anh thật là có cháu rồi là quên luôn con trai, cũng không nghĩ lại xem thằng nhóc kia là do ai sinh ra nó a.

Có điều anh vẫn thả nhẹ bước chân lại rồi đến gần chiếc giường trẻ con, trẻ nhỏ lúc nào cũng có thể ngủ được, Diệp Tiểu An lật người một cái, bàn tay nhỏ bé còn đặt bên miệng mình, thỉnh thoảng lại chộp miệng một cái.

Mà thằng bé đang nhắm mắt ngón tay của mình, “mẹ....”, thanh âm mềm mại truyền đến, hiển nhiên vẫn là không quen phải rời khỏi người Diệp An An.

“Thằng bé được mấy tuổi rồi?”, Dean nhìn về phía con trai, thanh âm cực kì nhẹ nhàng, chỉ sợ làm tỉnh giấc bảo bối vất vả lắm mới có được này.

Lance cẩn thận hạ mình ngồi xổm xuống, nhìn vẻ mặt ngây thơ hồn nhiên của con trai đang say giấc, “Sinh nhật một tuổi của thằng bé vừa mới qua ba à”, anh khe khẽ vỗ về khuôn mặt nhỏ nhỏ non mềm của con, nếu anh không nhớ lầm, sinh nhật của bảo bối mới vừa qua thôi, anh đã muốn bỏ lỡ mất thời khắc con chào đời, khi con bi bô tập nói, khi con tập đi, thậm chí, cũng không thể cùng con đón mừng sinh nhật đầu tiên. Trước khi con một tuổi anh đã bỏ lỡ mất thì sau này, anh sẽ luôn ghi nhớ kĩ, bù đắp cho con thật nhiều.

Con trai bảo bối của anh.

Tiểu An.

“Cục cưng tên gọi là gì?”, Hứa Lam Thanh, bọn họ đến giờ vẫn chưa biết tên của cục cưng, đứa cháu không biết từ đâu tự nhiên xuất hiện, quả thực làm cho bọn họ quá mức kinh hỉ không thôi.

“Angus, Angus Corrine, nhũ danh là Tiểu An”.

Bàn tay của Lance nhẹ nhàng bắt lấy bàn tay nhỏ bé của Diệp Tiểu An, đề phòng thằng bé lại ăn ngón tay mình, tật xấu này không tốt chút nào.

Ngón tay mềm mại của Diệp Tiểu An túm chặt lấy ngón tay của anh, kéo đến bên miệng mình, ngón tay Lance động cũng không dám động đây, hơn nữa mấy ngón tay anh đều cảm giác được cánh môi mềm mại ấm áp của con đang chạm vào tay mình.

Con của anh....

Nhưng mà, anh nhìn thân thể nhỏ tròn tròn của con trai, tay chân ngắn ngủn, béo mập cực kì, trắng nõn, niết xuống, ngay cả xương đầu cũng không thấy, kỳ thật, tiểu bảo bối hơn một tuổi cả người toàn thịt là thịt, trách không được An lại gầy như vậy, thì ra toàn bộ dinh dưỡng đều để dành cho thằng nhóc này.

Ngoài cửa truyền đến một tiếng động thật lớn vang lên, lại là một đồng hồ đặc nữa được đưa đến đây, có điều tiếng động của bọn họ lại quá lớn, thế cho nên làm cho Diệp Tiểu An đang ngủ say rất chi là không thoải mái.

Diệp Tiểu An buông ngón tay của Lance ra, cái miệng mếu máo, đôi mắt màu tím giống Lance mở to, đột nhiên “Oa” một tiếng, bắt đầu khóc, rồi cuộc ngưng không được.

Tiếng khóc như sắp khàn khàn, mà lại to như vậy, khiến ba người lớn đứng xung quanh đau lòng muốn chết. Hứa Lam Thanh vội vàng ôm lấy Diệp Tiểu An vẫn đang tức giận mà khóc không ngừng, nhẹ nhàng vỗ về tấm lưng thằng bé.

“Bảo bối không khóc, bà nội đang ở đây”, thế nhưng Diệp Tiểu An lại càng khóc to hơn, ánh mắt chẳng mấy chốc đã đỏ hồng, tay nó vờn túm lấy áo của Hứa Lam Thanh, nhìn mấy đồ vật này nó lạ lắm đang bày khắp phòng, nhưng mãi vẫn không thấy mẹ ở đâu.

Diệp An An từ trong mộng giật mình tỉnh lại, cô hình như nghe được tiếng khóc của Tiểu An, cô vội vã mặc quần áo của mình vào, bỏ mặc luôn cảm giác đau nhức toàn thân, trực tiếp đẩy cánh cửa ra, chạy ra phòng ngoài.

Kết quả là nhìn đến ba người đang luống cuống chân tay vây quanh Tiểu An của cô, mà Diệp Tiểu An thì đang khóc đến mất cả tiếng, trái tim cô đột nhiên hung hăng bị nhéo phát đau.

“Tiểu An”, cô vội vàng chạy qua, từ trong lòng Hứa Lam Thanh đón lấy Diệp Tiểu An, Diệp Tiểu An vừa nhìn thấy mẹ yêu của mình thì nước mắt trào ra một tiếng, sau đó không ngừng khóc thút thít, cũng không còn khóc ra tiếng nữa.

“Tiểu An, ngoan, mẹ đang ở đây”, cô luôn tay vỗ vỗ tấm lưng con trai. Hứa Lam Thanh buông tay xuống, nhìn đứa bé trong lòng cô, đầu lòng không thôi, ba người lớn, lại không có cách nào với đứa trẻ này, nó khóc suốt, đỡ thế nào cũng không chịu nín.

“An, đây là có chuyện gì, con trai sao đột nhiên lại khóc vậy?”, Lance một phen khoát cánh tay mình lên vai Diệp An An, anh vẫn nghĩ rằng Tiểu An rất ngoan, dù sao, thằng bé ở trong lòng anh cũng chưa từng khóc lấy một tiếng, làm anh cứ nghĩ con không sợ người lạ, chính là, thật không ngờ, thằng nhóc này thỉnh thoảng lúc khóc lại ghê gớm như thế, Diệp Tiểu An khóc đến mặt mũi cả người nằm trong lòng mẹ, thỉnh thoảng lại phát ra âm thanh nho nhỏ, cái chân đá qua đá lại, lúc này coi như đã nín khóc hẳn.

Diệp An An vẫn tiếp tục vỗ lưng cho con, ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy một người phụ nữ xinh đẹp cao quý, bên cạnh là một người đàn ông trung niên có đôi mắt màu tím, nếu cô đoán không sai, bọn họ hẳn là cha mẹ của Lance.

Diệp An An hơi sửng sốt một chút, nhưng lúc này, cô không suy nghĩ được nhiều, mỗi khi ôm đứa nhỏ vào lòng thì cô không còn một chút phân tâm nào.

Cô nhẹ nhàng vỗ lưng con, “Tiểu An bình thường rất ngoan, nhưng khi rời giường thì tính khí rất xấu, lúc thằng bé đang ngủ thì không được có âm thanh nào quá lớn, nếu không sẽ bị giật mình tỉnh, mà khi con vừa tỉnh thì sẽ khóc rất ghê gớm, nhất định là vừa rời giường bé đã bị đánh thức dậy”.

“Còn nữa, có khi con đang bị đói bụng”, hôm nay đã có rất nhiều chuyện xảy ra, đến bây giờ, ngoại trừ con được uống bình sữa thì không được ăn thứ gì khác.

“Bình sữa sao?”, Hứa Lam Thanh kêu lên một tiếng, vội vàng đi tìm bình sữa mới mua, tự mình đi pha sữa cho Tiểu An.

Lance đỡ Diệp An An ngồi xuống, nhìn mặt cô trên mặt cô anh rất đau lòng, nhưng là, anh lại không dám chạm vào đứa nhỏ trong lòng cô, sợ lại làm cho thằng bé khóc.

“Lance”, Diệp An An vươn bàn tay ra kéo lấy tay áo của anh, thấy được đau lòng rõ rệt trong mắt anh, khiến lòng cô như ấm áp thêm mấy phần. Cô nhìn ra được, anh rất yêu đứa nhỏ này, yêu một cách thực cẩn thận, cô đem Diệp Tiểu An trong lòng mình ôm lên.

“Anh ôm đi, con đã không sao rồi, sẽ không khóc nữa đâu”, cô an ủi bằng một nụ cười, ý bảo anh tiếp nhận lấy đứa nhỏ trong lòng mình. Cô muốn tạo cơ hội để hai cha con được ở chung nhiều hơn.

Lance cẩn thận ôm lấy đứa nhỏ vào lòng mình, Diệp Tiểu An mở bừng hai mắt nhìn người cha lần đầu tiên được gặp mặt này, bàn tay nhỏ nắm chặt, đặt trên áo anh.

“Ba ba...ba ba...”, nó nói từng chữ rõ ràng gọi Lance, tuy rằng mới là lần thứ hai nói hai chữ này, nhưng nó đã ghi nhớ thật kỹ.

Lance cẩn thận ôm con trai, hốc mắt có chút nóng nóng, anh, chưa bao giờ thấy cảm động như thế này, tiểu bảo bảo trong lòng chính là con anh, đứa con chảy chung một dòng máu với anh.

Dean đứng bên cạnh, nhìn một nhà ba người này, ông xoa người, trong mắt, cũng là một loại cảm động nói không nên lời.

208. Q.4 - Chương 14: Quá Khứ Của Cô

Hai vành mắt của Hứa Lam Thanh hồng hồng, trong tay bà còn cầm bình sữa, bà đưa tay lau đi giọt nước mắt vừa mới rơi xuống, nhìn về phía ba người, cô gái này, chính là mẹ của Tiểu An đi, cũng rất giống với bà, là người Trung Quốc. Thoạt nhìn là một đứa trẻ rất tốt, tuy rằng không phải là xinh đẹp quá, nhưng ngoài ý muốn lại làm cho người ta cảm giác thực thoải mái.

Bà quả thực rất cảm tạ cô gái này vì đã sinh ra Tiểu An, mặc kệ là xuất phát từ nguyên nhân gì, cô ấy đã cứu toàn bộ gia tộc Corrine họ.

“Nào nào, sữa đã pha xong rồi đây”, bà hạ người ngồi xuống, nhìn thẳng vào hai mắt Diệp An An.

Diệp An An có chút thất thần nhận lấy bình sữa từ tay của bà, đây là một người phụ nữ rất xinh đẹp, trên mặt là nụ cười dịu dàng, đẹp đẽ, cũng thực thân thiết.

“An, đây là mẹ anh”, Lance nhìn ra được bất an trong mắt Diệp An An, trực tiếp vươn tay ra nắm lấy tay của cô, muốn cho cô một chút cảm giác an toàn.

“An An, phải không?”, Hứa Lam Thanh thấy cô gái này đang lo lắng, cho nên đành phải đứng lên, lui ra phía sau một chút.

Diệp An An mân mê, nhìn thấy được sự thân thuộc trong mắt bà, cũng là một vị phu nhân, nhưng bà ấy cùng với mẹ của Mục Nham hoàn toàn khác nhau. Hứa Lam Thanh có dáng người tinh tế của người phụ nữ phương đông, tuy rằng tuổi đã không còn nhỏ nhưng dáng người của bà vẫn còn rất đẹp, ánh mắt của bà ấy cũng thực nhu hòa, không vì thân phận của cô mà có nửa phần ngoài ý muốn.

“Con chào dì Lam”, Diệp An An cuối cùng cũng nói chuyện, song, lời cô vừa nói ra trong nháy mắt lại khiến Hứa Lam Thanh cùng Dean nở nụ cười, ngay cả Lance cũng bật cười, mà Diệp Tiểu An đang ghé vào trong lòng Lance lại đang mở to hai mắt nhìn mọi người, hiển nhiên không biết bọn họ đang cười cái gì, bất quá, vòng quanh một lượt, ánh mắt nó liền dán vào bình sữa trong tay Diệp An An, cái lưỡi hồng hào thò ra liếm môi một cái.

Hai bàn tay bé nhỏ vươn về phía trước, nhưng toàn bộ lực chú ý của mọi người lúc này đều đang dồn về phía Diệp An An, thế cho nên, người vốn được sủng ái nhất là nó, đang bị lãng quên.

“An, mẹ anh sửa họ khi nào thế?”, Lance mỉm cười, màu tím trong mắt trở nên ấm áp hơn, bề ngoài bớt đi vẻ nghiêm trang cùng bá đạo thường ngày, lúc này bộ dạng này của anh, quả thực rất giống với người chồng tốt trong gia đình.

“Ah, con xin lỗi”, Diệp An An cúi đầu, có chút ngượng ngùng, thế nhưng bàn tay cô đang được Lance nắm chặt, khiến cô dừng cảm hơn rất nhiều, cô từ nhỏ chỉ có một mình, chưa từng được hưởng thụ qua yêu thương của bậc trưởng bối, ngoại trừ ba mẹ Giản Tiểu Phương, thì cô luôn cô độc mà lớn lên. Có điều có một bất ngờ, đó là cô phát hiện gia đình Lance rất hoà thuận, mà cha mẹ anh cũng không phải là những người khó ở chung.

Cô gái này thực đáng yêu, cha mẹ Lance nhìn nhau cười, gia đình họ cũng nên tổ chức một hôn lễ rồi, nhờ một thời gian dài vừa qua, gia đình

họ đã muốn tăng thêm nhân khẩu, hơn nữa, không chỉ là một mà có tới hai người, còn có hy vọng được ôm cháu bấy lâu của hai người nữa.

“Mẹ, đối đối...”, Phía sau đột nhiên truyền đến một thanh âm mềm mại, mang theo vài phần ủy khuất.

Diệp An An quay đầu lại, liền nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng của con trai mới khóc xong, thẳng bé còn đang chu môi lên, hiển nhiên là vì bị bỏ quên thật lâu nên đang vô cùng không vui.

Diệp An An vội vàng cầm bình sữa trong tay đưa tới tay Tiểu An, vì cô cầm trong tay được một lúc rồi nên lúc này độ ấm của nước rất vừa phải.

Lance có chút khó hiểu nhìn bình sữa mà Tiểu An đang ôm, không rõ con trai mình đang định làm gì, anh chưa từng có kinh nghiệm làm cha, cũng không biết nhóc con này phải chăm sóc thế nào.

“Lance, giữ lấy bình sữa, đừng cho thằng bé uống nhanh quá, uhm, chính là như vậy”, Diệp An An vẫn chú ý Diệp Tiểu An, sau đó mới nói với Lance.

Lance có chút vướng về giữ bình sữa, nhưng mà vì anh cầm hơi chặt nên Tiểu An không uống được sữa trong bình, hai tay bắt lấy không ngừng lôi kéo xuống phía dưới, được rồi mới buông lỏng hai cái tay ra, bắt đầu uống, Diệp Tiểu An thoải mái cười híp mắt, hai cái chân nhỏ đặt trên đùi ba ba, im lặng uống sữa.

Chờ đến lúc uống xong, đứa nhỏ lại đưa cho Hứa Lam Thanh ôm đi, Diệp Tiểu An uống no rồi, chẳng muốn động thêm chút nào nữa, chỉ an tĩnh ghé vào vai bà nội.

“Đang nghĩ gì vậy?”, Lance ôm Diệp An An vào lòng mình, Diệp An An chính là hơi giãy dụa một chút, cuối cùng đành im lặng để mặc anh ôm,

đây là giấc mơ trước kia cô cũng từng nghĩ đến, người đàn ông này sẽ ôm cô như vậy, anh sẽ cho cô một gia đình, đến bây giờ đạt được, lại có chút cảm giác không chân thật.

“Đang nghĩ gì thế?”, Lance cúi đầu nhìn người phụ nữ trong lòng mình, lại hỏi lại một câu nữa, mới phát hiện, lúc này cô đang có chút xuất thần.

“Lance, đây là sự thật sao?”, Diệp An An ngẩng lên, cùng đối diện với ánh mắt màu tím của anh, trong mắt cô mang theo thật nhiều bất an cùng yếu đuối, cô rất thích người đàn ông này, mà có lẽ là yêu, thế nhưng thật sự có thể sao?

Anh không phải bởi vì Tiểu An nên mới...

“Lại đang nghĩ ngợi lung tung phải không, cô gái ngốc”, anh khẽ tựa lên trán cô, “đây chính là sự thật, là sự thật, anh đang ở đây, con chúng ta cũng ở đây”. Anh hôn lên cánh môi đỏ thắm của cô, hết sức dịu dàng. Người phụ nữ này, trước kia nhất định đã phải chịu quá nhiều đau khổ, cho nên khi nhận được hạnh phúc, ngược lại cô lại chùn bước không dám bước lên.

Không tin, vẫn là không thể tin được.

Sau này anh sẽ đem tất cả của mình cho cô, hạnh phúc của cô, trong cuộc sống của cô đều có anh tồn tại, anh lại càng không đánh mất những ngày giống trước kia.

“An, gả cho anh, được không?”, Lance rời cánh môi của cô, hai mắt rời khỏi cô có chút mê ly, vô cùng nghiêm túc nói chuyện, anh chưa bao giờ nói giỡn, nhất là trong chuyện tình cảm.

Anh yêu cô, rất yêu, anh sớm đã yêu thương thiên sứ trong mộng của mình, hướng chi, bọn họ còn có một bảo bối.

Diệp An An sửng sốt, cánh tay ôm vòng lên lưng anh, trên người anh rất ấm áp, có thể khiến cô rất an tâm, chỉ là...

“Lance, em đã từng kết hôn rồi, trước kia...”, quá khứ của cô không thể giấu diếm được, cô như vậy, còn có thể xứng với anh sao?

“Anh biết”, Lance ôm chặt cô, đem cằm mình tựa trên đỉnh đầu của cô, “Anh biết em từng kết hôn, nhưng anh không để bụng chuyện này, cho dù lúc trước anh hiểu lầm em đã có chồng, có con rồi, nhưng anh chưa bao giờ nghĩ đến là sẽ buông tay em”.

Diệp An An hít hít cái mũi.

“Lance, anh không phải là người đàn ông đầu tiên của em...”, nói ra những lời này, trái tim cô đau đớn kịch liệt, trước kia, cô từng ảo tưởng, lấy được một người chồng tốt, cô sẽ đem lần đầu tiên của cô cho anh, thế nhưng, lần đầu tiên của cô, lại là anh ta, Mục Nham, anh sẽ không ghét bỏ cô chứ?

Lance mỉm cười, “anh cũng không phải là xử nam, hơn nữa, anh cũng từng có không ít đàn bà, thế này thì anh xem ra lại càng không xứng với em rồi”.

Trong lòng có Diệp An An có chút chua xót, tuy rằng đó là chuyện trước kia, nhưng khi nghe đến chuyện anh từng có người phụ nữ khác, trái tim cô vẫn cảm thấy âm ỉ đau.

“Lance, trước Tiểu An, em từng có một đứa nhỏ khác, có điều...”, nói tới đây, Lance dùng sức ôm chặt cô, “được rồi, không nói, không nói nữa, An, những chuyện này đều đã qua rồi, mặc kệ sau này có xảy ra chuyện gì, những ngày sau của em cũng chỉ có anh, có Angus của chúng ta mà thôi”.

209. Q.4 - Chương 15: Cục Cứng Phải Giảm Béo

“Angus?” Diệp An An lặp lại lời anh, mặc cho ấm áp trên người anh đang xua đi tất cả bithương của cô.

“Uhm, Angus, Angus Corrine, là Tiểu An của chúng ta”, Lance nhẹ nhàng vỗ về mái tóc dài ngang vai của cô, cánh tay thì ôm chặt lấy vòng eo Diệp An An. Cô rất gầy, sau này anh nhất định phải đem cô dưỡng ập hơn chút nữa mới được.

“Angus, tên gọi rất êm tai”, Diệp An An tựa vào vai Lance, Tiểu Phương vẫn luôn phàn nàn cái tên “Tiểu An” không tốt, nhưng bây giờ, con của cô, cuối cùng cũng có một cái tên đàng hoàng.

Có một người cha thương yêu con như vậy, còn có ông nội bà nội, Tiểu An của cô, chắc chắn sẽ rất hạnh phúc, cực kì hạnh phúc.

“Cả ơn anh, Lance”, Diệp An An có chút mệt mỏi khép hai mắt lại, chậm rãi đi vào giấc ngủ. Cô đã quá mệt mỏi, thật sự là quá mệt mỏi rồi.

“Là anh phải cảm ơn em mới đúng, An à”, Lance nhẹ nhàng ôm lấy bà vai cô, ngắm nhìn hàng mi dày đậm của cô, ở trên gương mặt in bóng xuống nhàn nhạt.

Một chiếc xe con dừng lại, lái xe bước xuống xe, kéo mở cửa sau của xe, một đôi chân thon dài đưa ra, tiếp sau đó là thân thể của một người đàn ông cực kỳ cao lớn cũng bước ra, trong lòng anh còn ôm một đứa trẻ, anh cúi đầu nhìn đứa nhỏ trong lòng mình, trên khuôn mặt mang theo một chút ôn nhu hiếm thấy từ trước đến nay.

Anh bước nhanh đôi chân dài đi về phía trước, đứa trẻ trong lòng trên đầu đội một chiếc mũ hình ông mặt trời, vành chiếc mũ vừa vặn che đi đôi mắt của nó, đứa trẻ xoay người mình một chút, vươn đôi tay nhỏ bé ôm lấy cổ của người đàn ông, sau đó cố gắng đầu lên, để lộ ra một khuôn mặt nhỏ nhỏ cực kì giống với người đàn ông kia, lập tức bầu không khí xung quanh rộ lên những tiếng tiếng kinh hô la hét.

Mọi người vốn đang thắc mắc thân phận của đứa nhỏ kia, nhưng khi đang nhìn khuôn mặt của đứa nhỏ thì đều bị làm cho kinh ngạc, tổng tài của bọn họ chưa kết hôn, thế thì đứa nhỏ này là từ đâu tới đây, song lúc nhìn thấy diện mạo của thằng bé cùng với màu mắt tím của nó thì không còn nghi ngờ gì nữa, hai người họ chính là cha con!

Đứa nhỏ này là con của tổng tài...

“Baba...”, Diệp Tiểu An lôi kéo tay áo của ba, tuy rằng đây là lần đầu tiên tới đây, thế nhưng thằng bé lại không hề tỏ ra chút sợ hãi nào, thậm chí còn rất thích nữa.

“Làm sao vậy, bảo bố?”, Lance dừng bước chân lại, nhìn con trai trong lòng mình, con anh bây giờ gọi ba càng ngày càng hay, thằng bé thông minh ghê, từng chữ từng chữ nói cực kì rõ ràng.

“Baba, đói... đói...”, Diệp Tiểu An vươn tay túm lấy áo anh, ánh mắt sáng ngời nhìn Lance. Lại bắt đầu khóc đòi ăn.

Lance giúp con lấy mũ mặt trời xuống, lộ ra dung nhan nhỏ nhỏ giống y như mình. Anh bước đi về phía trước, chuẩn bị đi pha sữa cho con, công việc này, anh đã luyện tập rất nhiều lần, bây giờ động tác tay đã vô cùng thành thạo. Anh hiện tại thực sự đã trở thành một ông bố siêu cấp kiên bà vú, xứng chức cực kì.

Đi vào phòng làm việc của mình, đến lúc nam thư kí của anh nhìn thấy đứa trẻ con anh đang ôm trong lòng thì không khỏi trở mắt sửng sốt cả nửa ngày, Lance chính là đem đứa nhỏ đặt vào trong lòng anh ta,

“Giúp tôi ôm một chút”, nói xong, anh mặc kệ phản ứng của anh ta là như thế nào, liền đi vào phòng trong của phòng làm việc, bảo bối của anh đã đói bụng rồi.

Thư kí thực cẩn thận ôm tiểu bảo bảo trong ngực mình, nhìn khuôn mặt này với tổng tài giống nhau như đúc, còn có màu mắt nữa, không biết thân phận đứa nhỏ này là thế nào, diện mạo giống nhau như vậy, không phải cha con, chẳng lẽ lại là anh em sao? =]]

Diệp Tiểu An cũng không sợ người lạ, chính là mở to hai mắt nhìn theo hướng Lance rồi đi, mãi đến khi Lance đi ra lần nữa, thằng bé mới nở nụ cười khanh khách, lại còn vươn hai cái tay bé của mình ra.

Đương nhiên vươn tay ra không phải với Lance mà là với bình sữa trong tay anh. =]]

Lance đi tới, ôm lấy Diệp Tiểu An trong lòng thư kí, thư kí lúc này mới cảm giác trong lòng mình nhẹ hẳn đi, tên nhóc này đúng là rất nặng a. Anh ta xoay xoay bả vai mình, lại bắt đầu ngạc nhiên khi nhìn thấy tổng tài của anh từ trước đến nay rất nghiêm khắc lúc này đang cầm bình sữa cho tiểu bảo bảo nhà mình bú. Diệp Tiểu An đá đá cái chân mình, hai bàn tay thì túm chặt bình sữa, cứ như là sợ bị người khác cướp mất vậy, miệng đang ra sức uống sữa.

“Tổng tài, con trai anh thật là phải giảm béo thôi, nó nặng quá trời”, thư kí bắt đầu nói đùa, nhưng khi Lance nghe được mấy lời này lại có chút sững sốt, nhìn xuống đứa nhỏ trong lòng, những lời này, quả thực rất quen thuộc.

“Diệp Tiểu An, con phải giảm béo thôi, hiện tại con quá mập rồi đó”. (*lời của An An lúc hai mẹ con đi chơi trên phố mà Lance nhìn thấy)

Anh đột nhiên cười thành tiếng, thì ra, hai mẹ con mà anh đã gặp ngày đó thế nhưng lại là hai mẹ con cô, có điều, đứa nhỏ này đúng là càng lớn lại càng béo, thân thể tròn tròn, có khi đang nằm úp sấp mà muốn lật người lại cũng lật không được, sẽ không phải là bị béo phì rồi đấy chứ?!!

Thật đúng là tiểu tử đáng yêu. Diệp Tiểu An chính là đang ôm bình sữa của mình, đối với cuộc nói chuyện giữa hai người lớn là gì cũng kệ, dù sao cũng không nghe được, nó chỉ việc chuyên tâm uống sữa của mình.

Bên trong biệt thự nhà Corrine, Diệp An An đã chuyển tới ở trong này, ngoại trừ Lance, cha mẹ Lance cũng cường bách cô phải chuyển về đây. Dù sao bọn họ cũng muốn được chăm sóc Diệp Tiểu An nhiều hơn, huống chi, đã trải qua chuyện như vậy, anh không thể để cho hai mẹ con ở lại nơi đó. Bọn họ thật vất vả mới có được cháu nội, còn có vợ tương lai nữa, đương nhiên không thể nào để cô ở lại một mình như vậy được.

Diệp An An vẫn còn nhớ lúc dì Lí nhìn thấy Lance, vẻ mặt không thể tin được, Diệp An An chỉ biết cười cười không nói gì, chuyện giữa cô và Lance, không phải một hai câu là có thể kể hết. Tuy rằng dì

Lí rất luyến tiếc Tiểu An, dù sao Tiểu An cũng là nhờ bà chăm sóc từ nhỏ đến lớn, thế nhưng, cô biết Tiểu An, kỳ thật cần nhất vẫn là người cha, chỉ cần bọn họ hạnh phúc là tốt rồi.

Đến khi quay về, không biết dì Lí đã nói gì đó với Lance, Lance ngay cả một câu phản biện cũng không có, chỉ gắt gao ôm chặt lấy cô. Cô không biết người đàn ông này vì cái gì lại sợ hãi như vậy.

Nhưng cô cái gì cũng không hỏi, chỉ để mặc cho anh ôm.

Một ngày nào đó, anh sẽ nói cho cô, quan hệ giữa bọn họ, ngoại trừ Tiểu An ra, còn có một phần tâm ý nồng nức mơ hồ, có lẽ thứ này được gọi là yêu, yêu càng ngày càng nồng đậm hơn, trái tim của cô, trái tim của anh, hai trái tim ngày một gần nhau hơn.

Diệp An An đi vào phòng khách, vừa vặn gặp được Hứa Lam Thanh, đối với mọi người ở đây, cô vẫn là có chút khấn trương, tuy rằng mọi người đối với cô rất tốt, Hứa Lam Thanh lại mua cho cô rất nhiều đồ này nọ, còn Dean, người có diện mạo rất giống với Lance, cũng rất hòa ái dễ gần. Hai người quả thực là hai bậc cha mẹ vô cùng tốt.

“Dì Lam...”, cô vừa định gọi, lại phát hiện hình như mình gọi sai mất rồi.

“Đừng ngại”, Hứa Lam Thanh đứng lên, trực tiếp kéo tay Diệp An An ngồi xuống sôpha, đã nhiều ngày rồi, họ thực rất thích cô gái này, tuy rằng không phải quá xinh đẹp, nhưng lại có một cổ khí chất thực sạch sẽ mà thoải mái, hơn nữa tài nghệ nấu ăn vô cùng tốt, cô làm đồ ăn rất ngon, khiến họ thích vô cùng.

“Thực ra, con cũng có thể gọi ta là dì Lam, tạm thời là như vậy, chờ sau này, đổi sang gọi mẹ luôn”, Hứa Lam Thanh nhìn ra sự căng thẳng của cô, chính là nhẹ giọng an ủi cô.

“Dì Lam”, hai mắt Diệp An An mở to một chút, nháy mắt sau đó lại cúi đầu, “mẹ”, cho tới bây giờ cô chưa từng được gọi chữ này, không biết khi gọi sẽ có cảm giác gì nữa.

“Conà, con hãy tin dì Lam, ta không có con gái, sau này, chúng ta nhất định sẽ yêu thương con như con gái của mình”, Hứa Lam Thanh nhẹ nhàng vỗ về bàn tay Diệp An An, họ cũng không quan niệm phải là con nhà dòng dõi môn đăng hộ đối gì, chỉ cần con trai thích, thì họ sẽ chấp nhận, huống chi, họ cũng rất thích cô gái này, hơn nữa, cô còn đem lại cho họ một bảo bối quý giá, chính là Tiểu An.

Cô quả thực là cứu tinh của gia tộc Corrine.

210. Q.4 - Chương 16: Bí Mật Không Thể Nói

“Dì Lam, thật ra thì, con...”, Diệp An An mím môi, không biết phải nói gì, cô đã từng trải qua một cuộc hôn nhân, tuy rằng, cuộc hôn nhân đó không được nhiều người biết đến, nhưng dù sao đó cũng là sự thật trong quá khứ, đã như vậy, mọi người ở đây thật sự sẽ không bận tâm sao?

“Đứa ngốc, chuyện của con, Lance đã nói hết cho ta biết, quá khứ là chuyện đã qua, con chỉ cần biết rằng, chúng ta đều rất thích con, rất thích Tiểu An là được rồi”, có vẻ như bà đã nhìn ra nỗi băn khoăn trong lòng Diệp An An, vì thế nên đã len tiếng an ủi cô, kỳ thật, bà lại cảm giác rằng chính con trai mình mới là người không xứng với cô gái này, dù sao, Lance bây giờ cũng....

“Con chờ một chút, ta đi lấy thứ này cho con xem”, bà đứng lên, đi vào thư phòng, từ bên trong lấy ra một xấp tài liệu, tay bà nắm chặt, trước kia đây là nỗi thống khổ lớn nhất của gia đình họ, nhưng hiện tại, tuy rằng thống khổ vẫn còn đây, nhưng họ đã có vị cứu tinh của mình, huyết mạch của gia tộc Corrine sẽ không bị đi vào con đường tuyệt hậu nữa, thế hệ tiếp theo của gia tộc vẫn tiếp tục được duy trì.

Con trai của bà, cũng được làm cha rồi. Bà mỉm cười, nụ cười mang theo những giọt lệ.

Đi ra ngoài, bà đem xấp tài liệu đặt vào tay của Diệp An An, “An An, chuyện này con hẳn là nên biết, chúng ta không muốn giấu diếm con”.

Diệp An An cúi đầu nhìn xấp tài liệu trong tay, cảm giác vô cùng nặng nề, cô lại nhìn sang Hứa Lam Thanh thấy vẻ mặt bà rất nghiêm túc, cũng biết được phần tài liệu này cực kỳ quan trọng.

Cô lật từng trang xem, đến khi xem đến trang cuối cùng, cô ngẩng lên nhìn Hứa Lam Thanh, đầu ngón tay khẽ run rẩy, “Đây là sự thật sao?”, Lance thế nhưng lại...

Hứa Lam Thanh gật đầu một cái, con trai bà đã phải chịu đựng quá nhiều khổ sở rồi, không ít lần, con bà như muốn chết đi sống lại, nhất là sau vụ tai nạn xe cộ kia, con trai tuy rằng đã tốt lên nhiều, nhưng là, mất đi khả năng sinh con, cả đời này con bà sẽ không bao giờ có được đứa con của mình.

Thế nhưng ông trời vẫn còn rất chiều cố với gia đình họ, họ còn có một đứa cháu trên đời này.

Diệp An An cúi đầu, trong mắt có những dòng nước mắt sóng sánh, người đàn ông mạnh mẽ kia, thương tổn như vậy, đối với anh mà nói thật sự là điểm trí mạng, cô không biết anh đã phải làm thế nào để trải qua những chuyện này.

Cô đã làm đúng khi quyết định để bản thân sinh Tiểu An ra, lại càng cảm ơn ông trời đã cho cô gặp được anh.

Người đàn ông này đã cho cô sinh mệnh, cũng cho cô Tiểu An.

Ban đêm, Lance trở về, Diệp Tiểu An nằm trong lòng anh đã ngủ say sưa, Hứa Lam Thanh nhẹ nhàng đón lấy đứa nhỏ, cực kì cẩn thận ôm lấy bảo bối vào lòng mình.

Bên trong phòng khách giờ chỉ còn một mình Diệp An An. Lance ngồi lên sofa, đem cô ôm vào trong ngực mình, hưng hăng hít lấy hương vị riêng biệt này của cô.

“Cảm ơn em, An”, hôm nay đem con trai đến công ty mình, anh mới chính thức cảm nhận một cách rõ ràng được hạnh phúc của một người cha, khi nhìn đến ánh mắt kính mến của những người xung quanh nhìn con trai mình, anh liền cảm thấy hết sức kiêu ngạo.

Diệp An An ôm chầm lấy thắt lưng của anh, gấu gao dựa vào lòng anh.

Cô sẽ yêu thương anh thật nhiều, yêu từng chút từng chút một.

Lance lại siết chặt thêm vòng tay mình.

So với ẩm ướt nơi này, tình cảnh của Mục Nham quả thực có thể nói là cực kỳ bi thảm, Mục phun hân từ sau lần đó trở về liền ngã bệnh, luôn miệng gọi “cháu nội của tôi”, “cháu nội”...

Rõ ràng mọi chuyện đều diễn ra một cách thuận lợi như vậy, nhưng bà thật sự không hiểu được, vì cái gì ngàn chờ vạn mong được ôm cháu của mình, đến cuối cùng làm sao lại xảy ra chuyện được đây?

Mục Nham đã vài ngày rồi còn chưa xuất hiện, vẫn đang nhốt mình trong toà biệt thự kia, từ đầu đến cuối cũng chưa từng lộ mặt lấy một lần, nhân viên của Mục thị ai cũng thấy lo lắng không thôi.

Thượng Quan Thuyền chỉ biết lắc đầu thở dài, còn Giản Tiểu Phương từ khi biết bọn họ định cướp đi đứa nhỏ của An An, mỗi lúc bên cạnh Thượng Quan Thuyền đều không bày ra được bộ mặt dễ nhìn nào. Được rồi, lần này anh đuối lý, nhưng sao anh biết được đứa nhỏ kia không phải là của Mục Nham, Diệp An An lúc ấy rõ ràng yêu Mục Nham như vậy thì sao đứa nhỏ kia lại không phải. Giản Tiểu Phương nói đứa nhỏ trước kia cũng được bốn tháng rồi, vậy thì lúc đó nhất định đã xảy ra chuyện gì mà anh chưa biết, anh đột nhiên lại có một dự cảm không tốt.

Bên trong biệt thự, Mục Nham đang ngồi trên sofa, vài sợi tóc hỗn độn dán hai bên má, quần áo trên người thì nhăn nhúm nhúm, đầu ngón tay hắn đang kẹp một điếu thuốc chút dở, còn trên bàn xung quanh gạt tàn thuốc đã đầy những đầu lọc, có thể thấy được mấy ngày nay hắn chỉ ở một chỗ này.

Những lời nói kia của Diệp An An không ngừng quẩn quanh bên tai hắn, ‘đi hỏi Cố Nghê Y’, ‘đi hỏi Cố Nghê Y, rốt cuộc lúc ấy cô ta đã làm gì?’ Còn có cái gì mà hắn vẫn chưa biết?

Chuông điện thoại trên bàn reo vang, ném điếu thuốc trong tay, trực tiếp đứng lên, đến khi nghe xong cuộc điện thoại, bên môi hé ra một nụ cười tàn nhẫn. Rốt cuộc cũng tìm được cô ta, cô ta đúng là trốn giỏi thật.

Hắn đi ra khỏi phòng mình, nơi này, toàn bộ đều đã bị hắn thay đổi, hắn lấy ra một bộ quần áo để thay. Xuống lầu, lại nhìn thấy bảo mẫu đang ôm Mục Khả Tâm đứng trong phòng khách.

“Baba...”, Mục Khả Tâm kéo kéo góc áo Mục Nham, thanh âm vô cùng nhỏ, Mục Nham lại không hề dừng bước lại, vẫn hướng về phía trước mà bước đi, cái miệng nhỏ nhắn của Mục Khả Tâm bắt đầu mếu máo, bảo mẫu vội vàng ôm lấy con bé, thỉnh thoảng lại dỗ nó.

Ánh mắt Mục Khả Tâm nhìn chằm chằm về hướng Mục Nham rời đi, rốt cuộc nhìn không được ghé vào vai bảo mẫu mà nước mắt.

Mục Nham đi vào một gian nhà kho, bên trong, mơ hồ có thể nghe được từng hồi từng hồi âm thanh rất nhỏ, hắn mân mó một chút, “tách” một tiếng, đèn được mở ra, những gì bên trong đều có thể nhìn thấy hết, trong không khí bốc lên một mùi vị ẩm mốc khó chịu.

Mà ở trong góc của nhà kho đang có một người đàn bà toàn thân bị trói, cả người bần thỉu không chịu nổi, người này không phải Cố Nghê Y thì còn là ai.

“Nham,Nham, cứu em với”, Cố Nghê Y vừa nhìn thấy Mục Nham, liền hướng về phía hắnkêu to, cô ta thỉnh thoảng lại gọi tên hắ, chỉ biết rằng hắ nhất định sẽ cứu mình. Tuy rằng, Mục Khả Tâm không phải là con gái ruột của hắ, nhưng người đàn ông này đã từng có bao nhiêu yêu thương cô ta, cô ta đều biết.

Mục Nham tiến từng bước một đến gần Cố Nghê Y, sắc mặt biểu tình lạnh nhạt, cứu cô ta sao? Nếu cô ta biết tất cả những chuyện này đều là do hắ làm, chắc phải khóc thét mất,một người từ trước đến nay vốn rất thích chưng diện như cô ta mà biết bộ dạng lúc này của mình, không biết có ghê tởm đến muốn nôn hay không.

Mục Nham đi đến bên thân thể của Cố Nghê Y, cũng không giống như tưởng tượng của cô ta mà thay cô ta cởi dây trói, sau đó nhẹ giọng an ủi. Hắ chỉ là hạ mình ngồi xổm xuống,lạnh lùng nhìn cô ta, dường như đang thưởng thức bộ dạng chật vật lúc này của cô ta vậy.

“Nham, cứu em với”, Cố Nghê Y đáng thương nhìn hắ, nước mắt từ hốc mắt rớt xuống như mưa, để lại những vệt đen trên khuôn mặt, cô ta không biết mình vì cái gì lại phải ở chỗ này, cô ta quả thực rất sợ hãi, cũng rất đói bụng.

“Cứu cô sao?”, Mục Nham chỉ thản nhiên nói, trong thanh âm một tia biểu tình cũng không có, “Cố Nghê Y, cô đã làm gì với con tôi?”, hắ đột nhiên bóp chặt cằm của Cố Nghê Y, nhìn thẳng vào hai mắt đã có chút nhợt bần của cô ả, một cặp mắt xinh đẹp biết bao, thế nhưng sao lại ác độc như vậy.

“Nói”, hai mắt hắ đỏ ngầu, Cố Nghê Y trong giây lát cảm giác được một loại bi ai tột cùng, cô ta hiểu được, rốt cục cũng hiểu, hắ đã biết toàn bộ, mà cả đời này của cô ta vì cái gì, cô ta đã lường gạt mọi người, nhưng kết cục, ông trời lại biến nó thành một trò đùa. Cô ta từng chờ mong đứa nhỏ kia như thế, đến cuối cùng, hoá ra nó lại là đứa con hoang kết quả của đêm say rượu đó. Đến lúc này, cô ta còn lại gì nữa đây?

“Ha ha...”, cô ta cười ngơ ngẩn, có chút hoảng hốt nhìn người đàn ông trước mặt này, hắ từng yêu thương cô ta biết bao, đem cô ta nâng niu trong lòng bàn tay mình, đến bây giờ, hắ thế nhưng lại hận không thể giết chết mình.

211. Q.4 - Chương 17: Chân Tướng Đáng Sợ

Nếu đã không yêu, vậy thì liền hận đi.

Cô ta ngừng cười, đầu đón từ cảm truyền đến nhắc nhở cô ta người đàn ông này hiện tại đối với cô ta chỉ có hận mà không hề yêu thương.

“Tôi đã giết chết con anh, anh vừa lòng chưa?”, cô ta nghe được thanh âm nhẹ nhàng bên môi mình, cũng là thở dài, sao lại không thanh thản đây, cô ta đã không còn gì để mất đi, nếu phải xuống địa ngục, vậy thì bọn họ cùng xuống đi. Cô ta đã không có hạnh phúc thì hắ cũng không được có!!!

Mục Nham buông cằm của cô ta ra, nghe được những lời này, cảm giác trái tim mình tựa như bị một bàn tay gắt gao hết xiết chặt rồi lại xiết chặt, đến mức làm cho hắ không thể nào thở được.

“Làm sao tôi có thể để người đàn bà khác mang thai con của anh được, con của anh chỉ có thể do tôi sinh, cho nên tôi đã sai người lấy đứa bé trong bụng Diệp An An ra, hơn nữa còn tận mắt chứng kiến bào thai bốn tháng từ trong bụng cô ta rớt ra, là một bé trai đã thành hình”, Cố Nghê Y tàn nhẫn nói, thế nhưng thân thể của cô ta lại không ngừng run rẩy, đứa nhỏ cả người đầy máu kia chính là ác mộng luôn bám theo cô ta.

“Cô ta lúc đó cầu xin tôi, xin tôi đừng giết đứa nhỏ của cô ta, thậm chí còn cầu xin anh cứu con của các người, ngẫm lại lúc ấy...”

“Bóp” một tiếng, mặt Cố Nghê Y bị lệch hắ sang một bên, khóe miệng rỉ máu, một bên má đã bắt đầu sưng đỏ, có thể thấy được người đàn ông kia đã ra tay mạnh đến mức nào.

“Cô thế nhưng lại có thể ác độc đến mức này, con tôi đã được bốn tháng rồi...”, Mục Nham mãnh liệt bóp cổ Cố Nghê Y, dùng sức bóp chặt, lúc này hắn đã hoàn toàn mất hết lý trí, chỉ cần nghĩ đến Diệp An An lúc ấy bị cưỡng ép xoá sạch đứa nhỏ kia, hắn lại đau lòng đến mức không thể thở được, rốt cuộc, lúc ấy hắn đã làm cái gì, làm cái gì...

Hắn vì người đàn bà ác độc này, thế nhưng lại làm tổn thương chính người phụ nữ mà mình yêu, hại chết con hắn, còn thương yêu con kẻ khác hai năm trời... Con hắn, mới được bốn tháng, bốn tháng a...

“Khụ khụ, buông ra... Cứu... Cứu mạng...”, đầu Cố Nghê Y bị ép ngửa lên trời, liều mạng hô hấp, nhưng không khí đưa vào phổi càng ngày càng ít, người đàn ông này muốn giết cô ta, thực sự muốn giết cô ta..

Mục Nham ngoảnh mặt làm ngơ, hắn chính là muốn trả thù thay cho đứa con đã bị cô ta hại chết kia, hắn sẽ không bỏ qua cho cô ta, sẽ không, cho nên hắn muốn giết người đàn bà này.

“Cạch” một tiếng, cánh cửa bị mở ra từ bên ngoài, một trận tiếng khóc của bé gái vang lên.

“Ba ba, mẹ...”.

Cánh tay Mục Nham run rẩy mà buông lỏng ra, quay đầu lại, con người đổ ngầu rớt cục có tiêu điểm, hắn nhìn ra nơi cửa có ánh sáng đột ngột rọi vào, từ những tia sáng dần dần đi vào một nhóm người. Đi đầu là một người đàn ông trong lòng anh ta đang ôm một đứa bé gái, lãnh đạm nhìn bọn họ.

Cố Nghê Y không ngừng ho khan, sắc mặt đỏ bừng, cô ta vận vẹo khuôn mặt mình nhìn mấy người vừa vào cửa, còn có đứa nhỏ trong lòng người đàn ông, là con gái của cô ta. Cô ta nghĩ, nếu mấy người này không đi vào đây, vậy thì cô ta nhất định sẽ bị Mục Nham bóp chết, người đàn ông này, quả thực rất hung ác.

Chính là, cô ta lại không có một chút cảm giác sống sót sau tai nạn nào, có lẽ chết ở trong tay Mục Nham còn may mắn hơn, nếu lúc này mà rơi vào trong tay mấy kẻ này, cô ta không chừng còn sống không bằng chết.

Cô ta không muốn chết, cô ta vẫn còn trẻ, cô ta sao có thể cứ như vậy mà chết đi được.

Mục Nham đứng lên, người đàn ông đi đầu từng bước một tiến về phía trước, trong lòng anh ta đang ôm Mục Khả Tâm không ngừng giãy dụa, “ba ba, ba ba, Khả Tâm sợ...”, con bé vươn hai cánh tay nhỏ bé của mình ra, muốn được ba ba của nó ôm, nó không biết vì cái gì lại bị chú này mang đến nơi này, nó biết bọn họ không thích nó, tựa như mẹ vậy, bởi vì bọn họ nhìn nó nhưng không hề mỉm cười. Cho nên, nó không dám khóc, không dám âm ỉ.

“Sao cậu lại tới đây?”, Mục Nham chỉ nhàn nhạt liếc mắt qua Mục Khả Tâm một cái, trong mắt lại dâng lên đau đớn kịch liệt. Con bé chính là đứa con gái mà hắn thương yêu từ nhỏ, trái tim hắn cũng không phải làm bằng đá, cũng có cảm giác, nhưng là hiện tại, hắn thật sự không thể nào mà tiếp nhận nó được nữa, bởi vì sự tồn tại của nó mà con hắn bị hại chết, đứa con mới được bốn tháng, nếu con hắn vẫn còn thì giờ cũng đã được hai tuổi rồi, con bé này ở bên cạnh hắn hai năm được hưởng bao sung sướng, còn con hắn thì sao, thậm chí còn chưa kịp liếc mắt thế giới này lấy một lần, cũng không được sinh ra, đã bị mẹ nó tàn nhẫn xoá sạch.

“Không đến thì chẳng phải không được nhìn một màn hay thế này sao? Nham, sở thích của cậu thật đúng là đặc biệt, ấy vậy mà lại thích loại đàn bà ác độc này, trách không được cậu lại yêu cô ta đến chết đi sống lại, thì ra, lòng dạ các người đều là độc địa như nhau”.

Ti Hạo hơi hơi nghiêng đầu, trên mặt còn mang theo ý cười thần nhiên, nụ cười bên khoé miệng âm u lạnh lẽo vô cùng, “cuối cùng thì tôi cũng biết được vì cái gì mà Tiểu Uyển lại đột nhiên bỏ đi, hoá ra, là bởi vì có người đã giết chết đứa nhỏ mà cô ấy yêu như sinh mạng của mình”.

Anh nói xong, đến khi nhìn thấy thống khổ trong mắt Mục Nham, còn có Cố Nghê Y không ngừng co quắp, ý cười trên mặt càng sáng lạn, nhưng cũng là càng thêm lạnh như băng.

“Nham, cậu không phản đối tôi báo thù cho Tiểu Uyển chứ, dù sao, kia cũng là con của cậu”, Ti Hạo xoay mặt qua, khinh thường nhìn về phía Mục Nham, ngữ khí không thêm đếm xỉa tới, kỳ thật, những người quen biết anh đều biết, anh càng như vậy thì càng nghiêm túc.

Anh là một người rất ít khi tức giận, cũng là một người hướng nội, nhưng khi đã đi bước này rồi, vậy thì chẳng khác nào, anh sẽ hóa thân thành một người đứng đầu hắc đạo đáng sợ nhất, âm lãnh, vô tình, tàn khốc.

Đây cũng mới là con người thật của anh.

Mục Nham gạt đầu một cái, hấn đi qua Ti Hạo, đến lúc đi đến bên cạnh thì lại ngừng lại, ánh mắt hạ xuống nhìn về phía Mục Khả Tâm vẫn đang khóc sấp khàn cả giọng, hấn thống khổ nhắm chặt hai mắt lại.

“Hạo, đứa nhỏ vô tội”, hấn vẫn là không đành lòng.

“Chẳng lẽ con cậu có tội sao?”, Ti Hạo châm chọc cười, sắc mặt Mục Nham tái xanh đi mấy phần, thân thể cũng lão đảo như sắp sụp đổ.

“Đem đứa nhỏ cho cậu ta”, Ti Hạo giơ tay một chút, ôm đứa nhỏ từ lòng mình đưa cho người đàn ông bên cạnh giao cho Mục Nham, Mục Nham đón lấy, cảm giác thân thể như nặng trĩu, Mục Khả Tâm ôm chặt lấy cổ hấn, thỉnh thoảng khóc thút thít.

Hấn đi tới cửa, nghe được tiếng thét chói tai của Cố Nghê Y từ bên trong.

“Nham, cầu xin anh, cứu em. Xin đừng đem em giao cho bọn họ, không cần...”, Mục Nham chỉ hơi mím chặt miệng mình, trong lòng đã không còn một chút gì dao động, hấn cảm giác thời khắc này, trái tim hấn như đã chết, không còn chút cảm giác nào.

Hấn bước nhanh chân rời đi, mà Mục Khả Tâm trong lòng hấn lại mở to ánh mắt bé tí của mình, gắt gao nhìn chăm chăm về phía cánh cửa đã muốn đóng lại kia, con bé còn tuổi nhỏ nên không hiểu được mấy thứ này, nó đang muốn quay sang hỏi Mục Nham, kết quả khi nhìn thấy sắc mặt lạnh lùng của hấn, lại không dám nên đành hạ mắt xuống.

Ba ba của nó, có phải cũng không thích nó rồi hay không.

Mục Nham hướng về phía xe mình mà đi, bên tai còn mơ hồ truyền đến tiếng thét chói tai của Cố Nghê Y, hấn xoay mặt lại, nhìn con bé đang ghé đầu vào vai mình, vẫn là ngũ quan bình thường như vậy, so với đứa bé mắt tím của Diệp An An kia, thật là kém quá xa.

212. Q.4 - Chương 18: Thân Thể Của An An

Làm sai đã quá nhiều chuyện, không biết hấn có còn cơ hội nào để đi bù đắp, để tìm lại nữa hay không. Nhắm chặt hai mắt lại, từ trước tới nay hấn chưa từng ném qua cảm giác bản thân mình bất lực như thế này, người phụ nữ từng đem hết thủy của cô ra để yêu thương hấn, hấn lại chọn cách vứt bỏ cô, đến bây giờ không tìm lại được nữa.

Cô như đã lấy đi tất cả của hấn, trái tim hấn, con người hấn, sao cô có thể ích kỷ như vậy, cô là của hấn, một mình hấn thôi. *@@ mơ à cưng???

Giống như vừa quyết định một chuyện nào đó, bước chân hấn thoải mái mà nhanh nhẹn, chỉ có gió không ngừng thổi qua tai hấn, làm vung lên vài sợi tóc trên trán, trong đôi mắt là một mảnh lạnh lùng.

Mà Mục Khả Tâm đang ghé vào bả vai hấn đã muốn khóc đến mệt mỏi, lại không biết, kỳ thật, vận mệnh của con bé sắp có một sự thay đổi cực kỳ lớn.

Trong kho hàng, mấy người đàn ông đứng đó, đều mang theo ánh mắt khinh thường nhìn người đàn bà đang chui rúc vào trong góc tường.

“Đại thiếu gia, người đàn bà này xử lý như thế đây, không thể nhanh nhanh một chút sao, tôi buồn ngủ muốn chết”, vẻ mặt thanh tú của Ti Lạc đánh ngáp một cái, nói thật, anh thực sự không muốn nhìn loại đàn bà này, đúng là lãng phí thời gian quý giá của anh mà.

“Nhanh thôi”, Ti Hạo lạnh nhạt nói, nghe không ra thanh âm của giọng nói, làm cho người ta như cảm giác được cái lạnh lẽo đến từ địa ngục.

Ti Lạc nhún vai, đại thiếu gia lại tức giận.

“Các người không được giết tôi, không được giết tôi”, Cổ Nghê Y giống như kẻ điên mà gào thét.

Thật đúng là âm ỉ, Ti Lạc bịt chặt hai cái lỗ tai của mình, khó nghe muốn chết, so với tiếng giết heo còn khó nghe hơn.

“Chúng tôi làm sao lại muốn giết cô chứ?”, Ti Hạo đi đến gần cô ta, cúi mình ngồi xổm xuống, nhìn gương mặt Cổ Nghê Y vừa mới bị Mục Nham quăng ột cái tát, cậu ta đứng là ra tay mạnh thật, có điều, nếu là anh, đã ra tay thì chắc chắn không chỉ có nhiều đó thôi đâu. *bó tay anh =]]

Không đánh chết cô ta thì anh không phải là Ti Hạo, chẳng qua, người đàn bà này, có đánh, chỉ ngại làm bẩn tay anh thôi.

“Anh, anh...”, cánh môi Cổ Nghê Y run rẩy, lắp bắp nói không nên lời, người đàn ông này thực đáng sợ, rõ ràng vẻ mặt cực kì bình thản, nhưng bên trong cặp mắt lạnh như băng kia, khóe môi nhếch lên đến cực điểm, lại làm cho người ta run như cây sậy.

Anh đứng lên, phủ phủ hai tay, nhìn ngoài cửa đi vào mấy tên ăn mày, bọn họ đều ăn mặc rách rưới, cả người đều bốc mùi tanh tưởi, Ti Lạc bóp chặt cái mũi của mình, từ trước đến nay anh vốn là người có bệnh ưa sạch sẽ, thật sự là không chịu đựng nổi những mùi thể này.

“Anh muốn làm gì?”, Cổ Nghê Y trốn to hai mắt nhìn mấy tên đàn ông ghê tởm ngoài cửa kia, răng thì vừa đen vừa vàng, trên tay khắp nơi đều là bùn đất, như là vài năm rồi vẫn chưa có rửa. Làm cho cô ta có loại kích thích muốn nôn mửa.

“Báo thù!!!”, Ti Hạo đứng qua một bên, thanh âm vẫn là bình tĩnh như vậy, nhưng thêm vào đó là một loại lãnh khốc. Loại lãnh khốc có thể nghe ra rõ mồn một.

“Sao cô có thể giết chết đứa nhỏ của Tiểu Uyển, tôi sẽ hiến cho cô phải trả lại, hơn nữa còn là trả lại gấp bội”, anh lãnh khốc vô tình nói, nhìn thân mình Cổ Nghê Y đột nhiên mềm nhũn ra, nhưng không có lấy nửa điểm đồng cảm.

“Cô ta là của các người”, Anh nói xong liền xoay người đi ra ngoài, Ti Lạc đánh giá Cổ Nghê Y từ trên xuống dưới, tuy rằng có chút bẩn thỉu nhưng tư sắc cũng không tồi, bọn người kia thật đúng là hơi to.

Anh một bước cũng không dám dừng lại, người ta sung sướng, anh cũng không muốn đứng ở một bên, trường hợp như thế này, nói thật, thực quá ghê tởm. Cùng mấy tên ăn mày này làm, người đàn bà kia bị lột da là cái chắc, quý mới biết bọn họ bao lâu rồi chưa được chạm qua đàn bà, mà thiếu gia nhà anh thật đúng là biết chọn người quá.

Ti Hạo dừng bước, bên trong bắt đầu truyền đến tiếng cười dâm loạn, còn có tiếng thét chói tai của phụ nữ, anh âm thầm buông mắt xuống, khóe môi nở một nụ cười vô tình quen thuộc.

Nơi này, thật đúng là quá bẩn.

Anh muốn đi tắm một cái, sau đó đi thăm đứa cháu ngoại của mình, nghe nói, diện mạo của thằng nhóc kia rất đáng yêu.

Đáy lòng hơi hơi có chút mất mát, người phụ nữ đầu tiên khiến anh động tâm, cũng là người mà anh muốn có được, lại là con gái của cô, Tiểu Uyển, cũng là em họ của mình.

Khi đó động tâm, có lẽ là bởi vì cô có đôi mắt rất giống với cô anh, cũng là vì vậy, anh mới có thể tìm được cô.

Khe khẽ mỉm cười, nụ cười này, đã không còn lạnh lùng như vừa rồi, thản nhiên, tựa như có thể làm tan chảy cả mùa đông vậy.

_____pingki_____

Bên trong phòng làm việc của tổng tài Ever Change, hôm nay có một vị khách đặc biệt.

“Tôi thật không ngờ anh chính là cha của đứa nhỏ”, Ti Hạo ngồi trên sofa, nhìn người đàn ông đứng cách đó không xa, lần đầu tiên gặp mặt, anh chỉ biết, anh ta, không phải là một người đơn giản, mới tiếp nhận công ty, anh ta thể nhưng lại phải trải qua một trận ám sát, thậm chí, còn bị quăng xuống biển, còn sống cũng có thể coi là kỳ tích rồi, thật đúng là vận khí tuyệt hảo làm tăng thêm nghị lực, người đàn ông này quả là mạnh mẽ vô cùng.

“Đúng thế, anh có vấn đề gì sao?”, Lance có chút đề phòng nhìn về phía người này, anh cùng anh ta cũng không phải quen thuộc quá, bọn họ chẳng qua chỉ gặp mặt nhau được một lần ở yến hội mà thôi. Anh ta cùng An với con trai anh, rốt cuộc là có quan hệ gì?

“Tôi là anh họ của Diệp An An, cũng là cậu của con trai anh”, chuyện giữa họ, anh cũng biết không ít, cho nên cũng không quanh co lòng vòng thêm nữa.

“Anh họ?”, Lance nheo đôi mắt tím nguy hiểm lại, toàn cơ thể như căng thẳng hơn, anh chưa từng nghe cô nói cô có anh họ, An của anh chỉ là một cô nhi, làm sao lại có thể đột nhiên xuất hiện một anh họ, hơn nữa còn là người của Ti gia, đứng đầu thế giới ngầm...

“Anh không cần phải hoài nghi, tôi nói sự thật, cái này cho anh xem...”, anh lấy từ trong túi của mình ra một cái hộp.

Lance nhướng mi nhận lấy, mở ra, bên trong là hai sợi dây chuyền cổ giống nhau, anh lấy ra một cái, ngón tay nhẹ nhàng chạm lên, đến khi sờ đến mặt dây chuyền, khẽ chạm, mặt dây chuyền mở ra, bên trong là ảnh chụp của một cô gái, ‘Đây là...’, ngón tay Lance nhẹ nhàng vuốt ve tấm ảnh bên trong, cô gái bên trong ảnh đang cười híp cả mắt, ngũ quan không nói là xinh đẹp, nhưng là thực đáng yêu, lại có thể nhìn thấy được một bóng dáng làm cho anh thực quen thuộc.

Đây là ảnh chụp của An lúc còn nhỏ sao. Thế nhưng sao anh ta lại có nó?

“Anh nhìn lại người trong ảnh đi”. Ti Hạo đón nhận ánh mắt nghi vấn của Lance, chỉ nói tiếp. Lance cúi đầu, mở cái còn lại ra, một sợi dây chuyền giống vậy, bên trong là một tấm ảnh cả gia đình chụp chung, một người phụ nữ xinh đẹp ôm trong lòng một đứa nhỏ, mỉm cười thực hạnh phúc.

“Người phụ nữ đó chính là cô của tôi, còn bé gái chính là Diệp An An, mà tên thật của cô ấy là Ti Tiểu Uyển, theo họ mẹ, khi cô ấy còn bé đã bị mất tích, cô tôi cũng vì quá nhớ thương con nên đã đổ bệnh, hai năm sau khi con bé mất tích, cô ấy đã qua đời”.

“Tôi đã hứa với cô, nhất định sẽ tìm được con gái của cô ấy, hai năm trước, tôi bất ngờ gặp được An An, nhìn thấy bóng dáng của cô ấy cùng với cô của tôi vô cùng giống nhau, cho nên tôi đã đi điều tra tư liệu của cô ấy, không ngờ tra ra được những điều này, chính là, chuyện khiến tôi không ngờ nhất, ngày mà tôi nhận được kết quả thì cũng là ngày cô ấy mất tích, đã vậy lại còn mất tích tới hai năm”.

“Khi tôi tìm được cô ấy một lần nữa, cô ấy đã có một đứa con, cũng chính là con của anh”.

Ti Hạo đến lúc này mới ngừng nói, trong lòng chan chứa những thở than, có đôi khi chuyện lại đi theo chiều hướng nằm ngoài dự kiến của mọi người, thì ra, người mà họ luôn tìm kiếm lại ở ngay bên cạnh, chẳng qua là, bọn họ lại không biết, đến khi biết được thì lại mất đi rồi.

213. Q.4 - Chương 19: Mẹ Của Cô

Lance nắm chặt sợi dây chuyền cổ trong tay, An của anh cho tới bây giờ cũng không phải là cô nhi. Đây cũng là chuyện mà cô vẫn canh cánh trong lòng, nếu cô ấy biết được mình có một người mẹ yêu thương hết mực, tựa như cô ấy yêu Tiểu An vậy, như thế này cô ấy nhất định sẽ vui mừng không thôi. Bên trong biệt thự nhà Corrine, Diệp Tiểu An mới vừa tập đi, cái này mới vui vẻ, nơi này cực kì rộng lớn, trên sân nhà lót một tấm thảm thật dày, mấy thứ trang trí trong nhà vừa nhộn vừa sắc toàn bộ đều bị Hứa Lam Thanh cất đi hết. Cặp chân ngắn ngủn mập mạp của Diệp Tiểu An bước đi từng bước nhỏ, đang cố gắng đi về phía trước, thằng bé rất mập, luôn làm cho người ta cảm giác nó giống như một con lật đật, chẳng biết

được sẽ bị ngã lúc nào không hay, Hứa Lam Thanh và Dean vẫn đi theo sau lưng thẳng bệ, chỉ sợ nó té ngã xuống sàn. ‘Bịch’ một tiếng, dù có cẩn thận đến mức nào đi nữa thì Diệp Tiểu An vẫn bị ngã sấp xuống, thẳng bệ có chút máu nhìn về phía Hứa Lam Thanh, nhưng không hề khóc, cong cái mông bệ bệ của mình lên chậm rãi đứng dậy, tiếp tục lắc la lắc lư đi về phía trước. Đứa nhỏ này cũng thật là quật cường ghê, ngã sấp xuống rồi nhưng nó vẫn tự mình đứng dậy, quyết không để cho người khác đến đỡ mình, Dean đứng bên cạnh thực vừa lòng mà gật gật đầu, Tiểu An, quả không hổ là con cháu nhà Corrine họ. Té ngã cũng tự mình đứng lên, con trai đã làm ông thấy rất kiêu ngạo rồi, giờ đến cháu cũng không làm ông thất vọng. ‘Bang bang’, ngoài cửa truyền đến một tràng tiếng đập cửa, mấy người hầu vốn đang vui vẻ đứng ở một bên nhìn tiểu thiếu gia tập đi, đến khi tiếng động ngoài cửa vang lên được một lúc lâu sau mới biết có khách, vội vàng chạy ra mở cửa. “Xin hỏi, các người tìm ai?” Cô có chút kỳ quái nhìn mấy người lạ mặt này: “Chúng tôi đến tìm Diệp An An, xin hỏi cô ấy ở đây sao?”, Ti Hạo ôn nhu cười, trên mặt giống như rắc lên một lớp ánh sáng mặt trời, vô cùng ấm áp, nhìn thấy người hầu có chút ngơ ngác, không khỏi tự thán, người đàn ông này cười thật đẹp....Ti Lạc nhếch nhếch khoé môi, lại một người nữa bị bề ngoài của đại thiếu gia lừa, kỳ thật, một khi anh ta bắt đầu trở nên đáng sợ, chính là khiến người ta phải thấy ác mộng. “Anh tìm Thiếu phu nhân sao, cô ấy ở đây, mời vào, mời vào...”, người hầu vội vàng mời họ đi vào, cũng có thể là vì nụ cười của Ti Hạo thật sự đã làm cho cô ta choáng váng. “Cám ơn”, Ti Hạo lịch sự mỉm cười, rồi sau đó đi vào. Mới vừa đi được vài bước, liền nhìn thấy một quả cầu thịt nhỏ đang chạy về phía mình, anh vẫn đứng tại chỗ, cho đến khi quả cầu thịt kia chạy đến bên cạnh mình, lại còn ôm chầm lấy chân anh, thật đúng là một đứa nhóc thông minh, biết ôm lấy đồ vật này nó để không bị ngã sấp xuống. Diệp Tiểu An ôm chặt lấy chân Ti Hạo, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, một đôi mắt tím hồng nhiên ngây thơ mở to nhìn về phía anh. “Oa, ánh mắt màu tím, thật đúng là hiếm thấy a”, Ti Lạc đang đứng đằng sau anh kinh ngạc kêu lên, còn có diện mạo của quả cầu thịt này quả thực là rất xinh đẹp, cơ mà có chút hơi béo béo. Hứa Lam Thanh nhìn thấy người lạ mặt, quay sang nhìn Dean một chút, cũng không hiểu được, người hầu như thế nào lại cho phép bọn họ đi vào nhà. *đại trai chứ gì nữa =]] “Chào hai bác, tôi là anh họ của Diệp An An, tên là Ti Hạo”, Ti Hạo để mặc cho quả cầu thịt nho nhỏ đang ôm chân mình, hướng về phía hai vợ chồng Dean lễ phép chào hỏi. Hai người kia là quý tộc ở Anh quốc, vả lại khi anh nhìn thấy màu mắt của Dean cũng biết, ông ta cùng với quả cầu thịt nhỏ này có quan hệ gì. Anh họ của An An? Hứa Lam Thanh cúi đầu trầm tư, An An nói, con bé không còn người thân nào, sao đột nhiên lại xuất hiện một người anh họ đây? Phía sau, Diệp An An đang đeo tạp dề từ phòng bếp đi ra, trong tay bưng một đĩa đồ ăn, đi phía sau Lance cũng bưng một cái y vậy. Bấy giờ anh rất thích được ở cùng một chỗ với cô, anh chỉ là đi theo giúp một tay, đứng ở một bên nhìn cô, cảm giác thực hạnh phúc. “Ti đại ca”, Diệp An An nhìn thấy người đứng ngoài cửa, có chút bất ngờ kêu lên, Hứa Lam Thanh thấy mọi người cũng là quen biết nhau, lúc này mới yên tâm. “Tiểu An, lại đây với bà nội nào”, bà cúi đầu, nói với thằng nhóc vẫn đang ôm chân người ta kia. Diệp Tiểu An nghe được thanh âm của Hứa Lam Thanh, quay đầu lại, nhưng lại bị Ti Hạo bế lên. Nó chớp chớp mắt một cái, cũng ôm sát cổ Ti Hạo, hiển nhiên không phản đối cái ôm của anh. “Lão Đại, có thể cho em ôm quả cầu thịt này một cái được không?”, Ti Lạc ở bên cạnh ngưỡng mộ nói, mặt mũi thằng nhóc này thật khá, cũng thực mềm mại quá đi. “Nó có tên, gọi là Tiểu An”, Ti Hạo hiện tại chỉ chú ý đến đứa nhỏ trong lòng mình, ngay cả Ti Lạc cũng không để vào mắt, Ti Lạc nhún vai, lão Đại thật nhỏ mọn. Diệp An An đem đĩa đặt trên bàn, nhìn Ti Hạo đang đi về phía mình. “An An, đã lâu không gặp”, anh cười nói, trong đôi mắt có vui mừng, cũng có nhớ thương, anh có thể nhìn ra, hiện tại cô rất tốt, sau này, có Ti gia ở đây, không ai có thể khi dễ cô được nữa. “Corrine tiên sinh, chúng ta lại gặp nhau”, anh ôm Diệp Tiểu An nhìn về phía Lance, còn Diệp Tiểu An ngay lúc này cũng vươn hai cánh tay nhỏ bé mập mập ra. “Ba ba, ôm một cái”, Lance nhắc lấy đứa nhỏ trong lòng Ti Hạo, gật đầu một cái với anh, “chúng ta ăn cơm trước đã”, tất cả mọi chuyện, đợi cho cơm nước xong xuôi rồi nói sau, An của anh đã tốn rất nhiều thời gian để làm, anh không muốn lãng phí chút nào. Trên một chiếc bàn thật lớn, bên trên bày mấy món ăn gia đình, nơi này mọi người đã quen được thưởng thức tay nghề của Diệp An An, cho nên, thời gian gần đây đều là do cô vào bếp, thậm chí, ngay cả cơm hộp của Lance cũng đều do cô chuẩn bị hết. Ti Hạo cũng không phải lần đầu tiên được nếm món ăn do Diệp An An làm, trước kia, họ ở Mục gia cũng đã được thưởng thức qua vài lần, hương vị đã lâu chưa được nếm lại, thật sự là hoài niệm. Diệp Tiểu An đã bị người hầu ôm đi, đương nhiên những món này thằng bé cũng không ăn được, nó chỉ uống sữa thôi. Cơm nước xong, vợ chồng Hứa Lam Thanh cùng Tiểu An chơi đùa, trong phòng khách chỉ còn Diệp An An cùng Lance, còn có mấy người Ti Hạo, có một số việc, bọn họ tuy rằng rất kỳ quái, nhưng cũng không mở miệng hỏi ra, chuyện nên biết, đến lúc thích hợp sẽ được biết thôi. Ti Hạo lấy từ trong túi ra một chiếc dây chuyền. “An An, em biết thứ này sao?” Diệp An An nhận lấy, đây là, cô nhìn sợi dây chuyền trong tay, gắt gao nắm chặt ngón tay

mình. “Làm sao vậy, An?”, Lance ôm lấy bờ vai nhỏ nhắn của cô, cảm giác tâm tình của cô lúc này đang dao động, anh biết, cô bây giờ, có lẽ đã không còn bình tĩnh được nữa. Anh nhìn về phía Ti Hạo, Ti Hạo cũng chỉ là gật đầu một cái lại với anh. “An An, em không phải là cô nhi, anh không biết tại sao em lại không có chút kí ức nào về quá khứ, khi em được ba tuổi, vẫn còn sống cùng với mẹ em, cũng chính là cô của anh, tên thật của em là Ti Tiểu Uyển, tên theo họ mẹ, cho nên, anh chính là anh họ của em”. Thanh âm Ti Hạo có chút nhẹ nhàng, quá khứ thật sự không thể chạm đến, cô, cô có nhìn thấy không, Tiểu Uyển của cô tìm được rồi, hơn nữa, cô ấy còn có một đứa con, cũng chính là cháu của cô đấy. Diệp An An cúi đầu, nhìn vòng cổ trong tay, hân hạnh thật không có chút kí ức nào của trước kia, kí ức của cô bắt đầu từ cô nhi viện, nhưng là, hình dáng lúc còn nhỏ của mình, vòng cổ này của cô, chính là thứ duy nhất mang ở trên người lúc đó, thế nhưng, bên trong ảnh chụp cũng không phải cô lúc ấy, mà lại trở thành ảnh chụp chung cùng một người phụ nữ khác. Cô ấy rất đẹp, cũng rất cao quý, người này, chính là... mẹ của cô sao? Một giọt nước mắt bất chợt rơi xuống, ngay trên mặt pha lê của sợi dây chuyền, rất nhanh tan ra, người phụ nữ trong ảnh chụp tựa hồ mỉm cười càng thêm tuyệt mỹ.

214. Q.4 - Chương 20: Lăn Đầu Gặp Ông Ngoại

Diệp An An từ trước tới giờ không hề biết, thì ra cô vẫn còn người thân, cô còn có một người ông ngoại, một người anh họ, cho nên, bây giờ cô không phải là cô nhi nữa, từ trước tới nay cũng không phải. Ban đêm, Diệp Tiểu An đã ngủ say trên chính chiếc giường trẻ con của mình, Diệp An An đỡ cho con ngủ xong mới đứng lên, Lance một phen ôm lấy cô, để cô tựa vào trong lòng mình.

“Ngủ đi, em mệt cả ngày rồi. Qua vài ngày nữa, chúng ta đến Ti gia gặp ông ngoại, ông ấy, rất nhớ em đó”, Lance hôn lên mái tóc của cô, tin tức hôm nay đã khiến cô không cách nào tiếp nhận ngay được. Thế nên hôm nay muốn để cô đi ngủ sớm.

“Uhm”, Diệp An An gật đầu, cô ôm chặt lấy thắt lưng Lance, “Lance, ông ngoại sẽ thích em sao?”, cô nhìn anh, trong mắt tràn ngập chờ mong, có người thân, cô cũng rất sợ hãi, sợ rằng họ sẽ không thích cô.

“Sẽ không, em là cô gái duy nhất của Ti gia, ông ngoại em vẫn luôn nhớ thương em mà”, anh cúi đầu in môi mình lên đôi môi của cô, khẽ hôn trần an Diệp An An, anh biết cô đang rất hồi hộp. Diệp An An khép chặt đôi mắt, tựa vào lòng anh, trong lúc anh thỉnh thoảng lại nhẹ nhàng vuốt ve lên lưng mình, cô chậm rãi đi vào giấc ngủ. Trong mộng, một cô bé đang ôm chân một người phụ nữ, có chút khấn trương nhìn người đàn ông trung niên đứng cách đó không xa, người phụ nữ xoay người ôm lấy cô bé, “Nào, Tiểu Uyển, đây là ông ngoại, mau gọi ông ngoại đi”. Bé gái ôm chặt lấy eo của người phụ nữ, đôi mắt trông như một chú thỏ nhỏ mỡ to nhìn chăm chăm người đàn ông, lại sợ hãi mà rúc vào lòng mẹ. Người đàn ông cười dịu dàng, vươn tay đón lấy cô bé: “Ngoan, gọi ông ngoại nào”, cô bé khấn trương nắm chặt lấy áo của ông ta, nhưng không hề mở miệng, người đàn ông chỉ khẽ mỉm cười. Lại một màn nữa ập tới, cô bé thỉnh thoảng khóc thút thít, cô bé chỉ ngủ quên một chút thôi, lúc tỉnh dậy, lại tìm không thấy bảo mẫu đâu: “Mẹ, ông ngoại, Tiểu Uyển sợ lắm”, cô bé chạy về phía trước, nhưng không hề nhìn thấy một chiếc xe cấp tốc lao về phía mình, cô bé bị đụng ngã trên mặt đất, máu từ trên trán không ngừng chảy xuống. Đợi cho đến khi cô bé tỉnh lại, đã ở trong bệnh viện rồi. Cô bé không quen biết người nào hết, cũng không biết mình là ai, tên là gì. Trí nhớ của cô hoàn toàn trống rỗng, đợi cho đến khi cô bé bình phục liền bị chuyển đến cô nhi viện, trên cổ chỉ đeo một sợi dây chuyền: “Trả nó cho tôi, đó là của tôi”, cô muốn đi đoạt lại sợi dây chuyền cổ bị mấy kẻ kia cướp, nhưng người ta so với cô bé cao hơn rất nhiều. Một lúc lâu sau, cô rút cục cũng không nhìn thấy kẻ đã cướp sợi dây chuyền kia nữa, cô ngồi xồm trên mặt đất, khóc một ngày một đêm, đó là vật duy nhất trên người cô, nhưng đã bị cướp mất rồi, thế nên giờ cô cũng không còn gì nữa hết. Mẹ, mẹ... Còn có, ông ngoại...

Lance nghe được tiếng khóc thật nhỏ của người phụ nữ trong lòng mình, anh vội vàng ngồi dậy, lại thấy Diệp An An đang ngủ trong lòng anh những vẫn đang khóc, khóc ướt cả áo gối. Cô ấy, hình như là nằm mơ.

“An, An, em làm sao vậy, tỉnh lại đi”, Lance vỗ nhẹ lên mặt cô, cho đến khi Diệp An An mở đôi mắt đã

khóc đến sưng đỏ, cô ôm lấy thất lưỡng anh: “Lance, em mơ thấy mẹ, còn có ông ngoại, thì ra, em thật sự không phải cô nhi, em chỉ bị đi lạc, sau đó lại mất đi tất cả trí nhớ trước lúc ba tuổi”. Mẹ của cô rất yêu thương cô. ông ngoại cũng như thế.” Anh biết, anh biết, họ đều rất yêu thương em, em không phải cô nhi, em có họ, có Tiểu An, còn có anh nữa”, Lance nhẹ nhàng vỗ về tấm lưng cô, trong đôi mắt tím lơ ra chút đau lòng, An của anh đã phải chịu rất nhiều đau khổ, cũng đến lúc cô được hạnh phúc rồi.

pingki

Bên kia Mục Nham đứng trước khung cửa sổ sát đất, nhìn chuỗi vòng đeo tay trong tay mình. Hắn nhớ tới cảm giác lúc trước, khi mua chuỗi vòng này, thời điểm đó, hắn vẫn đang còn ở một chỗ với Lăng Huyền, trong nháy mắt nhìn thấy chuỗi vòng đeo tay này, hắn chỉ biết nó rất hợp với cô. Cho nên mới mua cho cô, đây là món quà duy nhất mà hắn tặng cô. Lúc ấy, hắn thực sự đã xem nhẹ lòng mình đang từ từ bị lạc mất, hắn có rất nhiều thói quen với cô, lại không nhìn rõ trái tim mình, mãi cho đến khi mất đi hắn mới biết được, hoá ra, trong thời gian một năm cô ở đây, trong lòng hắn đã lưu lại một vị trí chỉ riêng mình cô mà thôi, đến cuối cùng cũng không thể xoá nhoà. Cô chưa từng đeo lên tay chuỗi vòng này, cô nói cô sợ làm mất nó, thế nhưng tự tay cô lại bán nó, mãi đến khi trong một cuộc đấu giá hội hắn mới nhìn thấy thứ này. Lúc đó, hắn vô cùng tức giận, cũng rất thất vọng, cô bán thứ hắn cho cô, phải chăng cũng như cô đã không còn chút tình cảm nào với hắn nữa??? Hắn đã dùng tiền mua lại thứ vốn thuộc về cô với giá cao hơn gấp mấy lần, chuỗi vòng tay cũng đã thuộc về hắn, có một số thứ dùng tiền cũng không thể mua được, thật sự không thể mua được. Tình cảm cũng vậy, mất đi rồi có phải hay không sẽ không trở về nữa, hắn che dấu một tình yêu sâu đậm, một tình yêu còn chưa kịp nảy mầm, có phải sẽ không lấy lại được không. Không, hắn lắc đầu, không thể chấp nhận tình huống như vậy, Diệp An An thương hắn, vẫn luôn yêu hắn, cho nên, hắn sẽ không để cô rời đi một lần nữa, cô mãi mãi là của hắn. Nắm chặt chuỗi vòng đeo trong lòng bàn tay mình, trong con người hắn cực kì sâu thẳm cùng mù mịt, bên trong là một mảnh tĩnh lặng trước cơn bão táp.

pingki

Lance ôm Diệp Tiểu An xuống xe, Diệp An An cũng theo xuống dưới, thằng nhóc Tiểu An này, đến nhà mới so ra còn thích ứng tốt hơn cả cô, hiện tại thằng bé đã lớn hơn không ít, nhưng mà lại càng mập hơn một chút, phỏng chừng Diệp An An đã không còn ôm nổi thằng bé nữa rồi. Trong tay Diệp Tiểu An đang cầm một khẩu súng lục đồ chơi, cái này là do Ti Hạo tặng, nó quả thực yêu thích không thôi, mỗi ngày đều muốn ôm không rời, ngay cả ra ngoài cũng muốn mang theo. Diệp An An ngẩng đầu nhìn toà biệt thự tráng lệ này, thuộc sản nghiệp của Ti gia. Rất lớn, cũng rất khí thế, kỳ thật, cô cũng chưa từng tới đây, mẹ cô năm đó gặp cha cô, bởi vì ông ngoại không đồng ý, thế nên họ đã bỏ trốn, cho đến tận ba năm sau, cha cô bất ngờ qua đời, chỉ để lại hai mẹ con cô, đến khi ông ngoại tìm được họ rồi, cũng chính là khi họ phải quay về nơi này, do bảo mẫu sơ suất khiến cô phải rời xa người mẹ dịu dàng yêu thương mình hết mực, còn có ông ngoại rất cưng chiều cô. Thực ra, lúc đó tuổi của cô còn quá nhỏ cho nên căn bản không nhớ được khuôn mặt của ông ngoại thế nào, cũng không nhớ được ông ngoại rất thích gọi cô là bảo bối Tiểu Uyển, luôn thương yêu cô.

“Đi thôi, chúng ta mau đi vào”, Lance ôm Tiểu An, còn tay kia kéo cô đi, Diệp An An gật đầu một cái, sợ hãi trong mắt giảm bớt đi rất nhiều. Đã lâu không gặp lại, ông ngoại trong trí nhớ của cô.

“Chúng ta đi thôi”, Lance cúi đầu, thanh âm bình tĩnh vô cùng lại làm cho người ta an tâm, Diệp An An gật gật đầu, hai người ngược lên nhìn cánh cửa cực lớn, cùng nhau đi vào.

Trong phòng khách, Ti Hạo đứng ở một bên, nhìn ông nội của anh thỉnh thoảng lại đi tới đi lui trong phòng, quái tượng trong tay gõ lên sàn nhà từng tiếng ‘cốc cốc’, anh chỉ giương môi cười, ông cụ nhà anh, đang khẩn trương, có điều, những lời này anh cũng không dám nói ra, bằng không, uy phong của ông nội anh đã có thể san bằng mọi thứ không còn dấu vết. Ai có thể tưởng tượng được, Ti lão gia từ từ làm mưa làm gió, lão Đại thủ lĩnh hắc đạo chưa bao giờ biết khẩn trương cùng sợ hãi là cái gì, lúc này thế nhưng lại căng thẳng khi gặp cháu gái của mình.

215. Q.4 - Chương 21: Thấy Nhỏ Quên Lớn....

Ti Hạo lắc đầu, người cháu trai là anh đây sắp bị thất sủng đến nơi rồi, có điều, cô gái duy nhất nhà họ rất cục cựa cũng đã trở về, anh nhìn về phía ngoài cửa sổ, xa xa dường như có gió thổi qua, hơi hơi khép đôi mắt lại, về sau, nơi này chắc chắn sẽ rất náo nhiệt, vì có Tiểu Uyển, còn có cục cựa mắt tím đáng yêu nữa.

Diệp An An cùng Lance đi vào trong phòng khách, Diệp An An cố gắng làm cho bản thân mình thả lỏng hơn, nhưng mà ngón tay cô vẫn đang túm chặt lấy góc áo Lance, Lance chỉ là nhẹ nhàng hạ ánh mắt tím xuống nhìn thoáng qua mấy ngón tay của cô, lại không nói gì thêm, còn Diệp Tiểu An đang nằm trong lòng anh hiển nhiên so với mẹ yêu của mình dũng cảm hơn rất nhiều, thằng bé rất ngoan, ngoại trừ món đồ chơi trong tay, thì ai cũng không nhìn, ai cũng không thèm để mắt tới.

Ti lão gia gắt gao nhìn chăm chăm vào cô gái đang đi tới, khước mắt ông có chút hơi hơi ướt át, cháu gái của ông, Tiểu Uyển của ông, tuy rằng cháu ông đã trưởng thành, nhưng con bé so với khi còn nhỏ giống hệt như thế. Vẫn là ánh mắt sợ hãi như vậy, chỉ cần căng thẳng chút là sẽ túm chặt áo của người đứng bên.

“Tiểu Uyển”, Ti lão gia có chút run rẩy gọi tên cô, Diệp An An đột nhiên cảm giác được trong lòng dâng lên một trận chua xót khó nhịn, đây là chính là người thân đã từng xuất hiện trong mộng của cô, là người ông ngoại yêu thương cô nhất.

“Ông ngoại...”, thanh âm của cô giống như mắc nghẹn trong cổ họng, tay kéo áo Lance càng càng lúc càng mạnh hơn, trên vai bỗng truyền đến một trận ấm áp, cô ngẩng đầu, thấy được ánh mắt cổ vũ của Lance.

“Đi thôi, ông ấy nhất định là rất nhớ em”, Lance mỉm cười, một tay ôm Diệp Tiểu An, còn tay bên kia thì nắm lấy tay cô.

Diệp An An gật gù đầu, đi đến bên Ti lão gia, tuổi đã hơn 60 nên râu tóc của Ti lão gia đã bạc trắng cả, thế nhưng thân thể ông vẫn còn rất rắn chắc khỏe mạnh, ông vẫn luôn đi tìm Tiểu Uyển của ông.

“Ông ngoại, cháu đã về rồi”, Diệp An An đi đến trước mặt ông cụ, thấy được khuôn mặt của ông ngoại đã già đi không ít, ông, quả thực đã già rồi. Ông ngoại trong trí nhớ của cô, tuy rằng mơ hồ, nhưng cũng có thể nhớ được khi đó thân thể của người đàn ông vô cùng nghiêm trang, thậm chí là vô cùng có sức sống, ông bây giờ, thất lực đã hơi còng rồi.

Ti lão gia buông quải trượng xuống, ôm chặt lấy Diệp An An, đứa cháu ngoại thất lạc bao nhiêu năm mới trở về được.

“Trở về là tốt rồi, bảo bối của ông”, cô bé trước kia vẫn rất thích được ông ôm xoay tròn trong nháy mắt đã trưởng thành rồi.

“Ông nội, ông chú ý chút đi, chẳng còn chút hình tượng nào, nếu để cho các chú các bác biết được ông lão như vậy rồi mà còn khóc lóc như đứa trẻ, bọn họ sẽ cười đến chết mất”, Ti Hạo nhin không được cười trêu nói, nhưng trong ánh mắt anh, lại tràn đầy tình cảm.

“Thằng nhóc chết tiệt này, ông nội thực có lỗi khi đã giữ lại, lại còn nuôi một đứa như cháu đến lớn như vậy”, Ti lão gia vừa nghe những lời này của anh, tính tình nóng nảy lại bộc phát, tâm tình bi thương vừa rồi thoáng cái đã sạch trơn.

Ông dùng tay lấy khoảng cách so đo từng chút từng chút, cha mẹ Ti Hạo đã qua đời trong một vụ tai nạn xe cộ, có thể nói, Ti Hạo quả thực là do một tay Ti lão gia nuôi lớn.

Ti Hạo nhìn khoảng cách giữa hai tay Ti lão gia, ánh mắt vì cười mà cong cong lên, “ông nội, ông đang nói là cháu chứ không phải con chuột. Hơn nữa, theo trí nhớ của cháu thì cô mới là người nuôi cháu chứ, đâu phải là ông đâu”.

Ti lão gia dùng sức cầm lấy quải trượng, dương tay lên, “thằng nhóc này, mấy ngày chưa được ông nội dạy dỗ nên ngứa da rồi có phải hay không”, ông cháu hai người như hai đứa trẻ cãi nhau ầm ĩ, hai hàng lông mày của Ti lão gia tử đều giương lên, thật đúng là cảm giác trẻ ra được vài tuổi.

“Được rồi ông nội, cháu rể của ông còn đang đứng bên cạnh kia kìa”, Ti Hạo vội vàng cầu xin tha thứ, ý cười nơi đáy mắt càng nồng đậm hơn.

Vừa nghe đến hai chữ ‘cháu rể’, động tác trong tay Ti lão gia ngay lập tức khựng lại, quay sang nhìn về phía Diệp An An.

Lance ôm Diệp Tiểu An đi lên phía trước, gọi một tiếng, “ông ngoại”.

Ti lão gia nhìn từ trên xuống dưới đánh giá anh, đương nhiên còn có cục cưng vẫn đang cúi đầu trong lòng anh kia. Diện mạo cũng không tệ lắm, ánh mắt rất sắc sảo, lại vô cùng trong suốt, có thể nhìn ra được người này là một người đàn ông cực kì xuất sắc.

“Cậu là cháu rể của tôi sao?”, thanh âm của Ti lão gia trầm xuống, thật vất vả mới tìm được đứa cháu gái trở về, còn không kịp ở chung thì đã lập gia đình, ông quả thực không chấp nhận được, tựa như bị người khác cướp đi mất đồ vật yêu quý vật, vẻ mặt của ông nháy mắt như dài ngoẵng ra.

“Đúng vậy, tên cháu là Lance Corrine”, Lance nhìn ra ông lão như không thích mình, vị Ti lão gia này cũng không giống như người bên ngoài đồn, so ra, càng già càng như một đứa trẻ. Cái gì cũng đem hết ra ngoài mặt.

Diệp An An nhìn bộ dáng không được tự nhiên của ông ngoại, cũng cảm thấy có chút buồn cười, ông đang ghen tị với Lance sao.

“Ông ngoại, đây là chất ngoại của ông”, Lance ôm Diệp Tiểu An đi qua, Diệp Tiểu An ngẩng đầu lên, liếc mắt một cái liền thấy được một ông lão cách đó không xa, hai mắt sáng lên, quăng luôn cả món đồ chơi trong tay xuống đất.

“Thật dài, thật dài...”, thằng bé vươn hai cánh tay nhỏ bé của mình ra tóm lấy râu của Ti lão gia tử, Ti lão gia cũng không hề kêu đau, khí lực của trẻ con đương nhiên không lớn lắm, mà khi nghe được hai chữ chất ngoại hiển nhiên đã bị chấn động, chất ngoại của ông..

Cục cưng béo mập đang tóm lấy râu ông chính là chất của ông, diện mạo quả thật rất khá, khuôn mặt hồng hào, còn có một đôi mắt màu tím xinh đẹp, chớp chớp hàng mi một cái, thực là cong, rất đẹp, ông chưa từng nhìn thấy một đứa trẻ nào xinh đẹp thế này. So với ba của thằng bé còn đẹp hơn, kỳ thật, ông lão đang quên mất một điều, diện mạo hai cha con nhà người ta rõ ràng là giống nhau như đúc từ một khuôn ra kia mà.

“Cháu ngoan, đến đây để ông cố ngoại ôm một cái nào”, ông trực tiếp đón lấy Diệp Tiểu An từ trong lòng Lance, mà Diệp Tiểu An vẫn cứ cầm lấy râu của ông, hiển nhiên đối với bộ râu này vô cùng thích thú, Ti lão gia cũng mặc cho thằng bé chơi, ông mong chờ được ôm chất không biết đã bao lâu rồi. Mà thằng nhóc Ti Hạo kia, bạn gái thì nhiều đêm không xuể, nhưng lại không chịu nói gì đến chuyện kết hôn, kết hôn giống như lấy mạng của nó vậy, ông thật sự đã quá thất vọng rồi.

Bây giờ thì đã quá tốt, ông chẳng những tìm được cháu gái của mình, hơn nữa còn có thêm một đứa chất xinh đẹp, chắc chắn sẽ làm ấy lão già kia hâm mộ đến chết.

“Nào, bảo bối, cùng ông đi gặp mấy ông cố của con nữa nào”, ông trực tiếp ôm Diệp Tiểu An đi ra ngoài, hai tay của Diệp Tiểu An giơ lên, kéo kéo bộ râu của ông lão chơi đùa, lực tay lớn hơn lúc này, nhưng Ti lão gia cũng dễ mặc thằng bé nghịch, có thể thấy được, ông yêu thương đứa nhỏ này biết chừng nào.

“An, con trai chúng ta đúng là con cưng của trời mà”, anh cười nói, có thể tưởng tượng ra, tới khi trở lại Anh quốc, chẳng biết họ một ngày có thể ôm con được mấy lần, con trai anh có phải diện mạo có chút đẹp quá mức hay không nhỉ...

Diệp An An nhìn theo bóng dáng của ông ngoại ôm con trai đi, quả thực là có chút dở khóc dở cười, cô vẫn biết, con trai so với cô đều quan trọng hơn, cô hiển nhiên lại trở thành một tảng đá.

“Ông không phải thế này đâu, tuổi càng lớn tính tình lại càng trẻ con”, Ti Hạo đi lên phía trước nói với hai người.

216. Q.4 - Chương 22: Yêu Là Cần Phải Dũng Cảm

Lance chỉ cười cười, trong nhà có một ông nội ‘vui tính’ như vậy, cuộc sống của Ti Hạo nhất định là không xong, Ti Hạo chỉ biết bắt đắc dĩ thu tay về, anh đã quen với cái kiểu tính cách nhìn gió thì nói là gió, thấy mưa thì nhất định phải là mưa này của ông nội, có điều, anh hiện tại phỏng chừng sắp được tự do rồi, ông nội anh đã có vật yêu thích mới, chính là Tiểu An. Thằng bé đã dời đi toàn bộ sức chú ý của ông, say này, cuộc sống của anh sẽ thảnh thơi hơn, nhưng là, cũng sẽ nhàm chán hơn rất nhiều.

Anh nhìn về phía bàn tay của Lance đang nắm chặt lấy tay Diệp An An, em họ của anh, lần đầu tiên động tâm, đến giờ chỉ còn có thể nói lời chúc phúc từ tận đáy lòng, kỳ thật làm anh trai cũng không tồi.

Anh xoay người đi, trong mắt chợt lóe lên một tia sáng ngời, thế này, đã tốt lắm rồi.

_____ pingki _____

Buổi tối, Lance ôm Diệp Tiểu An ngồi trong căn phòng mà Ti gia đã đặc biệt chuẩn bị cho họ, họ dự định ở nơi này vài ngày, anh cúi đầu nhìn con trai đang nằm trong lòng mình, lúc này, Diệp Tiểu An đang nắm nắm ngón tay mình vừa ghé vào lòng cha, dường như đã ngủ say, hôm nay thằng bé quả thực đã chơi đùa đến mệt lử người, vừa sà vào lòng cha liền ngủ say không biết gì nữa.

Trong tay Diệp An An cầm bình sữa, có chút bắt đắc dĩ thở dài, một nhóm ông già tính tình trẻ con, thêm một đứa trẻ, thật đúng là chơi đùa như điên. Có điều, hôm nay với cô mà nói, thật sự là rất hạnh phúc.

Lance đem Diệp Tiểu An đặt lên trên giường, thằng nhóc này mệt quá rồi, nó xoay người một cái, phơi cái mông nhẵn nhụi rồi ngủ tiếp. Xong đâu đó, anh mới đứng lên, trực tiếp đi qua, ôm lấy thắt lưng của Diệp An An, để cô vui mặt vào lòng mình.

“An, quá khứ chúng ta không thể thay đổi được, nhưng là, hãy tin tưởng anh, sau này những thứ em có chỉ có thể là hạnh phúc cùng vui vẻ mà thôi”, ở trên trán cô anh hạ xuống một nụ hôn nhẹ nhàng.

“An, anh yêu em”, thanh âm anh rất nhẹ, nhưng từng chữ từng chữ thực rõ ràng mà rót vào tai Diệp An An.

Diệp An An đưa tay ôm lấy anh, ôm lấy người đàn ông đã cho cô tất cả.

“Em cũng yêu anh”, lời của cô vừa nói ra, liền nhận lại một cái ôm càng thêm chặt của người đàn ông. Cảm tạ ông trời, để cho họ được gặp nhau, tìm được lẫn nhau, từ nay về sau, bọn họ sẽ không bao giờ, không bao giờ xa nhau nữa....

Trên giường Diệp Tiểu An chu chu cánh môi phấn nộn của mình lên, cái chân be bé đạp một cái, không biết có phải đang chìm vào trong mộng đẹp gì hay không, trên mặt lộ ra một nụ cười cực kỳ đáng yêu.

Thời gian ba người ở lại Ti gia rất lâu, đến mức cuối cùng cả Hứa Lam Thanh và Dean cũng sang luôn bên này, trong nhà chỉ còn hai người họ, thiếu đi Tiểu An, bọn họ thật đúng là không quen chút nào, vì thế hai người cũng đến Ti gia luôn, dù sao phòng ở Ti gia có rất nhiều, mà Ti lão gia cũng rất hoan nghênh họ đến chơi.

Diệp Tiểu An hiện tại chính là người được sủng ái nhất, ngày nào cũng chạy hết vào cái ôm của người này rồi đến người kia, Giản Tiểu Phương ngồi ở một bên, đỏ mắt nhìn Diệp Tiểu An bị Ti lão gia ôm, Diệp Tiểu An thực thích ông ấy, cơ mà hình như sự thật là thích bộ râu của ông mới đúng.

Cô bây giờ ngày nào cũng chạy đến Ti gia, cả Thượng Quan Thuyên cũng vậy, bọn họ vốn chỉ là qua lại sơ sơ, nhưng với thân phận hiện tại của Diệp An An, chính ra thân lại càng thêm thân, Giản Tiểu Phương và Diệp An An mới đầu là bạn tốt của nhau, mà cô lại cực kỳ thích con trai của cô ấy, bọn họ ai cũng không thể ngờ được, Diệp Tiểu An ấy vậy mà lại là con của Lance, người đàn ông đến từ Anh quốc, duyên phận trên thế gian này cũng thực kỳ diệu, hai người không cùng một đất nước, thế nhưng lại có thể gặp được nhau, hơn nữa, cuối cùng còn bên nhau được.

Anh nhìn về phía Giản Tiểu Phương, nếu yêu đứa nhỏ như vậy, thế thì liền phấn đấu sinh một đứa như vậy đi, ôm con của người khác, chắc chắn là không thích bằng ôm con mình.

Ti Hạo, anh, còn có Lance, chỉ là, thiếu một người, anh cúi đầu, luôn cảm giác có chút bất an, người đàn ông kia, người đàn ông mà cách đây không lâu mới chính miệng thừa nhận mình yêu Diệp An An, đã lâu rồi anh chưa gặp được cậu ta.

Không biết cậu ta hiện tại thế nào, kết quả tàn khốc như vậy, không thể tưởng tượng được, không ai nghĩ rằng lúc đó Diệp An An lại mang thai, càng thật không ngờ Cố Nghê Y sẽ vì đứa nhỏ của mình mà tàn nhẫn xoá sạch cái thai đã bốn tháng của Diệp An An, thế cho nên, mới có chuyện Diệp An An lại mang thai con người khác, và gặp Lance.

Muốn trách ai, Cố Nghê Y, thế nhưng là ai cho cô ta cơ hội để làm vậy???

Nói đến nói, kỳ thật đều là trách nhiệm của Nham, nếu cậu ta ban đầu không bị Cố Nghê Y mê hoặc, nếu nhận ra lòng mình đúng lúc, như vậy sẽ không xảy ra những chuyện như thế này. Nếu lúc ấy Cố Nghê Y không trở về, cậu ta và Diệp An An có phải sẽ không lâm vào tình trạng này hay không.

Bọn họ cũng sẽ hạnh phúc giống như bây giờ.

Chính là nói gì đi chăng nữa, cũng đều đã muộn rồi, tất cả đều là sự thật, không thể thay đổi được nữa.

Anh thở dài một hơi, vừa vặn nhìn đến Ti Hạo, nhìn đến đứa nhỏ trong lòng Ti lão gia, trong mắt anh loé lên một tia trầm mặc, Ti Hạo phỏng chừng cũng ổn rồi, còn Nham bây giờ, kỳ thật, thật sự có chút đáng thương.

Bọn họ cùng nhau lớn lên, so với anh, tình cảm của Nham quả là khiến người ta cảm thấy đau lòng.

Con gái không phải của cậu ta, còn con ruột thì lại không còn, cậu ta bây giờ, nhất định là rất đau khổ...

So với những lo lắng này của anh, Giản Tiểu Phương quả thực là nghĩ không nhiều như vậy, cô đang mãi miết nhìn Diệp Tiểu An trong lòng Ti lão gia, tưởng chừng như đang muốn đi lên đoạt lấy thằng bé, đó là con nuôi của cô, cô còn chưa được ôm chút nào đâu, ôi, gương mặt mềm mại của Tiểu An, hai cái chân mập mạp...

Cô hai mắt mở lớn nhìn Diệp An An đang ngồi bên cạnh mình, thế giới này đúng là nhỏ bé, không thể tưởng tượng được Diệp An An căn bản không phải là cô nhi, càng bất ngờ hơn là cô ấy thế nhưng lại là người của Ti gia, còn có người đàn ông mà cô từng gặp qua một lần, Lance Corrine, và lại, hai người có ánh mắt màu tím mà cô từng gặp, chính là cha con.

Cha của Tiểu An vậy mà lại là anh ta, chuyện này quả thực làm cho cô lúc ấy thiếu chút nữa té xỉu, cô làm sao cũng không thể nghĩ ra được, rốt cuộc An An sao lại có liên quan dây dưa cùng một chỗ với anh ra, thậm chí, đến cuối cùng còn có Tiểu An.

Mãi cho đến khi Diệp An An nói cho cô biết một chuyện, cô không khỏi cảm thán cảm thán, thằng bé Tiểu An này, thì ra, thật đúng là cứu tinh của mẹ nó, có điều, bây giờ, cô không cần phải lo lắng cho cô ấy nữa, cô nhìn ra được, An An hiện tại rất hạnh phúc, có ông ngoại, có anh họ, có con trai, cũng sắp có một người chồng yêu thương cô ấy.

Cô từng hỏi Diệp An An, ‘An An, cậu yêu anh ta sao?’, Dù sao, Diệp An An trước đây vốn yêu Mục Nham như vậy. Nhưng Diệp An An chỉ cười nhàn nhạt, cô ấy nói, chẳng có ai ngốc nghếch mà đứng một chỗ chờ đợi tình yêu, không nỗ lực sao có thể nhận được đền đáp, cô không có được nhiệt tình như vậy, cho nên, cô ấy đã quay sang yêu thương một người đàn ông khác. Huống chi, người đàn ông đó còn là cha của con trai cô, có lẽ lúc ban đầu chỉ là nhớ nhung, nhưng càng về sau, cứ như vậy từng chút từng chút một mà yêu anh, không phải nhất kiến chung tình, mà là ngày qua ngày gom góp yêu thương từng chút một. So với nhất kiến chung tình còn chân thật hơn.

Giản Tiểu Phương quay đầu lại, nhìn chăm chăm vào Thượng Quan Thuyên đang nhìn Diệp Tiểu An, An An nói, sẽ không có ai chờ đợi mình, có thể chờ bao nhiêu lâu, cũng không ai biết, có lẽ ngày mai sẽ buông tay, yêu một người quá mệt mỏi, rất đau khổ, cũng quá khó để kiên trì, cho nên, yêu cũng cần được đáp lại.

Cần đáp lại sao? Cô nắm chặt hai tay mình, cô và Thượng Quan Thuyên như vậy, có tính là đang nỗ lực hay không, kỳ thật không phải, cô cũng yêu anh, không thể lừa chính mình rằng không yêu thương anh, nhưng là, cô lại sợ hãi, dù sao cô cũng chỉ là một người phụ nữ bình thường.

Con người nên học cách dùng cảm lên, ình một cơ hội, cũng cho anh một cơ hội, đây là Diệp An An nói, cô cũng có thể làm như vậy, cũng có thể có phải hay không...

Cô không muốn phải lãng phí thêm chút thời gian nào của nhau nữa...

<3><3><>

Từ giờ đến hết thứ 3 ta rất bận, rảnh làm được 1 chương mà hên rồi, thế nên mọi người thông cảm nha....

Hihi, à mà hqua đọc cmt, có 1 bạn gọi là ta “kiki” hức hức, ta vui quá....

217. Q.4 - Chương 23: Bắt Cóc

“Thượng Quan Thuyên”, Giản Tiểu Phương buông tay mình ra, đột nhiên lên tiếng, thanh âm không lớn, nhưng đủ để Thượng Quan Thuyên đang ngồi bên cạnh nghe được.

“Làm sao vậy, Tiểu Phương?”, Thượng Quan Thuyên thân thiết vén những sợi tóc xoà trên trán cô, trong mắt tràn ngập ý cười, vẻ mặt ôn nhu, anh thực sự là một người đàn ông dịu dàng, mà khi anh ôn nhu nhất, chính là dành cho người con gái mà anh yêu, Giản Tiểu Phương.

“Thượng Quan Thuyên, chúng ta kết hôn đi”, Giản Tiểu Phương nói, lại cúi đầu thở dài một tiếng, thấy thân thể Thượng Quan Thuyên đột nhiên cứng đờ, còn có ánh mắt không thể tin được của anh.

“Em nói cái gì, Tiểu Phương, anh chưa nghe rõ, em bị đau bụng phải không?”. Thượng Quan Thuyên khẩn trương đến mức trong lòng bàn tay đều là mồ hôi, anh vừa rồi không có nghe lắm đấy chứ.

“Thượng Quan Thuyên, anh cái đồ đàn ông đáng chết này”, Giản Tiểu Phương thật vất vả mới chuẩn bị được bầu không khí lúc này thế nhưng lại bị anh phá hư, cô hung hăng mà nhéo một cái thật đau vào thắt lưng Thượng Quan Thuyên, khiến anh đau đến nghiêng răng nghiêng lợi, cô thật đúng là dữ dằn. Nào có người con gái nào thô lỗ giống như cô, nhưng mà anh lại chính là thích cô, yêu cô, cho nên, anh cũng đành chấp nhận vậy.

Có điều, lời cô vừa nói ra, anh thực sự đã nghe được, anh không thể dễ dàng buông tha cho cô như vậy được, anh muốn kết hôn, chẳng bao lâu nữa cũng sẽ được làm cha.

Những ngày ở lại Ti gia quả thực là rất hài lòng, ngần đó năm qua của Diệp An An, là hạnh phúc nhất, là thời gian vui vẻ dễ chịu nhất, người trong Ti gia đối xử với cô rất tốt, tựa như muốn đem toàn bộ yêu thương trong những năm qua bù đắp hết cho cô, đương nhiên là với cả con trai cô nữa, thằng bé giờ ở Ti gia căn bản là như cá gặp nước, nó không sợ người lạ, quả thực đã khiến mấy lão gia tử chơi đùa đến yêu thích không buông tay.

Giản Tiểu Phương cuối cùng cũng không biết nghĩ như thế nào, đã nhận lời cầu hôn của Thượng Quan Thuyên, Thượng Quan gia là một gia tộc lớn, muốn kết hôn cũng không thể đơn giản như vậy, thế nhưng lại quá bất ngờ, cứ nghĩ rằng bọn họ phải trải qua thật nhiều trắc trở gian nan mới khiến cho Thượng Quan gia đồng ý hôn sự của bọn họ, kết quả, họ thậm chí ngay cả phản đối cũng không có, cứ như vậy mà đồng ý cho hai người.

Kỳ thật, có một số chuyện họ không được biết, hôn sự của Giản Tiểu Phương, Ti lão gia cũng giúp một tay vào, bởi vì ông muốn cảm tạ Giản gia đã qua tâm Diệp An An trong mấy năm qua, thế nên đối với chuyện này, ông cực kì muốn giúp đỡ, rốt cuộc, vì ông đã ra mặt nên Thượng Quan gia cũng không làm khó Giản Tiểu Phương gì nhiều, hưởng hồ, Thượng Quan Thuyên cũng sắp qua tuổi 30, anh đã cự tuyệt không ít cuộc mai mối với các tiểu thư nhà danh giá. Hiện giờ thật vất vả mới có ý định muốn kết hôn, bọn họ cũng không dám ngăn cản, sợ là nếu bỏ lỡ lúc này đây, Thượng Quan Thuyên nhà họ sẽ đánh mất cả đời này thành kẻ không ra gì. Tính tình Thượng Quan Thuyên từ trước đến nay vốn rất thẳng tính, nếu bọn họ phản đối, anh cũng sẽ cùng Giản Tiểu Phương kết hôn. Đây là nỗi lòng anh đã hao tâm nhiều năm qua, cho nên, không ai muốn ngăn cản cả.

Mà mấy vụ làm ăn của Lance ở Trung Quốc cũng đã ổn định đi vào quỹ đạo nên không bao lâu nữa bọn họ sẽ quay về Anh quốc, trước đó, cô và Lance cùng với Giản Tiểu Phương và Thượng Quan Thuyên sẽ cử hành hôn lễ cùng nhau, đương nhiên, đây là yêu cầu của Tì lão gia, có điều, Tì lão gia chính là luyện tiếc cháu ngoại không thôi, tất nhiên là có cả bảo bối Tiểu An đáng yêu kia nữa, biết họ phải về Anh quốc, người còn chưa đi mà Tì lão gia đã ôm Tiểu An không rời, làm cho tất cả mọi người dở khóc dở cười.

So với sự vui vẻ bên này, Mục gia bên kia lại là tình cảnh bi thảm, bệnh của Mục phu nhân khi tốt khi lại trầm trọng hơn, đến khi nghe nói Diệp An An chính là Tiểu Uyển đã bị thất lạc của Tì gia, người lại không còn chút tinh thần nào. Nếu sớm biết rằng là thế này, lúc trước bà sẽ không đối xử với Diệp An An như vậy, mà sau khi Tì lão gia biết được cuộc hôn nhân thất bại của Mục Nham cùng Diệp An An, liền trở nên vô cùng thống hận Mục gia, thậm chí, ngay cả thiệp mời kết hôn của Diệp An An cũng không đưa đến nhà họ.

Mục Nham thường xuyên xuất thần nhìn chăm chăm chuỗi vòng đeo tay trong tay mình, hắn không ngờ lại rất bình tĩnh, bình tĩnh tựa như chưa có chuyện gì xảy ra, thế nhưng chỉ có hắn biết, hiện tại rốt cuộc mình đang làm gì.

Hắn khẽ ‘hừ’ một tiếng, quay sang, Mục Khả Tâm kéo tay bảo mẫu, đang muốn gọi cha, nhưng khi nhìn thấy sắc mặt Mục Nham liền không dám mở miệng tiếp.

Mục Nham chỉ thản nhiên nhìn thoáng qua Mục Khả Tâm, hắn trực tiếp đi qua con bé, lại đột nhiên dừng lại, nhìn thấy cánh tay nhỏ bé của Mục Khả Tâm đang kéo góc áo mình, khuôn mặt nhỏ nhắn của nó ngẩng cao, vẻ mặt vô tội nhìn Mục Nham, nó không biết vì cái gì nơi này đã không có mẹ, giờ cũng chẳng còn cha.

“Ba ba...”, thanh âm của con bé rất nhỏ, thực mềm mại gọi Mục Nham, Mục Nham chỉ dừng lại một giây, cuối cùng vẫn là hất tay con bé ra, đi thẳng về phía trước.

“Ba ba, ba ba...”, Mục Khả Tâm giãy ra khỏi tay bảo mẫu chạy lại phía Mục Nham, lại bị bảo mẫu một phen kéo lại, bảo mẫu vội vàng ôm lấy con bé, nhìn nó khóc oà không ngừng, trong lòng cũng đau lòng muốn chết.

Đứa nhỏ này bà chăm sóc nó từ nhỏ đến giờ, phu nhân không thương, chỉ có tiên sinh là thương nó, nhưng bây giờ, sau khi hai người họ ly hôn, cũng không biết là vì cái gì, liền ngay cả tiên sinh cũng không thích con bé nữa. Bà nghe người khác nói, tiểu thư không phải con ruột của tiên sinh, là con của phu nhân với người khác. Hiện tại không biết phu nhân chạy đi nơi đâu, đứa nhỏ này đã không còn là tiểu công chúa của Mục gia như trước kia, thật đáng thương....

Sắp tới ngày hôn lễ, Diệp Diệp An An cùng Giản Tiểu Phương bề bộn nhiều việc, Lance vẫn như cũ phải giải quyết chuyện công ty, anh vẫn đi làm đúng giờ, tan tầm cũng đúng giờ, nhưng mà nơi quay về đã trở thành Tì gia, nhân viên trong công ty đều có thể nhận ra sự thay đổi của anh, trước kia anh luôn bày ra vẻ mặt nghiêm nghị, vẻ mặt người lạ chớ đến gần, nhưng bây giờ, anh mặt mày hớn hở, cho dù không cười cũng có thể nhìn ra được một loại hạnh phúc từ gương mặt của anh.

Diệp An An cùng Giản Tiểu Phương hôm nay muốn đi thử áo cưới, hai người túi lớn túi nhỏ mua rất nhiều đồ này nọ, đến khi Giản Tiểu Phương nhìn thấy một món đồ chơi trẻ con cực kì đáng yêu, liền đem toàn bộ này nọ trong tay mình quảng cho Diệp An An.

“An An, cậu cầm cái này trước đi”, cô quay đầu lại nhìn Diệp An An, “mình đi mua chút đồ cho Tiểu An”.

Trong tay Diệp An An xách mấy đồ này nọ đã muốn chật ních, cô hơi hơi thở dài một hơi, bất quá, trên gương mặt vẫn đang mỉm cười, đồ chơi của con trai đã chất đến vài phòng không hết, thằng bé chỉ có hai tay thôi, còn mua nữa, chẳng lẽ lại bảo nó dùng chân để chơi sao. =]]

Hai tay của cô mang theo túi lớn túi nhỏ, bên trong rất nhiều đồ, phần lớn đều là đồ để dùng khi kết hôn, đương nhiên, cũng có đồ mua cho Tiểu An. Nghĩ đến hôn lễ sắp tới, cô cúi đầu, trên gương mặt ánh lên rạng rỡ mây hồng, hôn lễ của cô với Mục Nham không được mấy người biết đến, đây là tiệc nuôi của cô, lần này, cô biết, Lance sẽ cho cô một hôn lễ chân chính, cô sẽ khoác tay ông ngoại bước vào lễ đường, cùng với người đàn ông mình yêu nhận lời chúc phúc của mục sư.

Cầm giác thực hạnh phúc.

Cô nhìn qua Giản Tiểu Phương đang chạy đi mua đồ, có thể nhìn thấy được bóng dáng thực thoải mái, cô hạnh phúc, hạnh phúc của Tiểu Phương cũng đã tới rồi, mà Giản đại ca cũng tìm được một người bạn gái, hiện tại rất tốt, mọi người, tựa hồ đều tốt cả.

Lúc này cô cũng không chú ý tới, một chiếc xe màu đen rất nhanh đến gần, từ bên trong đi xuống vài người, một bàn tay cấp tốc bịt kín miệng cô, cô thậm chí còn không kịp kêu lên tiếng nào, trong nháy mắt, túi đồ trên tay rơi xuống trên mặt đất. Đồ bên trong rơi tung toé hết ra ngoài, bóng người vừa rồi đã không còn.

Xe rất nhanh rời đi, chỉ để lại đằng sau một đám bụi bặm, ngoại trừ những thứ vung vãi trên mặt đất thì rốt cuộc không còn thấy chút dấu vết của những người mới đến khi rồi.

Trong tay Giản Tiểu Phương cầm món đồ chơi nho nhỏ, thỉnh thoảng ngắm nhìn, cái này cho Tiểu An, thằng bé nhất định sẽ rất thích đây.

218. Q.4 - Chương 24: Hắc Diên Rồi

“An An, cậu xem, mình...”, cô vừa định nói gì, kết quả đến khi không nhìn thấy người vừa rồi vẫn còn đứng ở đây, khiến cô sững sờ cả người, ngây ngốc chớp mắt, hoài nghi có phải mình đã nhìn lầm rồi hay không..

“An An, An An, cậu chạy đi nơi nào rồi? An An...”, cô lớn tiếng gọi, món đồ chơi trong tay rơi xuống đất lúc nào không hay, nhưng vẫn không tìm được người mất tích.

Ti gia lúc này quả thực rối bời như tơ vò, sắc mặt của Ti lão gia đen thui, Ti Hạo và Lance đã chạy ra ngoài đi tìm, Giản Tiểu Phương ghé vào người Thượng Quan Thuyên, còn Thượng Quan Thuyên không ngừng dỗ dành cho cô nín khóc.

“Đều là do em không tốt, nếu em không rời đi, An An sẽ không sẽ bị người ta bắt cóc, đều là tại em...”, cô không ngừng tự trách mình, đối với sự mất tích đột ngột của An An, cô cũng không biết phải làm như thế nào.

“Tiểu Phương, em đừng quá nóng ruột, bọn họ đã đi tìm, chắc chắn không bao lâu nữa sẽ tìm được thôi”, thể lực của Ti gia vô cùng lớn, tìm một người là chuyện rất dễ dàng, Thượng Quan Thuyên nhẹ nhàng vỗ về bờ vai cô, chỉ có thể an ủi cô như vậy, chính là, anh gắt gao nhú mảy, nếu đơn thuần chỉ là bắt cóc, đã vậy hẳn là phải có người đến đòi tiền chuộc mới đúng, hơn nữa, ở nơi này cũng không có kẻ nào dám đến trêu chọc Ti gia, hưởng chi, với gia tộc Corrine loại tình huống nguy hiểm này cũng chưa từng xảy ra, thế thì, một người đang tốt như vậy tại sao lại đột nhiên mất tích, đây quả thực là một chuyện khó giải thích.

Người mang Diệp An An đi rồi cuộc là muốn làm cái gì, thật đúng là làm cho người ta nghĩ không ra.

Không sợ là bắt cóc, anh chỉ sợ là....

Mãi cho đến buổi tối, Lance cùng Ti Hạo trở về, sắc mặt của hai người không phải là khó coi bình thường nữa, bọn họ đã tìm rất lâu, thậm chí, ngay cả quan hệ trước kia của Ti gia đều đã vận dụng qua, thế nhưng vẫn tìm không ra tung tích của cô. Căn bản không có vụ bắt cóc gì, không ai dám ở trên địa bàn của Ti gia mà làm càn, như vậy, Diệp An An rồi cuộc đi nơi nào, là ai làm ra chuyện này, thật sự khiến ai nấy đều không đoán ra được.

Bàn tay Lance bóp chặt tay vịn của sofa bên cạnh, màu tím trong đôi mắt ngoại trừ một vẻ lạnh như băng thì không còn thứ gì khác, nếu để anh biết là kẻ nào dám mang An của anh đi, anh nhất định sẽ không bỏ qua cho kẻ đó!!!

Một ngày nhanh chóng qua đi, không biết cô bây giờ thế nào rồi, có phải chịu khổ không. Anh thống khổ nhắm chặt hai mắt lại, An của anh đã phải chịu nhiều khổ sở như vậy, thật vất vả mới có được hạnh phúc. Hiện tại lại gặp phải chuyện như thế này, nếu cô thật sự xảy ra chuyện gì, anh nhất định cũng sẽ không bỏ qua cho chính mình, anh từng nói anh sẽ che chở cho cô, cho cô hạnh phúc, thế nhưng, ngay lúc này anh lại thất hứa.

“Ba ba”, một thanh âm mềm mại gọi anh, anh ngẩng đầu, nhìn thấy lo lắng trong mắt mẹ, anh miễn cưỡng cười, từ trong lòng mẹ mình đón lấy con trai.

“Ba ba, muốn mẹ...”, Diệp Tiểu An bắt lấy áo của Lance, cái miệng nhỏ nanh thỉnh thoảng lại gọi mẹ. Thằng bé muốn mẹ mình.

“Thực xin lỗi, bảo bối”, Lance vỗ về khuôn mặt non mềm của con trai, ‘Tiểu An, là cha không tốt, để mẹ con bị mất tích’. Đứa nhỏ còn nhỏ đương nhiên không hiểu được nỗi ưu phiền của người lớn, chẳng qua, nó quay đầu nhìn quanh một lượt, không thấy mẹ ở đâu, cái miệng bắt đầu mếu máo, cuối cùng nó hít hít cái mũi, tựa vào bả vai Lance, rõ ràng là đang rất không vui.

Trời càng lúc càng đen như mực, người trong Ti gia chưa hề chớp mắt lấy một chút, chỉ có một mình Diệp Tiểu An là đang ngủ trên chính chiếc giường trẻ con của mình, Lance vẫn đứng ngay bên giường nhìn con.

Anh ngẩng đầu, nhìn ra bên ngoài cửa sổ, ngoài đó, không hề có một chút ánh sáng, bọn họ đều là những nhân vật hô phong hoán vũ, nhưng đối với chuyện mất tích của Diệp An An lại chỉ có thể khoanh tay không làm được gì.

“Mẹ ...”, Diệp Tiểu An trở mình một cái, mút mút ngón tay của mình, miệng vẫn gọi mẹ. Lance hạ mình ngồi xổm xuống, khẽ vỗ về thân thể nhỏ nhỏ của con.

pingki

Trong một căn biệt thự khác, không biết đã ngủ bao lâu rồi, Diệp An An dụi dụi mắt, cổ còn truyền đến chút đau đớn mơ hồ, cô mở mắt ra, trước mắt là một mảnh mông lung, đến khi nhìn rõ mọi thứ xung quanh mình, cô lại dụi mắt mình một lần nữa.

Cô, sao lại ở chỗ này? Nơi này cô rất quen thuộc, giường không thay đổi, một màu lục nhạt, tủ cũng thế, hết thấy nơi này đều giữ nguyên bộ dạng như cũ.

“Em tỉnh rồi sao?”, một thanh âm từ trong bóng tối vọng ra, khiến cô không khỏi sửng sốt một chút một chút thanh âm này, chẳng phải...

Mục Nham.

Mục Nham từ trong góc phòng bước ra. Áo lạnh màu đen, tây trang màu đen, toàn thân từ trên xuống dưới đều là một màu đen huyền, nửa mặt bên của hắc hắc trong bóng đêm, thần sắc trên gương mặt lộ ra nửa phần thần bí khó hiểu, cũng rất khó đoán.

“Sao anh lại muốn dẫn tôi đến nơi này?”, Diệp An An bước xuống giường, cô cúi đầu, phát hiện quần áo trên người vẫn như cũ chưa bị đổi, nhìn ra ngoài phía cửa sổ, trời đã tối, như vậy, thời gian cô ở trong này rất lâu rồi.

Mọi người nhất định là đang đi tìm cô, Lance, ông ngoại, còn có anh họ, còn có Tiểu An, nhất định là đang rất nhớ cô.

Cô đi qua Mục Nham, trực tiếp đi thẳng ra cửa, tay đột nhiên lại bị hắc kéo lại.

Tay hắc rất ấm áp, thế nhưng trong tim cô lại lạnh như băng, cô không muốn có chút quan hệ gì với người đàn ông này, giữa hai người đều theo đứa nhỏ đã mất kia mà chấm dứt, bọn họ hiện tại, so với người xa lạ còn không bằng.

Cô không muốn gặp lại hắc, không muốn.

“Đừng đi, Diệp An An”, Mục Nham từng bước đến gần, ánh đèn rơi lên gương mặt hắc, ngũ quan tuấn mỹ so với hai năm, tựa như lại càng bị thương hơn vài phần, nhưng vẫn là khôi ngô như thế.

Ngữ khí của hắc không còn vẻ ra lệnh cùng kiêu ngạo giống trước kia, mà là mang theo một chút thỉnh cầu.

Hắc cầu xin cô, đừng rời xa hắc.

“Mục Nham”, Diệp An An xoay người nhìn về phía anh, lại phát hiện, người đàn ông này so với trước đó vài ngày, như gầy đi nhiều. Cô biết, hắc hiện tại nhất định là mệt chết đi.

Cô đã từng nghe qua nghe Tiểu Phương nhắc đến chuyện của hắn, biết được đứa nhỏ của Cố Nghê Y kia không phải con ruột của hắn, chuyện kỳ quái này, cô tưởng rằng cô sẽ khổ sở, sẽ phần nộ, thế nhưng ngược lại, cô lại rất bình tĩnh, thậm chí so với Giản Tiểu Phương còn bình tĩnh hơn, tựa như đang nghe kể chuyện về một người nào khác, trong lòng không hề có một tia gợn sóng, không thể phủ nhận, chỉ cần cô nghĩ đến cục cưng không có duyên kia, lòng của cô vẫn đau như cũ.

Nhưng là, Tiểu An là trời cao đã ban cho cô, cô giành cho Tiểu An tình yêu thương cả phần đứa trẻ trước, cô không biết nói gì cho tốt. Đến khi Mục Nham tỉnh ngộ, sự lừa gạt của Cố Nghê Y, vẫn là hai năm sau mới biết được chân tướng, một người đàn ông kiêu ngạo như hắn, hắn là đã phải chịu một đả kích không nhỏ, hơn nữa, chắc hắn cũng đã biết đến chuyện đứa con ruột của hắn bởi vì đứa nhỏ của Cố Nghê Y mà bị hại chết.

Có phải nên đối xử với người đàn ông này tàn nhẫn hơn một chút hay không, kỳ thật, nếu nói là tàn nhẫn, vậy thì chuyện kia với cô mới là tàn nhẫn nhất. Cô tận mắt chứng kiến cục cưng của mình rời đi, bọn họ, cũng không phải cô.

“Diệp An An, An An, đừng đi, xin em”, Mục Nham giống như bỗng nhiên già đi rất nhiều, một tay hắn ôm ở lấy Diệp An An vào lòng mình, người đàn ông vốn cao lớn vững chãi thế nhưng lúc này toàn thân lại đang run rẩy, Diệp An An đứng yên không hề nhúc nhích, bởi vì cô cảm giác được từ gáy mình thế nhưng lại có một tia lạnh như băng.

Hắn đang khóc...

219. Q.4 - Chương 25: Diệp Tiểu An Tuyệt Thực

Hắn đang khóc, một người đàn ông cho tới bây giờ chưa từng tỏ ra yếu đuối, cứ như vậy mà khóc, tuy rằng cô không nhìn thấy được, nhưng cô biết, hắn thật sự đang khóc, nước mắt hắn nóng hổi, lại giống như lạnh như băng. Tột cùng là có bao nhiêu đau lòng để có thể khiến một người đàn ông lạnh lùng vô tình phải rơi lệ, Diệp An An không đẩy hắn ra, chỉ cảm giác có chút bị ai, lúc này đang ở trong lòng hắn, trái tim cô lại thực bình tĩnh, vẫn là bình tĩnh như vậy, cô phát hiện, cô đối với hắn, thật sự đã không còn yêu nữa. “Mục Nham, thả tôi đi, tôi sắp kết hôn rồi”, cô ngẩng đầu, nhìn về phía cửa sổ sát đất mà trước kia cô rất thích đứng bên, khi đó, cô đều ở trong này nhìn theo bóng lưng hắn, ngoại trừ xa cách vẫn là cách xa, hiện tại, bọn họ đứng gần nhau như vậy, nhưng cô lại cảm giác được còn xa xôi hơn rất nhiều. Trước kia, hắn không yêu cô, còn bây giờ, cô không yêu hắn, như thế này có phải rất công bằng hay không? Mục Nham vừa nghe được thanh âm của Diệp An An, lực cánh tay càng siết chặt hơn, hắn sẽ không để cô rời đi nữa, đã hai năm, thời gian hai năm, hắn cứ nghĩ rằng hắn là không yêu cô, thế nhưng sự thật chứng minh, dường như mỗi ngày hắn đều nhớ đến cô, bóng dáng của cô cho tới bây giờ cũng chưa từng phai nhạt, thậm chí thời gian qua đi lại càng ngày càng sâu đậm. Có lẽ, hắn so với trong tưởng tượng của mình còn yêu người phụ nữ này hơn rất nhiều, Diệp An An, Diệp An An. Hắn hiện tại đã không còn gì, con gái không phải con ruột của hắn, còn con hắn cũng không còn, bây giờ, ngoại trừ cô ra thì chỉ còn hai bàn tay trắng. Cho nên, hắn không thể đánh mất cô lần nữa. “Diệp An An, đừng đi...”, hắn tựa sát mái tóc của cô, mái tóc dài mềm mại như vậy chính là thứ lưu luyến hắn nhất, hắn đã biết nguyên nhân vì sao mà hai năm nay hắn luôn thích nhìn những người phụ nữ có mái tóc thẳng, mà không phải là những mái tóc dài uốn quăn lượn sóng như trước, hắn luôn tìm kiếm bóng dáng Diệp An An trên người họ, người phụ nữ này sớm đã ăn sâu vào cuộc sống của hắn, sinh mệnh của hắn, hắn sao có thể để mất đi một bảo bối quý giá là cô được. Diệp An An cảm giác người đàn ông này càng ngày càng tăng thêm lực ở trên người cô, giống như sợ hãi mà ôm chặt lấy cô vậy, khiến cô hít thở còn có không thông. Cô lấy tay chống lên lồng ngực hắn, cũng là một người đàn ông có vóc dáng cao lớn, nhưng Lance luôn cho cô một cảm giác an tâm, che chở, tỉ mỉ nâng niu, còn người này ngoại trừ gây cho cô những tổn thương cùng sợ hãi thì không còn thứ gì khác. Cô nhớ tới màu mắt tím của Lance và Tiểu An, anh nhất định là đang rất lo lắng cho cô. “Mục Nham, chồng con tôi đang đợi tôi về”, cô khẽ giọng nói, dùng sức đẩy hắn ra. Mục Nham buông lỏng hai tay, một câu ‘chồng con tôi’ kia của Diệp An An khiến hắn cảm giác trái tim mình như bị thô bạo cắt nát một lần nữa, rốt cuộc không còn hồi phục được

nữa. Máu trên người hắn tựa như trở nên lạnh như băng, thậm chí, ngay cả thân thể cũng như thế. “Chồng của em là tôi, con của em cũng là của tôi”, hắn nhìn chăm chăm cô, sâu thẳm nơi đáy mắt là một mảnh bi thương không còn có thể che giấu được nữa. Bọn họ mới là một nhà, nếu không có lúc trước, cô vẫn còn là vợ của hắn, cục cưng của họ cũng đã hơn hai tuổi rồi. Diệp An An nhất thời sửng sốt, ngay sau đó bỗng nhiên nở nụ cười, không biết là cười vì điều gì, cô nhìn Mục Nham, vẻ mặt thản nhiên, ngay cả thanh âm cũng thản nhiên, nhàn nhạt đến mức nghe không ra một chút cảm xúc, cũng có thể nói là lãnh đạm. “Chồng trước, Mục Nham”, cô nói xong, hai mắt nhắm lại, trong lòng khẽ nhói đau, cũng vì hắn, cuối cùng hắn cũng đã chịu thừa nhận cô là vợ của mình, chẳng qua, đã quá muộn rồi, bọn họ đã ly hôn, mà cô bây giờ đã có Tiểu An An, Tiểu An mang họ Corrine, dù có sửa như thế nào đi chăng nữa cũng không thể thành họ Mục được. Mục Nham buông thõng hai tay, đi qua người cô. “Tôi muốn quay về, Mục Nham”, từ đằng sau lưng hắn Diệp An An hô to, Mục Nham chỉ thản nhiên nhìn cô một cái, trong cái liếc mắt đó hàm chứa biết bao nhiêu cảm xúc, có mất mát, có thống khổ, thậm chí, có cả một tình yêu thầm kín. Diệp An An lắc đầu, cô nhất định là nhìn lầm rồi, Mục Nham sao có thể yêu cô được, người hắn yêu là Cố Nghê Y, chính là Cố Nghê Y khiến hắn thất vọng, cô lại một lần nữa bị đem thành vật thay thế đáng thương. “Mục Nham, tôi không phải là vật thay thế”, cô nhìn theo bóng lưng người đàn ông vừa nói ra những lời này, lại phát hiện, bóng lưng người đó hơi hơi run rẩy một chút, nhưng vẫn không hề quay đầu về phía cô. Mục Nham rời khỏi phòng, đóng cửa lại, trong khoảnh khắc chờ cánh cửa dần khép lại, hắn mới xoay người, trong đôi mắt đen huyền tràn đầy những thống khổ. “Diệp An An, em có biết hay không, cho tới bây giờ em cũng chưa từng là vật thay thế, chưa bao giờ là như vậy”. Hắn đi xuống lầu, bảo mẫu chỉ dám ôm Mục Khả Tâm đứng sang một bên, Mục Khả Tâm vừa nhìn thấy hắn, kêu một tiếng ‘baba’, hơn nữa còn vươn cánh tay bé nhỏ của mình ra chờ đợi Mục Nham ôm, Mục Nham chỉ lãnh đạm nhìn con bé một cái, liền đi thẳng qua người nó, phía sau truyền đến tiếng khóc của Mục Khả Tâm. Hắn làm như không nghe thấy gì đi thẳng ra cửa, ngoài cửa ánh nắng mặt trời chiếu sáng khắp nơi, cũng rất mãnh liệt, thế nhưng hắn lại không cảm giác được chút ấm áp nào, chỉ cảm thấy rét lạnh thấu xương. Từ lúc nào hắn lại vì một người phụ nữ mà trở nên sa sút như vậy, đề tiện như vậy, nhưng hắn bất chấp tất cả, Lance đã có Diệp Tiểu An, Diệp An An có ông ngoại, Thượng Quan Thuyên có Giản Tiểu Phương, Ti Hạo cũng có em họ, chỉ có hắn, mất đi người phụ nữ của mình, mất đi đứa con, cũng mất đi Diệp An An. Hắn đã không còn gì để mất nữa, thế cho nên, hắn nếu không bất chấp tất cả mà đi nắm bắt lấy thứ gì, sẽ khiến bản thân mình sụp đổ mất. Ngồi trên xe, hắn liếc mắt nhìn qua cửa sổ sát đất kia, nơi đó thấp thoáng có một thân ảnh đang đứng nhìn, trái tim hắn rung động, Diệp An An, kỳ thật, cô không hề biết, hắn vẫn luôn biết, cô có thói quen nhìn theo hắn rồi đi, thì ra là hắn vẫn còn có thể cảm nhận được một lần nữa. Trong ngực hắn như được lấp đầy, thì ra, đây mới là thứ mà hắn muốn. Diệp An An hạ bậc rèm xuống, mãi đến khi Mục Nham rời đi, cô đi ra phía cửa, kéo ra, cánh cửa đã bị khóa trái từ bên ngoài, cô căn bản là không thể thoát ra được. Cô ngồi bệt trên mặt đất, găt gao ôm chính thân thể của mình, bị cái lạnh lẽo bao quanh, trong ánh mắt một mảnh ảm đạm, Lance, anh đang ở nơi nào, em phải làm gì mới có thể gặp được anh đây? “Tiểu An, con đang nhớ mẹ phải không?”, cô nhìn ra bên ngoài, bây giờ đã là ban ngày, một ngày qua, họ nhất định là đang đi tìm cô.

pingki

Ti gia...Lance ngồi ở phòng khách, Ti lão gia thì không ngừng đi tới đi lui, còn Ti Hạo cũng không nói gì, Diệp An An đã mất tích một ngày, bọn họ cũng đã đi tìm một ngày trời, thế nhưng vẫn không có được tin tức gì của cô. Anh cúi đầu nhìn thẳng nhóc đang mút ngón tay mình, Diệp Tiểu An ủy khuất mếu máo, màu tím trong ánh mắt như được phủ lên một tầng hơi nước, miệng thỉnh thoảng gọi mẹ, thằng bé từ lúc sinh ra đến giờ chưa từng phải xa Diệp An An một thời gian lâu như thế này. Hứa Lam Thanh đi qua, trong tay còn cầm một bình sữa, cháu nội bảo bối của bà, từ lúc tỉnh dậy đến giờ liên tục khóc không ngừng, Lance vẫn luôn ôm thằng bé, vừa dỗ dành nó. Thật vất vả tiếng khóc mới ngừng lại được, thế nhưng thằng bé lại không chịu ăn, luôn miệng gọi mẹ, lưu luyến của thằng nhóc này đối với Diệp An An không phải ai cũng có thể thay thế được.

220. Q.4 - Chương 26: Tiểu An Làm Mọi Người Lo Lắng

“Nào nào, sữa đến đây”, Hứa Lam Thanh đem bình sữa giao cho Lance, bà lo lắng nhìn cục cưng trong lòng anh, bình này đã là bình thứ ba rồi, nếu thằng bé không chịu uống nữa thì bà thực sự hết cách rồi, đây là bảo bối của nhà Corrine, nhìn thằng bé bị đói, bà quả thực là đau lòng muốn chết...

Tì lão gia cũng bước đến gần, mắt vẫn nhìn bình sữa trong tay Lance, “Chết ngoại bảo bối của ta à, cháu mau mau uống sữa đi, nếu cháu không uống cốc ngoại của cháu cũng sẽ không ăn uống gì cùng với cháu luôn a”, ông làm bộ giận chân, thằng nhóc kia không chịu ăn, ông còn có thể nuốt trôi thứ gì được chứ.

Lance cầm bình sữa để bên miệng Diệp Tiểu An, Diệp Tiểu An ngoảnh mặt sang chỗ khác, đối với bình sữa này làm như không thấy, thằng bé nắm chặt hai bàn tay nhỏ bé của mình.

“Mẹ, mẹ, ôm...”, thằng bé hít hít cái mũi, khó chịu dùng tay đẩy bình sữa ra, Tiểu An không muốn ăn, Tiểu An chỉ muốn mẹ.

“Bảo bối, nếu không ăn sẽ bị đói bụng”, Lance ôm chặt lấy con trai, đối diện với màu mắt tím giống mình của con, lại đem bình sữa để bên miệng của thằng bé. Diệp Tiểu An nhìn bình sữa, giống như là nghe hiểu được lời của ba ba, bàn tay nhỏ bé buông ra, cầm lấy bình sữa, lúc này mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.

Lance nhú chặt hai hàng lông mày, hơi hơi thả lỏng một chút. An mắt tím đã hơn một ngày trời, anh như bị bức bách đến mức tựa như bị dồn vào đường cùng, hiện tại con trai con anh cũng như vậy, nếu hai người xảy ra chuyện gì, anh nhất định sẽ sụp đổ mất.

Anh cầm chiếc bình nhỏ, cẩn thận cho con ăn, Diệp Tiểu An lại chỉ uống được một ngụm sau đó không uống thêm nữa. Dù Lance có dỗ thế nào thì thằng bé cũng không chịu, cuối cùng Lance đành phải ôm lấy thằng bé, còn Hứa Lam Thanh thì cầm bình sữa này đi, chuẩn bị một bình nữa.

Diệp Tiểu An an tĩnh ghé vào lòng Lance, chính là không ai để ý đến trên khuôn mặt nhỏ nhỏ của thằng bé đang lộ ra có chút đỏ bừng bất thường, đôi mắt vốn long lanh sinh động trước đây giờ trở nên ảm đạm, Lance nhẹ nhàng vỗ về tấm lưng nhỏ của con, lại không ngờ Diệp Tiểu An đột nhiên ho khan vài tiếng, sau đó liền khóc lớn, ngay cả thanh âm cũng khàn khàn, Hứa Lam Thanh tay đang còn cầm bình sữa mới đi ra nghe thấy tiếng khóc không khỏi giật mình đánh rơi cả sữa xuống sàn nhà.

“Mẹ, mẹ...”, thằng bé khóc lớn gọi mẹ, thế nhưng Diệp Tiểu An vẫn như cũ không thể nghe thấy. Hai bàn tay nhỏ bé lại nắm chặt với nhau, chân thì đạp loạn.

Khuôn mặt nhỏ nhắn phấn nộn lúc này lại đỏ lên không bình thường, toàn bộ thân thể nóng như đốt.

Bọn họ cho tới bây giờ chưa từng thấy qua Diệp Tiểu An khóc thành như vậy, cho dù lúc rời giường của thằng bé rất xấu tính nhưng cũng không đến mức này. Tì Hạo nhìn sắc mặt của Diệp Tiểu An có chút không bình thường, nhanh chóng tiến lên, đem tay đặt lên trán Diệp Tiểu An đứa nhỏ, lại nhìn vào trong mắt thằng bé, đồng tử co rút mạnh mẽ.

“Chúng ta mau đi bệnh viện”, anh đứng lên, không hề nghe ra trong thanh âm của anh mang theo chút run rẩy, Lance vội vàng ôm lấy Diệp Tiểu An, Tiểu An khóc đến mất cả tiếng, hàng lông mi xinh đẹp ướt nhoè nước mắt, cánh môi nhỏ nhỏ thỉnh thoảng lại run run, nhưng mơ hồ cũng nghe được trong miệng thằng bé đang gọi mẹ.

“Thằng bé làm sao vậy?”, Lance nhìn con trai trong lòng, trong giọng nói mang theo sự khẩn thiết chưa từng có, anh từng chứng kiến Tiểu An sinh bệnh, thời điểm đó, thằng bé cũng giống như thế này.

Tất cả mọi người đều nhìn về phía Tì Hạo, người đang đứng bên cạnh một phen đỡ lấy Tì lão gia, nếu Diệp Tiểu An thật sự xảy ra chuyện gì, một người lớn tuổi như ông nhất định sẽ không chịu nổi.

Hứa Lam Thanh tựa vào lòng Dean, nước mắt nhòa đi nhìn tiểu bảo bối trong lòng Lance lúc này chỉ còn tiếng nức nở nhỏ nhỏ, họ vất vả lắm mới có được đứa cháu này, ngàn vạn lần xin đừng xảy ra chuyện, bằng không, bà cũng không biết phải sống tiếp như thế nào cho được.

Tì Hạo hít sâu một hơi, trực tiếp đi theo phía sau Lance, thanh âm của anh thực trầm, thực nặng nề, như chìm xuống sâu trong đáy lòng của tất cả mọi người, “có thể là viêm phổi cấp tính”.

Anh nói xong, Lance đã bước nhanh ra khỏi Ti gia, bệnh viện của Ti gia cách đó không xa, mà chính Ti Hạo cũng là bác sĩ, chẳng qua ở đây không có thiết bị y tế cần thiết, cho nên bọn họ phải đi bệnh viện.

Tiểu An quá nhỏ, mà thân thể trẻ nhỏ vốn đề kháng kém, hơn nữa tinh thần hiện tại của thằng bé lại không ổn định, thằng bé chưa từng phải rời xa Diệp An An lâu như thế này, suốt từ hôm qua đến giờ chỉ muốn mẹ. Nếu An còn ở đây, thật sự là tốt biết chừng nào, thế nhưng bây giờ cô lại không biết đang ở nơi nào, cho nên Tiểu An lại càng thêm nguy hiểm, Tiểu An, bảo bối của họ.

Cả bệnh viện trở nên hỗn loạn, Lance gắt gao ôm Diệp Tiểu An vào lòng, Diệp Tiểu An đã bắt đầu hôn mê, thằng bé lúc này đang vô lực nằm trong lòng ba ba, khuôn mặt nhỏ nhắn nhợt nhạt không còn chút huyết sắc.

Ti Hạo đón lấy Diệp Tiểu An từ trong lòng Lance, nhìn cánh tay trống không của anh gật đầu một cái, “anh yên tâm đi, Tiểu An sẽ không có chuyện gì, tôi cam đoan như vậy”, anh nói xong, liền đi về phía phòng cấp cứu. Đứa nhỏ trong lòng trước giờ vốn rất hoạt bát, thằng bé chưa bao giờ im lặng như lúc này, im lặng đến mức làm cho anh cảm thấy thực sợ hãi.

Bước chân của anh thực nặng nề, bên trong phòng cấp cứu là những bác sĩ tốt nhất của bệnh viện đã đứng chật kín, cả Ti Hạo cũng ở đó.

Lance nhìn đèn phòng cấp cứu sáng lên, anh tựa vào bức tường ngoài phòng, bên trong đôi mắt tím là nỗi đau xót nói không nên lời, vài sợi tóc rối bởi xoa trước trán, rủ xuông trước hai mắt anh, quét qua cả những bi thương đang ngập tràn.

Anh ngẩng đầu lên, hầu kết chậm rãi trượt lên xuống, từ trước đến giờ anh chưa từng trải qua cảm giác bất lực như thế này, vợ của anh hiện tại đang lưu lạc ở nơi nào không biết, còn đứa con trai duy nhất thì lúc này lại đang sống chết không hay.

‘Thực xin lỗi, An, là anh không tốt, không biết chăm sóc cho con’, anh biết Diệp An An yêu thương con trai biết chừng nào, nếu cô biết Tiểu An của cô hiện tại trở nên như thế này, cô nhất định đau lòng muốn chết.

Đứng bên ngoài phòng cấp cứu còn một đám người lớn nữa, Giản Tiểu Phương gắt gao nắm chặt lấy tay của Thượng Quan Thuyên, bọn họ mắc nợ đứa nhỏ trong đó, nếu thằng bé thật sự xảy ra chuyện gì, cô không còn cách nào có thể tha thứ cho chính mình được nữa, nếu cô không rời đi một mình, An An hiện tại sẽ không bị mất tích, Tiểu An cũng sẽ không sinh bệnh.

Thượng Quan Thuyên thở dài, chỉ biết ôm chặt lấy thân thể thỉnh thoảng lại run rẩy của Giản Tiểu Phương, trong ánh mắt lộ ra những suy nghĩ đang dâng trào, từ đôi môi phát ra những tiếng thở dài ít ai có thể nghe thấy được.

Hy vọng là anh suy nghĩ nhiều, cũng hy vọng những gì anh đang nghĩ là sai lầm.

pingki

“Tiểu An...”, Diệp An An đột nhiên kêu lên một tiếng đầy sợ hãi, cô đứng dậy, hai chân có chút tê dại, lúc này mới phát hiện cô ngồi dưới đất rồi ngã lúc nào không hay.

Cô vỗ vỗ mặt mình, trên trán là một tầng mồ hôi lạnh, cô mơ thấy Tiểu An, Tiểu An của cô đang luôn miệng gọi mẹ không ngừng, còn khóc nữa. Cô chạy đến trước cửa, dùng sức đập lên nó, không quan tâm đến tay mình bị đập đến đau đớn.

“Mở cửa, mở cửa, thả tôi ra ngoài, tôi muốn đi gặp con trai tôi, tôi muốn gặp Tiểu An của tôi”, cô thỉnh thoảng lại đập lên cánh cửa, bên ngoài, bảo mẫu chỉ biết im lặng nhìn cánh cửa, không dám làm gì, bà lắc đầu.

“Dì, dì đó đang làm gì vậy?”. Mục Khả Tâm trong lòng bà không hiểu gì chỉ tay vào cánh cửa kia hỏi, “dì đó hình như đang khóc”.

“Không phải đâu, con nghe lầm rồi”, bảo mẫu không biết phải trả lời đứa bé gái này như thế nào cho đáng, bà đành ôm lấy con bé đi ra phía ngoài, tiên sinh đã dặn dò, không được mở cửa cho vị tiểu thư kia, nếu không, bà chỉ còn cách cuốn gói khỏi đây. Công việc ở Mục gia từ trước đến nay vốn rất nhẹ nhàng, bà ngoại trừ việc chăm sóc Mục Khả Tâm ra thì không phải làm chuyện gì nữa. Hơn nữa, tiền lương ở đây so

với nhiều nơi khác phải nói là hậu hĩnh hơn rất nhiều, những người phụ nữ tuổi không còn trẻ như bà thì chỉ những công việc giống như thế này mới kiếm được tiền, bà còn phải nuôi gia đình, hướng chi, bà cũng rất thương đứa nhỏ Mục Khả Tâm này, con bé bây giờ cha không thương, mẹ không yêu. Nếu không có bà, còn không biết tiền sinh sẽ đem Tiểu Khả Tâm giao cho ai đây.

Bà sao có thể yên tâm được chứ, chỉ là, với người phụ nữ bên trong phòng kia, bà chỉ có thể đứng nhìn mà không thể làm gì khác. Bà không biết quan hệ giữa cô ta và tiên sinh là như thế nào, bà cũng không dám nhiều chuyện mà hỏi nhiều.

Mục Khả Tâm ghé vào vai bảo mẫu, chính là nghe thấy tiếng khóc của Diệp An An, vành mắt bắt đầu có chút đỏ lên.

Diệp An An dùng sức đập cửa, đập đến hai tay gần như sưng đỏ, cả người cô xụi lơ trượt dần xuống ngồi phịch dưới đất, ôm lấy đầu gối mình khóc rầm rức, cô phải làm sao mới ra khỏi nơi này được, phải làm thế nào mới có thể khiến Lance biết cô đang ở đây.

Tiểu An, Tiểu An của cô, cô rất nhớ con trai của mình.

pingki

Phòng bệnh VIP của bệnh viện, Lance ngồi bên trong, bởi vì là bệnh viện nên người Ti gia và cha mẹ Lance đều ở bên ngoài, sợ quấy rầy đến Diệp Tiểu An đang nghỉ ngơi, thế nên mọi người đều chờ trực ở bên ngoài, chỉ có Lance và Ti Hạo ở bên trong.

Ngoài Diệp An An ra, đối với Lance thì Diệp Tiểu An cũng là một người vô cùng đặc biệt, lúc này, trên giường bệnh thân mình nho nhỏ của Diệp Tiểu An đang nằm thẳng, hô hấp so với khi nãy đã ổn định hơn rất nhiều, trên đầu giường còn đang treo một bình nước biển, toàn bộ khuôn mặt nhỏ nhắn không còn vẻ sinh động, bàn tay thì đang nắm thật chặt, hai hàng lông mày bé đang chau lại, Ti Hạo lấy nhiệt kế từ trong người thẳng bé ra, nhìn qua một chút, cuối cùng anh cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Đứng dậy vỗ vỗ vào bả vai Lance mấy cái, “Tốt rồi, đã hạ sốt, thẳng bé không còn chuyện gì nữa rồi. Anh ngồi đây trông thẳng bé, tôi ra ngoài thông báo tin tốt ọi người”, anh xoay người nhìn thẳng nhóc đang nằm trên giường, thực may mắn là không có việc gì, bằng không bọn họ quả thực sẽ điên mất. Đúng lúc này anh nghe được tiếng bước chân của ông nội, còn cả tiếng quả tạ nên trên sàn nữa.

Ông cụ nhà anh lần này cũng bị dọa cho không nhẹ, dù sao, anh biết, ông yêu thương Tiểu An biết chừng nào, thậm chí còn để thẳng bé chơi đùa với bộ râu mà ông chưa có người nào được chạm vào đó.

Lance gật đầu một cái, ánh mắt vẫn dán chặt lên người con trai đang nằm trên giường bệnh, Ti Hạo thở dài một hơi, sau đó liền đi ra ngoài. Lance đứng lên, ngồi ở bên giường, vươn tay nhẹ nhàng chạm vào trán của con, xác thực không còn nóng như khi nãy nữa mới thu tay về. Anh đem tay của con thả vào trong chăn, con trai đáng thương, còn nhỏ đã phải chịu khổ như vậy, đây đã là lần thứ hai, lần thứ hai anh nhìn thấy con như vậy, bảo bối của ba.

Khẽ vuốt ve khuôn mặt trắng nõn của con trai, nhiệt độ cơ thể thẳng bé đã bình thường trở lại. Làn da trẻ con vô cùng non mềm, anh mân mê, lúc này đây anh mới thả lỏng tiếng lòng vẫn luôn kéo căng ra từ lúc này, không có việc gì, An, bảo bối của chúng ta không có việc gì nữa.

pingki

Diệp An An còn đang thiếp đi, cảm giác cánh cửa bị mở ra, cô lập tức mở bừng hai mắt, đôi mắt sưng đỏ nhìn thấy đầu tiên chính là một đôi chân đàn ông, cô ngẩng đầu, đến khi nhìn đến người vào là ai, liền ngoảnh mặt đi nơi khác.

“Tại sao lại không ăn cơm?”, thanh âm của người đàn ông rất nhẹ, nhưng mơ hồ có thể nghe ra được bên trong có một chút tức giận, còn có một chút đau lòng sâu đậm không che giấu được. Hắn xử lý xong công việc liền vội vã chạy về đây, đến khi nghe bảo mẫu thuật lại chuyện hôm nay, bước chân hắn đi thẳng lên trên này. Trong nháy mắt mở cửa ra, hắn nhìn thấy Diệp An An đang ngồi dưới đất, liền không nói được lời nào.

“Thả tôi ra”, thanh âm Diệp An An khàn khàn sau khi khóc, khiến cho trái tim Mục Nham hung hăng co rút, cô đối với hắn, thật sự, không còn chút lưu luyến nào sao?

221. Q.4 - Chương 27: Không Để Cô Đi

“An An”, Mục Nham thử gọi tên cô, từ trước tới nay hắn luôn đem cả tên cả họ của cô ra mà gọi, lần này lại gọi khác, Diệp An An chỉ lạnh nhạt giương mi một chút, không nói thêm gì, ngay cả ánh mắt cũng chưa từng ngẩng lên.

“An An”, Mục Nham hạ mình ngồi xổm xuống, vươn tay đặt lên vai cô, Diệp An An lại rút về, khiến tay hắn khựng lại giữa không trung.

Mục Nham nhìn cánh tay mình, đôi môi mím chặt, hai tay hắn tiếp tục vươn ra giữ lấy bờ vai nhỏ bé yếu ớt của cô mà phân minh, “An An, ở lại không được sao? Tôi sẽ yêu em bằng tất cả của mình, so với Lance còn hơn gấp bội. Chúng ta sẽ có thật nhiều con cái, được không?”.

Diệp An An ngẩng đầu, ánh mắt trong suốt nhìn người đàn ông này, hắn vẫn tuấn mỹ như hai năm trước, chẳng qua là, trái tim cô đã không còn vì hắn mà loạn nhịp nữa, đối với hắn, lòng cô bây giờ hoàn toàn nguội lạnh, trải qua bao bão táp mưa sa, còn điều gì có thể lưu lại? Có lẽ, không còn bất cứ điều gì, đã từng yêu, đã từng hận, nhưng tại thời điểm đứa trẻ kia không còn đã tan biến thành hư không.

“Mục Nham, người anh yêu, chỉ có Cố Nghê Y mà thôi”, hắn nói yêu, đúng vậy, hắn có yêu, cô vẫn luôn biết rõ, thế nhưng, người hắn yêu lại không phải cô. Mà cô, trước kia đã không thể có được, hiện tại cũng không cần.

“Không phải, An An”, Mục Nham vội vàng giải thích, “người tôi yêu là em, vẫn là em, là do tôi chậm trễ phát hiện, tôi đối với Cố Nghê Y chỉ là trả thù, chỉ là không cam tâm, thực ra, tôi đã sớm không còn yêu cô ta”. Về mặt hắn thực chân thành, chỉ sợ cô không tin. Giải thích khẩn thiết, ngữ khí cũng sốt ruột như vậy.

Diệp An An chính là bình tĩnh nhìn hắn, tay cô đẩy cánh tay của hắn đang đặt trên hai vai mình ra, lạnh nhạt buông mi xuống, “cho dù lời anh nói là sự thật, thế nhưng, tôi đã không còn yêu anh. Không ai quy định rằng tôi sẽ vĩnh viễn thủy chung với tình yêu này, tình yêu của tôi trước kia anh đã không cần, bây giờ anh muốn nó, tôi lại không thể nào cho anh được, bởi vì, tôi đã yêu người khác”. Nếu là trước đây nghe được những lời này từ hắn, bất cô chết ngay tức khắc cô cũng cam lòng, chỉ là, hiện tại, chúng đã không còn ý nghĩa gì nữa. Quá khứ, mãi mãi chỉ là quá khứ mà thôi.

“Không phải, An An, người em yêu là tôi”, trong đôi mắt đen huyền của Mục Nham chột lóe, mặc cho thống khổ đang nhuộm đầy trong đó, hắn không thể nào tiếp thu được chuyện như vậy, “Em quên rồi sao, em trước kia đã yêu tôi thế nào, vì tôi mà một mình lặn lội đến công ty tìm tôi, mỗi ngày đều làm cơm cho tôi ăn, giúp tôi đeo cà vạt, An An, chúng ta trở lại quá khứ được không, tôi thề, tôi sẽ đối xử với em thật tốt, sẽ không bao giờ để em phải chịu tổn thương nữa”.

Diệp An An lắc đầu, từng câu hắn nói ra. cô đều lắc đầu từ chối, “Chúng ta, không thể nào trở về trước kia được nữa”, thanh âm của cô khiến Mục Nham trở nên suy sụp mà buông thõng hai tay.

Ai có thể quay trở về quá khứ được đây?!!

Không ai, không ai có thể.

“Mục Nham, khoảng thời gian đó tôi đã rất yêu anh”, Diệp An An ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt người đàn ông đối diện, “tôi yêu anh, yêu tất cả của anh, cho nên, ngay cả những người phụ nữ quanh anh tôi đều có thể chấp nhận, kể cả Cố Nghê Y”, cô chậm rãi nói, đem hết thảy quá khứ nói ra không chút nào giữ lại, tất cả tựa như một giấc mộng dài.

Tình yêu của cô, thật sự rất gốc.

“Anh chưa bao giờ biết, từ ngày đầu tiên đến đây, tôi đã biết đến sự tồn tại của cô ta, tôi không hy vọng xa vời rằng sẽ có ngày anh yêu tôi, chỉ hy vọng có thể được ở bên anh. Anh càng không biết, đồ ăn mỗi buổi tối của anh tôi đều hâm nóng liên tục, chờ đến khi nghe đến tiếng bước chân của anh trở về, tôi mới âm thầm quay về phòng mình, còn một điều anh không biết nữa, đó là mỗi khi tôi nghe đến anh cùng người phụ nữ khác quần quýt bên nhau, tôi đã đau khổ biết chừng nào”.

“Lần đầu tiên của chúng ta, anh muốn tôi, nhưng miệng lại gọi tên người phụ nữ Cố Nghê Y, tôi không biết phải làm thế nào để khiến bản thân trở nên kiên cường hơn, chỉ muốn được ở bên anh, yêu anh như thế”.

“Đến khi anh đưa ra đề nghị ly hôn, anh muốn chính là đứa nhỏ trong bụng Cố Nghê Y, thế nhưng còn con tôi thì sao?”.

“Tôi...không biết”, hai hàng lông mày trên gương mặt Mục Nham nhíu chặt đến mức không thể chặt hơn được nữa, hắn cho tới bây giờ cũng chưa từng biết đến những chuyện như vậy, hắn luôn luôn hững hờ với cô, luôn luôn khiến cô phải chịu đau khổ. Hắn sai lầm, thật sự đã quá sai rồi, sai đến mức không thể nào tha thứ được nữa. Chính là, cục cưng kia, hắn thật sự không biết, nếu biết, nếu biết được, hắn có thể làm gì. Hắn đã lựa chọn, có lẽ vẫn sẽ là Cố Nghê Y, người hắn nghĩ mình vẫn còn yêu, người đã mang thai đứa con của kẻ khác.

“Tôi cũng đã nói cho anh, nhưng anh lại nói nếu có thì sẽ xoá sạch cục cưng của tôi, tôi có thể không có anh, có thể để cho các người một nhà đoàn viên, tôi chỉ muốn cục cưng trong bụng mình, cái thai đã được bốn tháng tuổi, bốn tháng, trái tim của nó đã có thể tự đập, tay chân đã có thể quấy đạp trong bụng mẹ”.

Diệp An An gắt gao nắm chặt bàn tay mình, trong ngực dâng lên từng cơn đau đớn, “Anh không phải tôi, tận mắt tôi đã chứng kiến cục cưng bị người ta vứt bỏ, đứa nhỏ đã muốn thành hình, khi chúng tôi cầu xin anh cứu giúp, anh ở nơi nào, Cố Nghê Y liền đứng một bên nhìn cục cưng của tôi bị xoá sạch, anh cho rằng, tôi còn có thể yêu anh sao? Lựa chọn của anh đã khiến tôi mất đi con mình, mất đi tất cả tình yêu tôi dành cho anh”.

“Đừng nói nữa”, Mục Nham nhắm chặt hai mắt, hai bàn tay vô lực nắm lại, toàn thân hắn đã không còn chút sức lực. Đây là người phụ nữ hắn yêu, con hắn, đã phải trải qua những chuyện như vậy.

Diệp An An nhìn thần sắc thống khổ của người đàn ông. Hắn đau khổ, cô cũng thế, “anh có biết vì sao tôi lại có Tiểu An không?”. Cô nhìn vào hai mắt của người đàn ông vừa mở ra, bên trong đầy những tơ máu, hắn đang cực lực kiềm chế tình cảm của mình.

“Tôi muốn đi theo cục cưng, khi ở bờ biển, tôi lại gặp được Lance, bởi vì anh ấy mà tôi có được dũng khí mà sống tiếp, cũng có được Tiểu An”.

Bả vai Mục Nham suy sụp, lại không nói gì.

“Mục Nham, thả tôi đi”, Diệp An An khóc, cô nhớ con trai của mình, nhớ Lance, cô thật sự rất nhớ mọi người, nhớ đến trái tim cũng đau đớn.

Mục Nham đứng lên, thân thể cao lớn đột nhiên run rẩy một chút, “em cứ ở đây đi, tôi sẽ bảo bảo mẫu làm chút gì cho em ăn”, thanh âm của hắn hết sức bình tĩnh nhưng lại tiết lộ tất cả những cảm xúc lúc này của hắn.

Hắn đang đau lòng, đang hối hận đến không muốn sống nữa, thì ra, hết thảy những chuyện này, đều là một tay hắn tạo thành.

Thế nhưng, hắn áy náy, hắn muốn bù đắp lại, không phải là đem cô dâng vào vòng tay kẻ khác, hắn muốn cả đời này được ở bên cô, hắn yêu cô, thật sự yêu.

Bên trong bệnh viện Tì gia, Diệp Tiểu An còn đang ngủ, thằng bé đã không còn nguy hiểm gì, mọi người cũng yên tâm hơn một chút. Tì Hạo đứng ở một bên, còn có Lance, hai người đã phải đi rất nhiều người, nhưng qua một thời gian lâu như vậy vẫn tìm không thấy tung tích cô nơi nào. Quả thực đã khiến bọn họ cùng đường không biết phải làm thế nào cho được.

Thượng Quan Thuyên cúi đầu, anh thở dài một hơi, trong nháy mắt ngẩng đầu lên, trong mắt lộ ra một vẻ nghiêm túc vô cùng.

“Hạo, có lẽ các cậu đã quên mất một người”, thanh âm Thượng Quan Thuyên lúc này hết sức rõ ràng, cũng đã làm tỉnh ngộ hai người đàn ông, người này, trong lòng ai nấy đều mơ hồ một bóng dáng...

222. Q.4 - Chương 28: Nhảy Lầu

“A Thuyên, ý của cậu là...Nham sao?”, Ti Hạo dù sao cũng là cùng cậu ta lớn lên, ‘người kia’ trong lời của cậu ta, lúc này đây anh cũng có một dự cảm kỳ lạ giống như thế.

Trừ người kia ra, không ai có thể khiến cho Thượng Quan Thuyên lộ ra biểu tình như vậy.

Thượng Quan Thuyên gật đầu một cái, cậu ta yêu Diệp An An, một tình yêu mà ngay cả cậu ta cũng không biết đến, thực muộn màng về sau mới phát hiện ra được.

Thượng Quan Thuyên nói xong, Lance không nói gì, trong đôi mắt màu tím loé lên một tia thâm trầm, hai cánh môi anh mím chặt, toàn thân từ trên xuống dưới tựa như đang kéo căng ra, anh xoay người liền hướng ra phía ngoài cửa mà đi tới, Ti Hạo cũng sít sao bám theo phía sau, nhiều người như vậy vẫn điều tra ra được manh mối gì, xem ra, quan hệ của Mục Nham cũng không hề đơn giản chút nào.

Thượng Quan Thuyên đưa tay đút vào túi quần, anh thật hy vọng chính mình đã đoán sai, Ti Hạo là bạn thân của anh mà Mục Nham cũng thế. Anh đứng dậy rồi đi ra ngoài, Diệp Tiểu An đem hai nắm tay be bé của mình đặt bên miệng, bình nước biển treo trên đầu giường tí tách từng giọt nhỏ xuống, đi vào trong tĩnh mạch nhỏ nhỏ của thằng bé.

“Mẹ, đói bụng...”, thằng bé thỉnh thoảng lại nói mê, nhưng tất cả đều là gọi Diệp An An. Bàn tay nhỏ bé như muốn bắt lấy thứ gì đó, cuối cùng lại chỉ bắt được áo trước ngực mình.

“Tiểu An”, Diệp An An đang trong cơn mê gọi lớn, cô nghe được tiếng Tiểu An gọi mình, cô nhắc đôi chân như đang nhũn ra bước đi về phía cửa, bàn tay đã muốn sưng lên.

“Mở cửa, van cầu anh mở cửa, Mục Nham”, cô không ngừng đập cửa, từng tiếng lại từng tiếng, Mục Nham chỉ ngồi đối diện, nghe từng tiếng đập cửa rõ ràng, lại giống như đang đánh lên ngực hần, tay hần vẫn đặt ở trên bàn, con người đen huyền gắt gao nhìn chằm chằm phía trước.

Diệp An An ngưng đập cửa, cô nhìn về phía cửa sổ, chậm rãi đi qua, nơi này là tầng hai, cô đã không còn cách nào khác. Tiểu An nhất định đã xảy ra chuyện gì rồi. Cô không thể ở đây thêm chút nào nữa.

Mở cánh cửa sổ ra, ánh mắt cô chăm chăm nhìn xuống phía dưới, trong nháy mắt bỗng nhiên thấy choáng váng, cơn người hầu đều đưa tới đều đặn nhưng cô chưa hề chạm qua, không muốn ăn, cũng là nuốt không trôi, thế cho nên, cô hiện tại căn bản là không có chút khí lực nào.

Ti Hạo lái xe một mạch chạy tới căn biệt thự kia của Mục Nham, bọn họ đoán là nơi này là vì đây là nơi mà Mục Nham yêu thích nhất, cũng là vì Diệp An An từng ở đây. Bởi vì bình thường Mục Nham vẫn đi làm, nên họ căn bản là không hề ngờ đến Mục Nham lại yêu Diệp An An thật, trước kia họ cũng chỉ nghĩ là vì cậu ta biết Diệp An An có con của mình, đúng lúc biết Mục Khả Tâm không phải con gái ruột của mình nên muốn đi đoạt lại đứa nhỏ, thế nhưng không ai biết, thì ra, cậu ta ấy vậy mà là yêu Diệp An An.

Lance chợt mở bừng đôi mắt màu tím của mình ra, bên trong là một mảnh lạnh lẽo đến cực điểm, Ti Hạo quay đầu nhìn về phía anh, môi mím chặt, tốc độ xe cũng nhanh hơn rất nhiều.

Diệp An An đã trèo được ra bên ngoài cửa sổ, cô nhìn xuống phía dưới, thân thể không khỏi rung mình một cái, khẽ cắn môi, cô muốn thử trèo lên ban công kia.

Cánh cửa đột nhiên bị đẩy ra từ bên ngoài, “Diệp An An, em đang làm cái gì vậy”, Mục Nham có chút kinh hồn bạt vía nhìn người phụ nữ mà nửa thân mình đã trèo ra khỏi cửa sổ, thân thể kinh hãi túa ra từng giọt mồ hôi lạnh.

“An An, đừng làm càn làm ẩu như vậy, mau trở lại đi”, hấn cẩn thận từng bước đến gần, bước chân di chuyển từng chút một, cô cứ như vậy mà muốn rời khỏi hấn sao, chẳng sợ dùng đến cách cực đoan như thế.

Ngón tay Diệp An An bám chặt lấy ban công, nín nhịn từng cơn choáng váng đang ập tới, cô quay đầu lại, mơ hồ nhìn thấy người đàn ông đang đi tới, sắc mặt hấn nhất thời trở nên trắng bệch.

Thì ra, hấn cũng có lúc bị dọa cho sợ như vậy.

“Mục Nham, thả tôi ra ngoài đi, tôi muốn đi gặp con trai tôi”, thanh âm của cô mang theo mỗi một đến cùng cực, “Mục Nham, buông tha tôi đi...”.

“Buông tha cho em, còn ai buông tha cho tôi đây?”, thanh âm Mục Nham có chút nặng trĩu, bước chân dừng lại, thấy cô tâm tình ổn định lại mới từng bước đi về phía trước, hấn thật sự rất sợ, sợ cô cứ như vậy mà ngã xuống phía dưới.

“An An, đừng rời khỏi tôi được không, tôi sẽ đối xử với em thật tốt, tôi biết, trước kia em đã rất yêu tôi, bây giờ dù em không còn thương tôi nữa, vậy thì hãy để tôi đến yêu em, được không?”. Mục Nham hấn cho tới bây giờ chưa từng cầu xin ai điều gì, lần này, hấn đang cầu xin một người phụ nữ, cầu xin tình yêu của cô ấy. Là hấn làm sai, sai nhiều lắm, sai đến mức không thể tha thứ được nữa.

Diệp An An lắc đầu, từng cơn gió ngoài cửa sổ thỉnh thoảng lại thổi bay những sợi tóc của cô, dừng lại trên khuôn mặt tái nhợt, thân thể của cô lung lay một chút, “Anh không cần nói thêm gì nữa, tôi đã không còn yêu anh”.

Không ai có thể ép hấn không yêu được, giống như trước kia cô yêu hấn, cũng không hề buộc hấn phải yêu mình, tựa như hiện tại giữa hai người.

Hai nắm tay Mục Nham nắm chặt, thống khổ nhắm chặt hai mắt lại, thì ra, nói không yêu thì sự thật chính là không yêu, hấn thực sự không còn cơ hội nào sao?

Bàn tay đang bám vào ban công của Diệp An An hơi buông lỏng một chút, cô dùng sức lắc đầu, lại không thể thoát khỏi cảm giác choáng váng mãnh liệt này.

“An An, cẩn thận”, Mục Nham đột nhiên tròng lớn hai mắt, chứng kiến thân thể Diệp An An nháy mắt rơi xuống phía dưới, Diệp An An miễn cưỡng mở hai mắt, cô nghe thấy tiếng hấn gọi, nhưng cô lại không thể nào giữ vững được thân thể mình.

Mục Nham chạy nhanh đến, cánh tay bắt xuống phía dưới, thế nhưng chỉ chút nữa thôi là có thể bắt được tay cô. Trong lòng bàn tay trống không không có gì, hai mắt hấn tròn to nhìn thân thể đang rơi xuống dưới, quần áo của cô bị gió thổi bay, giống như cánh bướm vậy.

“Không...”, hấn thống khổ gào lên trên ban công, chỉ có thể nhìn cô rơi xuống.

“An...”, Lance không dám nhìn thân ảnh đang bám trên ban công, An của anh, anh nắm chặt tay chạy về phía trước, hy vọng anh vẫn kịp.

Diệp An An chỉ cảm giác chính mình đang rơi xuống dưới, rất nhanh, có lẽ sẽ rơi ngay xuống đất kia, Lance, Tiểu An, cánh môi của cô hơi hơi động, cảm nhận dòng lệ đang chảy xuống, bị gió mang đi, cuốn lấy rồi biến mất.

Đến khi cô đụng phải thứ gì đó, hai hàng mi cô run rẩy, thậm chí không còn chút khí lực nào để mở ra. Nhưng ý thức cuối cùng lại bị rơi vào trong bóng đêm sau khi nghe được một tiếng kêu rên rĩ của người đàn ông. *cái đệm của cô chứ gì nữa ^^

Lance cau mày, sắc mặt không tốt hơn Diệp An An chút nào, anh chỉ nhìn người phụ nữ trong lòng mình, thực may mắn, rốt cục thì anh cũng đã đỡ được An của anh. Anh nắm chặt cánh tay trái của mình, tay phải truyền đến một trận đau đớn còn nhức nhối hơn nữa, thế nhưng anh lại ngay cả hừ một tiếng cũng không hề.

“Lance, anh thế nào rồi?”, Ti Hạo cùng Thượng Quan Thuyên chạy đến, một màn vừa rồi kia, bọn họ cả đời này có lẽ sẽ không thể quên được, người đàn ông này, quả thực là nhanh như tên bắn, đỡ được Diệp An An

đang rút xuống, thậm chí còn dùng cả thân thể của mình để làm đệm tiếp đất cho cô, bọn họ có thể nhìn ra, anh ta nhất định đã bị thương, thậm chí còn là bị thương rất nặng.

Lance lắc đầu, một tay ôm lấy Diệp An An không chút mảy may thương tổn nào vào lòng, Ti Hạo quan sát xem cô có chuyện gì không, như thế nào lại hôn mê bất tỉnh, có phải đã bị thương gì rồi. Anh có thể cam đoan cô không hề bị thương, nhưng không phải anh không lo lắng.

Ti Hạo sờ vào chán Diệp An An, một lúc lâu sau mới buông xuống, “không sao, cô chỉ là tinh thần có chút căng thẳng nên ngất đi thôi, còn anh?”, Ti Hạo lo lắng nhìn Lance, trên trán anh mồ hôi lạnh không ngừng chảy xuống, môi mím chặt, ánh mắt đang nhìn vào cánh tay phải bị bẻ oặt kỳ quái.

“Lance, tay anh...”, Ti Hạo vội vàng đỡ lấy tay phải Lance kiểm tra...

223. Q.4 - Chương 29: Đoàn Viên

“Không có việc gì, chỉ là bị sai khớp thôi”, thời gian không lâu trước, anh đã không ít lần bị thương, loại vết thương nhỏ này thì tính là gì. Chỉ cần cô không có chuyện gì là tốt rồi.

“Được”, Ti Hạo một tay đỡ lấy tay phải của anh, sau đó dùng sức, chợt nghe ‘rắc’ một tiếng, mồ hôi lạnh trên trán Lance tuôn xuống như mưa, anh nắm chặt tay mình, từ từ buông xuống, “cảm ơn anh, Ti Hạo”.

Ti Hạo lắc đầu, vỗ lên vai phải của Lance, “cảm ơn gì chứ, tôi mới phải cảm ơn anh đã cứu An An, em rể à”, Ti Hạo nhẹ nhõm nói, chẳng qua là hồi nãy trái tim anh thiếu chút nữa đã ngừng đập.

Bọn họ không dám tưởng tượng, nếu bọn họ tới chậm một chút thôi, hoặc là động tác của Lance chậm nửa bước, như vậy không biết hiện tại An An sẽ biến thành bộ dạng gì nữa.

Anh ngẩng đầu, liền nhìn thấy một người đàn ông đang đứng bên cửa sổ sát đất, cậu ta đang nhìn chăm chăm xuống đây, hai mắt trống rỗng vô thần. Thu tầm mắt về, Lance đã ôm lấy Diệp An An.

“Lance, tay của anh không sao chứ, chi bằng hãy để tôi ôm An An đi”, Ti Hạo kéo tay trái của anh lại, suy cho cùng thì tay của anh ta mới vừa nắn lại bình thường, nếu không chú ý thì sau này sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe mắt.

Anh ta cứ gắng gượng như vậy, có thể chứ?

“Tôi có thể làm được mà”, Lance lại ôm chặt Diệp An An, chỉ có như vậy anh mới có thể cảm giác được trái tim của mình bình tĩnh hơn, anh không muốn phải chịu đựng thêm một lần nữa, trước là Tiểu An, giờ là cô, hai người chính là bảo bối quý giá nhất trong sinh mệnh này của anh.

“Uhm”, Ti Hạo thấy anh kiên trì như vậy cũng biết ngăn cản không có tác dụng gì, nên đành đi theo sau hai người. Còn Thượng Quan Thuyên trước khi rời đi nhìn lên cửa sổ lầu hai, người đàn ông đang đứng đó, anh chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài, Nham, cậu đang làm gì thế, không ai đứng mãi một chỗ mà chờ đợi cậu đâu, lúc cô ấy yêu cậu, cậu không biết quý trọng, đến khi cô ấy hết thương, cậu lại hiểu ra, thì ra, không phải là không yêu, chẳng qua là sợ yêu mà thôi.

Mục Nham nhìn bọn họ rời đi, đến khi nhìn chiếc xe kia rời khỏi hẻm tầm mắt mình, rốt cuộc không còn nhìn thấy gì nữa hắn mới suy sụp mà ngã xuống sàn nhà, hắn vẫn luôn muốn có được nhưng cuối cùng đã hoàn toàn mất đi, phần tình cảm vô giá thánh khiết này, chính là hắn, là hắn đã tự tay đánh mất.

Một bàn tay nhỏ bé bắt lấy áo hắn.

“Ba ba, không khóc, Khả Tâm thương”, Mục Khả Tâm không biết đến bên người Mục Nham từ khi nào, vươn cánh tay nhỏ ra đặt trên gương mặt hắn, tuy rằng Mục Nham không hề rơi lệ nhưng con bé biết ba ba đang khóc, thật sự đang khóc.

“Ba ba, không khóc”, khuôn mặt nho nhỏ của Mục Khả Tâm rất nhanh nước mắt không ngừng rơi xuống.

Mục Nham đưa tay ra ôm Mục Khả Tâm vào lòng mình, vỗ vỗ lên lưng con bé, “ba không khóc nữa”. Hắn nhìn lo lắng cùng dỗi dành trên gương mặt đứa nhỏ trong lòng mình, tựa như giạt mình tỉnh ngộ ra, chính mình vừa qua đã làm những gì, đứa nhỏ vô tội, mặc kệ con bé là con của ai thì nó cũng không có nghĩa vụ phải gánh lấy tất cả những sai trái của người lớn, nếu nói là sai thì người sai ngay từ đầu là hắn mới phải.

Mục Khả Tâm đưa hai cánh tay ôm lấy cổ Mục Nham, cánh môi nhỏ nhỏ của con bé khẽ mỉm cười, ba ba của nó vừa vui vẻ phải không.

Bảo mẫu đứng ở một bên lặng lẽ lau nước mắt, tiên sinh vẫn còn yêu thương tiểu thư, vậy thì bà cũng yên tâm được rồi, bà đóng cửa lại. Mục Nham chỉ ngồi ôm Mục Khả Tâm, chính thân mình nhỏ nhỏ trong lòng đã cho hắn ấm áp duy nhất.

Diệp An An đang nằm trong bệnh viện, giống như lời Ti Hạo đã nói, cô chỉ là do tinh thần khẩn trương, hơn nữa lại là một thời gian dài không ăn uống gì nên mới dẫn tới tình trạng mê man bất tỉnh như bây giờ, thân thể của cô không có vấn đề gì, so với cô, vết thương của Lance có vẻ như còn nặng hơn, tay phải của anh bị sai khớp, trên người còn có vài chỗ bị trầy da.

Lance ôm lấy Diệp Tiểu An đã tỉnh đi vào phòng bệnh, Diệp Tiểu An đã sớm tỉnh, thằng bé cũng rất thành thật mà uống hết một bình sữa.

“Mẹ...”, Diệp Tiểu An vươn hai cánh tay của mình ra muốn bỏ nhào về phía Diệp An An, Lance đặt thằng bé trên giường bệnh của Diệp An An, cô đã hôn mê được một ngày.

“Mẹ, mẹ...”, Diệp Tiểu An dùng bàn tay nhỏ bé của mình thỉnh thoảng vuốt ve khuôn mặt của Diệp An An, trên gương mặt thằng bé cuối cùng cũng lộ ra vẻ tươi cười, thằng bé áp mặt mình lên mặt của mẹ.

Lance chỉ ngồi ở một bên, nhìn hai mẹ con, khoé môi cũng lộ ra chút ý cười ôn nhu. Trong ánh mắt màu tím ngoài trừ sự dịu dàng ra thì không còn gì khác, vẻ lạnh lùng xa cách ngàn dặm trước kia nay đã tan rã không còn một mảnh.

Diệp An An dường như nghe được tiếng cười của con trai, cô cố hết sức mở mắt mình ra, liếc mắt một cái liền nhìn thấy cặp mắt màu tím xinh đẹp Diệp Tiểu An, còn có cái miệng thỉnh thoảng lại phát ra tiếng cười khanh khách.

“Tiểu An”, cô vươn tay vuốt ve khuôn mặt phấn nộn của con trai, thì ra, cô còn sống, thì ra, cô còn có thể nhìn thấy con.

Diệp Tiểu An bị bế đứng lên, thằng bé không chịu bắt đầu lắc lắc thân thể nhỏ bé của mình, “ba ba, ba ba”, cánh môi nhỏ chu lên, hai cái chân thỉnh thoảng lại đạp loạn.

Diệp An An quay sang, ngắm nhìn hai khuôn mặt một lớn một nhỏ giống nhau như đúc.

“Em tỉnh rồi sao”, Lance đem con trai ôm chắc lấy, anh vươn tay, vỗ về khuôn mặt của cô, trong ánh mắt là một loại ôn nhu làm say lòng người.

“Uhm”, Diệp An An chỉ gật đầu một cái, bàn tay nắm chặt lấy tay anh, ở trong giây phút tưởng chừng như là cuối cùng của sinh mệnh, cô nhớ anh, nhớ Tiểu An của cô.

Cô may mắn vẫn còn sống trên đời này, còn có thể lại được nhìn thấy mọi người.

“Lance, em đã nói điều này chưa, em rất yêu anh”. Cô nhắm chặt hai mắt, đưa bàn tay anh đến chạm lên khuôn mặt mình.

Lance mỉm cười thần nhiên, “Uhm, em vừa nói rồi”, đương nhiên, anh cũng đã từng nói. Diệp Tiểu An tiếp tục nhắm mắt ngón tay mình, thật yên tĩnh mà ghé vào vai Lance.

Thỉnh thoảng lại đứng đưa cái chân của mình, đến khi nhìn thấy người vừa vào cửa, thêm hai cái tay vẫy vẫy.

Ti Hạo cùng Thượng Quan Thuyên nhìn vào những người trong phòng bệnh, nhìn nhau cười, rốt cục cũng không có việc gì, có điều, Ti Hạo tựa vào trên tường cạnh cửa phòng bệnh, Thượng Quan Thuyên thì trầm mặc không lên tiếng, Ti lão gia lần này thật sự tức giận, ông lão tức giận gầm thét đến mức muốn bay cả nóc nhà, thế giao giữa hai nhà Mục gia và Ti gia, lần này, coi như thật sự rút thê thảm rồi.

Thế nhưng, chuyện mà bọn họ lo lắng không phải chuyện này mà là Mục Nham, đã trải qua nhiều chuyện như vậy, không biết cậu ta sẽ trở thành bộ dạng gì nữa, có lẽ cậu ta đã làm quá trớn, có thể là ích kỉ, nhưng kết quả thế này không ai nguyện ý. Nói cho cùng thì cậu ta cũng chỉ là một người chịu tổn thương nhất mà thôi.

Con gái thì không phải của mình, còn con mình thì đã không còn, huống chi, cậu ta phát hiện người phụ nữ vẫn luôn yêu mình giờ đây đã không còn yêu cậu ta nữa.

Bọn họ không hận Mục Nham, hơn nữa còn có chút đồng tình với cậu ta. Cậu ta cả đời này đều vì tình mà trở nên khốn đốn, một người là Cố Nghê Y, một người là Diệp An An.

Ti lão gia quả thật rất tức giận, ông đã đau lòng biết bao lâu nay mới tìm được đứa cháu gái này, càng thương hơn là bảo bối Diệp Tiểu An kia, chuyện mà Mục Nham đã làm lần này, thiếu chút nữa đã hại chết hai mẹ con con bé.

Người của Mục gia chỉ biết bày ra vẻ mặt hổ thẹn lo lắng mà chịu đựng cơn thịnh nộ của Ti lão gia. Còn Mục Nham thì lại mất tích không biết ở nơi nào, tập đoàn Mục thị vì có ba của Mục Nham chống đỡ nên không có vấn đề gì nghiêm trọng, hơn nữa Lance cũng đã từ bỏ ý định chèn ép Mục thị, dù sao An của anh cũng không có việc gì, không cần phải ...

Lúc này đây, anh có chút cảm thông với Mục Nham, nếu không phải ngay lúc đó không quý trọng, như vậy, anh sẽ không thể gặp được An, càng không thể có đứa con trai xinh đẹp, có lẽ, một đêm bên bờ biển kia chính là đêm cuối cùng chấm dứt sinh mệnh của anh.

Anh không hận hắn, hơn nữa còn là rất cảm ơn nữa.

Dẫu sao, bởi vì hắn ta không biết quý trọng, anh mới có cơ hội tìm được tình yêu chân chính trong cuộc đời mình.

224. Q.4 - Chương 30: Hết Thảy Những Chờ Mong Của Cô

Ti lão gia tức giận vô cùng, mỗi ngày đều rống cái này hét cái kia, làm cho người ta đau đầu không chịu nổi, ông cụ tuổi đã lớn, cơn tức so với mấy người trẻ tuổi còn ghê gớm hơn mấy lần. Cuối cùng, vẫn là nhờ Diệp An An khuyên nhủ ông cụ, ông cụ thương Diệp An An nhất, thế nên chỉ có thể mềm lòng, không nói thêm lời nào nữa, Diệp An An lại làm một bản đồ ăn thật lớn, dỗ cho ông cụ nguôi giận mới thôi.

Hôn lễ cứ như vậy mà cử hành, trên mặt báo in những dòng chữ ngay ngắn, tổng tài tập đoàn Anh quốc, đại thiếu gia của Thượng Quan gia, đây được xem như một hôn lễ vô cùng chấn động.

Hứa Lam Thanh có chút kinh ngạc nhìn Diệp Tiểu An đang nằm trong lòng Dean, Dean bất đắc dĩ mỉm cười một cái.

Còn thằng nhóc Diệp Tiểu An không hiểu gì thì đang nở nụ cười vui thích vô cùng với ông bà nội, hai bàn tay nhỏ bé thỉnh thoảng đang đưa, trên tay còn đeo một chiếc lắc tay bằng vàng xinh xắn.

“Dean, Tiểu An làm sao lại biến thành cái dạng này?”, bà trợn mắt há hốc miệng nhìn quần áo mà Diệp Tiểu An đang mặc lúc này, một thân váy công chúa trắng bông bồng, tay áo cũng bông bồng, trên đầu đội một vòng hoa nho nhỏ, chân thì đi một đôi hài đính hạt màu hồng.

Đôi mắt màu tím chớp chớp, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp phớt hồng, tuy rằng mới khỏi bệnh chưa bao lâu, nhưng là thằng nhóc này thân thể đích thực là rất tốt, lúc này phải nói là cực kì vui vẻ.

“Ti lão gia sai người mặc cho thằng bé đấy”, Dean cười gượng một tiếng, khi ông nhìn thấy Tiểu An thế này cũng giật mình không ít, Tiểu An An rõ

ràng là một bé trai, lại bị người ta kiên quyết chụp vấy vào, còn bị kéo đi chụp ảnh thiệt nhiều, ông có thể tưởng tượng ra chờ đến lúc Tiểu An trưởng thành, nhìn lại thấy ảnh chụp của mình khi còn nhỏ, phỏng chừng tức chết mất thôi.

“Thật sự rất xinh đẹp”, Hứa Lam Thanh không khỏi tán thưởng, bà vẫn biết diện mạo của Diệp Tiểu An rất dễ thương, mặc thêm bộ váy áo này vào, lại càng đẹp hơn, tựa như một tiểu thiên sứ vậy. Nếu Tiểu An là một bé gái, nhất định sẽ là một bé gái xinh đẹp không ai có thể sánh bằng.

Tiểu An này, diện mạo sao có thể xinh đẹp như vậy nhỉ.

Diệp Tiểu An hiển nhiên còn không biết chuyện gì đang xảy ra, thằng bé đang mãi miết đùa nghịch với “váy” của mình, bàn tay nhỏ bé không ngừng kéo kéo vòng hoa trên đầu, rõ ràng là đang chơi rất vui vẻ.

Hôn lễ tổ chức thực long trọng, Thượng Quan Thuyên cùng Lance một người trắng, một người âu phục đen. Tây trang màu trắng khiến Thượng Quan Thuyên càng tuấn mỹ thêm vài phần, trên mặt anh đã không còn nụ cười nhạt châm chọc như trước kia, giờ đây nụ cười thực ôn hòa, còn Lance thì mặc một bộ tây trang màu đen, bao quanh thân thể anh, càng lộ ra vẻ cao lớn, mái tóc màu nâu nhạt rủ xuống bên tai, bên môi anh tuy rằng không tươi cười rõ ràng như Thượng Quan Thuyên nhưng anh vẫn mỉm cười rất dịu dàng, một nụ cười mang tên là hạnh phúc.

“Lance, đây là con gái cậu sao?”, một người đàn ông tóc vàng ôm lấy đứa bé mặc váy, bước lại gần Lance, đứa bé này anh phải giành mãi mới đoạt được từ tay người khác. Vừa nhìn thấy là biết con của Lance, diện mạo giống nhau chưa nói, chính là ánh mắt màu tím kia, quả thực là không sai chút nào.

Lance chỉ nhìn Diệp Tiểu An trong lòng anh ta, thản nhiên nhướng mi một cái, đối với màn hoá trang này của con trai, trái lại lại không có phản đối gì.

“Ba ba”, thanh âm trẻ con thực mềm mại dễ nghe, Lance ôm lấy Diệp Tiểu An, còn Tiểu An thì giương to đôi mắt xinh đẹp của mình ra nhìn xung quanh, hôm nay có rất nhiều người đến, nhưng mà thằng bé không sợ hãi chút nào.

“Lance, chúng ta đi thôi”, phía sau, Thượng Quan Thuyên đi ra, hai người hôm nay đều là chú rể, nói thật, Thượng Quan Thuyên vẫn là có chút khấn trương, cũng đúng thôi, anh là lần đầu tiên kết hôn đấy, đương nhiên phải khấn trương rồi.

“Giúp tôi ôm một chút”, Lance thực yên tâm đem Diệp Tiểu An giao cho người đàn ông tóc vàng, với cậu ta, anh rất yên tâm, bọn họ là bạn bè cùng nhau lớn lên, cậu ta thậm chí còn từng cứu mạng anh nữa.

“Yên tâm, con gái cậu trong tay tôi sẽ không bị mất một cọng tóc nào đâu”, người đàn ông tóc vàng cam đoan, trực tiếp đón lấy thân thể mềm mại của Tiểu An, Diệp Tiểu An chính là nắm ngón tay mình, hai mắt trông theo hướng mà ba ba rời đi, không hề khóc.

Người đàn ông tóc vàng bỗng cảm giác quần của mình ướt sũng, trong nháy mắt anh mới phát hiện ra là chuyện gì, cúi đầu nhìn xuống, trên quần tây trang bị dính một bãi nước.

Anh cúi đầu nhìn Diệp Tiểu An, Diệp Tiểu An lại chớp chớp đôi mắt vô tội, bộ dạng ‘con nào có sai đâu’.

“Lance, con gái cậu dám tè ngay trên người tôi”, anh nghiêng răng nghiêng lợi nói, thế nhưng lúc này chẳng ai thèm quan tâm, chỉ có anh cùng một bên ống quần ướt gần phân nửa, tay vẫn ôm Diệp Tiểu An.

“Tiểu quý đáng ghét này”, anh ôm Diệp Tiểu An đi thẳng vào một căn phòng tìm tã, trước phải xử lý cho ‘con bé’ này thật tốt mới được, nếu không để cho Lance biết được anh ngược đãi bảo bối của cậu ta, cậu ta chả lột da anh chứ không đùa.

Đến lúc tháo tã ướt ra, người đàn ông tóc vàng không khỏi ngẩn người, không thể nào, anh dự định hai mắt của mình mấy cái, không hề nhìn lầm, đứa nhỏ này là một bé trai. Lúc này anh quá mức kinh ngạc, thế cho nên không biết lắp ba lắp bắp nói không nên lời.

Diệp Tiểu An có chút không thoải mái động động cái chân, người đàn ông tóc vàng đành phải giúp thằng bé thay tã mới, thật sự đúng là một thằng nhóc, có điều không biết là ai nghĩ ra trò này, cho thằng nhóc này mặc váy, khiến anh cứ tưởng nó là một đứa bé gái, đúng là mất mặt thật.

Diệp An An và Giản Tiểu Phương hai người cùng mặc váy cưới, cô cho tới bây giờ chưa từng nghĩ rằng có một ngày cô và Tiểu Phương sẽ cử hành hôn lễ cùng nhau, cô có một giấc mộng, đó là được mặc váy cưới gả cho người đàn ông mình yêu, cô từng có một lần hôn nhân, nhưng không có váy cưới, không có lễ đường, cái gì cũng không có. Thứ duy nhất chính là một tờ hôn thú.

Lại một lần nữa kết hôn, cô đã có tất cả những gì mình ao ước, vừa ngẩng đầu lên, có liền nhìn thấy người đàn ông có đôi mắt màu tím đang bước tới, cô vươn tay ra, mười ngón tay gắt gao nắm chặt lấy nhau.

Lance kéo tay cô đi về phía lễ đường, từ nay về sau, bọn họ chính là vợ chồng, vợ chồng thật sự, vợ chồng cùng nắm tay nhau đến răng long đầu bạc, không gì có thể chia lìa.

Bên trong lễ đường nơi nơi đều là hoa hồng màu trắng, mang theo một mùi hương nhẹ nhàng dễ chịu, Ti gia, nhà Corrine, còn có Thượng Quan gia đều là danh môn, cho nên hôn lễ này cũng là hết sức xa hoa. Khách khứa đến càng ngày càng nhiều không đếm xuể. Ti lão gia vui vẻ đến mức mọi người cảm giác ông như trẻ ra vài tuổi, mặc dù có chút mất mát, mới tìm được về đứa cháu gái vậy mà lại phải gả cho người khác rồi, có điều, ông càng vui mừng hơn là ông có một đứa cháu rể cực kì xuất sắc, còn có một chất ngoại xinh đẹp đáng yêu.

Ông cũng biết chuyện trước kia, không thể không nói, hết thảy đều là số mệnh định trước, thằng nhóc của Mục gia kia ông cũng rất thích, nhưng hấn lại làm Tiểu Uyển của ông tổn thương, cho nên ông đối với hấn ta coi như là hoàn toàn thất vọng.

Nhìn đôi cô dâu chú rể trên bục lễ đường, Ti lão gia cúi đầu, không để cho ai thấy được trong mắt ông đang dâng lên một tầng hơi nước.

‘Con gái à, con có nhìn thấy không, Tiểu Uyển của con đã kết hôn, chúng ta sẽ chăm sóc cho con bé thật tốt’.

Không ai để ý bên ngoài lễ đường có một người đàn ông đang đứng đó, nhìn vào bên trong, sắc mặt hần hốc hác, đến khi màn hình lớn tiếp sóng trực tiếp buổi hôn lễ, hần mới xoay người qua, một thân quần áo màu đen cực kỳ u ám.

Chương cuối cùng: Yêu chính là điều hạnh phúc nhất.

Edit: Pingki

Hần bước vào trong xe mình, từ trong túi lấy ra một sợi vòng đeo tay tinh tế, tựa như một đoá hoa bách hợp thơm ngát mới nở, nhìn sợi đeo tay này, một giọt nước rất nhanh rơi xuống, ánh mặt trời chiếu sáng, từng tia vụn vặt xen kẽ khắp nơi.

Trên máy bay, Diệp An An cầm một phong thư, cô lấy từ bên trong ra một vòng đeo tay, đây là món quà duy nhất mà mục nham cho cô, cũng từng bị cô bán đi, nay lại quay về tay mình. Còn có một câu cuối cùng của hần, thực xin lỗi...

Xin lỗi vì rất nhiều, xin lỗi vì đã khinh thường, xin lỗi vì hần không biết, xin lỗi vì đã bắt cóc cô.

Một câu thực xin lỗi, kỳ thật đã nói hết tất cả, duyên phận giữa hai người, chính là hữu duyên mà vô phận, yêu hay không yêu đều đã là quá khứ. Đến khi nhớ lại, chỉ còn một tiếng thở dài sâu xa.

“Giữ lại đi”, Lance ôm lấy bờ vai cô, bọn họ nên tạm biệt với quá khứ, đồ vật này, coi như kỷ niệm đi, có điều, anh vẫn có chút ghen tuông nho nhỏ. Nhưng họ chuẩn bị xuất phát sang Anh quốc, công ty bên đó cần anh, hưởng chi, người bên kia cũng muốn gặp Tiểu An, lần đầu tiên ngồi máy bay thẳng bé đã ngủ say, Hứa Lam Thanh là người ôm thẳng bé.

“Được”, Diệp An An cầm lấy sợi vòng đeo tay này, hần nói, sợi này không phải hần mua cho người khác đeo, ngay từ đầu hần đã quyết định tặng cô, hần nói, ly hôn là bởi vì hần hiểu lầm quan hệ giữa cô và Giản Vũ Phong, bên trong cũng có chút hờn dỗi, nhưng là, hiện tại đều đã qua., nếu lúc ấy bọn họ có thể thẳng thắn thành khẩn với nhau, có lẽ bây giờ đã có một kết cục khác.

Cô nắm chặt tay Lance, hiện tại, cô đã tìm được rồi hạnh phúc của mình, hy vọng hần cũng thế.

“Chồng à”, cô tựa vào vai Lance.

“Vợ à, anh yêu em”, Lance gắt gao ôm chặt cô, bên ngoài kia, từng đám mây trắng lướt qua, thực thanh khiết, không chút bụi trần.

Ở một quốc gia khác, đó là cảnh sắc gì, cô vô cùng chờ mong, cô biết, bất luận bọn họ ở nơi nào, chỉ cần có anh bên cạnh, cuộc sống của cô nhất định sẽ rất hạnh phúc.

Sinh mệnh của cô, có anh, có Tiểu An, còn có ông ngoại, có anh họ, cô bây giờ, đã được nếm trải tất cả hạnh phúc thế gian này.

Hai năm sau...

Diệp An An vỗ cái trán mình, mà Lance vẽ mặt cười khổ đứng ở một bên, Ti Hạo thì cả mặt đầy bụi bặm ngồi trên sofa, y như là mới từ trong đất chui ra vậy.

“Ông cụ vẫn còn chưa quay về sao?”.

Anh uể oải hỏi, ông cụ nhà anh, gần hai năm nay, thật là càng ngày càng điên rồi, kỳ thật, không chỉ có ông ấy điên mà ngay cả bọn họ cũng muốn điên luôn.

“Ông còn đang đi chơi cùng Tiểu An”, Diệp An An bất đắc dĩ nói, ông ngoại của cô càng ngày càng trẻ ra lúc này lại bỏ nhà đi ra ngoài, đương nhiên, ai cũng không nói cho, từ bên đó qua Anh quốc, còn Ti Hạo thì đang chạy qua đây tìm ông.

Bọn họ còn tưởng rằng ông mất tích, chuyện như vậy, đã náo loạn không biết bao nhiêu lần. Đầu Ti Hạo đau như muốn nứt ra.

Ti Hạo thở dài một hơi thực nặng nề, chạy đi chạy lại giữa hai quốc gia, chân anh mỏi như sắp đứt ra mất rồi.

Anh dứt khoát bỏ luôn nghề bác sĩ, ngày nào cũng như thế này, anh quả thực không chịu nổi nữa.

“Anh họ à, anh ráng chịu đựng chút đi”, nhìn sắc mặt như sắp hỏng mắt của Ti Hạo, Diệp An An đành phải khuyên, còn Lance thì chỉ biết bày ra vẻ mặt đồng tình nhìn, có một người ông nội như vậy, anh cũng chịu luôn.

“Anh nhìn...”, Ti Hạo nhắm chặt hai mắt, cắn răng nói.

“Ba ba, mẹ”, một thanh âm ngọt ngào truyền đến, Diệp Tiểu An đã lớn hơn không ít đứng trước mặt mọi người.

“Tiểu An, con làm sao vậy?”, Diệp An An vừa nhìn thấy bộ dáng của Tiểu An, vội vàng kéo thằng bé qua kiểm tra.

Diệp An An mặt xám mày tro, ngay cả tóc cùng dính đất, thằng bé ủy khuất ôm cổ Diệp An An, “mẹ, ông cố ngoại khi để Tiểu An, rõ ràng là ông cố muốn chui vào trong hang đất, cuối cùng lại chỉ có mình Tiểu An chui”.

Ti Hạo vừa nghe thiếu chút nữa hộc máu.

Còn Lance thì đang bày ra bộ dạng muốn cười mà không dám cười, chỉ biết ôm lấy con trai bảo bối của mình.

“Con bắn quá, Tiểu An à, về sau không cần nghe lời ông cố nữa nha”.

Diệp Tiểu An dùng sức gật đầu một cái.

Thằng bé biết, nghe lời ba ba thì chắc chắn sẽ không sai, bởi vì ba ba rất lợi hại nha.

Ti Hạo xoa bóp cái trán như muốn phình to của mình, đột nhiên đứng lên, “Anh không chịu nổi nữa, anh muốn tạo phản”.

Diệp Tiểu An chỉ xoay người nhìn anh, đôi mắt màu tím chớp một cái. Kỳ thật, thằng bé cũng không hiểu ý trong lời nói của cậu là gì, vừa quay mặt ra liền nhìn thấy ông cố vuốt vuốt bộ râu dài đi tới.

Aiz, cãi nhau nữa nè, Diệp Tiểu An ghé vào vai Lance, từ từ khép mắt lại đi ngủ, bởi vì tiếp theo sẽ là một màn âm ỉ bắt đầu..

TOÀN VĂN HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tay-om-con-tay-om-vo>